Mircea Ordean

Spre lumi

„Un moment sfâşietor

…Un tânăr – fratele unei fete din club – stă cu Facebook-ul deschis şi se uită înlemnit, rugându-se, parcă, să vadă cuvântul “seen”...

Părerea mea.
În momentul în care simți nevoia să introduci acea formulă, sfîșietor, însemană că ori mata – gazetar – nu ai condei de a emoționa (pînă la așa ceva), ori de fapt cititorul îți este insensibil.

Oare.
Cînd dăm interes la așa tragedie (cu care de fapt nu am avut de-a face personal), cît este emoție reală și cît încîntare, că avem un 'ce' care să ne scape de ecea ce englezii numesc spleen, parcă..

Îmi pun problema dacă nu exagerez cu vorbele de mai sus...
E posibil să nu..
Durerea cea mare se exprimă prin tot atîta tăcere. Prin sfîșiere a chipului tău (pe care ți-o simți dinăuntru), urmată de o sleire a întregului corp.
Nu-ți mai arde, în așa situație, de compus gogoși gazetărești, de dat la ministrul X și de clamat asupra prostiei omenești:

> *„O noapte albă în Bucureşti, marea tragedie, început de week-end, prostia omenească, sentimentul de neputinţă al generaţiei Facebook...”*

Îh.
Urîtă vorbă. Să te plîngi de prostia altuia, a întregii tale specii chiar!
Așa zisa prostie este doar neputință structurală / limite ale ființei noastr, plus a nu avea experiență (căci nu am putut păși prin toate colțurile lumii ăsteia...) legat de o reacție eficientă sau alta.

„Incendiu la Clubul Colectiv din Capitală

– tragedia în imagini...”
Tragedia.
Care, la o adică, fu un fleac față de grozăviile vreunui război pe unde au trecut precedenți de-ai noștri. Nu o spun cu răutate.
Dar nu știu cum ne facem (sau știu...) că ne aducem de suferință doar cînd ne-a forțat deja ușa.Un ceva profilactic, în direcția asta, este probabil inuman.

Incendiul ăsta îmi aduce aminte de un tînăr.
Era bijutier, în sensul confecționării, la o așa-numită cooperativă din epocă.
Eram de puțin timp în acel loc, nu apucasem a-l cunoaște un pic mai bine.
Dar în dimineața zilei de 5 martie 1977 ni s-a zis că a murit, în blocul (prăbușit cu o zi înainte) „Casata”. Care avea numele cofetăriei de la parter, unde ieșise acela cu prietenii.

Mă uitam la cămăruța unde fusese acela cu o zi înainte. Iar la prezent era neant.
Mi-aduc eu bine aminte, ori zguduitura cu pricina fu într-o vineri?

Apropo.
Nu mă aflu panicard.
Doar constat succesiunea de ani dintre marile cutremure, la acest colț de lume.

„Bă, nenorociţilor…

eu am fost la un pas de moarte şi voi mă filmaţi?!“.
O putea explica ce e rău în a asta?
Să te filmeze cineva?

Iritarea că apare altă față a ta, de care nu ești (deloc) mîndru?

O postură în care nu credeai că ai ajunge vreodată, la valoarea matale?
Ei, uite că există moarte – și altfel decît în bancuri și glume de om etern...

„Dumnezeu să-i odihnească

… iar pe cei răniți să-i ocrotească!...”

Și cum odihnește Dumnezeu?
Și dacă nu știi, de ce vorbești de asta?

„Păi așa se spune.
...Și de frică!
Da' nu mă ține mult, că am articol de scris la gazetă!”

Supărări, revolte mari

– pe ce se întîmplă (perfect simplu) la Colectiv.

Ca un făcut, iritările cu pricina-s pe calapodul a ce s-a adunat în ultima vreme, pe linia minunatelor frustrări personale, respectiv a inerentelor frici prin viață.

Șede post dacă spun c-așa ceva – accidente cu flăcări sau nu – pot a surveni oricînd, în mersu nostru pe sub Soare?

„Matale, domnu Ordean, vrei pentru ca să ne strici plăcere de a trăi!... Ești un nemernic!” (Vorba lui Camil Petrescu: „Ești un goujat!”) Atunci stați la palieru acela pînă v-oi spune eu „Ho!”..

Recunosc.

Există lucruri mai arzătoare la ordinea zilii.

Voiam doar a ridica două degete, și a pronunța – școlărește...
A mărturisi, umil.

„Cred că abia acum, la astă vîrstă oarecum înaintată...
Am zis unei femei 'Te iubesc'.

Ba de mai multe ori.

Că asta petrecea cu noaptea în cap, și după un delicios dezmăț, nu cred că încurcă prea tare datele problemei.

La bacanalele și mai focoase din tinerețe nu mă scapa gura de așa ceva...

PS
Tot io mă fac advocatul diavolului.
”Da' unui bărbat ai zis, bre, chestia asta de mai sus?”
Nu.
Nici n-am ținut erotic în brațe persoane de același; sex.

Faptul că mă interesează subiectul. nu înseamnă neapărat pentru că.
Chit că același sex-ul, noi-ul în general, e o treabă de explorat.

PS
Că veni vorba, meditam în dimineața asta la tocurile de 12 cm, și peste cifra asta.
Cam ce reprezintă ele pentru un domn.
Nu, nu e vorba de înclinație homo și-atît.
E mai mult de asta.

Dincolo de cele zilnice

… sufletul vrea de-o melodie cu „J'attendrai”.
E un mod de a plasa pe mîiine – recunosc! – insuportabilul momentului...

Mi-aduceam aminte a fi cîntat tare frumos, cîndva, melodia citată.
E vorba de Lucienne Boyer.

Apropo de cum cînta dumneaei, îmi fuge mintea la marele idol – galic – Edith Piaf.
Care mi se pare mai, pardon, mai slabă artisticește. (asta de bine ce-am dat ochi la textul din „Je ne regrette rien”,....) Și-uite așa ajung la sindromul „Marylin Monroe”.

Majoritatea are nevoie și nu prea de personalități puternice, cînd suie pe careva la soclu...

La Realitatea TV, o tînără doamnă

…supărată foc pe clasa politică. Nu mai știu dacă implicit ori pe toate vocile inconștiente ea solicită îndepărtarea pomenitei clase politice.

De curiozitate.
Dacătele clasa politică dispare hocus-pocus...
Cu ce o înlocuiești?

Bănui c-așa amănunte nu dezarmează marii revoluționari ai neamului...

Teoretic, o mică bizarerie

Cu cît ne merge mai prost, cu atît ne ia mai tare dorul și respectul de Dumnezeu

Ne aflăm oameni mari.

Deci putem ceti la un limbaj non-verbal.
În ăst caz, al zavergiului doritor să nu i se vadă ochii.

Apoi.
Legat de mesaj.
Meditez nițel.

De la ce vîrstă psihologică provine?
8 ani?
Parcă nu. E mai de la maturitate. De cînd înveți să accentuezi șmecheriile, de pildă prin vorba „toată România”…

Există un dur reproș

… cum că Doamne-doamne a pedepsit pe mal de Dîmbovița (la propriu!) ticăloasa cultură a Halloween.

Dacă îmi aduc aminte eu, la 1935 și într-o biserică de Costești-Olt, tot sataniști arseră (în spațiul sfînt)?

Lucrurile șed exact pe dos...

Bolile ți se trag taman de la acele reprimări. Respectiv de la acele direcții de procopsit pe alții...

Viața are micul ei haz

Ne dor (prin suceli psiho asupra cărora se poate discuta) de arșii lui 31 octombrie 2015, nu și de cei de la un 4 aprilie 1944...
.,
Bibliografie:
Neagu Rădulescu.
.
Se înțelege că, la momente convenabile, vorbi-vom tare frumos de înaintași, de suferințele dumnealor...

Zilele astea-s

… prins c-un pic de treabă. Dar de la cinșpe ale lunii, parol!, purced a medita cît diferită va exista firea urmașilor noștri, de pe la un 2115...?

Întreb aici de sanchi.
Bineînțeles că fi-va la fel!

Hai să anticipăm împreună, cum se vor rupe dumnealor în figuri – deja nu mai contează ce tehnologie vor avea la îndemînă

„Incendiu în Clubul Colectiv

…din Bucureşti. Mesajul unei generaţii, postat pe Youtube: „Luaţi voi durerea de-a duce la groapă un copil“
Dincolo de gogoașa cu o generație **întreagă**.

Și mirarea că acea gemerație nu prea a acut copii, mai ales de mers la Club și apoi la groapă.

Dacă înțeleg eu bine, minorii nu aveau ce căuta la paranghelie...

Al unui minor, al unui copil este de fapt modul de-a gîndi al tuturor fraților care merg pe ideea de mai sus...

Tragediile se află momente minunate

…pentru tot felul de condeieri. Care pot scoate la lumină producții aparte...

„Mă doare inima / Nu întreba de ce plâng / Cum să trăieşti ca părinte / Cu copilul doar în gând? / Atât de mulţi copii ce n-o să îşi revină curând / Zeci de ambulanţe venind şi plecând / N-am fost acolo, dar nu m-am putut abţine / După câte-am auzit, mă bucur că mai am zile / Copii ca mine, ca tine, s-au dus / Nu acasă la părinţi / S-au dus acolo Sus / Şi voi căutaţi vinovatul, lucru inutil / Luaţi voi durerea / De-a duce la groapă un copil / Este greu. Agitaţie prea mare / Oameni alergau / Arşi din cap până-n picioare. Urlete sfîşietoare / Victime cu grămada. Ambulanţe prea puţine / Şanse la viaţă: "Nada!" / Unii-au murit în Iad / Alţii-au trăit să-l povestească / Mare păcat. Dumnezeu să-i odihnească / Condoleanţe familiilor ce şi-au pierdut copii în "Colectiv", Vineri, 30 Octombrie 2015. Fiţi tari!“

Era să uit

O gazetă vorbea despre Infern, întru catastrofa de la „Colectiv”.

Bănui c-avea o jenă a pomeni – mai pă direct – de Iad. Ar fi rezonat prost cu vinovățiile existențiale... Inclusiv cu locul unde Dumnezeu era ultima chestie la care să-ți fugă mintea, vineri seara.

Înainte de incendiu. DECI EU, al lui Ordean, sînt sinistru că vă salt astea-n atenție??

Ce ziceți? Dăm ochi împreună?

Dincolo de neamul prost al necercetabilului – *de ce avem atîtea biserici și doar atîtea spitale*.
Priviți-le ochii, șmecherilor...

Apoi, putem medita cui – din trecutul acelora – le este întinsă o farsă?

Vă spun eu.
Părinților.

Asta în condițiile în care puștii cred că păcăleala – imputată părinților – totuși 'ține', în societate...
.
*
.

„Zeci de ore trecute cu zeci de morți și nici un "golan de preot" nu este prezent. ...”

VI S-A PĂRUT CĂ – pardon! – generația cu pricina nu mai poate de respectul preoților?

A – pardon! – dracului e pielea pe voi!

Dacă nu te-ai apucat

…a traversa lung deșert, vorbele altora despre setea-i groaznică îți sînt fără rezonanță.
Cam așa și cu incendiu „Colectiv” .

Majoritatea vorbește acolo ca să se dea deșteaptâ, în cel mai bun caz ca să se afle în treabă. . Faptul că vreunii rezonează cu vreo chiflă personală din trecut, nu schimbă prea tare datele problemei... .

Pare că nu s-a inventat

…mai buldog uman decît Balanțele...

Cînd am am chef a declara pe vreunul *frate al meu*, decid eu. Simplul fapt că s-a pogorît prin preajmă-ne o *Chestie*, la care mi-am pătat toți indispensabilii, nu schimbă total datele problemei.

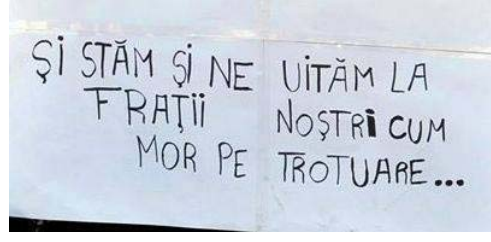

Memento mori.

Careva e (pardon..!) scroafă

> *„Scrisoarea unei jurnaliste către Patriarhul Daniel:*
> *Mi-ar fi plăcut să te dai dracului jos din Mercedesul cu scaune încălzite şi să mângâi mamele care îşi caută copiii, să le spui că le îngropi morţii fără bani” .*

Ce ziceți, m-apuc a pureca restul articolului?

> *„Draga domnule Cearceaf Alb, mi -ar fi placut sa te vad cu vesmantu şi curat, in fruntea cohortelor de popi carora le ai luat si clanta de la usa, in ghenunchi, rugandu te pentru sufletele celor plecati si pentru sanatatea celor ramasi. Mi ar fi placut sa te dai dracului jos din Mercedesul cu scaune incalzite si sa mangai pe crestet mamele care si cauta copiii. Mi ar placut sa tragi clopotele bisericilor ca n noaptea Invierii sa stie lumea ca e prapad. Mi ar fi placut sa ti trimiti slugile in spitale, sa le duci o sticla cu ceai celor care au salvat neconditionat vietile oamenilor. Multe mi ar fi placut. Ma gandesc ca nu era prea mare pacatul sa trimiti niste slugi d alea care ti cara carja, aia care ti sterg inelul de praf sau fo 2-3 tarcovnici care spioneaza babele in*

biserica sa le spuna oamenilor ca le pui la dispozitie orice. N-am vazut sa trimiti vreun inalt d ala cu chipiu sa dea o mana de ajutor cuiva. Sa le spui ca le ingropi mortii fara bani. Sa le dai o farfurie de mancare orfanilor, sa scoti din seiful tau aurit ceva, orice, chiar si o icoana sa le alini durerea.
Lingaii aia de langa tine nu ti au zis ca tinerii aia care sunt raniti platesc impozite din care tu ti faci mall? Costel ala, mana dreapta a lu' Skaraotzki, nu ti-a zis ca managerii mai dau si de la ei cateodata? Nu, tata, d aia tu esti singurul prefericit intr o tara in doliu."

Rîdem-glumim...

Încerc să mă aflu alături de oamenii care suferă îngrozitor în spații moderne de spital, dar inevitabil atît de străine.

Atît de neajutătoare nesfîrșitei lor suferințe...

Uf...

Te poți pune doar pe sfert în locul lor...

Și poți bănui doar în parte cum e cînd – la ceas de noapte – lași lumea, lași Totul în urmă...

De-ale subsemnatului

Eu personal mă consider un ratat sau măcar pe buza prăpastiei cu pricina. La așa stadiu al ziselor e bine a conveni ce e aia ratare...

Mă refer la aceea profesională (cu restul șezînd mai binișor...) Iar aici aș subscrie ideii că ratarea privește pe insul care nu a știut – în cîmpul profesiei deci – cum să-și folosească cele primite de la natură / soartă / Dumnezeu....

În același timp.

Stau a gîndi dacă ăle pomenite mai sus se află chiar cap de lume.

Văd pe aici două categorii umane, care-mi mai scad din goana bătăilor inimii (cum că-s un nemica...).

Prima grupă conține pe-aciea care nu pot trece două rînduri pe hîrtie, în schimb reproduc la greu – via imagine și 'distribuite' – vorbele altora.

(Care vorbe-s îndeobște cam neviabile, după opinia mea...). Le fac respectivilor prezumție de dotație intelectuală.

Dar bănui că vreo ființă dragă le-a interzis, în copilărie, a gîndi cu capul propriu. Și aici e vorba, simt, doar de a gîndi.

Căci.

O a doua categorie este aceea a tipilor care se ascund.

Nu-și pun deloc imagine, ori e una cu ochelari peste irișsi, ba chiar cu guler ridicat la haină și căciulă groasă pe cap. Bănui că-i vorba de tipi care se feresc a se arăta cum sînt.

Și la origine pare a sta de asemenea facerea de bine a părinților...

PS
A mea prietenă, alături de care izbutesc a nu fi un ratat sentimental, îmi zice că n-o să izbutesc profesional (în media, adică), cu modul de gîndire exersat mai sus. Se poate. Dar îmi ascult instinctul și merg înainte.

Am o părere bunicică

…despre memoria subsemnatului.
Care-mi spune că, pînă acum vreo patru ani, nu se sufla vorbă împotriva Bisericii, în media. Acum, se sare peste cal.

E o pîine doctorală (adică pentru doctorat), ce ne veni...

Mie unuia, chestia asta cu deranj de numărul bisericilor mi se pare a decurge din inevitabilul (adică una fără alta nu pot...) melanj prostie plus răutate.
Prostie în sens de necunoaștere. Am mai spus-o pe-aici și îndrăznesc a repeta.
Eu aflndu-mă ateu, barim în prezent.

Bisericile sînt rezultatul dorinței de așa ceva, al unor oameni (deloc puțini) din vreo zonă.

În ce privește fondurile atribuite cultului ortodox barim, nu am pretenția a cunoaște strălucit domeniul. Știu doar că, în 1864, la secularizarea averilor mănăstirești, statul român s-a angajat a oferi compensații.
A la longue.

În același timp, mare parte a – preiau și eu formula! – românilor se află credincioși practicanți.
Cred că dumnealor – plătitori de impozite – nu văd drept aiurească ajutorul de stat oferit cultelor religioase, între ele cel ortodox.

În rest, e de cercetat psiho ce le veni *paralelologilor* (= care fac paralelă): *religie vs sistem sanitar*...

Pe aici

„pt ca nu aduc.nimic productiv Inafara de voturi este vorba de.biserici”

Două probleme mici...

E posibil să judecăm într-un fel la tinerețe, și altfel apar beteșugurile senectuții, iar o doamnă cochet îmbrăcată în negru începe a ne face cu mîna...

Apoi.
Sănătos ar fi, pentru declaranți precum cel citat, să dea un drum la biserică. Să simtă de ce merge un om acolo.

Chestia asta cu productivitatea bisericii îmi aduce aminte de zisa lui Stalin, aceea cu numărul de divizii al Papei...

PS
Faptul că sînt ateu nu mă împiedică a încerca să fiu prieten cu adevărul...

Că veni vorba, și subsemnatul și făcătorii de cruci la biserică sînt doar niște tipi care se străduie să treacă mai senin pe lumea asta.
Nu o facem în același mod, pentru că s-a întîmplat a ne afla diferiți...

Părerea mea

Și privind textul unui psiholog (faceți abstracție de subiect, în sine...)

„În general, furia/agresivitatea nu este funcţională deoarece: (1) îţi afectează calitatea vieţii (ex. este o emoţie intensă, cu valenţă negativă) şi (2) funcţionarea socială, deoarece (a) având această emoţie nu poţi să te implici «natural» în sarcinile cotidiene şi (b) îţi crează probleme suplimentare celor generate de situaţia care a declanşat-o (ex. furia declansată de situaţia *A* te poate face să ai comportamente care violează alte reguli şi care te implică astfel şi în alte situaţii problematice).

Lumea românească (cum e afară, n-am idee...) e plină de băieți în felul celui citat.
Care vor fi devorat multe tomuri de specialitate.

Partea proastă este că tratezi sufletul cuiva...
Or acolo ajungi doar dacă te adresezi din suflet (se înțelege că acela personal...).

Eu unul am îndoieli că un om atît de sec în expunerea de mai sus e în stare a clinti măcar un pic ușa spre inconștientul pacientului...

PS
Un psiholog, fie și nu foarte tînăr, pe care l-am simțit a comunica bine cu al său inconștient (n-am idee dacă e chestie din naștere/educație, ori autodregere ulterioară). Augustin Cambosie.

Dincolo

Mai exact, de aparențe.

> *„Au murit 30 de tineri, alți peste o sută se zbat între viață și moarte, iar primarul Piedone spune că este acoperit de hârtii! Citește reacția lui Cătălin Tolontan față de această sfidare. .. ”*

1.
Iritarea condeierului citat decurge din faptul că primarul nu șede să-l frece el, ziaristul.
De ce simte nevoia unui asemenea f...ai, se poate cerceta.

2.
„față de această sfidare”

Deduc de aici că scriitorele e sensibil la a fi sfidat.
Oricînd un tip destupat îl va tulbura pe acea cale, jucîndu-l mai lesne pe degete...

La televiziunile militante

… viața merge înainte.
De fapt, nici nu cred c-a stat vreo secundă în loc. Tot timpul îmi par să fi funcționat – la Realitatea, de pildă – o listă cu *to do*. Una nemodificabilă, simt eu.
A servi publicului ce vrea acesta să audă. O a doua țidulă conține numele celor care îs tras de păr. Loviți de pereți.

E de-a dreptul comică pornirea de azi, a respectivilor, pe edilul Popescu-Piedone. Respirația mai trebuiau să io ia cu huo... Mai ales cînd îi asculți la radio (cum fac eu e mal de lac...), mulți și instructivi bani fac inflexiunile vocii crainicilor.
Căci și acestea – onduleurile vocale – au rost, în sporirea sentimentelor publicului. Tot în ton ghicești gradul de prefăcătorie, de fals.

Regret teribil

…suferințele celor din spitale.
Ale familiilor, ale prietenilor lor.
Mi se rupe inima de cei pe care viața îi va părăsi, în ceasurile și zilele următoare (de parcă nu au fost chinuiți îndeajuns...).

Asta pentru că ma scap eu caii criticismului pe aici, dar cred (și urmează să mirosiți de joc vreun teatru) că ține de sănătatea mintală să nu faci abstracție, să nu-i uiți pe cei loviți de soartă.

E interesant pe aici că nimeni nu dă vorbă spre Dumnezeu: „Ce-ți veni, Vere?!”

Destui compatrioți se află revoltați

… pe la televiziuni și nu numai.
Vor vinovați.

Părerea mea este că identificarea de culpabili cu orice preț te împiedică a deprinde că pe lumea asta pot pica și situații pentru care nu e nimeni de vină.

În același timp, tonul multor intervenții de acest gen îmi aduce aminte de vorba: „Hoțul strigă hoții!”.
Mai exact, acei inși nu-mi par (deloc) a fi perfecți. Nu cred că ei s-ar fi comportat mult diferit de un funcționar obosit ori de vreun mahăr căruia îi lucesc ochii după bani.

Și peste acest nivel, al gurii mari-mari, îmi miroase de copil răzgîiat, din categoria: „Mie mi se cuvine fără efort!”.
Dacă întîmplător un procent important din subsemnatul procedează cam la fel (de imatur), asta – totuși! – nu schimbă esențial datele problemei...

Toată lumea cere demisii

De curiozitate (și retoric întrebînd...). Cîți dintre revoltați și-au dat demisie de undeva, în urma unei greșeli măricele (bănui că, oameni aflîndu-te, cam toți comitem așa ceva...).
Bănui că cererile de genul ăsta vor să aline sentimentul de neputință existențială al acelora.
Visînd că le ascultă mărimile cererea, se speră că pot influența și ei mediul...

De bine

Mirosul frunzelor uscate.
Apus de noiembrie.
*
Emisia de doliu a monitoarelor video de la metroul bucureștean (care îndeobște reproduc materiale publicitare). Mai exact un cadru de introducere, cu o lumînare și cuvîntul # Colectiv.
Urmat de o a doua filă informativă, cu numere telefon pentru donări sînge și ajutor material

Aș fi ultimul om

…care să se plîngă că altădată era mai altfel, întru caracteristici umane generale. Ale compatrioților. Dar de niște ani miros un fel de alint prost.

Încerc să înțeleg

…reținerea reținerea BOR de a trimite reprezentanți la locul tragediei. Simt că e vorba de 'un ceva' (scuzați neclaritatea momentană a expresiei!) propriu organizațiilor totalitare. În sensul că se feresc de scîntei – care pot declanșa avalanșe distructive unui organism, totuși, fragil...

O veste că niște preoți au fost maltratați (hai să luăm în calcul ipoteza!) în preajma Colectiv ar fi picat mult mai prost decît criticile de inactivitate. Omul simplu / credinciosul (al unei biserici majoritare) și-ar avea echilibrul mai mult decît afectat, în urma unui asemenea incident.

Un text

> *„Citesc peste tot despre mobilizarea exemplara a fortelor de interventie si-mi vine sa urlu: care mobilizare? nimeni nu a stiut ce sa faca, haosul intre pompieri, smurd si salvari a fost mai mare decat in randul oamenilor care au reusit sa iasa la timp. Cei mai multi dintre supravietuitori au fost scosi de cei iesiti in prima linie, nu de pompieri. ..”*

Există o realitate. Descrisă – să zicem – corect de semnatarul citatului.
Dar acea realitate, comportamentul oamenilor și instituțiilor este care este. El – în ciuda viselor și furiilor noastre – este greu schimbabil, dacă nu chiar deloc. (Oameni aceia au făcut și ei ce-au putut... Cine e antrenat pentru așa nenorocire?).
Ca urmare, oricît îi vine autorului să urle, nu va schimba mare lucru.

O să ziceți că-s eu rău, și că e musai să devină zei SMURD și ceilalți.

Păi, mai vorbim la proxima catastrofă.

M-a pus naiba să întreb

…(pornind de la iritarea unora că azi nu au bătut clopotele, a doliu). „Între noi fie vorba.
Oare cînd se vor fi gîndit ultima oară (înainte de sinistru), cei din Club la Dumnezeu?”

Reacția ce-a urmat este, de fapt, clasică.
Ai lovit în loc dureros, dar aceia nu pot răspunde la obiect (bănui că supărații cunosc exact că nu prea-și băteau capul...). Durerea (de unde vine, se poate explora) le rămîne.
Și-atunci țin a te lovi cumva, ori măcar să te descurajeze. Norocul lor că se află (mai) mulți...

PS
Mă amuz, observînd că mulți oameni cu pretenții de credincioșenie sînt mai nervoși, mai acri decît ateii...

Rămîne un exercițiu

…de imaginație interesant.
Cam cum or arăta sforarii, din spatele unor așa gesturi, unor așa texte?

Bănui că nimic nu le strică acestora, demiurgilor din umbră, decît lumina cunoașterii.
A celorlalți despre Ei.

Dna Mungiu este doar un intermediar aici.
Care se face că plouă.
ȘI DACĂ DAI JOS PE TOȚI POLITICIENII, ce moaș-ta pui în loc? .

> *„Mama știți ce mi-a spus azi? Că ne ardeți copiii de vii. Dacă nu în maternități, în cluburi. Pe cine dați voi vina NU mă interesează. Eu pe voi dau vina. Și sunt gata să mor ca să vă dau jos. Pe toți! …atât!” .*
> (Eleganță maximă. Numai atît vrea dînsul...).

Legat de povestea cu „gata să mor”, parcă am mai auzit genul de gargară. La legionarii de rînd. Care au lăsat-o însă moale de tot, imediat de s-a supărat nițel Carol II. Am auzit-o și prin Piața Universității, în 1989 și 1990 (nu am nimic cu acel loc, dar fenomenul pomenit de mine a existat...).

„Mama știți ce mi-a spus azi?

…Că ne ardeți copiii de vii. Dacă nu în maternități, în cluburi. Pe cine dați voi vina NU mă interesează....”

Zavergiul nostru se află la stadiul unde, dacă-i zice mama că există patru sori pe cer, o crede..
În paralel, n-o să vedeți tipi de genul ăsta să mediteze, dacă nu au greșit și ei pe undeva.

Pot bănui că și frații de acest gen se află la stadiul „Mie mi se cuvine!”

Am dat de un cort publicitar

… al dlui Nicușor Dan.

Pentru dumnealui și alții asemenea aș folosi expresia de politician la pătrat.
Țipă la adresa politicienilor simpli, dar în același timp îl atrag grozav locurile-cu-decizie deținute de aceștia...

Să intre în competiție directă cu ei nu merge... O aritmetică elementară arată că nu posedă însușirile unei confruntări directe. Și atunci o ia pe calea civică. Dar salivarea îi rămîne tot spre fotelurile cele înalte...

Am două genuri de observații, la cortul cu pricina (și implicit ale dlui Dan).
Vorba asta cu „Salvați...!" poate să prindă electoral cît vrea, eu o iau tot de lozincă a unui șnapan.

Dar ce-are, bre *Nicușoare*, Bucureștiul?
Și crezi c-o să-l faci matale ca soarele de pe cer?? Haida-de! Am mai văzut eu de-ăștia, de la 1990 încoace, iar dacă trec pe la vreo bibliotecă mare pot extinde lista, antebelic...

În același timp, mi-i mai mult decît interesantă privirea domnului nostru.
Dan.
Se maschează omul, perfect!

La capitolul ăsta merită felicitări.
Probabil poate ingirgita cantitatea dublă de broaște, față de un politician obișnuit.

E posibil însă ca doar explozia nervoasă – după multă reținere a naturelului – să-i fie cvadruplă.
Bănui însă că biroul primarului general e capitonat sonoricește.

Lumea bună-i cu tunurile

… asupra primarului Piedone.
(bănui, de-aici, că niște unii salivează îngrozitor după fondurile pe care le învîrte acesta...)

În paralel, un nene și-a amplasat deja corturi electorale, în sectorul 4.
Cum că 80% dintre blocurile arondismentului nu-s anvelopate termic.

Dincolo de faptul că tata Piedone, dacă ar fi avut cu ce, învelea și parcul Văcărești, să fie bine păsăretului de acolo...
Dar are nenea catindatul o fizionomie... Carte curată!

Din cît mă duce pe mine știința cetirii mutrelor, Piedone va părea un idealist și samaritean, pe lîngă omul Opoziției de acum...

„Dan Tapalaga: "A trebuit sa moară

…un turist japonez pentru a pune ceva ordine in taximetria de la Aeroport, a trebuit sa moara un copil de trei ani pentru a rezolva problema cainilor fara stapan, a trebuit sa moara un politist pentru a pune in discutie abuzul facut de vicepremierul Gabriel Oprea in utilizarea coloanelor oficiale. In general, in Romania trebuie sa moara cineva pentru orice schimbare, cat de mica, in sistem. Schimbarea lui Ceausescu s-a produs la fel, abia dupa ce a curs mult sange si dupa multa suferinta."

Îmi pare al naibii de rău, dar chestia aia care-l enervează pe dl Tapalagă (plus milioane de alții) se numește realitate. *Aka* 'unu și cu unu fac doi'.

Și uite-așa ajungem la sindromul d. Goe. „Eu vreau să... fie!”

PS
Pe cale de consecință, bănui că acea largă categorie goe-iciană are multe mamițe care-l îl gîdilă susținut în creștet...

Tot despre chestia

…dlui Tapalagă, cu muritul obligatoriu, pentru a mișca ceva în țara asta (zice-se).

Îmi pare rău, dar abia așa apucă a se schimba ceva în suflete.
Cimentul conduitelor existente în noi nu se modifică lesne, ci doar în urma unei mari emoții.

În paralel, hai să dăm ochi spre niște cazuri. Iisus. Meșter Manole. Corneliu Coposu (fără moartea acestuia nu cred că pupa Convenția Democrată victorie în alegeri 1996///).
Șamd.

Brucan a fost un elegant.

Față de zisele mele.
Dar zău că-i de frecat la ochi, cînd citești așa ceva... Păi și ce rezolvați, urlînd?

O să puteți construi ceva cu scaun la cap, după vreo noapte a sfîntului Bartolomeu? În același timp. N-aveți și voi etape intermediare – de la tăcut la urlat?

Tare-s curios, ce meserii practică – diurn – autorii de acest gen?

”Până și consulul Madagascarului

…a aprins o lumânare la locul tragediei din București. Doar Ponta nu.”

E normal să nu vină.

Pe de altă parte, să avem grijă ce ne dorim...
Imaginați-vă cum ar da în străinătatea știre cu premierul român linșat, plus altele a la 23 decembrie 1989, in fața MApN...
Sper că nu-și face nimeni iluzii, a se fi schimbat firea acestui pașnic popor, în 25 ani..

PS
Chestia cu consulul Madagascarului bănui că e zisă *la șto*.

„Epistola răvăşitoare

… a unui preot român dedicată eroilor din clubul Colectiv...” .

Scrisele bombastice au talentul (probabil căutat) de a nu se lăsa analizate. Se supără dacă le cauți de sens și scaun la cap...
Mă uit la citatul de mai sus că ideea unei scrisori a unui preot pentru niște oameni de la Clubul Colectiv nu-i place emitentului fără adăugiri à la 'răvășitoare' și 'eroii'.

(Nu am, Doamne-feri!, ceva cu semenii care s-au riscat teribil acolo. Ci doar cu folosirea numelui lor în contextul de aici... Al șoricelului care se trage lîngă elefant, pe puntea interesului...) .

Chestia cu vorbele mărețe – care altminteri au inundat titlurile media și nu numai – îmi aduce aminte de suișul unii peste alții al ocupanților unui vas care se duce la fund... . Nu spun că țara ori lumea se află de ducă, doar că stilul gazetăresc cu pricina e un fel de furat căciula... .

PS
Altminteri, preotul cu pricina (din articol) are niște ochi... . Nici nu mă miră că tocmai el vorbește de fățărnicia altora!

Zi de zi

Și ceas de ceas.
Trebuie să-mi refac părerea în privința întinderii lucidității, sub soare...

Mă uit la texte pe aici și nu izbutesc a înțelege ce le vine, să le treacă pe hîrtie (și nu e vorba de împiedicați!).
De fapt reușesc, dar i-aș vrea (fond sonor: smiorcăieli eu...) totuși oameni normali, cu care să pot schimba o vorbă asupra realității..

Altminteri.
Îmi pare că.
Cu cît ignorăm mai mult pretențioasa noțiune de Inconștient, cu atît ne joacă ăsta mai frumos pe dește...

Căderea lui Victor Ponta

…duce un pic mintea și la ideea: „Ce ție nu-și place...”
Au dat jos un guvern în primele luni ale lui 2012, deși mai erau puține luni pînă la alegeri. Acum gustă și ei licoarea cea dulce...

În politica noastră postdecembristă cel puțin...
Care – din nevoi personale – a inaugurat vreun sistem parșiv, i-a simțit finalmente gustul pe a sa piele...

În paralel, care țipa – de pildă asupra nocivități ordonanțelor de urgență – a emis mai la greu, cînd ajuns-a la putere...

Expresia asta, „Împreună rezistăm”

… trădează slăbiciunea acelui grup, decît vreo coagulare a întregii societăți.

Dacă stau să mă gîndesc, privește nesiguranța existențială a acelora care o vîntură... Prea apare aiurea în acel context!

Cred că vorbitul mitocănesc

…la adresa adversarului e semn a lipsi putința de influențare la adresa-i, cu excepția unei acțiuni violente.

Asta din urmă însoțind – cînd vremurile devin favorabile – gonitul celuilalt cu parul...

(la proximă ocazie, se înțelege și dumnealui ne va îndemna cu reteveiul...)

Că și ceilalți silabisesc frumos și amabil, păi nu schimbă mult datele problemei...

„Muzica, muzica!...”
Se înțelege că BUG Mafia...

Mie unuia mi se par

…niște zise de bun simț...
Victor Ponta:

> *„Am obligaţia să constat supărarea legitimă care există în cadrul societăţii. Nu este corect să las această responsabilitate pe seama celor care au fost pe teren sau miniştrilor. /.../ Îmi depun mandatul. Nu mă bat cu oamenii. Cred că ar fi o mare greşeală şi am avea toţi de suferit. Supărarea legitimă a oamenilor nu trebuie să degenereze într-un joc politic. Sper ca depunerea mandatului meu şi al Guvernului să satisfacă aşteptările celor care au protestat.*
> *Vreau să fac o singură observaţie, şi nu mă refer la nimeni în mod special. Cei care speculează în mod politic suferinţa oamenilor, mai devreme sau mai târziu vor plăti foarte scump"*
>
> (E de verificat, în viitor, ultima previziune. Oricum, și alte grupuri politice vor apela la tipul de acțiune...)

Dincolo de citirea umană pe care mi-o permit textului de mai sus.
Au existat prim-miniștri postdecembriști care a plecat mai cu tărăboi...

Îmi pare un om care se va plimba mai mult la aer, poate nițel mai trist decît la un 2009...
După cum, știindu-ne firea, numele său va căpăta probabil locul în formula „Pe vremea lui Ponta era mai bine...!”.
Despre Emil Boc, Radu Vasile, Victor Ciorbea, asemenea formulare lipsește...

PS
Priviți spre limbajul de lemn al celorlalți actori politici ai momentului.

Unii, nu chiar puțini

… așteaptă partide noi.
Nu spun că nu-i posibilă vreo bucurie a la Partidul Creștin Democrat din Italia (sper să nu încurc titulatura!), care la ceasul potrivit a dispărut de parcă nu fusese...

Dar cam din 1991 tot se străduie lumea noastră a înființa partide noi. Idealiștii (sforăitori...) nefiind deloc puțini, în răstimp. N-a prins niciunul.
Toot (actualele) PSD, PNL, PDL...
Asta și pentru că treaba aia cu funcționarea în teritoriu nu e floare la ureche, pe cît cred destui...

Îmi spune un prieten

… (am fost plecat niște ceasuri) despre niște solicitări îndrăznețe.
Între ele, punct 8 de la Timișoara și cluburi sigure (sic).

Strada este o forță brută, care între altele ține să se întindă cît poate. Eventual la plus infinit.
Prin urmare nu-s de mirare în continuare solicitări imense, în paralel cu mofturi. Că pe (ministrul) Dușa nu-l cheamă Șuda.

Este drept că, dincolo de excepții a la Rusia lui 1917, un stat nu stă chiar de tot la dispoziția zavergiilor. Domnul Stat pricepe uneori nevoia de purjări, în presiunea socială.
Dar la un moment dat zice „pînă aici, dragilor”.

Bănuiți că străzii nu-i arde la părintești așa sfaturi.
Spun asta amintindu-mi ce urgent am întins-o din fața palatului Cotroceni, după ore de tras cu praștia. Apăruseră dubele cu scutieri.
Se întîmpla la 1991.

Întotdeauna am crezut

…că ideea de „Vocea patriotelui naționale” se referă la Rică Venturiano.
Acum, ascultînd la căști pe dl Rareș Bogdan, realizez că vorba cea mare se referă la așteptările cititorului. Ale cărui dorințe – conștiente sau ba – le îndeplinesc iute (cu mica exagerare de rigoare) băieți amabil precum vedeta Realității.

Nu întreb aici din răutate

Dar, ca intelectual, -s curios care o fi repartizarea – în demonstrațiile recente – a ceea divinul Caragiale numea agenți secreți. E o aiureală să bănui că-s de mai multe nații – eventual se salută discret...
Dar io i-am citit cîte un Filip Teorodorescu și bănui cum devine cazul!

„Ponta si guvernul lui

care timp de 4 zile a refuzat sa-si asume orice responsabilitate politica si morala /,/ trebuie sa plece...„

Interesant amestec...
Cu adîncul său nu știe să de descurce, zavergiul cutare (mă refer și la acela care nu iese din buticul cu bere, din orice frumos cartier).
Iar în materie de a lega două vorbe, cunoaște doar lozincile sociale.
Știe că prind la alții ca el...

Oare cîte linii se dădeau la palmă, în școală – de nu luai în serios atari înălțături?
Cu *responsabilitate*, cu *morala*...

Sună frumos

… că vrei să-l dai jos pre Patriarh...
Dar mă întreb.
Prin spatele unui așa dor, ce iritare mică la proprii genitori îl mînă pe acela?

Legat de băieții ăștia

…cu cereri frumoase (plus imense).
Și care vor guvern tehnocrat.

Îmi fuge mintea la o relatare a lui P.P. Negulescu („Destinul omenirii”). Despre Rusia lui 1917.
Acolo, după ce greviștii dintr-o fabrică au înșirat drept cereri marea cu sarea, au cerut și-un tip destupat. **Ca să le spună ce să mai ceară**.

Apropo de solicitanții

…(cei vocali) ai zilelor astea.
Cînd cereți de zor schimbarea aia ori a ălora – un ochi spre oglinda personală nu aruncați?

Voi vă găsiți perfecți, de cereți altora așa ceva?

„Nuuu, dar noi sîntem tari în pumn.
Ori așa ni se pare!”

Sînt, dumnealor

… împotriva întregului Sistem.
Dacă-i întrebi ce e aia, *Sistem*, pot lega două vorbe la subiect?
Se înțelege că nu!

Căci acea vorbă mare e fructul unui compartiment psiho ce nu le are cu legarea de vorbe.

Zboară mintea

… la finalul unei schițe caragialiene.
Vine regimentul cutare pe capul revoluționarilor de la Ploiești.
Dimineață.
Președintele revoluționarilor a dormit rupt, cu fruntea pe un butoi.

„Cine te-a pus aici!?”
„Boborul...”

”Partide noi, cu reguli noi si oameni noi.”

Abia aștept să le văd la față. Și să-mi deștept apartele spirit critic.

Plus.
Să vadă și ei cum e, să le pută altora tot...
(nu se pun aici întîmplările din propria copilărie a acelora...).
Alt spectacol mai frumos, nici că s-ar putea.

E la mare

…(și studiabilă) modă – a spune că nu vrei luna de pe cer pentru tine.
Ci pentru copiii tăi.

Te ferești a-și recunoaște omenesca lăcomie...

O să spuneți c-am idee fixă

…cu psihologia, dar tot o zic.
Tărășenia din ultimele zile este o aplecare veche a insului tînăr (ori măcar infantil) de a se retrage – dacă se poate și cu forța maturului – în anul acela frumos..
Primul din viață.
Cînd toate îi veneau la nas...

Iar lumea părea (integral) a lui.

PS
Pe-aici vorbește multă lume revoluționară de copiii personali, dar am impresia că nu au dat ochi spre ei, pe cît se laudă...

Revoluționarii ăștia sînt tipi

… fără îndoială minunați.
Totuși,exagerează nițel cu amnezia.

Uită că nu-s singuri în țara asta.
(de fapt, nu uită – dar se cred mai în adînc führeri...)

Omenește...

Tare-mi place vorba asta

.. cu „resetarea politicului”!
Este din categoria vorbelor sfinte...
Și a minților șmechere.

Detalii nu-ți pot da, la concret, și-atunci te iau la prostit...

Vorba ultimă mi-i tare, însă demersul cu pricina poate o merita ștampila...
Ne putem uita împreună la el, eventual...

Pornind de la recente manifestații

Și executînd o paralelă cu 1990.

O tînără prietenă pomenește dezamăgirile (actuale!) ale părinților ei, legate de acel moment.
Eu unul nu am niciun regret legat de acel moment.
Ar fi o supărare pe Realitate. Or, subsemnatul este interesat de dientificarea ei, și de-a-și adapta persoana, comportamentul la dînsul.

A te adapta nu e neapărat a îmbrățișa orice zonă a Ei.
Nu, poți și evita cutare parte, a realității.
Piața Universtății 1990 mi-a fost un minunat moment de simțire, iar în paralel de învățare asupra vieții. Un pic.

În același timp.
Indispoziția pe care mi-o crează manifestanții de azi nu decurge din iluziile lor.
Ci din minciuna la care apelează.

Din acel punct, mie unuia mi se rupe firul ți le devin dușman.
În așa stadiu nu mai văd diferența între tabere, ba pică mai prost (în mintea mea) catindații la putere, căci se dau de albi și puri.
De-aia-s pornit grozav pe ei în ultima vreme.

Asupra iluziilor dînșilor, aș trece liniștit cu părerea (chit că un tip cu studii superioare am niște pretenții, în a intui aritmetic ce se poate și ce nu).
Bineînțeles că dacă acel 99% din psihism (inconștientul) ia controlul ființei, s-a terminat cu meditațiunule. Mai exact, primează acel uluitor sentiment că ești stăpîn – matale și grupul – asupra tot.

N-am mințit ieri

…cînd am spus că 'lupt pînă la unu'... post meridian.
În sensul că mă scot din vîltoarea știrilor, pe cît pot. Chiar dă bine la echilibru. Plus că-s atîtea lucruri din alte zone, de contactat intelectual (am evitat aici vorbele mintal ori înțelept...).
Un ochi spre seară tot am dat spre politichie. Unul de 5 minute, căci voiam chitit altceva.
LA TVR, mare tărăboi, legat de o netransmitere în noaptea tragedii de la Colectiv de minime informații pe subiect.

O să ziceți că mă dau deștept și altele, dar îmi permit a observa că lumea era binișor afectată – acolo – pe linia afectelor. Toți pe ton înalt, toți repeziți. Nu înțeleg de ce nu poți comunica domol o chestie, de pildă că trebuie mai mult decît demisiile obținute, respectiv că netransmiterea respectivă e caz penal... Probabil, antrenat prin numeroase locuri ale României, bănui că nu te ia lumea în serios, că te bănui slab – naiba știe!.

Drept caz particular

…(strict pentru mine!), fu dl Cristian Tudor Popescu.

Vă mărturisesc a-l fi avut și am un model de condei. Poate și de atitudine.

Dar am fost muuult dezamăgit de dînsul aseară.

(dezamăgire de tipul ce îndreaptă spre adaptare. Dacă CTP se află astfel, să fie sănătos, am mirosit nițel ce și cum, apoi îmi văd de drumul meu, cu o simplă cartotecă modificată în minte-mi...)

Dincolo de ton (nu am pretenția să și-l schimbe), mă uitam la dînsul și am priceput brusc – o să ziceți că îngrozitor de tîrziu – că gazetăria nu-i doar servitul integral de vote ale publicului...

Ci și turnatul de gaz pe foc...

Doamne ferește să-l dorească – pe cititorul de gazetă – a ieși nițel la iarbă verde... Nu, el e de ținut la îndemîna condeiului ori reclamele noastre.

Cu orice preț.

*

Merge banda...

Simt nevoia, în continuarea expunerii, a preciza că mă aflu un tip reactiv. Sar în sus cam doar la impulsuri, atitudini exterioare.

Dar atunci golesc sacul, fără jenă. Dacă celălalt nu posedă vreuna, de ce m-aș încurca eu în ele...

E mare caz de acei morți.

Dumnealor devenind bunicul din geam.

În baza căruia săltăm pensie / ce profit oratoric...

E iarbă a fiarelor, să pomenească cineva prin studiouri de așa ceva!...

Nu minmalizez durerea acelora – duși, îngrozitor răniți și prieteni.

Dar nici nu uit c-așa ceva poate pica oricînd din crugul timpului.

Există multă lume care n-a aflat că așa ceva pică – oricît te-ai strădui.

Există o credință cvasigeneralã, că dacă ne zbatem mult, nu mai apar așa incidente (eventual nu murim deloc – pot să observ și speranța asta, pe acolo...).

Ele tot vin.

Puteți clama liniștiți că-s aici eu ăla al dracului.

Dar pur și simplu n-am chef a sta în iluzii – chestiile alea precum împrumutul la Provident.

"Au oricum o cultură politică foarte slabă cei din piață", ”

Eu unul m-aș feri ca de naiba să pomenesc de nivelul slab cultural al cuiva.

M-aș trăda că mi-am pierdut timpul degeaba printre cărți ori situații de viață...

Studiind, afli cît de complexă e lumea.

Inclusiv omul zis simplu.

„Cine e *Societatea civilă*

…convocată la Cotroceni vineri?”
Asta întreabă un amic.

La care-mi fuge mintea spre un articol al unei grupări intitulate APADOR-CH.

CH ăla de la coadă este probabil precum 'dialogul social' la șefii revistei „22”. Nu mai merge să-l dai deoparte, chit că e teribil de anacronic...
Acordurile de la Helsinki, 1975, cred că nu mai valorează azi nici hîrtia pe care or fi scrise...

Deși.
Aici poate mi-i o eternă vină.
Am bănuit că aceia desfășoară o activitate onestă și cu scaun la cap. De unde iau bani pentru a o (pardon!) freca de ani de zile nu mă interesează.

Dar ei se produc zilele astea cu un material care mai degrabă ține de-un spital din sudul Bucureștului, nu de-o grupare pe care s-o chemi la Cotroceni.
Și aiuriți la greu, și părtinitori idem...

PS
Observ că onor ADADOR-CH, ca orice oponent al gîndirii totalitare, nu posedă pe blogul „Adevărului” vreo rubrică de comentarii...

Sfatul meu.

Cînd auziți pe careva cu „revoluția morală”, păi ochii la buzunare ca pe butelie!
http://adevarul.ro/…/ce-cere-revolutie-morala-1_…/index.html

Că o revoluție franceză, la 1789, ori rusă, la 1917 fură de maximă raritate, e una. Dar o revoluție morală pică la fel de rar. Dar cu rezultate și mai nocive.
Vezi Savonarola, Calvin ori Khomeini.

E de ajuns să spuneți voi asta

… ca să se și întîmple...

Îmi menținpărerea că tipii ăștia citesc puțin.
Aveți idee în cît timp se schimbă un comportament? Eventual dacă se schimbă.

Întru concluzie.
Și precizînd că e doar opinie a mea.
Ăștia au rămas la vîrsta la care făceai din degetuț, și-uite-așa se schimba lumea – după cum îți venea ține bine.

Altminteri. Intuiesc a fi nemaipomenit sentimentul, că poți modifica lumea (destui publicitari profită, aici...).. În bine, se înțelege.
(Dacă ai ales mata și codul cel spre bine, e și mai fain. Pot bănui cu ce inimă se culcă așa tip seara... Poate doar Dumnezeu să mai posede așa ceva.)

Îs adorabile reproșurile

…ce privesc doar pe alții.
(„E perfect umane, coane!”)

Moda nu e chiar nouă.
Bănui că venită de la tata Adam (a se citi de la proiectul nostru divin).

La 1990, am meditat ce-aș spun de la faimosul Balcon.
Ați ghicit!

Era vorba să vede, pe unde nu sîntem perfecți noi.
Despre a celorlalți ajunsesem deja perfect informați (cu mica subiectivitate aferentă...)!

Îmi place că vîrful ăsta...

... – cel școlit, *deștept* (la semnalele Națiunii) și azi-aici-mîine-n-Focșani – nu meditează o secundă ce-or zice ăilalți de pe întinsul Țării.
Ce părere au ei.
(asta cînd semizeii nu decretează – ca vreo bancă: „gîndești ca noi, să moară mă-ta!!”)

.
Dacă ei se simt reprezentați – totuși – de (hulitul, Vasile) Blaga.

„E proști, domnu Ordean!”
Corect!
Și noi democrați, of course!

„Născută din schimbarea regimului comunist

… clasei politice i-a lipsit mereu anvergura şi capacitatea de a înţelege momentul şi nevoile lui.“

Potrivit unei elementare reguli a distribuției, chestiile cu pricina (anvergura capacitatea șcl) au căzut în ograda omului simplu și-a ziariștilor...

Cîtă sinceritate, cîtă onestitate răsfiră în jur dlui autor!
Ce nume frumos...
Caracudi...

Ă!
Scuzați.
Îl cheamă altfel.
Ionescu.

Dar și el știe cum gîndește Suveranul...

Mi-aș permite pe-aici

…o zisă personală (carele-i prin definiție subiectivă, deci poate greși...)

Dacă hățul gesturilor dlui Iohannis este preluat de frustrările sale, iese prost.
Pentru dînsul.
*
Am să detaliez despre acele frustrări, care nu-s cele bănuite ori vociferate la piață (Obor, de această dată).
Ca să ajungă un’ se află, ursul nostru carpatin a băgat la beciul psihologic multe.
Asta nu se face în lipsa unei iritări măricele. Căci la mijloc se află o bucată din naturelul nostru. Din viața noastră.
*
Ca instinct al meu.
Va scăpa acele hățuri.
Va ajunge să voiască putere – una efectivă.
E chestie de aritmetică psiho.

Nu o spun cu răutate.

Și adaug că toate vorbele de aici-s idei subective plus personale.

Mă aflu grandoman

…dar în același timp miros perfect că micile mele îndemnuri (poate vreodată sosite în niște volume...) nu-s chestii de băgat în firea omului comun.

Nu țiu a mă afla – Doamne feri! – vreun Savonarola genevezul...

Dar nici nu pot a scăpa din vedere că adică mii de oratori înflăcărați vor să impună – zilele aieste – la scara societății diverse idei.

Personale.

Și pendinte de ce nu și-au rezolvat prin viață.

Poate-mi scapă mie

Băieții (și fetele?) ăștia din stradă.

Care vor marea cu sarea.

Ne-au oferit la schimb vreun lider?

(în materie de idei goale, e loc de jonglat... La ins în carne și oase mai greu...)

Păăăi.

Și înțelegîndu-vă funcționarea sufletească.

N-ar trebui mai ușor cu pianul pe scări?

„Andrei Marga: Cum se gândeşte?

…Ce înseamnă, însă, a gândi? Pentru Husserl şi Heidegger, care sunt mai aproape de noi, gândirea înseamnă libertate, cum spunea Hegel, şi, în mod exact, efort de a prinde realitatea în concepte, cu cultură şi cu optici precizate."

Sună ce nu s-a pomenit, pe-acolo.
Îmi permiteți, însă, a ședea să-mi caut eu singur modul de gîndire?
Cum, mă aflu prea idiot față de aceia:
Așa o fi.

M-am ferit de vorbe mari

… în scurta-mi viață.
Dar mă uit la un articol cultural, la gazeta care-l adăpostește și încep a bănui că parte a culturii e doar o cale de a te adăposti în idiotenie...

Așa-zisa prostie îmi pare totuși libertate.
De a fi tu.

Idiotia, în sensul pe care l-aș alătura tărășeniilor celor ca dl Marga, egal naturală prostie plus luat 'în orb' după alții.
Pot bănui și cum arată pilele, cum se prezintă organismul elastic (foc!) al acelei redacții, dacă un d. Marga se produce cu așa ceva...

”Romanii nu sunt suparati

… nici pe Dumnezeu, nici pe Biserica. Romanii doar s-au saturat de un patriarh arogant, arghirofil si corupt pana in maduva oaselor, care a transformat biserica, intr-o pestera de talhari.”

M-ar fi mirat s-aibă curaj, să se dea la nevăzute – precum Dumnezeu...

„De ce, de 6 zile

…ministrul Nicolae Banicioiu ne spune că avem tot ce ne trebuie, dacă situația arată așa??????? De ce nu a cerut deja ajutor pentru transportarea lor în alte țări???? Ați pretins că avem tot ce ne trebuie, ca să iasă bine din asta curul dumneavoastră, domnule ministru???????”

Eu am niște probleme, să iau de serios un tip/tipă ce înșiră șapte semne de exclamare / întrebare.
Psihologul de la colț ne poate lămuri de unde i se trage surplusul de șase...

„Îmi este teama sa nu ajung

… peste 20 de ani, *sa cer iertare copiilor pentru neputinta mea*”

Oare cine naiba (e de studiat!) ne-a băgat așa chestii în cap, pînă la a uita acea chestie unită *realitate*? Întreb poate retoric.
E stilul Societății, de a cere cît mai mult de la supușii Ei.

Aici e de-o conferință

”Cine e vinovăția și ce vrea ea de la viață.”

Hai să vă mărturisesc o chestie mică.
Am un fiu mijlociu.
Valurile vieții au făcut să nu stea sub același acoperiș cu mine mulți ani.
(În rest, faceți-mi credit de maximă atenție paternală,...)
În mediul socrilor, s-a aflat hotărîtor într-un mediu aparte. Unde părinții uită de ei, în favoarea plozilor.
Că pe acolo soacra a murit alcoolică, după naștere OPT copii, e un prim amănunt interesant.
Acum, și pe mijlociu l-a uitat Dummnezeu în grija de copil, de și-l pune și pe avatar Facebook.
Eu știu că povestea asta dă minunat, cu grija de copii, dar...

Pomeneam despre alintul

… actualei pleiade revoluționare.
Alintul vine de la niște părinți care nu au reușit să se descurce în depistarea nevoilor proprii.

I-a zis viața, după cinci veri, a urina la prim colț întunecos – el a zis nuuu!, mama m-a învățat altfel...
Și cînd s-a trezit matur neizbutit, a meditat profund că e de transmis plodului speranțele (altminteri banale, ale ...) sale..

”Eu trebuie sa culc trei copii la timp

… pentru a fi capabili de un viitor mai bun!”

Cu ce ocazie viitorul nu poate fi mai prost?
(„Al lu' Ordean, ești îngrozitor! Patru, și treci la loc!”)

Și dacă e mai rău?

Partea proastă pe aici șede...
Că instinctul ne spune a sosi *foarte greu (*sau groaznic, raportat la slaba fire umană aterizată sub soare), iar noi defulăm finalmente pe unde apucăm.

Inclusiv prin șapte semne de exclamare/întrebare...

> *„...De ce, de 6 zile, ministrul Nicolae Banicioiu ne spune că avem tot ce ne trebuie, dacă situația arată așa??????? De ce nu a cerut deja ajutor pentru transportarea lor în alte țări???? Ați pretins că avem tot ce ne trebuie, ca să iasă bine din asta curul dumneavoastră, domnule ministru???????”*

Tragic

Manifestanți în fața jandarmii.
Ultimii îl avertizează pe un tată – cu copilaș pe umeri – despre siguranța copiilor, dacă se lasă cu vreo confruntare.
Tatăl răspunde: "Păi pentru ei am venit."

Îl vezi după ochi, pe tată, că stă grozav cu dibuitul corect prin viață.
La întreaga tărășenie, a găsit o parșivă, ticaloasă rezolvare.
"Păi pentru ei am venit."

Nu spune că, brusc, a mirosit a putea fi și el o dată leu...
Că se simte bine acolo, că se simte puternic el...

Nu, nu are curaj de-așa ceva, că nu fie plesnit ca altădată.
Ci ridică ideea copilului, a viitorului lor sanchi, drept scut.
Copilul îl scutește să ia pulane în cap de încălcare a legii.

Priviți ochii copilului.
Cît chef are de fronda tatălui.

Cel mai frumos cadou

… – zic eu – pe care ni-l putem face noi înșine este afirmația: *„Am o problemă”*

Ignorăm de atîtea ori – de teamă ori lașitate – baiurile care ne afectează.
Mai rămîne ca și inconștientul propriu să ne furnizeze mai prompt insuportabilele.

„Citiți toate comentariile

…care au apărut aseară pe Facebook în timpul protestului!...”

Am sentimentul că unii oameni văd țara asta formată doar din utilizatori de Facebook (prin extensie, internet).[1]

Altminteri admit.
E probabil o plăcere de-a dreptul demiurgică să pui țara la cale. Să dai indicații. Să deslușești fără ezitare viitorul...

„Oamenii nu ies împotriva PSD,

…ci a sistemului politic...”

Abia aștept să facă ei unul mai bun.
Voi fi întîiul care să le aplaud reușita!

Un an o fi de ajuns, să ne revedem și să punem de-un bilanț?

Nu înțeleg.

Dar mi s-o trage de la căzătura în cap, de pe la trei ani...

Sistemul politic e o interfață între populația unei țări și inerentele pîrghii de conducere.
El, organismul în chestiune, nu este de capul lui.

Pe de o parte, este ales democratic.
În paralel, preia inevitabil din caracteristicile celor guvernați.

[1] La 2015, apreciez un procent de 5-10% din totalul cetățenilor României.

Să spui că vrei altă clasă politică...
Cu riscul de a greși...
Cred că asta e posibil... doar aducînd un alt popor.

Deci imposibil.

N-am văzut unul

.. să pronunțe zisele astea – între două proteste:

> *„Oare eu pe unde am greșit? Pe unde îmi pot optimiza prestația?”*

De bine ce-am scris mai sus...
O rază minunată de soare...

”Paul Cozighian
Acum – cu Cristina A. Dan în București ”

„Jos Patriarhul!“

Eu tot nu înțeleg de cînd Biserica și Întîi-stătătorul ei se află treaba celor din stradă (pe tonul citat).
Mai ales că dumnealor nu adînciră vreo potecă spre biserici și nici nu puseră petice la genunchi, vreodată, de-atîta rugat pios...

Ne aflăm curați, revoluționari

… dar de-o generalizare 'oață tot rămîne loc.
Nu spunem „Un grup mic/mare de tineri”, ci *tinerii* – cu articol hotărît. Adică toți...

Deci.
„Tinerii cer pe Facebook ca Tudor Chirilă să îi reprezinte la consultările cu Klaus Iohannis...”

Apoi, văzînd că dl Tudor Chirilă e solicitat al fi reprezentant popular…
Și recunoscînd că mă roade crunt invidia, a nu fi ales eu, a nu merge apoi la d. Iohannis, zic următoarea

Tel valet, tel maître...
Nu se cădea, nu era de bon ton un tip mai echilibrat...

Probabil, tipul din poză

… – și după ceva sforțări – va lega două fraze despre ce e aia *Sistem*.
Că vor fi aiurea, nu-i nimic ciudat.

Asta, pentru că nu a născut nimeni o definiție a numitului Sistem, așa că poți include liniștit acolo pe cine vrea mușchii tăi.

Iar asta a fost partea ușoară… Prin absurd, presupunînd că ai dat de toți pereții cu Sistemul, trebuie să pui ceva în loc.
Îmi permiteți un loc în rîndurile bune ale sălii, la așa comedie?

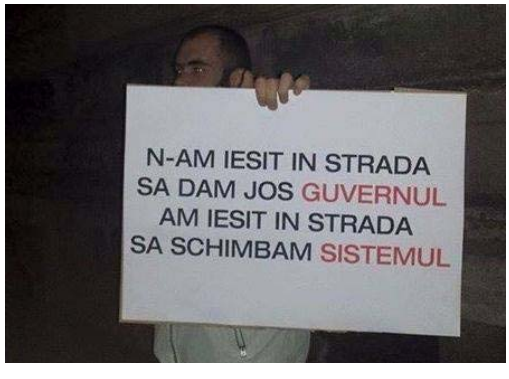

Singurătate.

A mea
Mi-e greu să pricep ce resorturi pot face oameni cu cap pre umeri a spune lucruri în genul:

„Îi mulțumesc lui Gabriel Oprea pentru că a aruncat în aer toată clasa politică...”

Cum a aruncat clasa aia în aer?
Iar în locul clasei ăleia, ce vine?

Bucuria de gonit clasa politică e ca și cum ai exulta că ai rămas fără împuțitele alea de intestin gros și de anus.

Mă uit la distinșii din stradă

… și începe să nu mă mai mire succesul (interbelic, al) Mișcării legionare.

Vorba lui Pristanda, s-a suspandat… Gîndirea.

Încerc și să pricep... De pildă, privesc la o zisă a unei tinere femei:

> *„Revendicarile de pe Facebook compun portretul robot al Romaniei pe care o iubesti...”*

Simt că e nevoie ca de apă – la așa inși – nu doar de-un un sentiment al importanței sociale, dar și de-un fel de exaltare (din nefericire, deloc prietenă cu logica).

…Și-uite-așa am început a pricepe adeziunile legionare de altădată (altminteri favorizate la greu și de oportunismul acestor meleaguri).
Norocul celor de-acum este că nu se află semne ca, peste cîțiva ani, un regim (era să zic Sistem) negru să le ia la purecat opțiunile juvenile..

Mă apucasem a spune

… ieri și aici, că poate-i util a-și identifica problemele, pe drumul curent.
Azi adaug de – părerea m,ea! – importanța lui a-ți lua apărarea.

Voi primi aici obiecții cum că spun o banalitate, de genul respirării: toată marea umană din jur face așa treburi.
Încape însă totuși aici, din parte-mi, o nuanță: *noi*-ul nu-i similar cu acea haină pe care ne-a dăruit-o educația.

În context, și să-mi iertați greu-suportabilitatea afirmației de mai jos, mă aflu un ins interesat de peliculele porno.

Din start aș observa că lucrurile pe colo-s ceva mai nuanțate decît se huduie în mod curent.
Există pe de o parte animalitatea clasică.

Care sună taaare urît, dar pînă una alta e o parte din noi. Taie-și cît or vrea, precum un Shylock neobligat, partea aceea de carne (nu în sensul penisului!), de ființă – eu prefer să mi-o păstrez!
Bineînțeles că nu-i loc să-l lași liberă și cu mîini pe hățuri prin urbe. Dar prietenește, cu simpatie se poate discuta. Se pot pun și destule în practică.

În afară de categoria asta, în categoria porno intră și defulările de educări cu anasîna. Ale unor părinți pe care nu o dată subiectul, dresat bine, îi venerează ulterior...

Mă uit la un calendar

… dintre-acelea cît podul palmei masculine, de acum un an.
Un domn Ponta în vîrful puterii.

Candida la prezidențiale.
Șanse mari.

Ce aproape-s agonia și post-agonia de extaz...

Zic astea și pentru a deschide și noi restul, ochi prevăzători, pe drumul personal...¸

PS
Nu am idee dacă vîrfurile de lance ale românimii (e vorba de manifestanții zilelor acestea) au aflat, dar e chestie de noblțe să nu te războiești cu un căzut, cu un învins chiar.
Știu totodată că în anumite cartiere spirituale dai semn de slăbiciune *alor tăi*, dacă nu urinezi pe un cap proaspăt retezat...

Spune un distins prieten

„Spuneti voi unde e reforma clasei politice, cu alegeri anticipate! ” (vezi pasaj integral, la PS)

Eu nu o văd în niciun fel acea reformă.
Chestie de aritmetică...

Clasa politică se va schimba după ce o face dînsul popor.
Asta presupunînd că nu mai răsare soarele dacă românimea iese din logica schimbărilor lente (sau deloc) pendinte de realitate.

Reforma cu pricina, plus alte chestii la fel reprezintă dorințe.
Ale unor tipi care nu se descurcă cu ceea ce există.
Or dorințele cu pricina – precum toate suratele lor în general – nu au contract obligatori cu devenirea...

O să spuneți că mă aflu eu pesimist incorigibil.
Mulțumesc de compliment, dar nu țin a mă îmbăta cu apă rece.

Încerc să iau lucrurile cum sînt iar apoi, vorba lui Gică Petrescu, o pornesc pe drumul dragostei...

PS

> *”Alegerile anticipate. Convenabile pentru PNL. Daca alegerile au loc repede, oferta politica este cea pe care o stim acum, nu mai este timp pentru afirmarea unor formatiuni noi. Si, evident, PNL aduna toate voturile celor nemultumiti. Daca alegerile se amana, mai apar si altii. Pericol mare pentru liberali, fiindca ei au de pierdut. PSD ramane cu electoratul lui captiv, care oricum il face, in cel mai rau caz, al doilea partid din Romania. Spuneti voi unde e reforma clasei politice cu alegeri anticipate! Raman tot aceiasi, in urmatorii patru ani. In proportii schimbate, probabil.”*

Bucuriile simple.

Să rezonezi cu cineva din priviri.

Este drept că domeniul care se deschide de-acolo își are minele, explozivele lui.
În sensul regresiei la vîrsta cînd comunicai mult din ochi cu părinții.

„Păi asta vrem, o revoluție?”

Am îndoieli că poporul român poate face o revoluție, fără voie de la stăpînirea lumii...

Multă vreme

…mi s-a părut pretențioasă vorba asta:

„Ai izbutit? Continuă. Ai eșuat? Continuă!”

Azi, brusc, 'motorul' reclamă așa idee, pentru o bună funcționare a sa.

Chit că nu e o treabă – posedăm un dulap interior cu tot felul de chestii *la care nu umblăm cu anii*.

E sănătos totuși să ai o rezervă de asemenea idei – niciodată nu știi cînd îți prind bine așa 'cărămizi'...

PS1
Vorba aparține, bănui că știți deja, norvegianului Fridtjof Nansen.

PS2
Cea mai mare parte a rezervei de îndemnuri pe acest tipic mi-am făcut-o după un divorț la 30 de ani.
Cînd m-am descoperit (cu prețul cucuiului de la pragul de sus) ceva mai puțin geniu decît bănuisem...

Am auzit că, de vrei să culegi

… la anul/în viitor, e necesar a semăna azi.
Și nu prost.

Apropo de mișcările politice

…ale acestor zile.
Îmi fuge mintea la o zisă, aplicabilă perfect – zic eu – taberei străzii.
„Ferește-te a doua zi după victorie...”

PS
Ar merge și: „Ai grijă ce-ți dorești...”

Uman

Psihologie, mai exact.
Descopăr încă o dată fenomenul numit „proiecție”.

Aici, un seamăn – demn probabil de tot respectul – nu reproșează de fapt minciuna, iar demersul nu este totodată adresat democrației...

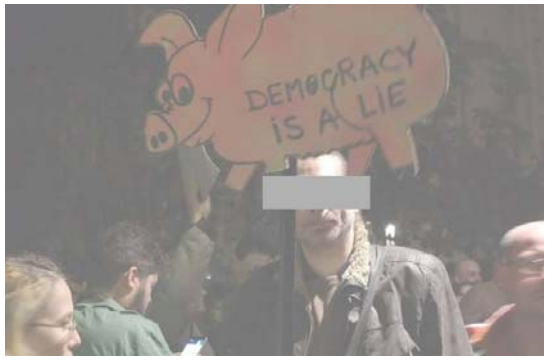

Întîlnesc pe aici

… un mesaj de bun simț, și totodată inteligent al lui Adrian Despot, de la trupa „Vița de vie”.
Mărturisesc a nu fi ascultat această formație, dar că voi fi infinit mai atent spre acordurile sale din media.

În același timp, mi-am scuzat ignoranța de mai sus – pe o altă filă Fb – în acest mod:
”Mă aflu crescut cu valorile Phoenicșilor...”
Mi-i semn de mîndrie și azi, această apartenență spirituală – chit că-mi poate trăda o vîrstă matusalemică...

Și aș îndrăzni aici una observație.
„Phoenix”, din motive asupra cărora se poate discuta, au fost ceva mai atenți la peren.â
Cei care au cîntat comercial la vremea lor sînt (cu micile excepții de rigoare) de mult uitați.

PS
Succesul Phoenix este legat nemijlocit și hotărîtor de firea telurică a lui Nicu Covaci, fruct la rîndu-i al experiențelor speciale din copilăria, din familia acestuia.

„Astăzi sacrificiul pentru țară

… este pe altarul netului....”

Repetînd că mă aflu (pretins) nebun al satului – tip cu o vedere ceva mai clară a lucrurilor...
Mie ideea de sacrificiu pentru țară mi se pare o aiureală.

Explicați-mi și mie ce e chestia asta numită Țară, pentru ca eu să mă apuc a-mi da viața pentru ea?
Nu spun aiasta – păcatele mele! – ireverențios, nifilist, anarhic!

Dar pur și simplu simt acea entitate de-o infinită stranietate, față de sensibilitatea mea.
Poate aș avea ceva cu întinderea pur geografică, vreo familiaritate, dîre de plăcută inimă așezate în decursul drumurilor pe întinderea sa.

Dar să mă ia bîzdîcul la o construcție artificială – parcă mi-i cam mult...
Altminteri pot pricepe cum erau / îs semănate așa lucruri în cetățeanul cuminte...

PS
Am sentimentul că Biserica e prima sosită (zilele astea) la ananghie, aceea a adaptării în prezent. Pînă acum a putut evita scadența. Nu o spun cu răutate – fiecare face după cum îi prinde mai bine...

E foarte posibil ca următoarea ce va sosi la potecuță să fie ideea de Țară.
Însăși faptul c-au apelat la soluția de avarie cu 'rrrromânii în sus, rrrromânii în jos' e un semnal, ZIC EU...

A fi ziarist înseamnă

… ca – din dorință de a-ți mulțumi clientul (cu ale lui...) – să treci pe hîrtie următoarele:

”Tragedia din Club Colectiv și momentul istoric...”

Nu caut bube în cap dlui autor C.Ș.
Dar dacă ceva este istoric, bănui că – *logique*! – se pronunță Istoria.

Dacă emitem așa vorbe cu alte griji, ele-s precum urarea „Casă de piatră!”.
Dau bine în prezent.
Și-atît.

Psihologie

Privesc un text.

> *"Protestele organizate în urma tragediei de la Colectiv au drept cauză principală pe de o partea proasta guvernare, pe de altă parte lipsa siguranței cetățeanului pe fondul corupției din viața politică și administrația publică. La aceste lucruri se adaugă lipsa de încredere în instituțiile reprezentantive ale democrației, disprețul față de cetățeni al elitei politice, descurajarea participării politice și lipsa de oportunități.*

Îmi par a stăpîini stăpînesc oarece umori, respectiv clișeele deprinse de la alții. *Eu*-ul*, personalul* nu a ajuns să se impună.
Conștientul se află fermierul stăpîn pe staul.
Și nu invers.

Între inerentele deosebiri

… – Piața Universității 1990 / 2015 – este că prima avea lideri.
Care veneau pe filiera unor asociații deja existente.

Eu înțeleg, azi, că mulțimea rămîne mulțime...
Dar la atîția băieți școliți enervați pe Sistem (ce-o fi aia?), se cuvenea ca dumnealor să mediteze un pic mai mult la pasul următor...

În rest, la pastile (ei reclamînd altminteri politicianismul...) nu i-a întrecut nimeni...
Cațavencu le-ar fi roșit prin preajmă.
Dacă nu mă credeți, mergem cu plăcere la texte ...

Sună feroce

„ resetarea întregii clase politice...”
Mamă, ce școală au în ei!

„Și cum e, dom'ne, cu resetarea asta?”, sînt tentat să întreb.

Inimoșii în chestiune cred că lucrurile în viață șed precum la computer... Nu-ți place ceva, dai 'reset'...

PS
Nițeluș i-aș lua în serios pe dumnealor, cei cu resetarea clasei politice...
Dacă i-aș vedea adresîndu-se cu „domnule...”.
Și politicos, în general.
Inclusiv despre adversari.

„Păi, Cristoase, așa ceva nu se poate!!! După atîtea secole de umilințe, de împilări...”

Nu-i nici o supărare.

PS 2
Dar de ce nu se restează dînșii, doritorii a schimba (doar_) pe alții?
Aaa, am uitatără... Dumnealor se află perfecți.

În săptămîna asta

… mi l-aș lua ca model pe Silviu Brucan.
Îmi place liniștea, siguranța cu care depășea problemele.
Nu știu să-l fi văzut vreodată iritat – iar aici nu era simplă stăpînire de sine.
Se înțelege că raportez totul cam la prestațiile de după 1987.

Nu am idee unde a deprins acea (sper că nu sună prea îngeresc) seninătate.

Îmi amintesc o secvență din filmul lui Stere Gulea, „Piața Universității”, realizat în 1991. Niște reporteri îl întrebau ceva de greviștii foamei. Cu o fizionomie – admit! – spre sinistru, nea Tache îndeamnă zîmbind la o masă copioasă.

Nu mai țin minte dacă sala de la „Timpuri Noi” s-a pus aici pe huiduit, parcă da...

E.
N-aș cădea aici în iritare, cît aș medita în baza a ce se manifesta Brucan așa.
Și-i fac nițel credit, că o fi știut ceva mai mult decît noi....
Să nu uităm că-n vremi cănd noi nu știam cum ne cheamă (nici la 1991!), Brucan fusese partener luat în seamă cu maximă seriozitate de un Gorbaciov!

Nițeluș în context.
Și legat de ultima lună a lui decembrie 1989.
Eu nu m-aș grăbi a da cu parul (de vreo doi ani nu o mai facm, cht că scenariul de-atunci mi-i clarissim).
Dacă Brucan știa mai multe decît mine?
De pildă, dacă un stat rămînea nu într-un război civil – unde de chiu de vai lucrurile-s clare – ci într-o anarhie de pus la punct doar cu tancuri sovietice?.

Nu am pretenția mai sus de posesie a adevărului...
Pur și simplu execut niște mestecături din minte, ale unui om simplu...

PS
Cînd iau pe cineva drept model, asta nu înseamnă că fac aceluia statuie.

Pur și simplu doar încerc a copia (în conduita proprie, și pe cît e așa ceva posibil!) unele laturi ale respectivului.

O să spuneți că, pe-așa criteriu, pot da ochi spre Hitler ori Stalin.
Permiteți-mi la ultima problemă a răspunde prin *no comment*.

Asemănătoare militantei tinere

… din imagine, o duduie urca ieri seară în metrou, avînd pe pancartă o caracatiță.
Bănui că la mijloc sînt niște benigne porniri de frondă, de descărcat în vreun fel.

Probabil că undeva, în odăițe discrete, niște seismologi cu ochelari negri sînt încîntați că – dincolo de tărăboiul zilelor ăstora – o energie primară s-a descărcat controlat.

„Vrem morală și legalitate în viața publică

… respect pentru fiecare persoană, toleranță la diversitatea noastră, o viață decentă, un viitor pentru generatiile tinere..."

Mereu am o problemă cînd e a face observații la rîndurile dlui Cărtărescu...
Să nu mi se ghicească invidia, că dînsul e unde-i, iar subsemnatul la subsolul valoric...

Dincolo de astea, stau a medita dacă gînduri precum cele reproduse sînt de politician ori de infantil?

„Călărețul fără cap"

Orice legătură cu niște mișcări de stradă ale acestor zile nu se află întîmplătoare.

Cred că vă arde de glume...

De unde steaua mea să pot aprecia eu competența în materie de guvernare a cuiva??

„Guvernarea imposturii absolute

… susținută degeaba de grețoasele televiziuni Ghiță și Voiculescu...”

Poate-s minat de vreo ascunsă lene intelectuală ... Și țin să resping lectura atentă a unui material de presă. Dar în serios nu pot lua un material cuprinzînd așa exprimări, așa idei!...

Plus.

La două zile după niște evenimente complexe să crezi că le-ai mirosit esența – ba pînă la a-l implica și pe Dumnezeu în tărășenie..

„Cine știe ce vrea strada? ”

… întreabă cineva.

Eu zic.

1. Să-ntrebăm pe Gustave LeBon.
2. Vrea precum orice copil de 1-2 ani.

Legat de cele din Piață

Privesc lucrurile dintr-un unghi aparte.

Pleci de la un eveniment tragic (căci din nimic nu le-ar fi permis bicepsul, tinerilor cei curați și porniți pe tot) Apoi, o iei pe lozinci din categoria imensă. *Facem și dregem*.

Este și motivul pentru care îți atragi parte din larga categorie a indecișilor.
Dai jos un premier, plus alții.
Bați cu pumnul în masă.

Pînă aici e frumos.
Mai încolo, începe să se lase cu nota de plată.
Marșul începe-a se poticni.
Nu ai lideri.
Idei viabile, cam tot așa.

Te-apuci să întrebi prin piață (aia a sacoșelor) dacă nu știu vreunul bun de Guvern.
La stadiul ăsta apare un prim bumerang.

Susținătorii mai mici încep să-ntrebe: „Unde-s rezultatele? Căci noi ne-am luat după voi... Că veți schimba Sistemul din temelii... Vedem că nu se mișcă nimic. ”
Plus micul mers la Canossa.

> *„Cam nu se poate fără clasă politică. Unii politicieni sînt de treabă. Și oricum, mai e de lucrat o vreme cu ei, pînă la alegeri...”*

Și mai urmează.

La final.
Știți de unde se trage supărarea mea?
De la jocul parșiv cu vorbe mari, al fraților schimbători-de-Lume..

Închei în registru popular:
„Cacă, lupe, ce mîncași!...”

Eu am crescut în comunism

… dar tot am aflat ceva atunci despre atacul la persoană.
Că nu se face.

Dacă ai ceva cu cineva, ai cu gest ori gesturi ale aceluia.
(dacă în paralel nu uiți că acela posedă inevitabil și bune, cu atît mai ok!)...

În paralel, observ că eu nu țin a schimba nimic prin jur – oameni, instituții...
Mi-ar fi și greu, plus că m-aș trezi, în locul dracului, cu tat-su.

Dincolo de iritările-mi pe-aici, șed încîntat la Spectacolul lumii.
Al realității.

N-ar fi primul

…care vorbește să nu adoarmă
(preluat altfel cu evlavie de gazete).

Cum să nu!...
Nici nu trebuie să bați din palme ca sultanul, un simplu pocnit din degete – ca la petreceri – e ajuns pentru a răsări falnic Partid al Tinerilor...

Cred că trebuie

… să-mi nuanțez știința despre studenții mediciniști.
În ignoranța mea de îmbătrînit degeaba, am crezut că-s inși ce meditează asupra gesturilor personale. De pildă, cînd scrii una-alta, să verifici de-acele chestii au vreo șansă de ajuns în practică.

„Strada vrea dreptate!”
„Lupt pentru români!”
„Ne vrem țara înapoi!”
„Oare trebuie să strigăm, ca să înelegeți că ne doare?” (sper că am reprodus bine…)

Acum (și ajutat de observații recente), mai pricep ceva despre firea umană.
Pînă să țină rațiunea niște hățuri, se află în noi filoane care vor grozav să iasă la aer. La manifestare.

Între ele, a te simți bine – raportat la ale inconștientului -, respectiv să faci impresie grozavă semenilor. Prin acel gen de pancarte se obțin ambele.

Plus sentimentul – opus micimii din lunile, din anii trecuți – este că este stăpîn pe acele alei dintre cămine...

Urmare a acestor gesturi, studenții noștri ajung în doritul extaz.

În consecință, (îmi) dispar mirări asupra inexistenței rațiunii, a inteligenței din acel spațiu.

„A vazut-o cineva

… pe Prima Doamnă de cand cu tragedia din #Colectiv?”

Mai bine să nu apară, decît să-i frece ridichea acolo neica-nimeni.
Oricum ar da-o, tot va țipa careva că i-a spălat pe picioare cu săpun prost.
Și că nu se pricepe la cîntece de leagăn, cu pana aferentă sub bărbia răzgîiatului.

Ce părinți or fi ăștia

…care nu realizează că plodul lor nu va rămîne la stadiul diminutivelor?
Ci va crește, ba va semna la un moment dat un stat de pensie...

...Și-i nu-l trec în acte botez – să zicem – drept Nicolae, ci *Nicușor*?

Mi-a devenit doua natură

> *„Domnule Iohannis, e timpul primului pas! Pentru lucrul rău făcut și bătaia de joc la adresa protestatarilor, demiteți-l pe Mihalache!...”*

Oare ce l-o deranja aici de fapt pe articlerul „României Curate”?

Cu ce ocazie i-o fi ajuns în gît rubicondul sfetnic?
Cui îi șade acesta în drum?
Eventual cine visează la acel post?
Și bănuie că – foarte energică persoană fiind – îl va avea la falanga mică pe domolul și politicosul sibian?

În rest, depășind grupa mare a grădiniței, mirosim și noi pe unde-s textele-umplutură, de dat gata naivii (plus comilitonii)

Oare

Cînd (presupunem!) o societate se poate lipsi de asemenea povești, e de bine sau de rău?

> *„Vrem morală și legalitate în viața publică, respect pentru fiecare persoană, toleranță la diversitatea noastră, o viață decentă, un viitor pentru generatiile tinere...”*

Se trăiește mai rău, dacă așa glasuri își iau o pauză, măcar ?
„Nu știm nici noi, domnu Ordean.

E posibil să fie ca la consum alcool. Știi că nu e o treabă, dar dai pe gît – pentru frumusețea senzației rezultate...”

Aha... Mersi!

DAU OCHI

… la o vorbă mare oarecare.
Cum că de-ai noștri obțin medalii la olimpiade internaționale ori similar...

Acum constat că informațiile de genul ăsta nu se gustă după cum ne vine,
De pildă, unul ca mine să aștearnă mulțumiri, entuziasm și să spere – tot în scris – că totul va avea efect în bunăstarea țării.

Pînă la urmă, simt, informările de acest gen verifică de fapt supunerea la ideile societății.
Altminteri, omul normal apucat-a deja să afle că medaliile internaționale îi țin de cald mai mult de-o grămadă...

*

Apropo de așa informări, cred că-s legate două categorii umane. **Una** care o lecturează cuminte și atît, în vreme ce **o alta** face pozitiv caz, propagînd ideea.
Cele două categorii, îmi par mie, se află în relație cu a face carieră socială, respectiv nu.

Mă uit la o scrisă atribuită

… unui scriitor interbelic (nu unul mic!)

> *”In clipele cele mai grele, tocmai atunci, omul e sortit sa ramana singur. De-abia atunci i se lamureste ca el constituie o lume separata, complicata, fara legaturi cu ceilalti oameni si restul lumii, decat materiale. Oamenii comunica intre ei prin semne conventionale si astfel si-au facut iluzia desarta ca se si inteleg. In realitate, fiecare atribuie celorlalti ceea ce simte el si atata tot. /... /. Tragediile ca si bucuriile cele mari omul le traieste totdeauna in deplina singuratate si, de aceea, cand isi simte sufletul mai sfasiat, isi simte si singuratatea mai mare.”*

E interesant că, prin scris, s-or mai drege din sufletești, însă – prin unul pe care-l dorești sosit la cîți mai mulți ochi – demersul liniștitor este minim.
Însăși autorul de-aici admite:

> *„Oamenii comunica intre ei prin semne convenționale si astfel si-au facut iluzia desarta ca se si inteleg...”*

În paralel, Societatea nu se poate lipsi de un simulacru de comunicări – la nivel macro – asupra sufletelor.
Ar fi mai rău fără.

Ni s-o trage și din vremea copilăriei... Cînd nu pricepeam neapărat ce spune mama, dar era un semn că ni-i cineva amabil prin preajmă.

Ba char și că noi, mititeii, ne pricepem un pic la cele zise de ea.

PS

Între croșetele din citat exista bucata aceasta:

„Legaturi directe omul numai cu Dumnezeu poate sa aiba, de la care a si dobandit constiinta existentei”

Nu comentez.

#Colectiv. De ce continuă românii să iasă în stradă. Explicațiile sociologice ale fenomenului și...

După ce zeci de mii de oameni au protestat în țară în urma incendiului din clubul Colectiv, iar președintele Klaus Iohannis s-a consultat, în premieră, cu 20 de...

ROMANIALIBERA.RO

Unii învățăm tîrziu

E mare lucru să nu te lași descurajat ușor, de dificultățile, respectiv aprecierile defavorabile ce-ți vin din exterior...

Ceea ce vă urez și domniilor voastre!

Apropo de ideea

… cu 'oameni noi'. Și indiferent cît s-o striga din stradă (pot bănui destul dor inconștient al protestatarilor, de a sări peste noapte în fotoliile huliților politicieni).

Eu știu că, în societate, mai degrabă pornesc schimbările dinspre electorat.

Deseori pe foarte tăcute.

Dacă șed a medita, cam nici o zaveră nu a schimbat grozav balanța electorală, ba aș putea spune că draga-mi Piață din 1990 a înfricoșat mulți destui indecișI.

Și ne-a ieșit mai prost, la 20 Mai.

Povestea vorbei.

Nu de Anton Pann.

Ci de „România Liberă”:

”De ce continuă românii să iasă în stradă. Explicațiile sociologice ale fenomenului și posibilele consecințe...”

Raportat la populația țării, cred că-i mult spus despre acei iubitori de carosabil Piața Universității se află mai mult de-un negru sub unghie...

Dar, potrivit urmașilor dlui Băcanu, avem de-a face cu toți românii – barim așa înțelege unul ca mine din articolul hotărît uzitat.

După care.

Dacă tot am umflat bine broasca cea lafontaineană, căutăm explicații sociologice (le pot bănui partizanatul politic...), ba și posibilele consecințe.

Și-uite-așa ajung iar la urîta chestie numită angoasă existențială. Altceva nu văd ce l-ar da în vînt – pe cititor – după așa prestidigitații...

Auzite de Ancuța Iosif

Din Piață.

"Hai măi în față, mai în față, s-auzim, să combatem dacă e cazul."

"Pute a nesimțire curată." (Curat murdar!, n. MO)

PS

Nici nu știi cînd trece vreun Caragiale – între două bodegi – prin zonă, și uite-așa ne încondeiază în vreo schiță – cu succes peste 50-100 de ani!

Ar fi total incorect și nepatriotic să ne judece urmașii după ce trage cu urechea vreun așa zis scriitor!

”Colectiv, tragedia care a schimbat România:...”

Pot să sune cum vor tobele diverșilor.

Eu mi le știu pe ale mele!

La un 1930, are loc un incendiu asemănător într-o biserică din Costești Argeș.

Pe la un 1966, se răstoarnă un bac pe lacul bucureștean Tei.

Morți cu duiumul.

Inundații, la 1970 și 1975 de pildă.

Cutremur – aici peste mie de morți.

Noaptea de pomină dela Costești

Un sat intreg indoliat.-Scene de tragedie

—Dela trimisul nostru special—

Nu s-a schimbat nimic.

Citatul de sus ține de a-i goni plictisul existențial omului de rînd.

Care, în sfîrșit, trăiește și el vremuri interesante.

Pe pielea (la propriu!) altuia.

PS
Partea proastă este că pare să se fi pus temelia unui schimbat forțat al guvernărilor.
Eu neaflîndu-mă pesedist...

Am fost aseară

… (7 noiembrie 20015) prin Piața Universității.
Cea atît de cîntată de unii.

Ca de obicei, din start îmi pun problema cît mă poate afecta subiectivitatea, în niște constatări. Între altele, raportările spre manifestația-maraton din 1990.

Nu iese prea bine comparația, în favoarea lui 2015...
Și iar îmi vine în minte ideea de alint.
O mare siguranță de sine – în gesturi – a celor de azi. În vreme ce noi, acum un sfert de veac, aveam mari probleme în a plimba mesajul dincolo de fruntariile așa-numitei Golanii. Bucureștenii se uitau strîmb, dacă nu violent.
Or așa primire, așa situație de asediat (chit că favorizat de viitor) te îndeamnă că distilat cît de cît acțiunea...

Sub imboldul vremurilor speciale, mesajul atunci era destul de limitat – chit că pica infinit mai prost majorității.
Îndepărtarea oricărei posibilități de revenire la comunism. Iar asta s-ar fi făcut prin neaccesul spre putere al foștilor demnitari.

În rest, nu a venit nimeni cu idei a la schimbat Teoctist (care la nivelul societății eram mai antipatizat decît PF Daniel...), a înlocuit CPUN-ul (substitutul parlamentar din acel moment) șamd.

Cum mi-am mai permis să afirm, mie mi se pare că azi avem de-a face cu un alint prost.
Iar asta are drept fruct nu doar credința că merităm marea cu sarea, dar și o nerezolvare (pe picioare proprii!) a inerentelor neplăceri existențiale. Și-așa ajunge omul să creadă că golul, cenușa din sine se trage de la Sistem.
Respectiv că ale interiorului și se rezolvă suind la nivelul unde pare să ai influență la mersul țării.

**
Inevitabil, aseară am dat ochi principal la genul protestatarilor.
Ieșind de la metrou, mi s-a evidențiat grupul suporterilor de fotbal. Care-și vedea de ale lor (minus pomenire echipă favorită), avînd relație inexistentă cu motivele politice ale Pieței.
Nu țin să mă bag în treburile autorităților, dar e interesant cum e stăpînită informativ o asemenea masă. Eventual cum poate fi pusă în mișcare...

Mai departe de marea intersecție bucureșteană, începeau implicații politici.
Aș identifica aici trei categorii de actori.
Primele două în oarece relație. Dependente fiind similar de băgatul în seamă, de către ceilalți.
Erau acolo naivi, respectiv un pic scrîntiți.

Ca să nu dăm doar cu parul, se poate intra în fondul atitudinii lor, ce și cum.

Mai ales în cazul naivilor, nefiind niște acefali, cred că le era de meditat, ce treabă au zisele lor cu realitatea.

Dar pot bănui că nevoile interioare le sînt deja mult pentru cerințele rațiunii.

O a treia categorie era a lichelelor.

În sensul de tip cu vreun slogan scris în brațe, dar pe chipul căruia citeai minimă rezonanță cu problema. Părea să-i anime în principal ideea lui „V-am păcălit!" – legat de serioșii locului.

De la ce situații din copilărie se va fi tras atitudinea, nu e chiar imposibil a decripta.

Aici ar fi de completat că mai puțin se afla în ultima ogradă licheaua se aspiră la posturi, fie și cele joase.

PS

„Domnu Ordean, matale ești prea lucid! Nu poate să stea omul normal de vorbă cu dumneata!"

PS2

Nu mi-a ars de luat poze.

Ca părere a me', pro-anteniștii producîndu-se aici la 2012 mi s-au părut mai sărați (în sens declanșat interes)...

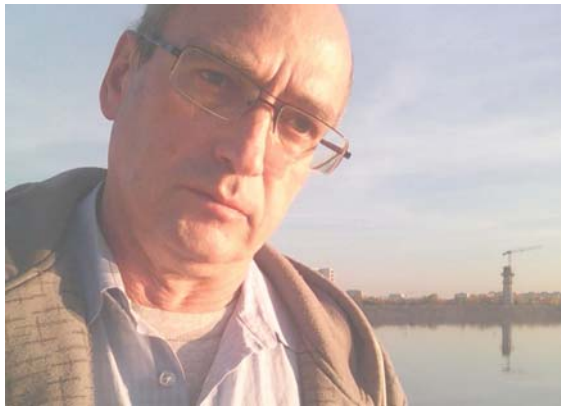

Am apucat a pricepe pînă azi

… că, politic sau ba, e bine să ne aflăm optimiști.

În cheia Murphy.

„Se poate mai rău..."

La viața mea politică, pupat-am de multe ori (noroc a nu fi fost singurul) unde am scuipat.

Petre Roman, după septembrie 1991.

Ion Iliescu, 2000

Klaus Iohannis, după revenire din tabăra care l-a curtat în 2008.

Șamd.

Viața fiind o îndelungă lecție de umilință, vorba cuiva, mai mersei o dată zilele astea la Canossa. Și tot din lașă fugă de mai-rău...

Subsemnatul avu multe scrieri împotriva religiei în general. Și cu foc aparte împotriva celor mai apropiați propovăduitori ai Ei, oamenii Bisericii ortodoxe.

Dar observ că se poatrtă dușman mai al naibii.

În ditai ziarul „România Liberă” apare chestia asta (mai că pot vedea salva de încîntare, în colțul gurii redactorului ce drapează știrea!):

Mie așa ceva mi se pare de o mitocănie fără seamăn.
Să nu fii membru în 'firma' aceea, dar să-ți dai cu porcoasă opinie ce și cum...
Deși cu ai contribuit acolo cu un cap de ață, cu vreo plecăciune la altar – să le ceri acum imperativ a se lepăda de Păstor...
Iar asta, pentru că – pardon! – la un moment dat bășinile Istoriei de-au zvîrlit la nivel de băgat în seamă...

Stimabile, ăla priceput în Photoshop...
Abia aștept să-ți văd mutra, de peste 15-20 ani...

Ești supărat că nu ți-a făcut matale Patriarhul speluncă, din bănetul instituției BOR?
Îmi pare rău, dar aiasta nu se poate:

Porc am fost o viață întreagă

Nu se cade a face excepție de comportament, taman acum...

Mă uit la inițiativa asta.
Haios este că tipii prinși în laș la așa acțiune nu apucă a mirosi că întîi le e de împădurit... în propriul suflet.
Acolo e defrișarea! (cum a apărut, și în ce măsură e remediabilă, se poate discuta).

De onomastica Regelui

Regret că Ți-a ieșit rău, maiestate.
În sensul de fruct al sorții plus gesturi ale dumitale.

Am un gust amar, după acești 25 ani monarhici.

Mi-ai fost simpatic – pot spune că te iubesc – , dar aproapw nu știu cum naiba au putut să iasă lucrurile atît de *naș*pa... (ultima vorbă e aleasă cu destulă grijă).

Asta e.
Viața merge cum vrea dînsa.

PS
Cui pare aiurea declarație de iubit de mai sus, pot reveni.

Apropo de Mihai I

Pentru cine s-o apuca a conferența despre tragismul poporului român, nici că se poate simbol mai la îndemînă.
Speranțele mele se despart (complet) de Rege, dar simpatia îi va fi poate etern alături...

PS
(„Ordene, un Oedip mic pe-acolo...?”
Poate.
Estem oameni.)

Chit că ne aflăm inevitabil limitați

… în perceperea jurului...
Am impresia că puțini vîrstnici estem atenți la o vorbă latinească mică:
Finis coronat opus...

Dacă mai încolo reveni-voi la părintească credință, i-ași cere lu Dumnezeu să mă facă atent la un moment.
Cel în care gagariseala fiziologică mă va împinge să fac de rahat – toate cele două-fire pe care le voi fi produs bune pînă atunci...

Privesc la imensul pet de bere ieftină

… de pe birou.
Și meditez dacă merită de-un post.
Unul favorabil chiar.

E nu cred că alcoolul scoate diavolești la suprafață.
Doar aduce la aer chestii care ne ajutau în pădure a supraviețui mai bine (care ins scăpa...).

Astăzi, și după îndelungat sport al halberelor, meditez la un proces...
Mai exact – noi aflîndu-ne oameni inteligenți – cum moaș-sa putem încerca să tragem spre folos deștept – mica nebunie a consumului de alcool.

Trăscăul (să acceptăm astă denumire generică...) aduce dincolo de groasele INTERIOARE porți – impuse de social – niște animalice.

Ce naiba e de făcut aici, pentru a nu pica nici în crăpat cap vecin ori amant nevastă, nici în făcut ulcer... Ori meclă de mototolu cartierului.

Presupunînd că unul din 100 de inși are succes în așa tentativă a dresajului, cred că e de hăltuit (a face haltă e drum), pe dînsul – domn Animal.
Iar acolo de încercat un dialog amabil. Spre el, căci pe moment-s moi speranțe de a ne lăuda el înțelepciunea.

E de zis că-i admitem și respectăm existența.
Și că ne-am bucura să-l ajutăm cu ceva, ca să-i fie mai plăcut prin lume.

Îndeobște, plus dacă noi ne aflăm sincer, se va înmuia precum motanul în preajma sobei.

Societatea-ți spune

… cînd se ivește sub tine a treia generație, că-i musai să dai toată atenția fructului mai tînăr.

Cu mult respect, amintesc Societății...
(ca unul care nu mai face de teamă pentru bățul ei)
...că ființa familiară mie se află fiul, nu nepotul...

Dacă acela – foarte junele – voiește ținut pe palme, mi-i teamă că nu se poate, pe gratis.
Nu de alta, dar nu pariez că dumnealui devine, gîdilat și-atît – în viitor – un întorcător de afecțiune primită...

Altminteri.
Tanti Societate!...,
Parcă e cazul să te adaptezi și matale – nu doar alții...

Că și BOR se credea... ortodoxă (adică bătută în cuie) , și uite cum dă din colț în colț, în ultimele zile....

O fi nevoie de multă minte, aici?

… pentru a mirosi că-s spatele demersului justițiar se află oftica de a nu-i fi picat lui de-a gata, ce-i bănuit a fi sosit în poala primarului (cu muncă)?

„Monarhia – o solutie inteligenta

… o solutie pragmatica ! Romania poate deveni mandra si puternica !”

Eu nu prea citesc gazete.
Iar școala am isprăvit-o mai greu...
Așa că rog respectuos vreun partizan al monarhiei să se îndure de mine, nemintosu, și să-mi explice pe îndelete cum e cu inteligența, cu pragmatismul soluției monarhice, în noiembrie 2015 mai ales...
Promit că n-am să-l întrerup

Trăiască regele!

Ca părerea a mea.

Cînd cineva formulează „sistemul mafiot-securistic”, poți fi sigur că se referă la modu-i de organizare interioară.

Deja nici nu mai contează că i-a fost animator (via părinte) acelui Moloh, ori victimă.
E SINGURUL MOD DE A TRATA lucrurile, pe care îl cunoaște.

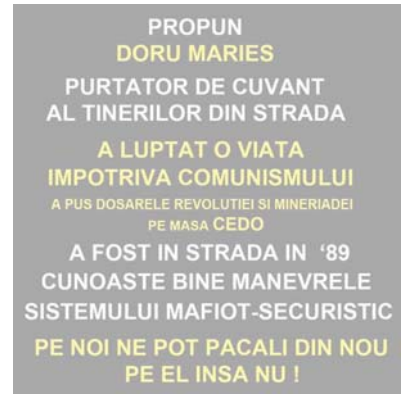

Ajuns-a jenant

Să spui unei femei (care altminteri transmite – în vreo imagine – eterna încurajare nonverbală de rigoare):

„Mi-ar place să te dezbrac, /X – e vorba de numele dînsei/ .
Și să te iubesc aparte, apoi.”

În chestia asta, pici matale de ăla mitocan...

După gustul meu

Cam multă subiectivitate interesată în tărășenia Collectiv.

Dacă vreți a discuta și simți despre victime – stăm de vorbă, deși e posibil să nu vă ducă îndeajuns putirințele sufletești.

Dar orice mai departe de zona reală a durerii ține de eternul neam prost al fiilor lui Adam.

Răsfoi pe stand

…– în lipsă de bani neputînd face altfel – o carte a unui filosof romîn contemporan.

Sînt convins că asudat-a mult pînă a croit așa volum(e)...
Dar eu lat nu cad, la citat (apreciativ) din careva ce vorbește de „criza morală a acestui secol”.

Și eu am avut așa sentiment, la ororile recente ale cuiva despre patriarh Daniel.
Dar îmi fu doar situație de adaptare, a minții personale.

Nu apuc a mă lamenta că neputința mea de evoluție se numește *criză morală a omenirii*...

Dacă vreți să vă schimbați

… cu adevărat.

scrieți român cu î din i.
.
Tulburarea rezultată în deranj obișnuințe nu poate fi decît benefică.

Romînul cu î din a vine din vremea în care avea nevoie ca de apă a-și mima nobilitatea.

Am visele-mi nebune

… unde-mi par a fi sosit prin preajmă ucenici.
Adulatori.

Ai Ordeanului.

Ehee…
Cum avea Țuțea...

Un profesor Coja... Un Marian Munteanu.
Iar eu să le turui într-una.... De-ale minții... Ajunse la 90 ani...

Îh! Quelle horreur!

OARE, CE-I MAI UTIL decît – la așa stadiu senect – să apuci a ți completa matale cu de-ale Jurului...
Tinerețea. Prospețimea.

PS
Să stai (e vorba de Marian Munteanu), după 25 ani, și să nu ți se miroasă a fi schimbat silabă din Maestru...
Mă depășește!

Mă uit la texte jurnaliști fruntași.

Îh!
Nu mi-ar plăcea să-ajung ziarist.
/…/
Aș încerca să devin om deștept.
„Daaa?
Și, din așa postură, cum îți vei plăti facturile, mintosule??”

Ăăăă...
Păi...
Pfuuuuuu.

Mi-aș vinde Țara.
La bani mărunți, cînd a comercializat Ea la greu prin epoci, gîndu-i taman la ăi ca mine, la interesele lor se oprea...

„Textul impresionant al unui rocker

… supraviețuitor de la Colectiv, fiul celebrului om de radio Paul Grigoriu:

„Suferinţa PRIN CARE TRECE ȚARA este şi a Bisericii! ”

Băieții ăștia au o jenă, să spună că a exista egal suferință...

Nimic nou sub Soare...

PS
Apropo de rockeri, ei-s vestiți că ultima chestie pe care-o respectă e Domnu de Sus de tot...

Încrederea în sine posedă limite...

Ni se spune: „ Dumnezeu sa te/ne ajute!”
Nu vreo zisă, către fiii care se zice că-I sîntem: „Dumnezeu **ne va ajuta**”...
... cu atît mai puțin: ”Tata de Sus se zbate acum, mult-mult, să ne ajute!”

PS
”Poporul roman rămâne (in integrum..., n. MO) credincios pana in măduva oaselor, chiar dacă se duc lupte grele pentru a ne îndepărta de credința! Bravo, popor frumos! Credința înseamnă lumina, libertate si o conștiința pura! *Dumnezeu sa ne ajute!...*

„Prin unica ei raportare la naţiune…

…Coroana rămâne fântâna mândriei, a încrederii şi a iubirii....”

Sînt convins!
Altminteri, toată lumea minte la greu aici.
Casă regală, ziar Adevărul, plus ziarist fruntaș și echilibrat care ne aduce (părtinitor) lnkul sub nas...

Nu-i un palier ușor de atins.

Acela unde îți dai voie să fii imperfect.

*

O altă treabă deloc simplă.

Să poți face a conlocui în tine partea de om cît de cît tare, cu accea de ins slab (ca să nu spun speriată și de umbra ei...).

Dau un tur

.. Al televiziunilor de știri.
Care nu e îndurerat pe acolo, e revoltat.
De pildă dl Mărieș, că nu avem încă raport de la SRI, dacă a fost atentat sau ba.

Probabil în următoarea sută de ani va ieși, vorba clasicului, un negru mititel, ce va șopti că se mai întîmplă...

– „Domne, da; dumneata nu ai copii? Și nu ai fost tînăr??”
– Ba da. Însă asta un schimbă datele problemei!...

M-au dus în seara asta pașii

… pe la clubul cel cu ghinonul.
Altă lume, aici, decît la Universitate. Mai serioși. Mai finuți.
Este drept că niște bannere țineau locul supărăților...

Pe unul, o victimă (Mumu parcă) era asigurată că a fost pornită o resetare. Vizavi, alții scriau că a trebuit o tragedie, ca să se trezească o țară.
Personal n-am aflat ce țară s-a trezit (doar niște șmecheri au folosit sinistrul pentru a-și desăvîrși scopuri politice).

În același timp, mă uimește un pic manifestația ce se porni acum 9 zile de aici. A întrebat pe careva din România asta dacă vrea schimbare? Că sumedenie de băieți de treabă vor pe internet și-n presă lucruri cu susul în jos, ok! – dar nu știu dacă asta-i și garanție că 90% din românime doar căderi de guvern visa noaptea...

Bineînțeles că nu-i de spus în gura mare chestii precum astea de mai sus.
Îmi aduc aminte de-o schiță a lui Jaroslav Hasek.
O duduie de 12-13 ani, pe nume Tonicika, primește o mică sumă de bani de la cineva care semnează „Mama care te-a abandonat cîndva”.
Mai vine o sumă, după care patronul și-un jurnalist îșI spun că merită mai mult de la viață.
Curînd, răzbite de drama gazetărească, pe stradă se scurg mici grupuri îmbrăcate cernit și plîngînd la greu. Un asemenea a grup snopește în bătaie un trecător, pentru acesta nu a izbutit să stoarcă o lacrimă...

Priveam un mesaj la metrou

„Dumnezeu să-i ierte,,,!”, pe cutare decedat la Colectiv.

Apucă vreun băiat din ăștia tineri și dezghețați la minte a se întreba, cum devine cazul? Ca ce chestie să te ierte Ăl de Sus, mai ales cînd și-a dat o frumoasă moarte prin imolațiune?
Este drept că junii au îndeobște alte preocupări intelectuale.
În Militari, cam vizavi de fostul Club ICTB, un Student-Club precizează printr-un afiș că este interzis accesul proștilor...

Întîlnesc tot felul de regrete

… că viața politică în România din ultimul sfert de veac nu a mers altfel.

Adică mai bine (criteriile sînt destul de vagi, aici).

Eu unul simt că scurgerea societății românești nu avut-a vreo treabă cu bunele și relele din viața mea. Pînă una-alta eu singur mi-am rotit volanul opțiunilor într-o parte sau alta.

Eventual doar eu mi-am făcut iluzii că găleata lucrurilor plăcute se găsește mai darnică...

„Familiile afectate ar trebui

… sa faca plangeri impotriva lui PIEDONE si a tuturor sustinatorilor sai: PSD, PC, UNPR, ANTENA, RTV...”

Corect ar fi să fie chemat în boxă și unul Dumnezeu, căci Piedone nu de capul lui s-a ivit sub soarele ăsta...
Nu s-a vrut el gras, și nici cu-o-angoasă ce n-a putut fi potolită decît devenind primar de sector...

Pas de pune însă un ziarist a judeca nuanțat...
Nu, el vrea vinovați.
Vrea sînge pe toți pereții.

Asta la vreme de Colectiv, dar și-n răstimp.

De curiozitate

Domnii ăia din Piață pe cine reprezintă?
A, pe Zeul gurii Mari, care-a prins o fereastră prielnică a istoriei și profită de ea?

Hotărît lucru, Doamne-doamne a avut

… ceva cu noi, sectanții. Ăștia din secta lucizilor...

Mă conving încă o dată că există două neamuri de texte de gazete.
Unele care informează și-atît.
Altele care defulează. Autor și cititor.
Pînă nu e făcut vreunul de căcat, nu se simte bine condeierul – fie el hiperșcolit, plus capabil să vorbească ore despre valorile occidentale...:

> *„Cine crede aşa ceva suferă de naivitate în formă agravată sau e, pur şi simplu, neatent la lumea în care trăieşte. Oprea, de pildă, e un caz tipic de tiran urcat din căzătură. Dar asta nu-l face aparte sau cap de drum. Gabriel Oprea – militarul de iarmaroc, doctorul cu semnătură digitală la inelar, patriotul de zahana – e cristalizarea unei lungi istorii comune de alterare şi viclenie....”*

Materialele care informează și-atît îs în proporție cam de 1 la 20, față de textele *cu viață multă*...
(va urma)

Neavînd ce face prin viață

… merg de nebun prin urbe, cu ochii aruncați pe un' se nimerește.
La un chioșc gazete, Corneliu Coposu se află la mare prețuire. Mai exact în suplimentul de week-end al Adevărului.

Spune Seniorul:
„Niciodată nu mi-am pierdut încrederea în oameni..."

Meditez...:
Vorbele de dat gata se află bine ticluite. Fac bine la suflet, iar în paralel nu se lasă tocmai simplu trase la zidul analizei.

La modul general, te întrebi cum mai avea un ban în buzunar, avînd în vedere confiența distribuită – fără îndoială – și pungașilor.

Apoi, dacă (să acceptăm...) a avut încredere în colaboratorii politicieni, ce minunăție a ieșit? A ieșit un PNȚCD care s-a așezat două decenii la guvernare?
A uimit un ales (de către Coposu) Emil Constantinescu mapamondul?

Eu nu-s neapărat al dracului aici, dar îmi pare că se impun niște mici întrebări...

Altminteri, povestea cu nepierderea încrederii e gargară, pentru că dacă lecturezi din contemporani mai seriosi, afli că tata Coposu vădea neîncredere la greu. Uite un Rațiu, un Manolescu – pentru a ciuguli în fugă doar două nume...
El însuși trimite la 24 decembrie 1989 după nepotul Ionuț Gherasim, căci se vedea înconjurat de 'securiști'...

*
În aceeași notă, în avizierul Bisericii Italiene din Bulevard dau de-o bucată discurs papa Ioan Paul II. La vizita-i bucureșteană, din 1999.
Povești frumoase, la greu..
Vindea o minunată blană a ursului din pădure, că să vezi ce tare va fi poporul român...
Cum ziceam, urîtă chestie să fi fost repartizat la naștere în secta lucizilor...

E de studiat nițel...

Cei care vor o nouă clasă politică se află naivi, escroci ori un interesant amestec într cele două?
Haios este că încrîncenarea asta pentru o nouă CP blochează, de fapt, vreo îmbunătățire a Dumneaei...

Zic asta pentru de fapt e notă proastă pentru electorat, să stea la vise că apare peste noapte vreo vestală...
Ăsta-i de fapt semn că nu are de gînd să se schimbe dumnealui.

Iar clasa politică – oricîte povești s-or vîntura la poale de Carpați – este o plantă cu rădăcini numai și numai în solul alcătuit de tipii cu buletin de vot în mînă...

DOMNUL SOCOL scrie frumos aici. Și fără îndoială dramatic.

> *”Se desfasoara consultari cu societatea civila. Un lucru bun dar care trebuie facut periodic.*
> *Totusi, ma gandesc ca cineva lipseste de acolo. Cineva care sa-i reprezinte pe cei 8,5 milioane de romani care traiesc sub pragul de saracie, pe cei 1,747 milioane de romani care merg la munca dar sunt sub pragul de saracie, pe cei peste 700.000 de tineri NEET iesiti din statistici (nici la munca, nici la cursuri, nici la training), pe cei 73% dintre copiii romani ce traiesc sub pragul de saracie cf Unicef (nu-si pot asigura 3 mese pe zi, o masa cu carne peste, nu au carti, nu au cu ce se juca sau nu au 2 perechi de incaltaminte sau nu au haine noi, nici macar drept cadou de Paste…). Sau cineva care sa reprezinte familia Mariei Ion, care sa empatizeze cu foamea pe care o indura cele 48,3% dintre familiile cu 3 sau mai multi copii ce traiesc sub pragul de saracie.”*

Aș puncta însă un lucru.
Materialul este totuși unul binar. Unii chinuiți, alții dezinteresați de pomeniții chinuiți.

Eu, și nu de ieri de-alaltăieri, îmi pun problema dacă amărîtul s-a zbătut mult pentru a ieși din rahat.
Iar dacă s-a străduit și nu a izbutit, a dat ochi spre înaltul cerului, cu întrebarea „De ce?”

N-am idee cine fu zeul/zeița responsabilității

… la anticii greci?
Pallas Atena? Altcareva? Nimeni?

În fine.
Cert este că mă uit la un condei stimabil, cu ce ușurință proclamă niște semeni drept asasini...
Nici nu mă miră puseuri de creștinism ale aceluiași – este drept că nu amîndouă atitudinile odată...

Ajuns-am azi cu ochii

… peste două citate din Emil Cioran.
Personal le-am găsit glumețe. Și în niciun caz de pus motto, pe undeva.

> *„Tragedia mea provine din faptul că sunt un om nereligios, ca şi tine” (scrisoare către Mircea Eliade)*

Dacă apuci să scrii că viața îți este tragedie, este clar că ți-i mai roză decît bănui.
Totodată, ca *prinzip*, nu cred că nereligiozitatea se află echivalentă cu vreo tragedie...

> *„Nu sunt anticreştin, reproşez doar creştinismului că nu are profunzimea budismului” (scrisoare către Arşavir Acterian)*

Că Cioran nu se găsea religios ar fi una (și deci ar exista niște probleme în a gusta misterul, taina)... Dar să te apuci și să reproșezi unuia că e mai profund decît altul... (trec aici peste faptul că profunzii budhiști se află nițel mai jos pe scara civilizației decît superficialii creștini).

În ton, și apropo de ușurința căderii noastre lați...:

> *„A doua temă prioritară pentru Cioran în această perioadă (deceniul al IV-lea), după filosofie, cultură, destinul românesc, este religia. Religia (Dumnezeu, morala creştină, antropologia religioasă, ortodoxia în raport cu catolicismul şi protestantismul) îl preocupă, în fapt, încă de când începe să noteze în caietele sale de liceean....”*

Să te ții ce urme a lăsat așa preocupare, în mersul omenirii!
Sau măcar al românimii...

”A lăsat, domnule, la tipii ăia care au nevoie de beție cu apă rece...”

Un mare filosof:

> *„Filosofiile în amurg, mai mângâietoare decât religiile”…*

Am îndoieli că producțiile gîndului – în general – mîngîie tare mult în ale existențialului...

*

> *„Învingerea fricii este începutul înțelepciunii.” (Bertrand Russell despre frică şi înțelepciune)*

Am dubii că a învinge (!) un sănătos semnal al trupului, al ființei noastre ține de înțelepciune...

Diurne

I

Eu nu am încredere în cei care se străduie de o nouă politică la noi.

Îi prefer, la o adică, pe cei existenți.
Aceștia nu pozează în îngeri. Ceea ce nu-I de colea.
.
II

> *„Societatea civila vrea reforma electorală ACUM!*
> *Încă sub stare de şoc după tragedia din Clubul Colectiv şi perfect conştienţi de importanţa protestelor din ţară determinate de aceasta, facem astăzi un Apel public prin care solicităm liderilor politici şi partidelor să înţeleagă semnalul pe care societatea românească l-a dat în ultima săptamână. Nemulţumirea este reală, încrederea în instituţiile politice şi în procesul democratic este foarte scazută şi eşecul unei reforme va afecta stabilitatea şi dezvoltarea acestei ţări...”* Etc.

Îmi fuge mintea aici la textele nesemnate ale României Mari. În sensul c-aveau iscălitură, dar nu puteau veni decît de la o persoană....

Altminteri, titlul și întîiul paragraf (de restul nu m-am nevrednicit) mi s-au părut de un politicianism inalt...
Bineînțeles că *toată* societatea civilă (ea în sine fiind oricum un mic zero...), că *acum*, în vreme ce soldații angrenați poartă denumiri cu „*Salvați*...”.

În paralel, niște sisteme psihice solide sînt încă în stare de șoc (să tot construiește ceva cu așa tipi!) – mențiune aflată în chiar debutul articolului...

Ca semn că nu-i nevoie de tipi raționali, în preajmă.

Întîlnesc pe aici un mesaj de bun simț

…și totodată inteligent al lui Adrian Despot, de la trupa „Vița de vie”.
Mărturisesc a nu fi ascultat această formație, dar că voi fi infinit mai atent spre acordurile sale din media.

În același timp, mi-am scuzat ignoranța de mai sus – pe o altă filă Fb – în acest mod:
”Mă aflu crescut cu valorile Phoenicșilor...”

Mi-i semn de mîndrie și azi, această apartenență spirituală – chit că-mi poate trăda o vîrstă matusalemică...

Și aș îndrăzni aici una observație.
„Phoenix”, din motive asupra cărora se poate discuta, au fost ceva mai atenți la peren.
Cei care au cîntat comercial la vremea lor sînt (cu micile excepții de rigoare) de mult uitați.

PS
Succesul Phoenix este legat nemijlocit și hotărîtor de firea telurică a lui Nicu Covaci, fruct la rîndu-i al experiențelor speciale din copilăria, din familia acestuia.

„Vrem morală și legalitate

> *… în viața publică, respect pentru fiecare persoană, toleranță la diversitatea noastră, o viață decentă, un viitor pentru generatiile tinere...”*

Mereu am o problemă cînd e a face observații la RÎNDURILE DLUI CĂRTĂRESCU...
Să nu mi se ghicească invidia, că dînsul e unde-i, iar subsemnatul la subsolul valoric...

Dincolo de astea, stau a medita dacă gînduri precum cele reproduse sînt de politician ori de infantil?

„Guvernarea imposturii absolute

… susținută degeaba de grețoasele televiziuni Ghiță și Voiculescu...”

Poate-s minat de vreo ascunsă lene intelectuală ... Și țin să resping lectura atentă a unui material de presă.
Dar în serios nu pot lua un material cuprinzînd așa exprimări, așa idei!...

Plus.
La două zile după niște evenimente complexe să crezi că le-ai mirosit esența – ba pînă la a-l implica și pe Dumnezeu în tărășenie..

Eu am crescut în comunism

… dar tot am aflat ceva atunci despre atacul la persoană.
Că nu se face.

Dacă ai ceva cu cineva, ai cu gest ori gesturi ale aceluia. (și neuitînd totodată că acela posedă inevitabil și bune, cu atît mai ok!)...

În paralel, observ că eu nu țin a schimba nimic prin jur – oameni, instituții...
Mi-ar fi și greu, plus că m-aș trezi, în locul dracului, cu tat-su.

Dincolo de iritările-mi pe-aici, șed încîntat la Spectacolul lumii.
Al realității.

Nu izbutesc să-mi dau seama

…. de unde-și trag cei de la Doors tensiunea aparte a pieselor...
Engleză nu prea știu (și oricum poezia nu mă dă gata...), iar tehnica muzicală în sine nu-i cine știe ce...

Led Zeppelin sînt doctori muzicalicește pe lîngă ai lui Jim Morrison, dar – pe mine barim – nici gînd să mă tulbure precum ăst „The End”...

PS
În ce privește dorul de omor tată, nu e de oripilat: Sigmund Freud îl identificase cu vreo șase decenii înainte...

Gura păcătosului

„S-a stins inca un tanar.
PSD n-a invatat nimic. Nu accepta Parlament cu maximum 300 de parlamentari, cum cere societatea civila, strada.”

Eu tot nu văd de cînd societatea civilă (chiar vîrîtă cu anasîna într-un singur punct de vedere) plus strada aranjează mersul societățiii....
Faptul că mesajul de mai sus începe cu stinsul,., nu mă dă gata.
Una-i una, alta-i alta.
O anumită categorie de oameni cam mereu te iau cu sfințenii de-astea, doar doar de-ți anesteziază ori blochează spiritul critic...

Încep să-mi placă

… situațiile unde te iei la luptă cu vreun nene agresiv, iar ulterior ăsta dă – neașteptat – like la rîndurile în care, teoretic, îl ataci.

Și-mi aduc aminte de-o zisă psiho, cum că, în adîncul nostru, ni-i tare dor a ni se pune așa-numite limite...

Cam tîrziu, recunosc

...mi-a căzut o anumită fisă.
Foarte multă lume se plînge de cum e prin țară. De pildă:

„Nu, nu se schimba țara asta!...”

Realizez brusc a nu mă fi plîns vreodată de Dumneaei, România.

> (Recunosc, în dimineața zilei de 29 ianuarie 1990 – la vederea modului cum gîndea majoritatea compatrioților – m-a săgetat dor să plec din țară. Dar mi-a trecut repede, fără să cad în abatere nici imediat după 14-15 iunie 1990).

Paradoxul face să nu fiu patriot, dintre cei care (pasămite) trec cu vederea Entității adorate, cînd ea calcă strîmb...

Am sentimentul că-s importante plăcerile pe care ți le cultivi.

E un subiect de purecat, această pătrundere a situației Țării (pasămite naspa de tot) în ograda psihică interioară...

Tabu-uri

Sînt chestiile alea despre care nu e frumos să vorbești...

Mă uit la o frumoasă doamnă, blondă mediatizată constant (deși se putea și pe subiecte mai fericite) săptămînile astea[1].

Unghiul de abordare din aval mi-i nerușinat... Dar e legat de acțiunile distinsei persoane. Poate le și explică.

Apucă să se bucure în pat de acel moment aparte (la doamne ceva mai prelung), ori setea de putere îi e singura preocupare?

Așa se întîmplă

Ca sensibilitatea, plăcerea (sic) unora să fie pusă în mișcare de mesaje precum acesta:

[1] Elena Udrea.

„In secvenţa din filmul "Actorul şi sălbaticii", marele actor Toma Caragiu are două intervenţii-replici ce n-au fost cenzurate, care, acum, sunt de mare actualitate!
Deschideţi linkul, şi ascultaţi-l pe "Tomiţă", până nu dispare şi de pe micile noastre "ecrane" !

Unul se simte bine confecționînd ori distribuind asemenea idei.
Altul tresărind, panicîndu-se chiar – la ideile de acolo.
Așa funcționează sufletul lor.

Sînt tentat și eu, aici, să spun că a luat-o lumea razna.
Haios este că așa idee este mai suportabilă decît aceea că de cînd lumea am fost așa. Că inventăm mari disidențe unde nu sînt.
Căci așa ceva ne solicită sufletul.
Al nostru, al majorității.

Uneori ies

… din calapodul preocupărilor politice...
Și fug ochii pe o doamnă.
E însărcinată. Vreo cinci luni. Ține din mînă o fetiță de un an și-un pic.
Inițial am remarcat-o doar ca să evit a o lovi (măcar infim) din greșeală. pe cînd aștept și eu metroul.

Cele două se așează pe o bancă.
După un scurt timp, capul femeii pare să coboare necontrolat pe marginea superioară a băncii.
Poți interpreta așa ceva drept venit rău, dar nu știu ce semnale ale mămicii îmi transmit că totul e ok.
Biata femeie e doar obosită.
Și simte nevoie acestei odihne grăbite, pentru a plămădi mai bine copilul în venire din burtica ei. Și a griji de surioara mai mare a celui care va veni.

Din fericire, fetița e cumințică.
Un nene din preajmă le privește cu aparte plăcere...

Politică subțire

O bătrînă precupeață, la intrarea sud-estică a zonei cu tarabe a Pieței Berceni.
Oferă (că de vîndut e discutabil...) fleacuri a la cîrlige rufe, chibrite, sîrmă vase.

Undeva, deasupra mărfii, observ o imagine (probabil electorală, cîndva) a dlui Cristian Popescu. Zis Piedone.
Poza (cam cît o palmă feminină) e învelită în plastic, contra degradării – decurgînd din atingere accidentală, dar de durată.

Bănui că are vreo doi ani, acel chip al edilului, de cînd șade acolo. Cam pe același tărîm, al presupunerilor, opinez că nu din dragoste cvasi-maternă se află acolo, ci pentru a dezarma suplimentar (un criteriu fiind aparenta rablageală a negustoresei) vreun controlor de piață.

Nu aș fi reținut povestea dacă n-aș fi aflat că neobositul Piedone-i acum în cercetări penale.
Băbuța n-a aflat.
Nici ăi din jur nu au atenționat-o – asta presupunînd c-ar fi observat contratimpul imaginii.

Acolo, în piață, vremea curge altfel decît în clădirile cu pereți de sticlă ori pe la manifestații.

O mînă spală pe alta

Ăi ca mine se pot ofusca (în van...), dar există cititori pe care-i dau gata afirmații precum următoarele:

> Cutărica (propusă de „România Curată" drept înlocuitor de politicieni ticăloși actuali)
> *...„este doctorand în Politică și Relații Internaționale, la Universitatea Cambridge (Marea Britanie). De altfel, când au început protestele în România, /.../ a luat primul avion spre București pentru a se alătura protestelor. „Acum nu mai putem eșua în a face ceea ce trebuie, iar reîntorcându-mă realizez că mă alătur celor ce își reclamă pe bună dreptate istoria, iar odată cu ea demnitatea individuală și colectivă", a scris /.../ în timpul zborului.*

În zonă, există și niște gazetari cu mamă și tată (în sensul moral), care cîștigă o pîine cinstită, inventînd probabil cel puțin 50% din minunata știre.
Eventual recomandă aspirantei să șadă mai altfel în poza ce însoțește informația.

„Dă bine la fraieri..."

Deasupra scenei șade – simbolic! – o impozantă doamnă[1].
În cazul căreia, vorba unui policier interbelic, tot ce nu știe dînsa despre civilizația occidentală se poate bate la mașina de scris (cea mecanică) pe spatele unui timbru...

M-a pus necuratul

… să nu merg și eu ca tot omul, pe lăsata de la Dumnezeu stradă Take Ionescu.
Ci m-a împins a voi să văd cum arată sediul municipal al bibliotecii „Mihai Sadoveanu".

Căci, de cînd cu informatizarea domeniului, poți lua cărți nu doar de la unitatea care și-a eliberat permisul, ci poți merge langa pe unde vrei matale. Asta cu condiția să nu ai cărți de returnat.

Destul de precară clădirea, dotările – dar fac și dînșii ce pot.
O secretară pe acolo e amabilă cu neștiutorii, iar duduia de la Nebeletristică se află de treabă.
Și-am luat-o iama cu ochi, prin rafturi.

[1] Alina Mungiu.

Nu se putea pentru ca să nu mă tragă așa la zona Psihologie...

Și uite-așa dat-am peste un volum al germano-americancei Karen Horney de care nu știam.

Se înțelege că tratează despre nevroze, căci doar nu vă așteptați să citesc despre Rozul existenței?!

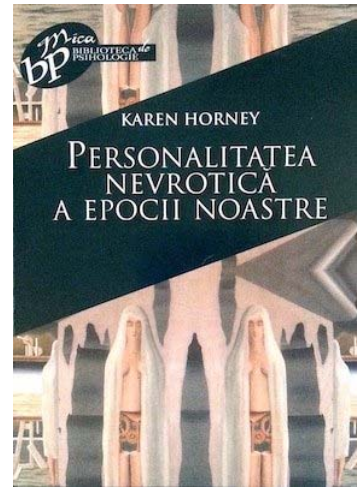

Mi-a cam dat nițel viața peste cap, scrisele cu pricina... Asta, în contextul în care mă aflu tip lovit de soartă a încerca să schimb cîte ceva – toată viața – la aranjamentul mobilelor prin Cameră...

Poate nu-i, totuși, ăl mai rău lucru din lume...

Altminteri, cred că se va simți nițeeel, în tipul de scrise ale subsemnatului.

Care nu vor mai fi sucite, ci foarte-sucite.

Stau și meditez, ce să mă fac

… atuncea cînd oi fi mare?

Cioran sau Caragiale?

Vă mărturisesc a nu vedea o dorință-mi deplasată, aici.

(Trec peste faptul că voie este, am înțeles eu, la a visa nestăvilit...)

Nenea Cioran mi se pare mie destul de amendabil.

Zic asta și dînd ochi într-un volum al doamnei Marta Petreu.

Nu spun, avea mintea (Cioran...), avea putință de însăilat – dar puse pe hîrtie și niște prostioare clasa întîi. Noroc a se afla la mijloc putința majorității de a se entuziasma din nimic, eventual din patosul oratorului.

Uf.

Aici e loc de nenorocite precizări.

Poți să scrii astfel (ca mai sus) despre Cioran ori alții și fără să te înfunți pe ulița grandomaniei. La bani mărunți, spui chestii argumentabile, la care inși cu scaun la cap vor veni cu două-degete – ca la școală – că au idei un pic diferite.

În paralel, poți să fii cu ochi ca pe butelie pe micul amănunt că cu aceeați doză de durere și de sperietură sîntem toți datori pe lumea asta.

Deci,. Cioran, Nietzsche sau la cine vrei mata a te da, cam aceeași cantitate de Frică existențială te va traversa, de la prima la ultima respirație...

Legat de caragiale, nu regret deloc, a fi dorit acum puțini ani să-i devin urmaș.

La o pretenție ca asta pot ghici că cel mai tare se pun pe hăhăit aceia care nu pot visa așa. Deci îi privim cu umană înțelegere...

După care, observăm că a visa la un Ins mare e pur și simplu a-ți pune o proptea cu numele lui, la o construcție pe care o faci după cheful (să recunoaștem că și putirințele) matale...

Nu vei ajunge ca dînsul, Mitul, dar cu un melanj interesant tot te vei alege...

În paralel, nu te oprește nimeni să clădești vreun domeniu. Aparte și inteligent ...
La o adică, și nenea Iancu s-a ales cu ouă în cap, la premierele pieselor sale...

Încheiere.
Să fi iertat că, în aceste momente importante pentru Țară (care, vorba unei recente cărți, se află la răscruce...), nu spun nimic de grozăviile care ne amenință...
(Mi se pare mie ori – gazetari și popor – ne-am specializat doar în situația internă? Pe vremuri mai glosam despre problemele globale ale omenirii, despre dușmanii care amenință de peste tot. Acum, tot tirul pe pe ticăloșii proprii...)

Îmi fac mea culpa, și promit că revin foarte curînd cu niște idei interesante...

Sub pălitura numită volum Karen Horney

…– recent împrumutat, am început să privesc altfel lumea.
Simt tot mai mult că noi – barim sub Carpați – nu ne aflăm oameni civilizați.

Ci niște destupate animale, obligate a respecta – ca să nu ne luăm prompt gîtul – niște reguli sociale.

Acuma, aș fi onorat să nu vă înfuriați de 'ceste vorbe.
Ar însemna – conform unor delicatețuri psihice elementare – că-mi dați dreptate.

Deci, cine este în dezacord, își poate umfla pieptul și spune: „Domnule, eu nu îndrăznesc a fi de acord cu dumneata, pentru că... uite-așa!
Mai exact, pentru că aici io cred că lucrurile stau așa, și nu așa...".

Introducerea de mai sus e doar aparent lungă.

*
Eu tot n-am înțeles cu ce ocazie își bagă așa-numita Stradă nasul în problemele politice.
Huliții politicieni se află niște tipi – de chiu de vai – mai reprezentativi decît domnii gură foarte mare de pe uliță. Ei au ieșit din niște urne.
.
Dacă dumneavoastră vreți să afirmați că aceia care au pus niște buletine de vot – în pomenitele urne – nu erau întregi la cap, nu vă jenați. Pronunțati cu forță:
„Poporul era într-o ureche, la un 2012!"

Dacă nu se afla așa, poate-i de respectat opțiunea dumisale.

M-aș bucura să nu-mi veniți aici cu amendamentul: „Da, dom'e, dar l-au păcălit ticăloșii ăștia..." E o chestie de vînturat mai pe seară... Deși nu mai știu exact..., dacă emisiunea „Noapte bună, copii!" se transmite tot la opt fără zece...
Și-acu' te-au păcălit, și tot așa de la 1990 – ...hai să fim serioși! Mintea matale, Popor, pe unde umblă?? Mai ales c-ai văzut ce calități aparte îți atribuie diverși, prin poezii glorioase..."

*

Strada nu are nici o reprezentativitate.
Are doar un pumn mare.
Eventual niște băieți deștepți-de-tot infiltrați în operațiune..
Și vreun Președinte căruia i se vor fi lungit urechile...

„Cine sunt procurorii care au închis dosarul Revoluţiei...”

În sine, de la emitenții vorbei de mai sus nu am pretenții.
Au și ei, vorba grupului Abba, *un vis*...

A cerceta prea tare în ale Revoluției nu s-ar lăsa cu umblet prea tare în afacerilor unor chestii care se numesc superputeri mondiale...
Dar – cred eu – ar obliga poate la un ochi și în ograda noastră.

Nu am răsfoit prea mult Istoria, dar dacă dumneaei ne-a repartizat un moment penibil, acesta a fost certamente în decembrie 1989.
Nu cred c-a fost moment mai propice pentru dobîndit diploma de ”Cei mai împiedicați din Ioropa”...
Asta n-o spun. doar ca să nu adorm.
Ci cu ochii minții la o dimineață de 24 decembrie 1989.

Ne aflam într-un birou oarecare al unei întreprinderi de sticlărie bucureștene.
Predam armamentul de la un revoluționar la altul.
Unul dintre noi, tip serios, cu pretenții și în floarea vîrstei.
… Uite-așa i s-a dus glonțul în tavanul încăperii, pe cînd voia să arate că arma îi e dezarmată...!

M-apucasem azi a spune că ne aflăm

… (inclusiv al lui Ordean) niște delicioase animăluțe.
Care abia stau în banca lor.

Pentru că întotdeauna e loc de mai rău, îmi storc alde creieri la ce vîrstă ni-i întreruptă dezvoltarea psihică... (nu-mi spuneți aici că cine dracu a văzut dezvoltare psihică, pă lumea asta...)

Dau ochi la o reproducere de zise Dalai Lama.
Amicul dinspre Tibet fiind un panglicar desăvîrșit.
Ia-uite:

> *„Ține minte: cea mai bună relație este cea în care iubirea reciprocă depășește nevoia fiecăruia.”* — Dalai Lama despre iubire

Așteptați voi pînă s-o aburca la răsărit așa relație...

Dați ochi la perechile din jur, și-arătați-mi și mie niște tipi d-aștia, furnizînd iubire în exces.

„Domne, ne strici plăcerea de a trăi...!”
Lasă să v-o stric eu, iar apoi să vă adaptați la ce rămîne... Ieșiți mai în cîștig.

Un grup oarecare

… ne mai propune o serie de catindați-politicieni.

Trec aici peste ideea că politician nu e dl măgar Y, ci o haină.
Pe care o îmbraci, și om te faci...

În seria de care vă pomenii inițial, dau de numele dlui Claudiu Crăciun.
Mi-am bucurat ochii, anterior, cu scriiturile dînsului.

Îndrăznesc să-l consider un panglicar de rasă. Cu viitor de aur
La bani mărunți, și dacă aveți vreme, putem da un ochi pe-așa texte.

Înțeleg că poporul ar nevoie de atari glăsuitori.
Dar, totuși..

Unii fac pasiune pentru Coposu

Se înțelege că argumentele le umblă pe Calea Rațiunii absolute.

Bănui că totul li se trage din vremea în care dădea bine să lauzi frumos personalitățile satului.
Pe stilul zonei geografice aferente.

PS
Îmi place în poza atașată că Ion Rațiu îl ia în serios pe Coposu de nu mai poate..
Putem pune eventual de un concurs, ce de bine îi transmite nepotul memorandistului...

*

În conext, al emiterii de aparte laude, mă aflu tare curios...
Cînd așa minți se află în contact cu diverse scrise, cum se descurcă cu opțiunea?
De exemplu, îl citești pe Ion Rațiu.
Despre care e un pic neserios a spune că se afla un ticălos mincinos...

Și-s sumedenie de asemenea izvoare...
Cărora eu le adaug ce-am văzut, auzit și meditat eu – la 1990-95...
Și am pretenția a nu mă afla în categoria Idiotul satului...

Asta e.
Dacă mă apuc a cerceta după piatra aruncată în fîntînă de un aparte seamăn...
Dar numai cînd văz modul de exprimare al lăudătorilor – spre Coposu și al altora – pot traduce multe... Căci de-aia ne-a dat Statul cap, că nu luăm pe nemestecate...

Semn de bătrînețe

Să te-apuci a da sfaturi altora.

De vîrste diferite.
Medii ori senecte.

Nu stați în loc...

Privesc la cei din zona media Cațavencu.
Elegant exprimîndu-mă, ,,, fiți inteligenți pînă la capăt.
Altfel.
A îmbătrîni urît, nu e o chestie...
Deși, pot bănui, a nu schimba în tine e o treabă plăcută... Mai ales cînd ai avut succes devreme.

Priveam la un Liviu Mihaiu, într-o clădire pe Știrbei Vodă – să fie un an... (că publicul căsca gura, aia e partea doua a divagației)
Bineînțeles. io viu primul, la vreo discuție, despre subsemnatul – cel carele a îmbătrînit sinistru!...

Să fie vreun ceas

Mi-am dat cu părerea despre Corneliu Coposu.
Măcar dac-aș fi zis că a fost homosexual (ce urît!) ori informator al Secu.
Doar am întrebat cine a fost. Pozînd în ins care s-a născut ieri-alaltăieri.

Nenea Doru Braia abia aștepta să frece ridichea unui cartezian.
Adică unui banal ins care nu apucată vremurile cu pricina.

Uite-așa m-a ridicat de urechi:

„Mircea Ordean, această întrebare vă descalifică!”

SE ÎNȚELEGE că argumentele, ideile se înghesuiau mai rău ca-n metroul bucureștean – la ora 17.30 spre seară.

Om e și el, Doru...
Se dă din cînd în cînd la cine nu trebuie...

Multă lume vorbește de amor...

Simt că la fără frecvență...

Știi cum e?
Cînd ești în limbă după acea femeie?...
La taman douăzeci de ani after ce a murit?

Tare mi-i dor de ea.

Stau de vorbă azi

… cu un apropiat amic.
După o vreme, mă paște gînd că-s dezamăgit de ideile, de atitudinea lui.

Era un mod de a spune că eu nu-s îndeajuns de adaptat vieții...

n
n

Tot nu am aflat

Dincolo de gargara multă, pe unde șezut-a moralitatea lui Corneliu Coposu.
Cînd aveți vreme, dați cu alde convingerea și pe ulița mea...

De fapt. Și prin definiție.
La așa statui.
Importantă nu e realitatea.
Cît suierătura specială, la urechea fraierului.

Care bănuie a fi luat pe Dumnezeu de picior.
Sau barim a nu-l mai fi deranjat pe Acesta..

Pentru a mă afla mai plastic în exprimare.
Coposu i-a aflat mai slabi de țîțînă pe ăia din jurul lui.

*
Dacă șed a medita bine, la baza mitului Coposu nu șezut-a el,
Cît pușlamalele din jurul său.

Cum?
Ziceți că așa ceva – neamuri proaste – nu viețuiau în juruul unui așa sfînt?
Ori, dacă se aflau, nu apuca El a-și da seama, ca prins cu problemel Națiunii?

Așa o fi.

Mai pe scurt

Și de la al lui Ordean.

Pe frații ceia de la Colectiv nici în cur nu i-a durut de pericolele vieții, pînă să se facă praf în simpatica bombă...
…abia aștept să punem de-o polemică frumoasă – cum că spun inexctități.

PS
N-aș fi atît de iritat dacă o casieră de la Cora nu mi-ar fi cerut bănet, pentru ei.

Un ceas am umblat cocoșat, de sentimente contrare
Că-s eu ăla măgarul.

Adicătele eu, împotriva a ceea ce țipa din mine.

Drept în pix i-a durut și de Biserică, și de toate.

Cred că nu au dormit noaptea, de sutele de mii de înaintași crăpate prin Rusiiia ultimului război..

La o adică, mai certați-vă, în pușca mea, și cu Dumnezeu!
Că dacă nici El nu aranjat-a la debut de noiembrie bucureștean...

Ziceți dvs. că nu se caaaade?
Că facem pă noi de frică dacă ne certăm cu El...?

E treaba voastră.

Trei mîini de șmecheri, pe caldarîm

…voiau să schimbe mersul a 20 de milioane.
Bravo, mînca-v-aș!
Altminteri, apreciez organizarea dintotdeauna a lu unchiu Sam (minus Vietnamu).
Și putința lui Mayflower (e vorba de spiritul american, ce-a debutat cu sosirea acelei prime nave cu emigranți anglo-saxoni, parcă la 1612).

De curiozitate

Cîți nu apucat-au a se evacua de la Colectiv, datorită gradului avansat de trăscău?

Mort-mort.
Tragic-tragic.
Dar chiar pînă la așa grad de interdicție a gîndirii să alunecăm?:

Chiar pînă la așa oroare că ne ducem groaznic pă Lumea ailaltă?
Ia mai obișnuiți-vă din timp cu ideea că așa ceva există...!

Asta cu Colectiv

… sună precum la scena cu Gessler, din ”Wilhelm Tell”, al lui Schiller... Era obligatoriu a se scoate pălăria..

Hei, ho, ptruuu!
Hai și la argumente... Mai luați-vă și voi durere sinistră, în brațe! Dacă ați fi dat nas cu dînsa, bănui că erați mai antrenați – pe domeniu – acum!

PS
Ce ziceți, punem de-un simpozion mic:
„Ce e Moartea și ce vrea ea de la viață?”

Am sentimentul

…că nimic nu înfurie mai tare pe careva, decît să-l duci în situații unde nu are cum să-ți replice...
E valabil și la cazul Colectiv.

„Mizeria uluitoare

… pe care a facut-o Liviu Dragnea cu mîna unei slugi din Vaslui, anti-occidentalul Adrian Solomon, intrece orice inchipuire.”

Și noi dormeam, soro...

*
Ține totuși un pic de idiotul satului.
Să-ți spună careva ce atitudini-s de luat, la vreo situație...
(Și aia inventată de șmecheri)

Uluitoare.
Slugă.
Antioccidentalu.
Întrece orice închipuire.

PS
Ce ochi de băiat la locu lui are amicul
Are niște ochi dl autor – vorba lui Nicolae Filimon, cel din secol 19: fură liniștit cloșca de pe ouă..

Uman

Nu-i deloc ușor să legăm amiciție cu partea telurică din noi. Dar, vorba unui businessman (el referindu-se altminteri la trebi foarte concrete), poate-i o provocare interesantă.
Se pare că e mai neplăcut să nu ai deloc amiciție cu acel compartiment.
De văzut ce se poate face.

Zona cu pricina pare să cuprindă atît animalități viforoase, cît și frici multe, mari – adunate acolo cam de cînd ieșitărăm sub soare.

Greșelile ne sînt profesori

E drept că tot prostuți plecăm finalmente, din lumea asta...

Fac parte din categoria tipilor

… scindați psihologic.
(mai exact vizibil scindați, deoarece două părți interioare au mulți, dar una li-i posibil a fi ucisă / arestată pe viață de către Educație).

La o parte a personalității, scriu chestiile care mai oripilează pe aici (bănui că și în volume viitoare).
A doua zi, să te ții omor al Paznicului, că cum am putut să spun așa ceva!

Dumnealui îndeobște țipă și-atît, fără să aducă argumente. La momentul cu pricina mă aflu prea copil speriat, pentru a-i face față. Noroc de faptul că și dumnealui se epuizează curînd, cam ca fratele său cel mustang liber (și care emite ăle de vi le pomeneam inițial).

Mda... Să văd cum naiba dreg relația cu Paznicul. Iar în paralel cum sugerez Roibului să îndreptăm un pic exprimarea, ca să nu ne mai iasă așa multe cucuie.

În rest, mi-am rememorat recentele-mi zise despre Colectiv. Alea nu tocmai elegante.
Dar.
Pînă la urmă, problema este la cei care ar sări foarte în sus de la zisele mele.

Săritul în sus – că ce scîrboșenii urît a putut spune Ordean, crăpa-i-am capul!... – ține totuși de o rană atinsă, la acela.
Care e produsă de beleaua incendiului, dar nu numai.

Omul nostru îmi cere mie să-i respect acea complexă rană, ceea ce nu-i însă de obligat.
Mai degrabă ar trebui să și-o dreagă el – ceea ce nu va fi însă grăbit să facă.
A sta rănit este ocazie de a elibera și altele din suflet, iar în paralel de a poza în victimă. Ultima chestie poate aduce simpatie ori întrebări „Cu ce te putem îngriji...?”.

Apoi.

Ce-am zis eu acolo era un punct de vedere. La care puteai să spui că nu ești de acord (eventual și argumente) ori că ai treabă.

În paralel, eu unul nu cad lat la zisele colectiviștilor. Nu sînt ei primii care au avut probleme pe lumea asta. Pariez că dacă pica un autocar în prăpastie și ardeau acolo 50 de inși nu era atîta tevatură.

Aici, la Colectiv, a ieșit tărăboi datorită unui mic cumul de chestii. Glonțul a trecut pe la (și/sau) ureche unei categorii de oameni, în sensul că tragedia s-a petrecut cu ei alături ori în genul de incinte care li-i parte din viață.

Acea categorie se află și foarte sonoră – prin putirințele-i pe net -, respectiv e suficient de alintată pentru a crede că i se cuvin mari compensații pentru disconfort.

De exemplu să plece întîiul ministru, primarul – eventual și patriarhul,. că nu s-a grăbit a sluji între niște tipi ce nu prea le aveau cu instituția lui.

Pe acest fond, s-a lipit la fix nevoia unor cercuri politice de a se debarasa de tabăra aflată la putere.

Revenind la ideea de bază, cred că eu ori alții avem dreptul să nu ne tulburăm prea tare de o tragedie oarecare.

Eventual să sesizăm că unii-s nițel pungași cînd lăcrimează.

După cum, și murind pe lumea asta sumedenie – de acum în, să zicem, cinci ani – pot paria c-alde colectiviștii nu vor înregostra vreun cearcăn aferent pe chip.

ASTE DE AICI NU-S ZISE CU RĂUTATE.

Dar, ca să iau în serios demersul pomeniților, util este să privească și ei la unghiul de vedere al altora.

Nu e o treabă, să ridici tonul: „Tu trebuie să gîndești ca noi!!”

În rest, mă credeți sau ba, rămîn foarte sensibil la suferința umană.

Dați-mi semn, dacă vreți a vorovi despre asta.

Vorbă simplă, însă foarte dureroasă

dacă îi intri ucenic... :

„Îți aduce folos doar ce îți opune rezistență...”

O entitate, pe nume Miliția spirituală...

(parcă și acest ONG era introdus recent între sufletiștii capabili a reforma salutar Țara...).
... informează despre o decizie a Justiției (vezi citat, mai jos)

Ca părere a mea.
Mulți de pe la noi nu au nevoie de dreptate.
(eventual țin să fie moartă și capra vecinului).

Mai bine decît vreo dreptate țîșnind în lume stă necesitatea de a-l bășcăli, de a-l umili pe celălalt.
De unde apare ultima dorință, se poate discuta cu alt prilej.

> *„Lucrul bine manglit. Țara în care hoțul strigă hoții! /…/*
> *"Curtea de Apel Brașov a respins astăzi recursul prin care Klaus Iohannis a încercat să își salveze casa pe care o deține în centrul Sibiului. E vorba de casa luată de la stat, cu acte false, al cărei parter l-a închiriat, acum 14 ani, băncii Raiffeisen – câștigând, în acest fel, aproximativ 320.000 de euro (...) Falsul prin care au fost revendicate casele a fost ulterior descoperit, iar dreptul noilor proprietari, contestat în instanță. Așa se face că Iohannis & Co. au pierdut-o, mai întâi, pe prima. Iar apoi, astăzi, după un proces care a ținut 13 ani, pe a doua. Din cele două case, doar aceasta, a doua, le-a adus beneficii materiale proprietarilor. În total, spun calculele făcute de RISE Project, bazate pe contractele originale de chirie, aproximativ 640.000 de euro. Acești bani, intrați, timp de 14 ani, în conturile lui Iohannis și ale persoanei respective, ar fi trebuit să fie încasați de Municipiul Sibiu".*

PS
Nu au aici apărarea Președintelui.
Doar constat că o informare simplă nu-și are locul printre noi.
Trebuie să intre pe de o parte subiectivismul, pe de alta încercarea de a-l umili pe celălalt...

Mă uit prin jur

… și mi-ar plăcea să nu îmbătrînesc prost. De pildă, să mă apuc a căuta cu orice preț (inclusiv al penibilului) vreun rost a tot ce e. Ori vreo ancorare 'a tout prix'.
Este drept că așa nechef poate înseamna să nu apuci a îmbătrîni...
Dracul m-a pus acum două-trei zile, să spun că aș urma o vreme calea lui Cioran... Ai grijă ce-ți dorești...

Un articol

Exagerarea plus subiectivismul par obligatorii și la case înalte. Bașca inflamarea.

> *Andrei Cornea, în revista „22””Zile ale doliului, zile ale ipocriziei”*

Asta e. O fi specificul locurilor. Mă refer la cei 237.500 km2.

.

Am zis că absolut întîmplător

…dl Zamfirescu ține să precizeze:

”Dar nici prost nu sunt…”
(Îndeobște, nu inșii mintoși țin a puncta așa ceva...)

M-am uitat însă în articol și m-am convins că nu i-a fost vreo gafă...

Cum poate să-l ducă Rîul umorilor...!
N-are d. Zamfirescu vreo treabă, dacătele cutare lucru se poate ori ba... El are de țipat, de zvîrlit din suflet – și gata!

În plus, pare rămas cu mintea la 1990.
Nu știu să se mai fi vorbit de-atunci despre Democrația originală.

Clamata ofensiva musulmană

Eu-s optimist legat la putirințele occidentale.
Pînă la urmă, și La Pearl Harbour s-a mers tot pe stilul ăsta – și ce-a ieșit?
Doar-s curios un pic ce-o fi în capul ălora care decid de așa atentate. Adică șeicul X ori imamul Y. Chiar nu simt ce are șanse, a la longue, și ce nu?
Se pare că nu simt, grăbiți de cine știe ce bucăți sufletești personale.

Ideea că o să cadă lat Occidentul, de spaimă, în fața a două-zece bombe mi se pare aiurea.
Pe de altă parte, cei care vor decide represaliile (adică boșii vestici) se flă în locuri unde nu ajungi nici cu atomica.
Asta.
Cîndva, totul va fi vreo pagină de carte istorie, la capitolul „Eternele tîmpenii umane”...

*
Dar din alte motive intrasem pe frumoasa scenă Facebook...

Nu pariez că e o treabă, să dai curs îndemnului ălora de la Delphi.
Că să te cunoști pe tine.

Aiurea.
Îți iese pe ochi.

Cînd vezi cît de slăbuț (vorba e foarte galantă) ești, fugi iute înapoi la teatrul de om vesel și superior...

*

Nu le am deloc cu poezia, dar cu noaptea în cap mă apucaseră paralele cu Nichita Stănescu. Oare un rahat asemănător, prin vintrele sufletului, îl trimitea cu mîna la sticlă (mă credeți sa ba, nu dau pe gît nici pe departe în proporție asemănătoare...)?

*

... Deci o țin pe partea Cioran, în materie de țel inconștient scriitură.
Vorba vine, partea lui.
Una la mînă că nu stăm cam la fel. De pildă, eu nu scriu pentru tabloide, cu vorbe precum `disperare` (am mai zis-o, cînd te ia dumneaei, păi ultima chestie de care-ți arde e să te-apuci de trecut pe hîrtie).
Apoi, țelurile în viață nu-s eterne. La un moment dat, poți trece spre alte țări, întru modele...
Dacă viața îți e suficient de lungă, iar matale suficient de calm pentru a nu trece prin gesturi proaste.

*

Că veni vorba.
Dădeam ochi și spre Caragiale, după cum știți.
Care mă aruncă, tot în astă dimineață, la mare dilemă.
Nu e o treabă să fii ca el. Inclusiv cu scriitura genială.
Pentru că aia înseamnă neputință de agresivitate pe față, iar așa ceva se lasă și cu trei pachete de țigări pe zi, ca el, plus deces la 60 ani. Cînd legistul berlinez se crucea că n-a ma văzut creier așa frumos, dar nici artere așa nasoale.

Pe de alte parte, om aflăndu-ne, ai chef s-ajungi la inima cititorului (iar acesta să te potopească – paște, murgle, paște... – cu vorbe de calitate).
Umorul de tip Caragiale e o cale de mers la cordul cu pricina.
Bineînțeles că publicul poate fi sensibil la multe, inclusiv la răcnetele vreunuia mic și *adolf*.
Problemă este că Măria sa, cititorul, te simte cînd joci fals...
Cînd ești găină și te strădui să faci ca leul...

Stau și mă gîndesc

… ce a fost mai rău...
Să dorm azi noapte fie și un pic deranjat de probleme personale nerezolvate (job, trai destins între oameni), ori să angoasez ce-a mai declarat cutare la ora 4.

Mai degrabă – lucrurile fiind consumate – aș pune de-un concurs ”Unde or să izbească teroriștii data viitoare”...
Ziceți că-s eu ticălos a pune problema așa? Că n-am pic de simțire, dă suflet?
Las că rezolvă multe ăia ce promit răzbunare, atentatorilor, inclusiv pe lumea ailaltă (sic!).

După cum. Văd că pe la americani se cuminți̦ră, alde Mohammad Atta.

Francezii au un pic și ce merită...

Dacă ieși un milion de inși pe stradă a susține pe mitocanii de la Charlie, ceva nu e în regulă.
Inclusiv pentru că asta lasă urme în funcționarea statului, iar urmașii lui Ladin n-or fi tîmpiți să nu profite...

Or fi ai noștri frați inclusiv pe linie de „Las' că merge și așa?”

„Când auzi de 6 atacuri teroriste simultane la Paris

… de 100 de ostatici și cel puțin 60 de morți, care e primul tău gând?”

Primul meu gînd e că lumea / istoria văzutără ciudățenii mai mari.
Și-o să ma vadă.
Stau atent și la faptul că nimic nu încîntă atentatorii mai grozav, decît să ne vadă dînd în bîlbîială.

PS
„Nu te enerva. Răzbună-te.”

„Toti comentatorii spun

… ca va fi un inainte si un dupa 15 noiembrie, ca Franta si Europa nu vor mai fi la fel.”
Dacă observ eu bine, argumentul hotărîtor aici este că spun ***toți*** comentatorii.
Eu unul simt că francezii-s departe de a-și fi terminat drumul Golgotei.

O să mă întrebați aici dacă 'simțitul' e argument.
Îmi permit să afirm că da (barim nu spun că așa asigură alții...).

Dacă ceva 'ca suffit!!!' / Ajunge!

… asta nu înseamnă că se schimbă neapărat realitatea.

Idem în cazul frazelor continind pe *'il doit*'' (trebuie).

Răspunsul eficient mai degrabă sosește de la tipul uman ce nu se ambalează aiurea.

„Domnule, dumneata nu ai inimă???”
„Nu știu de mi-i multă ori puțină, inima de care vorbești. Dar vreau să-i am alături și o viață...”

Politicienii sînt niște inși necesari

… inclusiv în România.
Nu e vina lor c-alde electoratul se vrea șters pe bărbiță, ca ăi mici de tot.

„Inițiativa *România*

… platforma civica nascuta din miscarile de strada dupa tragedia din Colectiv..”
Mi se pare de domeniul glumei ca fiecare trezit prost să se-apuce a solicita, ce-i apăru în vis – pe la patru antemeridian...

Să dea și ei colo vreun nume de inițiator, vreo uitătură de om – nimic!
Faptul că-s iritați de incendiu Colectiv, respectiv c-au ieșit în stradă li-i iarba fiarelor...
Cîte bube pe față, a frustrări de tot nerezolvate, le-ar fi ieșit ăstora, fără Colectiv...

Cei de la Hotnews (vezi PS2) bănui, nu mai au mult pînă să ia de bune comunicatele din preajma Cernicăi (nițel spre S-E.). Adică de la Institutul (de sănătate mintală) Bălăceanca.

PS1

> *„Initiativa Romania este o miscare civica care isi propune coagularea cetatenilor si a societatii civile in Bucuresti. Scopul acesteia este identificarea resurselor care, pe termen mediu si lung, vor reprezenta o alternativa la clasa politica actuala in administratia publica locala si națională...”*

Concurs de ora 12.
Pînă la ce nivel săltau tipii ăștia în comunisme, dacă nu venea revoluția din 1989? Eventual cît de tare i-ar fi iritat fesele unui Carol II, cu alt prilej istoric?...

PS2

> *„Initiativa Romania, platforma civica nascuta din miscarile de strada dupa tragedia din Colectiv, cere, intr-o scrisoare transmisa liderilor formatiunilor parlamentare, excluderea din partide, dar si demisia imediata din functiile publice ocupate, a "tuturor politicienilor inculpati, trimisi in judecata, condamnati nedefinitiv sau definitiv pentru fapte penale grave, in special de coruptie si conexe". In acest sens, grupul a intocmit o lista ce cuprinde un numar de 128 de nume de politicieni de la varful statului si partidelor care au fost inculpati, solicitand totodata liderilor de partide "angajamentul public ca niciunul dintre aceste nume nu se va mai regasi pe listele partidelor la alegeri". ”*

Văd într-o vitrină o carte

… a lui Tudor Chirilă.
Vă mărturisesc că tipul nu mi-e simpatic.

O să replicați aici că eu cui dracului sînt (simpatic), dar o țin pe-a mea. Măcar ca exercițiu – să văd de pot spune în gura mare că nu-mi place de vreunul.
Nici nu mai contează aici că neplăcerea-mi vine dintr-un fleac: pre mine nu mă bagă nimeni în seamă, iar dînsul e răsfățat în toate azimuturile posibile.

Bon. Trecem la lucruri mai serioase.

Din start, m-a surprins că autorul vorbește de echilibru. Nu-mi pare tipul să posede ori se omoare după așa ceva.

Dar i-am făcut investiție de încredere, cum că explorează în domeniu.

> Cartea în chestiune, nu o am.
> Așa c-am frunzărit pe net.

Poate superficial aflîndu-mă, întîile trei citate (ajunse deja în colecțiile de profil) m-au convins că omul nostru nu le are cu echilibrul:

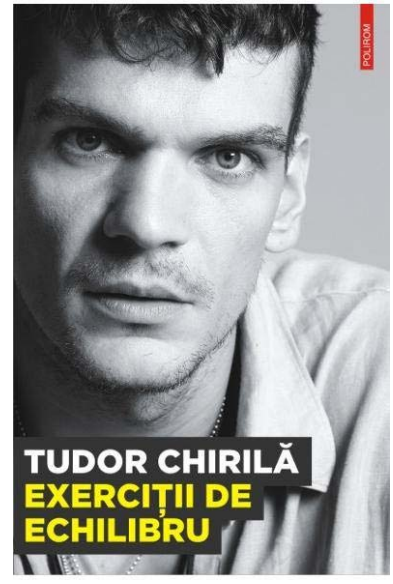

“Orice carte citită, orice lecţie invăţată, se vor aşeza sub voi şi vă vor ridica deasupra celorlalţi.”

Tendința de genul ăsta e precum băutul de apă, însetat aflîndu-te, în somn. În veci rezolvi problema!

“In definitiv, cu cat vei ridica un zid mai inalt in jurul tau cu atat va fi mai bun cel care-l va sari.”

Copilărie, și nu oricare. Ci una mofturoasă.

Mai jos urmează latura „tras de spielhosen”, a aceleiași mature vîrste:

„Băi fraierilor! Nu înţelegeţi că e vorba de iubire?! Nu înţelegeţi băi că ne aşteaptă undeva după colţ? E vorba de iubire,mă! Nu înţelegeţi că la toţi ne e dat să iubim? Absolut la toţi? În mod egal,mă! Jumătăţile noastre ne aşteaptă,dar noi ne rătăcim, orbecăim în întuneric, măă!”

Etc.

PS

Asocierea Tudor Chirilă – echilibru m-a făcut atent azi și la ecusoanele de pe brațele unor polițiști.

„Lex et Honor”

Dacă la Chirilă pomenirea echilibrului ține de dorința posesiei (ori de a poza ca posedînd – asocierea inconștientă se face iute, la cititor), la vorba cea latinească lucrurile îmi fură ceva mai complicate.

Nu am priceput dacă pomenirea *Honor* e legată de:

- ea există la aceia
- dînșii nutresc față de cetățean
- o vor de la cetățean.

O mică bizarerie

La care mă uit iar precum Casandra la troienii dînsei, într-o noapte oarecare. Deși, în sine, și faptul de care vorbesc de mai jos își are explicația, își are justificarea lui.

Psihologi cu școli înalte, cu bănet probabil, cu chef de-a pune de-un site și a simpoziona în paralel, tratează domeniul unde au patalama exact precum revistele feminine roz.

„Congresul International al Fricii

Pentru moment nu vom mai canta iubirea,
ce s-a refugiat mai adanc decat subteranele.
Vom canta frica, cea care face sterpe imbratisarile,
nu vom mai canta ura fiindca nici ea nu exista,
exista doar frica, parintele si insotitorul nostru,
uriasa frica de sertões, de mari si deserturi,*
frica de soldati, frica mamelor, a bisericilor,
vom canta frica dictatorilor, frica democratilor,
vom canta frica de moarte si frica dupa moarte,
dupa care o sa murim de frica
iar pe mormintele noastre vor rasari flori galbene si infricosate.”

Aia nu mai e frică, respectiv nu ți-a ajuns la pielea simțurilor, dacă apuci a glosa astfel despre dînsa!

Pe de altă parte, există oameni (nu puțini – de pildă la vîrsta a doua) care-și depășesc multe probleme consumînd iluzii. De pildă, cum că se pricep la a gestiona frica.
Cum ajung a le arăta ochii pe la 50-60 de ani, nu e loc a explora aici.

Comparativ, există și autori serioși. Probabil nu pe toate drumurile, căci și cererea nu o fi grozavă – de a merge din proprie inițiativă în iadul numit terapie.

Am întîlnit încă o dată vorba

”Să ne rugăm pentru ei...”

Aici, după ce depășim – urmare a unei banale nedumeriri – faza lui ”Domne, nu respecți durerea, bunu simț, valorile occidentale etc”, aș releva o chestie.
Dacă apuci să întrebi ce se întîmplă rugîndu-te pentru careva (bașca mai gravul 'de ce'), nici nu poți căpăta uitătură mai urîtă, spre persoana curiosului...
Din ce motive astă iritare, e de cercetat.

Mie mi se pare un pic aiurea..
O vorbă foarte înaltă, apreciată la greu – dar asupra căreia nu poți lega două vorbe explicative.

Bănui că iritarea se trage din două chestii.
Ține de lucrurile sfinte preluate de la babaci, care și ei se temuseră a pune întrebări, căci deja se citea pe chipul bunicii: „Dracu te ia dacă te mai aud cu așa ceva! Și vezi să nu te scape așa tîmpenii în fața vecinilor, idiotule! Cui oi semăna!?...”

A doua rudă iritată e datorată sperieturii grozave pe care o naște ideea de moarte.
Se înțelege că acea teamă nu rezolvă cîtuși de puțin problema...

Reloaded

„Să ne rugăm pentru ei...”

De ce pot paria că 99,9% dintre ăi care vehiculează chestia asta nici nu-l fac (acel gest) , și nici nu au idee cum arată vreo rugăciune pentru dușii Dincolo?

Dar bineînțeles că porc în toată treaba asta e Ordean, nu ăia de jonglează cu vorbele foarte mari...

O minte valoroasă

… consideră că o dezbatere politică oarecare i-a provocat greață...
Or.
Eu as trata lucrurile in cheie 'E de invatat de acolo?'..

Derulind emisiunea, mi s-au părut unghiuri interesante pe-acolo...
http://inregistrari.b1.ro/view-360_de_grade___edi%C8%9Bie_s…

Plus, dacă mă ia greață de ceva – eu cred că problema e la mine. Eu-s cel neadaptat la o felie oarecare de viață.
Pînă de curînd mă luau greața și alte insuportabile la posturile TV Bolllywood, Antena Stars etc. etc.

O valoroasă prietenă Fb:

> *”Mai mare ofensă la adresa lui Dumnezeu nu cred că există. Și e valabil pentru toate soiurile de fanatici religioși, care-și închipuie că Dumnezeu are nevoie de soldați, slugi, purtători de cuvânt și agenți de PR și fundraising ca să-i convingă sau oblige pe alții să fie credincioși.”*

Eu unul am scăpat de grija că ar exista vreun Dumnezeu.
M-ar îngrozi mai rău ideea că toate din jur au un manager deasupra lor.
Mi-i mai suportabil a fi cerul gol.

”Am ajuns slugi în propria țară.

…40% din suprafața agricolă a României, cumpărată de străini.
Străinii cumpără masiv teren în România pentru că este ieftin și extrem de profitabil. În prezent, aproape jumătate din terenurile agricole din România sunt deţinute de străini. În acest ritm o să ajungem slugi în propria țară, dacă nu deja suntem....”

Naționaliștii sînt niște tipi adorabili.
Nu suflă vorbuliță că noi, ajunșii slugi, am vîndut acelora terenul. Și ne-am bucurat de bănet.

În același timp, nu ne explică superioritatea slugăririi la ai tăi, față de aceea la huliții străini.
Oare de ce nu au fost în Imperiul Austro-Ungar răscoale, la 1907?

O scrisoare mai mult decît interesantă.

Nu că aș lua apărarea (ferească... Sfîntul!) acelor athoniți și cui le-o fi prin preajmă.
Dar găsesc mesajul drept foarte instructiv (inclusiv ca tehnici de manipulare), asupra mediului, asupra realității.

> *”Schitul Românesc Prodromu de pe Muntele Athos scrie poporului român: Revolta oamenilor este dirijată de forțe OSTILE țării. Oameni care urăsc poporul român se folosesc de moment pentru a instaura o nouă ordine antihristică”*

E drept că uneori se sperie gîndul, cînd dai nas cu pomenita realitate.
Mă uit la unele siteuri, ce brusc descoperiră hibe ministeriabililor. Ideea de organisme (e vorba de acele site) axate exclusiv pe șantaj îmi zvîcnește în minte. Iar în paralel, socotesc gradul de mamă-tată, de Dumnezeu-în-acțiuni ale acelora. Îmi iese Zero.
Și te cam sperii un pic, la primul ochi – mai ales dacă ești mai slab de țîțînă, ca subsemnatul.
În context, am lecturat ieri un articol în „Adevărul”. Era minunat, păcat doar a fi conținut trei sferturi minciuni, invenții.

> *Când statul îşi închide graniţele, francezii deschid uşile pentru cei care au rămas noaptea pe străzi şi n-au adăpost. În orele de după atentate, hashtagurile #PorteOuverte şi #PrayforParis s-au răspândit cu repeziciune. În faţa crispării marţiale a statului, lacătele apartamentelor din Paris au fost deschise pentru a sta aşa, străin lângă străin, bântuiţi de gândul rugăciunii. /…/*
> *Cine s-ar fi gândit vineri după-amiază, în laicitatea începutului de week-end, că peste câteva ore „Pray for Paris“ (Rugaţi-vă pentru Paris) va deveni o ştampilă tragică în gândurile oamenilor, replicată pe milioane de conturi de Facebook? E greu de explicat cum se formează aceşti torenţi de solidaritate virtuală: un diez şi un cuvânt pentru nişte fapte istorice care nu pot fi cuprinse în rafturi de biblioteci. În aşteptarea lui #WW3, rugaţi-vă pentru Paris. Sună bine, numai că europenii au uitat rugăciunile. Fără ele, se retrag în propriile lor catedrale, evlavioşi diaconi ai MTV-ului de ziua a şaptea. Şi ce e rău în asta? Poate că o rugăciune e şi în melodia Imagine, a lui John Lennon, cântată astăzi de un tânăr, la un pian de pe bulevardul Voltaire, din arondismentul 11, în faţă la Bataclan. Şi asta e o mică victorie. Când iadul se dezlănţuie în sălile de concerte, continuăm să cântăm.*
> .
> (Să mă iertați de dau prea mulți bani pe fizionomia omului, dar dl autor de aici – v. foto alăturată – are și față de om care pierde mult timp în pioasă rugăciune...)

În situații de-astea, dacă ridici două degete să punctezi că nu e o ok, așa mistificare, se uită majoritatea urît...
Fără să-ți dea vreo explicație, se înțelege.
Am impresia că deranjant în așa situație nu-i e Majorității că-i strici rozul de prin viață, cît că-i ataci ușurința de a inventa (cînd atotstăpînitorul interes i-o cere)

O dispută, pe net

… între un bisericos și un ne-.

*„Tu să nu mai îndrăznești să scrii, că nu știi ce înseamnă seriozitate...Ești un simplu papagal care repetă ideile altora. Un sfat...**Gândește** /,/ duduie /,/ cu mintea domniei tale!...”*

Îmi sare în ochi o chestie.
Cel atacat nu avusese vreo treabă cu atacul la persoană, respectiv cu a interzice dreptul la opinie...

Etape de civilizație...

ÎN PARALEL, dau ochi la fila Fb a bisericosului.
Avocat.
Neașteptat, sentimentul final nu mi-I acolo de vreo revoltă (sau bășcălire!), cît a fi descoperit o nouă felie de realitate.

Nu intepretați, rogu-vă, lungul citat de mai jos ca semn că m-a luat dragostea de ortodoxe ori de Moscova! Altminteri, acord toată prezumția de bună credință acestui domn, nebănuind cîtuși de puțin c-ar fi plătit din fosta piață Lubianka .
Un film rusesc FRUMOS despre Ortodoxia românească, făcut de Patriarhia Moscovei!
Merită să fie văzut de cât mai mulți români!
Eu AM PLÂNS în hohote, vizionând acest material!
Inima din mine s-a înviorat, și A STRIGAT din toată puterea ei: “Hristoase, ajută-ne SĂ RĂMÂNEM FRAȚI cu frații ortodocși de la Răsărit și Elibderează-ne de JUGUL apăsător al APUSULUI descreștinat! Fă să fim Doamne din nou ÎN UNIRE frățească cu creștinii ortodocși din Russia, căci sunt FRAȚII și Nu dușmanii noștri, și de prea multă vreme, suntem îndemnați să-i urăm și respingem și să ne păzim de ei, ca de niște doritori de rău ai românilor!"
La fel când am văzut ICOANA Sf. PAISIE, am STRIGAT și către EL, în inima mea, ca să se roage pentru noi românii la Bunul Dumnezeu ca, în aceste vremuri de tulburare și tot mai anticreștine, Să ne ȚINĂ în UNIRE duhovnicească cu frații de credință ruși și cu toți creștinii ortodocși de pe toată suprafața pământului!
Am ajuns vremuri în care unii creștini din România se fofilesc și se sfiesc să-și arate dragostea frățească, ba chiar și ospitalitatea noastră cu care suntem celebrii în toată lumea, când vine vorba despre creștinii ortodocși din Russia, de teamă să nu fie catalogați ca filo-ruși!
Eu m-am săturat de o asemenea poziție fățarnică și ipocrită și plină de lașitate!
Și m-am săturat și de politica mizerabilă pro-occidentală care este IMPUSĂ cu forța ca o MILIȚIE a GÂNDIRII de unele elemente ANTI-ORTODOXE care există în politica românească și în presa românească de la noi, care au făcut PACT cu Occidentul apostat, și care mereu țin capul aplecat în fața Americii!
Dacă astfel de elemente și specimene ANTI-ortodoxe au făcut ele vreun PACT, cu Occidentul, sau cu USA, este treba lor! Și dacă sunt STIPENDIAȚI de SOROȘ ca să inoculeze în mentalul românilor o adeversitate nu numai față de NUMELE Russiei, ci și față de SPIRITUALITATEA Russiei Ortodoxe, îi privește pe ei...!
Dar, EU unul ,ca simplu român și creștin ortodox, NU am făcut un astfel de pact cu cei care URĂSC Ortodoxia și NU sunt stipendiat din fondurile lui Soroș din care ciugulesc mulți dintre cei care au ca scop DESTABILIZAREA până la DEZAGREGARE a neamului românesc, a culturii române și a IDENTITĂȚII spirituale ortodoxe a românilor, și METAMORFOZAREA gândirii lor dintr-una normală, într-una homosexuală!
Și pentru că nu sunt filo-occidental, și nici nu am primit ceva de la Occident, NICI NU AM vreo datorie sau obligație ca să pup pucioarele acestui OCCIDENT decadent și apostat, care CALCĂ peste grumazul țării mele scumpe, și care le vâră românilor pe gât idei și NONvalori care-i fac pe strămunii noștri să se învârtă în morminte!
Consider însă, că MULT MAI MULTE LUCRURI ne leagă pe noi românii de Russia decât de JALNICUL și DECĂZUTUL Apus, care a intrat într-o accentuată fază (asemănătoare unei metastaze...) de DESCOMPUNERE axiologică și culturală!
De Russia ne leagă o FRAȚIETATE pe care vrând nevrând NE-A DAT-O HRISTOS Însuși, pe când

apropierea de Occident ne-au dat-o politicienii care s-au vândut Ocidentului și care AU VÂNDUT și România Occidentului, cu toate bogățiile sale naturale, și cu tot viitorul ei!
Ba chiar și față de CHINA ne leagă o PRIETENIE TRADIȚIONALĂ mult mai TRAINICĂ și ISTORICĂ decât cea pe care acum o avem cu…AMERICA!
Cei care veți veziona acest film vă veți simți români MAI ADEVĂRAȚI și veți vedea cu alți OCHI tocmai strălucirea VALORILOR neamului românesc, de la portul popular și până la Hramurile Religioase pe care le au românii, pe care cei care LOVESC mereu în Biserica noastră, ne-au obișnuit de ani de zile ca să le vedem altfe, și anume CENUȘII, FĂRĂ CULOARE, și mai ales, fără...valoare!
Dumnezeu să aibă milă de noi toți. Amin!

Văzusem eu

…vorbire – la Patriarhul Daniel – despre o acțiune la nivel înalt împotriva Bisericii (sale).
Acum, și compatrioții trăitori la Athos țin să puncteze:

„Nu putem să tăcem și să rămânem nepăsători în fața momentului de răscruce prin care iarăși trece poporul român în istoria sa. /.../
Oameni care urăsc poporul român și credința sa creștin ortodoxă și se folosesc de acest moment pentru a produce mai multă tulburare și a găsi astfel prilejul instituirii unei noi ordini antihristice în lumea românească, cum a fost cea din perioada de glorie a bolșevismului în România. Căci numai atunci s-a mai întâmplat ca provocatori să atâțe mulțimea împotriva Bisericii lui Hristos..."

Dincolo de faptul că îngrijorarea semnatarilor se bazează pe ce *au auzit*.
Și eu am sentimentul că-i o mișcare înaltă de (oarece) atac la adresa Bisericii.
Spre deosebire de obiceiul pământului / Pământului, nu țin a reacționa binar. Cu încîntare ori revoltă.
Sînt doar curios ce se anvizajează a fi pus în loc...

În paralel, bătînd cu aceeași grație (ca mai sus) cîmpii, stau să mă întreb cu cîte mișcări înainte își calculează operațiile, unii strategi de talie mondială.

Bucuroși le-om duce toate...

PS
Ziceți că lumina din poza alăturată aduce cu aia nucleară?
Știți c-aveți dreptate?...
Am pus-o.
Cum, dumneavoastră v-ați crezut eterni??

Obsesie veche și personală

A te răți la politicieni e semn de măricică lașitate.
Bănui că-n atitudine șade reciclată multă din neputința de-a-I arăta obrazul, lui Dumnezeu...

PS

Sper că, urmare a unor glume precum aceasta de aici, să nu cază potcpapiuri în grea dilemă: *„Care să fie mai periculoase: acțiunile vestice ori nevinovățiile lui Ordean?”.*

Plimbare de seară intercartiere bucureștene.

Ajung în zona intersecției Maniu – Lujerului.

La un moment dat, din spate îmi sosește la ureche o recitare:

> *„...crudă fuse soarta astă dată,*
> *Mica mea oștire fuge sfărîmată!”*

Reflex, întorc ochii.
Pe o bancă, un nene la vreo 75-80 de ani spunea astea unei doamne, ceva mai tinerică (și mai cu picioare pe pământ).

Brusc m-a luat o grijă în plus. Să nu ajung cumva și eu așa, mai încolo... În sensul de-a turui gura fără mine – și din repertoriul copilăriei!

Admit.
Mă aflu nițel ticălos, în paralela pe care o deschid mai jos... Și chit domnul pe care-l voi cita nu-i nepărat cu neuronii alarmant împuținați.
Dar e pălit de o anumită acreală-de-capăt-de-linie (după ce, în anii 90. se afla vîrf de lance întru civilizare).

> *”Cioloș are sarcina de la FMI să nu facă nicio mărire de salarii. Lumea va ieși în stradă. De data asta, ceilalți vor ieși în stradă...”*

Orice s-ar spune, apucatărăm vremuri frumoase...
Nu mai iese lumea în stradă cînd îi tai, ci cînd nu îi dai...

Altminteri, comit în continuare o urîtă delațiune.
O apropiată cunoștință se afla încîntată mult, acum 1-2 luni, că i se mărește din plin leafa.
Am îndrăznit să (mă) întreb dacă economia noastră – cea urcătoare cu procente de-o cifră – are de unde susține acea mărire.
Pas de mă înțelege însă, cu fericita doamnă!
A avut însă bunul simț / inteligența de a nu vorbi despre confiscare averi politicieni și bogătași mioritici.

„A tăbărât haita lui Voiculescu

… pe Cristina Guseth, pe motiv că propunerea lui Dacian Cioloș pentru Ministerul Justiției nu are studii juridice.

În ultimii ani, Gâdea și ceilalți vărănași nu au observat că secretar de stat la Ministerul Justiției, în Guvernul Ponta, a fost Claudiu Teodorescu, care n-a avut nicio tangență cu studiile juridice...".

Eu aș reproșa dnei Guseth primitivitatea. Plus părtinirea.
Dați ochi la fila dînsei de Fb
Bănui însă că avut-a / are alte calități... Nu, Doamne ferește, din categoria venusienelor! Cît al sprijinului necondiționat adus Cauzei.

Îmi place grupul Boney M.

Drept care m-am și apucat a-l asculta, azi. Inclusiv piesa „Don't kill the World"

Spre deosebire de trecut, la melodia pomenită aici m-a lovit curiozitatea:
Cîtă mînuță financiară a sovieticilor va fi fost la mijloc, în apariția piesei?

Pare greu de crezut azi, dar spre fine 1981 "independentul" Ceaușescu trăgea tendința (propagandistică) cu pricina pe spuza proprie. El se-apucase a ordona prin ziare articole, tabele, opinii „specialiști" cum că în 25-30 de ani se termină sigur cutare materii prime (lista era lungă).
În paralel, se derula mare campanie pentru pace, incluzînd un așa-zis referendum, la începutul lui decembrie 1981 (s-a votat în întreprinderi, ca să nu iasă chix).
Scopul său era să tulbure populația romînească suficient de tare cît să înghită hapul scumpirii măricele ce a intervenit în februarie 1982.

Încotro se îndreaptă țara asta??!!!

Ce ne mai așteaptă??
Cîte va trebui să mai suportăm??
...Nici dulăii vagabonzi nu mai sînt ce-au fost!!

Pe cînd subsemnatul taie frunză la... cîini pe bucureșteanul Bd. Șincai, un patruped din acea specie își face de lucru, vizibil debusolat, printre autoturismele parcate pe trotuar.
... Uite-așa îmi tresare inima, a milă! Săracul! Ce viață de rai, avem noi, oamenii, pe lîngă el... Cum stă el toată ziua, cu grija nu doar a descoperirii unei bucăți de șorici, dar și să nu-i aterizeze un retevei în cap, plus trecut cu maximă grijă strada.

Cu-așa sentimente, las jos rucsacul și caut acolo o bucată de cîrnat, rămas de la picnic. I-o zvîrl nefericitului.
Care, neașteptat, îmi ia molatecul gest drept agresiune!
Și fuge spre... cea mai apropiată scară de bloc.

O, zei! Cu ce v-am greșit, de-mi pedepsiți așa crunt dorul de-a face bine??
Animalul, chit că posesor de pedigree prost, era de-al casei acolo. Bănui că șade chiar în fața liftului, așteptînd un biped, care să-l ducă la nivelul familiar („Îl știu, e al lui nea Vasile...").n

În limba română cultă

… chestia din poză asta se citește așa: „Neîmpreună, nici iepurii nu ne ajung din urmă!”

Și mai sus, adică la Academie cercetînd, mesajul ascuns este:
„De unul singur, nici un îndrăznim a gîndi la vreo acțiune măreață!”

„Bre, Ordene, da' negru ești în ceru' gurii....”
N-aș paria. Pur și simplu intuiesc o chestie. Că un frate d-ăsta n-are minimă jenă, cînd e vorba să te înșele. Ba-ți adaugă la nota de plată și frica lui curentă...

*
Ca să nu ziceți că mă aflu doar ticălos (la pătrat), hai să vă spun-arăt și ceva frumos.
O familie de vîrstnici a ieșit la soare, în parcul Tineretului. Acolo, mîngîiați de Helios, i-a pălit senect somn.
Domnul a lăsat la nimereală capul, în schimb dumneai și-a pus tîmpla pe umărul jumătății...

Nu mai știu exact

… dacă am aflat treaba asta prin cărți.

Am impresia că iritarea (mai mică ori mai mare) pe cineva – a mea față de d. Hrușcă, de pildă – nu-i decît un biet mijloc de a ține ascuns altceva.

> *Jacques Salome vorbea parcă, în context, de sentimente-ecran – lăsîndu-ne însă pe noi a descoperi variantele personale.*

De pildă, dorința de a-l iubi pe acela...
„Să-ți fie rușine, domnu', că îndrăznești să afirmi așa ceva!!...”

Stați liniștiți, că e loc de mai nasol.
Nu e vorba de vreo iubire păcătoasă, dar între maturi.
Nuuu, ci de a mititelului din nou.
Și, *erevan-istic* spunînd, nu e iubire – ci solicitare de protecție de la acela. Căruia îi este atribuită sarcina avută cîndva de propriul nostru tată.

Bineînțeles că toată chestia are o justificare morală/rațională beton:
„Uite-al dracului, vine o dată pe an din Canada – doar ca s-adune bănet! Totul în numele Nașterii Domnului!”

Poiana lui Iocan

Adică îmi dau și eu cu părerea, pornind de la citatul dintr-un apreciat gazetar.

> *„Azi este un an de la ziua lui Iohannis. De la ziua in care a fost ales. Cum evaluati mandatul omului? Eu cred ca de abia acum incepe sa invete..*
> *„Cum evaluati mandatul omului? ”*

Pînă acum mi se pare a fi fost unul rezonabil.
Îi țin pumnii în continuare.
La bani mărunți, în raniță are baston de mareșal, dar și tur de schimb la pantaloni.

„Eu cred ca de abia acum incepe sa invete.”
Mie dl Președinte mi-i simpăticuț, dar deocamdată nu-mi pare tip interesat să învețe. Mai degrabă îl simt tip din categoria „De cînd aștept să vă arăt ce am învățat (demult)...!”.
.

PS
Îmi place că, în poza asta, dl președinte are tristețe ca a mea...

Tabuurile sociale

Azi, prin parc, am realizat c-un pic de uimire că pe listă se află și a fluiera (vreo melodie oarecare, nu după dame!).

De cînd cu dezvoltarea mijloacelor de reproducere electronică a sunetelor, omul nu mai are nevoie a fabrica din buze vreo arie. Ca atare, gestul cu pricina ajuns-a bizar prin simpla raritate/inexistență.

Dar, simțit-am azi, mi se pare o chestie care face bine la inimioară, îndeosebi cînd ajungi de unul singur într-un parc nu foarte circulat.

Similar, bănui că este a cînta.
Ședeam deunăzi pe mal de gîrlă cu niște căști la urechi și, din senin, mi-am depășit disprețul pentru rahatul de voce pe care l-aș avea...
Să te ții, de-acu', un domn oarecare reproducînd arii.

PS
Legat de tabuurile sociale amintite, ferească... a propune încălcarea lor din greu. Dar barim, pentru ceva sănătate sufletească, să știu și eu ce mi-i interzis, nu s-o întind speriat și disperat din locul/obiceiul nepermis...

PS2
Ce, numai Platon avu voie să pună de *Dialoguri*??
„Domnu Ordean... Între noi fie vorba... Cîtă economie faci, că ne turui nouă gratis, și nu vreunui 'doctor-de-cap' ...?”
E, și dumneata acum!... Altminteri, prinde bine și la condei, să scrii așa de nebun...

Nu mă aflu un împătimit al televiziunii

În seara asta se întîmplă a zăbovi însă ceva mai mult.
Foarte instructiv.

Pînă acum mă uitam doar la ce îmi place. Filmul cutare, documentarul cutare... Am procedat nițel de dos azi.
Foarte instructiv *MasterChef*, în sensul că nu le am cu a fi umilit, nici să mă tai. Ori mica nebunie de acolo călește (nu la propriu...).
Util a urmări, de asemenea, și posturile Antena 3, respectiv România TV.

Multă lume laudă

… pe dl Nicușor Dan.
Cum că e politician curat (ce nu s-a pomenit). Plus croitoraș cel viteaz, ce rezolvă șase (sectoare, cu Primăria generală șapte) dintr-o lovitură
Or. Mi se pare mie sau dînsul – prin amplasarea de pe acum a corturilor electorale în urbe – fură grosolan startul, întru scrutin local?

Bănui că vă aflați vaccinați un pic

… la stilul de zise ale subsemnatului...

Îmi dau cu părerea acum despre Nichita Stănescu.
Autorul unor producții (poetice) nemaipomenite.
Șoricel pe lîngă elefant aflîndu-mă.

Oare acele creații minunate surveneau într-o poziție sufletească care se afla siamez legată de o alta?

Ultima fiind greu suportabilă și reclamînd consum de alcool la greu? (i-a fost și fatal, de altfel?).

Nu spun astea cu răutate. De fapt, la așa gen de ireverențioasă opinie rarisim replică cineva la obiect. De obicei sînt stunchiri furioase în gol..

Oare bănuia ce i se întîmplă? Că una îi era preț al celeilalte?
Cred că nu.

PS
Nu m-aș feri să dau ochi – prin aceeași prismă – și la Marin Preda.
Zic, nu dau cu parul.

Cum, e mai bine să stau în gaura-mi de șarpe și să nu scot nasul de acolo.
Dvs. în paralel nefiind datori cu explicații, asupra acestei ostracizări?

Țară normală

De vreo trei ani știu eu inscripția din imagine.
Aflată relativ în buricul tîrgului, vizavi de liceul Șincai.

Nu s-au prăvălit tăriile cerului, din așa ireverențe....

Mai lipsea acolo completarea: ”„Să fii sănătos, bădie! /Semnat / Angajații secției 20 poliție”

Înțeleg că, prin comisii parlamentare,

… lumea e pornită pe doamna Guseth. Inclusiv pentru că îi aduce aminte de Monica Macovei.

Bănui că s-a alunecat un pic și pe laturi irațională. De pildă, ambele doamne iacobine nu se omoară cu a oferi amabilitate (cine refuză așa ceva, pe seceta rămasă de la Adam?), iar cînd o fac sună fals.

În același timp, dna Guseth îmi pare fragilă (nouă în domeniu aflîndu-se), iar tartorii ăia hîrșîiți simt ușor mirosul de sînge, al fraierului rănit...

Uf!...

„Ar fi o decizie curajoasa a lui Ciolos si ar indeplini o chestiune pe care strada si-a dorit-o: responsabilitate si respect...”

.

De nimic nu se irită mai mult omul (altminteri psihologicește-i perfect justificat) decît de a te opune afirmațiilor care-i prind bine la suflet...

Dincolo de faptul că eu nu știu cine-i Strada, de o ținem precum pe sfintele moaște.
(de fapt știu ce e, și mai ales ce vrea oportunismul de la ea – dar așa ceva nu se spune!).

Dumneaei, Strada, îmi pare precum gitanul lat în spate ce terorizează o bucată de mahala.

Bon.

Strada și-a dorit, înțeleg de aici, responsabilitate și respect.

Cîrcotaș de felu-mi, aș începe cu posesie de dubii, cum că Strada posedă ceea ce solicită. Mie unuia nu mi s-a părut vreo treabă foarte responsabilă și respectuoasă, în recentul umblet pe carosabil.

Or, dacă matale nu te omori cu acele însușiri, parcă nu-i de bon ton să le soliciți altora...

După cum.

Noțiunile acelea sînt în sine al naibii de vagi. *Responsabilitate și respect*... Pas de le cuantifică!

Oricînd te poți stropși: „Aaaa, nu ai avut responsabilitate, iar mie nu-mi dai răspect! Dracu te ia, ticălosule!...”

PS

Pretenția de respect din amonte aduce izbitor cu a mafioților (italieni, îndeobște). Aceia o mai vehiculează în așa volum, din motive asupra cărora se poate explora.

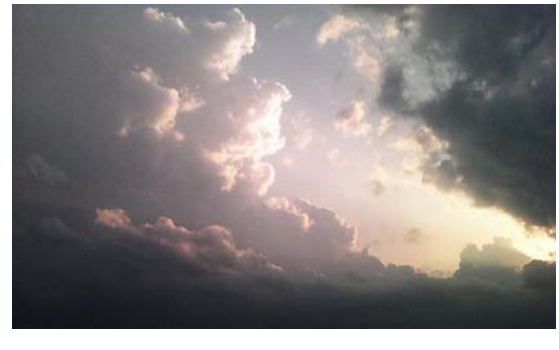

Visez că-mi răposează

…o rudă de gradul întîi (altminteri dusă *Dincolo* de vreo zece ani). Oare ce-o vrea a semnaliza, adîncul?

În paralel, o altă așa rudă e bine mersi în vis (aiasta fiind plecată barim de trei decenii).

Miros ceva, ca mesaj, da nu-s sigur.
E de verificat, în timp, dacă s-o întîmpla să scot din uz niște conduite.

Dumneavoastră, ce mai faceți? Sănătoși, voinici?

Îmi place, cînd un cunoscut

…nu ți se mai adresează cu prenumele, ci trece la nume (cel de familie).

E o mică amenințare cu sistarea afecțiunii furnizate pînă atunci.

Pricep mai greu

Ai un public aparte (ca să nu spun destupat), pe care-l interesează Ziarul Financiar OnLine...
Chiar și la nivelul acela arde pipota după burtiere „O Capitală de salvat”?

Altminteri, nu pot pentru ca să-l iau în serios pe dl Nicușor Dan.

„La multe lucruri trebuie să facem copy-paste de la oraşele occidentale...“

Bănui să se iau de asemenea cetățenii acelor metropole, plus statul care le tutelează.

Avem o problemă

Așa strigăt (*cel din dreapta*) garantează că respectivul (lipsit de amor) e în stare a iubi?
Eu cred că, dacă ajuns-a la așa exprimări, are ceva probleme în domeniu... Iar asta, pentru că inevitabil e marcat de neîncredere, cît și de dor revanșă.

PS
Bănui că cel mai bine în dragoste o duc cei în stare a se duce chitit la cineva (după ce instinctul li-l va fi analizat pe îndelete) și să-i spună că ar vrea să fie împreună. Evit aici vorba ”să ne iubim” ori „dă-mi iubire” căci ar suna nu doar a proastă limbă scoasă, dar și a chef exclusiv de sex.

Mă sondez și observ că n-am mai lansat așa invitație de la vreo 8 ani. Treaba se petrecea într-un autocar al epocii, ce pornise elevii clasei III B la un tur al Bucureștiului.

Tare-mi place metafora rachetei

… ce are de atins o anumită viteză (în direcția bună, se înțelege...) pentru a depăși forța de atracție/prozonierat a Terrei...

Teoretic, în spațiu e rece și urît – dar tărășenia cu pricina tot mă fascinează...

PS

Am evitat să detaliez mai sus despre cele *două* așa-numite viteze cosmice...

Prima îți permite detașarea de sol, dar te lasă prizonier Terrei pe orbita acesteia. Grație celei de-a doua, poți merge să umbli departe de planeta-cămin.

Dincolo de faptul

…că ne vom prăpădi tot fraieri...

Ce bine pică o carte bună, la sufletul omului!

PS

Ce chestie! La prima tinerețe n-am umblat cu vreun volum în dreptul inimii... (în copilărie mă fascina vreun Donald Duck luat de la biblioteca școlii).

Mai degrabă nutresc acum, la rablageală, (ceva) afecțiune pentru o tipăritură oarecare...

Mint! Adoram să descopăr în Gazeta Sporturilor interbelică, ori similar (aflate la o bibliotecă centrală), despre explorațiunile înaintașilor prin trasee de munte pe cale le adoram...

Chestie de gust

De fire.

Eu m-aș feri să vorbesc despre prostie. Nici a mea, nici a altuia. Cu atît mai puțin nu aș glosa doct în chestiune.

Zic asta pentru că un ceva din interior mă saltă (mental) deasupra întregii expuneri – a dlui AP -, iar concluzia nu-mi pare tributară deșteptăciunii maxime.

Ține tot de infantilul lui *a face haz de altul*.

Eu aș trata orice cu înțelegere.

Dacă vreunul este cum identifică dl Pleșu în articolul său, există un ceva în spate, care-l împinge la acele gesturi.

Dar.

Admit că nu mai vinzi în veci articolul matale, dacă nu te porți precum vrea majoritarul!...

În ce mă privește, nimerindu-mă un hipercritic la bază (și nu chiar tăntălău) mi-e floare la ureche a depista imperfecțiuni. Ba le și pot ambala frumos, cît să aibă succes.

Dar așa ceva mi se pare mai mult decît simplist. Prefer lucrurile nițel mai complexe. Eventual mai oneste. Chit că pe așa rută nu se ajunge bine.

PS

„Prostia e o poartă de intrare în lume a răului“

Mie unuia, acel 'rău' mi se pare o noțiune primitivă. E o chestie ce poate primi destule nuanțe – asta dacă ții să cunoști realitatea, și nu neapărat pentru a te defula, respectiv pentru a da bine social.

Tremurici

Așa ceva m-am luat la vederea ăstui text:

> *„Pe 19 noiembrie 1882 (7 noiembrie 1882, în calendarul iulian), bunul Dumnezeu a dat neamului românesc și lumii pe ucenicul său, Maistorașul Aurel.*
> *Vlaicu va rămâne, pentru vecie, Dumnezeul aripilor românești.”*
> .

Pe de o parte, mi-am recunoscut setea de complimente (deși un receptor, prin adînc, îmi este definitiv atrofiat...). Ce să mai spun de laude la pătrat (la cub?), ca aici!

Apoi, mă întreb cum s-o purta semnatarul notei cu ai săi copii. Mi se sparie un pic gîndul, la ce pot intui...

Aș putea medita și ce-i veni tipului, ce-l împinge în așa acțiune.

Îh.

„Toţi suntem proşti din când în când

… spunem prostii, facem prostii, ne purtăm prosteşte... votăm prosteşte“

Părerea mea.

Cred că alunecăm spre... prostie abia cînd ne reproșăm că, la momentul x, am acționat conform rezultantei dotărilor noastre de atunci.

La ce să spun că vreun gest al meu din trecut a fost prostesc? Nu e de ajuns că putea avea rezultat mai bun (eventual lipsi cucuiul), mai trebuie să mă fac și prost?

.

*

Prostie și *proști*.

Cred că-s termeni produși de inconștient, pentru uz între oameni limitați. Limitați, pentru că la restul 'ține' mai greu...

Prostia se referă la altul.

Și jonglatul cu așa vorbe ține să dreagă rapid o problemă generală: sentimentul de inferioritate, care ne însoțește încă de la venirea pe lume.

Prin folosirea acelei acuze, ni se mai domolește disconfortul.

Într-un fel, e un drog. În sensul că nu rezolvă problema, dar o risipește barim, o vreme.

Prostia – și vorbele-surate – au niște caracteristici. Nu admit nuanțe. Adică „X e 70% (să zicem) prost”.

În același timp, declararea cuiva drept prost se face ori în lipsa aceluia, pe calea elegantei bîrfe, ori în prezența aceluia, însă numai dacă îi sîntem mai lați în spate/funcție.

Umblînd azi pe șoseaua Crîngași

… în partea dinspre stadionul Giulești, am luat o dată în plus de glumă pretenția cu *Salvatul Bucureștiului*.

Pînă la urmă, totul este de nearuncat gunoaie, respectiv de curățat în bătătură (fie aceea și a blocului personal).

Dar trebuie să mănînce o pîine și stimabili precum Nicușor Dan, nu? Iar o bună parte de electorat să primească mesaj: ține cu vrăjeala, neamule! Nu ajungem prea curînd minoritari!

*

Sloganele electorale nu știu dacă se bazează atît pe naivitatea țintei, cît pe altele... Mai exact, pre plăcerea electoratului, cum că îl gîdilă și pe el careva.

Respectiv, că are pe cine se defula apoi, pentru a nu fi îndeplinit promisiunile cu marea și sarea.

La un an de mandat prezidențial

„Aveam alte așteptări de la președinte!...”

Eu n-am avut nici o așteptare de la d. Iohannis. Dacă domnia sa își așterne prost, pe dînsul îl vor durea oasele 'dimineață', nu pe altcineva. În răstimp, problemele mi le rezolv eu (dacă izbutesc...), nu președintele țării.

În ce privește mersul al țării, am îndoieli că un om – fie el și șef al statului – poate influența tare mult lucrurile.

Releul de pe vîrful Coștila (Bucegi)

… mă fascinează/tulbură mai mult decît vecina lui, Crucea Caraiman.

Explicația nu cred că e foarte complicată. La vremea cînd am scos prima dată capul din abrupt, în zona Releului, acolo era zonă interzisă, cu pază asigurată de trupe securitate.

Nu am avut de-a face cu ei, căci alpiniștii ocoleau cît mai departe „Racheta”. Dar deja aveam în mine o măricică bombă, plantată de un tată destul de dur, el însuși marcat de anii 50 (chit că nu a fost arestat).

Față de astea, relația cu Doamne-doamne (via Crucea Caraiman) a fost parfum.

Barim la vremea cînd îi dădeam tîrcoale ziua, sau în liniștită noapte, cu semeni în preajmă.

Ulterior lucrurile făcură, ambele, 180 grade. M-am preumblat prin zona Releului și mi-a dispărut vechea teamă. În schimb, pe vînt puternic (fie și estival), vederea aproape deasupra capului a siluetei Crucii, întunecată și profilată pe inifintul cerului, m-a dus prin mai mult disconfort decît mi-aș fi dorit...

Foto: Cristian L. Grigoriu

Iar mă mir de vorba „Cunoaște-te pe tine însuți”...

Îți iese pe ochi.
Bașca îndoiala de a mai apuca ziua de mîine, cu ce ai văzut acolo...

Un revoltat etic asupra unor bucăți de realitate

… e văzut mai bine decît tipul ce înțelege motivul derulării lucrurilor – în vreun fel sau altul.
Prima atitudine mulțumește două mari instanțe:
- cea personală, furioasă că lumea nu e atît de comodă pe cît i-ar conveni.
- cea socială, bucuroasă că există astfel (și poate întreține) un vector de îndreptat lucrurile în ograda ei.

Aceleași inflamări reprezintă și un tip de coagulare socială.
Îndeobște, situația se modifică minim în urma tipului de revoltă pomenit mai sus.

Deseori mi-i vis urît

Să vezi că gardienii normalității vehiculează șmecherii precum cea de mai jos. Iar asta deseori.
Apoi îmi reamintesc: așa ceva e absolut normal sub soare.

Se pune problema pe aici...

Cum de într-o țară precum Danemarca parlamentarii vin la serviciu cu bicicletele, iar într-un stat ex-sovietic (cu un venit per capita de 30 ori mai mic), parcarea instituției similare abundă în Mercedesuri ultrascumpe.

Mie unuia nu mi-i greu a mă pune în locul celor din urmă – de ce procedează cum o fac. Un pic mai dificil îmi este a-mi explica de unde pornește iritarea pe acei boși răsăriteni, nutrită de niște oameni altminteri nu tocmai sărăntoci.

Hotărît lucru, nu voi ajunge bine...
Aici, indicat este să te iriți și matale alături de aceia, să faci echipă – cum s-ar zice...
Nimic bun în lumea asta nu se obține de unul singur.

Din limitare a minții, fără îndoială

… înțeleg mai greu ceva.
A căzut Ponta.

Cîțiva creștini (și nițel gazetari) nu-l lasă și pace însă! Din mișto grosier plus dorință de a-l vedea, vorba aia medievală, în furci...

Nici gînd de vreun rabat, cum că acela se află căzut, că a pierdut partida șcl !

La așa atitudine, pot bănui cît de amabilă le era pe vremuri atmosfera în casa părintească.
Și cît curaj avură atunci să replice agresorului. Genitor sau frate mai mare.

Îmi fac ordine prin

…niște notații de astă vară. Și văd acolo un titlu de gazetă (românească, de la 2015 și pretinzînd că gîndește):

.

„LACRIMILE DE PESTE PRUT. Povestea studentei din Basarabia care a mers prin furtună pentru a cere Unirea în Piaţa Universităţii...”

Gesturile de felul ăsta sînt precum cele la băutură (multă). A doua zi te jenezi de ele.

Sau, dacă ai obrazul suficient de gros, ți-i greu a comenta, la nedumeriri de genul: „Și cum a fost cu furtuna, băieți?”

PS

Eu unul nu roșesc la cele aruncate prin tastatură, astă vară... De-aia le și adun. Simt că vor fi interesante, barim cîndva.

(„Nepoților celor de azi?” „A, nu...! Ci ca să-mi dea mai puțini ani de iad!”)

O situație aparte

O duduie mai mult decît la locul ei, lecturînd cu maximă atenție coperțile și prima filă din Mein Kampf. (Părea o ediție de prin 1995)

M-a surprins ceea ce un înaintaș ar fi numit aplicățiunea lecturii. Lua foarte în serios lucrarea – în sensul de obiect studiu, nu al îndemnurilor politice.

.

Nu e vreo delațiune din partea mea, întru lucrări contestabile.
Pur și simplu am apreciat seriozitatea intelectuală a tinerei femei (așa mi s-a părut mie barim).
Ce altminteri nu părea din stirpe de minți nemaipomenite.
.
De obicei ascund cu o bandă neagră privirea oamenilor fotografiați, dar aici s-ar pierde aparte-le situației.
Dacă o deranjează pe domnișoara în cauză, îmi cer anticipat scuze și-s dispus a retrage postul.

Am întîlnit la tîrgul Gaudeamus

… pe dl Nicolae Manolescu.

Am o mare-mare simpatie pentru dînsul, fie și dintre cele la fără frecvență. Nu l-am cunoscut personal, ci doar prin intermediul cîtorva cărți, al televiziunilor și a relatărilor (favorabile, ale) unei apropiate cunoștințe.

E un sentiment aparte (fie și subiectiv), să stimezi pe cineva mult, dar să nu-ți permite a merge hodoronc-tronc pe capul omului....

Altminteri, am zîmbit descoperind în preajmă, acolo, pe doamna Geta D. Acum vreo 20 ani i se spunea „Eterna Geta”. E neschimbată. Nici soțul dumneaei nu pare atins de ani.

Mintea multă strică

Prin urmare e de făcut un efort.
Spre a gîndi și cu stomacul.

Pîinea ceva mai ieftină (contează, la un pîrlit ca mine...) – de un an – e datorată lui ticălosu ăla de Ponta.

Îmi place mult

… formularea „Dumnezeu să-i aibă în pază!”.
Asta, în cazul cuiva care s-a chinuit îngrozitor, de la incendiu Colectiv pînă azi.

Cît ni-i conformism? Și cît ne-gîndism aliat cu superficialitate?
La ce pază să-l mai aibă Dumnezeu, după atîta ne-pază??

Pot bănui pe aici că și teama de Înaltul e atît de mare, încît ni-i teamă... Ca nu cumva Acesta, bosumflat, să ne cadorisească și mai multe belele...

Nimeresc la TVR1, aseară

… un documentar despre Nicolae Titulescu.
E acolo o versiune pentru omul simplu. Cu citat favorabil, plus trunchiat, din cutare – de pildă.
Matale, care ai mai citit cîte ceva despre respectivul, ai o problemă, nefiind sigur că se vorbește de același om.

După cum.
În materie de Titulescu, mi-am pus cam totdeauna problema unde-s fructele marii lui activități.

Hai să zici că un W. Wilson lasă vizibil ceva. Ori un George C. Marshall. Un Kohl.
Titulescu asudat-a (în paralel cu niște interese personale asupra cărora se cam tace) la un sistem diplomatic ce n-a mai făcut, la 1939, nici cît o ceapă degerată.
Nu știu cît mi-i aici acreală, și cît luat în serios al ideii de adevăr....

Ziceți că luatul în serios respectiv e semn de neîntregime a minții? Dumneaei trebuind să șadă gata oricînd a minți cu grație?
Mda.
Nasol.

PS
Distinsul Răzvan Theodorescu se plîngea, deunăzi și televizat, că guvernanții români din 1938 cuprindeau multe nume mari, care lipsesc totalmente la 2015...

Dincolo de faptul că respectivii (plini de vorbe mari altminteri) aveau o atracție specială pentru posteriorul lui Carol II.

La ce-a folosit, acea pretinsă calitate? La asasinate, sub pretext că cetluiții prizonieri au vrut să fugă? La catastrofa teritorială din 1940?

„Călugări budiști meditând...”

Sigur e cea mai bună cale pentru descoperit (presupunînd că e cazul) lumea?

Meditația cu pricina nepărîndu-mi una la care se zguduie neuronii prea tare, în căutarea fațetelor noi...

Asta e nițel valabil și la sihaștri ortodocși ori athoniți.

Bănui că totul s-ar duce de rîpă, dacă omul simplu n-ar căsca gura la așa atitudine... El nefiind în stare să șadă o clipă locului, eventual să se-aștearnă pe gîndit.

PS

Îmi fuge gîndul la explorările mentale din vreun Silicon Valley. Parcă arată altfel, procesul...

Ca opinie de Huck Finn al satului

Care nu le are cu poezia.

Îmi pare că, umblînd după o formă cît mai aparte a producțiunii, (de-a dreptul) aritmetic scazi dintr-un eventual efort de a descoperi realitatea.

Asta presupunînd că ultima acțiune interesează.

”Beau sângele de cucută al acestor nopți negre.
Beau sângele negru de cucută al acestor nopți albe.
Noctambulez între limba română și celelalte limbi.
Nu spun orbecăi, fiindcă a orbecăi înseamnă,
vezi bine, o stare de trezie.”

Apropo de realitate.

Meandrele acesteia fac să nu punem autoarei (Ileana M.) o poză prezentă, ci una de acum 40 ani...

Dam ochi în week-end

…la clădirea Romexpo (cea găzduind Tîrgul Gaudeamus).. De-afară, iar apoi din interior.
A văzut ceva, la viața ei...

Îmi fuge mintea la 11.000 de țărani sosiți aici, la 1962. Cred că suna frumos, discursul lui Gheorghiu-Dej... În preajmă îi va fi stat un Ceaușescu foarte tînăr.
Pe la 1990, va fi stăpînit locul sudoarea unor 'miimi' de mineri..

Totul curge. Naiba știe ce-o să fie aici, în vreo zi de 2050...

Un prieten mă lămurește

…cum e cu terenul plin de cruci (dar fără a fi cimitir) din preajma Romexpo:

> *”Este terenul unde va fi cea mai mare moschee din Europa creştină. Fapt care a generat nenumarate proteste.”*

Aha.
Mărturisesc din start că am dubii asupra ideii de 'a mai mare moscheie evropenească. Nu de alta, dar am auzit și cum mint (de sting!) prea cuviosii locului.
Ar fi aiurea de pus la noi așa record, cîtă vreme există state ale bătrînului continent cu mai mulți musulmani... În paralel, nu văd de ce ar zvîrli pe geam guvernul turc bănet – îi acord prezumția de mintoșenie...

Pînă una-alta, o seamă de compatrioți sărit-a deja – mult – în sus. Inclusiv unul lector de la vecina SNSPA – băiat cu viitor, fără îndoială, în ale gargarei. (v. link anterior).
Se înțelege că nu a ieșit vreodată la curățat de gunoaie minunea de ecosistem...

În rest, bănui că religia noastră strămoșească e suficient de tare pentru a nu se turbura de apariția unei asemenea concurent lăcaș. Slavă Domnului, stat-am noi patru sute de ani sub otomani, și ieșirăm bine-mersi.
Nu văd de ce ne-am lăsa taman acum de creștinism (mai exact, care suferă dintre noi de așa ceva)..

Un beculeț roșu interior

… îmi semnalizează a poseda agresivitate multă.
Dacă tot funcționează acel paznic, îmi zic să dreg lucrurile. Prin a vorbi și ceva de bine.

Dau ochi prin jur, dar sufletul personal refuză să se agațe de-o zicere frumoasă a cuiva.
(Am în cap pe-un domn, dar aș părea la maxim suspect dacă l-aș elogia măcar nițel, pe-aici... Nu atît suspect, cît de batjocură: „Bre, da' prost stai cu depozitu de afecțiune, de te-apuci a te uita galeș la respectivul necunoscut... Ha-ha!”.).

Asta e. N-am pe moment inimă caldă, pentru a vorbi pe careva de bine. Deci, aștept să treacă pasa proastă – așa spun barim înțelepții că-i de procedat!

…Dar ne-oameni? Avem a lăuda?

Cam tot gol.

După un oftat sănătos, a cap de lume, arunc deprimat ochii pe geam.
O salcie în soare.
Pe care o plimbă un vînt cumințel.

Deci, nici de la agonie la extaz nu-i așa mult..

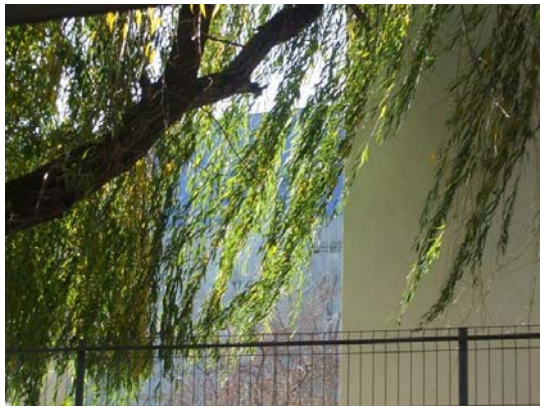

Un condei destupat

Zis asta cu probe: nenumărate cărți top.

…Ce i-o veni de se-aruncă în primitivisme?

„De un sfert de secol se joacă aceeaşi piesă tâmpită a alegerilor şi a distrugerii.
Totul se vinde, totul se cumpără într-un spaţiu în care nu se respectă nimic.
A dispărut industria, s-au înstrăinat finanţele, au fost fugăriţi din ţară peste trei milioane de oameni – toată forţa calificată a ţării –, acum, dispar pământul şi pădurile, iar când este nevoie de vreo diversiune, de

acoperit vreo ruşine, scoatem de sub tejghea două dosare, „Cine a tras în noi?…“ şi „Mineriadele“, care arată lumii chipul nostru cel mai primitiv...”

„Faci pro prostu, Ordene... Cifra de 99% nu-ți spune nimic?”
Nuuu...
”E procentul inconștientelor, animalicelor – din psihismul nostru... Deci pricepi de ușurința cu carele saltă ele la cîrmă...”

Așa o fi... Dar ce le vine, concret aici, a se produce?
”Par să fie două chestii. Agresivitate în sine, la descărcat. Apoi, să dai bine, altor nervoși – cum că ești îngrijat de problemele majorității... În așa situație, mintea confecționează iute aplauze – chit că acestea nu prea există pe teren...
Matale nu ți se pare la fel, cînd înșiri prostioarele de pe aici?”

Recunosc, da...

PS
Să te cheme Buzura, și să îmbrățișezi teoria dispariției industriei, că așa vrură niște ticăloși...
Asta de bine ce lecturam ieri, pe-aici, un material destupat, despre teoria comploturilor...

„Când presa occidentală folosește

… cu atâta dragoste detergentul pentru a-l spăla cu clăbuci zâmbăreți pe Vladimir Vladimirovici /Putin/ ...”

Așa defect s-o afla numai la mine?
Nu pot să iau în serios un material, un discurs ce apelează la glume precum cele de mai sus...â

„Nu ți-i defect, stimabile. Ci pur și simplu materialul de unde ai extras nu e făcut pentru luare în serios.”

Nuuu?

”Nu. Este etena coborîre a ăluia (considerat) mare... Ca să mai scăpăm noi de un uman complex...”

Te pomenești că și noi facem așa...!

„Păi cum altfel... Sau vrei să trezești cu bube pe corp și cu ulcer?”
n

„remus cernea (sic) este un lingău

… cu limba groasa pentru sorosh si altii retaradați...”

De curiozitate.
Cînd folosești vorbe precum retardat (privitor la altul, se înțelege), cum stai prin adîncuri cu părerea despre inteligența proprie?

Întrucît mai suspect decît sînt

… nu pot deveni, voi aborda încă o dată interesantul subiect al homosexualității.

Un cetățean îl trimite în categoria cu pricina pe-un simpatic deputat.
Mă uit la poza de profil a paznicului de moravuri. Nu-i cea personală, ci a lui revoluționarului Guevara. Ca semn de relații destinse (nema!) cu propriul tată, amicul e la stadiul simpatiei pentru vitejii din poveste. Prin urmare, nici n-a apucat să afle că între bărbați poate exista căldură....

Pentru că sentimentul pomenit i se află în categoria imposibilelor, îl plasează într-o curte despre care i s-a vorbit a fi sinistră.
Aceea a sexului.

Meditez că n-am văzut adepți (să zicem) Elton John a fi porniți pe iritații de homosexualitate.
Ci doar invers.

Respectivii deranjați au niște pretexte frumoase în sprijinul atitudinii. Că apără dreapta credință, respectiv c-ăilalți se află scîrboși.
De ce simt eu, însă, că la mijloc se află una oftică mică?

Pe faptul că amorezii-între-ei se bucură de viață. Iar dumnealor, încruntații, nu.

Asta în condițiile în care ultimii simt, justificat, a nu ne fi dată decît o singură existență...

PS
Mă veți crede cu dificultate... Că n-am văzut „Brokeback Mountain”.
La ”Basic Instinct”, situația e cu totul altfel... Sex hetero plus inteligență feminină – ce poate fi mai plăcut?...
„Ordene, nu uita de șișul de sub canapea...”

Avocat al... Diavolului.

În sensul că nu-s amic prea tare cu Biserica, dar...

Am spus că nu mi se pare aiurea ca ridicarea Catedralei din București să fie susținută de stat. Asta, pentru că 85% dintre cetățenii țării se declară ortodocși.

Că vreunii dintre aceștia găsesc a fi separate creștinism și biserică, aia e treaba lor.

În același timp, cel mai bun senzor că largi categorii sprijină construcția este faptul că statul găsește oportun a da bani. El știe mai bine ca noi – ăi din fața computerului – cum stau lucrurile, la Văscăuți ori la Bechet.

După cum.

Multă lume socotește mai potrivit a se da bănet pentru școli.

Admit că sună foarte frumos...

Dar.

Pe de o parte, acuzatorii se agață de astă vorbă frumoasă doar pentru a poseda pretext de frecat ridichea, altora. Căci e o modă, cu a țipa de starea școlilor, așa cum pînă acum vreo patru ani se afla în vogă a nu scoate vorbuliță contrară Bisericii.

În paralel, există mulți compatrioți pentru care școala e o clădire oarecare în tîrgușorul / satul lor – și-atît. Pentru asta, bineînțeles, e de făcut drum pînă la ei, eventual pe purces la un sincer exercițiu de imaginație.

Munte

Scrie prietena Cristina:

> *„Iubesc muntele! Este locul unde copilul din mine inca mai scrie povesti si crede ca totul e pur si perfect, unde pot atinge nori si manca zapada, unde pot rade la soare si noaptea ma pot bucura de un somn inghesuit, este acolo unde un biscuit are gust de tort iar o imbratisare poate fi fericire...* ” (v. integral la PS)

Mie unuia, muntele mi-i complex. Cu bune si rele. Dar (mai) toate greu de pus pe hîrtie...

Sentimentul principal mi-i de altă lume. Și unde inima, sufletul bat altfel.

Imi aduc aminte de-o caracterizare a iubirii, facuta de Teodor Mazilu parcă. O aduni in jurul inimii tale si nu-i dai drumul.

Ceva asemănător mi-i in ale muntelui. Plus bănuiala, poate subiectivă, că celălalt nu ar putea rezona cu entuziasmul subsemnatului.

Mi-ar fi plăcut să pot schimba idei cu vreun bucegist – asemănător mie – . urcător pe la 1930. Cei pe care i-am cunoscut treceau destul de iute asupra lucrurilor... Probabil că-s dornic aici de vreun bunic ideal, care să-mi vorbească de ale inimii lui...

PS

> *”Chiar atunci cand am incetat sa cred intr-o lume de basm, cu povesti cu printi si dragoste la prima vedere, muntele mi-a aratat ca exista... trebuie doar sa vrem sa vedem.*
> *Totul este alb, castele de gheata, carari presarate cu mici cristale, si pudra alba de zane ce cade din cer peste tot, printi si cavaleri ce-ti sunt alaturi... cum sa nu te indragostesti de asa lume?*

Iubesc muntele! Este locul unde copilul din mine inca mai scrie povesti si crede ca totul e pur si perfect, unde pot atinge nori si manca zapada, unde pot rade la soare si noaptea ma pot bucura de un somn inghesuit, este acolo unde un biscuit are gust de tort iar o imbratisare poate fi fericire...
Este acolo unde vreau cat mai mult sa fiu”

„Un om inteligent nu va fi niciodată rău.

… Răutatea și bârfa se nasc din prostie, inferioritate și frustrare.” (Octav Biberi)”

Așa-zisa răutate ni-i o dotare naturală. Eu nu mi-aș pune-o la zid, mai ales dacă nu voi să fac ulcer. M-aș strădui – pe cît e asta posibil – să fim prieteni.

Răutatea îmi pare un Ceva natural, pe care morala socială îl trece (cu graba-i caracteristică) la categoria „Răutăți”.

De curiozitate.

Pe ce criterii un gest, un gînd de-al nostru devine răutate?

PS

Altminteri, nu recomand lansatul de răutăți necontrolate la adresa celor din jur.

Sînt situații cînd așa ceva se află recomandat, însă.

„De singuratate na.i sa vezi un om fericit”

Subsemnatul, către autor citat mai sus:

Dragă X,

Eu n-am apucat să văd oameni fericiți pe lumea asta.

Asta și pentru că termenul în sine ('fericit'), e discutabil, în paralel stările plăcute avînd durată limitată.

Mă aflu un om singur. Te rog să mă crezi că mă simt foarte bine astfel (chit că belelele vieții ne rămîn tuturor aceleași). Între altele, pentru că sînt cu mine. Iar eu mă cunosc mai bine decît oricare din lume. Deci pot comunica mult mai la-obiect, decît cu restul.

În paralel, a fi singur nu interzice ieșitul în lume. Ori simpatizatul cu alții. Șcl.

PS1

Dacă simt eu bine, mica morală făcută singuraticilor ascunde deranjul inconștient că acea nu vin să ne rezolve din probleme...

PS2

Apropo de a rezona cu celălalt, aveam acum vreo zece ani ceva pe suflet, legat de recent răposata mama. Și m-am dus la sora ei, cu dor descusut cum le fu copilăria.

Ma tante m-a surprins cu amintiri edulcorate, pe cînd eu știam a fi fost altfel lucrurile... De-atunci nu am mai căutat-o. Nu fu supărare. cît conștiință că alcătuim împreună un minunat turn Babel.

Dau de încă o perlă

…a lui Petre Țuțea.
„Păi, te întreb, ăștia care nu-și cunosc istoria trecută, cum pot apăra ei istoria prezentă?”

Am ceva mirări, legate de așa vorbe. De pildă, de ce moaș-sa trebuie apărată istoria prezentă…
Voiam să miros însă altceva... Ce material interior trebuie să posezi, să cazi în extaz la așa afirmații?
Cred că adulatorii de acest tip se află,. interior, la vîrsta cînd nu se pricepeau a cîntări obiectiv un om. Și decisivă era siguranța aceluia de a debita una ori alta.

Îmi dreg o insomnie

…prin lectură din Const. Argetoianu. Care tratează viața politică de la 1925.
Am sentimentul că nu-i deloc bon ton să propui unui gazetar așa opuri. Ori celor interesați de articole inflamate. Le-ai răpi oxigenul, acela că totul e nou sub soare... Că „Unde s-a mai pomenit???”
S-a mai (tooot) pomenit, de la Adam încoace.

„Imnul României cu text nou…

/intitulat/ *Un suflet mândru de român,* /la/ 25 de ani după 1989...”

Băiatul autor, iar o dată cu el mulțimea de compatrioți interesați de așa vorbă – mîndrie – nu au aflat cum arată o siguranță normală de sine. Ei-s la stadiul a confecționa o mască celei din urmă (pe care nu au văzut-o la viața lor, doar îi bănuie existența).

PS
Nici subsemnatul n-a văzut *s.n.s.* la față (dar își are făurită alt gen de mască).
Deci rîde ciob de oală spartă...

Traian Băsescu toarnă de-ale lui

… într-un interviu. Un nene comentează:

> *„Penibil! Jalnic! Ridicolă! Fără simțul realității! Plictisitoare! De plâns! Jenantă! Dar și de râs această declarație marinărească!”*

E haios aici că ultimul – atins din greu la o glandă – caută din greu a se proteja, a reduce acțiunea ziselor băsesciene. Și înșiră acele (totuși!) grenade.

Se teme și ca Băsescu să nu convingă vreunii, cu vorbele în cauză. Posibil pe-aici să fie în mintea supăratului os cenă din copilărie, cînd vreunaltul i-a suflat căscătorii de gură.

Pare și multă invidie acolo, pe dezinvoltura 'Marinarului'.
Dar omul nostru nu mai are forța de a-și zice mai pe șleau disconfortul.

Supărarea pe doctorate luate aiurea

… îmi pare a veni din direcții diferite.
Dinspre popor, mic deranj că nu și-au tras și ei așa țidulă academică.
Dintr-un strat de mijloc, al tipilor cu doctorat luat la limită, e disconfort cum că (prin intrare de onțani) scăzu putința de a primi laude, că ce studii posedăm.
La top, între inșii uitați prin biblioteci și amfiteatre,e supărarea că vreun Oprea apucat-a a se bucura de viață.

Deși mă aflu ateu

…nu am ajuns la stadiul de drac: să fug de tămîie.
Respectiv de trimiteri hristice, precum acelea din piesa „Phoenix” (a grupului… Phoenix).
Care bucată-mi place la nebunie (de fapt, cam tot albumul „Cantofabule”...)!

Iată, vine din nou,
cel hrănit cu numai rouă
de la Livan,
într-acest an,
al nouălea.

Preajma blând,
înmiresmând,
rugu-i fumegând.

Născutul din ou
şi hranit cu numai rouă
în roşu nimb, într-acest timp,
al nouălea.

Rodnic foc şi nou izvod,
arderea-i de tot.

Fie să renască numai cel ce har
are de-a renaşte curăţit prin jar,
din cenuşa-i proprie şi din propriul scrum,
astăzi ca şi mâine, pururi şi acum.

Trec amîndoi textierii: Șerban Foarță, Andrei Ujică.
PS

Cineva afirmă că bucata „Fie să renască...”, ce deschide și-nchide albumul e luată de la Bachmann Turner Overdrive; „Let It Ride”.

Am verificat. În cel mai bun caz se poate vorbi de inspirație, căreia i se aduc însă completări decisive, ce duc lucrurile in cu totul alt registru. Părerea mea!

Ce poate fi mai minunat

… decît să vrei a face curat în toate cele șapte primării ale Capitalei?

Parcă și văd tîrnul dlui Nicușor, ridicînd praf prin cotloanele nesfîrșite ale municipalității...

Pînă va desăvîrși această epopeică acțiune, mă întreb sfios cum de actuala Primărie generală (aceea pe care voiește dînsul a curăța-bec, de jegoasă ce e...) nu vede campania electorală demarată cu mult înaintea sorocului de Viitorul Primar?

Ori asta e treaba Biroului Electoral Central?

În paralel, șed a socoti de unde aterizară bănuții pentru numeroasele corturi... Și cum vor fi decurs întîlnirile – de taină ori ba – cu sponsorii?

Li se va fi perorat, fără îndoială, de interesul urbei, al țării și al Planetei. Iar dînșii vor fi dat din cap, delicat și semnalizînd multă înțelegere asupra comandamentelor Epocii.

Cinste lor! În sensul aldămașului, pentru afacerea încheiată.

Admiteți, rogu-vă, că de-o teorie

… a conspirației toți ne aflăm datori. pe lumea asta.

Mie barim așa mi-a zis Sfîntul Petru, cînd îmi dădu drumul prin lume: „Bă, să nu te prind înapoi fără vreuna, că-ți rup picioarele!...”

(„Să rămîn olog, preasfinte...? Chiar așa?”
„Marș d-aici, obraznicule!”)

Așa că azi, cu ochii pe-un afiș din metrou, m-am luminat la față mai mult ca niciodată.

Și de la tocurile de 12 din desen, și la picioarele luuuni-lungi, dar mai ales de la text...

În trei propoziții, vorba *român* apărea de tot atîtea ori.

Tot acolo, curgea ca mierea spre suflet vorba „mîndrie”. Legat – se înțelege! – de Patria-mamă.

Pîn-aici îmi fu!, mi-am zis.

Pas de mai întinde mîna pe șest, la cinema ori în otomobil, pe gamba partenerei. Deja voi ști că dumneaei e află una din cinci cumpărătoare de produse Adesgo.

Și că acolo palpită nu eternul feminin, ci producția stabilimentului cel atît de mîndru de produsele-i!

(Nu voi să risipesc aici vreo corolă cu minuni mioritică, întrebînd care va fi fost acționariatul majoritar la 1926, respectiv prezent...)

Dar să revin la conspirație.

Am bănuit eu cîndva că voci aparte susurară spre urechi din presă: „Pedalați pe vrba asta, de român...” Nu mi-a dat prin cap atunci că îndemnul putea viza și pre publicitari.

Bineînțeles aici încape și explicația că unii – în publicitate – se află deștepți din născare. Și bănuie că doamnele doritoare de ștrampi valoroși se înnebunesc după românitate. Cumpără numai autohton, și dacă se poate doar de la Adesgo.

Pe același teren al scenariilor, observ că se merge precum în vremea lui Ceașcă: *matale, cetățene, dai ciment construcției noastre, iar noi îți dăm vorbe...*

Dacă strîmbi din nas la așa negoț, rezolvăm!

Îți turnăm spre ochi și urechi de mai multe ori. Ca în reclama pozată de Ordean... Intră în bilă datorită repetiției...

Închei cu-o vorbă cu mare trecere la noi, în trecutul deceniu trei: „Si non e vero, e ben trovato”.

Pentru că nu știi

…cînd te pălește vreo belea în viață. De pildă, să fii invitat în vreun studio TV. Iar matale să te afli necioplit.

Păi am dat ochi în jur, la eventuale modele. Mintea mi s-a oprit la dl Bogdan Chrieac. E arogant la greu – taman ca subsemnatul (că e de zece ori mai inteligent și mai școlit, poate nu mai contează...).

Dar îmi place cum își face suportabilă – celorlalți – așa trăsătură!

„Românilor li s-a ascuns adevărul!”

Zice asta (și) un condei first class.

Oare cînd li s-a transmis (acum vreo patru ani) că e musai de folosit în proporție de masă această vorbă. cum li se va fi justificat ideea?

Ne risipim ca neam?

Ne topim precum un bloc de gheață uitat pre caldarîm, în miez de vară?

Ori:

”Vin vremuri de bejenie, spre Europa, și trebuie să facem neapărat ceva! Iar ceva mai destupat nu ne duce mintea – motiv pentru care e nevoie de repetiție, și iar repetiție în urechile Neamului....!
Specialiștii noștri ne spun că e 'a mai bună soluție.”

„Ministrul de interne Petre Tobă

… i-a cerut secretarului de stat Raed Arafat ca toată situaţia referitoare la implicarea conducerii ISU Bucureşti în cazul incendiului de la Clubul Colectiv...” șcl.

E interesant, cred eu, că-n țara asta toți funcționăm vai de steaua noastră. În genul sucursalei băncii (occi) X, din Crîngași, din al cărei personal iese vreunul cu mătură – pe trotuarul aferent – cam la trei săptămîni o dată...

Așa ne aflăm toți. Căci, vorba unui clasic, ne-am născut obosiți.

Dar agresivitatea din noi vrea țap ispășitor..

Toți avem oglinzi, pe-acasă. Dar sînt rarisimi ăi de apucă a întreba mutra reflectată: „Bă, da' io-s perfect??”

Rîdem, glumim...

Dar.

I

„Am decis să nu mai las lucrurile care mă supără să mă supere. M-a ținut două minute. ”

Mă mir că a izbutit și acele două minute.

A-ți interzice acele indispoziții e ca și cum te-ai face a nu observa vreun cuțit care ți-a străpuns pielea.

II

O cunoștință feminină își dorește să fie extraordinară.

În răstimp, eu, al lui Ordean, taaare îmi doresc să nu mai visez / aspir la așa ceva... Să nu mai voi a deveni / a fi ăl mai breaz. Rîul mă duce însă înainte, oricît aș lectura eu (de pildă) din vreo Karen Horney, asupra nevrozelor. Dar barim știu, că nu e o treabă...

Mă aflu convins că vorbe precum cea din imagine (*mai jos)* nasc – în mare parte a publicului – o încîntare paradisiacă.

Dar, în paralel, nu văd drum mai drept pentru a sosi în gard. Cu oiștea (cine posedă).
Miraculosul cu pricina îndeamnă la nefăcut nimic, în paralel cu ideea de buric al Universului.

Zapînd la TV

Domnișoara Andreea Tonciu este de două ori foarte încîntată.
O dată pentru că e îndrăgostită. Ba și însărcinată.
Apoi, pentru că i-a apărut perspectiva rochiei albe de mireasă.

Teoretic, ar trebui să mă mire așa abordare a religiei. De a te duce la altar la timp considerabil după debutul vieții sexuale.
În practică, pare să șadă modul cum vedem noi relația cu Ăl de sus. Care ne este un protector, și mai puțin un impunător de reguli comportamentale (aici par să primeze cele pur sociale).

Observam asta și la Nicu Covaci, ieri, în textul piesei „Liber". „Doamne...!" în sus și-n jos. Asta, în condițiile în care părintele „Phoenix" pare ultimul om dormitor cu Biblia la căpătîi.

Dorința noastră de protecție existențială, combinată cu particularitățile scenei unde furăm parașutați în viață, ne face să privim astfel lucrurile.
Iar poate Dreptatea se află (și) de partea noastră.

Mi-i deformație deja

Cînd careva se irită de doctorate false, mă întreb ce anume (de fapt) îl împinge în luptă – din spatele frumoasei griji pentru corectitudine...

PS
În context, mă pălește (falsă) uimire. Cum de l-au controlat academic pe dl Tobă taman acum?
Păi, simplu: abia acum poate fi aruncat la gunoi un personaj înalt...

Observați, bănui, măruntaiele operației: a zvîrli de sus (a ucide, simbolic?), un personaj înalt.
Să fie pe-aici și un amestec Oedip (ăla freudian)? Ori simplă animalitate?

O junglă aparte – aceea în care trăim…

> *„E timpul **opiniei publice** să răspundă la o întrebare, singura întrebare: e corect că /Raed Arafat/ rămâne în funcție?”*

Iarba fiarelor. Adică termenul de 'opinie publică'.

Din populația unei țări (răsăritene), mare-mare parte nu se pronunță ori nu poate s-o facă.
În ce rămîne intervin, vorba unui clasic, jocurile de putere.
Ultimele pedalează la greu pe moralicești, pe vorbe mari în general.
Dincolo de ele zîmbește însă galeș Trahanache jr.

PS
„ E timpul **opiniei publice** să răspundă..”
Dacă observ bine, I se cam dă sarcină…

Legat de dl Raed Arafat

Eu cred că nu e cazul să plece. Mi se par suficient de onest zise precum acestea:

> *„Am aflat de abia ieri că știau. Așa am știut de la ei. Nu-mi reproșați că v-am spus lucrul acesta atunci. Dacă nu vă spuneam, mă acuzați că ascund informații. Îmi cer scuze că v-am dat informații care nu sunt corecte.”*

În paralel, ca lecturător de Const Argetoianu (of, insomnia de la 2 a.m.!), știu de un sport practicat – între alții – un Alex. Averescu, la 1923.
Freacă-ți adversarul, în partid, pînă scapă ăla penibil caii și/sau își ia singur cîmpii...

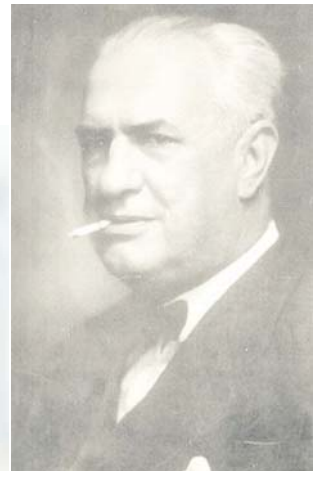

Îmi place stilul

„Expunerea de motive, semnată de actualmente *cercetatul penal* Darius Vâlcov, acoperă fix jumătate de pagină şi zice aşa: „Prezentul proiect de lege are ca scop urgentarea demarării lucrărilor de consolidare a clădirilor vechi (…). etc

Bagi o chestie mică, și animalică: 'cercetatul penal'.
Nu o vîri degeaba, ci știind bine că publicul tău o ia razna iute – la așa fitile – pe irațională. Apoi dai citatul (din condamnat). Dracul îl mai citește obiectiv!

Altminteri, ador mesajul nonverbal al fetei (-autor) din imagine.

Un clasic exemplu, de aruncat vina

… asupra altuia: „Este incredibil ce se intampla! ”

Disconfortul de a fi fost surprins(ă) matale, că realitatea nu ți-i favorabilă precum credeai.
(De un ce-profit, deloc minor, tot rămîne: a-i freca ridichea ghinionistului ce-ți relevă o fațetă nouă a lumii... Asta, bineînțeles, dacă acela nu te tratează cu „Sictir!” din prima...).

Prin biblioteci, șade scrisă o treabă: „Cunoașterea lumii nu ne poate fi decît fragmentară.”

*
Apropo de citatul precedent.
Buddha chiar o fi zis trebile reproduse aici?

Dacă da, m-ar dezamăgi nițel.
Apoi, aș pune citatul lîngă o recentă zisă M.M.: „Românii-s un popor miraculos”.

Ambelor, le voi alătura urarea-mi de mult noroc în viață.

PS
N-am avut ticăloșia de-a-ntreba autorul/autoarea textografiei cîte amoruri avu în viață.
Sau, ca să-l citez, cîte flori din ăle citate a udat, zilnic?

Hai să ne uităm împreună

Unui vecin (al dlui Cătălin Tolontan) i se pare că.
Că o pereche din fața blocului comun are gînduri rele. Mai exact șede a fila despre cunoscutul vecin și gazetar.

Aici, eu unul nu pricep de ce Organele aveau nevoie de așa fățiș, și nu apelau la o mie de mijloace mai discrete.
Trec peste faptul că mare-lucru-mare nu poți afla șezînd pe carosabil.
Dar bănui că a fost ales stilul care să dea gata – vorba unui grup răgușit – pe cel mai prost din curtea școlii.

Dl Tolontan, ajuns acasă, află de mîrșava acțiune.
Se înțelege că. brav jurnalist român, nu purcede a verifica din mai multe surse.
Și se-apuca a țipa.

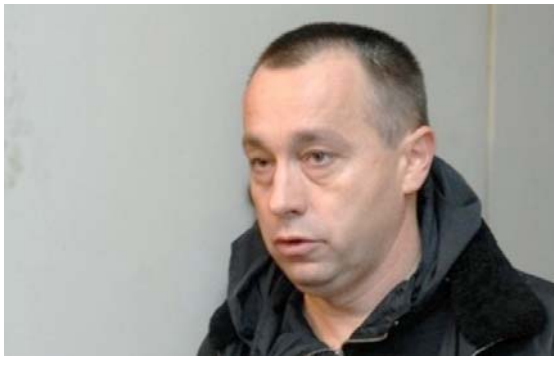

Dacă ai bafta să fi trecut și alții, în copilărie, prin Ceata lui Pițigoi (vreo 18 milioane par să fi dat pe acolo...), începe tărăboiul.
Nu am idee aici cît la mijloc se află dragul de a fi băgat în seamă – în condițiile în care ai băftos subiect de înălțat la cerul Media.

Pe acest fond, o grupare de șmecheri sare și ea în sus. Îi spune ActiveWatch.
la-uite:

> *”Considerăm că avem de-a face cu un atac grav la libertatea presei, un act de intimidare specific regimurilor autoritare, menit să amenințe atât echipa de investigații a Gazetei Sporturilor, cât și alți jurnaliști care vor îndrăzni să investigheze subiecte care vizează structurile statului.*
> *ActiveWatch va sesiza acest caz organizațiilor internaționale care apără libertatea presei, precum și organismelor internaționale care monitorizează situația drepturilor omului din România...”*

Respectivii, bănui, se află mădular de nădejde al Societății civile.
Trimit tutulor, pe această cale, un Anxiar din rezerva personală.

PS1
Ăia doi, de pe trotuar, cine știe de ce amor puneau, împreună...
Dar bănui să inflamații uitară a exista și așa îndeletnicire, sub soare…

PS2
Apropo de comunicatul reprodus, îmi fuge mintea la o vorbă urîtă din vremea ailaltă.
A consuma căcat.

Aud la TV că firma bucureșteană

… de transport public a schimbat denumirea unor stații. Din zona Podului Mărășești.
În „Colectiv”.

Trebuie să fi fost foarte interesante discuțiile, argumentele, nădușelile (de a nu deranja pe Cineva) din biroul directorului general RATB.

Pe drumul deschis, putem individualiza (macabru) și alte locuri din Capitală.
Undeva, poate apărea stația „Cîrligului”.
De nemurit este și spațiul din fața MApN.
I se va spune, fără îndoială, „Colonel Trosca”.

Revin la o zisă de pe aici

În opinia mea, contează grozav și ce faci, cînd se-apucă unul să te rănească.
Dacă, întîmplător, acela se nimerește a fi mai lat în spate, răbdare de a i-o plăti cîndva ne fu lăsată tuturor.

Pare haios aici că semnatarul vorbelor nu stă a plănui revanșă întrucît lezarea inițială se petrecu în familie.
Unde a crescut.
Iar acolo nu se cădea a gîndi, să le spargi capul, cîndva.
Nu era frumos...

PS
Vorba cea golănească: „Te-au văzut mai prost, stimabile.”

Ceva mitocănii în presă

…am lecturat la viața mea.
Zisele dlui redactor șef-adjunct de la EvZ, pomenite aici, au șanse foarte mari a le sui pe podium.

Unul care-i, totodată, și al neamului prost (poveștile cu oasele înaintașilor jertfiți, v. mai jos, nu mă tulbură din atitudine...)

Mi se întîmplă și mie a scrie la băutură. Dar m-a iertat Dumnezeu, a trece așa ceva prin taste:

.

> *„Bai bulangiule, stiu exact ca te doare-n oberlicht de romani, exceptie doar cazurile cand le poti exporta copiii si ciordi casele, dar gratie proniei ceresti, care a facut sa te puna Germania si SRI-ul in capul mesei, esti presedintele tarii, iar Ziua de 1 Decembrie nu este ziua Ravasitoarei sau a ma-tii aia, cetatean german, ci ziua milioanelor de ostasi romani cazuti ca sa existe tara asta, s-o poti tu asterne la picioarele cui te-a pus vataf peste 20 milioane de sclavi. Fa-te, bai autistule, ca-i respecti pe stramosii aia ai nostri, care au albit cu oasele lor campurile de bataie ale razboaielor neamului asta, fara lumanare la capatai, dar cu gandul la Dumnezeu, la ogor si la Rege.”*
>
> .

Altminteri, amabilități precum acestea sînt ușor de întors, polemicește.
Inclusiv complimentul din debut, cu „băi, bulangiule”.

PS
Ca în alte situații asemănătoare, se poate cerceta ce anume l-a deranjat, DE FAPT, pe dl Curea...
Foarte posibil, iritarea că neamțul nu-i marioneta toantă pe care o bănuise inițial...
Plus eterna – vorba mafioților – lipsă de respect (de ce anume-i legată asta, vorbim altădată).

Mai pot mirosi că jurnalistul se lăudase cu anticipație în mahale, a merge la acea Recepție.
Nu știu cît consumase în acel moment.[1]

Valoroși gazetari o țin gaia mațul

… cu plagiatul ministrului Tobă.
Chestia asta îmi sună a chef de ascendent (a se citi încălecat), pe dumnealui Executivul.
Dacă se rezolvă treaba cu plagiatul, va apărea mintenaș alt reproș, din aceeași categorie spirituală.
Junglă, frumoasă junglă...

[1] L-am văzut pe cel în cauză la o lansare de carte. Printre întîile griji – sosit acolo – s-au numărat berea și țigara.

Prea fericitul Daniel

”îndeamnă pe clerici și pe mireni să coopereze mai mult în realizarea misiunii Bisericii”.

Nu neapărat pentru că dăruind-vei-dobîndi, dar am momentele mele în care-mi face plăcere să urez de bine altora.
Nu pot să nu văd că dumnealor, cei supuși Bisericii strămoșești, se află păscuți de niște probleme.

Oricît mi s-ar spune de spiritul Mîntuitorului ce-ar patrona totul, sesizez în mare două lucruri. Pe de o parte, Biserica posedă avantajul că – noi avînd sădit ancestral în sînge așa pornire – dăm fuga spre Dînsa, cînd ne țîțîie fundul în fața vreunei grozăvii a vieții. În același timp, ale lumii se schimbară nițel, față de vremurile în care fu Dînsa concepută.
Aici deja nu mai contează că două milenii nu se schimbă mare lucru sub soarele românesc, iar deodată se urni un mare volant (ca de mașină watt-iană). Cert este că nu mai pot funcționa două resorturi esențiale în trecut Bisericii. Este vorba de ceea ce aș numi totalitarismul / imposibilității Ei de compromis.
(Și care putea ființa datorită sprijinului nemijlocit al Statului.)

Dumneaei, Biserica, nu de-a (pardon!) naibii a lucrat așa, ci pentru că se adaptase admirabil condițiilor, nevoilor din multele veacuri trecute.
Acum, lucrurile sub soare se schimbatără. Iar biata BOR are mari dificultăți în a discuta de la egal la egal... Ea vrînd să fie șefa. Și peste tot, între fruntariile naționale.
..
De o analiză mai în amănunt a tărășeniei las pe altădată (chiar anodine nu-s lucrurile...).

”Demnitarul plagiator trebuie să dispară

…din peisajul public în două clipe”

Zice asta dl Liiceanu,
Un gînditor profund adică.

Și care ne poate vorbi un ceas, dacă e cazul -se, despre imperfecțiunea ființei umane.
Care însușire, îndrăznim a spune, nu-l ocolește generalmente nici pe dînsul.
Ca urmare, măcar data viitoare poate-i înțelept să umble mai ușor cu pianul pe scări...

„Petre Tobă *ar fi copiat*

…din diverse lucrări peste 250 din cele 390 de pagini ale tezei de doctorat…”

RFI-ule...
Ți se pare serios să pui umăr la cruntă diatribă, de la așa premise? *Ar fi…*

ÎN VIAȚĂ, răzbești mai ușor cu toroipanul ideii fixe (și chetroase), decît cu finețurile.
Aveam de cîteva zile un post pe țeavă, însă un material din revista „22” îi grăbește ieșire de șapte luni...

Priveam spre doi corifei

…ai deceniului 90. Ana Blandiana și Nicolae Manolescu.

Prima, o ține cu pretenții că a procedat corect, iar ăilalți ba. Ultimii, fiind cei de-au plecat (din așa-zisa creație a dumneaei) la Partidul Alianței Civice.
Umană fiind, dna Blandiana plasează (într-un recent interviu televizat) aici și 'balonul' aferent.

În paralel, dl Manolescu (partizan al eleganței în exprimare) a știut să renunțe politicește cînd a fost cazul, văzîndu-și de altele prin existență, inclusiv de amor și de crescut un copil.

Cependant, doamna Blandiana păși în domeniu unde torpilele-s descurajate, acela al interesului național.
Memorialul Sighet fiind așa ceva.
Și unde poți captura adevărul, ca (e pleonasm?) numai fiind al tău.

Dl Manolescu nu a lăsat epigoni. Mai degrabă a pățit precum sămînța biblică. A dat rod și a murit.
Spiritul doamnei Blandiana e viu. Și continuat de revista *22*.
De pildă, de doamna Brândușa Armanca.

> *„Inițiatoarea și sufletul Alianței Civice a fost poeta Ana Blandiana.”*
> În paralel, autoarea reproșează altora ”amputarea istoriei”.

PS
Un cetățean, la comentariile articolului amintit imediat mai sus, indică o mușcare a buzei inferioare, în fotografia autoarei.

> *„Doamna Brandusa, in splendida poza in care puteti fi admirata, decelez faptul ca va semi-muscati o buza de jos. Daca in legatura cu amputarea istoriei recente din presa nu mai putem pentru ca sa facem nimic, in cazul buzei dvoastra de jos inca nu este totul pierdut. / Rog deci prudenta.”*

Doamna redactor-șef adjunct Pora îl pune imediat la zid:

> *„Dle Corneliu C, te anunt ca incepind de astazi nu se va mai obosi nimeni nici macar sa-ti stearga mizeriile pe care le postezi. Iti va fi interzis accesul pe site-ul revistei 22. Te sfatuiesc sa te reorientezi spre publicatii care se potrivesc mult mai bine profilului tau. Te mai sfatuiesc sa nu incerci sa-ti schimbi mailul, ap-ul sau numele, caci nu va tine.”*

Pot spune doar că dl Corneliu se află, mai sus, un elegant. Se putea glosa infinit mai neplăcut. Și cu argumente.

„Ponta, din nou la un pahar de vin

… cu premierul Georgiei...”

Nu-i obligatoru vina mea.
Că, la mar'ne-de-sat – unde învățaseră a rîde la soare viitorii ziariști... nu se știa de o chestie simplă.
Că respectul de altul aduce nițel cu a-ți fi util matale.

O colaborare aparte

Aceea cu hulitul animal din noi.

Fac ce fac

… și lovesc pragul de sus.
Acela unde îți descoperi părți reale din tine.

Îh, ce doare. Iar *durut* se află domol spus.

”Aureliu Surulescu: Pentru Ziua Națională

… fiecare român ar trebui să se pregătească ca pentru ziua mamei sau a copilului...”

Mă scarpin nițel în cap.
Asta, bănuind că distinsului d. Surulescu nu-i dă ceva prin minte. Că unii de prin jur nu sînt ca dînsul, ba nici un pot deveni.

Nu pot serba Ziua națională precum spune dînsul, întrucît nici 8 martie ori 1 iunie nu-mi fură zile de mare extaz (asta, din n motive, inclusiv pentru că momente de încîntare pot fi și celelallte 364 zile).

O mare problemă în a serba Ziua națională mi-ar fi o știută. Și anume că pînă în 1947 toți sfinții se adunau deasupra unei anumite zile. Din mai.
Apoi, au migrat la final de vară. Mii de poeți, de compatrioți au elogiat astă zi.
De la 1990, corul a purces a se produce în debut de iarnă. (Trec peste amănuntul că, pînă la vreun 1859, sportul lipsea de tot)

Nu cred că mă aflu ticălos, observînd aceste mendre în timp.

În paralel, îmi lipsește dor a pune acea sărbătoare la zid. Pur și simplu nu-mi pot suprima ochiul asupra realității.

Nu posed, totodată, acea elasticitate în a consuma borș. Ieri la masă comunistă, azi la una democrat-occidentală (chit că la ambele a stat expus ștergarul național).

„Ciorditorii. Ce-i leagă pe Tobă și Oltean?”

Ca părere a mea. Simt că nu aș avea nimic diferit față de acei incorecți (să admitem ideea!), dacă m-aș exprima precum mai sus

Pot înțelege însă că alții au nevoie de-așa exprimare. Eliberare. Afirmare.

*

Ideea de incorectitudine...

Asta presupune că ei-s așa ceva, iar eu deloc.

Iar în paralel nu există și alte planuri, în realitatea asta.. Care să intervină în caracterizarea unui om.

„Domne, dumneata gîndești cam mult. Totodată, n-ai aflat de prin cărți că agresivitatea-cu-orice-preț ni-i ca datul din pedale la bicicletă? E nasol cînd te oprești a o mai face! ”

„Top 5 invenţii româneşti

… care au schimbat lumea. ”

În perfect ton cu afirmația asta, vor fi existat 995 (sau 9995) de invenții **neromânești** care au schimbat lumea.

Trebuie să ne dregem inferioritatea, după cum putem mai bine...

PS

Că tot vine 1 Decembrie. Aș avea o problemă, să mă prind în horă (spirituală) cu tipi care întorc lucrurile precum în citat. Nu-i vreun reproș din parte-mi, doar observațiune asupra structurii diferite.

PS2

Dacă Henri Coandă s-ar fi aflat la debut ani 50 în România, ce închisoare l-ar fi primit cu brațele deschise? Sînt amănunte pe care patrioții le fac dezinvolt uitate...

E posibil ca ideea religioasă

…de Dumnezeu să fie de fapt cea mai departe, de ... realitatea Lumii celeilalte.

Îmi pare o rețetă prin evităm la maximum să dăm ochi cu nenorocirea viitoare...

Nu deschid drum – ideii de mai jos –

… prin clasicele formule magice.
A la „Cutremurător!!”, „Halucinant!!”, „REVOLTĂTOR!!!!!” șcl, șcl.

Dar.
Observînd modul de comportare al unor contemporani, apuc să mă întreb o chestie.
La o vîntoasă istorică, cît de mulți s-ar comporta cu violența unor bravi compatrioți din 14-15 iunie 1990?

Cînd te uiți – pe scena Fb de pildă – la virulența pornita dintr-un-nimic, te cam lasă îndoielile c-așa vremuri se află de nerepetat.
Se înțelege că, asemenea aplaudatorilor și cîrpitorilor de acum 25 ani, vor exista explicații, justificări.
În condițiile în care cel altoit / (ucis?) va fi diavolul uman în persoană.

PS
Postul mi-a plecat de la o știre benignă. Și sosind de la Timișoara.
O firmă de ridicat autoturisme era pusă la zid.
N-ai fi văzut pondere în aprecieri, eventual luat în seamă al vreunui punct advers de vedere.
Nu. Doar părtinire plus soră-sa – exagerarea.

O strălucită minte (românească) a momentului

Care citește „ foarte multă presă străină, cu ținte pe China, Japonia, Rusia, Ucraina și puterea centrală din Europa, care este Germania...”
Concluzia acestei aspirări intelectuale de excepție?

„...Germania, nu știu, mă tem că deja se înțelege cu rușii prin spatele nostru”.
(în ultima frază, e interesant și contrastul dintre „nu știu”, cu „se înțelege deja”.)

Argumente?

„ Dacă Germania se înțelege cu rușii, prin spate, cum a făcut-o de atâtea ori...”

Lectura voluminoasei prese străine nu duce mintea acestui intelectual a verifica dacă-s repetate și condițiile istorice, din vremea acelor înțelegeri.

(teoretic, și ungurii se pot teme strașnic de noi, că ni-i țintă reconstituirea statului burebistian, cel pînă în Cehia...)

Apropo.
„De atîtea ori”.
Eu îmi aduc aminte – în context – de *1795* și de *1939*.
(La 1945, Germania a văzut pe pielea ei cum e cu-așa înțelegeri...)

În 'România Liberă'

…tatăl unui accidentat din clubul Colectiv se ia de Raed Arafat.
Situația îmi aduce aminte de adunarea generală ce urmează a se ține în blocul meu, peste un ceas, în seara asta.

Există situații de viață.
În al meu Bloc 1, niște lucrări la rețeaua de apă au făcut ca plata lichidului cu pricina să se facă în două moduri diferite. Nu-s foarte prieten cu administratorul, dar am simțit că relatarea lui e corectă.
Unii colacatari văd însă un capăt de lume în tărășenie. Și vor să-l dea jos pe gospodar.
Trec peste faptul că nu cred a se fi greșit /delapidat în scripte. Însă chiar și la vreo scăpare, nu văd drept efect mazilirea promptă a slujbașului.
Supărații din bloc vor însă altfel.

Similar îmi par a merge lucrurile și la nivelul blocului... cel Mare.
Adică întreaga Țară.

Mie unuia – cu riscul de-a trage o proiecție babană – îmi pare că multe neplăceri vitale ni se trag din lipsa considerației, care sosește spre noi.
Înaintînd cu încercarea de explicație, am impresia că democrația / rozul consumerismului ne-au sosit înainte de a ne 'coace'.

PS
Nu știu cît de aranjat în redacție e discursul părintelui din „România liberă”. Dacă-i numai puțin, îi urez mult succes în viitor!
Va avea nevoie, cu acel stil...

Un ochi rîde, altul (îmi) plînge.

Fiul cel mic, la 15 ani, e interesat de producții aparte ale minții. De pildă: "Nu exista vorbe mari, ci doar capete mici" (n-o știam!)...
Neplăcut îmi e doar că va prelua de la părinte și nesociabilitatea (în alte cuvinte, disconfortul relației apropiate cu semenii).

Dau în metrou

…de un fost coleg de armată (a se citi stagiu militar, în 1980-81).

Îl mai zărisem, în stația Victoriei 2, dar nu l-am abordat. Mi-a fost teamă de lipsa subiectelor. Plus că înfățișarea fostului camarad nu părea să agreeze nostalgiile – ca foarte dureroase...

E gen de situații pe care Societatea se ferește a-l frunzări. Ea se ocupă, vorba unui francez, doar de fetele-în-floare (și echivalentul acestora).

În răstimp, cel care la maturitate doar a cununat-și-botezat, fără să se fi pregătit sufletește pentru ce urmează, e luat ulterior cam precum din oală... Cînd toți cei din jur ori chefuiesc miezul vîrstei, or tac (asupra celor ulterioare).

*

Acum vreo trei zile, dădeam ochi la greutatea cu care doi senecți coborau niște scări. Mi-am zis că mi-i de obișnuit cu ideea, că taman la fel voi face cîndva.

*

În vagon metrou, o minunăție de tînăr cuplu (mai ales juna, la vreo 16-17 ani).

M-au trecut toate invidiile din lume. Și pe-aceia, dar și pe vîrsta etern plecată, pentru unul ca mine.

Apoi am realizat că acel Eden a trecut și pe la subsemnatul cîndva. Iar magma lui încă pare a-mi fi aprinsă, în suflet.

Totodată, acea vîrstă de aur se află termen (îngrozitor?) de comparație – pentru tot restul existenței noastre.

Dragostea de țară

nu se poate lipsi de-o caracteristică.

Și anume, vehemența spre cei care nu iau în serios așa îndeletnicire.

N-ai să vezi la Ea înțeleapta vorbă, despre dezertor: „Să fie sănătos”...

Tocmai ea, blagoslovită cu toate înălțările lumii, nu înghite așa afront...(nici nu mai contează că acela se află om cuminte, plătește taxe, spune 'Sărut mîna' la doamne etc.)

Sentimentul lui a fi altfel

…decît majoritatea nu mi-i foarte plăcut.
Dar.
Și lăsînd pe alții a pupa mult și prelung obrajii dumneai, Țara.â

Subsemnatul, cu iubire spre Ea nu mă pot produce.
Poate mi se trage din familia de formațiune (se poate discuta, ce și cum).
Dar nu pot secreta amor într-un domeniu și al naibii de neclar, și însetat de neadevăr – cu carul.

Distracție plăcută!

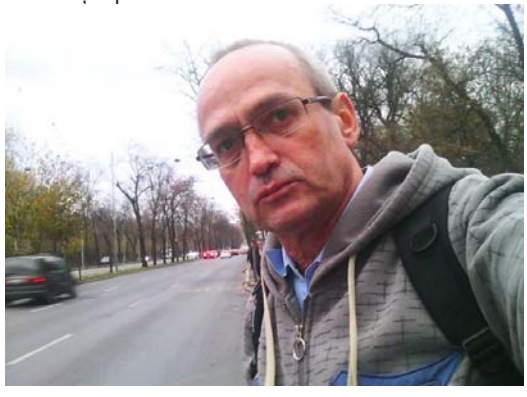

Tot despre patriotism

Și rezerva-mi.
Trebuie, în așa postură, să te faci că plouă asupra manifestărilor din tabăra ta...
Vezi poza asta.
Nu i-a cunoscut vreodată pe acei 588, dar îi decretează scurt putori...

Un altul, pune o hartă din 1919-1939 – de parcă aceea va mai fi posibilă vreodată (trec peste faptul că în 1913 am luat Cadrilaterul cam din pură lăcomie...)...

În paralel, azi, exercit atribuții de Pristanda: număr steaguri de pe la balcoane, în București.
Raportul e tot de un apartament patriot la 30 ne- (în condițile în care măreața fîlfîire se datorează hotărîtor televiziunilor).

De cîte ori ajung

… în zona acestei locomotive dezafectate din parcul Tineretului, poetul din mine se deșteaptă.
În sensul meditațiunilor că mocănița va fi asudat decenii pe niște întinsuri ale țării, pe zloată și arșiță.
O istorie întreagă. Cu mecanici în strîmta-i cabină, fiecare cu multele și de zi-cu-zi ale sale...

Sic transit.

Fac ce fac

... și dau de privirea aparte a dlui Nicușor Dan.

Cu riscul de a pierde din puțini-mi neuroni, observ că uitătura sa diferă de a majorității catindaților politici. Ea caută intimitatea cu privitorul cortului de campanie.
E acolo un per-tu vizual cu sufragiul (în sens de alegător).

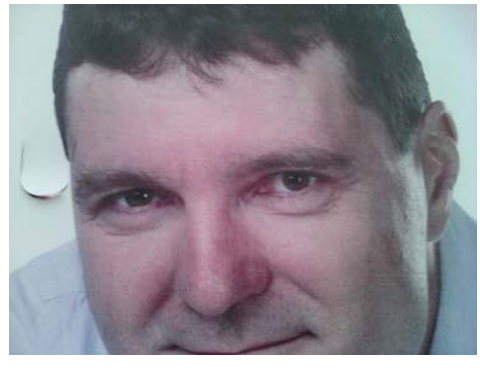

Dacă tot ne trage astfel de mînecă, hai să încercăm a decripta din privirea viitorului primar general (pușchea pe limbă!).
Simt acolo o propunere de aranjament discreeet. De carele știm doar noi.
„Stai liniștit, nu-ți bate capul, ce-ți propun eu merge la sigur... N-o să afle nimeni...”

Și profitul, cum îl împărțim?
„Stai liniștit, nu-ți bate capul, merge la sigur...”

Sclipirea jucăușă din ochii amicului contrastează un pic cu asigurările tip FNI de mai sus – dar cine-i perfect, pe lumea asta?

PS
Și poziția corpului își are mesajul ei, chit că trimite spre scena unui barbut aranjat...

Mulțime imensă de compatrioți

… a vorbit de bine (mai ales azi) Țara și patriotismul.
În nemernicia mea, nu m-am alăturat lor, ba am fugit cu mouse-ul pe un link oferit de ”România Liberă”. Despre o mică diferență de păreri, între istoricii Lucian Boia și Ioan-Aurel Pop.

Mă uit mai ales (și presupunînd că e citat corect) la poziția ultimului:

> *„Profesorul Pop reproşează faptul că nici o istoriografie vecină nu condamnă în termeni atât de duri ceea ce Boia numeşte “conştiinţa naţională”.*
> *“Orice analiză elaborată după metoda profesorului Boia ar fi condus la concluzii la fel de dure faţă de conştiinţele ungară, rusă, bulgară, sârbească sau greacă”. Lui Boia i se reproşează negativismul dar şi relativismul prin care analizează istoria și prin care aruncă în derizoriul conceptul puternic de unitate naţională.”*

Interesant aici că d. Pop nu prea șede la chestiune. Preferă comparații cu vecinii – posesori de obloane asupra delicatelor vitrine naționale.
Afirmația-i finală mi se pare antologică, Deci problema nu-i fragilitatea a ceva, ci faptul că un seamăn îi dezvăluie vulnerabilitatea!
Tot pe acolo, sesizez o contradicție măricică: conceptul e puternic, dar poate fi aruncat în derizoriu....

Rămîn cu atenția

… pe diferența de opinii între istoricii Boia și Pop.
Privesc și la modul cum reacționează discipolii / simpatizanții ultimului.

Există două lumi.

A dumnealor, tradiționaliști / conservatori etc. e legată de niște anchilozări / mistificări fără de care în trecut nu se putea. Asta, fie și pentru binele păturii dominante social, care avea grijă a-și forma convenabil supușii.

O altă lume este a celor care găsesc aiurea pretenții fie și existînd de secol/e.

Pe acest fond, și aruncîndu-mă precum peștele în apă, de-o polemică, observ cum sucesc tradiționaliștii lucrurile...

Apare din senin un presupus rol al intelectualului, care, se înțelege, e taman cum prinde bine conservatorilor.

E scos la horă și ditai Moise, care ”a creat un popor ! I-a dat : legi, religie, sens ... ”

Se inventează și un dispreț al dlui Boia pentru 'gloată', la final fiind scos un aparte argument: ”Mi-e mila de dumneata !” (de d. Boia).

La așa idei, previzibil, disputa-i inegală ...

Bancurile cu blonde.

La prima vedere, acolo șed niște personaje limitate, numai bune (și justificat) de luat la mișto.

Dincolo de aparențe.

La domni: Disconfortul că nici măcar în acea categorie nu avem cuceriri.

La doamne: Mică și delicioasă invidie, pe candoarea (permisă, a) unei anumite vîrste psihice...

Simt că gestul premierului

… a fost natural, sincer. Dl Cioloș îmi pare un om sensibil la suferință.
(bănui că un alt domn din înalta ierrarhie politică șade exact pe dos, la acele însușiri...)

Îi urez pe această cale mult succes dlui D.C., în a nu se îmbăta de (trecătorul) aer tare al înălțimilor...

De izbutește, se va alătura dlor Stolojan și Isărescu, mai exact imaginii pozitive a acestora.

Interesant cum se scrie istoria...

D. Mihai Șora e fascinat de Corneliu Coposu.

Dau ochi și eu pe acolo. Oh, suflet omenesc! Înțeleptul, academicianul etc. e dat gata de niște formule oratorice...

„CORNELIU COPOSU…
Îmi dau și acum lacrimile ascultându-l.”
(între noi fie vorba, îi dau lacrimile din alt motiv, pe care-l afli la bătrînețe avansată...)

Coposu, citat de d. Șora:

„Peste toate suferințele și umilințele seculare, sufletul românesc neumilit și neînfrânt a realizat, la 1 decemvrie 1918...”

Cum naiba, neumilit? Păi a dispărut un mileniu, doar pentru că are nevoie cineva, de la o tribună?

Tot acolo, d. Șora cîntă în struna unul fals.
Asistența de la adunarea din 1 decembrie 1990, de la Alba Iulia, nu l-a huiduit de nebună pe Coposu!
Eu am auzit cu urechile mele, fie și la televiziune, cum anterior fusese huiduit – fie și nițel mai puțin – Ion Iliescu, președintele în exercițiu.
Din toate cele, pot mirosi că unii s-au crezut stăpîni ai Ardealului și după 50 de ani, iar alții s-au mobilizat și le-au demonstrat a nu fi așa.

PS
Mă uit la cuvîntare Coposu.
Nu ridică ochii din hîrtie!

Dacă șed a privi bine, este precum d. Iohannis cu minimă (inexistentă?) exprimare a sentimentelor... E tot un automat uman, fie și ceva mai temperamental.

PS2
Politicianul Coposu îmi pare a fi știut doar să urmărească țelul partidului său, respectiv dobîndirea puterii pentru sine. Dar nu a vizat vreun compromis cu ceilalți!
O să-mi spuneți aici de statul la închisoare, respectiv de faptul că FSN se afla continuator al ticăloșilor comuniști. Așa e, dar asta nu schimba datele situației de atunci!
Cînd iei 3 (trei!) % din voturi, ajungem la bancul cu bețivul: prea mulți îți spun că ești beat, ca să nu mergi la culcare!

Precedentele-mi comentarii

… la zise ale dlui Mihai Șora. Și chit că procedeul se află mai mult decît suspect...

Dacă fac observațiile cu pricina, asta nu-mi scade din simpatia și respectul pentru d. Șora.

Asemănător, dădui ochi (cam în premieră, întru durată: o jumătate de oră) la Mihai Badea, cel de la Antene. Mi s-a părut interesant, ce spunea, acum vreo trei seri.

Dar simt nevoia să indic și un procentaj. Mi-a plăcut în proporție de 75% și raportat la acea emisiune.
În 25% a nemulțumitoare s-a găsit gluma de copil aiurea, ce face repetat haz de numele lui Mălin Bot, de la EvZ.

Cam infantil aici, nenea Einstein...

Ce e aia rău?
Și cîți dintre noi nu-l facem?
Totodată, alde credincioșii poate ar trebui să trimită un reproș și spre Înalturi – legat de buna funcționare a Lumii.

Religiozitatea este precum iobăgia. Dai bir feudalului, dar nu te iei niciodată în gură cu el...

Pe undeva, un comentariu de post:

„O poveste de iubire minunata .....”

Privesc în imaginea cu pricina și nu miros urme de iubire (aveți încredere în nasul meu...).
Pot bănui, prin urmare, că **acel fals prinde bine la suflet**. Al ăleia care scrie, respectiv al celor care citesc (bașca cei doi din imagine).

PS
Iar ajung la situația cuiva din „Matrix”, care tînjește să fie dus în *Fals*...

Se înțelege

… că nu putea dispărea peste noapte.
E vorba de antipatia noastră pentru 'politichie' (preiau expresia cuiva, de pe aici).
Oare cînd vom pricepe că oamenii de pe acolo (bestiile dă politicieni), instituția în sine ni-s oglindă?? E cureaua de transmisie pe care noi cu mînuța noastră o desemnăm către frîiele acestui stat.

PS
Haios, și amintindu-mi abia acum.
La vreme comunistă, circula – în lumea mai destupată – o vorbă: „Fiecare popor are conducătorii pe care-i merită”. Și privea nemișcarea noastră, în fața unui tiran care ne priva de esențiale..
Acum, văz că așa mea culpa e dispărută la toate palierele sociale...
Din ce motiv asta, se poate afla.

N-aș putea scrie

… un material omagial despre cineva (mai exact, în întregul aceluia).
Iar la mijloc nu mi-o fi vrea mare și irepresibilă acreală! Ci pentru că nu am cum să nu vorbesc despre **toate** ale aceluia.
În ochii mei, a vorbi doar de bine (ce să mai spun de umflat și, eventual, inventat!) e ca și cum aș tăia aceluia o mînă, un picior.

La bani mărunți, nu e treaba mea că destui – din motive ce se pot expune – nu suportă decît relatări roze. (iar despre dujmani, catran-istice).

Totodată.
Admit că nu voi fi gustat la viața mea fructele unor asemenea 'perii'. Poate că aș fi judecat altfel, azi.
Acum, e cam tîrziu pentru ivit și maturizat glanda respectivă, a exageratului/minținului întru interes...

> *”Uneori, Dumnezeu naşte oameni pur şi simplu pentru ca aceştia să facă binele şi pentru a fi nişte repere ale acestuia, dar şi nişte repere pentru ideea de umanitate însăşi. Fără îndoială că unul dintre aceştia este Domnul Mihai Şora. Prin urmare, Premiul Vieţii Româneşti este cum nu se poate mai potrivit acordat, deşi nu atât de premii are nevoie Domnia Sa, cât de liniştea necesară ducerii la bun sfârşit a operei de devoţiune confraternă faţă de Benjamin Fondane.”*

„Asa cum spunea și Andrei Pleșu

… nu am auzit de nimeni ca a fost omorat de prea multa cultura in Romania...”

Sună fain.
„Multă cultură” (n-am adăugat și 'prea'...)

Cineva are multă cultură.
Pot bănui că a ieșit mai puțin la iarbă verde – deci c-a lăsat în suferință alte domenii de viață.

Neamule, nu spun asta cu răutate.
Ci doritor de o măsură în toate.
Vorbă lansă de un *culturnik* antic.

PS
Totuși, un CZ Codreanu a pățit-o și de la prea multă cultură.
A lui Nicolae Iorga.
Care iute (și pornind de la statutul său de Apostol al Neamului) a sărit în sus, la început de 1938...
Unul mai prostuț nu se ducea așa iute cu jalbă la Carol II...
Apropo, Voievodul Culturii era și el un tip cu biblioteci prin jur. Asta nu l-a împiedicat să pună de-o procesiune aparte, pe Bd. Elefterie, în septembrie 1939..

„Sa ne traiesti Romania!

…Si oriunde m-as duce in lume, sunt si voi fi mereu mandra ca sunt romanca...”

Bănui că dacă te simți român și atît, nu e o treabă...
Deci sănătos, patriotic este să te duci – să zicem în Bolivia – și să umbli acolo cu sănătos piept în afară...

Am impresa c-astea-s pastile scoase de tipi care nu au prea ieșit din țară.
(la nașterea fenomenului, pe la un 1900, se și umbla mai greu peste granițe...)
E de cercetat, ce-i apucă a naște așa pozițiuni. (Puteți explora și ce-mi vine mie, a scrie de-astea – nu mă supăr!)

Privesc nițel

... peste rîndurile acestui material (extras dintr-o revistă de cultură)...
Nu-mi pare a fi o școală a înțelepciunii, acolo.
De pildă, pentru că zărește vina (doar) la alții.

> *„Din păcate pentru noi, vedem că multe dintre instituţiile care trebuiau să sprijine acest proces de trezire socială şi de formare a spiritului civic la nivelul fiecărui membru al cetăţii (şcoala, în primul rând, dar şi mass-media, ca să nu mai vorbim de instituţiile politice) au demisionat de la rosturile lor, menţinând cu bună ştiinţă confuzia, indiferenţa, deziluzia, atomizarea socială, dezinteresul pentru binele comun şi dedicarea tuturor energiilor pentru atingerea unui foarte discutabil bine personal...”*

Se înțelege că neînțelepciunea face mariaj minunat cu limbajul de lemn.

Aud mereu vorba *umilință*.

Și surata *umilit*.
Am sentimentul că-i vorba de o agresiune la care nu răspunzi / răspundem deloc.
Că pe urmă țipi prin presă a fi așa ceva (adică umilit), deja pare să nu mai facă doi bani.

PS
Aj vrea (vorba lui Tetelu) să exersez la psihanalist sentimentul umilinței. Simt că e util.
„Poți să-l simți și pe cont propriu, Ordene. Totul e să vrei. Să bagi, pardon, capul, în acel rahat sinistru...”
Daaa?
Da.

La un moment dat

… Teodor Mazilu se pune de niște meditațiuni întru fericire. Cine e dînsa și cum se ivește în viața noastră. (se înțelege că talentatul dramaturg nu e singurul a fi glosat în temă...).

Azi deretic prin casă și la urmă, nițel istovit, pun de-un ness. Și miros un 'ce', o scînteie de plăcere aparte.
Am impresia că ea fu, duduia Fericire. În inevitabilă (și grăbită) trecere.

Ce ne vine a spera la dînsa ca stare permanentă, nu am idee. Dar pot bănui că e un sport cu umbra. Cînd grăbești spre ea, fuge.

Pe vremea mea

…exista expresia *a face dragoste cu cineva*.
S-a dus (nu acuplarea în sine!).
Acu' se spune: *a face sex*.

PS

> *”Cand sa zic frumos si pe sleau facea sex cu crinuta in zona p ta gemeni nu mai era umilit acest derbedeu....”* (e vorba de parlamentarul Ion Oltean, anchetat în justiție).

Delatorul de aici are drept avatar negrul aferent tragediei de la „Colectiv”, plus tricolor la colțul dreapta-jos. Treaba duce un pic la văduvele pioase, ce folosesc prezervative de culoare închisă...

”Explicați-mi, vă rog

… ce era în capul teroristului ungur?”
Nu e obligatoriu să fie ceva în cap. Ci la cîrmă să fi ajuns, aceluia, niște umori.
E interesant... De unde i s-o fi tras.

Deliciile lui *a încerca să te pui în locul celuilalt...*
Deși, aici, e nițel mai greu. Noi nu știm (după 1918 barim) cum e să fii minoritar în țara unde viețuiești... În paralel, romantic fiind, să meditezi la un imperiu milenar oarecare.

Bucuriile simple

Mămălig(uț)ă cu brînză plus smîntînă. Ori piure (dar neapărat cu murături alături!).
Se înțelege însă că așa pretenții sună a crunt sacrilegiu, într-o lume dominată de chef-i și de para-*chefi*!

PS
„Cel mai bun bucătar e foamea”. Eventual, la vremuri înlesnite, ponderația....

Un Martin Luther

…se afla supărat pe niște indulgențe papale, la debut de secol 16.
La noi, după 1990. un Ștefan (1457-1504) capătă de-a dreptul sfințenie, zice-se prin bisericile clădite.
În tărășenie se pune preș frumos peste graba cea vărsătoare de sînge a respectivului.
E omenesc. Mai ales la poale de Carpați.

Rămîne totuși interesant că pe inșii de rînd îi paște iadul, dacă papă slană vinerea, nu și pe învîrtitorii din condei, din dealul Mitropoliei... ”Nu-i paște, pentru că mișculațiile lor e în folosu credinței, vere... Vezi matale?”

Am visat să public

… dar asemenea roade nu au șanse mari a răsări în terenul oamenilor leneși (adică eu).
Cum nu-i pentru cine se pregătește, mi-am descoperit mutra și niște scrise într-o tipăritură recentă.
Mda, e un sentiment aparte (dați voie ca unii să descopere America abia la 2015...).

Ba chiar îmi place o vorbă pe care autorii au găsit-o demnă de reținere:

> *„De la Adam încoace se tot mimează că putem comunica despre lucruri aparţinând adâncului.*
> *Demersul este onorabil, chit că ţine uneori de car înaintea boilor.*
> *Spui, de pildă, că muntele e catedrală, chit că lucrurile şed, de fapt, invers. Catedrala e ca un munte. Mai exact, am făurit din cuvânt ori mistrie, ceva care s-aducă niţel cu Muntele, ori alte măreţii din preajmă".*

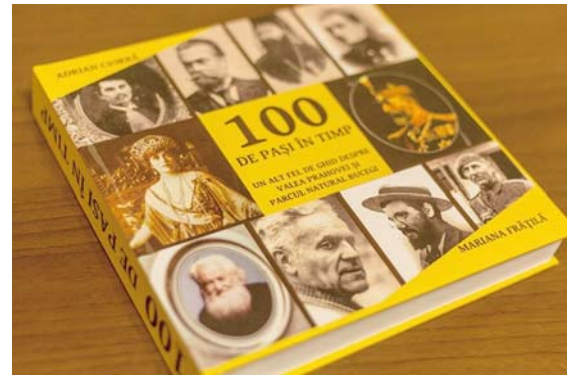

Privind (într-o imagine!) la coperta volumului[1] respectiv, mă cuprinde bănuiala că multe din personajele de-acolo sînt prezentate roz. O simt din genul de imagini alese, de exemplu în cazul capetelor încoronate.

... Iar de aici, îmi fuge gîndul deja.

Cred că nu mă aflu eu acru, cît doritor de a cunoaște realitatea (de ce asta, și nu rozul, se poate explora) . Iar asta înseamnă bune și rele.

În paralel, am vaga bănuiala că nici măcar lăudabilul de pe acolo nu e unul real, ci inventat. Asta, pentru că sîntem prea bine dresați prin instituțiile Statului.

Binele vehiculat prin urbea cu scaun la cap e unul nițel fals. La bani mărunți, poate nici nu se poate altfel, fiind preferabil unul așa – decît cîte unul pentru fiecare bordei/individ.

Ce-aș vedea eu bine la regina Maria? Vă mărturisesc a poseda reticențe în depistarea de așa ceva. Mai degrabă o admir pentru temperament (care i-a produs tenacitate, dezinvoltură etc.), și poate-mi veți scuza astă alunecare spre vulgarul a plăcea.

Presupuneți însă, aici, c-aș fi gata să dau cu piatra, cu identificarea promptă a relelor dumneaei...

Poate nu. Doar aș sări în sus cînd careva o tratează de campioană a vieții de familie, să spunem.

În rest, dau voie seamănului să fie – din plin! – conform planului primit la naștere.

Dacă ajunge a mă călca pe bătătură, nu-i de supărare maximă, cît de pus la punct cu fermitate..

Patriotice vorbe...

> *„Nu am nimic cu voi unguri, dar nu uitati ca traiti pe pământ romanesc..."*

Sînt foarte interesat cum a devenit pămîntul secuimii unul românesc... Doar pentru că e înconjurat de sol mioritic?

Doar pentru că la noi nu există sistemul Lesotho, eclava din trupul Republicii sud-Africane (care nu și-a bătut vreodată capul cu ea...)?

Faptul că extremismul de aici e tricolor nu mă face a-i aplica sărut pe frunte.

PS

Observ tot mai des că patriotismul e un ceva invers proporțional cu știința limbii române...: "Voi unguri(i)...."

[1] *100 de paşi în timp – un alt fel de ghid despre Valea Prahovei şi parcul natural Bucegi*, de Adrian Ciorbă și Mariana Frăţilă

„Țara în care se moare

…în spitale vechi și insalubre , prin infectare !”

Am sentimentul că există cotizații mai multe – din partea oamenilor simpli – la biserici, decît la sistemul sanitar.

În chestiune.
Mulți critică situația din spitale. N-am văzut unul să aducă lista contribuțiilor prin taxe etc. și să mediteze cum ar putea fi îndreptate lucrurile. În schimb, vituperează că nu e ok.
Ceva îmi semnalează aici gesturi, gîndire de copii mici. Și nedormiți bine.

PS
Iritarea de-acum, din societatea românească și pe Biserică, îmi aduce aminte – via pîrdalnica istorie – de mici oftici similare, că prelații o duc bine, iar noi nu.
La acest uman amestec exploziv se adăuga foamea-de-bani a vreunui Henric VIII. Ori a unor tipi biruitori în 1789.
Posibil a nu fi nimic nou sub Soare, aici...

„Arafat încă **nu** a fost zburat”

Un obicei urît.
Nu, nu acela de a o ține într-una cu demiterea dlui A.
Ci de-a nu te gîndi dacă piesa de schimb va funcționa măcar ca acesta.

Mai meditez și cît de dure vor fi fost pedepsele, în copilăria revoltatului citat.
Deși, se putea atunci și mai rău.

Ziua națională

…mi-a permis întîiul contact vizual cu noua înfățișare a drapelului României.
Părerea mi-i proastă. E o încărcare inutilă acolo – pentru ochiul meu barim. Infinit mai multă liniște și seninătate îmi transmitea forma lipsită de acea construcție heraldică (e părerea mea!).

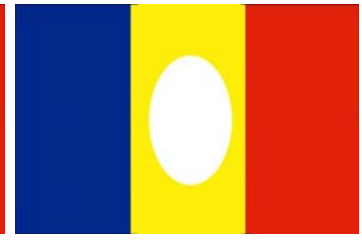

Apropo de noua sosită (fie ea numită și stemă)... E totuși un savantlîc, cîtă vreme cam 97% din supușii români nu avem idee ce reprezintă (iar dacă aflăm, durerea de cap sporește). Eu unul simt că la baza modificării pare să stea dorința unor diriguitori de a-și releva existența, a lor personală cît și a Statului.
Și, implicit, dorința de control.

Totodată.
Și fără să mă aflu... moș comunist (vorba unui film...).
Mi s-a părut mai mergătoare la suflet stema de dinainte de 1989. Avea linii plăcute, idem elemente. Parcă respirai alături de ea (fac abstacție de autori și de mesajul ei).

În fine.
La cîte-am văzut și vom mai vedea...

PS
Observ că frații noștri de gintă latină (cei de pe Sena și Tibru barim) nu se omorîră de stemă pe drapel...

Citesc despre viața politică

… din România anilor 20 și nu mai tresar (deloc) la cele de azi.
Probabil, prin adînc ne umblă sentimentul că doar acum e așa-zisă nebunie.
Poate ar trebui să mă sperie, constatarea că mereu (îmi permit astă generalizare) fu așa. Dar nu știu cum se face că mă liniștește.

O singură problemă am.
Meditez la ciudățenia ca unii, fără că fi dat nas vreodată cu relatări asupra epocii, vorbesc din burtă de calitatea nemaipomenită a înaintașilor.

*

Nu mă blamați aici, cum c-abia aștept să găsesc o hibă cît de mică, acelora.
Îmi plac acele 'umane' minusuri tocmai pentru că mi-i fac vii pe-acei înaintași, și-aproape contemporani!...

*
Priveam la o poză cu liderii țărăniști ajunși în 1991 în vizită la filiala partidului din Iași.
Dintre acei entuziaști, cîți or fi citit relatări corecte asupra trecutului PNȚCD, a țării în general?

Un lucru urît

… pe lumea asta: să atentezi la pastilele cuiva, panglicar(ă) de felu-l…

De curiozitate.

Dacă, legat de zisele din aval, ridic problema cît de ajunse în realitate vor fi ele peste 10, 20, 100 de ani – cît de tare se revoltă emitentul ei, plus admiratorii?

> *”În România trebuie refăcut fondul sufletesc. Trebuie să ne refacem, să punem în funcţiune datele noastre româneşti.”*
>
> **Dan Puric**
>
> *„Trebuie să reîncepem să iubim România. Să reinventăm România pe care să o putem iubi şi admira.”*
>
> **Oana Pellea**

O tînără doamnă politician

…de al cărei brici al minții n-am îndoială. Zice:

> *„ Avem o istorie frumoasă și datoria de a o duce mai departe...”*

Nu mai șed aici a contrazice, cu sacul de argumente aferent.

Ci doar devin atent ce împinge în luptă un om inteligent, pe-acel drum al gogoșilor servite altora.

Dor de căpătuială? Mmm, parcă nu e de ajuns.

Gaură în interior, pe linie de complexe (cum avem toți, altminteri...)? Nici asta n-ar fi suficient.

Doamna de aici, Diana pe numele mic, îmi pare din categoria președintei acelui partid.
E pusă (o viață întreagă) a face plăcere unui înaintaș apropiat, care n-a apucat a sui el însuși la acel nivel.

„Jurnalistul /.../ a declarat

… că este dezamăgit și și-a pierdut încrederea în guvernul de tehnocrați al lui Dacian Cioloș, după bâlbele cu nominalizarea miniștrilor de la Sănătate și Justiție.”

Vă mărturisesc că dl Cioloș mi-e simpatic. Ceea ce nu mă împiedică a-l crede om, deci gata oricînd a scoate fațete neplăcute unui fan.
În același timp, cu al său guvern nu am nici încredere, nici lipsă totală a ei.
Să mă iertați, dar în baza cărei priceperi io să declar că i-am mirosit/cîntărit la mare fix, iar apoi am pus de atitudinea cutare (în cazul de față, confiență la greu)?

De pe acolo e și povestea cu pierderea încrederii.
Chesti asta se petrece nu o dată cînd te-ai apuca a burduși p-acela cu încredere.

Cînd se petrece ultimul fenomen, e treaba psihologilor, nu a mea.

Cutare „îl desfiinţează pe Cioloş

…în privinţa Catedralei Neamului: Mai rău decât dracul, e răzgândacul...”

Vorbele rămîn vorbe. Ca urmare, te apleci spre tabăra Necuratului și-ți aduci în ajutor veche vorbă latină: „*Perseverare diabolicum*”.

Eventual deschizi sertarul cu înțelepciune românească, via Nicolae Iorga: „Numai boul e consecvent”:

„Conferința *Câteva reflecții asupra prostiei*

… susținută de /.../ ”

Am îndoieli că un om (cu adevărat) deștept stă a glosa despre acel subiect.
Nu există proști, ci doar oameni (adică inerent complexați) încîntați că e posibil să fi dat peste semeni inferiori calitativ lor.
După cum.
Chiar de-un tip ar fi așa, prost. Dacă tot te dai leu, plus creștin, poți avea în vedere că proiectul aparținu Altuia... Și că nu-i vina aceluia a nu se fi născut la sîn de Sorbona!

Țara meșterului Manole

Zice o duduie neexperimentată întru ministeriat o perlă, sar boborenii în sus. Mai exact îi vor demisia (cu trei inteligente semne de exclamare).

Doamne!
Aj vrea.
Să fiu ministru zece minute. Și să răspunz inflamaților de mai jos.

Cît privește rușinea (de care pot bănui că atacatoarea nu-și doarme noaptea...), păi i-aș plasa sub ochi ori la urechi niște amabilități să mă tot acuze – apoi – de nerușinare. Asta dacă i-o mai arde ...

Pornind de la o invitație spre lectură

Cum că *oamenii de știință și istoricii* ... – dar deja, la așa articole hotărîte, am lăsat pentru Sfîntul așteaptă lectura nemaipomenitului material.

De ce-i simt pe moldoveni mai puțini grijulii să invente minunății, în contu-le? Și slavă Domnului, două picioare plus imaginație or poseda și dînșii... Mai pică ei în adulații despre Ceahlău, dar nu-mi pare să exagereze... Dînșii nu plasează Centrul Universului taman pe muntele lor, cum o fac bucureșteni iute ajungători la Babele Buceglor...

Extrag mai jos

…cam o zecime dntr-un material găzduit pe Fb:

> *„Oamenii te vor judeca indiferent de ceea ce ai facut sau ceea ce nu ai facut.Nu incerca sa-ti traiesti viata impresionandu-i. Traieste-ti viata impresionandu-te pe tine.Iubeste-te indeajuns incat sa nu fii nevoita niciodata sa-ti cobori standardele pentru nimeni.”*

Ca părere a mea. Este prea mare aglomerația de sarcini – întru schimbare – care este dată aici cititorului...

Nu-s pedagog, dar simt că așa îndemnuri la modificare se dau cu țîrîita, în paralel avînd grijă ca de butelie în a frăgezi (prin amabilitate, pe locuri cu adevărat înstate ale celuilalt) destinatarul.

După cum, foarte atent trebuie să fi dacă se merită ca celălalt să se schimbe, și nu doar să depindă (măcar în parte) a defila prin viață cu ce are...

Mi-am revăzut postările

… de aici legate de Colectiv.

Mă credeți sau ba., îÎn general mă aflu mulțumit de micile-mi producțiuni, găzduite de Fb (și beneficiind de amabila dvs. atenție...). De notațiile din zilele tragediei în cauză – revăzute acum – nu-s însă prea încîntat.

Flamă acolo, nu glumă – cu defectele inerente. Faptul că ele demarau din vehemențe ale altora nu-mi ține de cald. Am simțit – prin urmare – nevoia unei priviri mai la rece, mai de la distanță. Atît a trebuit minții personale, ca să se întindă cu meditațiile!

Știți pînă unde a putut să de ducă, pîrdalnica de Dumneaei? N-o să credeți! Pînă la creat paralelă cu alte (să le zicem) generații, din trecut.

De pildă, 1848 și interbelic. Se înțelege că cele trei nu au lucrat la fel (iar acțiunea celei de azi e, oricum, departe de încheiere), iar efectele fură iar diferite.

Dar sentimentul meu este că apar în condiții istorice foarte asemănătoare. De schimbări măricele în societatea românească (în cazul primelor două, pot afirma cu siguranță că se petreceau și extern).

Toate cele trei mișcări îmi par să fi avut sentimentul unui mare-mare decalaj (întru pricepere a Clipei) față de restul societății. În asemenea situații, fie și pentru că suitul restului de Societate către standardele tale îți oferă niște bucurii..., luminații și-au dorit a moderniza pe ceilalți compatrioți.

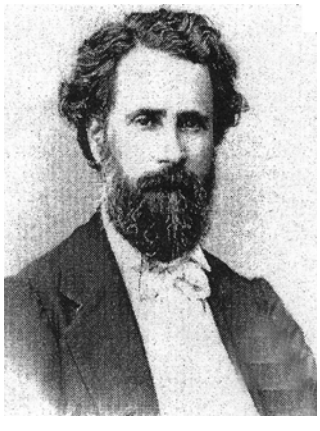

Este drept că, de-aici, drumurile generațiilor în chestiune se despart. Nu știu prea multe despre comportamerntul pașoptiștilor, însă ei avură din plin în pînze vîntul istoriei. Arhisuficient pentru a depăși momentul înfrîngerii revoluțiilor europene de la mjiloc de veac 19.

Nu știu cum s-ar fi manifestat dumnealor ca perdanți totali ai demersului – asta presupunînd că am mai fi auzit de dînșii...

Simt nevoia să precizez aici că toate cele trei generații pomenite sînt unele înstărite, și provenind din interiorul societatății românești. Că unii studiază în Vest nu schimbă prea mult datele problemei.

*

Pomeneam de comportamentul lui IC Brătianu și co. Nu am idee cum șezură ei cu vanitatea, cert este că – la următoarele două pleiade aduse de mine în discuție – acest sentiment este vizibil.
Avînd alături superioritatea aferentă.

Jihadistul din Craiova.

Mi se par destul de subțiri probele.

În același timp, SRI e posibil a bate șaua să priceapă alții – indivizi cu amestec interior asemănător. (e posibil a se găsi aici și justificare pentru banii primiți în plus la buget). În sine, era de atenționat respectivul. Am îndoieli că tînărul, la 17 ani mai ales, stătea apoi de contrat cu autoritățile.

La bani mărunți, poți să-l oprești pe-acela a pleca încrezător spre Levant? Încurcată situație!

Pricep mai greu

… de ce trebuie să iei la mișto pe cel posedînd opinie diferită de-a ta.

Zic asta cu ochii la (cel puțin) un pasaj dintr-un articol oarecare:

> *„E greu de crezut că cineva poate susţine cu seriozitate, în public, o asemenea gugumănie, dar tocmai de aici şi un inegalabil efect comic...”*

Înțeleg că, dacă celălalt e mitocan rău, e caz să pui un pic mîna pe reteveiul vorbei.. Dar de la o simplă diferență de opinii...??

Mai ales că, dacă te nimerești (să zicem) mai destupat ca acela, e suficient să expui destins opinia ta. La o adică, am sentimentul că doar capacitatea de a nu fi animal te ridică în ochii celuilalt... Orice paradă de erudiție (cred că) mai mult strică, dacă e însoțită de băcălirea preopinentului.

Autorul citat nu-i un neica nimeni.

Pe aici

… un reproș făcut unui primar de sector oarecare.
Ai cărui oameni, în situația reprodusă foto acolo, au greșit indiscutabil.

Dar. Și pornind de la jocul de cuvinte asupra numelui edilului, în textul cu pricina („necoiță”).
Sentimentul meu este că noi nu avem treabă cu îndreptat lucrurile ce (așa-zis) deranjează. Prioritate esențială ne este atacarea celuilalt (cazul meu, aici!), însoțită de umilirea aceluia – în lipsa-i, dacă se poate.

Presă românească.

Pe un site apare un material despre europarlamentarul Corina Crețu.
Negativ.

REACȚIA furibundă a Corinei Crețu după ce presa internațională a CĂLCAT-O în picioare cu dezvăluirile JENANTE despre comportamentul ei la Bruxelles

Autor: Anca Lupescu | joi, 10 decembrie 2015 | 0 Comentarii | 696 Vizualizari

Share 3 Tweet G+1 0 Pinit

Corina Crețu

Comisarul european Corina Crețu reacționează după ce site-ul Politico.eu a publicat un material în care îi critica politicianului comportamentul față de subordonații săi.

Dușmanii pesedistei nu se încurcă, în a verifica din multiple surse. Și pornesc hîrdăul, spre capul dnei Crețu.
Evenimentul Zilei, de pildă (vezi dreapta).

Dacă socotesc eu bine, în acel titlu se afl cel puțin trei exagerări mitocănești: *furibund, călcat în picioare, jenant.* Tot pe-acolo se află imaginea europarlamentarului, care îi reproduce în principal părul – pentru a irita suplimentar doamne ce nu pot sui la poziția dnei Crețu.
Între noi fie vorba, textul de răspuns al Corinei Crețu nu mi se pare furibund.
În paralel, ziarul cam tace mîlc, întru epitete, la recenta acționare în justiție a dlui Dan Andronic, director general Evz.

Cum marile spirite se iau de mînă (”Les grands esprits se rencontrent”), fina revistă „22” nu procedează diferit. Nema verificare din mai multe surse, iar în paralel titlul: „Angajatii Corinei Cretu acuza: Vacante prelungite si ii punea sa-i duca rufele la spalat.”

PS
Ar fi interesantă o cercetare asupra partizanatului siteului Politico.eu, care a sărit inițial pe dna Crețu Nu de alta, dar nu simt a o fi chestionat asupra stuației. Adevărul fiind, oricum, undeva la mijloc.

Să spui celuilalt ce vrea să audă

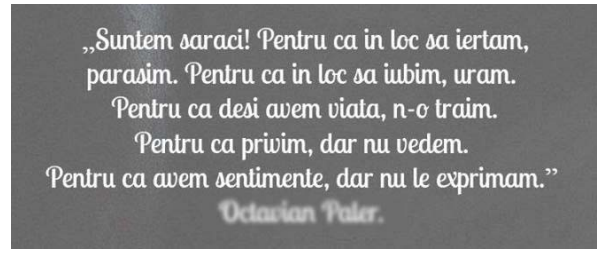

Chit că lucrurile de-acolo nu au treabă cu realitatea.
Înțeleg în paralel setea unei părți din public, pentru așa vorbe. Partea proastă este că viitorul îi va prinde și mai nepregătiți, în fața realității.

Oare cum evoluează un seamăn, care avea nevoie la un 30 ani de așa distihuri? Simt că el pică mai încolo în interes pentru scrieri religioase (mici și de citit în tramvai). Altminteri, e de înțeles omul simplu interesat de așa rînduri. Un pic mai greu îl accept pe autorul lor – dar ce nu facem, pentru a trăi foarte bine?

„Colindul *Leru-i ler*,

…intepretat de un avocat şi de un IT-ist, a ajuns viral: Am murit degeaba, ce-aţi făcut din ţară/Tot în frig şi foame, tot cu mâini întinse…”

1. (și dincolo de poanta cu ”Am murit...”, cînd noi respirăm și cîntăm bine mersi.)

„Ce-ați făcut din țară”.

Nimeni nu poate face ceva din țară. Dînsa are un mers al ei, legat de multe alte lucruri, decît de CEEA CE NI SE PARE nouă a face nenumiții din aste versuri.

În paralel, avem și noi o contribuție la cum îi țara – chit că (matur foc!) azvîrlim toată vina pe alții...

2.

Am îndoieli că la România se moare de foame, de frig și similare.

În concluzie.

Niște panglicari, doritori a fi băgați în seamă – ca noi toți altminteri. Pentru asta, dat-au ochi în jur, au mirosit ce gen de maturitate animă asistența, apoi a creat ceva la obiect.

Bănui pe-acolo și nițică influență poezii Octavian Goga.

„Corina Crețu, într-un scandal major la Bruxelles..”

Dincolo de întoarcerile din condei, pe care agenția de știri Hotnews nu și le refuză.

Chestia asta cu *scandalul*... Ea o da bine, întru catch-eye, dar înseamnă – totuși – dispoziția de a trata un conflict doar prin scandal. Prin țipat.

Hai să ne imaginăm scena. La Bruxelles e scandal. Cum au ăia ochii. Cum gesticulează. Și argumentează.

Cel mai interesant este rezultatul unui scandal. În cel mai bun caz epuizarea, nicidecum vreun compromis ori un rezultat cu scaun la cap.

„Te iubesc! Ai putea spune asta

…în gândul tău oricărui om pe care-l vezi pe stradă?”

Nu. Din simplul motiv că a iubi e frate bun cu a urî.

Binomul cu pricina nu e lăsat de la natură pentru a ne face viața în vreun fel (frumos, urît etc.) ci pentru a ne adapta Junglei.

E urît ce spun, dar las îmbătatul cu apă rece altora.

N-am idee cum e pe lumile celelalte

Mă refer la ce de dinainte de a ne naște, respectiv de după deces.

(înțeleg că le poți sonda, în diverse moduri, dar n-am curaj de-așa ceva...).

Îmi place însă o soră mai mică a pomenitelor, și anume aceea de unde ne sosesc visele.

Subsemnatul tratînd în cheie psiho (mai ales amatoricesc-psihanalitic) acele producțiuni nocturne.

Unul de acum vreo trei zile m-a amuzat, chit că s-a ținut inevitabil de cuvînt, asupra momentelor proaste semnalizate.

Vecina de la etajul inferior bibilește asupra unor mici pete pe parchet.

După o vreme se înființează la ușa mea servitoarea (sic) vecinei, cu un lighean plin pe jumătate cu apa murdară ce-a ajutat la curățarea parchetului.

Neagră. Apa – nu fata! (de felu-i simpatică, dezinvoltă, fie și-un pic rurală). Și nici una, nici două îmi zvîrle acel conținut infect în ochi.

Degeaba am capturat-o eu, prompt, de ciuf.

Ziceam că s-a ținut visul de cuvînt, întrucît mesajul acelui 'etaj inferior', adică al inconștientului, s-a lăsat cu două zile de mototoleală.

Mai exact ieșiră afară două temeri, una legată de vîrstă, alta de starea-mi materială. Pe hîrtie astea sună frumos, dar în realitate – la moment în care adîncu-i la timonă – e-al naibii de naspa.

Se pare c-a trecut însă valul...

N-o să ajung nimic în viața asta.

Ca atare, îmi permit zisa mică de mai jos.

Îmi pare că nicăieri nu poți bate cîmpii mai cu grație, ca în textele culturale.

Nimeresc pe aici, la fulgerător interval, vreo trei.

De pildă:

> *„Remarcabil este faptul că şi Nicolae Balotă, un spirit academic, un umanist, un admirabil profesor de literatură universală a citit cu încântare poezia lui Coman Şova, omagiind printre altele discreţia ei....”*

Mă mai paște ideea că domnii culturali sînt precum alcoolici: nu mai reacționează la stimuli normali, mititei. Au nevoie de imensități.

Situația îmi aduce aminte de tabloide.. De unde bănuiala că-s frați buni, neșcoliții, cu hiperșcoliții.

*

În zonă.

„Apel pentru restaurarea demnității profesorilor...”

Cînd apuci să-ți pui problema demnității tale cea încălcată, în mod sigur (pretind eu) slăbiciunea se află înainte de toate în tine.

Un interbelic avea o vorbă: „Ei și?”. Nu-și bătea capul că-i afectează vreunul demnitatea. *D*. e lezată cînd tu însuși nu crezi în ea.

Mă pălise dorul, la un moment dat,

… a dobîndi un condei precum al dlui C.T. Popescu.

Mi-a trecut.

Mă uit la un recent material al domniei sale. Să încerce și autorul a pricepe, de ce lucrurile se petrec în vreun fel pe lumea asta (trec aici și Oltenia...), oha! Esențial este să dea cu parul.

Plus. Dacă nu-ți place, dacă nu poți dormi noaptea de urîciunea unui fapt oarecare, barim încearcă a pune tu o cărămidă de schimbare a situației. Un fir de nisip în direcția bună.

Lucrurile aduc un pic aici cu jucatul la loto. Dacă încerci a drege vreun pic, n-ai contract cu nimeni a reuși (cel mult, cu ulcerul personal). Dar cînd scrii precum domnia sa aici, în mod sigur nu vei îndrepta nimic.

Mai zice dînsul: „legea supremă a României în acest moment nu este Constituția, e materialismul cel mai josnic...”

Dincolo de formula de tabloid, „cel mai josnic”. Dacă lumea-i materialistă, și-o avea rostul său, așa înclinație.

Deși... În paralel aflîndu-mă ceasurile astea li lecturator de istorie. Să vezi ce se omorau cu spiritualitatea, înaintașii noștri de la un 1930! Iar dacă germanii și-au avut liotă de mari filosofi, să vezi ce două războaie mondiale (tot) ca la carte au tras!...

PS

Pînă la urmă, cu disoluția statului (obsesie a dlui Popescu acum vreo șapte-opt ani) cum va fi rămas? Nu de alta, dar mie unuia îmi pare mai solid pe picioare ca niciodată, onor Statul român.

Nu știu cînd publicat-a acel site Politico.eu

…știrea despre Corina Crețu. Dar eu cam azi am văzut-o semnalizată la noi. Acum, la ceas de seară, fandacsia e gata:

> *„Dezvăluirile făcute de către publicaţia online politico.eu scandalizează pudibondele cutume ale Europei...”*

De unde scandal? De unde cutume ale Europei – *în întreg*?

> *„Da, domne, da' nu se vinde altfel jurnalu... Trebuie mîncat borș, inclusiv prin titlu: „Etica muncii moritice”. În paralel, e musai de atacat crunt pe careva, acolo... ”*

PS

Don't forget, scandalizarea reprezintă neputința de a drege domol, de a drege în general un diferend de viață. În scandal, esențial este să țipi. Acolo, pe acel tărîm psihic, rezolvarea nu are nici un chichirez.

Se înțelege c-alde țipatul urmează arii morale. Și argumentații de pix cu bacalaureat.

„Dacian Ciolos: Am simtit o tensiune foarte mare

… in societate pe tema finantarii lacaselor de cult...”

Deși nemulțumiții pe subvenții către Biserică nu mă vor crede... Lumea românească nu-i făcută doar din cei care postează pe Facebook.

Ultimii par a nu privi atent spre *întreaga* societate românească. Unde ar descoperi că pînă și Bucureștiul e posibil a fi majoritar pentru acea Catedrală... Dați umblet prin cartiere, orășele, cătunuri. Priviți oameni. Eventual, puneți de vreo meditațiune, cum veți trata ale bisericii peste 30 ani.

PS

Cineva mă acuza recentissim că ”albesc jegurile” (în loc să le scuip – sic).

Nu e cazul, nici aici (se înțelege că nici nu-i careva „jeg”).

„PNL nu reprezintă un partid

… care se vrea reformat ”.

Eu bănui că PNL nici nu e interesat de ceea ce numim noi reformă. Precum regele Ferdinand cîndva, zice „da, da, da”, însă își vede de-ale lui. Cînd are nevoie reală de modificări interioare, nu cred că ezită mult.

Ideea de reformă, ori – mai mult – de nouă clasă politică etc. par să vină din... neputința solicitanților de-a schimba ceva în ei înșiși (le-o fi greu, ori cred ei că nu e cazul?)

”Ambasadoarea Olandei în România /.../ declară /.../ :

<Regatul Țărilor de Jos este extrem de angajat în creșterea gradului de siguranţă și a drepturilor comunității LGBT, ceea ce înseamnă că, în Europa, Țările de Jos promovează recunoașterea legală a căsătoriei între persoane de același sex>.

Acum, a făcut o declarație similară și în România, determinându-l pe europarlamentarul Daniel Buda, membru al Grupului Partidului Popular European de la Bruxelles, să-i dea o replică pe măsură. „Doamna Ambasador al Olandei, când ne veți cere să avem drogurile și prostituția legalizate?!

Întreb și eu. Ce e rău, să fie prostituția legalizată? Idem drogurile?
Legat de ultimele, nu te oprește nimeni să ceri consumatorilor de droguri respectarea legii. Nu o fac, umflă-i!

*

„Ambasadoarea Olandei, atacată dur: „În ce țară bananieră vă credeți?!”

Dați ochi la exprimarea, la comportamentul nostru – să zicem pe Fb. N-am idee cum se exprimă confrații din țări bananiere. Dar pot bănui că nu-i obligatoriu a fi mai agresivi, mai grobieni ca noi...
Cît privește ideea de atac dur…
La noi, se pare că grija în cazul unui atac este duritatea. Nu eficiența.

Găsesc undeva

… într-o gazetă, textul:

„Ce a scris Robbie Williams pe Twitter după concertul de la Bucureşti. "Ruşine!" i-au spus fanii englezi...”

Oare ce naiba rezolvă exclamînd chestia cu pricina? Cade celălalt (presupunînd că i-ar fi provocat prin acea vehemență) în incomodul sentiment ? N-aș crede.
Teoretic, nu pricep nici de vreo rezolvare, în sufletul emitenului.

Hotărît lucru, căile Domnului nu-și poartă întotdeauna un sens. Barim pentru mințile cele proaste, ca a mea.

PS
Stilul – cel cu „Rușine!” – există din plin și la noi.

Văd o trimitere

… spre cîntecul: ”Acolo este tara mea” (al lui Tudor Gheorghe).

Faimoasele vorbe ce dau bine.,,
Să fii la naiba în praznic (deci îndeptățind vorba 'acolo'), și să arăți spre România. Chit că nu știu cine te ascultă – e ca și cum vreun columbian ar solfegia cu inimă, la București, despre țara lui...
În același timp, ascultat sau ba în acele depărtări, cantautorul vorbește de parcă și-ar avea alături compatrioții din țară... Nu pre 'columbieni'.
Luciditatea (oare?) multă, strică.

Pătura

Cea care nu ajunge și peste cap, și peste picioarele adormitului...
Un material de presă oarecare.

„Un text minunat despre...”/

Dacă e 'minunat', poți să-ți iei adio de la obiectivitate, de la reflectarea corectă a *Jurului*.
În cazul de față, ca semn al pomenitei *minunății*:

„ Eu cred ferm că tu /../ pe măsură ce urci pe culme, ești mai aproape de Dumnezeu...Chiar dacă Dumnezeu este o vastitate interioară, e nevoie de o scară, de un munte... un Carmel... un Tabor... Ca să-l descoperi, îți trebuie fie un munte; iar ca să-l slujești, un templu... Așa că eu te laud acum, și-ți spun că ești mai vrednică decât toți devoții..”

Producția din urmă aparține lui Vasile Andru.
Nu știu dacă să rîd ori să plîng, că ședeam a-l citi cu interes, la un 1982.
M-am deșteptat eu? A luat-o razna dumnealui?

În paralel.
Și presupunînd că m-aș zbate a fi publicate vorbe despre tata. Al meu.
Ce-aș cîștiga dacă s-ar scrie uluitoare, însă neadevărate? Oare nu e mai bine să te faci praf cu vin, decît cu apă rece?

- „Cum stai cu ficatul?”
- Ultima oară au zis că bine...)

Am sentimentul

… că te acuză a fi fără Dumnezeu, păi taman acela care nu posedă vreunul...
Zic asta privind la niște vorbe grele, aruncate de cineva la adresa unei simpatice europarlamentare. Și a celor care ar fi propulsat-o acolo, la țărmul Atlanticului.

„Proiectul de modificare a Constituției

… pentru definirea căsătoriei ca uniunea dintre un bărbat și o femeie, a apărut în Monitorul Oficial. *Soția lui* Felix Tătaru, *artiștii* Tudor Sișu și Vlad Miriță, filozoful Sorin Lavric, printre inițiatori...”

Tudor Șișu. *Artist*.
E cel din grupul rap „La Familia”. Gestul îmi aduce aminte, fie și pe cale livrescă, de năzdrăvanele-prin-tinerețe (să nu le zic curve ale tîrgului!), ce devin spre capătul vieții paznice ale moralității publice...

*

„România nu ar fi prima țară în care cetățenii ar modifica Constituția pentru a proteja familia tradițională. Pentru a împiedica căsătoriile între persoane de același sex, astfel de măsuri constituționale s-au luat în Croația, Slovacia...”

Frumoasa campanie are niște dedesubturi. Mai exact, inițiatorii cred că, de s-a oferi haină instituțională (adică certificat la primărie), destui oameni cu respect al Autorității ar lua-o pre pidosnicul drum.

Mă amuză, dincolo de toate, să gîndesc la cum șede-vor lucrurile peste 10 ani. Ce să mai spun peste 20!...
„Măi, băieți (și fete)... Nu erați voi ăia împotrivă...?”

PS
„Soția lui Felix Tătaru.” Doamna e lipsită de faimă socială, așa că pune cartea de vizită a soțului... Întrebați cine e soțul? Nu tare departe, totuși.

Spre rușinea-mi

… am bănuit că există o deosebire, între părăristul din bodegă și gazetarul de jurnal fruntaș.
Îmi fac mea culpa, însă:

”<Teroristul> secui e doar un idiot util pentru planul pervers pe care Putin l-a folosit cu succes când a distrus Ucraina...”

Probabil, dacă dl Mălin Bot ar fi fost diferit de jupîn Dumitrache al momentului, acesta din urmă nu-l mai citea...

„O tânără de etnie maghiară

…dă o lecție extremiștilor unguri și români: Iubesc România! Aici am familia și prietenii...”

E interesant că, sub cerul nostru, nu-i suficient a spune „Mă simt bine...”. Nuuu, un ”(te) iubesc” e infinit mai pe placul autorităților și al naționaliștilor.
Probabil doar vorbea cea mare ajunge a compensa cît de cît sentimentul curent din societate.

Maître Octavian Paler

…fu cam panglicar după gustul meu.

„ La 80 de ani, Octavian Paler (1926-2007) se simţea singur, într-o societate în care nu îşi mai recunoaştea valorile. Politica îl dezgusta, iar moartea era o taină care-l speria”

Auzi, o societate nu-și recunoștea valorile, iar în acel vacuum dumnealui, Paler, se simțea singur... Ca să vezi de unde i se trăgea indispoziția!... (pot mirosi aici disconfortul de a nu fi fost și el adulat, între acele valori...)

După cum politica, pasămite, îl dezgusta.

Curată iarbă a fiarelor, spre sufletul cititorului de tabloid! După 1945, susținînd dl Paler comunștii, politica nu-i pica prost. Nici pe cînd sosea la fruntea Televiziunii de Stat.

După 1989, cînd țara fu liberă și se exprimă *prin intermediul politicii* – îl deranja...

În ultimul număr al ”Dilemei”

… se află două articole despre prostie .

Mie mi se pare oleacă sondabil ca, în revista minților deosebite, să nu găsești altceva mai bun de purecat, decît respectiva (pretinsă) prostie.

Bineînțeles că, în paralel, dnii Theodor Paleologu și Radu Paraschivescu nu suflă vorbuliță a poseda și ei așa ceva, măcar un pic. Nu, prostia e la alții, pe-o întindere pornind cel puțin de la eroii homerici.

Asta, deși, la o minimă cercetare, oricine-i imposibil a nu cădea și el pe bec, la examenul... deșteptăciunii.

Apropo. De ce nu materiale despre deșteptăciune? Aici, între altele, identificînd lăudabilele oamenilor simpli...

La final, las pentru altădată explicațiile pentru dorul acut de-a descoperi – cu lumînarea – proști. Care se află de fapt, în spatele unui asemenea interes.

PS1

„Felul în care rîde prostul vorbeşte despre două dintre carenţele lui fundamentale: stîngăcia şi precaritatea. Prostul rîde cu toate că nu are umor...”

Fraților!! De-ar fi avut acela ascendența domniilor voastre, burta plină și educația dvs., păi ar fi posedat un hohot după standardele dvs.

Că veni vorba, și punînd de-un exercițiu imaginație. Nu știu dacă, analizînd rîsul celor doi autori, le iese de notă bună.

PS2
Tot eu. Și atent la vorba: „două dintre carenţele lui fundamentale…”
Bietul rîs al unui ins simplu, privit prin lupa răutăcioasă a unui intelectual, devine *carență fundamentală*...

”C. T. Popescu: Și cei care nu merg la biserică

… trebuie să dea bani BOR. E corect așa...”

Distinsul gazetar își expune apoi argumentele.
Îi calc aici un pic pe urme, spunînd că numărul – deloc mic – de credincioși plătește, prin impozite, o mulțime de lucruri tare departe de gusturile și nevoile sale.

”Femeile vin de pe Venus, bărbații de la băut”

(volumul îe este continuator al celui unde „... femeile vin de la coafor)

Mărturisesc a-mi baza cele de mai jos în cea mai mare parte pe lectura a cîte unui capitolaș, făcută ce cei doi autori, ieri, în lansarea cărții. Dacă dînșii ales-au exact acele bucăți, e foarte posibil să le găsească reprezentative pentru întregul op.
Stilul mi-a dus izbitor la acela al revistei „Urizca” din anii 70. Cu femeia care muncește mult, iar soțul i se află pacoste în preajmă....
Nu aș spune că-s ancorat eu însuși – ca mai vîrstnic – la acele vremuri. Tocmai am aderat zilele acestea, cu entuziasm, (și) la siteul umoristic TimesNewRoman.

Nu v-aș fi obosit cu cele de mai sus dacă nu le-aș mai fi găsit de adăugat ceva.
M-au mirat un pic două chestii, iar de-aici părăsim un pic umorul.

Mi s-a întîmplat să răsfoiesc volumul „Barbatii sunt de pe Marte, femeile sunt de pe Venus”, de John Gray. Am făcut-o încă o dată pregătind acest post.
Are șarmul său (și destulă seriozitate), dar – legat de sexe – eu unul prefer frustele afirmați din „Ce nu vor bărbaţii să ştie femeile!”. Asta presupunînd că ne interesează a descoperi din realitățile domeniului, și nu doar șueta.

> *„Fanteziile noastre, ale bărbaţilor, sînt tot ceea ce vă rugaţi voi să nu fie. Dorinţele noastre cele mai fierbinţi sînt mai teribile decît cele mai teribile temeri ale voastre. Visele noastre erotice sînt coşmarurile voastre cele mai groaznice. /…/*
> *Cum poate un bărbat să aibă o deschidere spre dragoste, spre încredere şi spre satisfacţia sexuală de care are nevoie, dacă nu poate să afişeze nici o slăbiciune, dacă nu poate să-şi dezvăluie adevărata natură?”*
> Etc.

În același timp, apropo de interesul pentru acel gen de umor („Urzica”), m-am întrebat dacă aici nu este preluat gustul părinților. Eventual dacă stilul nu se află cumva *default*-ul unei categorii destul de largi de compatrioți, tineri sau mai puțin tineri. Femeia ce cară un sac de ciment și o mistrie, pentru a-și face o statuie, pentru hotărîtoru-i aport în căsătorie. Particularitate aici este plasarea muceniței la Piața Universității, iar ceva mai încolo plasarea frustă a două cuvinte grele.

Dincolo de astea.

Personal, în mijlocul acelei adunări (a lansării de carte), m-am simțit drept mohican. În sensul că nu mai rămăsese nimic din precedenta generație de gazetari. Pe care am apucat-o după 1990.

Bănui că voi șede cu observația și pe o a treia.

Puteți comenta liniștiți aici despre lipsa modestiei.

Între atîtea lucruri serioase

… de sub Soare, poate o fi primită la colț și următoarea: *„a demonstrat ca nu si-a pierdut inutil viata si a lasat ceva in urma...”*

Dincolo de faptul că nu e de ajuns a lăsa ceva în urmă, ci trebuie să și demonstrezi că fructele matale-s demne de acel nume...

Lăsatul ăsta în urmă,,, satisface două chestii.

Una, domolește groaza decurgînd din inutilitatea existenței.

Doi, face bine al naibii de bine moralei sociale.

Dumneai, Societatea, e o chestie ce nu moare (ori barim curînd), ci subzistă pe lumea asta. Ea are însă nevoie de aia sau aia – chestii ce-i pot fi aduse de muritori, prin efortul lor viu. Pentru ca lumea să nu producă de capul ei – de pildă, colecții de chibrite – se stabilește un mercurial. Cutare e valoros, cutare mai puțin ori ba.

Admit că postul ăsta nu e o chestie dintre cele ce rămîn după noi...

*

Apropo de a lăsa în urmă... Ședeam ieri la o coadă de minimarket. Un tip la vreo 40 ani ajunge a-mi spune: „Treceți înainte, dacă vă grăbiți...”.

Mă pune d... a replica (semn, de fapt, al negrabei): „Da, mă așteaptă moartea la ușa apartamentului...”

Domnul în chestiune se face instantaneu negru, sufletește vorbind...: „Nu spune nici în glumă, domnule, asta...”

M-am mirat un pic de-acea speritură – provocată fără să vreau – , unui tip aflat totuși departe de Marea Trecere...

Altminteri,nu-i obligatoriu a te gîndi la nefasta Doamnă cu oroare... Admiram acum ceva timp steagurle naționale puse într-un magazin de sicrie (de 'copîrșee', vorba ardeleanului)...

Ați auzit fără îndoială de specia *Balanță-buldog*

Ce rămîne cu colții într-o idee...

Pornește un entuziast schimb de opinii pe aici, de la un frumos citat din Oscar Wilde. Se replică pe-acolo că acel sport fin îi va fi fost mai dificil britanicului, în închisoarea de moravuri a epocii.

„Ce contează – vine răspunsul – *a lăsat ceva în urmă*...”

Unul dintre convivi se pornește aici a medita.

”Nu știu cum privește posteritatea pe Wilde. Dar de ce pot bănui ne-încîntarea cu care-și petrecu ultimii ani, picat din înalturile sociale...”

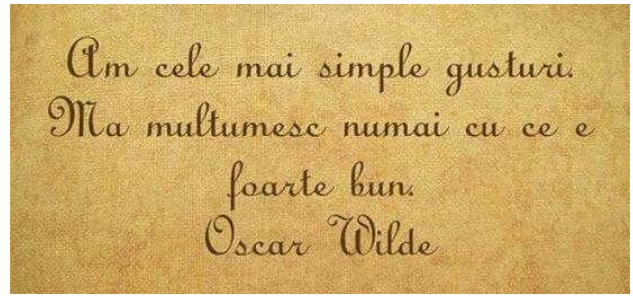

Nu mă împac deloc

… (ce urît caracter!) cu stilul ne-muzical al dlui Tudor Chirilă!

Zic asta cu ochii la o melodie a domniei sale. Cu text aparte.

Rîndurile cu pricina i se află cu grijă de Țară, cît și nițel oedipiene (zic nițel, întrucît au treabă cu tata, dar oleacă invers: tatăl nu l-a deranjat din posesia mamei – cele din aflîndu-se deducțiile mele...)

Tata, ce-ai facut, tata, cu viata ta, cu tara mea?
Eu n-am nimic aici, adio tata!
Ramai cu hotii, sau iesi in strada
Eu am o viata in fata

Dormeai cand toate sansele le luau
Dormeai cand jaful il organizau
Oare constiinta s-o dezmetici
Cand doar copii expatriati vor fi?

I

Ca-n orice scriere publică ce se respectă, facerea de plăcere auditoriului pe află pe prim plan. Cum i s-a furat (publicului din sală și nu numai) țara. Cum ăilalți se află ticăloși.

De banc, e pusă acolo și cîte-o hibă proprie. Cum că ne aflăm egoiști – chit că, după opinia-mi, esențial este să nu faci rău altuia, nu să-ți vezi exagerat doar de tine..

Cum am zis, tot tacîmul vorbelor plăcute urechii.

Plus îndrăzneala de a le zice tare, prin intermediarul Chirilă.

II

Privind acele versuri, simt la mijloc destulă influență Adrian Păunescu.

Pornind de la solistul Vamei, de la părintele Cenclului Flacăra și suind în istorie, întreb: cît au schimbat realitatea asemenea înflăcărate rînduri?

Între războiaie barim,cîte flașnete de-asta săltară spre cer! Ode și revolte. Cînd a fost să pice-un mijloc de an 40, s-a lăsat însă cu liniște deplină. În privința faptelor.

(Legionarii fură minunați aici. Cu zecile de mii țipau că „numai moartea /.../ ne este cea mai sfîntă dintre nunți...”, însă doar o mînă rămase pe baricade la adevărat greu...)

III

> *„Este absolut de neconceput cât s-a furat în această țară la fel cum de neconceput este că o gloată incultă, lipsită de inteligentă, posesoare doar a unui instinct animalic de pradă a semenilor, a putut să conducă România timp de peste 20 de ani...”*

Dacă versurile Chirilă se află pentru urechi de cuminței ai clasei VI, citatul de mai sus vine de la un șmecher al aceluiași palier școlar.

Dincolo de pastila cu „Este absolut de neconceput...”

A pomeni de gloată incultă, câtă vreme matale nu făcuși dovada asimilării înțelepte a ce vei fi lecturat – parcă nu e o treabă...

Idem a vorbi de instinctele nestăpînite ale altora.

O anumită vorbă

…se află tare vulgară. Dar tot atît de plastică.

„A pune botul”

Dacă nu pui, ai vreme de observații total diferite de cele care-s voite de la tine.

Pot bănui că textografia de aici e realizată de un posesor și pricepător al tabletei. Donc, pe el ne vom menține investigația ce-și-cum.

Scopul tărășeniei realizate de dumnealui este să ne iritäm pe propocopșiții puști cu tabletă.

În practică, la mijloc se află altele.

Erste, un altruist sentiment din categoria să moară capra vecinului. Căci nu simt pe-acolo grijă de-a duce jucării electronice micului rural, cît de a nu mai poseda puștiul de la oraș.

Apoi (și legat de invidie pe micii posesori de tablete), ea pornește dintr-o lipsă personală.

De tinerețe, respectiv fericire.

Nu ar fi prima dată sub soare cînd un așa (ultim năpăstuit) voiește să nu le vadă nici la alții...

PS

Mai mult decît serioase, pictogramele de la urma revoltatului text...

De-a dreptul tragic șed însă lucrurile cu (cel ce pare) expeditorul inițial al imaginii (zic asta pentru că dînsul trage și spre-ale DJ-ilor..).

'Politics'

TVR 1 difuzează în așa-numitul *prime-time* un documentar despre Kazahstan. Oferit, conform precizării din finalul peliculei, de ambasada acestui stat asiatic. Urmărind o parte din el, am o strîngere de inimă. Decurgînd din (tot) pomenirea șefului statului de acolo, că a zis ori a făcut cutare lucru. Zăresc și teama din ochii cîte unui cetățean de acolo, fie el cu job probabil rînvit de alții.

2015. Asta e. Viața curge după vrerea-i, nu după dorințele ori iritările noastre.

Totodată. Ce socoteli își are statul nostru, de solicită difuzarea unui așa film la televiziunea națională, pot doar bănui. *Politics*...

PS

Cineva a simțit nevoia să ofere postura de narator – al documentarului – Sandei Țăranu. Probabil alții ar fi avut probleme în a relata despre lideri precum dl Nursultan Nazarbaev.

Garniturile de metrou tip 'Bombardier”

… posedînd agenți de pază, accesul colindătorilor acolo este interzis.

Neașteptat, o tînără femeie cu doi copii purcede azi la cîntece de Crăciun, în previzibila căutare de răsplată bănească.

De felul nu agreez deloc-deloc asemenea manifestări, pe ideea neîncurcatului de borcane. Adică ce-i civilizat, păi așa să rămînă. Azi îmi sare însă brusc în cap – și privind la (relativ) înstăriții din jur – o idee. Recunosc, binișor dureroasă.

Ce mare e clivajul între bucureșteanul bine trăit și destui din cutare sat, de la puțini kilometri de Capitală...!

Aproape două civilizații diferite.

*

În tunelul ce elagă stația de metrou Sudului de complexul Sun City, patru măturătoare de stradă s-au refugiat în căutarea unei temperaturi mai înalte.

Același sentiment – pomenit mai sus – mă ia pe fără. Și nu pot schimba nimic.

Dl Marian Munteanu începe

… să mă dezamăgească nițel...:

> *„Am dat probe în istorie: românii au renunțat la orice, doar ca să-și păstreze credința. Au renunțat la tot. Asta însă n-au cedat-o. Pe două lucruri s-au concentrat românii. Au avut două lucruri în vedere: să-și țină pământul și să-și țină credința în Hristos. Și asta o s-o facă în continuare. Pentru că dacă nu o s-o facem, n-o să mai fim. E o chestie de firesc, e natura existenței noastre”*

I

”Au avut două lucruri în vedere: să-și țină pământul și să-și țină credința în Hristos...”

Știu. C-ăi foarte valoros să zici cu maxim aplomb ceva, oricît de șubred ar fi enunțul acela...

Dl Munteanu scapă aici din vedere ceva. Că oricît ar fi avut în vedere românul (cumva „autoritățile române”?) să-ți țină pămîntul, cînd se străduiră suficient ăi mai mari din jur a plecat ba o Bucovină nordică, ba o Basarabie șcl...

Niet-ul nostru a făcut exact cît o ceapă degerată. Și invers. Oricît am vrut noi, Transilvania a fost căpătată la Versailles, în 1919, nu la Alba Iulia... Am reluat tot așa Ardealul de Nord, după 1945.

II

Legat de a-ți ține credința în Hristos, totuși nu s-a înghesuit nimeni a ne-o lua.

În cel mai bun caz ni s-a oferit a ne închina spre Roma, în loc de Constantinopol.

III

„ Și asta o s-o facă în continuare. Pentru că dacă nu o s-o facem, n-o să mai fim. E o chestie de firesc, e natura existenței noastre...”

Argumentația dlui Munteanu îmi pare binișor șubredă, ca orice se străduie a încînta – pe burta goală – auditoriul. Eu m-aș feri a face previziuni. Nu aduce anul, ce furnizează ceasul.

Sufletul. Al nostru...

Cum îl dau gata, pre el, vorbe ca aceasta:

„Oprește, Doamne, clipa cu care măsori eternitatea!” (Lucian Blaga)

Unul nu apucă să se întrebe: urmare a acestui îndemn, PreaÎnaltul opri eternitatea-n loc?

La așa ceva, am voie a-l trece pe tata Blaga în Enciclopedia poveștilor frumoase?

N-am idee dacă s-a mediatizat....

Ora 17 parcă.

Cobor la metrou Izvor. Acolo, anunț destul de panicat (barim prin tonul răzbătut la difuzoare megafoane) la amplificarea stației, cum că e întreruptă circulația între Timpuri Noi și Izvor.

Asta pentru că, *din motive de siguranță a călătorilor*, vecina stație Piața Unirii (I) este evacuată.

Pot mirosi iute a fi vorba de o alarmă teroristă. O salariată de la *Acces* îmi confirmă.

Încerc în premieră două sentimente.

Unul de panică (în fața noutății mai mult), mascat însă de aer dezinvolt.

Apoi, realizez că asemenea tărășenie, cu bombă ori ba, mai degrabă m-ar coagula (la figurat...), cu restul concitadinilor. Nicidecum pe cum bănuiam, de sperietură, de luat cîmpii în fața atentatorului...

Barim așa am simțit la mine...

Aud pe la alții

Cea mai mare minune este să ajungi a crede că poți produce una.

Am pe aici un clinci

…cu niște religioși, de-ăia chitiți. Subiect: căsătoriile homosexuale.

(Bănui că veți fi știind de-acum mușteriul: n-am de gînd a merge la starea civilă cu vreun domn, doar mi-e boală pe-ăi care țin să impună gusturi altora!).

> *”Domnule ori nu vreti ori nu puteti sa vă aruncati un ochi in presa straina din ultimii 5 ani pentru a vedea clar care este si cum este implementată agenda organizatiilor LGBT. Ori dumneata ai impresia ca romanul de rand nu are acces la limba engleza si prin urmare, nici la presa străină. Nu stiu daca la revoluție te-ai bucurat sau ti-a părut rău, insa iti promit ca pentru a opri tavalugul LGBT, zeci de mii de tineri intelectuali români crestin-ortodocsi sunt dispusi sa facem mai mult decat sa ne umflam in pene pe internet. Deschide ochii, ori daca esti rău intenționat, căuta-ți de treabă!”*
>
> (Nu mă întrebați despre foile de viță ale răspunsului...)

Șed a mă întreba...

Oare cum le-ar asta fundamentaliștilor de mai sus (fie ei și doar ortodocși) dacă nu ar mai fi majoritari? Și implicit nu ar mai avea sprijinul statului (căci îl au, din plin!)?

La situația de-acum le ușor să facă pe leii...

> */ „Ordene, de la de-alde d-ăștia ca dumneata se duce lumea dă rîpă...”*
>
> Păi voi ce păziți, cînd nebunatici duc Terra la vale? Veniți cu idei deștepte, respectiv puneți de-un compromis, nu tot cu ideea că vă aflați voi depozitarii Adevărului! /

O rețetă simplă

Foarte probabil, tare veche.

Și nu tocmai onestă. Chit că mega-umană.

Stabilești o ștachetă foarte sus.

Barim raportată la realitate..

> *”Cum trebuie să fie un om politic?”*

Acel nivel de performanță e pentru alții (nu și pentru tine, moralizatorul).

Apoi, te dai revoltat că cutare ins ori tagmă nu prestează la înălțimea stabilită de tine.

Lucrurile-ți pemit să împuști trei iepuri dintr-un foc. Să te descarci de agresivitate. Să cobori pe altul, că uite ce incompetent este. Să-ți urci propria persoană, cea îngrijată de bunul mers al obștei / umanității.

.

M-am apucat de curînd

…a privi curios, spre o vorbă cu Dumnezeu, a unui cunoscut filosof român.
Dau azi de ceva apropiat, chit că aici se produce un obraz bisericesc.

> *„Dar este o greşeală pe care Dumnezeu i-a iertat-o, pentru mulţimea uriaşă a faptelor lui bune din restul vieţii sale.”*
> Zice astea starețul Iustin Pârvu – între timp răposat –, despre (auto)pictura lui Arsenie Boca.

Urmează o întrebare de bun simț. Cînd l-a consultat respectivul pe Dumnezeu?
(Am îndoieli a fi intrat în contact, altfel se lăsa cu un Maglavit la cub.)

Pînă una alta, e o dublă glăsuire în numele Înaltului... Asupra faptelor bune ale cuiva, respectiv a iertării unui gest al aceluiași..

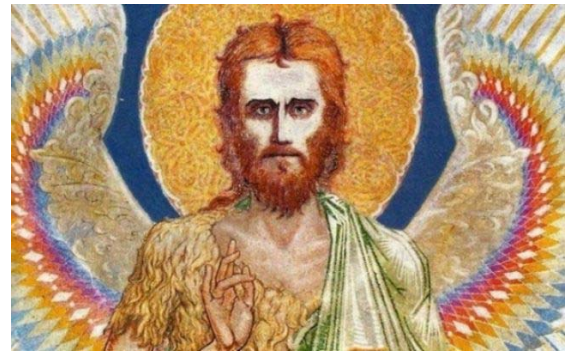

Pietre de moară nu ridic

Dar nici viață ușoară nu duc (urmare a deciziunilor semnate: „Noi, ursitoarele...”). Mai ales pe drumul verificării a ceea ce ne pică în brațe.
Ciugulesc dintr-o bibliotecă un volum. *”Declarație de iubire”...* A lui Gabriel Liiceanu.
Ca părere a mea.
În materie de mintoșenie, cred că prudența nu trebuie să te părăsească. Ca atare, nu-i cazul să te-apuci a crede că te afli depozitar al adevărului,

După cum.
În relațiile cu oamenii e înțelept a știi că ne aflăm posesori de bune, cît și de rele.

Bineînțeles însă, că-n viață lucrurile șed mai amestecate. Iar un G.B. poate face liniștit paradă de iubire, chit că înghețul sentimental i-i mai mult decît vizibil.
Pe aceeași scenă, poți da și titluri de tabloide („”Declarație de iubire”). Asta, întrucît inclusiv inșii culturali au nevoie de hrană pentru tenebrele sufletului...

Introducerea fu lunguță, în vreme de interiorul postului e destul de scurt.
Zice dl Liiceanu:

„Noica a apărut în viața publică din România ca o provocare. De la bun început, din anii 30, și-a sfidat contemporanii, acuzîndu-i de analfabetism în problema gospodăririi vieții interioare”

E o glumă mai mult decît savuroasă. Să te apuci a face ordine în viața interioară a altuia.

Încă n-am răsfoit atent volumul în chestiune, eventual opuri ale lui C. Noica. Iar în ele să descopăr, eventual, asigurări că filosoful respectiv și-a tras o alfabetizare nemaipomenită în viața proprie.

Eu unul nu cred că C.N. a bătut recorduri în acea direcție. Din principiu, pentru că s-a aflat om.

Apoi, pe niște articole prolegionare ale dînsului mi-au trecut ochii, și n-aș paria de vreo desăvîrșire, pe-acolo...

Dl Liiceanu, prin titlul volumului, cît și prin zone de text, susține ideea lui C. Noica. Aceea cu 'edificarea' (adică a construi un edificiu, în fell vizat de noiceni) individului.

Epilog.

Fără a pretinde că m-aleg eu primul, istoricește, cu așa belea....

Cînd o idee ori vreun autor apucat-a să obțină recunoașterea publică, e-al naibii de greu să tragi de mînecă, asupra vreunei idei pe care o găsești contestabilă, la aceia.

„Cum, domne, se apucă un pigmeu ca matale a găsi scame la ditai... Stai să-mi scot pălăria.”)

Foto: Buciumul ro, Gandul.info

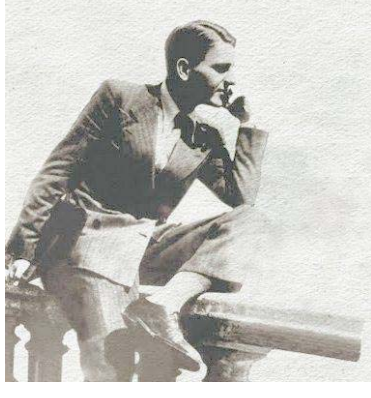

Interviu al unei doamne psiholog

Vorbește despre părinți:

„Mama era o femeie echilibrată, tata, un bărbat foarte puternic. Mereu mi-au hrănit ideea de ambiţie, „nu eşti tu proasta proştilor", spuneau. Eram totuşi un copil timid, /.../ Mă trimitea tata câteodată să iau vreo adeverinţă de elev de la şcoală. Nu eram în stare. Îmi era o ruşine să intru acolo, să o rog pe secretară... Şi acasă minţeam. Spuneam că n-am găsit pe nimeni...

Mă mir că doamnei psiholog nu-i căzură aici niște fise... Importante. Și anume că „Nu ești proasta proștilor” se traduce exact invers, ca apreciere din partea acelor părinți.

Ba și cărțile de specialitate vorbesc de inapetența inconștientului pentru negații.

Echilibrul și tăria genitorilor cu pricina dau fruct nu doar în timiditatea fiicei, dar și în relația foarte apropiată (i se pare ei..) pe care o are apoi cu fiul său.

În context general, mama cu pricina se afla adeptă a ideii: „sângele şi sexul zăpăcesc mintea"
Or, nițică doză de erotism nu strică nici în relația părinte-copil (chit că biserica, societatea pot turba la așa idee...).

Altfel, plodul caută iute în exterior ce-i lipsește...

Fiul dnei psiholog se însoară la nouăsprezece ani...

PS

Un prieten sinăian avea o vorbă: „Ca să fii un bun dooctor de nebuni, trebuie să te aflu tu însuți nițel scrîntit". Am îndrăznit a completa ulteror ideea. În sensul că nu puțini urmează Psihologia în speranța inconștientă de a-și drege (și) necazurile psihologice proprii.

Recunosc

La mijloc mi-i cruntă invidie.

Că domnului psiholog citat mai jos îi solicită multe canale TV opinia, în vreme ce subsemnatul nu-i băgat de nimeni-nimeni în seamă ...

> /Titlu/ ***Statul care ucide. Cui îi pasă?***
> *„„Nepăsarea ucide de două ori. Sunt tineri care o dată au fost trataţi cu nepăsare de către părinţi fiind abandonaţi şi lăsaţi în grija statului. Iar statul, prin serviciile de asistentă socială, având obligaţia de a-i proteja şi de a le asigura condiţiile psihosociale pentru creştere şi dezvoltare, tot din nepăsare le favorizează decesul."*

Sigur menirea unui psiholog e să emane revoltă (rămîne de văzut cît de justificate, din punct de vedere al inteligenței...)?

Într-adevăr, dă frumos să pufăi de grija binelui nației, dar parcă asta e treaba ziariștilor fruntași, a comentatorilor Fb, nu a psihologilor de viitor...

Dl Sebastian B.:

> *"Se pare că așa arată un manual de clasa a IV-a. Oamenii ăia care l-au aprobat sunt sănătoși la cap??! Eu aș cere o expertiză psihiatrică."*

I

Cam toți facem greșeala asta... Ne revoltăm (și facem de ocară) cîte-un lucru, dar uităm să spunem – concret – ce de acolo ne pică prost. Cu atît mai puțin nu propunem alternativă optimizată.

II

Poate greșesc. Dar cred că-i sănătos, dacă tot umblăm mai la vîrf de societate românească, a fi nițel mai atenți la exprimări nervoase...

III
Din eleganță.
Nu recomand un consult psiho, în cazul solicitantului de iute expertiză psihiatrică – pentru altul...
În context, se poate explora ce l-a deranjat de fapt, pe dl Bodu, în acea filă...

În Basarabia, înființare de partid nou

Îi zice „Demnitate și Adevăr”.
Probabil am îmbătrînit. Cînd cineva îmi dă pe la nas (fie dinspre estul Prutului) cu „Demnitate și Adevăr”, încrederea-mi se duce spre zero.

*
Apropo de partide în scutece. Nu știu cum ședeau lucrurile în vremea lui Carol I. Cel cu deviza „Nihil sine Deo”... Dar, la un 2015, am sentimentul c-ăl mai lipsit de obraz e taman cel ce strigă: „Nimic fără Dumnezeu!”...

PS
Acum văd virgula înaintea conjuncției 'și'...
Anterior văzusem emisfera Americilor...

Tendința e să crezi

…că în Dreapta s-au adunat mai mulți deștepți decît în alte zone ale eșicherului politic...
Ca atare, ai dureroase surprize lecturând lucruri precum mai jos...:

> *„Sunt momente în care cred că politica românească va renaşte doar în urma unui „cutremur” care să „înghită” tot ceea ce este nociv şi nefolositor, pentru că există indivizi de joasă speţă precum deputatul Claudiu Manda şi partide ca PSD care nu se vor face bine niciodată! ”*

Din text, eu deduc un lucru mic. Dl deputat PNL își declară de fapt neputința în a îndepta lucrurile.
Să aștepte pîn-o sosi acel cutremur.

Pe undeva, o întrebare

> *„Dacă m-ar întreba cineva care sunt scriitorii români pe care îi prefer...”*

Eu unul.
Nu reușesc amiciții prea mari cu literatura.
Trag în schimb spre amicul Constantin Argetoianu. Care scrie frumos (zic eu) și realist despre viață.

Tot ca părere a mea.
Sînt atîtea de explorat în viață – 'pe direct' – încît nu văd necesitatea finețurilor în exces.

PS
Brusc, mi se face acum un mare dor de Zola.

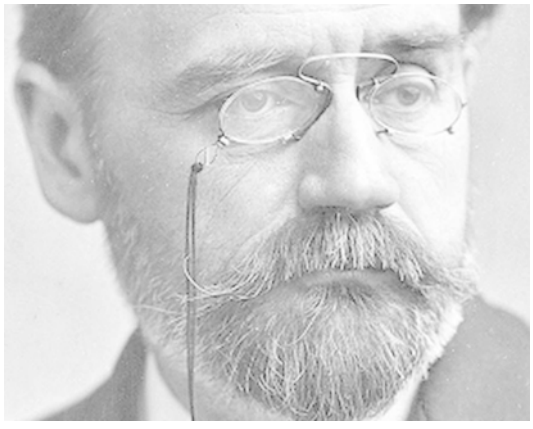

Răutăți

Și apropo de a ne trăi viața. Un filosof român recomanda ucenicilor deprinderea vechii limbi grecești. Pentru a pricepe mai bine pe cutare antic .
Să fie la ei acolo...

Mmmmm...

Adică discutabil fiind.
Mai degrabă acea persoană se încurajează singură, că drumul pe care s-a angajat cîndva face doi bani. Asta în condițiile în care-i posibil a nu fi întîlnit multă sare a vieții, pe-acolo...
De ce pot bănui că reclama nu vine din partea unui admirator /să zicem / de pod cu aspect modern și oferind maximă siguranță în exploatare?

Golănie

„Candidatul PNL la Primărie, o insultă aruncată în obrazul bucureștenilor...”

Cu ce ocazie aflat-a posesorul seriosului chip (din foto) că dl candidat liberal se află și insultă, și la adresa tuturor bucureștenilor – nu-mi dau seama...

După așa introducere a gazetarului nost', articolul nu poate călca în alt gen de străchini...:

„Cristian Bușoi este un nimeni politic, dar este un nimeni care are șanse bune să devină viitorul primar general al Capitalei, printr-o operațiune politico-socială-mediatică menită să testeze capacitatea celor care l-au creat de a impune electoratului fie și o non-entitate politică fără identitate. Din punctul de vedere al democrației este un experiment periculos. Din punct de vedere politic este însă o dovadă de imensă aroganță și batjocură din partea PNL la adresa unui oraș mâncat pe dinăuntru de cancerul corupției și incompetenței..."

Observ

La alții (noi aflîndu-ne sloi).
… că fericirea e legată de însuflețirea unor vorbe – totuși – simplute...

"Vom mai merge împreună
O bună bucată de pământ,
O bună bucată de cer,
O bună bucată de lună...."

Sesizez în paralel sistemul. Vorbe teoretic înalte, dar nu prea deschizătoare de poartă spre adîncul sufletului...
În acest ultim sens, și chit că nu le am cu poezia, am apucat a repera că există și stihuri aparent aiurea, care merg însă glonț spre depozitul simțirilor noastre...

Ascultam totodată zisele unui animator de întîlnire alpină.
Seci.
Sufletește vorbind, i-aș spune limbaj de lemn.

"Premierea legendelor alpinismului românesc. Felicitări"

Înțeleg însă că apucînd a rezona cu vreun spectator, riști a da chix la poarta sufletească a celorlalți.
Deci stilul cu pricina e răul mic, la poale de Carpați barim.

Precizare.
Tot postul se vrea observație, nu vreun haz de insuficientele cuiva.

Neam prost.

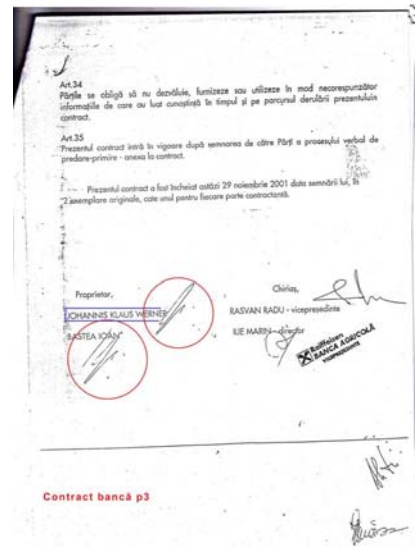
Art.34
Părțile se obligă să nu dezvăluie, fumizeze sau utilizeze în mod necorespunzător informațiile de care au luat cunoștință în timpul și pe parcursul derulării prezentului contract.

Art.35
Prezentul contract intră în vigoare după semnarea de către Părți a procesului verbal de predare-primire - anexa la contract.

Prezentul contract a fost încheiat astăzi 29 noiembrie 2001 data semnării lui, în 2 exemplare originale, câte unul pentru fiecare parte contractantă.

Proprietar,
IOHANNIS KLAUS WERNER
BASTEA IOAN

Chirias,
RASVAN RADU - vicepresedinte
ILIE MARIN - director

Contract bancă p3

Eu.
Dau ochi la o semnătură.
N-am studii în domeniu (chiromanție parcă îi zice...).
Prin urmare, zic să nu adorm.

Tipul de acolo îmi pare a fi mai superficial decît se arată.
Compensează – spre succesu-i social – cu teama pe care o inspiră genu-i de om.
Zic și eu, ca tot omul la băutură...

> / *„A naibii e pielea pe tine, Ordene...*
> *Știi bine că ultima vorbă – aparent de hulit – deschide de fapt poarta spre inconștientul cetitoriului...”* /

Mă nimeresc la un cîntec

Fie și mai vechi: Charles Trenet, „*Douce France*”

Poate pentru că francezilor li-i aproape Oceanul. Ori cine știe din ce motiv.
Ei pot solfegia legat de patrie și în stilul lui Trenet...

La noi, pre poale de Carpați, nu se cade să nu fii solemn... Festivist.
De ce – se poate explora.

Facebook ne sugerează

… o filă a sa (o face pe bani...). Titlul ei: „Iohannis, retrage-i gradele lui Oprea”.
Aș îndrăzni aici două observați mici.

I
A ședea de grija epoleților (la propriu sau ba) la care ajuns-a cineva e semn că stai prost cu putința de a sui. În ierarhie. Respectiv în dotațiunea de-a identifica frumosul, prin viață.

II
Cu cît lozincile, respectiv iritările (pe tipar mioritic de 2015) se află mai umflate, pe măsură se află dorința de a nu mirosi – cumva – ce-l animă de fapt pe-acela, în demersu-i...

> *„Suntem condusi de impostori, semianalfabeti, interlopi, penali, nesimtiti, care, din pacate, nu cred, ca se vor lasa debarcati, pe cale pasnica ...”*

Amicul nostru e simțit foc. Se adresează președintelui precum hulitul Oprea vreunui căprar din subordine.....

La o recentă lansare de carte

… l-am zărit în carne și oase pe dl Mirel C.
E vorba de semnatarul, în fila-i Fb, a unor zise deloc-deloc amabile la adresa președintelui Iohannis.

Întrucît sibianul era făcut acolo 'bulangiu', inițial mintea-mi 'a proastă a căutat explicații în domeniul erotic.
Or, vederea acelui fruntaș al Evenimentului Zilei mi-a sugerat că la mijloc e o chestie nițel mai banală...
Un deranj că un tip la locu-i și ajuns la nivel înalt nu-l băga în seamă.
Din ce motive supăratul e foarte sensibnil la așa ceva, păi se poate explora.

Reajung cu ochii

…pe-un post unde un băiat de treabă își numea primarul de sector *'necoiță`* (e vorba de Robert Negoiță).
Pot bănui c-acel necoiță înseamnă lipsit de testicole.

Spune-mi în ce fel jignești, ca să-i spun unde ești matale însuși vulnerabil, ca vorbire de bine...

„De singuratate na.i sa vezi un om fericit”

Dureroase, vreo două chestii aici.
Omul nostru vehiculează aici un slogan social.
Cu ochii la acea formulă, bănui că nu apucă a-și vedea de dorințe proprii.

Plus.
Să fiu eu sănătos ce-ar căuta și el fericire în singurătate.
Dar educația, mediul nu-i dau voie...

„Să fii femeie şi spirit în acelaşi timp

… /dar/ să-ţi păstrezi intacte toate izvoarele pasiunii şi ale senzualităţii, dar să le ghidezi prin inteligenţă, prin nuanţe, prin fantezie... ” (””Huliganii”)

Dacă Elade ar trăi l-aș întreba de-a cunoscut așa femeie.
Am îndoieli.

La așa opinie, știu cine pică de neam prost. De ticălos ce vrea să strice plăcerea altuia...
(deși, taman acea burzuluială punctează că a fi fost atins dureros adevăr...)

PS
Părerea mea, legată tot de citat. Dacă ți-ai păstrat intacte izvoarele pomenite, senzualitatea e pomenită inutil acolo...

O zisă interesantă

… chit că nu am idee cum aparține...:

”Poetry is what happens
when your mind stops working,
and for a moment, all you do is feel.”

O singură chestie așa adapta aici, în ce mă privește.
Nu aș numi starea cu pricina 'poezie'. O văd doar ca pe o minunăție de *minte goală*.
Și care nu ține deloc mult – dar prinde atît de bine...

A referit de așa ceva și Teodor Mazilu, demult, în „Ipocrizia disperării”,

Răutăți

O fi stat cineva a trata psiho așa versuri?

Sunt câţiva morţi în oraş, iubito,
Chiar pentru asta am venit să-ţi spun;
Pe catafalc, de căldura-n oraş,
Încet, cadavrele se descompun.

Cei vii se mişcă şi ei descompuşi,
Cu lutul de căldura asudat;
E miros de cadavre, iubito,
Şi azi, chiar sânul tău e mai lăsat.

Toarnă pe covoare parfume tari,
Adu roze pe tine să le pun;
Sunt câţiva morţi în oraş, iubito,
Şi-ncet, cadavrele se descompun...”

(”Cuptor”)

Teoretic, propun aici o mîrșăvie – dar sănătatea dlui poet (altminteri răposat de mult) îmi pare de studiat...
Și nu spun asta pentru a jigni. Dar simptomele-s destul de clare...
Sînt de luat așa scrise și prezentate unui specialist, pretinzînd că vin de la banalul pacient Y.
Prin cele de mai sus nu-mi pun problema lui a jigni, lui a coborî pe cineva.
Doar încerc a descoperi o nouă fațetă a realității.
E interesant aici că doar de ridici problema unui nou unghi asupra unui om (celebru...), sumedenie de tipi se uită urît la tine. Fără a da explicații...

Onestitate și complexe

„Tanase Scatiu de Teleorman, fiu de milițian...”

a) Onestitatea de a lega pe-un om de ce fu tat-su (asta presupunînd că-i reală situația)…
b) Să fiu eu sănătos cîtă inferioritate se ascunde în așa vorbă.

Istoria

Spune multe despre un 1 Decembrie.
Nu și despre fratele 13.

Departe de mine a solicita prezentare pe tipic comunist al manifestației de la jumătatea ultimei luni din 1918. Dar fură atunci – totuși – niște oameni cu probleme, ieșiți în stradă.

Ce-i drept, sătulul nu crede pe ăl flămînd. Mă refer la românul anului 2015 (în paralel dorita coeziune socală de azi presupune înfățișare roză a trecutului). Și-n general necazurile cuiva disturbă prost.
Mai ales cînd nu se leagă cu vreo nevoie de exteriorizare, de-a noastră – cei de la *anul Domnului* ăl pomenit...

Omenesc

„Muzeul Simu, in stilul unui templu grecesc, fondat la 1910 de Anastase Simu.
Viata cladirii nu a fost una foarte lunga: 50 de ani. La inceputul anilor ’60, regimul Dej a demolat Palatul Simu si imprejurimile, pentru a ridica doi colosi fara personalitate: blocurile ONT si Eva.”

Pot înțelege nevoia ce împinge pe autor la așa afirmații.
Îmi trezește însă interesul vorba „fără personalitate”. E vorba de blocurile în chestiune.

Nu am simpatii în exces pentru construcțiile dejiste. Dar, de chiu de vai, în acele clădiri au găsit locuință (ultracentrală) o mulțime de oameni. În paralel, s-au ivit și magazine – după știința mea, căutate.

Clădirea Simu o fi fost ea precum templele grecești, și avea colecție de artă înăuntru, dar utilitatea îi era minimă. Barim la masa largă.

Plus că apartenența la grecitate nu-I va fi oferit automat personalitate. Totul rămîne latitudinii privitorului.

Mă uit la rîndurile de mai sus și realizez că-i chestie rară, a-ți expune punctul de vedere fără a nutri partipris, iar în paralel să nu te revolți de actele, de opiniile cuiva.

Mă aflu un pic deprimat

Privit-am niște versuri bacoviene dintr-un unghi diferit. Fie acesta (copil abia născut, cu zoaie...) și insuficient de clar argumentat.

Prietenul meu, profesorul de limba română, pare să fi primit noua viziune ca pe o ciudățenie.

Ce chestie...

Ideea de 'ins neînțeles' presupune în cel mai bun caz o percepție neutră. Îndeobște tratamentul e negativ – iar ultima vorbă e destul de-amabilă...

Asta e. Fiecare cu 'proiectul' său – cadorisit de undeva la întîia respirație personală...

Dilemă

Ce titlu să primesc? Bunicul? Tataia?

Am propus 'Tati-mare'.

În paralel, aș minți că n-am șters o lacrimă, la gîndul campaniei precedente...

„Ciobanii pentru că cer drepturi: amendă pînă la 20.000 lei.”

Situația e bizară. fără dubiu. Dar nici nu-i pune nimeni pe-acei oieri a încălca legea. Aceea a manifestațiilor publice.

Mi se pare o prostioară. Te cari de la Jina și mai știu eu unde, în Capitală, iar aici nu ai altceva mai bun de făcut decît să fac în sîc jandarmilor.

Deduc de-aici că au fost trebuințe sufletești mai puternice decît a rezolva problema prevederilor legislative contestate...

După cum. Cine stabilește care e dreptul cuiva?...

După cum *cioban* e și acela care asmute cîinele asupra turiștilor... Ori se face că plouă cînd dulăii se năpustesc de capul lor la un drumeț...

20 decembrie 1989

Îh.

Dureros de tensionate au fost zilele, acum 26 ani... Eram rupți interior de secvențele audio cu împușcături de la Timișoara. Iar noi, bucureștenii, nu 'mișcam' deloc...

Pe acest fond, Ceaușescu (revenit din Iranul unde fusese) răsucește cuțitul în rana neputințelor noastre, ținînd discursul știut... Prin fabrici, s-a pus de sinistrele (mai ales în acel context) adunări ale oamenilor muncii... „Huliganii de la Timișoara”.

Pe 21 decembrie, nu am urmărit televizorul (de fapt, nici nu aveam – pînă și procurarea a așa ceva era o problemă!). În autobuzul 179 parcă – parcă mă și văd la scara din mijloc – un coleg din așa-numita TESA (el, nu eu) m-a întrebat dacă am aflat ce e prin centrul Bucureștiului...

„Nu...”

Deprimare și la serviciu – eram schimbul II – apoi, unde s-au mai adunat ceva informații (fuseseră colegi duși la faimosul miting din acea zi). Spre seară, au început să se audă împușcături dinspre centrul urbei (mă găseam aproximativ în platforma „23 August”).

Nu mai țin minte ce au relatat, peste noapte, la „Europa Liberă”. Dar stat-am tîrziu pe recepție. Nu doar eu: sunetele aparte ale compatrioților muchenezi răzbăteau prin pereți, semn că vecinii nu se îndeletniceau nici ei cu altceva...

Cert este că în dimineața următoare 'ața' m-a dus șnur, să dau un ochi, la fața locului...

Mda... A fost cîndva. 26 ani...

Parcă și-acum mi se lasă pometii în aval, a tensiune multă...

Aș putea spune că abia în noiembrie 1996 am răsuflat cît de cît ușurat, la victoria Convenției Democratice... Dar și de-acolo au plecat (inevitabile) belele.

Viața.

PS

Mai tinerii pot întreba generația mea, plus cele mai vechi, cum am suportat așa individ...

Da, pare o aiureală... Istoria se află însă rareori fată de treabă.n

Domniile voastre

… cum vă gestionați nostalgiile – asupra clipelor amoroase (și personale) din vechime?

Al meu adînc trimise ieri mesaj, că dorește o veche melodie a lui Aurelian Andreescu. „Pentru Maria”.

I-am satisfăcut dorința (doar n-am înnebunit să mă contrez cu El!) și-uite-așa ajunsei pe fila Fb a unei doamne ce mi-a încîntat prima tinerețe. Plus adus pe lume primii mei doi urmași.

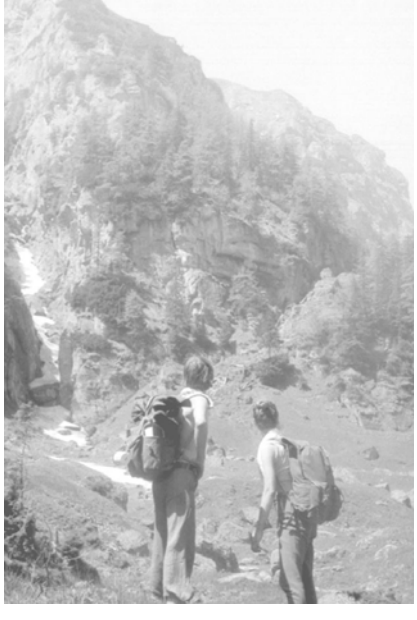

Inima se pornește tic-tic-tac... Și forte.

Sentimentul că ne-am schimbat mult, după separare, nu-mi atenuează plăcuta inflamare...

Viața.

Parcă Henry Miller vorbește de-un tip, chestionat pe patul morții asupra a ceea ce și-ar dori.

Acela era interesat de sex.

Oare pe mine unde m-o duce gîndul, voia atunci?

Nu pot ști. Voi fi probabil alt om, odată ajuns pe-acel Prag...

Traian Ungureanu se află iritat de o situație

> *„Crăciunul e o rușine pentru tot mai multe persoane din lumea occidentală. Nu chiar orice fel de persoane. În mare parte, rușinații sînt de găsit în Universități, în mass media, între politicienii de stînga și în instituțiile europene. /.../ Cum am ajuns atît de proști? Nu! Atît de ridicoli. Și fanatici."*

Să fiu iertat. Acolo există niște oameni. Înțeleg că nu puțini. Care optează într-un fel oarecare. Nu mi se pare foarte serios să mă bag eu în gusturile lor. Dacă nu vor ei Crăciun, care e problema? Se tulbură un ceva în mine, de fapt, și care lega interesul pentru Crăciun de existența unei majorități în jur, cu așa gusturi?

Pe-acolo mai e o treabă, existentă probabil de la Adam. Deranjul omului că cele cu care-i el obișnuit se schimbă / pier...

PS

> *"Cum am ajuns atît de proști? Nu! Atît de ridicoli. Și fanatici."*

Eu m-aș feri de vorbe precum acestea. Care țin de curtea școlii, respctiv de tipul persuasiv al șmecherilor... Și o vorbă cît mai dură, la care preopinentul se tulbură grozav, iar ai tăi te aplaudă încîntați...
Meditez acum că la nivelul aceta este neesențială argumentația, convingerea seamănului. Contează doar să izbutești a-l tulbura mai tare pe adversar...

Cîrcotaș. Eu!

> *„E mare lucru să știi să-ți trăiești viața. Majoritatea oamenilor doar există." (Oscar Wilde)*

La o vorbă ca asta aderi în primul rînd pentru că-ți dă sentimentul de-a fi superior ălorlalți. În subsidiar, că și matale îți *trăiești* viața (nu ca nenorociții ceilalți...). La bani mărunți, nici pe mine nu m-ar durea gura a spune că io duc viața cea adevărată, iar Wilde doar a *existat* .
Bănui că vorba lui a prins și pentru că-i lipsește argumentația. Iar ce poate fi mai fain, decît să ajungi in Heaven, fără măcar să-ți răcești gura? (Ar fi fost și greu, să produci o susținere la pretenția cu pricina...)

Se înțelege că entuziasmații de citatul din amonte n-au știință cît de frumos decurse ultima treime din viața Eroului lor... Sînt curios dacă îi mai ardea de-așa pastile..

Între noi fie vorba

Și privind supărarea pe Ion Țiriac și invitații săi la vînătoare. Pînă să fie grija de animalele ucise acolo (bănui că nu s-a dus jurnalist pe-acolo, a explora cum funcționează acel Ocol cinegetic...), simt că al mai greu ne pică inferioritatea față de nivelul social al acelor vînători. Și trăitori în Germania, pe deasupra.
Bașca faptul că nu ne dau atenție.

În ce privește poveștile cu masacrul animalelor de la Balc șcl, parcă nu m-aș băga, cîtă vreme nu-s vegerarian. Și, deci, sumedenie de animale iau în ciocan în cap, la abator, pentru a-mi fi masa plină.

Deranjul (să presupunem că apare) pe un german ne va fi întotdeauna mai amplu decît pe un american. Acesta din urmă e mai puțin controlat, iar inconștientul nostru dornic de afecțiune poate spera – fie și în vis – ca americanul să ne zică „Hello!...” să ne strîngă mîna – în general să ia act de existența noastră.

La nepoții lui Siegfried, lucrurile-s mai sarbăde, pe felia cu pricina...

Nimeni nu apucă să vadă aici...

De fapt. *apucă*. Dar interesul poartă fesul...

Dacă faci parte din Stradă ori simpatizezi cu Ea, te simți ca și cum te-ai așeza în față la o așa numită coadă umană. Sau, poate mai plastic zis, ca și cum ai lua-o pe spațiul liniei de tramvai, devansînd șoferii care așteaptă cuminți în coloană.

Lăudata Stradă e unealtă a Puciului. Ea ignoră democrația.

Este totodată și un izvor de accentuată violență. Obține nu atît pentru că-i animată de idei mărețe. cît pentru că amenință ori aplică de-a dreptul forța.

Bineînțeles că Strada nu-i un organism de capul ei. Ci un vierme care se produce atunci cînd vor păpușarii. Și în limitele stabilite tot de aceștia.

Nu am vreo supărare pe ultimii. Căci toți sîntem oameni.

Ce-i al dînsului, e-al dînsului...

Parcă mă simt mai în siguranță cu-așa locatar la Cotroceni, decît cu vreun d. Emil Constantinescu...

Și decît cu un d. Băsescu, care se simțea tare bine luptînd cu ai săi (la furntea statului aflăndu-te, asta nu e deloc o calitate...).

Trec pe lîngă „Cimitirul Eroilor Revoluției”

… din București.
În paralel, președintele țării spune:

> *”Vom lupta şi vom fi liberi!” nu a fost o simplă lozincă, izvorâtă din revolta faţă de dictatura comunistă. Jertfa celor care, în decembrie 1989, au făcut sacrificiul suprem ...”*

Omul simplu nu are nevoie de realitate. Ci de lucruri simple.
Și care să-i gîdile orgoliul.

Eu îi las a fi cum este, pe oricine.
Sper să-mi dea voie și el mie a fi diferit, de dumnealor (teamă mi-i că firea umană simplă refuză așa hatîr...).

„Gen. Iulian Vlad ca și gen. Stefan Gușă

… prin actiunile lor, se pare ca au impiedicat o interventie armata sovietica in Romania ceruta de Militaru si Iliescu.”

Si dacă intervenea armata sovietică, era vreo problemă? Putea fi mai rău decît cu dragii compatrioți la timonă – despre care am văzut ce le-a putut pielea...?
În paralel, este interesant în ce grad opinia rezonabilă de sine (obținută prin naționalism primitiv) eclipsează pînă și ideea privațiunilor materiale ori de libertate...

Spun imediat mai sus *ideea*, deoarece latina vorbă cu ”Primum vivere, deinde philosophari” se aplică și naționaliștilor. Ei se află azi mari lei – nu și în vreun deceniu nouă, cînd foamea și altele i-au scutit de-așa dezbateri interioare...

Foto: Asociația 21 Decembrie ș.a.

22 decembrie 1989

Și văzut de acum.

Știți vorba unui chinez mărunțel...: „*Să te ferească Domnul a trăi vremuri interesante!..”*
Este drept că te duce apa, spre miezul acelor vremuri, dacă tot ai nimerit prin preajmă...

E greu a descrie starea personală din noaptea anterioară, cînd se auziseră împușcăturile dinspre centrul Bucureștiului (eu locuind atunci la Piața Iancului). Dimineața, la un 8 (ora), 'ață' fui spre spre locurile bănuitei confruntări. Se și comunicase – reaud acum, într-un documentar, fragmente din informațiile transmise de la „Europa Liberă” despre morți.
Sentimentul de bază îmi era: „dă-o d... de treabă” Așa nu mai poate merge!”.

Afară am văzut că nu eram singurul cu așa idei. Inițial, ne-am deplasat cu capul cam jos, și pe trotuare. Nu alcătuiam un grup. La intersecția actualului Carol (pe atunci Republicii) cu Moșilor, pe acesta din urmă venea un grup mare. Și chitit pe Ceaușescu.
Să fiu iertat, dar nu mai știu ce scandau...Nu prea-ți arde atunci a reține, toată ființa fiindu-ți doar pe senzori. În a-i asculta, nu și înregistra.
Eram mulți, dar sentimentul se afla destul de apăsător. Mergeam indiscutabil spre un loc sinistru, unde căzuseră oameni, iar în același timp era foarte posibil să dăm ochi cu cei care uciseseră...
La vremea aceea nu știam nimic, cum ar putea să arate lucrurile, în Centru... Dar te ducea apa. Într-un șuvoi mare și tensionat.

La Piața Rosetti, mai țin mint doar că a fost bruscat un cetățean ce fotografia. Nu știu ce hram purta: de-al autorităților ori simplu cetățean... Eu unul am evitat să iau de acasă aparatul foto. Cum la plecare anticipasem a merge doar să casc ochii (nu mă așteptam la așa coagulare, cum întîlnisem în drum). Or, una era să treci pe-acolo, alta să faci poze – de-a dreptul crimă în situațiile delicate, în vremea comunistă.

În fața Ministerului Agriculturii ne aștepta un cordon de militari. Cu armele îndreptate spre noi. Nu-i un sentiment plăcut, chit că nu s-a ajuns la a provoca soldații. La un moment au tras în aer (de vreo două ori, finalmente?). Ești însă atît de băgat în priză, încît nu s-a pus problema fricii. N-a făcut nimeni un pas înapoi.
Întreaga *față-n-față* a cuprins (din partea manifestanților…) îngenuncheri, ”Tatăl nostru”, „Deșteaptă-te române”, „Și voi sînteți români”. De partea noastră, am admirat o femeie curajoasă, cît și calmă. Vreo 40 ani, destul de plină și emanînd destupare a minții. Parcă mai fură unul-doi inși la noi, cu invitații spre militari, de a trage în pieptul pe care și-l descheiaseră de haine... De *dincolo*, mi-i bine întipărit în minte cîte un soldat care izbucnise în lacrim, dar și 'majurul' care se plimba fioros printre cătane.
Mă credeți sau ba, mi-a plăcut să stau în primul rînd. Pericolul rămînea măricel, dar instinctul n-a dat oridin de fugă ori măcar de repliere.

La un moment dat, cordonul (care avea în spate TAB-uri) s-a dat la o parte.
Sentimentul mării de oameni ocupând Piața Universității fu aparte, dar mai puțin de-reținut decît precedenta fază. Parcă aici ne-a arătat cineva urme de sînge, în dreptul clădirii Universității.
Acolo, ne-am unit cu 'fluvii' umane asemănătoare, venite dinspre sud, respectiv vest. Alt cordon la gura străzii Cîmpineanu de azi. Șuvoiul, oprit pe acolo, a curs spre strada Dem Dobrescu de acum. Alte parlamentări. Aici, parcă în față erau două TAB-uri – m-a urmărit ceva timp figura unuia dintre conducătorii acestora. Mai puțină tensiune însă ca la precedentul baraj – poate și datorită 'antrenamentului' căpătat.
Și aceștia s-au dat la un moment dat în lături, retrăgîndu-se încolonat (militarii...) spre zona din spatele Comitetului Central.

Cît am trecut pe strada Onești – de-atunci – parcă nu se pătrunsese în C.C. Nici nu părea cineva interesat de asta, dintre inșii din jurul meu. Mai important va fi fost dobîndrea libertății, aceea de a merge unde vrei.

Sentimentele au fost tot timpul vehemente, dar în vreo reamintire a lor trebuie să fii atent a nu interfera cu ce ai aflat în anii următori....

De precizat la finalul äste fugare rememorări că nu am avut – atunci – speranțe care să fie dezamăgite apoi (minus ziua de 29 ianuarie 1990, dar am ingurgitat dezamăgirea). Era deja imens că scăpam de nebunia comunistă – la care nu visase nimeni în anii anterori.

Nu regret că am apucat vremurile comuniste. Una, pentru că erau totuși dinspre.finalul Nebuniei. Apoi, pentru am azi termen de comparație. E infinit mai bine, acum...

Întreabă cineva

> *„De unde atata ura? Atata incrancenare si patima? De ce suntem atat de distructivi si conflictuali ? De ce vedem in jurul nostru dusmani, conspiratii, totul in negru ? De ce ne pierdem scurta viata clocind razbunari, cautand vinovati ? Cum am ajuns sa ne bucuram de raul altuia ? De ce tasneste din noi doar venin, otrava sau pelin ? De ce ni s-a uscat inima si sufletul ne este inghetat intr- un spasm demonic ?”*

Pentru că sîntem oameni. Și de sub Carpați.

Dacă sîntem în vreun mod oarecare, avem toate moivele din lume să fim astfel.

Am o jenă în a medita dacă scrisele de mai sus se află sincere, ori între atribuțiile politicianului. Ori măcar ale insului care brea să impresioneze, ca grijuliu mult la problemele nației, pe 2015...

PS

Pot spune cele de mai sus și fără să ort pică emitentului lor. Un liberal pe care îl consider onest – pe cît permite acea meserie barim. Și firea noastră omenească.

Mă uit la un enunț gazetăresc oarecare

> *„22 decembrie 1989: Se declanșează revolta populară anti-Ceaușescu. Generalul Stănculescu dă o LOVITURĂ de stat MILITARĂ și preia controlul țării. La ora 14:00, Iliescu este chemat la MApN și i se predă puterea...”*
> .

Într-o primă fază, mi-i de mirare sublinierea din text. Apoi, cred că miros o chestie.

Poate intrată în sîngele jurnalistului de tabloid, se află trezirea de sentimente cititorului. Mai precis unele în exces. Aici, se vrea furie pe generalul Stănculescu, apoi pe Ion Iliescu. Dumnealor pot servi drept țapi ispășitori, drept ținte ale furiei – aceasta din urmă decurgînd altminteri din situații (de 2015) ce nu prea au legătură cu revoluția...

Într-o cheie binară, se lucră mult – de către gazetar – la a storce (în alte situații) lacrimi. Și acolo situația de origine este – pardon! – mult trasă de păr.

Slobozitul de furie (și surate) oferă senzația inegalabilă lui a fi viu. Vi s-a întîmplat – bănui – a urmări tiradele forte ale unui bețiv. În linii mari, sentimentele purcese din stil tabloid se află surate mai mici, ale fericirii bahice...

„O lumânare subțire de ceară

… arde pentru odihna sufletelor celor care s-au jertfit pentru țară. La troița de la Universitate, unde am ajuns alergând printre mașinile oprite la semafor, suntem o mână de oameni. Și doi preoți...”

A se ierta de vorba urîtă.
Căcatul se poate mînca inclusiv pe subiecte mărețe.

Mi s-a întîmplat a fi în stradă în 22 decembrie 1989. Nu fu chiar noaptea de 21-22, dar tot nu am avut – plecat de acasă – vreo garanție a reveni întreg. Vă rog să mă credeți că nu mi-a trecut o secundă prin cap ideea de țară. Și de jertfă, pentru *Ea*.
Fură cu totul alte sentimente.

O să ziceți aici că mă aflu eu mai aparte. Am îndoieli mari, însă, c-ăi din jurul meu, ori Dumitru Dincă și compania – cu cîteva ore înainte – se gîndeau la Țară.
E posibil să nu mă înșel afirmînd că fiecare și-a vrut libertatea lui. Restul sînt povești, însăilate inclusiv – dar ulterior! – de rebelii învingători, pentru efect la public.

Nici gînd să mediteze vreunul la jertfit pentru țară (dacă era s-avem așa ceva în cap, ne puteam sinucide oricînd, ieșind în stradă, cu începere cam din 1948). Am ieșit acolo pentru a gusta libertatea. Și a obține îndepărtarea unui regim sinistru.

PS
Domnișoara care semnează citatul de mai sus nu are vreo treabă în a mînca borș. Cu preoți cu tot, alături. În paralel, se plînge de ceilalți – pasămite dezinteresați.
Eu am fost interesat, în a da ochi la coroanele depuse la Troiță! Trebuie să recunosc c-alde aceea a Ministerului de Interne avu hazul ei...
Tot acolo, mai mulți șmecheri, înșirînd pe coroane despre neuitarea în veci a eroilor.

Am utat să vă spun că pînă la 22 decembrie 1989 eroi ai țării ăsteia erau total alții. Și despre ei se exclama cam tot așa. Fu de ajuns cam o simplă strîngere de mîini, la Malta, pentru a dispărea, acei eroi ai clasei muncitoare...

PS2
Eu n-am văzut picior de preot în 22 decembrie, pînă s-a ajuns în jurul CC.
Bănui că în noaptea precedentă nu se înghesuiră nici atît.
Ca fapt divers, ditai patriarhul trimisese la puține zile înainte o telegramă de mult bine, președintelui Ceaușescu...

Bănui că tata ăla de Sus de tot

…are o problemă, în situația de mai jos...

Vin unii (în sutană) și-L roagă să ierte sufletele celor căzuți la Revoluție. Bănui c-altminteri eroii n-au șanse a ajunge în Rai – iar asta ar fi semn al unei vieți nu tocmai creștine, pînă în dechembrie 1989...

E omenește

.. ca inserînd un articol, o luare de poziție, să crezi că deții adevărul. Și, implicit, să eviți formularea: „Părerea mea strict personală este aceasta...”

Bănui că dă bine la părerea de sine, să n-ai îndoieli legat de ceea ce afirmi.

> *„Faceţi precum Dumnezeu: deveniţi oameni! /…/*
> *Înainte de toate, luând exemplul Întrupării lui Hristos, omul răzbună revolta la care a fost invitat perfid de cel rău. Astfel, în loc să devină Dumnezeu, crezându-se stăpân al universului, creatura este încurajată să îşi asume în profunzime propriul statut uman. Adică exact acea stare pe care, la rândul Său, Dumnezeu o cunoaşte, întrupându-se, din interior. Ceea ce a dus la izgonirea din Rai – ignorarea rânduielii divine – ajunge acum să fundamenteze împăcarea dintre om şi Dumnezeu prin repunerea în centrul raportului dintre ei a umanităţii…”*

PS

Continuă să mă uimească, în limitarea-mi, încrederea religioșilor că Dumnezeul lor e cel adevărat. Nu și acela al altor credincioși. Cu atît mai puțin nu au dubii de existența lui Dumnezeu, cel care – dincolo de toate poveștile – nu ni s-a prea arătat la față...

Ziceți că o să-l văd la Judecata de apoi, și să te ții *na, na!* pe capul meu?

Asta e.

Lămuriți-mă și pe mine

… mai greu de cap aflîndu-mă: Cînd se decide, după moarte, că ne-am aflat sau ba ticăloși în viață? Cînd se decide unde mergem: în cazane Iad, ori în Locul cu lapte și miere (așa mi-i descria un unchi adventist...)? Așteptăm în vreun tranzit, pînă la finele Apocalipsei?

Cineva îmi spune că treaba se hotărăște în cele 40 de zile (barim la creștini...) de după deces . Înțeleg – dacă-i așa – că o instanță șede tot timpul în priză, acolo...

Nu putea fi 22 decembrie

… dacă – tot ajungînd în zona Universității – n-aș fi păsit în zona Arhitecturii (pe trotuarul opus, e nițel cam nepoetic, după gustul inconștientului meu...).

Și aici, la retrăiri de 1989 ori 1990, e nevoie de măsură. De luat lucrurile cum sînt.

Revoluțiunea fu acum 26 ani. Iar încăierările cu scutierii, pe strada Biserica Enei (ce pașnică e, acum...), cam tot demult. Inevitabil, se duseră..

Se duc și sentimentele legate de ea. Viața mer(g)e înainte. Inevitabil, apar alte momente. Și evenimente. Iar apucătorii anilor pomeniți se împuținează.

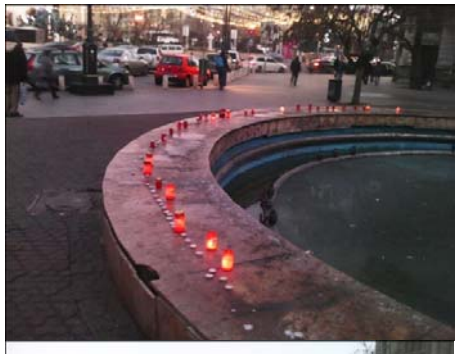

Asta e.

Ce-i mai frumos e lume, decît să poți lua lucrurile cum sînt...?

Altminteri.

Pășind prin acele locuri, nu am cum să nu mă gîndesc și la 1956. Cu o încercare de revoltă a studenților. Și care se petrecu sub aceleași ziduri ale Universității. Care ne veghează și azi, pentru a ședea tot acolo și peste vreo 25 ori 50 an (dacă o dori inevitabilul mare cutremur, de pînă atunci).

Totodată.

După ăst gînd la generația unui Paul Goma, traversez la zona cu buticuri de sezon, de deasupra parcării subterane. Înaintașii ziceau locului, parcă, *La coada calului*. Bidiviul fiind al lui Mihai Viteazul – iar ambii din piatră, ca statuie ce se alcătuiesc.

Pe spatele statuii lui Eliade parcă, de aici, stă scris ceva de *1848*.

Realizez o chestie. Dacă omul simplu are mari probleme cu a gestiona DOUĂ ori mai multe momente istorce în minte, Societatea se înnebunește după momente din vechime. Și după care noi, viii, avem rezonanță minimă.

La plecare, Palatul Șuțu, dar mai ales Luna, se vor deasupra timpului...

.

PS

Fîntîna de la Arhitectură se află cu apă stătută și gunoaie. Îmi fuge mintea la o scrisă a cuiva, cum că ne-am născut obosiți – ca popor..

Ador acest popor credincios

… și recordman la paiul din ochiul altuia. Bașca degrabă datul cu piatra...

Mărturisesc a mă încerca foarte rar

… îngrijorări de tipul „Ce-o să se-aleagă de Țara asta, unde-o să ajungem (, neamule) ???”...
Aseară o situație mă puse totuși, la zidul unor așa temeri...

Pe gardul Muzeului de Istorie din buricul Bucureștiului, sîntem informați despre acțiunile instituției cu pricina. Precum: ”Tentații clandestine și istorii ascunse într-o singură poveste” Sau: „Vindecări miraculoase...”

Cum va fi ajuns vreun tip (cu izbînzi la gazetele tabloide) a scrie pe așa fine afișe, n-am idee... Pot bănui că, în pană de interes public, au optat pentru așa mod de-a capta atenția trecătorilor...

Ce înțeleg mai greu este cît act cultural rămîne, cu așa răpiți de pe stradă... E posibil să ne pască situația dintr-un banc vechi, cu diverse nații ajunse la Lucru, în fața Giocondei. Românul cădea în extaz aparte: „'Ai să-mi bag...”

II

LA DOI PAȘI, și în aceeași acțiune de trezit interes, ne sînt prezentați „100 de ROMÂNI pentru istoria lumii”. La fiecare e confecționată o așa-numită (scurtă) legendă. Din nou pe tipic tabloid – și cu priceperea culturală aferentă. Totul, la o instituție din buricul urbei, găzduită de o clădire monumentală...

III

Inevitabil, îmi zburdă mintea la ideea de patriotism.

Pe care îl văd drept compromis între Stat și omul simplu. Cu precizarea că, pînă a se cădea la pace (detalii mai jos), autoritățile au apucat a băga în capul cetățeanului că dracul îl ia, dacă se revoltă, dacă nu cade lat, respectiv nu sprijină acea Tărășenie.

De la acel stadiu, Statul pornește a face pe plac insului național. De pildă, cele de pe afișul Muzeului de Istorie. Și care gîdilă ținta, cum că ea contează grozav în mapamond.

În acea acțiune, onestitatea se află precum uitatele din cutia Pandorei. E pomenit în acea Sută un domn, Eugen Ionesco. Cu drag mare de țara natală, cît să nu mai revină vreodată pe sfîntul ei sol. Ba unor naționaliști din același Vaterland nici nu le-a dat voie a-i transpune pe scenă piesele.

Și nu e singurul.

E o mică aiureală pe aici... Sînt inși goniți de aici – de groaza nerealizării, a pușcăriei ori măcar a foamei – și care ajung acum în Panteon...

PS

Și siteul pomenit acolo sună frumos...: „*Eu aleg România”...* Bănui că e creat pentru a compensa opposite-ul... Adică faptul că destui compatrioți nu mai aleg România...

Sînt curios

Interesul ăsta – recent demarat – pentru românism al autorităților ține de vreo posibilă disoluție (vorba lui CTP...) a boborului, ori anticipează sosirea unor venetici. Mulți. Și nu chiar mîine poimîine.
Îmi fge mintea la un refrem din „Războiul lumilor”, al lui Jeff Wayne:

> *“The chances of anything coming from mars are a million to one” he said*
> *“The chances of anything coming from mars are a million to one – but still they come!”*

Copil-nebun al satului

Privesc la niște versuri. Întîmplător de Nicolae Labiș.

.

> *"Azi sunt indragostit. E-un curcubeu, / Deasupra lumii sufletului meu. / Izvoarele s-au luminat si suna / Oglinzile ritmandu-si-le-n dans, / Si brazii mei vuiesc fara furtuna / Intr-un ametitor, sonor balans, / In vii vibreaza struguri stravezii / – Cristalurile cantecelor grele – / Si stropi scaparatori de melodii / Ca roua nasc /n versurile mele. / Eu curg intreg in acest cantec sfant: / Eu nu mai sunt, e-un cantec tot ce sunt".*

Am sentimentul că intersul pentru poezie (mai ales comunicat altora) marchează o neputință personală de a gusta – de fapt – sentimentele.

Nu-s doctor în sensibilitate (deși n-aș paria de contrariul lui a fi piatră în 'cel domeniu..), dar afirm că în momentul în care te-apuci a scoate din cutia lor – cea închisă ființei tale – simțirile, e precum pelicula foto de altădată peste care pătrundea lumina...

Poezia, sensibilitatea devenită publică îmi pare o (și) încercare a Molohului numit *Viață socială* de a dobîndi oleacă de viu.

El, prin născare (dacă pot spune așa), nu are glandă afectivă. Și cată însetat a dobîndi – prin poezie – sensibilitate.

Altminteri, scrisele de pomenitul tip sînt încă un mod de a ține mădularele sale – oamenii – alături.

PS

Si non e vero, e ben trovato...

Privesc acest post

Nu mă bag asupra rațiunilor pentru care vreun autor alege stilul din acest material...

Cert este că dacă vrei poezie, întoarceri plăcute din condei (se înțelege că și partizane – altfel am face ulcer...), s-a terminat cu informarea exactă...

> *Sunt fiica unui terorist! Cel puțin așa a crezut multă lume. Restul, cei care îl cunoșteau pe tata, știau că e doar un angajat în trupele USLA, cu o inimă mai mare decât toți mușchii lui de luptător. Apoi a venit decembrie '89.*
> *Prietenii lui, împreună cu colonelul Trosca, au murit. Iar oamenii i-au scuipat şi și-au stins țigările în gâvanele ochilor scoși. Le-au întins mațele pe gard și le-au dat foc. I-au arătat cu degetul și au scris pe ei "terorişti". Absolut nimeni nu se mai gândea că erau și ei soți și tați care juraseră, exact la fel cu cei care acum îi împuşcau, să-și apere țara. Și, până în ultimul moment, chiar asta au crezut că fac. Soțiilor celor morţi li s-a permis după multe zile să îi adune de pe caldarâm, în saci de iută, și să-i înmormânteze. Una dintre ele, rămasă văduvă cu cinci copii, s-a dus cu fiul cel mare să își ridice bărbatul mort de pe un trotuar. Copilul ăla nu va uita niciodată chipul torturat, până dincolo de moarte, al tatălui său.*

„Ce e aia, bre, informare exactă? Io n-am văzut-o la față... Și ar fi o chestie care folosește? Care face bine lu sufletu meu?..."

Cam tot pe aici, pot fi acuzat eu de mitocănii. Că aduc așa texte, dar și că nu iau foarte în serios autorul – stînd cu ochii pe mobilurile sale mai puțin eroice. Zic asta, întrucît Societatea admite acel stil, nu și pe al meu.

Regula este: „Acum citești matale cu interes un așa jelitor, altădată la dumneata dreptul să procedezi similar, atrăgîndu-ți notorietate (atît de necesară vieţuirii) pe subiect altminteri tragic…”

Cineva îndeamnă

…în engleză, a ne elibera mintea.

Ce-o fi aia?
De ce pot bănui că îndemnătorul nu poate lega multe vorbe, despre tărășenie?

E o chestie logică altminteri... Cînd iei în serios așa vorbă, comandamentul cu pricina îmi pare să fie mai degrabă *a propriei* minți... Care-I greu, însă, de trecut în cuvinte.

“Pensiile speciale

ale aleşilor locali au fost votate”

Să nu-mi spuneți că iritarea noastră de acele pensii e una morală!

Apoi. Cine oprește a deveni noi aleși locali, și să căpătăm acele frumoase pensii?
„Ai, bre, nu mai răsuci și matale cuțitu în rană...”

/ Iohannis / „nu este

… tot ceea ce a simbolizat și a reprezentat Victor Ponta: o „tinerime“ politică eșuată în minciună, impostură, demagogie…”

Mă uit la vorba asta (dintr-o publicație cu vreri intelectuale). De ce simt că așa caracterizări comportă nuanțe? Un procent: ”VePe a fost mincinos în măsura cutare...”
Căci minciuni, imposturi etc. ne scapă altminteri tuturor...

Am pretenția că mă aflu un tip obiectiv. Și fără simpatii pesediste în exces. Dar mie nu-mi pare un cap de țară, prestația guvernamentală a dui Ponta.

În paralel, mă uit la cei care-l mușcă și nu-mi par deloc uși de biserică... Dacă nu mă credeți, putem discuta pe textele lor... Bașca asupra mesajului non-verbal de acolo.

„Crăciunul nu înseamnă cadouri

… dacă asta înseamnă nervi. Craciunul nu inseamna imbulzeala, ci mai degraba retragere. Craciunul nu e goana irezistibila de a fi in rand cu lumea care pune bucatele pe masa “ca asa-i traditia”. Craciunul nu e traditie. Craciunul nu e ghiftuiala oarba, nu e napustire hulpava dupa ce ai postit. Craciunul nu e razboi in trafic pentru familie. Craciunul nu e familie daca familia zbarnaie de tensiuni nerostite...” (Tudor C.)

N-ar fi bine să fim lăsați a decide fiecare ce înseamnă Crăciunul?

Discursul aduce un pic cu trecerea de către Bulă și amicii, a unei vîrstnice pe trotuarul opus...

Pe de altă parte, admit că pică la mare plăcere sufletului a da sfaturi altora... Și a le pronunța cu mare convingere.

Înțeleg și că destui șed cu gura căscată la așa producții.

E problema lor...

*

„Craciunul nu e familie daca familia zbarnaie de tensiuni nerostite..”

Să vezi ce răpide dispar alea, doar pentru că o predici matale!

PS

Textul cu pricina e găzduit de siteul *Gândește*... Nu se precizează acolo dacă meditațiunea se află realitate ori un îndemn spre așa ceva...

Să gîndești, și să caști gura la Tudor C... E o contradicție în termeni!

Pe valuri de net găsită...

"Je me sens toujours heureux, vous savez pourquoi..? Parce que je n'attends rien de personne..Les attentes font toujours mal. La vie est courte.. Aimez votre vie.. Soyez heureux..
Gardez le sourire.. Et souvenez vous: Avant de parler, Écoutez. Avant d'écrire, Réfléchissez.. Avant de prier, Pardonnez.. Avant de blesser, considérez l'autre. Avant de détester, Aimez.. et Avant de mourir, Vivez !!!" (Shakespeare)

Tradus:

„Mă simt fericit, și știți de ce? Pentru că nu aștept nimic, de la nimeni. Așteptările /de acest gen/ fac întotdeauna rău Viața e scurtă. Iubiți-o! Fiți fericiți...

> Păstrați-vă surîsul. Și nu utați: înainte de a vorbi, ascultați. Înainte de a scrie, gîndiți. Și, înainte de a vă ruga, iertați. Înainte de a răni, tratați-l cu respect pe celălalt. Înainte de-a detesta pe cineva, iubiți-l. Iar înainte de a muri, trăiți!...".

Dacă scrisele aparțin realmente Marelui Will, am impresia că el ne duce prea sus ștacheta... Căci treburile de-acolo nu se fac bătînd din palme.

Trec peste faptul că de-apuci a pune în conduita, în sufletul tău așa gen de atitudini, nu-ți arde a vorbi despre ele altuia... Te-ai acuza de lipsă a modestiei.

E posibil ca și ceilalți să se ferească de dumneata, iluminatul shakesperian...

Cîndva, părintele Calciu-Dumitreasa

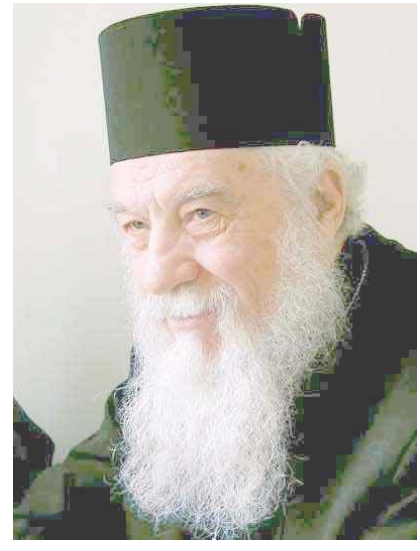

… își da cu părerea despre a face cadouri în luna Crăciunului. Care sărbătoare (în SUA, unde ajunsese dînsul a emite obiecții duhovnicești) pasămite păcătuiește prin exces material – ce îndepărtează inima...

Părintele glăsuiește admirabil, dar nu cată a pica la pace, la compromis cu firea cea doritoare de cadouri.

Ar vrea să cedeze doar celălalt. Se înțelege că, în paralel, nu cată a înțelege seamănul său cel abătut de la cale dreaptă. Că ce-i vine ăluia a se înghesui la bunătățile cele pieritoare...

II

Fără îndoială, cei precum Calciu Dumitreasa au o fișă a postului (personal și bisericesc) de aplicat. Fără de care nu ți-ar mai avea rost, pe lume.Poate ar trebui să știe că omul simplu execută un compromis cu rigiditatea dogmei – barim pe sub Carpați.

Trec peste faptul că Moș Niculae nu prea e din Scripturi – dar aici Calciu tace, probabil pentru că și-ar fi ridicat prea mulți în cap...

Despre cîrcoteala subsemnatului.

Care, văzutărăți!, se dă pînă și la părintele Calciu Dumitreasa!...

Fraților! Tărășenia asta – urîtă! – mi se trage de la două chestii mici de tot.

Prima ține de faptul că vreunul pozează în vreun fel, solicită apreciere la acel nivel, dar în paralel comite gesturi ce nu-s (deloc) pe măsură. Treaba asta ar fi pasabilă, dacă acela ar conveni la o discuțiune.
Nu. Dumnealui te ignoră ori încearcă a te duce cu prețul. Ultima chestie, deseori, pe fondul unor nonverbale agresive la greu...

Admit că atitudinea cu pricina – a supăratului de tras mînecă – se găsește absolut umană.
Și-i practicată la un 99% dintre semeni. Asta, pentru că fiecare avem nevoie să părem mai cu moț. Eventual nedepunînd efortul averent acelui 'moț'.

În paralel, avem animalice de exteriorizat, iar asta – în societate – se face sub o haină oarecare. Ni-i tare neplăcut cînd vine un bezmetic și-și dă cu părerea, asupra lenjeriei intime...

PS

Aș minți să nu punctez că pornirea în cauză mi se trage de la un anumit tratament parental. Petrecut hăt-demult. Dar, inevitabil, viu azi.

O să spuneți că las' a vedea eu, cînd m-or lua progeniturile la mărturisiri simlare. Există totuși o diferență, față de un acum 50 ani. Unii părinți acceptă că pot greși.

Mă nimeresc cu ochi

…pe colinda copilărească, cea cu Moș Ajun... Totul, pe-acolo, e interes material.

Se găsește așa ceva în versul debutului...: „*Ne daaați ori nu ne daaaați...”*

Apoi și-n restul : „Domnul Sfînt să ne ajute / La covrigi și la nuci multe...”

Bineînțeles că eu sînt ăla ticălosul. Care, între altele, nu purcede la vorba cu copii nevinovați, și puri...

Aveam vreo șase ani.

Ies în spatele blocului unde locuiam (circulația era infinit mai puțin animată, atunci). Era iarnă. Doi înși nițel mai răsăriți moșmondeau prin troiene.

Făceau un fel de căsuță – pe cît poți confecționa la vîrsta aceea. N-au zis ba de compana mea, ori de ajutorul meu în lucrare. La urmă, cînd cu pătrunsul în spațiul mirific, mă întreabă unul din co-workeri:

„Cîți ani ai”. „Atîta.” „Aaa, păi aici intră doar ăia care au mai mult...”. Adică ei.

Și-uite-așa am rămas fără coledzi.

Nu mi-i aduc aminte de cine știe ce magraoni, ce minoritari (de care mi se spusese a fi de evitat, căci sînt violenți și incorecți).

Cineva relatează pe larg

… (evident că și părtinitor) despre uslașii morți la 23 decembrie 1989, în fața MApN.

Pînă să tragem cu tancurile... condeiului spre generalul Militaru, poate-i de privit de n-am avut și noi o vină, acolo... Mai exact onor popor român n-a zis pîs 25 de ani ai epocii Ceașescu. Între altele, s-au înscris patru miloane de inși în PCR.

Din tăcerea noastră a luat-o nea Nicu razna de tot. Și s-a produs finalmente explozia din decembrie, aici avînd în vedere manfestațiile, dar și fitilele secrete care au trecut cetățenii de pe trotuar în stradă.

După cum.

Aștept pe careva imparțial care să se pună în sufletul generalului Militaru. Ce-i veni, de se comportă cum o ”

Cred că ne aflăm părtinitori

… în intervenții, păreri nu atît datorită unui neclar animalic din noi. Ce solicită așa ceva.

Cît spiritului de clan. Unde ataci pe-ăi de-afară și perii pe-ăi de-alături.

Într-o discuție, pe aici

…interlocutorul meu pune la zid niște trăiri. Invidia de pildă. Plus gîndurile așa-zis rele.

Rămîn la părerea că așa zisele sentimente negative se află și ele biete semnale ale corpului nostru. Inclusiv invidia își are rostul rău. De ce au fost scoase ele cîndva dintre trăirile acceptate social, nu-i locul a extinde aici.

Ca părere a mea. Un sentiment negativ suportat (ceea ce nu-i totuna cu a pune mîna pe topor, la furie...) face mai mult descît respirația unui frate de-al său apreciat drept pozitiv.

Bineînțeles, e de acceptat că uneori poți stăvili acea torențială dorință de eliberare, alteori nu.

Cineva îl acuză pe Ion Iliescu

,,,a fi venit cu doi *bodyguarzi*, chiar de la întîile-i apariții televizate, la 22 decembrie 1989.

„Asta înseamnă să fii mafiot”, concluzionează stimabilul amic.

El are dreptate, că aceia erau securiști, cu sau fără ghilimele. Însă în viața asta există și altele decît vrem noi, decît știm noi.

Pot bănui, chit că nu mă pricep tare în domeniu, că un organism deloc vizibil – însă responsabil – se ocupa de siguranța celui desemnat (fie și fără trîmbițe) drept șef de stat. Țineți cont aici că I.I nu era atunci lider al unei țări așezate. Ci al unei trecută chiar de pragul nebuniei anarhice.

Nu mă pronunț dacă ultima e chestie de rău sau de bine. Cert este că acei oameni, acel mecanism cu multă putere avea (are...) oroare de anarhie.

> Mă amuz de-o chestie. Dl Iliescu spunea că a fost supravegheat permanent de o limuzină a Securității, în ultimii ani dinainte de 1989. E interesant că alții – din altă tabără – or fi fost cu ochii (la propriu) pe acei supraveghetori...

*

> ` *În momentul acela, când dădea din mână precum viitorul împușcat, era fix liderul lui și al nimănui altuia. Tipul mai tânăr din spate transpiră rău, încercând să ascundă arma din dotare în mânecă.*``
> .

Era liderul celor care nu se vad / nu tin sa fie vazuti. Si care-s mai puternici decit vrem noi, oamenii simpli, a crede... Drept dovada, ne-au jucat tare lesne pe degete atunci, pe noi, oamenii simpli...

Dintre amarasteni, unii ne-am dat seama – dupa mult timp – ce si cum... Altii, nici acum..

Idei fixe. Ale subsemnatului.

De la un download subtitrare film, ajung la bibilioteca de materiale oferite de RegieLive. Acolo, între altele: „*Istoria Românilor*”. Înainte, apucat-am eu: „Istoria României”.

Paradoxul face ca, din schimbarea asta, să aibă mai puțin de cîștigat omul simplu. Cîștigă șefii tîrlei.

Priveam totodată la o emisiune TV cu colinde. Despre tradiții se scrie la superlativ. Cum că-s adevărate fructe de la Dumnezeu (al Românilor, se înțelege...).

E interesant cît ar rezista tradițiile cu pricina, fără suportul media. Fără suportul Staului, via inspectoratele de artă populară, ori cum le-o mai zice. În așa situație s-ar vedea cît le e forța reală.

„Stai liniștit, nimeni nu e nebun să le lase lucrurile , vorba aceea, la mîna Pieței...”

Prostia (se intelege ca a altuia!!)

Prostia nu-si poate avea o definitie ferma.

Cert este ca alunecam pe panta ei atunci cind acuzam pe altul, de asa ceva.

Umor

Careva afirma: `*Trădătorii de ţară 90% au fost străini (ruşi,evrei,unguri)...*`
Raspunsul unui magar oarecare:

> ``*Io-s romin si mi-as trada linistit Tara.*
> *Asta si pentru ca interesele Dumneaei se afla discutabile.*
> *Le vedem fiecare dupa cum ne prinde mai bine.*
>
> *.Cert este ca nimeni nu mi-a propus pina acum cei treij` de arginti arefenti.*
> *.*
> *Prin urmare, ma aflu profund dezolat.*
> *O sa dau anuntul cuvenit, la mica publicitate.``*

Parerea mea

`*Cel mai important in aceste zile e SA SIMTI! Sa simti iubirea, credinta, magia in tot ce te inconjoara!*`

Cu cit o vorba se afla mai mareata, cu atit e mai falsa.
Chestie de aritmetica, altminteri.

Ma sperii la ideea de sus... O fi mai bine nesociabil, decit a socializa via asa expresii ?

Mai sint, se pare…

multe lucruri frumoase de aflat..
Stiu piesa `Us and Them`, a grupului Pink Floyd, de multisor timp. Cam tot de atita vreme imi place. Mult.
Dar, ca pacatos francofon ce ma aflu, abia acum descopar calitatea textului...

Un text

Sfîrșește așa:

> *„Am băgat mâna adânc în coșul de nuiele și am luat câte bomboane am putut cuprinde. Să fi fost vreo 20.*
> *Le-am deșertat în traista unui băiețel, apoi am repetat isprava cu celălalt.*
> *Mi-au mulțumit cu glasuri înnecate de emoție și au ridicat privirea spre mine, de sub căciulile care le acopereau fruntea. În ochii lor am văzut o sclipire cristalină, cu irizații de suflet curat. Cred că era o lacrimă.”*

Frumos.... Mă aflu însă un păcătos de creativ (nu din publicitate!), așa că îmi sare o idee.

Îmi pare că scrisele noastre – de gazetari sa ba – nu se străduie a-l face pe celălalt, a-l incita să secrete el epitete, stări, legate de situația relatată. Îi servim noi, cum ar trebui să simtă.

Poate bat cîmpii, însă rămîn atent pe chestia asta. Pe a-l face pe ălălalt să simtă...

Nu știu de e posibil așa ceva, dar poate e de încercat.

Sărbătoresc cinstitul Crăciun

… cu doi dintre băieții mei, acum familiști în floarea vîrstei.â

Unul m-a făcut acum niște ani bunic. Nora așterne azi de-o masă nemaipomenită. Sub bradul lor, sumedenie de pachete, inclusiv pentru bunicul imperfect.

Care l-a moment dat și-a avut despărțit drumul, de al mamei lor.

La un moment dat, se pune de-o convorbire pe Skype cu pomenita fostă soție a mea și născătoare a lor. Dumneaei se află în Italia. E un moment la care mă simt brusc precum într-un anumit folclor, să-i spun medical. Parcă-s aburul ce părăsește corpul recentului decedat, iar de la cîțiva metri privește detașat lucrurile...

Deasupra plăcutului schimb de gînduri bune în chestiune (e acolo și fiica-mi vitregă, soră bună și plăcută a băieților) realizez că toată acea societate decurge – de-a dreptul fizic – dintr-o mică nebunie de tinerețe. Din înfierbîntarea (prelungită aproape zece ani) a doi tineri.

Aiureala aceea (altminteri onestă și plăcută lui Dumnezeu, ca să mă exprim precum în lucrări de suflet) a născut mulțimea cu picioarele pe pămînt, ce sporovîiește cu mama, aflată în Italia...

Aș minți să ascund că doamna cu pricina mă tulbură și azi...

Viața…

*

Mă uitam azi la nepot. Cu nepriceperea ălor doi ani și jumătate, își recită (la invitația maturilor din jur) numele. Pe înțelesul nostru ar fi: „David Ordean”.

Mărturisesc a nu mă vedea foarte des cu tînărul în chestiune. De aceea, numele meu de familie, pe buzele și... în apartenența lui îmi dă un fior. Mogîldeața aparent străină de acel ultrafamiliar (mie) nume este cel care – vreau sau nu – îl va duce înainte...

În paralel, bănui că un sentiment apropiat aș fi putut trezi și eu, de-aș fi defilat cîndva în ochii vreunul senect oarecare, cu domiciliu pe un deal din preajma Sebeșului.

În comuna Oarda.

Un amic de munte

…pomenește de însoțitorii dragi, de pe munte – ăst an. Mă număr între ei.

Dar.

Îi precizez, cu jumătate de gură...:

.

”/X/, nu mă trece între oamenii care ti-s dragi.
Căci am avut o zi de tură ca să ne convingem ce si cum – la capitolul cu pricina.
.
Avantajul este că azi, dincolo de exprimări Fb, ne acceptăm cum sîntem.
Cred că ne și stimăm.
Mai mult ca pe vremea cind ne eram falsi.”

PS
Respectivul a gustat exercițiul de sinceritate.

Condeiul aparte al dlui Pleșu...

(vezi PS)
Mă uit la rîndurile sale și realizez că există (cel puțin?) două variante în abordarea unor așa producții.
Să te lași dus, larg încintat, de iepurașul polemicii... Ori să guști plăcerea stilistică, din text, și atît.
Fără îndoială, or exista oameni care le pot face pe amîndouă.

.

Despre dl Puric, doar urări de bine, din parte-mi, azi... În context, de pretențiile dînsului te poți doar amuza, amintindu-ți a nu fi fost perfect nici mata, **pe la 12-14 ani**...

PS

„Domnul Dan Puric a ieşit din sfera [actoriei, n.n.] unde este cu adevărat competent, înalt competent. A făcut un sindrom de guru. Părerea mea sinceră este că el nu este pregătit pentru acest rol, din două motive. Unu: se simte indecent de bine în el, iar asta se vede din mica pompă profetică a discursului. Doi: n-are cultură suficientă, iar asta se vede din modul cum dă citate. Citatul este nemilos. Felul cum citezi te dezbracă. Regula e să nu citezi mai mult decât citeşti. […]
Domnul Puric recurge frecvent, atât cât l-am urmărit, la nume, probleme şi concepte despre care nu are decât o informaţie de dicţionar, sau din auzite. Nu poţi scoate din pălărie, una-două, pe Toma din Aquino, pe Ambroise Paré, sau pe Platon, dacă nu ai avut cu ei un comerţ cât de cât consistent. Eu unul nu înţeleg de ce face asta domnul Puric. În termeni creştini, i-aş vorbi de „slavă deşartă”: vrea să pară altceva decât este. La cât e de inteligent şi de angajat spiritual, aş fi aşteptat să-l văd mai smerit, mai aproape de discursul unui mărturisitor decât de acela al unui gânditor amator. Dar mai e ceva: domnul Puric a adoptat o strategie pedagogică riscantă. Când vrei să educi pe cineva, nu începi prin a-l flata. Dacă vrei ca cineva să înveţe ceva, nu-i spui mereu că n-are nimic de învăţat. Or, domnul Puric încurajează un soi de legendarizare arbitrară a naţiunii, din care rezultă că ea frizează desăvârşirea. Atunci la ce bun s-o mai dăscăleşti? Suntem unici, persecutaţi de tot mapamondul, singurii creştini adevăraţi, speranţa lumii, gloria speciei! Asta e gândire de tip Becali. Domnul Puric n-ar trebui să facă posibile asemenea analogii…”

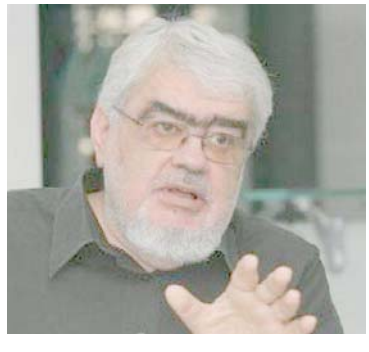

Deformație

Aceea de a te uita *dincolo* de vorbe.

Mitropolitul Banatului ”propune modificarea Constituției: Să scrie că familia este formată din bărbat și femeie ”. Pentru c-așa vorbă are nevoie de-o garnitură argumentativă, Înalt Prea Sfinția Sa ne pune de toate sub nas. Dincolo de acele frumuseți însă, aș sta a socoti ce l-o deranja pe mitropolitul Ioan, de fapt. Care ar fi baiul de s-ar legaliza uniunea homosexuală?

Păi. Și presupunînd că instinctul meu nu funcționează prost, ÎPS este temător de o creștere a numărului acelor păcătoase înfrățiri, în detrimentul celor iubite de Dumnezeu.

Și care ar fi problema (întreb tot eu), în așa situațiune, tot pentru dînsul – plus instituția căreia îi aparține?

Păi ar scădea numărul susținătorilor Bisericii, pînă încît aceasta să-și piardă un important stîlp al funcționării: majoritatea, între cetățenii țării.

Așa ceva ar transforma BOR într-o neica nimeni, pe plaja credințelor mioritice. Iar dumneaei nu e deloc antrenată pentru astă eventualitate. Cam de cînd lumea carpatină, dumneaei s-a aflat majoritară și cu pile imense la stăpînire (trai, nineacă! vorba unui clasic...).

E posibil să O pască, în acea eventuală poziționare, și un dor de revanșă al altora. Bașca aura de lucru demodat.

Zic și eu.

PS

Apropo de banda tricoloră pe care o flutură ierarhul.

Ador cum împacă șefii bisericești universalitatea cu traiul pe căprării naționale.

Acum vreo două zile

… fu aniversarea dlui Radu Filipescu, de la Grupul pentru Dialog Social. E cel care a înfruntat (cum s-a priceput) regimul comunist, la 1983.

Bănui că dumnealui posedă condei. Cu toate acestea, memoria mi-l arată a fi avut minime implicări în scrisele revistei GDS, „22”. I se trage, simt eu, de la bunul simț din dotare.

”Cum, domne, revista 22 e lipsită de bun simț??!”

Nu neapărat, dar nici nu o dă afară din casă...

Ne iscodește, un bun amic Fb:

„Spune un proverb că o carte buna face cât un lingou de aur.... Apropo, ce carte v-a impresionat, influentat, ajutat, etc., cel mai mult?”

Întrucît am citit cîteva cărți la viața, cred că nu-i ușor de dat un răspuns simplu, aici... Multe au venit cu entuziasmul de a găsi lucruri nemaipomenite în filele lor (și care urmau a mai risipi din problemele vieții...).

Apoi, am găsit altă și altă lucrare nemaipomenită. Dar finalmente cantitatea de cenușiu a vieții a rămas finalmente aceeași. Dar privesc și azi spre cărțile iubite/respectate. ca spre niște buni prieteni... Care prin definiție – a la longue, vorbind – sînt rari.

„A răspândit lumină pentru cei din jur...”

Cred că avem o problemă, cînd ne apucăm a lua în serios vorbe pe tipicul acesteia. Mi se pare o vulnerabilizare clasa întîii – dacă nu cumva o posedăm de multișor -, să stai s-aștepți de la careva lumină (se înțelege că de-aia metaforică!)...

Cam scapi astfel – tooot cu ochii după minunății! – și de putința de a repera lucrurile frumușele din viață..

Curiozități.

Ce le-o veni unora de troznesc epitete categorice, respectiv formulări olimpiene? À la:

”Dincolo de a fi soţia unui mare actor /.../ a fost o intelectuală de şcoală înaltă, o perfectă cunoscătoare a teatrului şi o profesoară-model. /.../
N-a fost un om dur, însă a fost o profesoară respectată, dinaintea căreia unui student îi venea să intre în pământ de ruşine dacă nu ştia să răspundă la o întrebare./.../
... A apropiat-o foarte mult de studenţii săi, ajutându-i să-şi contureze destinul, motivându-i, prin dedicaţie şi puterea exemplului, ca un adevărat părinte...”

Am un sentiment prost, aici. Cum că, în acel mediu, nu apuci a gusta plăcere... Cea reală. Ești dresat social să tragi perii de-astea altora, urmînd din cînd în cînd să primești și matale o porție de gogoși asemănătoare.

Bănui însă că aceia se află prea bine intrați în așa lume de falsuri, cît să realizeze că există și plăceri aparte, în relația cu un om.

Atîta doar că plăcerile din urmă nu suportă bătutul tobei.

Teoretic

… dacă tratez drept bizarerie apelativele mărete („Cutare e geniu”, „maestrul Y”, „ celebrul dirijor si compozitor” etc), mă ia lumea de crunt invidios.

În paralel, admit eu însumi că-ș șanse minime a modifica / îndepărta sportul cu pricina, al marilor perieri.
Cred c-aș avea o mare problemă (care nu ține neapărat de timiditate), să fiu suit în așa plop al elogiilor...
Altminteri, înțeleg c-ăl de laudă la greu, așteaptă și el elogii asemănătoare...

E un domeniu de studiat, chit că vechi de la Adam...

”Stefan Iordache recită

…Esenin – Sărută-ma mereu... "

Nu pricep.
Dacă am chef de Esenin (să presupunem...), nu-i cel mai sănătos a mi-o citi / recita eu?
Bașca aici faptul că la mijloc, în așa cetire restrînsă (eu și cu mine), ar fi sensibilitatea mea.
Nu a altuia, fie el declarat și geniu actoricesc.
Eu din zăpada rusească, fie și la fără frecvență, aș înțelege cutare lucru. Ceea ce-ar fi marcă pe scrisoare, persoanei mele.
La fix, adică.

În același timp, ascult producerea (pe Youtube, a) răposatului Iordache.
Păi. Nu-mi place. Vă spun și de ce. Voce tabagică. Ton îmbătrînit, departe de albul întinderilor eseniene de acolo. Și altele.

*
E interesant că în așa situație, de a nu fi precum alții (mai ales cînd ăștia trag perii, imnuri la greu) socotit de aceia drept crimă.
Nici prin căpșor nu le dă că omul are dreptul la opinii diferite de ale lor: *„Cum, domne* (aici tipul se înroșește cvasiapoplexic la figură, gît*), dumneata... dumneata... îți dai seama ce zici??...”*
(vechea șmecherie a contraargumentării-prin-celălalt, mai ales cînd acesta din urmă se află mai fraieruț...).

N-am nimic cu Ștefan Iordache, în sine. Sper să mă credeți, fără să mă jur pe una ori alta, jumătate de ceas de-acum înainte.

PS1
Cîrcotaș desăvîrșit. Je.
„Esenin -"Saruta-ma mereu"
Formula de mai sus e de clasică nevroză. O așa persoană are nevoie într-una de reconfortare afectivă.
Puteți să-mi spuneți cît vreți, că la mijloc e o poezie, iar semnatar – în plus – se află marele Esenin!

PS 2
Găsesc versul de aici (într-o melodie interpretată de Ș.I.) drept glumă nereușită.
”Nu stiam ca te iubesc atat de mult”

Ca să vezi, o iubeai pe sfert ori pe jumătate din *atît de mult* !
De parcă amorul e altfel, decît tot ori deloc!

Ăștia care se înnebunesc după așa creații, au iubit realmente - la viața lor?

Între noi fie vorba

Și oameni simpli aflîndu-ne.

Dacă n-am știi că bucata poetică X e a cutărui mare (sau imens) poet, ne-ar mai mișca? Am mai lua poziție de drepți (eventual am mai sări la gîtul nesimțitului care îndrăznește să conteste)?

Modificat:

...Dacă poezia cutare e recitată de imensul Actor X, cunoscut pînă în ultimul cătun al românilor...

Între două posturi netrebnice

… strecor unul ceva mai apropiat de cumsecădenie...

Zona cartofilor, la raionul legume-fructe a unui hipermarket. Cam amărîți, rotunjiorii cu pricina, chit că prețul – de așteptat – e scăzut...

O doamnă plimbă vreo două-trei barabule cu degetele, apoi pleacă nemulțumită. Aș spune că și răsfățată.

Ca prost șezătoriu cu finanțele, mi-aleg cîțiva cartofi mai de Doamne-ajută. Pe cînd stau cu ochii la defectele cojii acestora, brusc îmi fuge mintea la un roman sovietic, lecturat la pubertate. Îi spunea „Drumul spre Tașkent”.

Bănui că era vorba de o foamete de după războiul civil al marelui nostru vecin. Doi băieți, de vreo 12-13 ani, pleacă din satul lor căpiat de foame, către oraș. Unde nu plouă deloc cu cîrnați...

Ba chiar stau, la un moment dat, atenți la trenurile cu mujici ce opresc în gara Tașkent, La un moment dat, cineva aruncă niște coji de cartofi. Cei doi se reped spre ele, temători în răstimp să nu le-o ia alți nenorociți înainte, la așa trufandale. Finalmente, doar unul dintre pribegi revine acasă (celălalt moare într-un spital). Are un sac cu pîine, nu și cui îl deșerta: maică-sa se prăpădise.

De foame.

Variațiuni pe această temă, a unei sinistre inaniții, se găsesc destule și în literatura concentrațională autohtonă.

Nu vi le pomenesc pentru ridicat păr măciucă, ci pentru a ne bucura din pretinse fleacuri. De pildă cartofii de la Cora-Sudului, la *A.D*. 2015...

Ca părere a mea

Și legat de poeziile de dragoste.

Cred că astea nu fac mulți bani, cîtă vreme nu le poți șopti unei fete/femei cu scaun la cap, fără ca aceasta să te bănuie într-o ureche.

Fie și recitînd din Esenin, voi face o proastă impresie copilei / doamnei.

Mă pot trezi chiar cu-așa replică:

> *„Ceva din suflet nu știi a produce? Ceva de-al tău? Adică naturel! Zici că nu știi? Păi hai să-ți improvizez eu ceva de inimă, bărbate...!"*

După o aparte înșiruire drăgăstoasă, aleasa inimii completează...

> *"Să știi, dragul meu, că există ceva și mai și... Tăcerea însoțită de privit minunat în ochi...*
> *La o adică așa m-ai și cucerit, ticălosule!"*

"Vrei sa le faci un dar de Sarbatori?

…Școala este cel mai bun cadou pentru copiii săraci."

Semnează Fundatia Principesa Margareta a României.

Ce legătură am eu cu copiii săraci? **Am deja o belea de existență personală pe cap**. Trec peste faptul că pe dumnealor, acei amărâșteni, îi doare drept în cot de suferințele altora.

La o adică, **mai trageți-l de mînecă** și pe tata Dumnezeu. Că doar el făcu lumea, așa cum e!

PS

Despre iresponsabiltatea tatălui, de a (tot) năvăli erotic peste nevasta la fel de pauperă, nu se suflă vorbuliță.

Făcurăm azi zece ani de relație

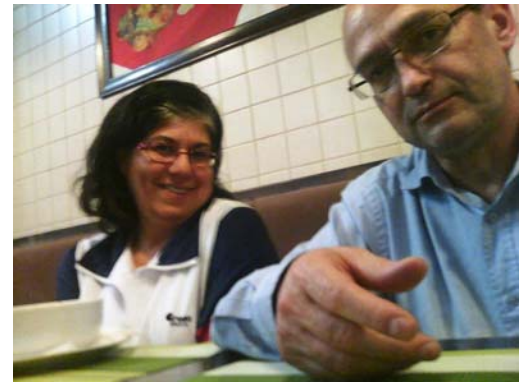

Cu multe năbădăi, recunoaștem.
Dar taaare plăcuți.

”Mitropolitul Banatului: Să scrie în Constituţie

…că familia are la bază un bărbat şi o femeie...”
Și mai ce vrea Înalt prea sfinția ta? Vorba lui Ilf și Petrov, nu și cheia de la casa de bani?

PS
Dați ochi la mesajul non-verbal al celor din jurul mitropolitului... Unul e dus cu sorcova. Altul e refugiat în în dezinteres aproape morfeic. Al treilea e îngrjirat din plin.
Altminteri, trufie cît încape, pre mutra lui Ioan de Banat!

PS2
Ziceți că și mecla lui Ordean emană dispreț față de semeni? De acord, însă respectivul nu predică despre dînsa, prin urbe...

Defectul cel mare (pentru noi)

… al unui ins decretat drept 'ciudat' este că nu-l putem înțelege...
Ca structură și, implicit, funcționare.
Prin urmare, aruncăm cartoful fierbinte (cu eleganța de rigoare) în ograda aceluia...
„E(ști) ciudat!”

À malin, malin et demi...

„.Așa a lăsat Dumnezeu! Cei care vor altfel nu Îl servesc pe Dumnezeu, ei îl servesc pe Antihrist !”

Doamnă X,
Eu îl slujesc pe Antihrist.
Mărturisesc a fi plătit bine, la casieria Iadului. Iar salariul vine la fix, nu întîrzie, cum face dl Petru în Rai.
Uite-așa am eu chef, a sluji Necuratului!
Care e problema?

*

„Acești oameni sunt bolnavi !!!”
Pot bănui că, din întîmplare, domniile voastre sînteți ăia sănătoșii foc...

> *”Acesta nu este fundamentalism, fiindca NIMENI nu vrea sa puna Biblia in locul Constitutiei, dar nici sa incurajezi/tolerezi/ determini murdarirea singurului stilp in jurul caruia mai sta adunat Poporul Roman, nu se poate !!!*
> *Bine ar fi sa nu se mai incerce astfel de manopere !!!”*

Noi vom încerca în continuare asemenea imunde manopere.
Următoarea ticăloșie din planul nostru este să cerem legalizarea mariajelor dintre pisici și cîini.

Dl Cristian Unteanu

…se află îngrijorat de viitorul Europei. Mai exact a aceleia creștine.
Între altele, dumnealui întreabă:

> *”Cum mai rămâne cu „rădăcinile creştine“? /.../*
> *... un moment când fundamentele civilizaţiei europene sunt atacate şi se încearcă /.../ punerea lor sub semnul întrebării sau al ridicolului. Bătălia pentru „Fortăreaţa Europei creştine“ de-abia acum a început cu adevărat şi soarta ei va depinde de fiecare dintre noi.”*

Or.
După cîte știu, Europa are și rădăcini romane.
Religia inițială (milenară!) a acestora s-a dus frumușel la coș, dar Europa a mers înainte.

În același timp. Unde scrie că a fi european înseamnă să te și zbați pentru creștinătatea ei?

După cum. Pînă să o pună alții sub semnul îndoielii ori ridicolului, Biserica creștină se pune singură. Iar asta, în principal pentru că așa vor vremurile. Și viața.
E plină Biblia de gogoși și de contradicții. Nu are decît să creadă dl autor pe nemestecate în ea.

E interesant, cum firea umană

…acționează în alb și negru. La vreun *An Goma*, îl vorbim numai de bine.
Eu nu izbutesc, a-i uita omenește.

Că veni vorba, deseori laudele nu sînt omenești, ca adevăr exprimat. Sînt invenții.

Mare ni-i setea, de aprecieri...
Ori poate așa tămîieri – la porți de Orient barim – se află singurul ciment posibil, pentru firile noastre animalice...
Oare și americanii, cînd e să aniverseze vreun condei mare de-al lor, se-aruncă la periile noastre?

PS
„Ordene, zi sincer... Ai boală că ăia primesc elogii, iar matale te usuci, în lipsă de așa ceva...”

Mmmm... N-aș băga mîna în foc!
Una la mînă pînă să fii suit pe soclu, tragi șmotru la statuia altuia de-i posibil să-ți fugă cheful, de tratament asemănător...
Disconfortu-m vine și din neclaritatea situației... Nu mai știi ce-i adevărat și ce ce ba...
În paralel, tipii ăia vor să îi iei în serios...

„Gândim prea mult

… și simțim prea puțin.” (Charlie Chaplin, despre viață)

Bine era, aici, dacă valorosul actor dădea și o soluție... O rezolvare.
Sau măcar mirosea de unde se trage pomenitul fenomen...

A fi uman înseamnă

… – am impresia – să te afli părtinitor.
Văd o relatare despre situația salariaților de la o regie națională. Gîdilat amploaiații, luat la maxim refec (plus mișstoul de rigoare) conducătorii.
În paralel, zăresc niște imagini:

> *”Deschiderea expoziţiei EXPUNERI, organizată de IICCMER şi TNB /…/ Destinele a 30 de deţinuţi politici din România comunistă, surprinse în fotografii din albumul de familie, din detenţie şi de după eliberare. Proiect iniţiat de regretata Dana Cenuşă (Administraţia Naţională a Penitenciarelor).*

De ce pot ghici stilul expunerii?

„Hai, domnu Ordean, chiar nu poți ține cont de suferințele îngrozitoare ale acelor oameni...?”

Partea proastă, pentru mintea-mi, este că suferința nu are vreo relație obligatorie cu obiectivitatea.

În context, revedeam ieri un text antologic:
”Confruntarea spirituală dintre /Richard/ Wurmbrand si /Valeriu/ Gafencu”

Faptul că unii semeni au dus-o îngrozitor în pușcării nu îndepărtează dorința pustiului din interiorul dînșilor de a plămădi cum vrea el realitatea. Inclusiv prin intermediul unei relatări.
Copilul cu pricina nu e ca-n cărțile roze.

Altminteri, între primele-mi zece cărți preferate spre află „Închisoarea noastră cea de toate zilele”, a dlui Ion Ioanid.

Pot contrazice unii cît vor

dar în materie de top neam prost, postările, materialele de presă legate de incendiu Colectiv bătură recordurile, în 2015... Revăd scrise de atunci.

„Luaţi voi durerea de-a duce la groapă un copil“

Ce școală au în ei! A duce la groapă, plus ideea de copil... Așa condei o s-ajungă departe!

Dincolo de gogoașa cu o generație *întreagă*. Și de mirarea-mi că acea generație nu prea a avut copii, mai ales de vîrsta mersului la Club (și apoi la groapă).
Dacă înțeleg eu bine, minorii nu aveau ce căuta la paranghelie...

Apoi. Și pornind de la o zisă a altora („Marile dureri sînt mute”). Am îndoieli că *raperul* tomitan (din care a citat sus) suferă. Doar a găsit ocazia de a ieși în relief.

Nu aș lua de literă a Evangheliei nici c-ar fi cunoscut pe careva, de la Colectiv... Nu-ți mai arde de zdranga-zdranga – plus dus iute pe YouTube – la dispariția (violentă) a unui amic...

Apropo de 'Colectiv'

Și de mărețiile scoase pe gîtlejuri, respectiv prin condei ulterior.

Cred că stabilimentele de genul acesta sînt printre ultimele locuri din lume, unde-ți vine în minte ideea de Dumnezeu, de pioșenie.

Nu am să mă ofusc mai jos precum unii slujitori bisericești, în acele zile. Dar dacă punem de-a scală aparte, de cine se află mai aproape acel loc, plus frecventatorii săi... De Cer sau de Altceva?

Faceți un exercițiu de imaginație. Revedeți totodată dialoguri de pe acolo, plus texte piese. Și altele.

Poate-s nițel mai rău aici, dar mîncătorii de borș din acele zile și ulterior poate merită un așa tratament..

PS

Legat de suferință, putem sta oricînd de vorbă. Nu-s de piatră în fața Ei. Ba chiar pot întrezări cum arată tavanul încăperii... Spre care privesc nefericiți ochi. Și dintre care unii se încețoșează pentru ultima dată.

Interioare. Ale sufletului. Ale vieții.

Am mai pomenit de larga categorie psihologilor de tipul „sanchi”. Care nu vînd vreo terapie reală, vreun antrenament la rahatul vieții. Și porție suplimentară de drog, de roz.

Cum că e de ajuns să bați din palme, în direcția sugerată, pentru ca totul să se risipească. O dată – se înțelege – c-un click pe siteul de profil X, ori cu plata onorariului la cabinet psiho.

O categorie aparte îmi pare a psihanaliștilor de genul celor care animă CafeGradiva. Și unde primordială – îmi pare – se află nu explorarea interioară, ci statul sub reflectoare. Iar asta nu oricum, ci la nivel înalt.

Mă uit și la articolașul de aici. Și îmi fuge mintea la o zisă consacrată: o 'glumiță'. La o adică, ține de știrile în fugă ale tabloidelor. Cu previzibila consistență.

Sgmund Freud ținea – se zice – la simplificarea vieții, așa că a purtat doar trei costume de haine.

În paralel, autorul articolului vorbește laudativ despre terapii: *„Ne intrebam uneori ce castigam urmand o analiza. Raspunsul meu va fi* de acum inainte*: simplitatea”*. Nici vorbă aici, despre groaznicele purjate pe canapea, ori în vîltoarea lumii. (trec aici peste vorba „de acum înainte”).

După care:

> *”...Cat despre umor, care, impreuna cu capacitatea de a iubi este, dupa Freud, un semn de sanatate mintala, el era bine inzestrat, cultivand umorul negru, la mare trecere in Viena...”*

Bietul umor negru numai umor nu e, semnalizînd mai degrabă o nevoie de mers la terapeut. Unde să vedem ce e cu-acel *negru*, cu ideea pronunțată de moarte prin gesturile noastre.

Finalmente ajung și la imaginea dlui autor de carte citată, care „a scris mult despre psihanaliză”.

La o adică, am mai întîlnit scriitori ampli despre psihanaliză, dar care nu trecuseră prin dureroasa curățire (pe cît e posibil...).

O să-mi ziceți că nenea francez de aici chiar a făcut așa ceva, că aveți dovezi. Eu am îndoieli de seriozitatea acelui umblet interior. Altfel nu văd de ce ți-ar feri în imagine – de contact vizual direct – atît ochii, cît și sediul creierului.

Pînă și genul de pălărie spune cîte ceva... (în altă imagine e cu stea de șerif pe șapcă)

Apropo de a trăi simplu

Ajungi a face aceasta doar prin efort... complicat.

De obicei șmecherii nu pomenesc asta. Ci rămîn – pot paria că interesat – la stadiul iluziei cea bătătoare din palme. În sensul de fabricat minuni.

Reproșam de curînd

… prezentările părtinitoare de oameni. Aveam în vedere, acolo, pe acea favorabile.

Îmi parvine o reacție, la observațiile cu pricina:

> *„Poate nu sunt laude, ci doar recunoaşteri şi recunoştinţă. Paul GOMA a reuşit în anii aceia crunţi să schimbe într-adevăr nişte realităţi, multe interioare, în modul de comportament al oamenilor – sigur că au existat miile de anonimi care s-au opus, dar din cei cu glas şi inimă bărbată sunt puţini cu el în constelaţie. I se vor ierta omeneştile, aşa cred...”*

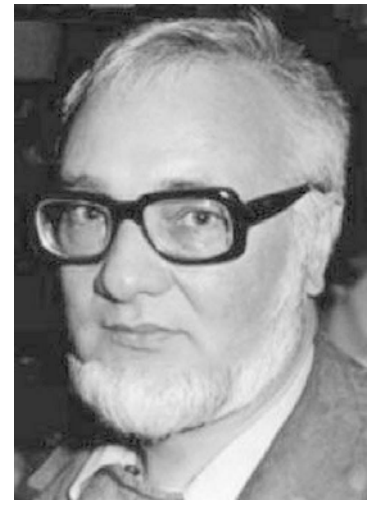

Subsemnatul Ordean, apoi: Păi de ce să iertăm, și să nu oferim un tablou complet, al cuiva?

Stai așa! Se pare că ducem lucrurile într-un registru poate nepotrivit.

Eu nu am pus umbrele dlui Goma ÎN CATEGORIA PĂCATELOR, care-s prin definiție de iertat.

Eu le văd drept omenești, și deci scuzabile din start.

PS

Mărturisesc a-mi fi tare simpatic, dl Goma! Cu precizarea că feresc a executa unele gesturi ale dumisale.

Se înțelege că un număr de aiureli comportamentale, față de semeni, îmi va fi oricum nelipsit, sub Soare...

Neam prost

Eu.

Căci iar șed a observa despre omul simplu. Așa ceva – om simplu - fiind și insul cu pretenții culturalicești, se pare.

(„Păi și el e om, bre!...”)

În poza alăturată, de la un ceva legat de Paul Goma, bănui – privind recuzita – că lucrurile-s puse în cheia pe careva de iubit / săltat pe soclu, respectiv altul se află de urît.

În ultima categorie. I.V. Stalin, autorii tîmpitelor slogane înșirate etc.

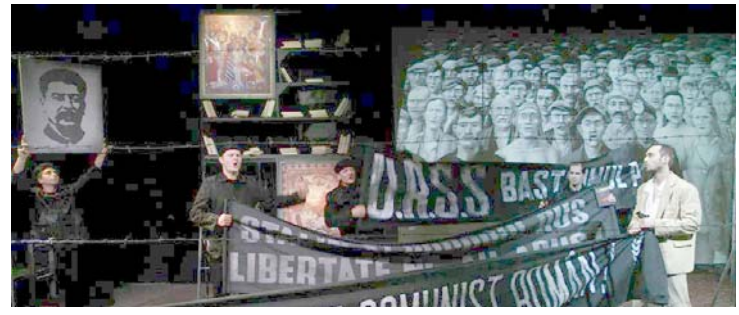

Piei drace de vreun luat lucrurile cum sînt. Ori de curajul producerii așa spectacol la vremile de restriște...

Apropo de limbaj. Al omului simplu, deci acut majoritar. Mai concret al periilor care se trag, între inșii. De genul ălora cu „oameni frumoși...”

Simt că ele dreg două găuri interioare:

- (in) suportablitatea mediului, care primește prin urmare niște bidinele de roz
- suitul pe un soclu al importanței (pe stilul cînd noi pe voi, cînd voi pe noi), care iar diminuează insuportabilitatea existențială.

PS

Mă veți întreba o chestie, poate. *Dacă majoritatea e din oameni simpli, matale dintre carele ești, Ordene?*

Păi, dintre ăi speriați și de umbra lor. Care ies din casă cu capul adînc între umeri și revin iute în domiciliul salvator. Unde se pun a tasta sinistreli acut nepoliticoase, precum cele de mai sus...

Ziceți-mi și mie, să nu mor prost...

Cum vine aia carte inestimabilă? (”inestimabilele cărţi scrise de X”)

Cum arată? Cum o ții în bibliotecă (cu fundă, ori legată în auriu etc.)? Dorm ăia de la Congress Library de grija ei? Cum arată referințele-ți la dumneaei (presupunînd că ai răsfoit-o...)? Cade pe jos auditorul, din sala unde glăsuiești despre Minunăție?

Cred că mi s-ar tăia picioarele dacă... (la Paștele cailor cînd îmi va fi publicat vreun op...) ...va glăsui careva, că-i carte inestimabilă! Mi s-ar face rău, la ideea că un prefăcut mi-i atît de în preajmă... Și mă ia într-atît de idiot.

Probabil că de-aia mă și aflu mizantrop. Mă feresc de pomenita situație. Și la care să trebuiască a zîmbi larg. Plus periatul – ulterior și pe măsură – al lăudătorului... Piei, drace!

„Ai mori un nimeni, Ordene...”

Doar atît? Mă speriasei!

Nimic mai înălțător, pe lumea asta

...decît momentele (foarte dese?) cînd un seamăn încearcă să te 'facă', prin vorbe mari...
Făcutul în chestiune vizează *amor astronomic pe cineva, și ură tot așa*, pentru altcareva.

> ***Un om minunat a murit, iar Biserica refuză să-l îngroape***
> *O tragedie absurdă a bulversat Iaşul în prima zi de Crăciun. Dragoş Vârlan (32 de ani) si Ana Ungureanu (23 de ani) au murit. Doi prieteni buni care s-au revăzut după multă vreme să mai povestească. Au căzut de la mansarda unui bloc cu cinci etaje. /…/*
> *Poliţia a mediatizat ipoteza sinuciderii. /…/ Cutumele BOR nu ţin seama de prezumţia de nevinovăţie /…/ Oamenii bisericii îmi par de o cruzime devastatoare în astfel de cazuri. /…/ Lăsaţi-i, dragi oameni ai Bisericii, să-şi plângă copilul în pace. Faceţi-ne un favor şi îngropaţi-l creştineşte pe Dragoş, vă rugăm!.*

De curiozitate. Dacă materialul `Adevărului" ar fi scris la rece – cum l-ar privi publicul vizat de dl Pădurariu.
Păi. Îmi par să fi ieșit la soare:

- dezinteres
- exclamație: „dă-i în p... măsii" (eventual și "... pe toți!")

„Uniforma şcolară să fie

… din nou obligatorie:"

Ca părere a mea. 90% din așa demers e produs de invidie.
Că nu mai ești tănăr(ă).
Că pușt iul e prea vivace și dezinvolt, iar dascălul se află invidios pe vitalitatea, pe încă-nemurirea junelui.

Legat de cei din minister cu așa inițiative (că doar nu le-a adus o păsărică ideea, parlamentarilor), bănui că șede acolo oftica de a nu fi priviți ca niște boși, de către 'elevime'.
Căci doar așa țel (con'tinent sau ba) le-a animat anii suișului prin ierarhie, pilele puse în lucru, fitilele plantate pe gloriosul drum... Plus limbile date unde trebuie.
Iar la finalul unei asemenea oboseli, clădirea Minsterului, a inspectoratului e rece, goală și întunecoasă.
.
Să fiu iertat de închei mitocănește: *Hai sictir!*

Mi s-a pus mintea la treabă...

Cît dl Adrian Sîrbu e sincer aici, cît gargaragiu.

> *"**Fericirea de a dărui.** / Exişti ca să-i faci pe ceilalţi fericiţi.*
> *Ai trăit poate nopţile de decembrie, când Moşul venea târziu sau nu venea deloc, şi ai simţit cum se stingea lumina din ochii copilului uitat la fereastră. Cu lacrimi. Tu erai.*
> *Într-o noapte n-ai mai vrut să fii fetiţa cu chibrituri şi ai ales să fii El.*
> *A fost un dar pe care ţi l-ai oferit singur.*

De atunci trăieşti fiecare zi ca pe o sărbatoare.
Fericit că poţi să creezi ceva şi să dăruieşti.
Ştii că în fiecare dimineaţă se trezesc odată cu tine şi ceilalţi, copiii tăi întru aşteptarea unei vorbe bune a unui zâmbet, a unei certitudini. Mulţumeşti că viaţa ţi-a dat şansa de a putea face pe alţii fericiţi. Nu mai eşti singur…."
Etc

Cum de-l pălește abia acum demonul condeiului?

Cum vor fi decurs, totodată, discuțiile cu redacția, pentru adăpostirea materialului...?
Ce sunet aparte vor fi avut reacțiile, în gama inerentului „Să trăiți!"...?

De curiozitate.

Și din Sârbu se va ajunge tot doar o piatră într-un cimitir? Nu o spun cu răutate. Doar meditez la un renghi al sorții.

Îs pline cimitirele de inși cărora nu le-a dat prin cap că există un *exit*. Și s-au purtat pe măsură.

Ce bătut în cuie părea un Dinu Patriciu... Cuiele au rămas (dacă n-or fi pus șuruburi la capacul sicriului).

.

Sufletul omenesc. Varianta roumaine.

„ Domnilor, eu v-am spus părerea mea. Nu accept, cât sunt şeful Marelui Stat Major, nici un fel de ajutor de la nimeni. Armata Română şi noi ne vom rezolva singuri treburile.
/.../
– Nu, domnule Iliescu, nu! Dă-i în p... mea de ruşi!"
(Adăugare compatriot entuziast: La mulţi ani, Domnule general, oriunde v-aţi afla!"

Generalul Gușe a fost produsul unui sistem impus cu forța de ruși. Bănui că-n prima tinerețe a turuit la greu despre minunățiile sovietice (după 1965, fund de pupat a devenit altceva). Pot și vedea cum rotunjea gura, la rostirea numelui lui I.V. Stalin.

Acum, în decembrie 1989, pasămite l-a pălit patriotismul.

În rest, mitocănie la greu (noi luînd de mare bravură, acel băgat în pula dînsului). Bașca nerealism.

Se și putea putea opune mult el, dacă aveau chef rușii a ne vizita...
Trec peste faptul că, fie și netrecuți cu șenile peste granița, rușii aveau deja controlul asupra țării...

Redactez pe undeva un text

… și simt nevoia formulării: „... a cetățenilor României”.
Realizez brusc a fi devenit anacronică, așa zisă. Acum e pe valuri naționalista „r(rrr)oomânii”.
În rest, cura asta de romînism îmi pare de domeniul consumului alcoolic. Urmează o neputincioasă mahmureală, fără ca băiatul cu sticla să fi izbutit mare lucru...

PS
La bani mărunți „românii” cu pricina-s și cu ceva dispreț pentru ăia care se nimeriră de altă naționalitate, între fruntariile noastre...

A fi om

Găsindu-te pe-așa palier, ai nevoie să murseci pe cineva. Aparent din senin, dar irepresibil.
Pentru că de-aia s-au inventat gazetele, dumnealor îți aduc victima. Legată. Și nu una de rahat, ci de (oarece) calitate.
(Frumoasa, zic eu) Mădălina Ghenea își dă cu o părere. B1 găsește iute o pită acolo. Și îndeamnă la sfîșiat.

> *”/.../ Nostalgică după regimul comunist: Ceaușescu a condus un regim, dar toată lumea avea ce să mănânce Mădălina Ghenea a căzut în dizgrația fanilor după ce i-a adus omagii lui Nicolae Ceaușescu.”*

Și dizgrație, și la TOȚI fanii... (cunosc ei, B1-niștii, fără îndoială din surse certe)
În paralel, acei apărători ai corectitudinii aleg o poze pe măsură a compatrioatei. Care să irite – ba c-are față de scorpie, ba că e boarfă (iar noi nu i-o putem trage...).

Operație deloc simplă

Aceea prin care ne ascundem slăbiciunile în fața altora.
De foarte multe ori, o facem și față de noi înșine...

Dau pe-aici

…de (ceea ce aș numi) o critică-din-senin. Care caută un pretext (la alții..) pentrua descărca din agresivitate.

O să spuneți că cum naiba m-am găsit taman eu pentru a puncta așa defect...
Corectă observața dumnevoastră,. dar în paralel tot îmi zboară minrtea la o vorbă, nici nu mai știu a cui. „Critica să reprezinte niște ochelari, nu o nuia”.

O chestie grație căreia data viitoare să treci mai senin, pe lîngă acel potențial focar de iritare.

Că lista celor din urmă rămîne infinită, păi asta poate nu a trebui să descurajeze. Nu de alta, dar deseori viața îmi pae o bandă rulantă. În sens prost. Mai exact, unde catele nu dai din picioare, nu izbutești... sta în loc. Te duci spre mai rău.

Poftim subiect de ora 10 dimineață,, în ajunul Revelionului!

*

Apropo de criticism, treceam acu două zile pe lîngă o biată vilă, cu o și mai biată firmă agățată de peretele ei.(treaba asta pe petrecea pe bulevardul bucureștean Camil Ressu)

Scria acolo „Imperial Electrics”.

Să te ții ce boală din senin m-a luat, pe acea scriitură. pe oamenii de acolo!

Am stat nițel pe sentiment și-am descoperit o chestie poate interesantă.
AVEM MAAARE GRIJĂ – via pomenitul criticism – ca nu cumva cineva să salte deasupra noastră. La figurat. De aici, pietroaiele aruncate spre acela (de obicei, cu alții de față...).

Toate se trag, cred eu, din convingerea că un ins pe poziție superioară va abuza de noi, ne va agresa.
De unde ne-am ales cu ideea asta, nu știu exact.

Cum deja am pomenit, mi-e doar o simplă opinie...

Grija asta cu vaiii, se taie pădurile...

Dincolo de faptul că dibuitul de țap ispășitor pare a fi obligație a speciei, ramura socială barim. Veți observa că nu se înghesuie la treaba asta vreun adolescent ori proaspăt june, ci vîrsta de mijloc. Numita v.d.m. nu mai are drogul întîiei vîrste, nici resemnarea oldies-ilor.

Pînă să dobîndească acea resemnare, își maschează și ea cum poate deranjul interior...

Pînă să ne plîngem (a se ierta repetiția!) de tăiat pădure și dispărut ozon ori planetă, la mijloc îmi pare oroarea descoperirii că lucrurile trec. În viață. Ani și repere materiale.

În același timp.

Veți observa că grija de pădurile lumii nu-i o chestie interiorizată, ținută doar pentru sine. Ea șede bine clamată urbi et orbi.

Deduc aici o reclamă cum că iată ce atașați sîntem noi valorilor momentului. Eventual, și suplimentar, că ce copii de treabă ne aflăm – atenți fiind la așa indicații ale 'părinților'.

Ambele atitudini caută răsplată.

De ce, și contra cărora angoase, vorbim altădată.

PS

Aș adăuga la motivele iritării noastre bănuiala că unii se procopsesc, se umplu de aur din acel mult material lemnos tăiat... Bineînțeles că nici treaba asta nu se poate recunoaște...

Am să mor un porc

Un sinistru deranjator al sufletelor...

Cineva scrie că, în 2015 (și la bilanț aflându-se acum), a fluturat mai des ca niciodată steagul Țării, în mersul personal pe munte.

Bănui – întru explicație – că golul interior îi fuse mai mare, în ăst an, decît altădată.

Mă întrebați ce e aia gol interior?

Păi, dacă aveți vreme, pînă mîine dimineață vă pot mărturisi despre al meu, despre groaza aferentă.

Partea frumoasă a lucrurilor este că, după așa spărietură cu ce-ți vezi în vintre, te apucă o mare plăcere de a trăi. Bașca frînturi din chestia aia de care vorbesc toți (cam la fără frecvență, altminteri...).

Fericirea.

Pomeneam de dimineață

…despre atentul mod în care ne mascăm vulnerabilitățile.

Aș nuanța, la un ceas distanță, că punem aparte preș și peste sentmentele neconvenabile... Carele nu se cade a ni le recunoaște, în fața lumii (satului).

Nu poți pentru ca să recunoști, în cazul Mădălinei Ghenea... Și bărbat aflîndu-te.

Că te afli ofticat la greu, a nu putea dobîndi niște lucruri. Despre a cărora exisență îți semnalizează (și fără să știe ce furtună declanșează) domnișoara M.

Pănă să vă spui care-s acele lucruri, mi-aș da cu părerea că ele relevă – dincolo de frustrarea în sine, a neposesiei – micimea noastră. Mai exact de a nu putea sosi și noi la acele prăjituri – senzuale ori sociale. Inferioritatea asta nu e cea mai plăcută stare din lume...

Deci.

Iritare că Mădălina nu-i posedată de noi.

Ea fiind frumoasă foc, iar penisul nostru neștiind carte – nici pentru a mirosi că e dînsa nu ni-i preajmă – și deci fizic f,,,abilă – ci o poză.

Apoi, supărare că ea se învîrte în medii procopsite, bașca faptul că posedă bănet.

Astea fiind bănuieli, nu cercetare în contul ori sufletul dînsei.

PS

În rest, și cu riscul ca un distins om de televiziune să mă taie dintre amici Fb. Sînt un piiic mirat (e vina mea...) că tipi ce par echilbrați, pe așa numita 'sticlă', sînt oameni în restul timpului.

`Andrei Gheorghe, realizator de radio şi TV:

„Niciodată nu am putut să râd la glumele de Revelion. Toma Caragiu mă plictisea de muream“

.

Reacție, a unui brav romîn:

> *”Dar vai, ce tinuta morala superioara avem noi aici, acest pilon al sobrietatii, un reper de conduita sociala pentru cei de inalt calibru intelectual... hai sictir, bai, tiriplici de doi bani! Nu inteleg de ce apare kktul asta pe un site de stiri!”*

Ca părere a mea.

Iritarea multă de acolo astupă o neconvenabilă (ori maimulte?) pe măsură. Una bănui că ține de invidia că hulitul are curaj de-a ieși din șabloane. Din lanțuri.

.

PS

De fapt, la comentariile cu pricina se produc similar și mulți alții...

Să le fie de bine.

Între noi fie vorba

Cînd interzici (vulgar...) unui Andrei Gheorghe să aibă părere diferită de a ta, pot bănui cu cîtă amabilitate – în ale pluralității de opinie – te-au tratat ai tăi părinți...

E nostim / dramatic aici că nici nu ai idee de acel tratament dur, de altădată. Știi doar că, de nu ți-ai fi ascultat părintele, moartea era a matale. Altfel nu ai fi speriat azi că poate fi demolat mitul Toma Caragiu.

Regele Mihai e și el om

Ca atare, e aiurea să nu-și plaseze – în interes propriu – vorbe greu cuantificabile.

De pildă, 'împlinit'.

.

„Nu, eu nu l-am uitat pe acel soldat de la Sinaia care îşi plângea Regele. (...) aş vrea să îi spun şi lui, ca şi tuturor românilor, că (...) Domnia mea nu va rămâne neîmplinită...”

Probabil intervine aici și adaptata vorbă: „Boulot oblige” / Funcția obligă...

PS
Abia acum observ ce deschidere mică a ochilor posedă monarhul nostru...
Tat-su Carol să trăiască (vorba vine)!

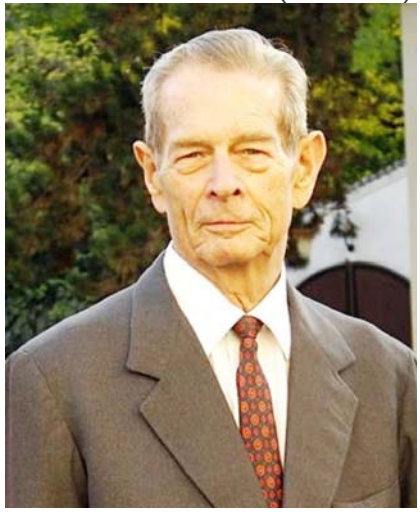

Să mă ierte Dumnezeu, Allah or Nimicul de Sus.

Dar faptul că cineva a suferit într-o pușcărie comunistă nu mă face să iau în serios povestioarele întoarse (mult) din condei.

In 46” cand venisera comunistii in sat pentru a organiza “alegerile”, se lovisera de un zid greu de rapus. Gheorghe, Ursul, cum ii spuneau taranii, datorita staturii impunatoare, nu avusese prea multe cuvinte de schimbat cu tuterii rosii si, impreuna cu alti fagaraseni hotarati puse mana pe ghioaga tintuita si-i lecui pe trimisii judetenei de partid, alergandu-i pe ulite pana ce acestia isi luara picioarele in spate si fugira din sat. Peste cateva zile in schimb, se intoarsera, dar nu singuri ci laolalta cu strainii. Kalasnikovul rusesc deschise in cele din urma urnele de “vot”, dar nu si pentru Ghita care se hotara sa ia calea codrului. Isi imbratisa pe fuga nevasta, baga in san o icoana pe care i-o daruise maicuta lui si pleca in munti.
/…/ Unii tarani vorbeau ca atunci cand luna este in nori, lupul da tarcoale satului pazindu-l de straini, altii spuneau ca si acum mai cutreiera muntii ajutand alti luptatori, dar nimeni nu-l vazuse in ochi…

Din principiu, atunci cînd cineva abuzează de figuri de stil, mă întreb cît de tare m-ar dori el cu gură căscată, raportat la ce se va fi petrecut (să zicem...) cîndva.

Pe la mijloc, la așa texte, e și plăcerea – să-i spun demiurgică – a copilului mititel, de a crea și modela realitatea.

Ziceți că-n ultima zi a anului ar trebui să cugetăm la chestii mai serioase? Ori mai vesele?

Aveți dreptate!

Stau atent la tonul vocilor din reclame.

Miere curată.

Deduc.

Prin viața noastră curentă, de public majoritar, asemenea vorbe nu ne există. Le savurăm doar în acele secvențe despre marfa cutare ori cutare – cu prețul convingerii (inevitabilă, din așa mîngîiat sonor) de a ne ușura buzunarul.

Dacă m-o păli vreodată

…bafta ținerii unei emisiuni TV, i-aș zice „Una rece, una caldă”.

Ideea îmi vine pe când stau cu ochii la firma din poză. Instituția cu pricina se găsește la intersecția bucureștenei Căi Văcărești cu bulevardul Tineretului. Mi se pare un picuț aiurea, să dai unui colegiu tehnic numele cuiva din vremuri în care bibilelile domeniului se aflau minime.

Într-un fel nu mă miră, cîtă vreme aceiași diriguitori se simt cu musca neputinței de persuasiune pe căciulă... Motiv pentru care adaugă „...Naționale”, numelui instituției tutelare. Ministerul Educației Naționaaaleeee...

Deduc de-aici teama inițiatorilor, că fără extensia cu pricina omul simplu nu-i va lua în seamă.

Pe de altă parte, asemenea minister (inspectorate, șefii de școli, elevi aparte, părinți idem etc.) nu poate fi condus decît de semeni lipsiți de mari finețuri.

Noi, ăștia iute strîmbători din nas, n-am rezista mult meandrelor concretului de pe acolo. Ne-am plictisi, respectiv ne-ar ieși pe ochi implicarea ceas de ceas în vreo treabă ternă. Și obositoare.

Cum zisei, una rece, una caldă...

PS

Acum văd, în poză, vopsirea tricoloră a unui acoperiș de coșmelie oarecare.

Simt că, dacă ți se oferă așa ceva, respectivul nu-ți poate da ceva mai concret (și util ție totodată, se înțelege). Patriotismul e servire de protecție cvasidivină. Ce – din interiorul nost – reclamă așa ceva, păi rămîne de văzut. Bineînțeles că așa hapsîn subiect nu e de tratat în sumedenia de incinte culturale...

ZICEȚI după mine: cultural... Accentuați pe *r*

Cînd se întîmplă

…să te afli derapat din linia comună – e cazul aiurelilor susbemnatului – sănătos este să gîndești și la ceasuri de mîine. De poimîine, din viitor în general.

În sensul, că nu se știe niciodată cînd o lași mai moale. (și te trag destui de mînecă: „Păi nu spuneai matale că...?!”).

Treaba asta se petrece cînd ai motiv baban pentru a suci cu 180 grade lucrurile (gen Coriolan Drăgănescu) ori cînd te lasă bateriile existențiale.

Nu știu dacă dl Sabin G. e lăsat de acele baterii, dar am surprindere să văd în acel senect liniștit pe autorul vulcanicului material de altădată „M-am săturat de România”.

Deci, atenție la trecerea anilor, voi nifiliștilor...

PS

Mărturisesc a lectura abia acum, acel flamboiant manifest.

Pare a fi scris la nervi. Zic asta pentru că nu se cade a vorbi despre Mitici, cîtă vreme matale folosești taman stilul lor...:

.

> *„Seriozitatea, eleganța, disciplina – atribute ale Ardealului – au fost invadate de miticisme, de balcanisme ordinare, de civilizația semințelor de bostan”.*

În același timp, parcă nu aș lua foarte în serios un material care face din Emil Cioran `egal al lui Dumnezeu'.

(și altele de pe acolo sînt contestabile, fie și amical).

Urări de nou An.

Poate nu din pesimism. Îmi permit să vă urez putere de a suporta inevitabilele momente dificile din 2016, din viitor în general.

Nu-i o aiureală... A suporta e nițel ca la jiu-jitsu. Îi preiei energia, forța...

Pînă și în seară An Nou,

mintea merge... Spune cineva:

> *„Doar adevărul ne va face liberi (în Basarabia, n. MO) şi iniţiativa oamenilor de a nu mai tolera o situaţie scandaloasă”*

Nu știu dacă se poate schimba ceva, prin vorbe mari în sine, respectiv cînd vezi vreo situație de viață drept scandaloasă...

Dar poate o masă de cititori / vizitatori site are nevoie de așa formulări...

.

La mintea-mi de doi lei, găsesc nițel bizar să aștepți a se porni vreo inițiativă (de a nu mai tolera șcl).
Nu văd e ce nu ar fi demarat ea pînă acum, dacă situația era insuportabilă realmente...

Pe aici, o imagine cu un sărut

(nemimat) între doi amorezi. Comentariu din interior: *„Pupa-ma frumos!”*
Îndeobște, se consideră că partea femenină emite așa îndemn.

Dacă da, cred că e o greșeală (pentru bunul și minunatul mers al idilei). În momentul în care și ea își pune problema a pupa mai frumos, are de cîștigat cuplul.
De stăm în ideea că doar bărbatul trebuie să miște pe aici („așa e frumos, așa e din moși/strămoși” etc), se pierde cam 50% din șarmul acelui aparte luat în brațe.

N-am vrut a strica buna dispoziție

…din seara de An nou, cu niște imagini și idei... Poate însă nu-s de trimis la coș.
O plimbare pe dig înfrigurat Lac Văcărești m-a dus cu ochi pe viața unor semeni. Cei care locuiesc vai de steaua lor. Între pereți de placaj or similar.
E cazul multor amenajări dintre acel dig și șoseaua Văcărești.

Îndeobște, așa relatare se lasă cu griji, revoltă, dus mîna la inimă, pentru a-i domoli pulsul. Fac excepție, ca neputincios de a schimba ceva.
La doi pași, ansamblul de locuințe procopsite numite parcă Asmita. Nu cad nici aici a blestema *bogatu*. Are destule griji și el, în a colecta și păstra banii-i așa-zis mulți.

”Cu de-ăștia nebăgători, de neinflamați ca matale, d. Ordean, nu mai merge soțietatea 'nainte...!”
Așa e.

PS

Supriză plăcută, în zonă. La nici 50 metri de pasajul Văcărești (cel peste Dîmbovița) un cocoș sălbatic se ridică – cu inerentul efort al speciei – deranjat de apariția mea. Zborul său, pe fondul nesfîrșitelor betoane de acolo, dă un aer oarecum de vis zbuciumat...

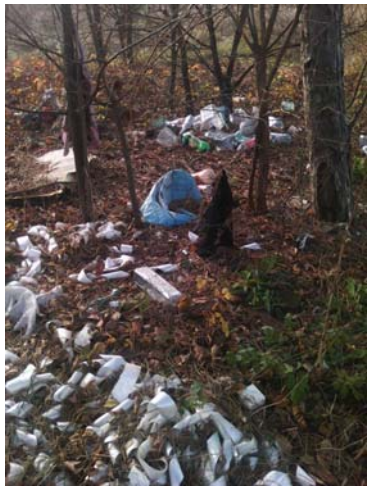

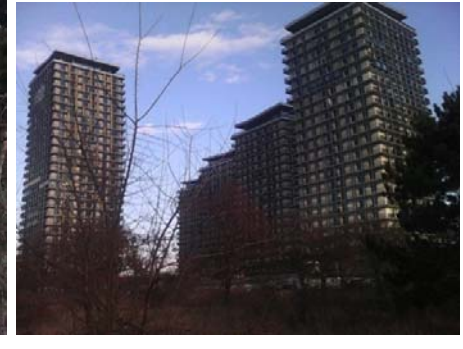

n

Îmi am sadismele mele, recunosc...

Unul dintre ele șede pe moment în așteptare.
A producției domnului Capsali, cînd se vor legaliza un anumit tip de uniuni și la noi...
Dacă a picat ea guraliva și athosiana Eladă, la noi fi-va fleac...

.

Dl Capsali e mai mult decît delicios. Nu mai știe ce categorisisi inflamate să producă, pentru a-și acoperi deranjul că lucrurile nu merg cum vrea dînsul...:

> *De departe cel mai sinistru act politic din preajma Crăciunului a fost legea dată de guvernul Soros al Greciei, condus de neotrotkistul ateist Tsipras: legea parteneriatelor homosexualilor, anticamera "căsătoriilor" și a adopțiilor de copii din pseudo-familiile gay.*

Este un punct nodal din agenda ideologică a Noii Ordini Mondiale, care și-a făcut din distrugerea Familiei naturale un țel demonic, urmărit în toată lumea, pas cu pas. Mă gândesc imediat și la Irlanda, țară catolică insulară și tradiționalistă, unde nu parteneriatele, ci "căsătoriile" homosexuale au fost validate prin... referendum național. Sigur, au fost folosite sume enorme de bani in propagandă si manipulare de către organizații cu sediul în SUA, experți în psihologie și sociologie (s-a speculat inclusiv mândria națională în raport de adversitate cu Imperiul Britanic, veșnicul "dușman", cel care a legiferat fără consultare populară aceeași lege - nota bene,prin "conservatorii" lui Cameron!), în marketing și publicitate, precum și o presă înregimentată prin mogulii media la programul Revoluției Gay.

PS

Chit că probabil nu mă va crede nimeni... Boala mea pe antigay nu vine din vreun dor a mă însura mîine, cu un alt posesor de sculă. Ci pentru că-s sensibil la pramatii totalitare.

Carele, între altele, ne asiguă că-s mulți-mulți (dacă nu 105%) în țara asta, să ce află beton în poziținea lor, iar sus de tot, amabil dînșilor, se află taman Dumnezeu. Se înțelege că și sensu Istoriei li-i favorabil.!

În paralel, o biată idee de mariaje homo îi tulbură ce nu s-a pomenit. Pe ei, forțoșii lumii.

PS 2

De curiozitate. Ce e rău dacă o familie gay adoptă copii? Trec aici peste faptul că, pentru a avea ce adopta, niște hetero trebuie să abandoneze ori să trateze prost odrasla. Dar vreau să-mi explice un suflet milos – dacă se poate fără iritări (la așa ceva ne pricepem toți!), cît și amplu – ce e rău în așa adopții.”

„Comemorare cu flori albe și lumânări, pentru victimele incendiului de la Colectiv..”

Măi, băieți.

Plus fete.

Cu mult respect...

Aflați că lumea mai și moare.

Ba și dramatic.

De-ați fi răsfoit carte istorie, ați fi aflat de-astă urîtă treabă.

Bineînțeles că nu sînteți voi prima generație fudulă (tot istoria ne lămurește cum e cu ele, de pildă cu aia românească interbelică).

Și voitoare de toate la nas. Iar alții prin jur să vă face pantofii.

PS

La cîte tîmpenii – să le zic – pro s-au scris în aste două luni, dați voie și alor mele să respire.

Mica problemă pe aici este că dacă scuturi mai tare inflamările șmecherilor din aste două luni, rămîn niște fulgi de toată frumusețea.

Atît.

Pe cînd vin, aici

a vă turbura cu pesimisme și tăieri obositoare de fir 16

... am momente în care mă întreb pe unde-or fi mulți dintre cogenerii mei.

Noi ăștia la doi pași de 60 ani.

Ce-o mai face X, îmi zic deseori cu nostalgie, de cutare vesel coleg din 'generală'.

Îl caut pe Fb.
Nu e.
Care e pe *Scenă* (a mi se ierta nemodestia!), îmi semnalizează o înțelepciune proprie vîrstei de fix 15 ani.

Mai am și cazuri de entuziasmate persoane, revăzute după decenii, care au atîtea să-mi spună (la viitor prilej)... După care dispar în ceață.

Deci. Și strict părere a mea. A nu pune vîsla în apa Vieții, căci pasămite dînsa ne duce nemaipomenit de frumos (trec aici și 'drogurile' aferente...), conferă un mic risc.
Acela de a nu te descurca, atunci cînd o parșivă ceață se lasă subit de sus... Momentul coincide cu demarajul pe proprii picioare al progeniturii.
Nu mi-i aici citat din reviste roze. Ci punctat al vîrstei la care Specia începe să nu mai aibă nevoie de tine.

Între lecturile de căpătîi continuă să-mi rămînă un articol G. Călinescu. Care, pin vizite (acum un veac) se apucă a lectura ilustrate poștare de pe mileurile gazdei.
...„Cine e Ycuța?" „... A știut să trăiască!!!" "Și-acum ce face?" „A muriiit" „Și ea?!" (erau sumedenie de bonvievuri duși, pe acele mileuri).
.

„Ești rău, domnu Ordean ..."
Aveți dreptate... Mă mir a mă răbda pămîntu.

Apropo de 'Colectiv'

Hai să punem de-o trei simplă.
Cutremur 1977 are loc la vremi de frumoasă libertate. Se află atunci o generație aparte, de tipi convinși că merită tot (și cu bonus). În paralel, niște unii vor să scape de un guvern.
Ghici cum ar fi arătat reproșurile, săltate spre cer și galaxii?
De ce blocul Scala nu a fost analizat de zece mii de ori, știindu-se vulnerabilitatea lui, luîndu-se apoi măsuri? De ce salvatorii s-au mișcat așa, și nu așa? De ce ălora prinși sub dărîmături nu li s-a furnizat aer condiționat?

Malhereusement, lucrurile respective se trecură la 1977. Pe atunci eram curajoși foc, în fața unuia scund și graseiator – nici nu-i mai dau numele...

O fotografie de pe aici

… cu trei femei superbe (una mi-i amică Fb, chit că nu am avut onoarea să ne cunoaștem personal),
Și iar îmi fuge mintea la soarta crudă a bărbaților.

Urmașele Evei – cu priceperi psihologice moștenite din veacuri – tulbură bărbații la greu, dar ultimii-s de-a dreptul terorizați de normele sociale, pentru a răspunde în același diapazon.

Ultima chestie nu înseamnă deloc mitocăneștile comune. Și o fiiinăăă zvîrlire a cartofului fierbinte în curtea de unde a sosit.

*

În aceeași zonă, a interdicțiilor (de care unii domnii nici nu au idee, chit că le stau frumușel în lanțuri), pozasem un sutien gigea, aflat la vînzare undeva (asta însemna că se pune de-o postare aferentă).

E interzis pînă la Dumnezeu și îndărăt, pentru un bărbat, să-l privești fascinat. Să te apropii de acel exponat cu pupilele mari, cu nările dilatate.

Ziceți că așa domn nu e întreg la minte, iar dacă tot se află la Cora Sudului, spitalul Obregia i-i aproape?

Mmm... Nu-i chiar așa.

Dar nu țin să vă stric seara primă de 2016 cu unghiuri originale asupra problemei...

Apreciatul Grigore Cartianu

…vorbește despre *crimele din Decembrie 1989*.

Uf. Am să mor un paria. Și avînd în panoplie, între altele, următoarea optică:

Dacă un lucru s-a petrecut, păi avut-a toate justificările din lume. Că mie nu-mi place ori mă revoltă, cred că-i deja o treabă mai puțin interesantă decît cunoașterea...

Da, au fost lucruri groaznice! Bătăi sinistre la Jilava de 21 decembrie. Morți secerați nedrept, de tipi doritori a înteți văpaia populară. Etc.

Dar dacă tot nu m-am ales măcar cu un cucui de acolo, pot fi interesat de obiectivitatea unei priviri generale? Și realiste?

Mai c-aș pune de-un concurs

… dacă se poate găsi formulă mai plăcută sufletului comun, ca aceasta: *„Unde ar fi fost Romania fara Ion Iliescu si gasca sa de mafioti?”*

Așa întreprindere se află aur, pentru lingurică.

Vă dați seama? Întîi îți imaginezi pe Iliescu decedat la naștere, la bombardament sau alunecat fatal pe-o coajă de banană (de la Gospodăria de partid)..

Apoi vine clipa închipuirii paradisiace... România fără Ilici.

Colo-șa curg rîuri de lapte.

Încoace, sosește camion plin cu miere, pentru noi. În paralel, Dumnezeu a dat comunicat că vine la emisiune Bendeac...

Pînă una alta, Ion Iliescu e bine mersi (pe cît poate fi un octogenar) și azi. Iar unul ca mine și-a putut cumpăra apartamentul 'de la stat', datorită unei legi populiste a pomenitului kaghebist și vînzător de țară.

Lenea subsemnatului ar fi existat cu și fără Iliescu.

În revista „Contrafort”, ce apare la Chișinău

… un autor își alege drept motto al articolului (despre Paul Goma) următoarele:

„„Persoanele care nu mai au impulsul de a se revolta devin o turmă și sunt ușor de controlat.”
Noam Chomsky

Ca părere a mea.

Zisa comportă două (mari) nuanțe. Contează măsura revoltei, precum și modul în care o faci. Dacă ieși cu ciomagul în fața tancurilor, nu-i chestie inteligentă.

Mie mi-i foarte simpatic dl Goma, însă nu știu să fi rezolvat mare lucru, cu fronda domniei sale... La bani mărunți, cea mai deșteaptă formă de opoziție la Ceaușescu a fost a mișcării avînd vîrf al aisbergului pe dl Iliescu. A acționat bine (la forțele aflate în spate, era previzibil) și cînd a fost cazul.
O să vă indispun cu-așa zisă. Cu ăst biet punct de vedere...

A malin, malin et demi

Ziarul de multă treabă (mare) numit „Adevărul" ne scoate în drumul ochilor cutremurătoare profeții.

> *„Mai avem 12 luni de libertate şi vine urgia"*

M-am speriat că mai avem doar trei luni – că eu așa am auzit în tramvai, la Obor!
Sînt buni și oamenii Biserici la ceva, să ne dea nouă luni în plus de trăit... Slăvit să le fie numele!
Amin!

Tot pe acolo ni se spune, spre liniștirea sufletului, că "S-a născut copilul diavolului".
Un suflet milos ne dă amănunte:

> *„Antihristul este nascut deja, trebuie sa aiba vreo 12ani Multi arhimandriti la vremea aceea ne-au spus, parca era 2005. Monahii arhimandriti ne-au spus: S-a nascut dintr-un neam evreu de curve, pe la 10-12 ani va intra Lucifer in el. Dovada ca masonii vor cat mai repede sa vina sfarsitul fiindca sunt satui de noi, urasc nespus de mult lumea. Faceti si voi socoteala, la 33 ani va iesi la propovaduire, exact ca Mantuitorul Hristos. Dar alesii, prietenii Mantuitorului, cei care practica ortodoxia, nadajduiesc mantuirea, viata vesnica..."*

Am zis aicea că-i cuvenit să adaug, pentru binele umanității:

Io cînd l-am văzut ultima dată pă Antihrist avea fo 15 ani.
E blond, mai scund, se scobește în nas și-l vorbește de bine pe starețul Justin.
Mi-a zis, la o bere: „Unde mai găsesc eu așa panglicar de om? Și cu așa vanitate? Zi și mata!".
P-ormă ne-am despărțit, că eu aveam treabă la Mandravela.

Nu puțini vajnici patrioți îi îndeamnă

… pe cei din zona secuiască să plece în Ungaria.

Or, Tinutul secuiesc **este** Ungaria. În sensul că este locuit majoritar de unguri, și nu de ieri, de azi. Așa că nu-i cazul a pleca dînșii de acolo.
Tot pe acolo, un cineva se pune a speria porumbeii din curte: *„.Fereasca-i Domnu de mânia romanului...!"*

Și mă rog ce face românul cînd se mînie? Își ia calul și pleacă?
Arată-mi și mie în istorie (una reală...) cînd s-a mîniat... (Stai. Parcă în 1907 a făcut-o.)

„Internaţional / Europa Declaraţie *șocantă*

(subl. M.O.) a preşedintelui turc Recept Erdogan: Regimul Adolf Hitler este un model de sistem prezidenţial eficient...”

Faptul că stilul de exprimare de mai sus se găsește pe toate drumurile nu mă descurajează din părerea-mi... Cînd ceva te șochează, înseamnă că nu acorzi realității dreptul de a te surprinde oricînd, cu ceva... Cum ar veni, *o bănui de complexitate egală cu a ta*....

O zisă cu mare trecere

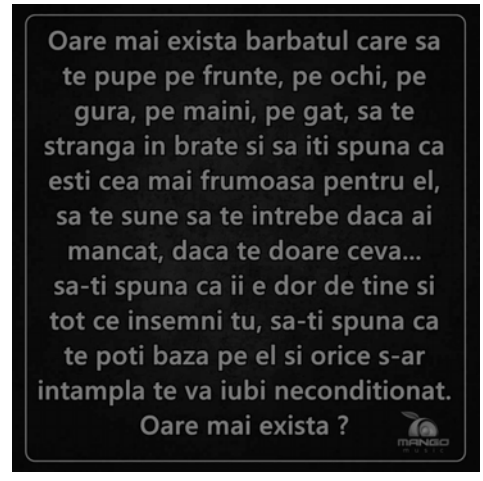

… la inimi feminine (le putem întreba peste 20 ani cum a ieșit, pînă la urmă).

Or.

Așa bărbat nu se găsește sub soare.. Nici nu a existat, apropo de formula finală: „Oare mai există?”.

Asemenea idei există doar în mintea fetițelor, legate de tatăl ce (de fapt) le lipsește din preajmă.

În rest, fie și doar ca teorie, ca să fim tratați cum scrie mai jos trebuie să ne purtăm și noi (aproape) identic, cu celălalt.

Din cîte simt eu însă, doritoarea de pe aici ar vrea doar să primească...

Un bărbat care se-apucă a îndeplini acele solicitări (legat de nevastă) ajunge să se... handicapeze singur. Și finalmente, doar dînd, ajunge să nu mai poată cadorisi, cele reclamate.

Mă uit și la vorba aia, cu *să-ți spună ești frumoasă*.

Păi ce vină are acela că altul, înainte, i-a zis fostei domnișoare că e... urîtă / vai de steaua ei?? Că doar nu din senin aleargă ea acum după confirmarea aspectului plăcut!

„Povestea cainelui-erou Max

…soldat al *Armatei Române*”.

Am în vedere aici grafierea ideii de armată română, cu majuscule.

Teoretic, se spune că asta ține de respect. În practică, e vorba de a obține mai multă considerație, căzut-pe-spate decît ar izbuti aceeași sintagmă cu minuscule...

Mă înșel pe undeva? Dacă da, nu-i de mirare, noi fiind cu toții biete ființe umane...

Bănui că „Adevărul”

… se află prima ori a doua gazetă tipărită a țării.
Dumneaei titrează așa:

> *”Români din diaspora, mesaje sfâşietoare pentru România anului 2016: ;<Vrem să ne întoarcem cât mai mulţi Acasă!>, <Mă podideşte plânsul>...”*

Între noi fiind vorba... Cît de matur la minte trebuie să fii pentru a te da gata / a nu te pune pe gînduri formula „sfîșietor”?
După cum. Cînd ești la cheremul formulelor din acea categorie, cît de deșteaptă, atentă, subtilă îți mai poate rămîne mintea?

Avînd în vedere, totodată, că așa tip uman e acut majoritar la noi (drept dovadă, a doua gazetă îl ia în serios) , ghici cîte șanse are dînsul a drege situațiunea – cea mult clamată – din țărișoara noastră?

Eugen Simion, într-un interesant articol

… (asta nu înseamnă că urc în slăvi...) despre Emil Cioran:

> *„El era ostil faţă de toate raţionalismele, clarităţile, rigorile spiritului“*

Cred că încap două observații aici.

1.
Rigorile spiritului, dincolo de vorba frumoasă, se află standard stabilit (doar) de unii. După cum li s-a părut a pica bine. Dacă ai ghinionul de-a nu corespunde, te-ai scos! Ești bolnav.

2.
Faptul că vreunii respectă acele standarde pomenite de dl Simion nu înseamnă că patologia îi evită necesarmente..

Apropo de rigorile spiritului. Poate stau eu prost cu puterea de asimilare, respectiv aceea de-a gestiona multă informație... Dar tot cred – fie și singur pe uliță – că textele zise culturale sînt excesiv de aride, iar în paralel pot suporta destulă comprimare.
Uneori mă întreb cine naiba citește așa cîrnați de ext, în condițiile în care oferta – la un 2016 – tentația de abandon e mare, spre mulțimea de atracții făcute posibile de către net. *Cred că se citesc ei între ei*.
În paralel, omul simplu și autoritățile stau cu gura căscată, la desfășurarea de mintoșenii a învățaților...

”Topul salariilor profesorilor în lume.

… Cât câştigă dascălii din ţările cu Educaţie performantă în comparaţie cu cei români...”

.

Oare de ce-i obligatoriu a ne compara cu țările destupate?... Ne comportăm precum supușii acelora?

E interesant cum se iluzionează

… singură mintea noastră, prin așa formulări, prin așa texte duse spre ochii celorlalți.

Toată exprimarea de acolo e minată de un „Dacă...”

Prin urmare: și dacă nu e (matale ai pomenit, indirect, astă posibilitate!), sănătos și fericit?

.

În fapt, altruistul mesaj îmi pare (doar) un mod de potolire a unei angoase. Cum că e îngrozitor dacă odrasla nu ni-i sănătoasă și fericită. Asta, bănui, și pentru că nu ne pricepem a gestiona așa momente...

PS

Altminteri, mărturisesc a mă alarma excesiv din orice fleac pe care îl bănui ivit în viața fiului meu mititel (chit că mai înalt ca mine)...

PS2

Cînd copilul e tot ce-ai mai scump în viață, vei avea o problemă cînd se va căsători (sper că da!)... Totodată: cînd simți nevoia să faci acea afirmație, teamă mi-i că vrei a te convinge și pe tine însuți.

Concertul de la Viena

Cel de la prînz, în prima zi a anului.

Toată stima pentru munca instrumentiștilor, a dirijorului etc., dar eu unul m-am plictisit de piesele cu pricina.

Cred că-i o reacție normală a minții. În condițiile în care subsemnatul am involuat/evoluat de-a lungul vremii – însă n-a stat certamente locului...

Și-n general să aplaud piese ce făceau plăcere unui Franz Iosif tînăr – adicătele hăt demult... Parcă mai utilă minții mi-i ascultarea unor manele...

Știți de ce-i folositoare ultima chestie? Pentru că, magraonice ori ba, obligă mintea la asimilare, la suplețe.

Apoi, strîmbatul din nas la dînsele îți poate revela destule ascunse, din sufletul personal...

.

PS

Am sentimentul că tanti Societatea nu poate renunța la așa repere supreme, tip Stauss ori Beethoven – dînd voie la maxim amor muzical pentru vreun contemporan -, pentru că Ea nu-și permite a fi trecătoare.

Dorește neschimbate borne.

Într-un mall al Capitalei

… nimeresc cu ochii pe-un grup de țigani. Unul aparte.

O matroană ceva mai coaptă însoțită de tineret, preponderent feminin. La vreo 12-13 ani acele tinere și copiind la greu domnișoarele de cabaret

Tărășenia nu-mi mirosea a curvăsălîc, pur și simplu garnitura de Eve ceva mai tinere a familiei (clanului?) deprindea știința captării viitorilor soți.

> Nu am jenă a folosi termenul de țigan, pentru că nu-i problema mea dacă unii componenți ai acelei etnii se simt neplăcut la așa titulatură.
> La o adică, faima proastă nu li-i țiganilor noștri de la fosta lor condiție de pînă la jumătate secol 19 (cum se plîng intelectualii lor, voitori de numire drept 'romi'), ci de la altele.. /

.

La stadiul acesta al priveliștei. îmi aduc aminte de-o grijă măricică a românilor, să fie veo trei decenii de atunci. Exista o frică aparte, ca țiganii – foarte iuți în a se înmulți – să nu ne depășească în număr.

Observ însă că procentajele sînt departe de a fi basculat.

.

Duduile – scoase la aer în mall-ul de care vorbeam – pur și simplu urmau glasul speciei. Care, în cazul lor, solicită a porni mai devreme (decît alte etnii) ale procreației , în paralel cu un număr comparativ sporit de urmași. Bănui la mijloc o fragilitate a grupului etnic cu pricina, care impune așa grabă plus volum.

Ca tip strîmbător din nas (eu!)

… privesc destul de prudent spre categoria oamenilor numiți de cultură. A slujitorilor acelei ramuri de civilizație, în general.

Dînșii se află mai citiți (voi reveni la idee!), dar în rest – inevitabil – rămîn din plin oameni .

Spun asta privind la un material despre Paul Goma.

Întrucît cititorul – fie dînsul și cult – pare să nu le aibă în exces cu nuanțele, articolele sînt (pînă și în revistele procopsite) îndeobște ori pro, ori contra...

De exemplu, la rîndurile despre Goma, nu se spune că a izbutit să-și facă praf mai toate amicițiile, după 1990. Ci se trece ca un flutur peste apă. ba chiar apelîndu-se la o formulă nițel neserioasă:

> *„Dn motive lesne de înțeles, scriitorul intră* (după 1997, n. MO) *într-un nou con de umbră”.*

Nu țin a mînji cu noroi pe vulcanicul nostru compatriot. Doar punctam despre acel lucru sfînt (adică rar) numit obiectivitate.

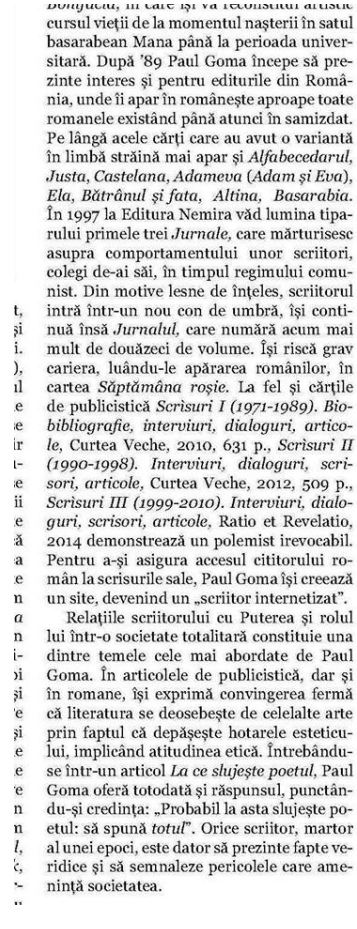

cursul vieţii de la momentul naşterii în satul basarabean Mana până la perioada universitară. După '89 Paul Goma începe să prezinte interes şi pentru editurile din România, unde îi apar în românește aproape toate romanele existând până atunci în samizdat. Pe lângă acele cărţi care au avut o variantă în limbă străină mai apar şi *Alfabecedarul, Justa, Castelana, Adameva* (*Adam şi Eva*), *Ela, Bătrânul şi fata, Altina, Basarabia.* În 1997 la Editura Nemira văd lumina tiparului primele trei *Jurnale,* care mărturisesc asupra comportamentului unor scriitori, colegi de-ai săi, în timpul regimului comunist. Din motive lesne de înţeles, scriitorul intră într-un nou con de umbră, îşi continuă însă *Jurnalul,* care numără acum mai mult de douăzeci de volume. Îşi riscă grav cariera, luându-le apărarea românilor, în cartea *Săptămâna roşie.* La fel şi cărţile de publicistică *Scrisuri I (1971-1989). Biobibliografie, interviuri, dialoguri, articole,* Curtea Veche, 2010, 631 p., *Scrisuri II (1990-1998). Interviuri, dialoguri, scrisori, articole,* Curtea Veche, 2012, 509 p., *Scrisuri III (1999-2010). Interviuri, dialoguri, scrisori, articole,* Ratio et Revelatio, 2014 demonstrează un polemist irevocabil. Pentru a-şi asigura accesul cititorului român la scrisurile sale, Paul Goma îşi creează un site, devenind un „scriitor internetizat”.

Relaţiile scriitorului cu Puterea şi rolul lui într-o societate totalitară constituie una dintre temele cele mai abordate de Paul Goma. În articolele de publicistică, dar şi în romane, îşi exprimă convingerea fermă că literatura se deosebeşte de celelalte arte prin faptul că depăşeşte hotarele esteticului, implicând atitudinea etică. Întrebându-se într-un articol *La ce slujeşte poetul,* Paul Goma oferă totodată şi răspunsul, punctându-şi credinţa: „Probabil la asta slujeşte poetul: să spună *totul*”. Orice scriitor, martor al unei epoci, este dator să prezinte fapte veridice şi să semnaleze pericolele care ameninţă societatea.

Orice gazetar care se respectă

…își mîngîie pe creștet cititorul.
Normal, de la acesta din urmă vine banul (fie și via click pe siteul nost')!

Cititorul este inevitabil un infantil (cît e procentul acestui tip, în total populațiune țară, e discuție separată). Exemplarul cu pricina tună asupra politicienilor, însă la alegeri îi ia în seros pe-aceștia... De-aici, dezamăgirea ulterioară.
Să zicem, pe dl Iohannis.
Situație în care jurnalistul așterne prompt:

> *„V-am ales, aşa cum am convingerea că au făcut-o milioane de alţi români, pentru că am crezut în ceea ce spuneaţi. Credeam cu toată inima că nu sunteţi ca ei.”*

În paralel, insul în chestiune își refuză vreo putință a modificării realității. Îmbrățișează însă plînsetul. Combinat cu blestemul. Și se ajunge – via condeier – la așa ceva:

> *„Politrucii mai răi ca interlopii, care au jefuit, prostit şi îndobitocit ţara asta atâtea zeci de ani.”*

Ce făcea țara, cînd ticăloșii în chestiune o prosteau, nu se spune.

Cineva se plînge de analfabetismul

… dlui Gabriel Oprea (felicitat respectuos de inși din partidul său).

> *”La Mulţi Ani! preşedintelui partidului nostru, Gabriel Oprea, pentru ziua de naştere!!!*
> *Să ne trăiţi, să fiţi sănătos şi să aveţi un an cu multe împliniri!”*

> *„Domnule Oprea, pot afirma ca sunteti un adevarat lider, care continua sa fie un model pentru membrii echipei sale. Oameni care vorbesc in necunostinta de cauza vor exista in totdeauna... Va urez un sincer la multi ani si multe impliniri!” etc.*

O chestie interesantă, poate... Cu cît te șlefuiești, cu atît simți mai puțin nevoia plînsului de prostia altuia. De analfabetismul respectivului.
Așa am auzit barim dimineață, în tramvai. Eu nefiind școlit. Și, deci, cu boală mare pe agramatu ăla de Generalu Izmană!

Oare de ce, cînd moare careva

… purcedem la perieri ample, nu și la o privire asupra vieții (scurse) a aceluia, din care să învățăm a evita relele și a urma bunele...

În general, simt că-s mai binevenite iluziile dulci, decît îndreptările de situație (la sfatul cuiva sau ba).

PS

Mai bine înjuri de mamă vreo asistență îndurerată, decît să întrebi de unde se trase decesul răposatului... Eventual căt a băut acela, cît nu s-a descărcat la timp (psihic).

Cineva îmi propune, pe aici

… „Jurnalul” lui Andre Gide.

Răsfoi ceva de pe net și simt, încă o dată, că literatura cu pretenții nu se lipește și pace de subsemnatul! Ceva din mine dorește naturalețe cu orice preț. Fie și aceea cam acră a lui Constantin Argetoianu („Însemnări zilnice”, 11 aprilie 1936):

> *„Regele /Carol II/, Urdăreanu și Ilasievici – cîteodată și alți intimi – au obiceiul să tragă chefuri din care ies toți afumați afară de Ilasievici, om de lemn prin care alcoolul trece fără să altereze nimic...”*

Că veni vorba.

Aflu de pe Wikipedia că dl general Ilasievici a murit în închisoare la Sighet. Simt că are parte de onorul dedicat florii-oștirii-române, cea-ucisă-de mizerabilii-comuniști.

O anumită doamnă și poetă, suflet al memorialului Sighet, bănui că nu se încurcă în nuanțe. Precum șutul oferit lui Ilasievici de Ion Antonescu, în septembrie 1940. Ori surghiunirea în provincie unui ofițer de poliție la Palat, îngrijorat de calitatea prostituatelor aduse de camarilă regelui (v. tot Argetoianu).

Nu știu exact unde am văzut azi

…o mențiune – se înțelege că favorabilă – despre '# Colectiv'.

Acuma, n-ar fi prima dată din parte-mi cînd înot împotriva curentului.

Ca ins mic și singurel, ai un oarece deranj, privind la nenorocirea de pe dreapta Dîmboviței, colț cu fostul Bb. Mărășești.

Dacă luăm foc acum pe undeva, și ieșim muribunzi afară, pe stradă – bănui că nu ne trimite nimeni la tratament în Suedia, să zicem. Ne ducem la Arși, pe calea Griviței (vizavi de Ateliere), și cam atît.

De scrise fabuloase în gazete, iar nu se pune problema. Cu atît mai puțin de anchete revoltate, că de ce a explodat butelia din magazia noastră.

Zisă a cuiva

> *"Desteptul e plin de indoieli iar prostul e plin de certitudini"* (nici gînd să mă trec aici între deștepți, ori să rîd de așa-zișii proști!, n. MO)

Ce chestie! Lucrurile care ne tulbură cel mai tare sînt și acelea care admit greu cuvinte alături, barim în acele moment inflamate.

Și aici lunec în mitocănie... Toată sumedenia de vorbe mari, păi prin definiție nu are treabă cu adîncul nostru. Cu sentimentele reale.

Mă uitam ieri la vorbele voindu-se frumoase ale unui elev, către profesorul său din gimnaziu. Numai clișee pe acolo...
Prin clișee eu înțeleg acele formule sociale, necesare comunicării. Deși așa ceva au mare circulație, iar în același timp poate nici nu s-o putea fără ele, nu pot să ignor o chestie...
Că ele pomenesc toate minunățiile din lume (vorba profesorului: „copiii cei puri...”), dar nu au treabă cu sufletul. Ba nici cu realitatea de multe ori, chit că susțin o construcție cît se poate de-n carne și oase...

Mă scuzați de-am plecat de la una și-am ajuns nițel la alta. Mi-i tare păcătos stil...
De-aia, probabil, îmi și plac piese muzicale precum Cintic-Lu a Cucuveaua-Lliei, al Phoenicșilor, ori finalul albumului „The Wall” al Pink Floyd. Curg imprevizibil, creînd rezonanțe cu adîncul.
Dintre cele cu particularități greu de pus în cuvinte.

Optică personală

Privesc la ultimul album al fomației „Păsărea Rock”... (se fapt, lucrurile au stat asemănător și la „Baba Novak”, al grupului Phoenix încă unit.)

Bănui că mi se trage de la un păcătos perfecționism.
Cred că aș avea o problemă, să scot o „stachetă” precum albumul „Cantofabule”, iar apoi să cobor la repetiții inteligente de tipul „praznic năprasnic”...

Înțeleg că trebuie pentru ca să trăim pe lumea asta. Și prin urmare să producem piese pe gustul majorității de la 2016.
Dar totuși...

Teoretic ar trebui să-mi fac jenă

… că ridic subiecte incomode...
Vesela lume pare ea beton, dar are vulnerabilități – la idei ce privesc totuși viața.
Deseori mă întreb, cînd trec prin locuri de petrecere precum un Mall, de ce tinerii plus maturii (mai exact, pînă la 40 primăveri) reprezintă peste nouă zecimi din umblăreți?

Să reprezinte reumatismele incipiente ori accentuate o piedică în bucuria de viață?
Răspunsurile aici sînt urîțele. Dar spun că tot e mai bine, decît să ignori fenomenul și ce e în spatele lui...

Îmi place metafora asta...
În viață, ajungi la un vîrf de munte/deal, de unde vezi tot coborîșul plus finalul...

Ziceți că-s c-un picior în groapă, de vehiculez așa idei?
Mmm,. n-aș băga mîna în foc... Poate-i doar banala dorință de a ști ce mi se întîmplă. Las pe alți cogeneri să umble fericiți și cu ochii închiși.

PS
Închei cu un banc. Fratele mai mare primește de la mamă două mere, cu solicitarea să-i dea unul mezinului. Dialogul între patru ochi decurge apoi astfel: *„Ce vrei, mărul mic sau nimic?”*

Este drept că-ți iese uneori pe ochi

… dacă îți faci idee de miezul lucrurilor.
La o adică, și Neo din Matrix a descoperit așa ceva – dînd apoi măcar o vreme în bîlbîială...
Autorii roz evită a pomeni acest mititel amănunt .....

Adevarul
16 ore ·
Guvernul de la Londra anchetează numeroasele acuzaţii de abuz aduse trupelor britanice care au luptat în Irak http://adev.ro/o0bzt7

Militarii britanici care au luptat în războiul din Irak ar putea fi judecaţi pentru crimă şi tortură
Veteranii britanici ai războiului din Irak ar putea fi judecaţi pentru o serie de...
ADEVARUL.RO | DE ELENA DUMITRU

Setea noastră

De știri. De spărieturi. De realități (totuși, la fără frecvență...).

„Militarii britanici /../ AR PUTEA fi judecați...”

La doi pași, pe siteul „Adevărului”,. aflăm că (și) profesorii universitari AR PUTEA să nu plătească impozit.
Bănui, avînd în vedere astă foame de știri, că ni-i foarte greu fără ele. Probabil, cum mi-i mie, fără să bîrfesc astă umană însușire...

„Gândim prea mult

… și simțim prea puțin” (Charlie Chaplin despre viață).

E discutabil... Gîndirea umană se află tampon – decis de natură – între sensibilitatea noastră și realitate. N-am idee cît gîndea Cro Magnon-ul, dar omul modern își drege astfel din angoasa existențială.

Altminteri, e destul de greu a-ți interzice să gîndești (mă refer la acel prtoces aproape independent, și nu la meditațiuni).

În ce-l privește pe Chaplin, pot bănui că el se proteja de adîncuri neplăcute prin meseria pe care o îmbrățișase: aceea de a produce rîsul. Care hohot încerca să dreaga balanța – în al doilea capăt al acesteia aflîndu-se opusul rîsului...

> / În presă, pe subiect (fie și tras din condei social:
> *„MOARTEA marelui actor / X /. „In ziua in care imi veti lua rasul, eu voi muri” /*

Rîd, plîng, rîd...

> *„Tinerele din România, uneori aflate încă pe băncile liceului, sunt fermecate de bărbaţii bătrâni şi bogaţi care le cumpără cu maşini şi case scumpe, şi le transformă în vedete peste noapte...”*

Afirmația de aici îmi aduce aminte de-o întîmplare, pe la un 1974. Tramvai deplasîndu-se în zona industrială IMUAB-23 August, din București. Decembrie.

Un puber la vreo 12-13 ani se apucă – cică – să colinde. N-am idee de unde va fi aflat că mai mulți bani poate aduna cu o piesă undergroud a epocii. Care suna astfel:

„La noi în Turciiia /se prelungea acel 'i'/
E un obicei
Un bărbat să ție
Șapte-opt femei.

Dar în România
Iată-ne schimbați
O femeie are
Șapte-opt bărbați”

Scatoalce nu a căpătat tînărul, dar a fost îndemnat vehement – de către călători (pe atunci existau și încasatori ai 'ITB') să coboare din vagon. Între amabilități: „Poate mă-ta are șapte-opt bărbați...!!!”

Deseori mă întreb

… de ce nu pot exista și la noi știri neutre. Cum că *n* aleși nu au avut anul acesta inițiative parlamentare (eventual, minune gazetărească! să spui că acea au făcut lucrurile bune cutare).

La noi, se tipărește altfel:

> *„Cine sunt trântorii din Senat. 34 de aleşi nu au depus în 2015 nicio interpelare, întrebare sau declaraţie politică”*

Am sentimentul că la mijloc se află timiditatea (da!) omului de rînd... El nu poate exploda, dacătele nu-l ajută gazetarul. Asta prinde bine și în a-i fi confirmate înțelepte opinii asupra vieții (”... fir-ar mama lor a dracu!”)

Altă explicațiune nu văz.

.

În stația metrou Piața Romană

… e un panou publicitar. *ÎmpreunăRezistăm*.
Ghiciți corect, că-i vorba de #Colectiv.

Mă uit pe fila Fb la care se face trimitere.
Dincolo de faptul că s-a ales praful (îmi permit să spun...) de marele val doritor a schimba țara.
(E soarta cam tuturor focurilor de paie...)

Se află niște scrise pe-acolo... Între altele, cu Dumnezeu, cu îngeri. Să tot dărîmi și să construiești – cu așa ceva, la nivel național!
Altminteri, mă amuz încă o dată în fața fragilității vorbelor mari. De pildă:

> *"Doamne, stiu ca i-ai luat la Tine pentru ca erau neprihaniti, dar te rugam sa le dai aripi de inger si sa ii trimiti aici, jos, pe pamant, caci si noi avem nevoie de ei. Sa ai grija de El pentru noi, Doamne!"*

Dacă în cazul ăsta soliciți, umil, niște detalii... – a la „O fi aplecat Dumnezeu urechea, la așa suplică?" –, nici că-ți poți atrage privire mai iritată.
În fața eventualei dvs. acuze, că mă aflu o acritură ambulantă, aș replica doar c-am oroare de ăi care:
– încearcă să-și arunce problemele lor altora;
– (...demers în care) apelează din greu la minciună.

Dacă nu mă credeți, mergem frumușel și dăm ochi la texte. La postări.

Cunoașteți specia îngrijoraților

… de tăieri arbori în păduri.
Eu am o problemă inversă. Vegetația crescută în ultimele zeci de ani, în locuri unde nu era.
De pildă, jnepenii care au invadat zona imediat la nord de Portița Caraimanului, Bucegi. Și unde la un 1920 lipseau, după zisele lui Radu Țițeica.
Totodată, un amic îmi atrage atenție pe-o poză veche, că pădurea de jnepeni s-a extins, în zona de platou a Bucegilor din preajma Cantonului Jepi.

Nu-s îngrijorat, se înțelege.
Doar meditam la îndemnul cu pianul mai ușor pe scări...

Ne avem fiecare vanitățile noastre...

Mie unuia – în lumina pomenită mai sus – nu mi-ar place să fiu vreodată un retrograd. Un susținător al ideilor cam duse (și părînd anacronice unei inteligențe medii).

Și mai nefericită mi se pare o situație de care viața nu ne scutește. Și anume, a fi avangardist la un moment dat, iar finalmente – vorba lui Caragiale – ultraconservator.

Ideile astea mi-au venit dînd ochi la revista dlui Augustin B. Care, mie barim, mi-era aproape ca soarele, în anii 80.

Că veni vorba, încerc să pricep ce e în mintea unor semeni. Fie și o dusă (de pe astă lume) precum Zoe Dumtrescu-Bușulenga. După ce a slujit la greu ateismul, via comunism, s-a călugărit în anii postrevoluționari (ce și cum, se poate detalia).

Similar întru piruetă se află poetul Ion Brad. Omul a pus la greu umărul întru sprijin regim comunist. Acum, toarnă și dînsul – prin condei – religioase.

> *Vasile Aftenie, primul chemat la jertfă: Nu am nici neam, nici suflet, nici credinţă de vânzare.*
> *Ioan Suciu: Bisericii Române Unite i-au lipsit până acuma frumuseţea martirajului şi a persecuţiei; i-au lipsit rănile Domnului. Fără de ele, lumina Bisericii noastre rămânea acoperită. Numai suferinţa ne va arăta lumii ceea ce suntem: fii şi apostoli ai adevăratei credinţe… Sub steagul Inimii Neprihănite a Mamei lui Isus, rămânem ce am fost, vom fi ceea ce suntem.“*
> *Dumnezeu să-i odihnească pe toţi cei care ne-au dat o lecţie majoră de credinţă şi de viaţă! Printre ei, şi Sora Maria Tereza.*

Mai că l-aș crede, dacă n-ar sta cu grija de mărturie (a sa), pentru „vremile ce vor veni şi generaţiilor ce se vor arăta”.

Nițeluș tot pe acolo, Virgil Ierunca ne arată în „Dimpotrivă” (ed. Humanitas) un – poet – Ioan Alexandru susținînd și el regimul roș' – pe la un 1985. După niței ani, respectivul e primit în untracuratul PNȚCD, ba se și zbate să agațe cruce pre peretele Camerei Deputaților.

Bănui că la unor așa tribulații se află banala fire umană. Carele vrea să traiască bine.

PS

Apropo de zisa dlui Brad, sper să mă ierte Înaltul a voi să las ceva jenerățiunilor viitoare... Nu mi-ar plăcea să mă găsească însă foarte demodat – atîta vanitate am...

Completare de subiect

E vorba de Concertul de Anul nou de la Viena. Cel cu vals.

Am spus pe aici că m-aș plictisi teribil, să stau ani de zile a plăcea aceleași piese. (Bașca succesiunea: tot cu Marș Radetzki se termină?)

Dînd și alt ochi al fenomenului (cel vienez pomenit), mi se pare o mică exagerare, asupra valorii evenimentului. Muzical nu mi se pare cine știe ce complexitate, demnă să reziste peste secoli.

Îmi pare că mai intervine o chestie acolo.

Din start, și fără să cunosc prea tare viața lui J. Strauss-fiul, observ că producțiile sale coincid cu perioada de vîrf a Imperiului Austro-Ungar. Un fel de Belle Epoque franțuzească, la care s-a privit cu nostalgie ulterior.

Ulterior, cezaro-crăimea o ia la vale. Începe la Sadowa (1866), cînd nu doar pierde o bătălie, dar deschide drumul vecinilor prusaci spre hegemonia în Centrul Europei. Unde anterior Habsburgii fuseseră șefi.

Apoi, Viena e nevoită să-și asocieze Budapesta la conducerea Imperiului. Că se mai pune mîna pe o Bosnie-Herțegovină nu schimbă alunecușul, culminînd cu catastrofa din 1914-18.

Aici fu vorba de nostalgia austriecilor.

În ce ne privește. am impresia că la mijloc e o glisare – pentru încîntat inimă nițel grandomană – la casă de împărat reușit.

Am intrat la un moment dat

…în contact (vizual) cu un site nou, intitulat *Republica*.

Mi s-a părut din start o nefericire, să mizezi pe-așa denumire, dar mi-am zis că e treaba / riscul lor.

Apoi, sosindu-mi materiale de acolo, mi s-a părut că nu aduceau nimic nou, ca să lase omul filele tabloide în favoarea dînșilor: *erau la fel*.

Am bănuit c-o fi la mijloc vreo șansă de a obține click-uri multe, dar ale cărei dedesubturi scapă Ordeanului...

Pentru ca, în seara asta, cineva (din alte zone ale netului) să-mi distribuie o postare. Băieți fini, în sine. Dar care apelează, spre mirarea-mi, și ei la tehnici tabloide:

„Micul tunel din Bucegi prin care fugeau caprele negre si alte mici povesti despre istoria locului...”

Micul tunel din Bucegi prin care fugeau caprele negre si alte mici povesti despre istoria locului.

Mircea Ordean: MUNTE. Jenică Rădulescu, vînător din Bușteni

MIRCEAORDEAN.BLOGSPOT.COM | DE MIRCEA ORDEAN

Mărturisesc a nu-mi fi făcut sînge rău, ca orice știutor că săgeata vorbei plecată de la matale, păi nu-ți mai aparține. Dar am impresia că-i la mijloc un fenomen ceva mai larg – de preluare a stilului burtiere agresive, titluri idem, exprimări murdoch-mioritice etc...

(m-aș fi așteptat doar să fi ales o poză mai țipătoare / catch-eye decît a unui aparent birocrat...)

Să fie sănătoși, la o adică.

Îmi cad din nou ochii pe o imagine

… de prin anii 70 – dacă îmi amintesc just tipul de autoturism folosit de Ceaușescu atunci. 1976?
Privesc la Ion Iliescu și realizez că era convins de-atunci că este valoric, destinal peste dictatorul Țării!

Pe ce se baza, vorba unui clasic, deja nu mai contează! Pot bănui că-s rarisimi românii care – în patrie fiind și-n acea vreme – i-au întors spatele scorniceștieanului, cum o face Iliescu aici.
I.I. pare să fi fost un învingător în mintea lui – nu e de colea...- . care și-a urmat tenace țelul, cu inerenta prudență necesară (una departe de slugărnicie).

Altminteri, și-n paralel cu autorii ce-au privit relația dintre cei doi, e foarte posibil ca N.C. să fi fost impresionabil de genul uman I.I. Și invers, în sensul că învingătorul din 1989 să-l fi privit pe Ceaușescu drept inferior, întru dotări.

PS
Am folosit mai sus cuvîntul 'destinal'. Ar însemna ''întru destin'.
Așa am simțit că-i potrivit, în context. Vorba respectivă nu există în DEX (iar subsemnatul nu-i un englezit, să o fi preluat din vecini). Dar o simt utilă în expunerea mea.

Mircea Ordean
7
Spre jur

Îmi cad ochii pe o vorbă

„Nu uitati sa zambiti , ori de cate ori va doare ceva...”

Haios.
Și dacă ne comportăm diferit, mai exact în extrema opusă, care e problema?
Dacă ne eliberăm de durere precum ni-i în programul natural, unde-i tragedia?
inclusiv adăugînd: „Mă doaaareee, f...-i casa măsii! Auuu!”
Or, pentru dumnealor regulile sociale, pentru Societate în general, așa ceva nu se-admite.
Precum șoșonii / galoșii pe vremuri, instinctele se lasă la ușe, la intrarea în casă.

Interesant este că îndemnurile de acest fel nu țin la toată lumea. Ci la o pătură, probabil a ălora care nu trăiesc în mijlocul violențelor fățișe.

Tot pe-acolo.
Ne aflăm deseori precum un animal domestic. Care nu știe ce duce. Ce interdicții, și dacă-s realmente bune. Avem în minte doar zisa: *„Dacă te porți cum zice mama etc., o să-ți dăm desert”.*

Partea proastă este că Eu-ul nostru cel natural rămîne ca galoșii*. În tindă.*

„Ce să faci, domne, cu Eu-ul natural, sub soare...? Maturizează-te, coane...”

PS
Totuși, vorba cu neuitat de zîmbit menajează și-un matur de-al familiei formative. Căruia îi putea da peste cap mecanismul de ținut înlănțuită durerea personală.

„Din România AU DISPĂRUT două reactoare nucleare!

…«Părintele» centralei de la Cernavodă face DEZVĂLUIRI INCENDIARE...”

Pe subsemnatul, cînd îl ia cineva cu așa titluri („incendiar” etc), îl pălește scurt neîncrederea, în acel articler. În acele informații.
Stau și mă gîndesc dacă, la atari materiale, este importantă informația, cît defularea cititorului...

„Să nu-mi spui că abia acum ai aflat de-această realitate...”

PS
Mă întrebați cine e tipul pe care îl citez de la o vreme, în final posturi? Păi, e ca la Golum, un alter-ego, dar pentru succesul operației spun că e un altcineva din preajmă..

Destule citate pe aici

… din Oscar Wilde.
Legat de dînsul Wilde, am căpătat deformație.
A socoti dacă și după micu-i accident existențial (lăsat cu pușcărie) va fi gîndit ca înainte.
Întrebarea mi-i retorică.
Și puitoare în gardă.

Ce fain poți să pari sigur pe tine

… în acest mediu septic al Faceboook!
Delicios sentiment...

Schimb amabil de păreri

„Dusmanii lui Dan Puric sunt dusmanii Lui Dumnezeu si ai lui Iisus Hristos !”

Și dacă-s dușmanii lui Iisus Hristos, care e problema?
N-am voie să fiu?

Între noi fie vorba, care o diferența între Anntihrist și limbajul de pucioasă pe care îl folosești dumneata aici?
Dacă grăiești mai domol și mai tolerant cu ceilalți, se face gaură în cer?

După cum.
Ai impresia că dacă pomenești de focul veșnic al iadului o să fac - pardon! - pe mine?...”

Cineva dorește să ne afle părerea

…– care-i mai frumoasă, dintre două icoane cu maica Domnului, a căror imagine este atașată.

Muscă-n lapte.
Subsemnatul.

În context, nu pricep ceva.
Dacă aș fi credincios, de ce nu m-aș ruga direct, în văzduh? Știu că sună aiurea, dar cred că e posibil...
Adică nu pot să-mi închipui, din mult ființă chiar, că Maica e undeva sus? E nevoie de mers la Biserică, iar acolo meditat/rugat în fața unei lucrări umane (e vorba de icoană)?
Dacă nu e posibil cum spun eu, ci necesarmente e de umblat la biserică, înseamnă că pornirea noastră religioasă e nițel mai mică decît am bănui.
Nici nu mă miră, căci nu o dată sîntem prinși cu ale vieții și nu apuci a te racorda la sfinte, în mediul curent.

Întîlnesc pe undeva

„Procesul Comunismului (XXI). ”Ostașii ruși au împușcat pe tânărul Constantin Ciuciu, care s-a opus siluirei mamei și sorei sale”

Sună frumos.
Pornirea pe comunism, nu violurile.

Dar oare militarii noștri cum vor fi procedat, pînă la Stalingrad?
Pînă la urmă, era răzbunarea cuiva căruia i se făcuse țara praf. Nici nu mai conta cine se străduise mai tare în operația cu pricina, SS-ul ori oastea lui Antonescu.

PS
E interesant că, pentru așa precizări zic eu justificate, majoritatea compatrioților te ia la ochi, pentru a nu fi suficient de patriot.

Poate-i de conferențiat pe la Universitate, despre această caracteristică a patriotismului (pe la noi barim), de a trece sub preș ce nu convine Instituției...
Ziceți dumneavoastră că ultima chestie nu ține de Cultură?

O altă chestie care nu e admisă în *Cultură* este faptul că soldații au luptat (pasămite) vitejește pentru Patrie sub amenințarea Curții marțiale.
„Taci, domne!”

Cineva se plînge

…(în tonul generalizator cuvenit) că norvegienii organizează parade gay pentru copii.

Vă fac mărturisirea că am nițică oroare în a privi o paradă gay (de maturi...).
Se înțelege că e problema mea - la psihanalist cu tine, Ordene! - nu a lor.

Dar acum realizez că nici hainele negre ale preoților și călugărilor ortodocși nu-s o treabă foarte departe...
Singura tărășenie este că în cazul ultimilor funcționează obișnuința. A noastră.
Negrul ăla însemnînd - orice s-ar zice - moarte.
O treabă după care viii nu se dau în vînt (culoarea în chestiune poate sugera - unora - și necurățenie fizică).

Pînă una-alta însă mai tare ne tulbură (la unii chestia asta se transformă în revoltă contra bagabonților acelora) amănuntele vizuale, sonore ale unei parade gay.

PS
Între noi fiind vorba, cred că vederea fraților gay ne irită așa tare pentru că rezonează cu taman aceleași dorințe aiurea, DIN NOI.
Dar pe care, de secoli, morala ni le-a reprimat, sub sancțiunea morții.
Ultima precizare nu-i așa deplasată pe cît s-ar crede.

"Dumnezeu ne-a creat pe toti, Sally

… El nu face greseli."

Înțeleg că, în prealabil, acea Sally avea îndoieli legat de ambele probleme.
Pentru că nu dă bine, acele îndoieli nu-s prezente în mesajul măreț pe care îl adresăm semenilor. Adică al citat mai sus. În paralel, ne-o spunem (vorba respectivă) și nouă - căci e omenește să ne bîntuie și pe noi îndoială, de acele lucruri mari...
Nici nu se poate altfel, căci dacă dai ochi în jur îți scapă atît ne-greșeala lucrurilor și situațiilor, cît și prezența lui Dumnezeu.

Cam tot așa:
„ Dumnezeu e drept..."
Nu știu dacă se află drept. De un lucru pot fi sigur însă: de **marea teamă a noastră,. față de El**...

Doamna Adriana Săftoiu

…își face îndreptățite griji. Între ele:

„Educaţia rămâne cel mai zdruncinat domeniu..."

Asta, spun eu, și pentru că pe-acolo umblă și cel mai tare ne-concretul... Altminteri, ar fi mai greu de zis că unu plus unu fac vreun trei...
La celelalte ministere nu ține, scadența gogoșilor vine infinit mai iute.

După cum.
Am impresia că jonglatul și plastilinizatul (adică modelat după cum are vreunul chef) prind minunat pe terenul vorbelor mari, a la „Menirea educației..."

Echilibrul psihic se obține nițeluș

… și prin a-ți adresa - după formula unui clasic - vorbe grele... Tot ce-ți poate da prin cap, de la *Idiotule*! la alte alea.
Da, ați înțeles bine, astea ni le adresăm noi înșine.

Am să vă spun și de ce, astă nebunie.
Pentru că altminteri ni le zice Paznicul interior. Adică instanța aia numită de Freud 'Superego'.

O să-mi ziceți aici c-aveți inerent *paznic*, dar băiat de treabă.
Căci veniți dintr-o familie paradisiacă.

În cazul acesta, cred că n-ați crescut totuși sub glob de sticlă. Și deci destui mitocani se nimeriră în preajmă, ca să vă încurajeze. Cu ghilimele.

PS
Nu luați totuși foarte în serios zisele mele. Știu cîți bani fac, așa că urmează să-mi deschid firmă, „La Psihologu ratat".

„Ești modest, domnule...
Periculos de modest.
Barim în vorba de mai sus."

PS2
Apropo de (ne)modestie. Și privind o rubedenie din acea ogradă.
Nu las din mîînă orele astea cartea despre viața lui Ilie Năstase. Între altele, el spune: „Arogant e acela care nu a ajuns niciodată pe locul I"

Dl Adrian Severin îmbătrînește frumos

„Plecarea lui Ponta s-a produs printr-o lovitură de stat. S-a revenit la dictatura carlistă. Se iese doar prin război..."

Bănui că dl Severin a spus asta și în 1991.
La sosirea tehnoocratului Stolojan.
Ziceți că nu a pronunțat așa ceva, atunci? Probabil că nu-și vedea viitorul politic închis - prin amintita aducere de tehnocrați -, ca acum.

Altminteri, dau dreptul oricui la părere. Inclusiv dlui Severin.
Dar tot mi-i greu a pricepe cine va face război, și cui.
Iar dacă prin absurd se va porni așa ciondăneală, în cît scurt timp ne va da Paznicul afară din pădure (vorba unui banc)?
.

Apropo de răs-modificările

…survenite în învățămînt (pardon, în Educație, și națională!).
Cît, pe-acolo, o fi invidie a unor dascăli (puțini?) pentru tinerețea, pentru jemanfișismul și bucuria de a trăi a elevilor?

În același timp, consider domeniul cu pricina mic sat fără cîini.
Iar de-aici, mă lansez în obișnuitele ordeanisme...

Cînd ești premier și similare, fie și politician gargaragiu aflîndu-te, ești un ins cu picioarele cît de cît pe pămînt.
Observați că n-am avut mulți profesori spre fruntea statului român. Bănui că asta-i de prea multă poezie (la figurat) în capul ultimilor.

În același timp, dăscălimea are un teren mai larg decît alții, de semănat și cules (nu neapărat spre elevi) asupra Neamului, asupra Istoriei, Sensurilor măiestre șamd. La un Brătianu șezi plecat și cu pălăria în mînă. La un Iorga, ești tentat a-i pupa picioarele...

În același timp, orice adult ajuns dregător adăpostește interor pe fostul copil mic. Sensibilitățile, complexele lui. Inclusiv alea față de 'profesor', de 'dascăl' școlar.

Pe așa fond, și doritori a drege omenescul sentiment al inutilității existenței, se tooot schimbă, prin învățămînt. Bașca frecatul de ridiche al tinerilor (prin definiție nejustificat), de care am pomenit..

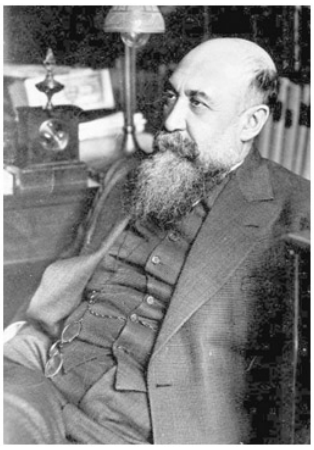

La ce-o trebui limba latină în clasa a opta?

Înțeleg că vreo 5-10 % dintre elevii acelui palier or avea nevoie, în viitor, de așa ceva. Dar, pentru restul de 90%, nu-i timp și viață (iar statului bani) pierdute?

În context, pot paria că dacă soliciți lămuriri vreunui inițiator al ideii amintite, în cel mai bun caz (crezîndu-te neam al Cuiva) te ia cu povești.
La caz mai rău, se înfurie de întrebare - iritat că nu ai dibuit din prima super-înaltele comandamente....

Pe aici, parte proastă este că destui părinți se pun a sprijini asemenea angarale (pe capul elevului). Din boală pe tinerețea fără griji a odraslei, respectiv pentru că dreg astfel (nenumărate-s căile inconștiente...) neînvățatul lor în chestiune, pe vremuri.

Se simt împliniți văzînd odorul silabisind, pre limba lui Cicero: „În țara noastră se află multe păduri”.

PS

„Domnu Ordean, matale nu ai nimic sfînt?”

Ba da, să nu se arunce gunoaie pe jos!

„Furtul intelectual, privilegiu al noii clase...”

Mă aflu ultima găină academică, dar de ce simt că și plagiatul ăla nu se face oricum?

Adică sînt copiate bucăți de text din principii plictisitoare / 'de lemn' (bașca ideea că nici dracul n-ar lectura tărășeniile insipide de acolo!).

> Ce vremuri, cînd se plagia din Paustovski!

O fi plagiat careva, prin provincie, după Nicolae Manolescu ori George Călinescu? Ziceți că nu, căci se prindeau ăilalți repede...

Eu cred, totuși, că la mijloc se află diferență de structură, de... sistem - vorba ălora de la Colectiv!

Un domn combate, în revista „22”

„Regimul totalitar comunist a produs programatic o pătură privilegiată cu acces la avantajele de tot felul oferite de monopolul instituit de partidul la putere asupra economiei ţării şi de controlul său total asupra societăţii. Factorii de conducere ai partidului unic şi ai organelor sale de control şi execuţie se împărtăşeau din avantajele multiple inaccesibile muritorilor de rând – locuinţe,”

Eeeee...

Nu toată lumea posedă scrierea dlui Pleșu...

Plus. Și voind eu probabil tare mult de la viață.

Un pic mai puțină încrîncenare - s-o putea? O leacă de umor pașnic, pe acolo, să fie imposibil?

Viața e așa scurtă (îmi spunea asta cineva, aseară, la o ședință de spiritism)…

PS

Revin.

„Un pic mai puțină încrîncenare - s-o putea?”

În contextul *spirikismus*-ului de care pomenesc mai sus, o voce îmi transmite, sideral / din alte Lumi...

„Nu se poaateeee... La cîtă lipsă de afecțiune umblă în Țara asta, nuuu se poaaate”

Cred

Că informațiile, atitudinea părtinitoare te împiedică să descoperi realitatea.
Asta presupunînd că cineva are nevoie de acea privire justă asupra realității. Noi, întîi și-ntîi, avem a ne descărca fricile, insatisfacțiile căpătate într-o societate (nițel) primitivă.

> *„Mărturii terifiante ale tinerelor agresate sexual în Germania: „Ţipam, dar nu se opreau“. „Unele fete au fost fugărite ca nişte vite“*

Pe cine naiba, Doamne iartă-mă, să intereseze adevărul din Koln??
„Ce să fac io cu el?”, vorba lui Mărgineanu.

Chiar de-aș merge cîndva la Koln... „Adevărul obosește mintea, domnule, ascultă-mă pe mine!”

PS
Că veni vorba.
Expresiile - să le spun „de burtieră”, de la noi - comunică și ele destule, despre bucătăria psihică a 'țintei'...

”De ce iubim femeile”

E titlu de carte.
Ieșită acum nițel ani.

Cultură fină.
Obicei de tabloid.
A vorbi în numele altora, dacă se poate *toți* aceia.

„Și cum vrei să atragă atenția, domnule, de pe tarabă?
Primum vivere, deinde philosophari”

„Discuțiile legate de operele publicate de cei aflați în închisori...”

(e vorba de închiși din prezent)

Deformația-mi cea veche.
Ce mînă de fapt pe aceia - pe iritați - în luptă?

Cred că teama de eliberarea prematură a unor tipi - care, în libertate, îi complexează multișor.

Cineva dorește să ne afle părerea

…– care-i mai frumoasă, dintre două icoane cu maica Domnului, a căror imagine este atașată.

Muscă-n lapte.
Subsemnatul.

În context, nu pricep ceva.
Dacă aș fi credincios, de ce nu m-aș ruga direct, în văzduh? Știu că sună aiurea, dar cred că e posibil...
Adică nu pot să-mi închipui, din mult ființă chiar, că Maica e undeva sus? E nevoie de mers la Biserică, iar acolo meditat/rugat în fața unei lucrări umane (e vorba de icoană)?
Dacă nu e posibil cum spun eu, ci necesarmente e de umblat la biserică, înseamnă că pornirea noastră religioasă e nițel mai mică decît am bănui.
Nici nu mă miră, căci nu o dată sîntem prinși cu ale vieții și nu apuci a te racorda la sfinte, în mediul curent.

Fie și nu chiar proaspete

„Ar fi o decizie curajoasa a lui Ciolos si ar indeplini o chestiune pe care strada si-a dorit-o: responsabilitate si respect...”

Se înțelege că semnatarii unor asemenea avertizări morale nu le au cu apelativul 'domnul Cioloș'...

Autori destupați, din țară și afară

… pomenesc obiceiul comuniștilor de a modela Istoria, în spațiul politic dominat de dumnealor. Căror bolșevici azi viziunea cutare e sfîntă, peste ceva timp altceva e-ajuns în altar (felia anterioară fiind de cele mai multe ori renegată, plus tabu).
Ceva asemănător descopăr a se petrece și-n lumea liberă (mioritică).
Se confecționează cîte o idee, cîte o acțiune măreață. Precum aceasta, din vară:

*„**Lacrimile de peste Prut**. Povestea studentei din Basarabia care a mers prin furtună pentru a cere Unirea în Piaţa Universităţii...”*

Dacă apuci a întreba acum, despre tăriile cerului atinse cu acel prilej, întîlnești ori tipi furioși de întrebare, ori corifei ai condeiului care-au uitat de mult minunățiile scrise...

Cineva aduce aici

…problema cuplului româno-norvegian ce riscă să-i fie luați copiii.

Opinez acolo că destui părinți mai scapă caii violenței la furie ori neprevăzut, cînd stăpîn pe noi devine inconștientul, mai exact modul cum am fost crescuți cîndva.

Pe cînd scriu acelea, prin minte mi se plimbă ideea că tinerii studioși de astăzi sînt altfel decît furăm noi. Iar cei născuți acum fi-vor și mai ca la carte (aia vestică).

Pe urmă îmi aduc aminte de gradul mare de agresivitate, de primitivism din socialul românesc al anului 2016. Ca urmare încep să simt viitorul - în domeniul pomenit - mai puțin roz.

Nu spun asta chiar ca să mă aflu în treabă. O vorbă pe care mă bazez ar fi: „Cine a fost martor la o scenă de agresivitate, este victimă el însuși a ei”.

Bineînțeles că există excepții.

> Zisele mele n-au pretenții de mădulare ale Evangheliei.

Cît timp ești credincios

… un văl te împiedică să vezi că, pe lumea asta, miliarde de oameni tratează lucrurile altfel decît zic prelații cultului tău (că e bine).

Și preoții noștri, și concurența lor țipă sus și tare că adevărul e numai la ei, iar ceilalți se află farsori și sortiți chinurilor iadului (ori similar).

Ăsta e unul din motivele pentru care eu, unul, nu mai cred în Dumnezeu. Ori barim în ce-și poate imagina mintea-mi despre el.

> Cineva încearcă a mă lămuri: „*Cuvantul iubire se scrie liebe, love, aime, amore, szeretni, любовь, si fiecare crede ca doar el stie ce-i aceea. Si asta inseamna ca nu mai exista iubire?”.*

Amorul e una, religia alta. Fie și pentru că de chiu de vai ne zărim, pipăim partenera, ba chiar fără intermediari.

Mai e o problemă.. Eu aș avea niște probleme să iau în serios preotul satului meu natal, cîtă vreme îmi spune că muftiul e un rătăcit... Ca să nu zic de ars viitor în focul Ghenei...

Întrebare

„Cine mai poate da doi bani pe ce spune Cristoiu?” (Călin N. dixit, în „Adevărul”)

Probabil ăia care dau doi firfirici pe ce spune gazeta din urmă...

Viața în sînul unui popor iubitor de Dumnezeu

… precum al nostru, e ceva foarte interesant.
Menționezi: „Conform unor surse Click.ro.”, iar apoi o treci Dunărea 'pe Pelinel`.

> *”Au încercat să ascundă relaţia, o perioadă au şi reuşit, însă, în cele din urmă, lucrurile au început să fie din ce în ce mai vizibile şi mai supărătoare. Prima care a pătimit de pe urma manechinului a fost Mihaela, care a şi surprins-o pe Pelinel într-un moment intim alături de Cristi Borcea. Totul s-a petrecut în timpul unei vacanţe la munte pe care soţii Borcea o petreceau cu Valentina şi soţul ei de atunci, Cristi Boureanu. Prieteni de familie, cei patru au făcut multe sejururi în afara ţării şi se pare că nu prea au reuşit să ţină lucrurile în frâu”,*

.
O să mă întrebați aici ce are poporul cu Click”!
Păi are un 90%.

Nu spun acestea din răutate, cît să nu uităm micul amănunt. Al apetitului nostru general pentru mistificări de genul acela.
În casă, noi avînd mai toți icoane 'pe pereți'.

Sîntem oameni.

Divinitatea

Și lipsa din dotare-i a bățului.

> *„<Am simţit că îl vrea pe soţul meu şi că încearcă să-mi distrugă mariajul>, a spus Alina despre cea pe care o credea amica ei.”*

Actuala doamnă Borcea procedînd nu foarte diferit, cu predecesoarea ei...
Cartezian ratat aflîndu-mă, aștept în paralel declarații nemijlocite ale Valentinei. Nu zămisliri ale 'surselor'.
Altminteri, nu m-ar mira nimic. Natura fiind, au spus-o glorioșii înaintași, dornică de contrarii...

Îmi povestea un înțelept

…că singura cale de a gestiona o fire personală dificilă este de a recunoaște că posezi una.

„Unii trăiesc fără nici un ideal, fără nici o țintă

…Trec prin lume ca niște fire de paie pe un râu. Nu merg ei, ci curentul îi duce.” (Seneca)

Ce frumos e... Să folosești vorbe mari, agreate social, dincolo de care să te bagi în viața altuia.

Acesta din urmă neclintindu-ți un fir de păr altminteri, ci doar avînd ghinionul de a merge pe unde i se potrivește, în viață...

E foarte posibil ca matale, filosoful, să te afli invidios pe traiul natural al hulitului neidealist...

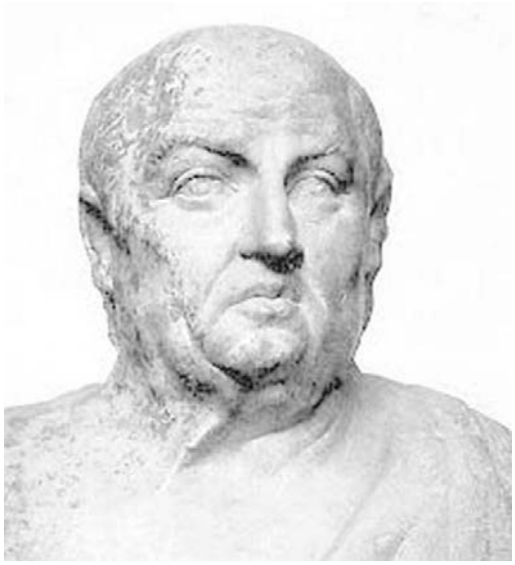

O situație îmi aduce aminte aseară de vorba:

„Îți aduce folos doar ce-ți opune rezistență” (nu, nu e îndemn la viol...)

Am nimerit pe ceea ce inși fini numesc *Latrine*. Antena 1 mai exact, la „Un show păcătos”.

Niște dudui pe-acolo (cele două din poză plus altele), de m-au trecut toate apele erotice. Bașca niște crispări, că așa zeițe s-ar uita în veac la un sărăntoc și la un îmbătrînit ca mine.

Iar așa ceva e parte rezonabilă a dracilor care mi se puseră în mișcare... Se află aici inclusiv interdicția de a vorbi despre urîțenia cuiva. Ori de a ricana la cum va arăta copila cu pricina peste zece ani („Nu e frumos să rîzi de răul altuia...”)

Apoi.

Și pornind la atmosfera generală a popularei emisiuni.

Eu fiind crescut într-un anumit mediu (și educat așișderi), mă apuc a crede că viitorul țării aparține celor ca anteniștii - realizatori și public.

De aici, sperietură personală și majoră.

Îmi ia ceva timp pînă s-o depășesc, pe calea primitivului stat pe impulsul care te deranjează.

PS

Îi las pe alții să se indigneze de ora lui Capatos.

Eu unul salivez la greu în vederea mîndrelor de pe acolo, bașca la a dezinvolturii sociale ajunse în platou.

O să ziceți că ce urît, să gîndesc așa.

Chestiunea șade însă (mult) altfel.

Făcînd afirmațiile de mai sus, eu nu devin sclav al lor, Iar în paralel, prin simple vorbe/atitudine, nu mai găzduiesc conflicte, între doi copii interiori.

Ai mei.

Aud că a ieșit o carte

…despre #Colectiv.

Că tot îmi adunam azi texte recente. observ că și eu pot alcătui una. Fie și mititică.

Bineînțeles că nici dracul nu ar publica așa ceva. Rămîne prin urmare de simplă informație.

Că există și materiale în sens contrar.

Așa, întru frumusețe a poziției echilibrate de balanță.

Zic astea crispîndu-mă eu însumi la niște afirmații personale din epocă.

Dar nu m-am putut contrazice.

Văd că mod cu lăudat țara

… dar tratat medical în străinătate funcționa și la Corneliu Coposu:

> *„Sfârşitul a început în 1994, când Corneliu Coposu a mers la o clinică din Germania pentru a-i fi extirpată o parte din plămânul drept.”*

Că veni vorba.

Cînd destui ți-or spune că vei sfîrși prost din cauza fumatului excesiv, iar mata o ții tot așa (în paralel cu discursuri despre responsabilitate națională, se înțelege) - cam care-i deșteptăciunea, pe acolo?

„Inspirată de campania anonima "Dă mai departe!"

… astazi am facut o fapta buna...”
Zice asta o bună prietenă.

Și eu mă strădui, într-acolo...
De pildă, să fiu mai puțin agresiv cu mine însuși, la greșeli, la neputințe de înalt standard.

Simt nevoia aici să re-punctez o idee personală mai veche.
Nu mă luați de urechi pentru egoism/ egocentrism și alte asemenea rude.
Ziceți mersi că mă strădui a nu face rău altora.

> *„Da, Ordene, da' Societatea are nevoie de altruizm ca de apă, pentru a compensa atitudinea ălora pe care îi doare în cot de solicitările Ei, de mofturile Ei...”*

Cînd emitem (cu speranța de a nu fi prinși)

… o minciunică, depistarea ei din exterior e suportabilă.
Mai rău șede la gogoșile măricele.

Îmi aduc aminte de niște bannere la Colectiv, lîngă marea de lumînărele.
Pe unul, o victimă (Mumu parcă) era asigurată că a fost pornită o resetare... Vizavi, alții scriau că a trebuit o tragedie, ca să se trezească o țară.
Nu vă mai spus eu acum cît i-a ascultat ulterior realitatea.

Dacă soliciți azi detalii puitorilor acelor vorbe - cum le-a ieșit cu predicțiile - pun pariu că nu-ți poți atrage furie mai mare.
Cred că la mijloc se află totuși o chestie diferită de mistificare, în sine. Drama - altora - a cocoțat tipi de acen gen pe-un palier unde părea să se decidă asupra Lumii (e vorba de aceea raportată la dînșii).
În paralel, aceia și-au putut permite a fi naturali (adică agresivi și neamuri proaste) cu cine vrutără dumnealor. Recăderea ulterioară a acelora în negurile/găurile de unde au venit (metafora cred c-am auzit-o întîia oară legată de parizienii goniți de Napoleon cu tunul) li-i la baza iritării și-a privirii negre ulterioare.
Paralela poate fi făcută și c-un bețiv din fire agresiv, care ajunge la vreun moment lipsit de bani băutură.

Ni se spune: „Dumnezeu sa te/ne ajute!”

Nu vreo zisă, către fiii care se zice că-l sîntem: „Dumnezeu ne va ajuta”...
Cu atît mai puțin: ”Tata de Sus se zbate acum, mult-mult, să ne ajute!”

PS
„Las c-ajungi tu, Ordene, bătrîn și rablagit! Mai vorbim atunci!”
Da’ ce-am spus naspa? *„Păiiii... Las' că știi tu!”*

„Ce înseamnă să devii tu însuți?”

Nu știu ce-o însemna, cunosc doar nu se poate.
Iar imposibilitatea asta aruncă și formula - cu a fi noi înșine - în caducitate...

PS
... În cel mai bun caz, poți explora după trăsăturile umane/personale pe care societatea ți le-a refuzat în viața ta (porniind cu decisiva copilărie).

Acele trăsături se află sub lacăt greu, de cele mai multe ori nici nu ai habar de ele.
De o parte dintre dînsele poți lua - cu ceva efort - cunoștință.
Cîteva dintre ele vei avea îndrăzneala să afișezi între oameni.

Pe la noi, pe la grandomani, se poartă...

E vorba de visele că dăm (precum Luther) peste un castelan de Warburg - nu e vorba de mașinile redegiste! - ...
Ori precum Jean-Jacques Rousseau de doamna aceea, care tot la un castel (dar elvețian) l-a dus, ca să scrie liniștit, fără grija facturilor.

”Păi dumneata ești pă calibru ălora??”

Mda... Nu prea.
În rest, știu... Și profit de faptul că spitalul Obregia mi-i relativ aproape.
Lîngă poartă, acolo, e o cămăruță. Acolo o doamnă amabilă și-n halat alb îți dă o pastiluță. Și un pahar cu apă, să nu meargă pe uscatul gîtului. Zici apoi „Săru mîna” și pleci liniștit...
Sper să nu o încurc cu tipul ăla, avînd glugă pe ochii și care spune discret la poartă că are niște - alte-pastile de vînzare...

Cutare „este o țară demnă”

…De ce-mi fuge mie gîndul aici, la o capră rîioasă?

Demnul e tipul care mimează valoarea personală.
Cum astfel nu convingi decît fraieruții, el pleacă... demn din fața ălor ce nu-i iau poveștile în serios.

În citatul din titlu era vorba de Polonia.
Nu spun că țara cu pricina se înscrie între posesorii demnității (abia analizate), dar brusc meditez că-i posibil un lucru...
Ca dumnealor, 'polacii', să aibă nu doar caltăți mai mari ca ale noastre, dar și defecte.

Îmi fac ordine prin hîrtii

… alea grație cărora mi se pare a fi un intelectual.
Pe-acolo, emisă acum cîțiva ani, găsesc o zisă:

„Românul cu 'î din a' vine din vremea în care aveam nevoie ca de apă a ne mima nobilitatea..."

Dincolo de faptul că nici la un 2016 nu ne dă nobilitatea afară din casă.
Meditez că va fi fost interesant în acel secol 19, cînd ne-am apucat brusc (după 1600 ani de pauză) a ne făli cu romanitatea.

Tărășenia era contrapondere la pretenții ale ungurilor.
Ei se bazau pe gradul de civilizație, respectiv pe faptul că au puterea politică în Ardeal.
Pe acea balanță noi aduceam *ce-am fost* (mai exact făceam trimitere la un tată ce-a stat nițel pe lîngă mama, apoi a întins-o - lăsîndu-ne cam doar numele de familie).

Mi-i vădit aici că un gol de inferioritate (se înțelege că nerecunoscut!) din prezent era învăluit în ideea tragerii din măreața Romă...

Cum, sînt rău prin așa vorbe?
Lasă, că nici naționaliștii nu-s de presărat pe rană...

PS
Putem cerceta împreună cît din așa virulență se datorează setei (mele!) de a fi băgat în seamă, și cît pentru a face în sîc unor tipi ce-mi pică detestabili...
„Frumos ce spui... Și zici c-aia vut o copilărie fericită?"

Mi-am făcut un bilanț al turelor montane

… din anul abia încheiat. Apoi gîndul a fugit la umbleturi din 2014.
Unde-am revăzut imagini din vreo trei ture care mi-au mers nemaipomenit la suflet. De pildă, în 'sfertul-trei' (ca bucată, pe linia ascendentă a acestuia) al Vîlcelului Cantuniari din Caraiman, Bucegi.

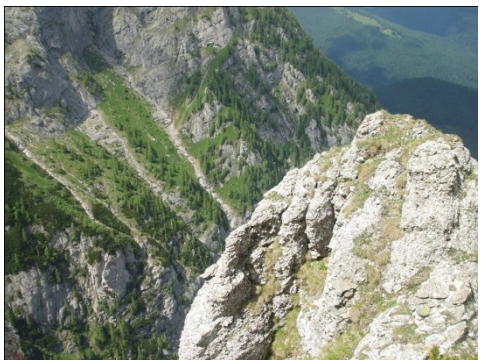

E.
N-aș putea trece pe hîrtie două rînduri despre ce-am simțit (și probabil voi mai simți).

E din altă lume nu doar locul, dar și cele pe care le pune în mișcare, la unul ca subsemnatul.

Nici *uluitor* nu aș spune, căci se poate bănui un ceva plăcut, iar în realitate complexul sentiment vine inclusiv din frică. Ori din disperarea că nu izbutești să te lași de-acel sport - de cam bot în bot cu moartea, la fiecare trei pași (că și pe șoselele patriei e așa nu schimbă datele problemei...).

Alții n-au probleme de-astea, de gură dureros cusută asupra marii pasiuni.
Îndeobște însă, amorul cu pricina se limitează la clișee, respectiv la citate din alții. Personalități cu precădere, nu Fane din gașca noastră de montaniarzi.

„Când vei ajunge să iubești viața, vei vedea frumusețea în toate lucrurile posibile." (Khalil Gibran)

> Ca de obicei, nu se spune cine fu acel autor, cînd a trăit și în ce op a spus vorba în cauză.

Mă uit la citat și mîna fuge spre scărpinat în cap.
Nițică vorbă mare, pe-acolo. Și, pardon, parșivă – căci se bazează pe un iluzoriu „cînd vei ajunge să iubești viața" (trec peste nuanțele pe care le comportă acel iubit de viață)

Totodată, și vorba „posibilă" mi se pare șmecherească.

„Așa e, bre, între oameni. Ne mai turnăm minciunele. Cum o facem pe rînd, cînul cînd altul, nu ne purtăm pică din așa ceva. Matale - carele stai prea mult în casă - nu ai de unde s-o știi..."

Un titlu de poezie...

„Nu crede tristețea"

I

Eu unul mă strădui să fiu prieten cu tristețea persoanlă (cînd ea ridică două degete, a fi nevoie să existe). Să ședem întristați împreună, o tîmplă liptiă de alta.
N-aș vrea să cadă generalizare asupra vorbelor de mai sus,
Nu sînt făcut numai din tristețe, după cum tete-a-tete-ul de care vă spun nu ține o veșnicie.

II

Privesc versuri ale poeziei menționate:

" Nu ! Nu crede tristețea ! E umbra mişelă
Din momentele crude , ce pândesc trăirile ,
Eu o cunosc bine de tot , decât la tine...
Mai bine'o poftesc stăpână pe mine .

Te iubesc , până la capătul speranței
Şi cum nu ştiu adresa pe acest pământ,

Te iubesc , pân' spre tărâmul cel sfânt
Şi cum nu am habar pe unde'o fii ... ”

Părerea mea.
Dacă vrei cît de cît să ai succes social, urmeazi niște reguli. De exprimare, de idei.
Or eu unul cred că așa ceva nu are legătură cu sufletul. Ăl real.

În oarece context, nimic nu-i mai departe de canapeaua aflării de sine decît *comme-il-le-faut*-ul de la colțul străzii.

III

În ultimul unghi (din paragraful precedent), am descoperit ieri pe proprie piele deosebirea dintre rîndurile conformiste despre iubirea de munte și aia de prin adîncuri (fie și doar a mea, dar la o adică resorturile interioare se află la toți, fie și refulate).
Mi s-a făcut părul măciucă de particularitățile acelui amor.De unde vine și cum vede lucrurile.
Cît de posesiv, de exclusivist – de pildă.

Totul, în urma unei banale răsfoiri de op 1960: „Masivul Bucegi” (de Valeria Velcea, rînduri absolut nepoetice altminteri, ci geomorfologice etc.)...

Nu doar (citez din alții) țara te vrea prost

… dar și gazetarii.

Dacă pui mîna pe cărți de istorie, o să vezi că și înaintașii erau convinși - în multe situații - a fi sosit sfîrșitul lumii. Și că cum le era de groaznic în acel moment nu se mai văzuse sub soare.

„Da bre, da' și noi scriem după cum vrea omul de rînd!...Dacă acela ar vrea articole despre Schopenhauer, ne-ar reprofila urgent. Căci avem o pîine de dus acasă, respectiv o țuică de gustat seara cu băieții...”
Daaa?

Nici nu mai contează

… în care țară est-europeană e lansată vorba asta:
„Vrem vindecarea țării după 25 de ani de îndoctrinare liberală” (din parte-mi, aceia pot voi în continuare - nici o supărare!)

Cel citat, aflîndu-se om, e convins că el / ideile taberei sale reprezintă vindecarea.
Ca atare, bănui că-n ăle mai urîte coșmaruri îi apare ideea că adevărul este (și) fi la ceilalți.

Pe mine mă fascinează imaginea.

(e vorba de Releul de pe vîrful Coștila, 2489 m alt., Bucegi)

Spun asta fără semn de exclamare și fără dor de a influența pe altul.

E acolo (dacă nu vă plictisesc întru informație) măreție a altitudinii (dar și a construcției), apropiere a nemaipomenitului abrupt prahovean, cît și destule refulate personale, din zona interdicțiilor.

Zic asta pentru că, pînă la 1990, nu era voie - simplilor montanarzi - să se apropie de 'obiectivul' cu pază a petlițelor albastre...

Felicitări lui Laurențiu, pentru imagine.

Cred că e vorba de răsărit.

Dacă am putea zări prin munte. s-ar vedea și Crucea Caraiman. Iar de-am avea ochi la spate, am observa coama Omului (din Bucegi).

De bine

N-am avut maximă simpatie pentru Ilie Năstase. Ori barim aceea pentru tenismen s-a întîmplat a o depăși pe aceea privitoare la om (cam de la candidatura sa la Primăria Bucureștiului, în 1996).

Ca atare am întins cu oarece ezitare mîna azi - pe raftul unei bibilioteci - spre un volum ceva mai recent privitor la cariera sa.

E vorba de cel realizat de Debbie Beckerman și apărut la noi în 2004, la RAO.

Cîndva, lecturasem cu mare plăcere „Ar fi fost prea frumos” (1972 parcă) și care privea viața celor doi mari campioni ai noștri, Țiriac și Năstase. Descopăr acum că și noul volum are un șarm notabil. Iar protagonistul se dovedește nițel diferit (în bine) față de cum bănuiam.

Spre rușinea-mi, n-am lecturat nimic

…din operele literare ale dlui Mircea Cărtărescu (poate lenea-i de vină...).

Prin urmare, am intrat în contact doar cu producțiuni precum aceasta (fie și un pic mai veche):

„Vrem morală și legalitate în viața publică, respect pentru fiecare persoană, toleranță la diversitatea noastră, o viață decentă, un viitor pentru generatiile tinere...”

Urmează să dibui, pe unde i-o fi naturalul. În articole politice ori în apreciatele volume.

Nimeresc pe aici un minunat decalog

Privind pe ceilalți.
Mai exact ce să facă ei.

> *„1. Să nu faci răul. Este de-ajuns că-l gândeşti. Îndeajunsă tulburarea. Vei munci să pleci din ea, dar merită. Limpezeşte.*
> *2. Să nu fii răul. Ai mintea ta, ai inima ta, ai trupul tău. Cu ele, prin ele, în ele poţi cristaliza gânduri, poţi lua decizii, poţi transforma intenţiile în faceri. Nu primi cu uşurinţă tot ce vezi, ce auzi, ce atingi. Şi nici tot ce te vede, te aude, te atinge. Nu eşti aerul niciunei uşi.*
> Etc.

Instinctiv, mă feresc de tipi / tipe d-ăștia. Motive ar fi mai multe.
Mitocanul meu instinct vede parșivenie și intruziune neautorizată. Bașca nota de plată plănuită pe-acolo a-ți fi pusă finalmente sub ochi.

Masochismul e opusul sadismului

…la ambele noi ferindu-ne ca naiba a recunoaște că ni-s lăsate de la natură.

„Băsescu, atac dur la adresa lui Iohannis:

<N-a mişcat nimic>”

Hiperactivilor (mai ales angajați în politică) le dă mai greu prin cap o chestie.
Că nefăcînd nimic e mai bine decît a face prost.

În același timp, Iohannis e nițeluș om al subteranelor... Nu-i nevoie să pozeze la *bruderschaft* cu Angela, pentru a întreține o relație utilă cu Berlinul.

Cine o fi inventat chestia asta, cu „drama intelectualului”?

Eventual pentru ce clasă a gimnaziului?

Auzi, dramă a intelectualului! Săracul de el - hai să-i plîngem pe umăr... Deci nu neadaptare a minții lui (zice-se destupată...) la viață, ci plînset că ce dramă trăiește!

Cu excepția ălor care au avut crunt de tras

… evenimentul Colectiv a oferit o pîine de mîncat multora. Mie, cel dintîi, ca să-mi etalez pe aici lipsurile morale... Apoi, tot felul de inși au sărit în a peria sau condamna - pe principiul vechi al lustruirii de sine. Plus al defulării pe Autoritate, căreia i se adaugă minunăția de a crede că poți schimba mediul.

În articolul de aici, cineva afirmă: *„Supraviețuitorii din Colectiv au rămas să-și ducă, singuri, crucea..."*

Or.

Să fim noi sănătoși cîți își duc singuri crucea sănătății prin țara asta...

Totodată.

Cazul Colectiv a însemnat pentru mulți ocazia de a sui sub reflectoare. Ori măcar de a crede că s-a ivit o ureche pentru zisele, pentru existența dumnealor (nu mă refer la năpăstuiți!).

Sînt curios cîți vor depune eforturi deștepte pentru a rămîne în atenția socială (acea dorință fiind altminteri cît se poate de justificată, omenește).

Destui pomenesc a se fi scurs intervalul de timp cutare

… de la incendiu Colectiv. Mai puțini amintesc de mărețiile lansate cu acel prilej.

Bănui că li-i precum bețivului, a doua zi...

I-auzi, ia:

„Oamenii nu ies împotriva PSD, ci a sistemului politic..."

PS

Comentariul cuiva, la vremea respectivă:

> *„Abia aștept să facă ei unul mai bun.*
> *Voi fi întîiul care să le aplaud reușita!*
> *Un an o fi de ajuns, să ne revedem și să punem de-un bilanț?"*

Una din chestiile pe care societatea se străduie

…a ni le băga în cap este că a trăi singurel e o treabă urîtă. Blamabilă.

Ca atare, apar și variațiunile pe temă, ale semenilor care nu s-au putut opune acelei învățături.

Englezi (fără accent hotărît), de pildă, grăiesc din amvon despre "The Lethality of Loneliness".

Iar de-ai noștri: „... Izolarea emoțională prezinta acelasi risc de mortalitate ca si fumatul. Se pare ca paracetamolul poate reduce suferinta după o despărțire..."

Ultima propoziție îmi aduce aminte de o caricatură. Va fi fost pe la 1968 și autor îi era Albert Poch.

Un cetățean dansa de bucurie, după lectura unui bilețel lăsat de nevastă: „Te părăsesc. Plec la mama!"

Dar. Pe ușă intră o cucoană trupeșă, plus ravisantă: *„Te-am păcălit. Azi e 1 aprilie!".*

„În viziunea lui Kierkegaard

…decalajul, contratimpul, sentimentul acut al nepotrivirii noastre cu ceilalţi, singurătatea ca formă de exil sunt suferinţe salutare pe drumul spiritualizării. Durerea nevăzutei răni deschise, de care ne plângem de la început până la moarte, spune el, e benefică, deoarece ne păstrează legaţi de Divinitate."

Bănui că, pe-acolo, ideea de bază este:
„Eu te îmbrobodesc pe tine, matale pe mine - iar împreună pozăm prostimii ca deținători ai adevărurilor ultraînalte..."

„Drama intelectualului..."

Cred că-i de încercat ca, după o anumită vîrstă a noastră barim, să căutăm termeni proprii pentru clișeele furnizate inițial de școală.

Expresia 'snob'

Sine nobilitate.
Cam toți putem fi luați în calcul, pentru așa minor păcat. Cu inevitabilul efect al umflării artificiale a pieptului.

Observația îmi pleacă de la un interviu luat fiicei unui poet, într-un site punctual oarecare. În căutare de acea nobilitate, dna Monica brodează mult pe relația cu tatăl. Care, inevitabil, era încîntat de versurile fiicei.

> *„La 10 ani am scris o poezie care se termina cu versul:* o ceaţă fumurie învăluie anii. *Atunci când tata m-a întrebat cum mi-a venit să scriu aşa ceva şi ce am vrut să spun, i-am răspuns că nu ştiu. Când aveam 11 ani şi tata era închis, condamnat pe viaţă, pentru că citise cărţi, pentru că scrisese un roman, aşterneam pe hârtie versuri de dorul lui…"*

Altminteri, sesizez încă o dată din carecteristicile culturii pretențioase. Exprimatul înalt primează, în fața expunerii realității.
Ocolul adevărului de zi cu zi ni-i însă muncă de Sisif - a tuturor urmașilor lui Adam.
Și ai Evei.

PS1
Fără îndoială nu mă pricep eu la poezie...:

"Am venit, Doamne, să-ți aduc
Ce-am scris pe foile de nuc,
Dar drumu-a fost aşa de lung
Că pân-am izbutit s-ajung
Frunzele toate s-au uscat
Însemnele s-au spulberat…"

PS2

„Negru ești, bre Ordene, în ceru gurii...”

Las' că sînteți voi mai trandafirii, pe-acolo...!

PS3

Îmi place formula „Mărturisiri”

Ea dă adrisantului sentimentul de-a fi nițel precum părintele religios ori măcar tatăl din familia comună, în fața confesiunilor respectuoase ale unui seamăn inferior...

Revin cu gîndul la mofturile Teatrului Nottara

…respectiv ale familiei actorului dispărut.

Bănui că tehnica reconstituirii vietății cea de mult stinsă, pe baza arheologică a unui oscior de-al ei găsit, nu are prea mulți fani... Dar tot m-aș arunca în brațele ei...

E foarte posibil că onor Teatrul Nottara să fi posedat de cînd lumea ceva (multă) conștiință de sine, urmare a poziției sediului său, în buric de București. Atîta doar că le-a intervenit de la o vreme dușul rece al închiderii (pe bază de risc seismic) a sediului din Bd. Magheru.

Ultima chestie e o situație la care iei o lingură de modestie, ori - dimpotrivă - îți mai umfli ego-ul.

Foștii colegi ai dispărutului aleg ultima variantă.

Pe acest fond, e posibil ca *grand esprit*-ul propriu se întîlnește cu cel al familiei artistului dispărut. Pentru care simpla bănuială de pancretită, a cauzei decesului celui pomenit, e motiv de și-nimica-mișcă.

Spuneam de dl doctor cel cu teoria osciorului.

Simt - după reacțiile acelor apropiați - că existența, munca, poziținea socială a dispărutului va fi fost de mare importantă în funcționarea acelei familiei. „E actor la Nottara”, se va fi pronunțat deseori acolo, și către alții.

De fapt, „e mare actor”, după cum apare și în necrolog.

De aici și tulburarea ce cuprinde în ultimele zile acel mini-grup uman.

Tot eu,. și tot simțind, bănui că omul nostru cel plecat peste Styx va fi dus cu oarece greutate sarcina compensării sufletești a apropiaților. Exact nu aș putea spune cu cel fel de afecțiuni se lasă așa ceva, dar omul nostru ne părăsi la numai 58 ani...

E un punct de vedere, fie și nițel ireverențios. La o adică însă, parcă nici replicile ălor de la Nottara nu-s de pus la butonieră...

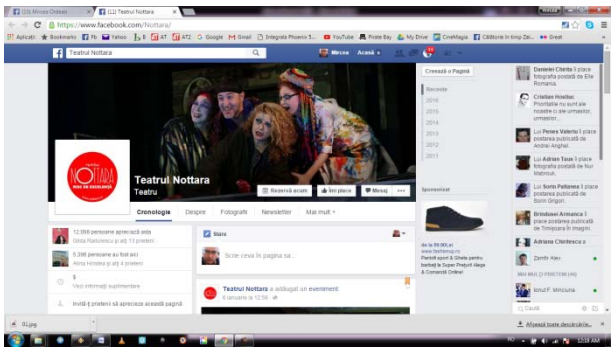

Întîlnesc expresia „iubire sinceră”

Cred că emitentul (excludem aici categoria farsori) are probleme nu doar la cunoașteea amorului cel real, dar și la depistarea falsului, în gesturile celuilalt...

”Românii merg cu trenul de trei ori mai puţin

… decât media UE.”

Comparați-vă, fraților, numai cu Europa și să te ții (tot) oiște în gard.
După cum.
Se află rarisimi (ar fi contra ideei de gazetărie...) aceia care pomenesc diferența dintre productivitate a muncii, între noi și vestici.
Eventual numărul de expectorații pe metru pătrat al caldarîmului.

Pe undeva, cineva face reproșuri bărbaților

… care nu-și 'asumă roluri în viață'.

Opinez, din colțu-mi:
Dacă nu ne asumăm, o facem pentru că unul si unu fac doi.
Adică nu pot a-mi asuma așa ceva.

Dacă cineva are vreo nemulțumire, a se adresa Creatorului.
Nu eu m-am proiectat, înainte să ajung pe pământ / în existență..

După cum.
Asumarea aia e de roluri, pot bănui, e taman pe interesul celui care o solicită (de la altul).

Cu rezerva verificării citatului...

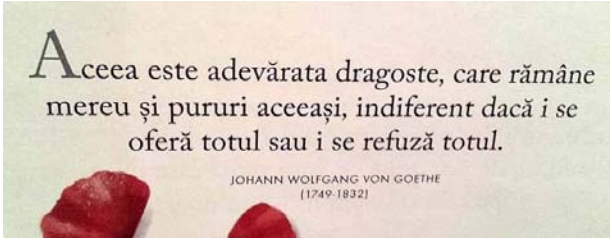

Eu l-am crezut pe Goethe om serios...

Dragoste *adevărată*.
Și carele *rămîne aceeași* (ba chiar pururi)...
Se oferă / refuză *totul*...

Înțeleg perfect că voi muri un nimeni.

Iar J.W.G. fi-va... pururi subiect de slavă.
Dar ceva nu e în regulă cu zisele din amonte...

PS
„Ce-ți pasă, domnu Ordean... Matale n-ai de vîndut nimic. Și, inerent, de pliat pe gustul (așa cum e) al cuiva...”

PS2
N-am citit „Suferințele tînărului Werther”. Dar dacă e plin de gogoși de-astea...

> *”Păi ce te aștepți, în secol 18?*
> *Pînă și „Legăturile primejdioase” laclosiene cuprindeau zaharisiri la greu....”*

Într-un interviu

luat cîndva de Cristian Tudor Popescu unui coleg de redacție...:
Pe la ore matinale, în 22 decembrie 1989… *„la Romarta Copiilor îl mai aducea* [hoarda Miliției, n. MO] *pe cîte unul, sîngera, îl tîrau ca pe porc, cîte doi, și-l băgau la Miliția Capitalei...”*

Nu vreau să schimb mersul lumii. Nici execuții de torționari în piața publică.
Dar nu pot face abstracție că toți de pe acolo erau români.
Pardon, 'romîni' (sau 'rumîni'?).

Comentariu la un vechi interviu

al dlui C.T. Popescu.

> *”Sa fi fost 89 anul in care s-a declansat tradarea de tara?! pare-se ca de atunci pana acum s-a inmultit numarul tradatorilor de neam.De aceea multi au plecat si au zis in gandurile lor, decat sa te lupti cu un popor de tradatori si oi fara cap, mai bine treci de celalalta parte a baricadei...pardon, granitei.”*

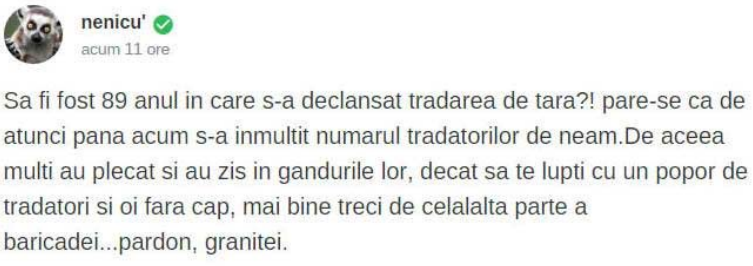

Cu mult respect.
Înțeleg mai greu aici două chestii.

Ce e aiurea în trădarea de neam?
Se poate ca interesele mele (care-mi sînt cea mai importantă vietate din lume) să nu coincidă cu ale neamului.
Cred că putem privi subiectul cu mai puțină patimă (ca să nu spun altfel): „Da, domnule, avem opinii diferite...
Intervine însă un bîzdîc, trădătorii cu pricina fiind ultimele bestii / neamuri sinistre.
Trec aici peste faptul că nu m-a întrebat nimeni, cînd a stabilit interesele Neamului, dacă-mi convin.

Domnul de mai sus pomenește de oi fără cap.
Mă strădui să nu fiu așa ceva (și deci să-l indispun), ca urmare îmi pun problema de mai sus. /

Chestia asta cu trădarea de neam îmi semnalizează niște lucruri...
Și anume că măreața tărășenie nu funcționează decît grupînd *toți* cetățenii sub faldurile Ei.
Unul, doi, nouă cu părere diferită i se află pericol de moarte, acelei coeziuni naționale.

În context (al morții)..
Sancțiunea acolo (tocmai pentru că există mare fragilitate a Molohului) nu e arătarea obrazului cu degetul. Ci (cam) moartea, plus hulirea de către - pardon! - oile fără cap.
Mai exact de către semenii care nu au curaj de ieșit din turma supusă.
Nu spun aiestea cu răutate, negură în priviri plus soldă a dujmanului. Ci pentru că există, vorba unui iubitor de munte...

PS1
Ca treabă iar pur personală. Să suferi din grija Neamului, și să-ți pui ca poză de profil ceva gen bufniță...

PS2
Interesantă și ultima zisă*: „Decat sa te lupti cu un popor de tradatori si oi fara cap, mai bine treci de celalalta parte a baricadei...pardon, granitei.”*
Înțeleg de aici că pînă în 1989 trădătorii nu erau o problemă.

Psihologie

Opinie strict personală.
Mă miră, la destui psihanaliști, că zic a fi dat ochi cu adîncul interior, dar în paralel exprimarea li-i exact ca mai înainte de a fi trecut pe acolo.
Adică rigidă și vehiculînd multe clișee...

Mie unuia nu-mi pare că sufletul apucă a se manifesta, la dînșii (bănui însă că vor recomanda asta altora)..

În cazul de față, am în vedere amîndouă persoanele.

S-a rezolvat!

Nu vom mai sta cu fierea în noi.
Căci s-a ivit un prilej a o deborda. Către cineva.
Plus că iese un ban...:

„Sîntem salvați! E o chestie pe aeroportu din Cluj!... Ia să vedem de ce ne putem lua. Porniți la cercetări, copii!...”

„Am găsit ceva, șefu... Șefu aeroportului e nepotul lu un grangur de la secu”

„Perfect. Aranjați-o din condei... /../ Ia să văd ce a ieșit!...”

„Uite, boss: <SCURTISSIME: SEFUL AEROPORTULUI CLUJ, NEPOTUL UNUI MEGA-SECURIST DE LEGENDA / La Cluj, puțin a lipsit, ieri, să se producă o tragedie care să o pună în umbră pe cea de la clubul ”Colectiv”>...~

„E nemaipomenit! Hai să vă pup! Băgați pe site! Să vă dea Dumnezeu sănătate!”

Întrebări simple

… ce irită însă (ca la orice construcție solidă...) al naibii.
Un montaniard cu steagul țării (mititel) pe rucscac.

Sosește curiozitate, în mintea cuiva. Cum s-ar simți fără tricolor, acolo...?

PS
„...păi, se simte cum te-ai simți dumneata fără observații de-astea tîmpite...!”
Păi mi-ar fi naspa...

Savurez în continuare

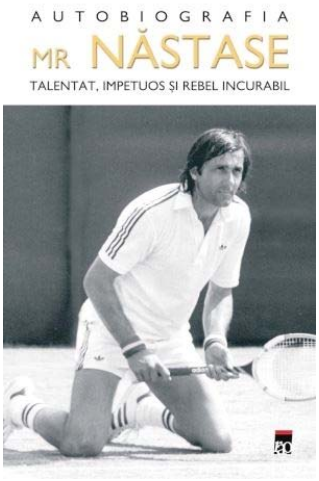

…cartea despre viața lui Ilie Năstase.

În paralel, mă încumet la niște observații. Unele, se înțelege, din categoria părerea-mea-și-atît.

Îmi pare o carte vie. Reproduce, implicit (și, zic eu, nu rău), viața.

În paralel, există Literatura. Unde idee de bază o fi dumneaei, pomenita Viață, dar mai ales întorsul din condei. Floricelele stilistice.

Chestiile din urmă au cotă foarte mare, însă conduc deseori (cred eu) în a uita de unde am plecat.

Din partea mea, gloseze cît o dori vreunul despre Macondo, eu unul (bine zis, unul!) prefer o relatare onestă despre cătunul peruan X, și gata.

În lumina deja pomenitului subiectivism în afirmații, mai cred că Societatea / coeziunea Ei nu poate trăi - între altele - fără înfloriturile literare. Îi plac ei memoriile ca specie literară, dar nu cine știe ce - mai ales alea în afara Liniei. Iar asta pentru că acel (totusi) fals are însușirea de a coagula adunarea oamenilor.

Mă uitam în paralel la o relatare privind alpinismul.

Acolo se află (nu pot spune de cînd) la mare preț performanța. Mai nimeni nu mai vorbește (dacă se poate și natural...) despre plăcerea mersului în sine pe coclauri.

Or, simțitul bine este o chestie îndeobște individuală. Ori asta nu prinde bine, că ne izolează unii de alții. Ca atare, mai ales dacă ne nimerim speriați de singurătate, intervin mărturisirile - cam în clișee - despre minunăția mersului în grup. Respectiv despre performanță, în cățărătură: *„Am făcut traseul X...”.* Se află paria

ăl de mărturisește: *„Știți, mi-a plăcut teribil piatra aia cenușie și mică, de la intersecția văii cutare cu brîul Y...O oră am stat cu ochii, ca boul, la ea...”*

Someone

„Killing time pe facebook, unde te vezi peste 5 ani? la carma corabiei succesului, sau mai cu picioarele pe pamant... in nisipuri miscatoare, un pas mai aproape spre abisul infinit al eseculuI...”

.

Nu pot anticipa așa ceva.

Mai ales pentru că am făcut planuri asemănătoare, cîndva, și nu ieșiră (mă doream ajuns ins harnic). Nu este vreo rablageală ori demoralizare din partea mea. Pur și simplu am priceput că viața curge altfel.

La mijloc pare să fie o vanitate, de a crede că poți anticipa. Peste planul tău, vin nenumărate lucruri pe care nu ai fi putut să le iei în calcul.

Deci ecuația se schimbă, și implicit rezultatul de peste n ani.

Mi-as dori, ca dorință mică, doar să mă pot acomoda onorabil, cu orice.

Aș adăuga, speriindu-vă nițel, că mi-ar plăcea să am în calcul și varianta sinuciderii, dacă viața se arată mai tare decît mine. Dacă nu pot găsi acolo o minimă plăcere (decurgînd din balanță belele-încîntări).

Bineînțeles că ultimul sport, cînd e de pus în practică, e posibil să se arate nițel ma incomod decît în gînduri...

„Descopera una din cele mai puternice metode

…prin care-ti poti schimba viata! Te invit intr-una din cele mai frumoase calatorii din viata ta: calatoria catre Tine.”

(călătoria e pe 300 euro)

Păi de ce să-mi schimb viața?

Pînă la urmă, insuportabilă mi se va părea întotdeauna.

PS

La zisele-mi de aici, îmi aduc aminte de vorba antică. Aceea cum

ce-i permis Lui Zeus nu-i admis și boului...

Dacă un Cioran scria ca ale mele de aici (chesta din amonte, cu insuportabilitatea...), era ok. La un ins de rînd, (cam) același tip de afirmații doar îi indispune pe ceilalți.

Diferența decurge, poate, din faptul că un scriitor cunoscut deja nu mai e un aruncător de file, ci un mic Dumnezeu (ale cărui cărți le-au citit cam unul din 100).

Că veni vorba (am un talent, în a sări de la una la alta, ce nu sa pomenit!).

Mă uitam la denumirea unei biblioteci.

„Mihai Sadoveanu”

O fi scris el frumos, dar mi-e teamă că nu era - ca om - de suit pe soclu (zis asta și abia aflînd că și nici în masonerie nu s-a aflat perfect...).

La stadiul acesta, vin multe suflete amabile care spun că să privind opera...

Mie unuia, îndemnul din urmă mi se pare absolut aiurea.
Mai ales că tu nu recomanzi mulțimii pe-acela drept condeiul X și atît. În acest mod, nici nu ai mai fi putut clădi apoi mitul... Mini-dumnezeul.

Continui să fiu mirat de procedeu. Cu cît e mitul mai mare, pe măsură e deformarea (ca să nu spun minciuna, de acolo...).

Treaba asta, la care frații nu se împiedică în finețuri, oferă mulțimii necesarii (ei!) mici Dumnezei.
În paralel, șmecherii de care pomeneam se bucură că mulțimea le stă cuminte, ba se și înhamă pe unde vor mai-marii a o merge.

Afișul ăsta, din vitrina unei bănci românești

… mi-a adus aminte de zisa antedembristă: *„Ce se dă ?”*
(în loc de 'vinde'. Exista și varianta „ce se bagă...”)

Un pătrar de veac ne separă de acea optică.

Mai exact o generație (s-ar traduce și ca părinții dezinvolților de mai tîrziu).

Apropo.

Oare cum vor arăta dezghețații de azi, spre senectute?

Și cum se manifestau părinții lor, pe la un 1965?

Sentimentul meu este că multă lume

…vorbește la fără frecvență despre iubire and co. (gazetarii sînt o categorie aparte, în domeniu)

> *„Nu cred ca iubim o singura data in viata, desi mi-as dori nebuneste sa fie asa. Cred in iubiri care se nasc si cresc valvataie si accept implacabil ca uneori ne moare dragostea.*
> *Stiu ca exista povesti zvarcolite care vin si se duc si apoi se intorc, mai vii, mai acute, mai pline de tipat dulce si de dor. Si stiu ca exista vorbe, amintiri, gusturi de care nu ne vom dezice niciodata.”*
> Alice Nastase
> .

Nu zic, îmi am și eu frustrările existențiale.dar zău că-s un pic temător (și-n ciuda ambalajului dînșilor) de ei care se îmbată cu apa de mai sus...

Că veni vorba. Și fiind alt motiv de tremurici, pentru subsemnatul.
Să ai o știre neverificată, dar să glosezi la greu pe ea.
Inclusiv să truchezi o poză, cu un banner al unui grup mare de femei, unde apare scris: „Nu vrem bani, nu vrem valută / Vrem pe Borcea...”

Intru nițel și eu la bîrfă. Legat de, horrible dictu, calitatea amantului Borcea.
Pe-acolo există categoria doamnelor care se vor posedate ca pisicile, cu dinții motanului înfipți în ceafă.
.
PS
Oare de fapt, cîtă teamă de intimitate (amoroasă ori ba) e la inșii vehiculînd zise precum citatele de sus?

Întîlnesc o vorbă pe-aici

… interesîndu-se de „menirea Educației”.
Aia la nivel național, instituțional șcl.

Mie unuia, golan Huck Finn al urbei, din start îmi par lucrurile drept luate pe arătură, aici... Dacă bagi metafore de-astea, pe stil Cațavencu, nu iese o treabă ca lumea.
Mai degrabă folosești cosmopolitul 'target'. Ori sintagma „direcțiile învățămîntului public”.

Pînă să explorăm spre acele ținte, e de dat un ochi în domeniu. Al pomenitei Educații.
Unde putem pica liniștiți de acord că fură cele mai multe vînzoleli, că cică să facem mai bune lucrurile (ieșind o delicioasă varză fără carne ...).

Ca părere a mea.
Educația este un oarece călcîi al lui Ahile al stăpînirii, al Statului. E ceva în genul intelectualilor (mai nou, 'societatea civilă'), pentru politicienii ajunși la guvernare.
Cînd va fi început o anumită mișcare/fenomen (vi-l spun imediat!) n-am idee. Poate la 1848, cînd nu mai ținea cu toroipanul. Cînd trebuia să iei boborul mai cu ușurelul. Ca să te asculte în sine în ale de-urmatelor diurne, dar și în ale dezvoltării viitoare.
Ultima problemă se punea și-n ton cu spiritul mesianic al vreunui rege, în sensul să nu se facă de rîs pe la rudele din Germania. Cert este că va fi luat naștere un curent, al deprinderii maselor cu tot mai multă civilizație.

Spre domeniile mai exacte, unde-ți cade podul feroviar dacă te cerți cu șublerul, în Educație e loc de povești. Eventual erau chiar recomandate, pentru a tăia din inerentul apetit anarhic al masei. Vezi ideea că ce popor latin și nemaipomenit sîntem noi (cred că suna minunat, în lectura dlui Vucea...).

Cum ziceam, vădit dau ba, domeniul era slăbiciunea guvernanților. Pas de te pune cu un Iorga, dacă avea chef a te face de baftă în parlament, și te lua cu toți marii domnitori!

În același timp, mierea stupului atras-a atît idealiști, cît și escroci. Și-a ieșit un glorios talmeș balmeș, nu și un norod mai destupat (unii spun că - urmare a căutatului între coarne - a ieșit dimpotrivă...)

Mă aflu tămîie întru limba latină

Dar, apropo de menirea Educației, zisa: „Non multam, sed multum” tot o știu.
Am urma de bun simț pentru că bănui c-așa ceva se află irealizabil, în domeniul cu pricina Sînt prea mulți la țîța vacii - unde curge bănet, cît și importanță socială. Respectiv supraviețuire a destulor dascali incapabil s-o ia de la capăt (neputincios din astă categorie e și subsemnatul...).

Am răsfoit "Hamlet" tare demult

Chiar sînt zise astea, pe acolo?

> Hamlet*: „Sunt taine între pământ şi cer, Horatio,*
> *Pe care mintea-ţi nici că le-a visat.[...]*
> *Pe dos e lumea! Tot ce-i strâmb e drept.*
> *Ce blestemat noroc că eu am fost născut s-o-ndrept la loc!"*

Miroase a tabloid. Fie și unul shakesperian.

„Păi matale cum vrei să viețuiască producțiunile literare pe lumea asta, decît făcînd plăcere?”

Nu știu a cui o fi fost ideea asta

…– la nivel de Stat (și pornind de prin 2012) - cu 'Românii-s sus, românii-n jos'...

Înțeleg bine c-o drege niște hibe prezente, în funcționarea țării. Dar n-aș face abstracție de povestioara cu ciobanul.
Care cheamă la mișto sătenii, cum că vine lupul...

Dacă vreodată se lăsa-va cu migrare la greu dinspre exterior, fix doi bani găuriți va face o așa campanie!

Văd că s-au pornit băieții religioși

…în adunat de semnături, pentru modificat Constituția.
Cum că familia e între inși de sexe diferite.

În acel demers, nu se face economie de neam-prost. Mă uit la mitropolitul Constanței, în ale cărui spuse de fapt se află esența religiei: „Adevăru e la mine!”...:

> *”Cum să nu fim de acord cu ceea ce e moral, sfant și adevărat ?”*

M-ar fi mirat să spună contrariul!
După cum, în paralel, nu-l doare gura să-și laude singur taraba...

La modul general, legat de ce scriu frații pe subiect, șed încă o dată și mă întreb cum zărește Dumnezeu, de Sus, vorbele și gesturile slujbașilor săi....

> Una din multele nu-se-fac:
> *„Această campanie pentru revizuirea Constituției este un eveniment fără precedent în istoria societății civile românești și a democrației din țara noastră. ”/*

...I-or plăcea, foarte-Înaltului, ducerile cu preșul executate de ai săi?
I-or displăcea?

E drept că nu prea dă semn a dezaproba - de unde impresia mea că nu prea există, ori barim are alte caracteristici decît spun religioșii.

La modul uman din plin (m-am expimat frumos, nu?) pentru sprijinirea Cauzei, stă aducerea între cuvioșii sprijinitori a lui Toader Șișu. A celui care, la ani de muzică hip hop, și-a băgat în cam tot ce s-a putut - fie și numai verbal.
Acum nu mai poate de grija Familiei tradiționale.

Dincolo de toate.
Mie campania cu semnături îmi semnalizează vulnerabilitate a Bisericii, la acel tip de unire - între doi oameni de același sex.
Și m-apuc a sonda (în mintea-mi), prin urmare, cam cum or arăta lucrurile de care se tem patriarhul Daniel și ai săi.
Ei se tem de o poziție periferică în societatea românească.

Dumnealor sînt precum o mișcare politică totalitară. Nu se descurcă decît pe post de stăpîn (fie și din spatele unui Stat pînă acum dependent de Biserică).

Îmi place iritarea asta cu (anti)homosexualitatea...

E adorabilă forma pe care o ia.

În practică fiind însă două chestii. Ambele venind din interdicția Bisericii, la vremi cînd nereproducerea membrilor comunității risca să ducă la dispariția ei.

Pe de o parte, e interdicția propriu-zisă. Constînd în Gheenă, dar și în anatemă, la nivel comunitate. Ceea ce nu era deloc de colea.

Pe de altă parte, onor Biserica, precum orice instituție pur umană (și implicit totalitară) proceda precum statul comunist, cînd aducea olteni la Timișoara ori mineri în București. Sub aceeași cruntă sancțiune te obliga să te revolți și matale, ins supus cutumelor sale, contra încălcătorului de reguli.

De la ultima chestie vine toată oroarea publicului pentru paradele gay, nu neapărat că-i o noutate - de acomodat cu ea - acolo.

Ideea postului mi-a venit

…de la o întrebare nevinovată a siteului „Gândul”: **„Sondaj**. Sunteţi de acord ca în Constituţie să scrie că familia e formată din bărbat şi femeie?”.

Gestul mi se pare de neam prost, cîtă vreme știi ce reacții vei trezi...

Este drept că grija dintîi a gîndiriștilor este să trezească inflamări publicului, grație cărora acesta se va elibera de tensiunile diurne.

Poezia e ca religia

Dacă te-apuci să atragi atenția că o chestie de-acolo ți se pare aiurea, se uită tare urît la tine autorul, recte ăi care gîndesc (sic) precum el.

Nu mă miră a lor reacție - nefiind lovită acolo o vorbă, ci o dorință adîncă, ce izbutise a ieși la aer, cu șansa aplauzelor sociale chiar.

În context, vă mărturisesc a fi lecturat nițel despre relația Eminescu - Veronica Micle. Nu mi s-a părut o chestie epocală - iar la o adică putem discuta pe text.

E interesant pe aici (și explicabil) că dacă vreun eminescian nu ia în serios aprecierea-ți pentru Felix și Otilie, îi poți răspunde cu „Asta e, noi să fim sănătoși”.

Dînsul te privește foarte urît însă, dacă faci similar cu favoriții săi.

Cam tîrziu, dar cred că-mi cade fisa.

Privesc la un necrolog. E acea specie unde se bate la greu cîmpii.

Rîndurile de azi nu fac excepție.

Iar mă întreb, ce naiba le vine să brodeze cum o fac!... Eu personal, este drept că-n afara socială aflîndu-mă, mi se pare o chestie fără cap, ca să nu spun tîmpenie.
Brusc îmi dau seama (eventual putem explora împreună asupra cauzelor, dar 'sine [...] studio') că-i mîna Societății la mijloc!

Aici o să-mi spuneți: „Matale ai o idee fixă, precum Cetepeul acum niște ani, cu disoluția statului..!" Dar nu dau îndărăt. Ba chiar mă luminez. Cum că-i absolut normal să nu facem cam nimic fără Dumneaei. Libertatea noastră e precum a animalelor de la circ: de fapt, sîntem de mult dresați! Ni se pare, a fi de capul nostru...!

Bon.
Totul e aranjat, dintr-o cauză simpluță. Precum Statul, și Societatea se teme de situațiile în care mădularele umane i-ar putea ieși din matca unei conviețuiri domoale. Pare o eventualitate aiurea ori foarte îndepărtată, însă entitățile pomenite sînt foarte atente și la așa eventualități...

Ideea morții este totuși un dramatică...
Am sentimentul că genul de rol (vezi și ferpare) distribuit viilor, la decesul altora, ține de a împiedica acumulare de tensiuni potențial periculoase.

*

M-amuză grozav , la atitudinile viilor, cum că nu-l vor uita niciodată șcl pe răposat.
Asta-i aranjată / zisă exact pentru ca a doua zi să nu rămînă fărîmă de gînd la acela (mă refer la situațiile de ne-rudenie).

Că tot se apropie aniversare Eminescu...

> *`mai sunt șase zile pînă se împlinesc 166 ani"*

... am zis să văd cum figurează în DEX vorba 'geniu'.

> *„GÉNIU, genii, s. n. I. 1. Cea mai înaltă treaptă de înzestrare spirituală a omului, caracterizată printr-o activitate creatoare ale cărei rezultate au o mare însemnătate..."*

Simt mai multe insuficient precizate, pe acolo.
Bașca formule de-dat-gata, a la „înzestrare spirituală" ori „activitate creatoare".

Subsemnatul, la așa idee - de geniu - se gîndește la Einstein.
Realizez brusc că-i vorba la mijloc de ce a putut oferi acela altora, nu de viața sa ÎN SINE.

Mi-i un unghi, și-atît.

PS
Parcă Eugen Lovinescu făcea jocul de cuvinte (în glumă...): 'Eu-*geniu*;...

Am înțeles că pe tipii cu luciditate îi așteaptă Iadul...

Toată lumea glosează pe ideea cu Borcea tată, chit că știrea de la origine conține întîmplătorul „Se pare că”.
Aparte ne-o fi o nevoie oarecare, prin suflet, pentru ca toată rațiunea să se dea-n lături!

Nu știu de ce îmi vine în minte aici imaginea sătencei, cu zîmbet larg (plus broboadă!), care se agață de gard (în exterior), pentru a privi la nunta din curte....
Oare cît de plictisos îi e restul zilei?
Al vieții...

„Ești rău, domnu Ordean...” Păi de ce credeți c-am ținut a pomeni Iadul, în capul postului?

Dau undeva de-un filmuleț

Multe vrem, de la un lucru ori altul...

Poezie Doinaș.
I se adaugă declamare actor priceput. Apoi muzică. Plus imagini (cu Russell Crowe, între altele).

Bucuriile simple. Zic asta cu ironia de rigoare...
.
Cred că singura recitare pe care aș agrea-o, ar fi a mea.
O alta*, e a adîncului altui*a. Nu are treabă cu al meu. Or în ultimul se află senzorul personal.
Nu la doamna profesoară.
Atîta doar c-am fost învățați, la școală, a cădea jos de admirație - la fabricațiuni precum cea de care pomenesc aici...

Schimb de păreri, pe aici, despre geniul lui Eminescu

La chestiune, îmi pun o problemă mică de tot.
Am/avem față într-atît de înaltă, încît să opinăm (îndreptățit) că vreunul e geniu? Nu cumva moștenim ideea - pe nemestecatele (altfel rupe careva nuiaua pe noi...) - de la alții? Iar ulterior n-o verificăm?

Apropo. Unde scrie că nu-i voie a verifica, de Eminescu e geniu, ori Dumnezeu există? Ziceți dumneavoastră că, deja, cînd te-apuci a cerceta steagul - el se află picat în tină?
Și că nu de proști, cîndva, unii spuneau despre 'a crede și a nu cerceta' ?

PS
Mă veți categorisi drept porc (unul cu șorici gros chiar, vorba lui Adrian Păunescu), pentru irevenrențiozitatea vorbelor mele de mai sus. Cred totuși că mai am de străduit, în neagra direcție, pentru a depăși șmecherii clăditori și păstrători de mit Eminescu...

Apropo de mituri la care nu e frumos să umbli

Dimineață, la ușa apartamentului. Țîr!
O doamnă cu iz rural îmi întinde un pliant.
Nu zice nimic, despre țidulă. Și pleacă.
Dau ochi spre hîrtie. E cu Doamne-doamne.

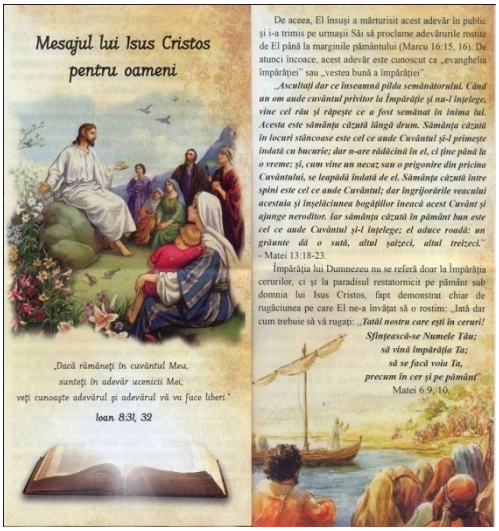

Îmi spun că civilizat este să îi asigur doamnei un feed-back. Ea se află încă pe palier. „Știți, mi se întîmplă să gîndesc diferit..."
Scurt, respectiva intră în priză. Nu a jigniri, cît a reprodus dogma personală. Reținu cu precădere voba: „A citi nu e un păcat"

Ia-uite... În trei vorbe, te face de două ori.
Una, că dacă - om simplu te afli - te-apuci a citi, e ca și cum ai privi capul Meduzei. În sensul că te și convinge în parte - întrucît acolo nu-s zisele lui Gică de la Sculărie, ci ale lui ditai Dumnezeu. Despre care atîția, la vremi de pruncie barim, ne-au băgat mulți în cap a ne vedea dracul, dacă Îi punem mesajele la îndoială.

Cît privește păcatul, nu pot decât admira democrația de rit aparte a acelora, care-și văd de Adevăr doar optica proprie. Aceea centrată în jurul ideii de păcat, deci creștină. Vreo rătăcire că oi avea și matale dreptul la o bucățică de Adevăr - niet! Totul e la ei, iar matale te afli dator a pica în genunchi.

Ora de glume

Se produce aici Nicolae Iorga. Cel viețuind între 1871 și 1940.
Acolo două chestii-s discutabile din start. 'Poporul' și 'urcat pe umeri'.
Niște trebi *din chil* cuantificabile.

Trec peste faptul că Iorga nu va fi fost un democrat, căci a săltat atît de mult poporul, încît ăsta făcea în sîc vreunor germani. Și ținea seech-uri europene despre toleranță.

> Nu știu dacă-s neapărat neam prost cu vorbe de-astea. Nu e vina mea că unii credeau așa bazaconii, iar alții nu au punctat ulterior (pînă azi) aiureala.

PS
Pînă să se plîngă de politicieni, Iorga făcea exact ca ei. Servea poporului ce-i măgulea acestuia orgoliul...

Oare noi ăștia - rarisimi! - care nu ne aflăm patrioți

… (dar nici nu complotăm cu dujmanu), om avea dreptul la statut de minorități? Și la protecțiune?

PS
Ce mișto! Să privești textul imnului național, și să nu te ia întrebările...
De pildă. Care-or fi fost acei tiranii, barbari pe deasupra?

Este drept c-acest text pare să se afle fîrtat cu romanele captivînd pe Zița. Nu-i vreo aiureală din parte-mi, ci unu plus fac doi. La vremea aceea, aveau de captivat inșii simpli ai epocii.

Mi-aduc aminte o vorbă

Ce privea relația dintre boierul urban și tînăra slujnică - fie și acum un veac. La momentul în care intervinea formula „draga mea”, se termina cu sănătoasa subordonare, în acea casă!
La asta mă duce gîndul, pe cînd lecturez un *Laudatio* cultural oarecare. Sună minunat așa rînduri, dar s-a isprăvit cu prezentarea obiectivă!
.

> *„Uneori, Dumnezeu naşte oameni pur şi simplu pentru ca aceştia să facă binele şi pentru a fi nişte repere ale acestuia, dar şi nişte repere pentru ideea de umanitate însăşi. Fără îndoială că unul dintre aceştia este Domnul /X/. Prin urmare, Premiul /Y/ este cum nu se poate mai potrivit acordat, deşi nu atât de premii are nevoie Domnia Sa, cât de liniştea necesară ducerii la bun sfârşit a operei de devoţiune confraternă faţă de Benjamin Fondane....”*

Altminteri, încerc să pricep de unde se trage stilul...
Limbile (pardon de expresie) îmi par să asigure - mai ales la meridianul nostru - un fel de ciment social. Ai încredere - indiferent de palierul obrazului - într-un tip care te gîdilă astfel. Și invers: adulatorul simte - cum s-ar spune - că poate face treabă cu tine, după un asemenea gîdilat....

Un necaz rămîne totuși.
Dacă te nimerești terț pe-acolo, și-ai chef a extrage din articol informații credibile, s-ar putea să pleci cu sacoșa ușurică.

Mă amuză binișor vorba absolut/ului/

…mai exact cea plimbată prin manualele de literatură.
Cutare poet e-n căutarea absolutului...

Tărășenia-i precum religia. Trebuie s-o iei de-a gata, și-n genunchi. Nema cartezieni acceptați, acolo.

Cred că-mi mențin părerea

La așa versuri, plecate de pe o scenă...:

„ Tată, ce-ai făcut, tată, cu viata ta, cu țara mea?
Eu n-am nimic aici, adio tată!
Ramâi cu hoții, sau ieși în stradă
Eu am o viață in față.

Dormeai când toate țansele le luau
Dormeai când jaful îl organizau
Oare conștiința s-o dezmetici
Când doar copii expatriați vor fi?”

Etc

.... păi muzicianul în chestiune este escroc, iar publicul alcătuit dincolo de vîrsta din buletin) cam din copii răsfățați (tare departe nu se află nici Tudor Gheorghe cu ai săi)

Ceva asemănător, dar cu nițel umor, am auzit și prin 1990, într-o revistă culturală: „Cum dracu' l-ați suportat pe Idiotul ăla?”

Apropo de Eminescu

Care, uman, mi-i tip mai mult decît simpatic (căci, dincolo de tărăboaie gazetărești, se află tip timid - de-al meu...)

Cred că o societate are o problemă, cînd stă a-și găsi idolul suprem cu 150 ani în urmă...

E atitudine ce șterge pe jos cu putința de evoluție umană, în răstimp...

Părerea mea

Cînd se-apucă Societatea a te venera - s-a terminat cu naturelul / realitatea subiectului!

Ce-i în poză se află bătaie de joc, dar n-ar fi întîia tărășenie de acest gen.

Barim un Lenin ori Stalin erau naiba recognoscibili!

Nu e totuși vina mea, ca pieton

… dacă numeroși compatrioți și-au cumpărat mașini fără să gîndească și unde le vor parca (sau pe unde vor circula...).
Trotuarul, prin definiție, nu e al mașinilor.
Poate nu vom uita chestia asta.

Faptul că șoferii duc lipsă teribilă de locuri parcare nu schimbă datele problemei.

Discuțiune.
„ Asa este, dar poate ca ar fi bine ca parlamentarii noastri sa mai gandeasca si legi care sa stimuleze sa se mai si faca ceva in tara asta,nu numai legi care sa interzica..”

E frumos, dar - ca să nu o luăm razna de tot - eu cer imposibilul, cumpărătorilor de mașini noi, a gîndi cum o să intre două corpuri în același spațiu. Înțeleg că dînșii au de cîștigat o existență, de crescut copii, de trăit minunat etc., însă fizica e imună la așa ceva...

Reîntîlnesc pe undeva acuza de 'egoism'.

Mi-i imposibil a pierde de prin minte -aici - o idee...
Egoistul, de chiu de vai, nu face rău altuia.

Făcătorii de rău sînt cam pierduți din vederea normelor sociale pentru-lume-la-locul-ei.
Așa că ți se arată obrazul pentru că-ți vezi cu precădere de tine.

La stadiul ăsta, imaginați-vă că te duci și întrebi: „Bine, madam Societate, dar matale ce-mi dai în schimb, pentru o litră de altruism...?”
Explozia vine scurt. „Nu ți-e rușine??”

Totuși, te-am întrebat ceva la obiect... Așa, pe arătură o poate lua orice ticălos...

M-am mai lăudat. pe-aici

… a fi specia 'buldog' - a supușilor zodiei Balanță.
(cam ca toți ăia care n-au ce face toată ziulica, la o adică).

„Oprește, Doamne, clipa cu care măsori eternitatea!”
Dincolo de iuțeala-mi, de-a sesiza trei formulări de dat gata auditoriul(și încă lat): Doamne, a opri clipa, eternitatea.

Pînă unii ori alții (trec aici și Societatea) să aibă nevoie de rațiune, luciditate și unu-plus-unu-fac-doi, dînșii au de tratat o masă.

...De fapt, o *massă*, cum se scria cîndva.
Pe-aceea trebuie s-o ții domolită. Coagulînd-o și tratîndu-i umanele angoase.
Zisele dlui Lucian Blaga ajută la așa ceva.

PS
Nițeluș asemănător m-am referit de curînd la Poetul Național.
Urgent mi-am atras atenția că am ceva cu acela, *in integrum*.
Formularea a fost de 2016: „ai o problemă" cu Eminescu.

Or, păcatele mele!
Pe mine m-au învățat, la Școala de proști, că iei în discuție vreun gest, o zisă a cuiva, nu pe un dumnealui în întreg.

Cred că dacă mă ia vreodată

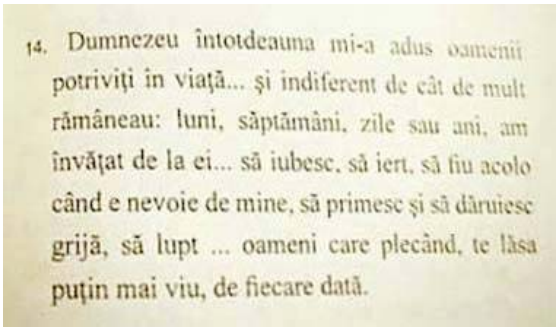
14. Dumnezeu întotdeauna mi-a adus oamenii potriviţi în viaţă... şi indiferent de cât de mult rămâneau: luni, săptămâni, zile sau ani, am învăţat de la ei... să iubesc, să iert, să fiu acolo când e nevoie de mine, să primesc şi să dăruiesc grijă, să lupt ... oameni care plecând, te lăsa puţin mai viu, de fiecare dată.

… o instanță oarecare, la interogatoriu, se întîmplă ca în Svejk. Își iau ăia cîmpii.
(„Sigur au stat părinții suficient cu dumneata, cînd erai mic?")

Pînă să vorbesc de minunăția reprodusă în imagine, îmi manifest iritarea... De a mi se fi cerut, în pruncie, a fi și eu copil cuminte, la locul lui, plus declamator de așa povești.
Nu m-am conformat .
Ceva îmi spune ca dorită mirării următoare: de ce nu imită părintele meu pe aceia, și mă pune pe mine...

Ca să vedeți de unde sosește fierea (hipercritică, a) vreunui om!

Chestiile reproduse în imagine arată nemaipomenit, dar ochi prin spate tot le-aș da...
E acolo un dor de a face pe plac părintelui.
Care părinte, sensibil la gura lumii, voia să facă el însuși pe plac învățătorului, eventual doamnelo din comitetul de părinți, respectiv directoarei școlii.
.
PS
Îmi sare în minte o zisă amabilă: „Parcă vii de pe cîmp!"

„Dragostea nu mai are fiori

… Bărbații nu mai fac ,,curte" femeilor, nu mai oferă flori, nu mai așteaptă să cucerească inima unei femei"

Eu cred că mai are, dumneaei Dragostea, pomeniții fiori...
Totul este să și demonstrăm, că putem nutri ori trezi fiori - inclusiv scriitorii dezinvolți pe așa înalt subiect...

Apoi. Și întru strict opinie personală.

Eu nu curtez femeile. Doar îi semnalizez clar, direct, vreunuia că o plac. Și că aș vrea să fim împreună, pentru a înfrunta ciudățeniile chestiei ăsteia numite Viață...
În paralel, și admițînd c-am cotizație plătită la zi Clubului misoginilor, e cam greu să fim egali în drepturi, dar curtatul să ființeze tot ca altădată.

PS1
... Nu uit cîte zile oi avea un almanah „Femeia”, pe vremea *Tezelor din iulie*. Acolo cineva aducea argument, întru 'Egalitate da, curte spre doamne iar da!'. Cum că ”[doar] domnul are forța de-a refuza bărbătește un refuz”...
Ca să vezi! Pînă la urmă, în spatele poveștii e cineva voitor doar să primească.
Nu știu cum tratează alții așa exemplar, dar eu am auzit de formula: „Ete ..., Mărioară!”

PS2
Precizare poate onestă.
Doamnele alături de care să emit rezonanță se răriră dramatic... Chestie de vîrstă, probabil. Asta e.

Propunere de exercițiu mental

… din categoria „Nu aduce anul, ce aduce ceasul”...
Cum s-ar comporta Biserica orotodoxă, de-ar fi minoritară. Ori măcar mai pricăjită ca tupeu...
Aici, probabil veți puncta iute două chestii.
Una, cum că eu-s cel mai mare ticălos posibil, de ridică așa problemă..

> ”Am zis, n-am dat cu parul...”
> „Da, însă în magazinul nostru de baloane umflate vîrful dumitale de nevinovat ac e criminal!!!...”

Doi, lucrurile sînt bătute în cuie, „căci vezi și dumneata cum au zis arhimantritul Y ori popa Z! ”...

Dacă dau ochi în istorie

… i-i plin cimitirul de chestii care păreau eterne...
Ba chiar, în așa lumină, mă ia nițică sperietură - că și epoca îndestulată pe care o traversăm e precum Belle Epoque ori interbelicul alăptînd atîția intelectuali năzuroși...

Nu că văd lucruri neapărat în negru.
Doar nu uit niște file de Carte. A mea, nu a religioșilor. Adică Istoria.

Într-un fel, e mișto că mai am de trăit numai vreo douăzeci de ani!

În general nu mă omor

…cu ideea de Fericire - o găsi, a o trăi apoi șcl.
Mă întreb însă o chestie.
Dacă te apuci a umbla după așa ceva confom rețetei altuia, în următorii doi Veci („în veci” x 2) dai de dînsa?

N-am idee

Și legat de genul de scrise - al subsemnatului - care vă toot indispune pe aici.
Îmi sosește un vis acum o lună-două. Acolo, după ce mă crezusem de vegetat forever la poale de munte, urmează a sui din nou. Mai exact, îmi este ridicată o casă, la jumătatea versantului.
Pînă aici e perfect. Însă copilașul (cam spre adolescent...) pe care îl am mereu prin preajmă are planuri. El vrea să meargă *Pe* munte. Tat-su (adică ei) se uită se uită cu rezervă mare la stratul de zăpadă ce acoperă înălțimile. „Băiete, n-ai nici echipament, nici experiență”...

Mă credeți ori ba. Mă sperii nițel de acel viitor, unde 'copilul' din mine aspiră. Abia gestionez cele de azi, adică speranța într-o carieră pe bază de condei, de dat cu părerea...

PS
Cu grandomania subsemnatului vă veți fi învățat (mă refer la cei care-au rezistat între amici Fb, neluîndu-și cîmpii).
Multe scrise de aici vor fi de referință. E chestie de aritmetică.
Că peste 100 de ani destui vor mai avea nostalgii la strofele ”Luceafărului”, nu schimbă datele problemei. Vorba unui penelist și publicitar totodată, la o masă însorită și cu bere, la 1995: „Coeficientul oamenilor inteligenți rămîne același: 3%”.

PS2
Eminescu îmi este simpatic. În primul rînd prin suferința-i.

Nu-ș ce mi-a fugit mintea

… în după-amiaza asta la pornografie.

Blamarea pornografiei mi se pare, mie barim (și capabil să argumentez) o aiureală.
E ca și cum ai ascunde cuțitele din casă.

Mie unuia, cel puțin

Mi se pare total neînțelept, cum răspunde Andrei Pleșu unui material al lui Vasile Ernu.
Din start, rîndurile îi sînt neserioase: *„un articol scris de un băiat destul de simpatic...”*
Nu pot să nu observ încercarea dlu Pleșu de a-și crea - din capul lucrurilor - un ascendent. Asupra 'băieților'. Deduc de aici c-are o mică teamă, de perspectiva unei produceri pe picior de egalitate, în reflectoarele momentului.

N-am idee ce patron spiritual avem în București

… dar ca motto al acestor ani e util să ni-l asociem pe Murphy.
Cu al său îndemn la optimism. „Se poate mai rău!”

Să vii dinspre un partid, care a dat ori susținut niște primari. Și să declari cutremur la 2015 (fugind în paralel a te face frate cu ideea nepolitică de Colectiv) - păi asta îmi depășește puterea de rezistență la noutăți...

În paralel, interimarul de la sectorul 4 e așezat cu toți bidiviii în campanie electorală.
Privind la ambii, bănui că multă-multă sete de poziționare socială îi animă în viață.
(„Știi ce nasol e, fără acea ședere în frunte de bucate?)

Legat de pornirea momentului

… asupra cărților scrise în pușcărie (și care permit reducerea pedepsei unor condamnați).

Oare ce irită, de fapt?
Că scapă unii mai iute din pușcărie?
Ori unii, prin suflet personal, se simt amenințați în fibra de intelectuali (a se citi de castă închisă)?

Dau a sonda aici acuzele în cheie morală, dar le simt acolo precum nuca în perete. Adică-s din filme diferite.
Chestii mai terestre pare să-l mîne însă în luptă pe reclamanți.
E oameni.

Fiul mijlociu face azi 34 ani.

Atunci (prime zile din 1982!), rece, închis, spre seară.
Tatăl și mama ieșiți la plimbare. Pe Calea Griviței, partea acesteia spre centru de Gara Nord.
Vizavi de Hotel Ibis de azi, mai ființa unul - în clădire Belle Epoque.

Ghețuș pe jos, cizme cu oarece toc, doamna alunecă. Vorba galică însă, 'rien de cassé', nimic deranjat.
Mergem frumușel acasă, unde urmează un nani conjugal. Curînd o simt pe Mariana moșmondind. „Fac bagajul...” (știa lecția, pentru maternitate).
Căzătura din Griviței pare să fi grăbit venirea copilului.

Că sosi vorba, pe atunci nu existau ecografii. Sexul în aflai la naștere. Bănuiam o fată - căci fu tare cuminte, comparativ la băiatul precedent (un an și-un pic mai mare).
Stabilisem și o listă de nume, în acest sens. În miez de noapte, aflăm însă că e tot băiat.
Așa că, a doua zi, am mers la oficiul poștal - unde exista un cărțoi, cu abonații telefonici. Din nume ale acelora, am extras cîteva, ce-au ajuns sub ochii lehuzei, pentru convenit împreună.
Gabi (oficial, Florin-Gabriel....).

E frumos, mie barim, să-i vezi linia vieții, peste ani....

Nițeluș tot pe acolo, dar de neevitat.
Fu o problemă la naștere, mama avînd probleme măricele. Îh, și-acum mi se crispează sufletul, chit că nu am fost de față (dar teama de a pierde apropiați o rămîne la fel...). A ieșit cu bine.
Peste ani, un accident de mașină, de data asta pentru băiețel. Iar a ieșit bine.
Nu am cum să nu apreciez azi, a nu fi existat probleme urîte. Le văd uneori în jur, la semeni mai puțin norocoși. Cu toate în gînd, parcă mi se scurge un pic fața. Dar a bine.
PS
Nu am a mă jena excesiv de vîrsta mea.
Pînă la urmă, eu am avut și ani mai mulți, pentru a-mi acorda frumușel (și modest...) vioara...

PS2
Mulțumesc pe această cale spre două doamne și soții, care m-au ajutat mult în tribulațiile-mi de tată imperfect.

Nu mă grăbesc să fac pe careva prost

… dar - în timp - am renunțat a oferi și prezumția de deșteptăciune, oricăruia din drum.
Dl Bușoi, candidat PNL la Primăria bucureșteană, îmi demonstrează că nu am greșit, cu acea prudență.

Eu înțeleg că povestea cu Colectiv sună os! Dar apucat-a vreo minte liberală a socoti cîți adereți are ea, la nivel locuitori Capitală?

Ca mai copt aflîndu-mă, eu-s fript la acest capitol de prin 1990. Pe cînd, în focul luptei, mi se părea c-alde cartierele erau trup și suflet cu așa-zisul fenomen Piața Universității.

Plus banalul adevăr că ce surîde vreunei categorii umane nu-i obligatoriu a plăcea și alteia... Chestie de trei simplă...

PS

Dau și rău la ochi, acele cioburi - din panoul electoral al al dlui Bușoi!

(despre altele, în domeniu, am glăsuit timid în alt post...)

Mă consider un tip

…cu mediocră opinie de sine. Dar tot n-am ajuns a oferi (numai) citate din alții. Cu atît mai puțin a le lua pe nemestecate.

Departe de mine a da mai jos cu alții de pămînt. Dar am impresia că descurajarea - în emiterea de opinii personale - e fi infinit mai mare în cercul familial pretins cald, decît s-ar crede. Asta, poate, și pe fondul conformismului (accentuat). De pildă, „Să fii ascultător/oare cu doamna profesoară...”

A lua neverificat de la alții te duce lesne pe panta unor afirmații precum: „Să înțelegi pe deplin gândurile și sentimentele altei persoane”

.

PS

De cîte ori preiau pasaje favorabile din scrisele cuiva, sînt aproape terorizat, să nu se creadă că l-aș împărtăși 100%.

Iar asta nu pentru c-am oroare de accept total, ci pentru că realmente oriunde-i de nuanțat cîte ceva .

Multă lume ce vîntură ideea de fericire

… evită un amănunt minor.

Al duratei acesteia.

Din principiu, cine ajunge a da pe la nas cu așa ceva sugerează permanența, un fel de Rai avant la lettre. Sînt pline bibliotecile de mari scriitori ce nu și-au refuzat așa mod de captare a publicului.

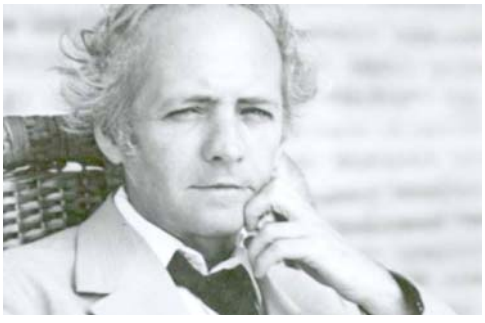

Eu unul prefer zisele lui Teodor Mazilu: „*Echilibrul, ca şi fericirea, nu e o stare care se obţine pentru totdeauna. [...] Ca şi adevărul, ca şi iubirea, se realizează clipă de clipă.”*

.

PS

Tare frumoase multe altele pe-acolo (în volumul „Ipocrizia disperării”), între care aste zise despre echilibru:

”Un om echilibrat înţelege imediat, spontan, realitatea pe care o are în faţă. Un om echilibrat nu-şi divide conştiinţa într-o latură sacră şi una laică, nu-şi împarte iubirea în iubire eternă şi iubire vulgară, nu se consideră jumătate înger, jumătate animal. Important este unitatea conştiinţei, care aduce, inevitabil, unitatea existenţei şi a universului.”

Chiar minunate, așa rînduri se află totuși doar un îndrumar, cred eu..

Nu știu dacă voi ajunge la acel palier, iar dacă ajung e foarte posibil să fiu totuși la discreția unor împrejurări interioare ori exterioare mai puternice decît mine.
Din fericire, doar pentru o perioadă.

Întîlnesc pe aici

… numele unui oraș/orășel bulgăresc. Mai exact cineva îl grafiază 'Vratsa'.
Bineînțeles are dreptul a proceda cum crede mai bine. Eu voi folosi acolo 'Vrața'

Nu țin cu dinții de formele ante-1989, de reproducerea de atunci a numelui vreunei localități străine. Ori a numelor de persoane, slave îndeosebi
Dar nu aș sări nici peste cal...
Ceva asemănător stau lucrurile în cazul enunțurilor pe stil englezesc, avînd majuscule la substantivele (totuși) în interiorul propoziției.

Poate-s eu conservator, dar mă feresc a mă lăsa frunză în vînt. Eventual, să nu-mi dau nici seama că-s frunză...

Un pic amuzant

Cititorul îți e vai de steaua lui.
Îl simți, ca gazetar, și cum click-urile lui contează, încerci să profiți de asta. Mai exact confecționezi un articol, despre (acum aud prima dată!) ce se petrecu în orașul Motru, la 1981.
Textul cît și titlul susțin ideea unei revolte de excepție a locuitorilor de acolo, la tiranie: ”Oraşul care s-a rupt de Ceaușescu în 1981”

Cititorul face cuvenita proiecție - el înfruntînd asfel (chiar învingînd!) agresorul diurn - și se simte bine.

Am sentimentul că nicăieri nu se minte mai abitir

… iar totodată agresivitatea și lipsa de respect nu-s mai ridicate decît în gesturile, în optica religioșilor.
Bineînțeles, li se alătură eterna categorie Pristanda. În cazul de față, gazetarul care ia un interviu unei militante creștin-ortodoxe.

Ca intro.

Cred că-i de precizat că materialele de acest tip nu au vreo treabă cu inșii gîndind altfel. Ci-s cu ochii la susținătorii proprii, a căror poziție se cere întărită constant (bănui că altfel dumnealor o lasă mai moale - iar asta nu e bine pentru șefi...).

Nu pentru unul ca subsemnatul ori admiratori de actrițe ne-militante se apucă dl gazetar a o zugrăvi idilic pe Manuela Hărăbor:

> *„Cinematograful a consacrat-o drept "Pădureanca". Frumusețea ei atinge perfecțiunea, iar sinceritatea și înțelepciunea ei te copleșesc din primul moment."*

Jurnalistul (despre care nu mă îndoiesc a putea scrie de mîine cu aceeași dezinvoltură la o publicație atee...) așterne apoi drum cu lacrimi, despre cît a suferit Manuela pe costișele vieții... Dar cum ajuns-a ea finalmente stîlp al credinței.

Bineînțeles că, în paralel, putem citi în spatele vorbelor, eventual al chipului, ce și cum se petrecu - de alt refugiu nu găsi, frumoasa de acum 25 ani...

Apoi, doamna în cauză începe a perora. Cu maxim respect pentru vreun rătăcit punct de vedere diferit.

> *"Un om cu credință în Dumnezeu este puternic pentru că nu e singur. Cine suntem fără Dumnezeu? Cum să pot spune că am credință, dar nu cred în Biserică și în preoți?"*
> (recunosc, aici mă păscu dorul a-i răspunde pe tipic d. Crin Antonescu: „Uite-așa, pot!")

Cred c-ajunge un ciocan la un car cu oale….

Pe un singur lucru m-aș opri la despărțire...

Uitați-vă la poza atașată (foto: Active News) și ziceți-mi ceva despre potrivirea ei cu vorbe gen:

> *„Am crescut în casă cu icoana Maicii Domnului cu pruncul în fața căreia spuneam seara la culcare Tatăl nostru și Înger, îngerașul meu..."*

"Să lupte împotriva păcatelor si să caute adevarul"

Înțeleg că e o treabă foarte plăcută, că crezi că adevărul a poposit exact în ograda ta.

Și nu la alții (curtea matale rămînînd goală).

Altminteri, chestia cu păcatele o pricep mai greu.

Atunci cînd am fost trimis în lume, totul a fost clădit de Altcineva, nu de mine. N-am putut interveni cu nimic, în acel proiect. Mi se pare neserios să vii acum, după ce mi-ai sădit vreo glandă de uitat lung după doamne (să zicem), să-mi spui că așa ceva nu-i frumos, ba și păcat mare.

La capitolul ăsta, poate-i interesant de văzut finalul unei pelicule cu Al Pacino, de la mijlocul deceniului zece – e vorba de „Avocatul diavolului".

O doamnă ceva mai coaptă continuă

.. a ține gaia mațul pre Victor Ponta. Bănui că la mijloc este deranjul de a fi fost refuzată (niște decenii în urmă) de un băiat frumușel și aparent necopt.
E posibil ca doamna să nutrească și ideea că din cauza aceluia nu a ieșit (ceva mai) bine în viață

Homosexualitate, avort etc.

Totuși. Și oricît li s-o părea unora că-s desemnați de Sus a face ordine pe pămînt.
Alea-s chestii care se află treabă personală Nu a altora..

Vedeți-vă, fraților religioși, de ale voastre!
Înțeleg perfect altminteri că măreața Credință nu se simte bine dacă nu cată a se extinde la nivel planetar.

„Să nu ne uităm niciodată înaintașii!”

Sună frumos.
Atîta doar că, pentru a uita, , trebuie să fi știut înainte.
Dacă se pune problema să nu uiți pe careva, înseamnă că te paște în interior un așa dor. Și te opui prin acel slogan.

La bază îmi pare tot un băgat în viața altora. Constînd aici în cererea de a nu uita, pe X.

Nițel mai încolo, avem de-a face cu un mod de a dezamorsa teama de moarte (care s-ar putea acumula spre niveluri riscante poziționii cuminți în socitate) a celui - încă - viu.

PS
Citatul vine dintr-un post cu așa preocupări:

> *„Astazi, 11 Ianuarie, comemoram 8 ani de la moartea unei legende a alpinismului mondial, Sir Edmund Hillary, [...] A a decedat in 2008, la varsta de 88 ani, in urma unui infarct miocardic. Sa nu ne uitam niciodata inaintasii!”*

E interesant că acolo e pnctată o cifră nu chiar rotundă, și legată de moartea aceluia. Pot bănui că autor al postării se află un tip nu tocmai tînăr, cu griji inerente vîrstei.

Întîlnesc în mai multe părți un text

Despre neologisme.

Mai exact acelea neavenite.

> *„Secretarele nu-şi mai spun decât manager assistant. Cizmarii sunt designeri.*
> *Mă aşteptam să fie vorba de crize de aclimatizare şi de micile noastre snobisme de cetăţeni ai unei ţări mici, dar vioaie.*
> *Nici gând. ..”*
> (restul articolului, la PS)

Or.
Să fiu iertat.

Nu observ în aceste rînduri, pornind dintr-o pană nu chiar comună, vreun interes (dacă se poate și onest) pentru cauzele situației.
Cu atît mai puțin nu există vreo încercare - cum șade bine înțelepților - de a se pune în locul celuilalt.

Este drept că ieșirea din canon implică articlerului două mari probleme:
- rămîne nedefulat (era să zic nereperat!) dumnealui.
- nu mai atrage cetitoriul, care posedă nevoia a se descărca nervos cu orice preț.

În ce privește motto-ul de încheiere, al aceluiași material…

> *Și anume: „"Ca sa intelegi ca esti prost, trebuie totusi sa-ti mearga mintea !!!" (Georges Brassens)”*

Uffffff.
Nu se face, domnule Pleșu!
În baza a ce criterii azvîrlm pe careva la cutia cu proști?
Presupunînd că aveia au omorît pe tata, prin situațiunea descrisă de dumneata, e asta egal cu a fi prost?

Ce naiba!? Chiar așa nasoală e panta aceea, a treimii noastre dinspre capăt...?

PS

> *"S-a ajuns la un nou limbaj de lemn, neologistic, întrebuinţat pe la posturi de radio şi de televiziune, iar cuvinte româneşti cât se poate de utile sunt înlocuite prosteşte de persoane care stau prost şi cu vocabularul limbii române, şi cu gramatica ei.*
> *Tot soiul de absolvenţi şi absolvente de Spiru Haret, cărora li se adaugă politicieni inepţi şi comentatori care par să-şi fi luat doctoratul la un sprit, înainte de a lua notă de trecere la română în liceu se dau în bărcile neologismelor, cu dezinvoltura prostului fudul.*
> *Potrivit lor, nu mai avem prilejuri, avem doar oportunităţi.*
> *Nu mai suntem hotărâţi să facem ceva, ci determinaţi.*
> *Nu mai realizăm, ci implementăm.*
> *Nu ne mai ducem într-un loc, ci într-o locaţie.*
> *Nu mai luăm în considerare, fiindcă anvizajăm. /…/*
> *Cu alte cuvinte, deţinem o oportunitate pe care suntem determinaţi să o implementăm într-o locaţie pe care am anvizajat-o, achiesând la o mentenanţă care e un must şi asupra căreia ne focusăm inexpectaţiunea unui feed-back pozitiv.*
> *Altfel, când ies din rol, îi auzi cu câte un neaoş şi superior "Hai să-mi bag ..." sau cu concluzia absolut academica : "Un c ... t !!!"*
> *Motto :*
> *"Ca sa intelegi ca esti prost, trebuie totusi sa-ti mearga mintea !!!" (Georges Brassens)*

Neplăcută situație!

Cîtă vreme te ferești să nu afle alții ce obiceiuri / idei ticăloase ai, e cum e.
Dar cînd ne jenăm și noi înșine de vreunele personale - parcă nu mai e o treabă deșteptă...

Zic asta pe cînd mă prind că, de-a dreptul independent (con)științei mea, ceva din suflet împinge la beci o dorință.

Mă uit la amărîta aia... Nu-i un personaj frecventabil, asta e clar. Cu haine aproape ca de Monte Cristo, faza cu Chateau d'If. Îmi pare totodtă o ființă destul de-a dracului. Parcă nu-i de înțeles cu ea.,.

Dar totuși...
E la mine pe - pardon! - domeniu. Îmi place 'au ba, trebuie să gestionez lucrurile.

Zic paznicului, un zdrahon, să o lase a veni la mine.
Arătarea se scutură ca de niște scame (imaginare), apoi mă urmează. În drum, șuieră caraliului că o să aibă ea grijă de el, că o să-l ia dracul!

„Ia zi, măi fată, care e treaba?”
„Păi io-s bucata aia din tine, în care toți ăilalți din matale puseră în de-o sarcină...”
”Care?”
„Să port pică unui amic de-al tău.”
„Au. Nasol...”

Se lasă ceva liniște.

„Bănui că-i vorba de amicul X... Ăla reușitul în viață.”
„Cam așa.”
„Oftică mare, zici?”
„Destulă. Da' zău că nu se cuvenea, boierule, să mă ții la beci pentru așa ceva.. Mai ales că era brînza tuturor, nu doar a mea...”

Ai și tu dreptate. Să vedem ce se poate face.

„Că veni vorba. Mai e la bulău tipul ăla car o ținea morțiș a vorbi public despre deocheate?”
„Nu mai e, că i-ai dat drumul săptămîna trecută. Un Cola ai pe aici?”

Îmi înec timpul în taverna mohorîtă

('înec' e cu doi de 'n'?)
Cu o halbă de bere și el în față, un tip din preajma dă semn c-ar vrea să-mi spună ceva. Are ochi, atitudine de conspirator. Aplec inevitabil urechea:

„Domnule, pornografia e precum curentele alea literare dinspre capătul secolului 19... ”
”Adică romantică și realistă?”

„Cam așa ceva...”

.

Regret a nu se afla și la noi obiceiul cehesc de contabilizare pe masă a consumației. Așa, nu realizez cît a dat pe gît amicul...

Ceva mi-i totuși neclar.

„E minunat ce zici, și mă bucur a fi învățat ceva pe ziua de azi. Dar cu surata clasică, pe-acolo cum stăm?”

Face ochii mari. Pare băiat de treabă.

„Asta nu mai știu...”

Cînd cineva îți zice

…că „X a fost o personalitate unanim recunoscuta”, poți traduce liniștit că acela nu a fost nici pe departe.

Dacă-i vorba de un muzician tinerel (și englez) de acum vreo 40 ani, nu te mira de lăudătorul nu-i poate menționa cinci titluri de piese...

„Viaţa-i mult prea serioasă, ca să n-o luăm în râs!”

Strict părerea mea.

Nu știu dacă acel rîs (de evitare) se face prin rîs fizic.

Dacă-i nu-i metaforă prea sucită, poate că e de luat la plimbare cu noi pe dumneaei Viața cea serioasă (altminteri,ăsta de i-ar fi ăl mai mare păcat!).

Acolo, cu Ea alături, putem destinde mult lucrurile. Poate și pentru a rîde.

ÎMI ADUC AMINTE de-o zisă unui inventator:

„Mi-a venit acea frumoasă idee pentru că am gîndit mult la ea.”

Așa o fi și în ale problemelor de viață?

(acolo existînd și varianta lucrurilor așa cum sînt...)

Mai rămîne doar nuanța că a vrea să te îndești e una, iar gînditul alta.

Plus că ultima chestie se face cu mai multe ori mai puțin fructe.

E valabil și la ăia (eu...) care scriu treaba asta pe net.

O idee trage pe alta

Îmi revăd niște texte de-acum câteva săptămîni. Într-unul, îndrăzneam a nu fi de acord cu niște chestii, între care recitarea datorată unui (altminteri) mare actor.

Spuneam atunci, și nu m-am schimbat între timp, că-i mare belea, dacă semnalizezi că nu aprobi vreun gest al unui tip considerat mit / statuie...

Un susținător îți poate replica în acest mod: *„Cum, domne (aici tipul se înroșește cvasiapoplexic la figură, gît), dumneata... dumneata... îți dai seama ce zici??...”*

Pînă să fie o atitudine totalitară, gestul e al copilului mic-mic (0-2 ani?), deranjat că lumea nu-i cum vor mușchii lui. Nu suportă contrazicere la ideile lui. De aceea nici nu se obosește a-și construi argumentare.

O să-mi spuneți că uite ce frumos argumentează cutare, întru Eminescu. Mmmm, e doar aparent. În practică el a ochit un loc unde nimeni nu îl va contrazice. Sau așa i se pare dumnealui, avînd grijă să se înconjoare cu semeni plus garduri pe măsură.

Eu nu rezonez cu ideea salvatului...

Tip: „Salvați Bucureștiul!”

Ori : ”Doar ... ne poate salva de...” (excepție: clopoțelul școlar!)

Se află acolo, cred, un speriat de bombe mai mult decît e cazul, bașca un binevoitor echilibrat gata să scoată un ban cinstit din îngrozeala / lipsa de sens a seamănului.

Nu-i vina deținuților pișicheri

… a fi exploatat o portiță. La o adică asta tot facem, în viață și libertate aflîndu-ne.

La bani mărunți, noi ăștia revoltații ne putem trezi cu întrebare încuietoare: de ce nu am fost perfecți și să prevedem situația de acum?

În context, tare-i place ființei umane (de la poale de Carpați îndeosebi) a lua la mișto pe altul - întîmplător minoritar ori legat fedeleș...

Multe scrise despre dragoste

… sub soarele ăsta.

Dincolo de toate, eu unul văd - în dragoste - cheful de împreunare sexuală.

Las pe alții să se învîrtă în jurul cozii, cum că ce e iubirea și ce bine ar fi dus-o Romeo și doamna, dacă.

Trec în ultima categorie timizii, respectiv doritorii a compensa prin iz de eros insuportabilele vieții.

Cît de frumoasă e jungla

… din spatele vorbelor, al aparențelor în general!
Revăd un text privind Crăciunul, al părintelui Gh. Calciu-Dumitreasa.

> *Rupem cu darurile materiale relația sufletească. Ca și cum am putea cumpăra cu o jucărie inima copilului nostru. Ca și cum am putea cumpăra cu un cadou inima vecinului, sau a mamei, sau a tatălui. Pentru că ceea ce trebuie să puneți în jucăria voastră este dragostea pe care Iisus a pus-o în toate darurile pe care le-a făcut El. Că dacă respirăm, respirăm prin bunătatea lui Iisus. Dacă vedem, vedem prin bunătatea lui Iisus. Dacă ieșind afară pot să pun un picior pe stradă fără să mă calce o mașină, fără să cad sau să pățesc altceva, e pentru că Hristos are grijă de mine. Și are grijă de fiecare dintre noi. El păzește copiii, El îmbunează inima oamenilor, El aduce pacea caselor, El ne face adeseori să iertăm. Deși iertăm cu greu, dar prin El iertăm. Prin El nu mai ținem minte răul ori răzbunarea…"*

Un om ori o instituție are nevoie de ascendență, în fața unora din jur. Chestia asta e potențial a se solda cu material sau/și cu aplauze. Ca urmare, e de oferit cititorului niște chestii care să-i prindă bine. Mai exact, să-l scoată din rahatul existențial diurn.

Pentru asta plimbi (oratoric și de niște sute de ani) un sfînt în jurul acelui stabiliment religios. Grație căruia, și pe fond altele din satul propriu, omul simplu ia în serios asupra performanțelor sfinților.

La stadiul ăsta, amicul plebeu aflîndu-se frăgezit, începi să confecționezi la noul sfînt (în lipsa celor de ăst fel, credinciosul tinde a se plictisi, bănui). Pentru că sfîntul e mai breaz decît massa, are nevoie de performanțe. E deja o floare la ureche în a-i atribui gesturi nemaipomenite, în trecut. Așa ceva are nevoie de 'maintenance' în prezent. Așa că acela pornește în a vești - de pildă - cum petrec unii (destui!) Crăciunul.

De felul lor, ultimii-s la locul lor, de pildă oferă jucării copiilor personali, însă sfîntul nostru are nevoie de un corigent. Căruia, frecîndu-i ridichea, să salte el mai sus, în ochii fraierului de rînd ce-l ascultă, în chilie.

Pasămite acea jucărie nu e dată cu dragostea. Dragostea e chestia aia paradisiacă, dar pe care nu a izbutit careva - pînă acum - a o sui în talerele unui cîntar.

E o particularitate de care profită mulți șmecheri.

În paralel, ca să golești o glandă a mușteriului (cel din celulă) - iar el să-și încă o dată recunoscător - , nu plasezi așa neiubitor în curtea vecină, ci peste Ocean. La ăia bogați, grăsuți și frumoși.

După ce pui spre zid pe-acei nenorociți, începi cu aria religioasă. Cu Iisus și-a Sa dragoste.

Vorba cuiva din Svejk: în loc de gustare ora 16, le-a dat afișe cu maiestatea sa Împăratul.

Ne amuzăm

… de 'perle', în scrise examen Bacalaureat.

Oare ni-i peste nas, a face haz de acelea din teze licență, din lucrări de doctorat ori texte academice? Căci oameni există peste tot...

Să faci haz de unul inferior ție (matale știind altminteri, că de la Nichifor Lipan nu se găsiră finalmente „zăcăminte")... Asta da, cheie a progresului!

În paralel, bănui că imaginația unor asemenea semeni se ferește ca de naiba de-o eventualitate. Aceea de a le sosi în preajmă unul mai deștept. Și de-ai lua apoi la întrebări, asupra științei ori exprimării dumnealor..

„Naționala de fotbal a României

… merge la Euro 2016 și are nevoie de cât mai multă susținere din partea noastră, a fanilor adevărați.”

Dac-ați zis fani *adevărați*, îmi pun ceva mai bine portofelul.

În legătură cu susținerea multă, că anunț din start că ea nu e în vînt, ci condiționată. Știu că n-o să vă placă auzind așa precizare- dar ne aflăm între oameni mari, nu?

Că oameni mari, între alții, erau la vremea Tipătescu și Cațavencu - păi nu schimbă mult datele problemei.

„Unii oameni sunt sceptici față de iubirea însăși

… Cunosc și eu, așa ca pe aceștia îi iubesc fără a le declara...”

Eu cred că iubirea posedă o caracteristică esențială, cel puțin în cărțile ne-roze. Merge spre un singur seamăn.

.

Oare cum arată persoane vîrstnice, care la tinerețea lor s-au îmbătat cu stilul de vorbe despre iubire? Instinctul - între altele - îmi spune că nu mai ies din casă.

În context.

Mă chestionez uneori, cum mă voi simți / ce voi face la momentul în care mierea grafomaniei mele pe aici se va risipi, lăsînd probabil loc vreunui cenușiu existențial de ridicat în sus părul?

„Am c... steagul...”, voi spune atunci. Și voi pune de un nemaiieșit din casă.

„Nu merge, prietene. Căci la cîtă hărnicie ai depus dumneata în cîmpul muncii, pensia va fi atîtica...!”

„Daaaa? Nasol.”

PS

Apropo de ultimul (inventat) dialog, îmi fuge mintea la un reproș, între un tip și o fostă soață, ajunsă studentă la Psihologie: „Să faci psihanaliză pe mine!!”.

(nu era cazul, dar tipul așa traducea).,

Îmi aduc aminte de-o zisă unui inventator

„Mi-a venit acea frumoasă idee pentru că am gîndit mult la ea.”

Așa o fi și în ale problemelor de viață? (acolo existînd și varianta lucrurilor așa cum sînt...)

Mai rămîne doar nuanța că a vrea să te gîndești e una, iar gînditul alta. Plus că ultima chestie se face cu mai multe ori mai puțin fructe.

E valabil și la ăia (eu...) care scriu treaba asta pe net.

O idee trage pe alta

Îmi revăd niște texte de-acum câteva săptămîni. Într-unul, îndrăzneam a nu fi de acord cu niște chestii, între care recitarea datorată unui (altminteri) mare actor.

Spuneam atunci, și nu m-am schimbat între timp, că-i mare belea, dacă semnalizezi că nu aprobi vreun gest al unui tip considerat mit / statuie...

Un susținător îți poate replica în acest mod: „Cum, domne (aici tipul se înroșește cvasiapoplexic la figură, gît), dumneata... dumneata... îți dai seama ce zici??...”

Pînă să fie o atitudine totalitară, gestul e al copilului mic-mic (0-2 ani?), deranjat că lumea nu-i cum vor mușchii lui.

Nu suportă contrazicere la ideile lui. De aceea nici nu se obosește a-și construi argumentare.

O să-mi spuneți că uite ce frumos argumentează cutare, întru Eminescu. Mmmm, e doar aparent. În practică el a ochit un loc unde nimeni nu îl va contrazice. Sau așa i se pare dumnealui, avînd grijă să se înconjoare cu semeni plus garduri pe măsură.

Colțul misoginului

”Unde dă tata crește și bate-ți nevasta că știe ea de ce!...”

Destui uităm că, în familiile cele cu așa obiceiuri (pe care zeflemeaua le schimbă în bine, de nu s-a pomenit...), mama a bătut la fiu niște ani buni. Ba a și țipat la fel, în vremea cu scutece și pentru că nu mai apucă să doarmă noaptea.

Departe de mine a nu poseda înțelegere pentru mamă. Arăt doar de unde a învățat (se înțelege, că pater familias nu se afla nici el sfînt, pe acolo) viitorul soț 'a da'.

În paralel, orice codană ce se respectă - în zona socială cu pricina - se va uita după flăcăul lat în spate și iute la mișto cu alții, nu la vreun pricăjit singur la amărîta-i mamă.

Parcă n aș uita atari amănunte, plus acela că fiecare își are socoteala lui.

De curiozitate

Și presupunînd că Eminescu ar trăi azi. În tolbă aflîndu-i-se aceleași opere.

L-am opri pe stradă, declamîndu-i - cu glas de profesor gimnazial cucerit - marile înălțări știute?

Am pune de simpozioane - cu aceleași vorbe mari pe pereți?

Ziceți că nu, întrucît el își are epoca lui....

Deci, dacă înțeleg eu bine, distanța în timp făcu minuni, în ale proslăvirii... Și cu efect previzibil asupra obiectivității.

De unde ieri, mai toată ziua

… mi-a răsunat în minte o piesă îngrijorată și cam tristă a celor de la U2 („Where The Streets Have No Name).

Azi soare păru să iasă nu doar pe ulițele Bucureștiului, ci și pe a mea cea sufletească!

Sare din adîncuri, cam întruna, „Love is in the the Air”.

Deci cu alt aer voi începe pășì prin urbe, în drum spre ATD. Recte Asociația Tipilor Dificili.

Unde am de plătit cotizația (nu-s rămas mult în urmă!).

„Ordene, iar faci psihanaliză pă noi??”

PS

Mă uit, via DEX, că n-am grafiat mai sus, prost, „întruna” Dracul le-a învățat la școală! În timp, tot mîzgălind hîrtia, m-am pus la curent cu una ori alta.

Că veni vorba. Și în legătură cu o profesoară de română, la clasa VII, care va fi contat în apetitul meu ulterior în domeniu.

Meditam ieri să-mi pun de-o listă persoanelor care m-au intimidat. Cîte îmi aduc aminte, respectiv nu am refulat la greu. Nu m-am apucat încă, dar la plimbarea de ieri socoteam - pe ruta Podul Basarab - Piața Victoriei cîte locuri-eșec (personale) întîlneam pe drum.

Editura unde...

Apoi, șeful (locuind în zonă) cu care m-am certat cîndva..

Cînd nu era eșec profesional, la baleiajul situațional de ieri, se afla banală înfrîngere în fața vieții.

Dureroasă. Iar eu aflîndu-mă om…

Mda... Orice durere de ăst' fel prinde însă bine. Nu mai stă de nebună în suflet, cu paznic lîngă ea - ca nu care cumva s-o simt. Să-mi strice seninătatea diurnă.

Dracu m-a pus a pomeni

…fie și-n treacăt de persoane care m-au intimidat!...

Dincolo de ce prespune (ca definiție psiho) fi intimidat de cineva...

Mi-am spus: hai să ce-o mai face profesoara ce pare a-mi fi făcut interesantă limba română.. O mai trăi?

Pînă să aflu de-i mai bate inima, mi s-a urnit mie amorul de altădată.

Și măcar de-o făcea numai el.

Mi-a zburat curînd acel compartiment interior și spre altă doamnă...

Mai că nu m-am lăsat jos cîrpă (virulența sentimentului total nedomesticit e aici teribilă!)....

Eventuale considerații că, să vezi, asta e translare a ceea ce n-am apucat a plasa în mama personală (așa scrie în cărți bune, de iubit mult, astronomic mama) - nu mi-au ținut deloc de cald...

PS

Neam prost. Adică eu.

Și azi îi văd gambele plus pantofii. Parcă și fusta destul de strîmtă. Stofă ceva mai groasă, spre vert-nil, o fi fost sezon rece...

Mă aflu totuși om timid. ... Dacă-mi ghicea necuvenite, în ochi?

„Ai o părere proastă despre femeile mature, dle Ordean... Te ghicesc și neuitîndu-te la ele...”

Cred că vreau prea mult de la viață.

Și, implicit ca cei 25 ani postdecembriști să fi adus dlui Liviu Petrina vreo doză de obiectivitate.

De - gonită fie-i numele! - înțelepciune...

Nema.

„Patimile lui Corneliu Coposu în regimul Iliescu – Roman”

Înțeleg că așa e la oamenii demni de acest nume. Te afli consecvent.

Îmi stă pe limbă să întreb

.. un distins gazetar (ce altminteri mă onorează cu amiciția sa Fb): *„Dacă te afli obiectiv, se prăvale lumea?”*

Nu cred însă că ar ar fi în stare, să vadă în Corneliu Coposu și altceva decît un mit, nici să-l tai! Iar în Ion Iliescu, altceva decît demonul (bolșevic, se înțelege) pe pămînt..

Ca atare, nu-l voi întreba.

Căci mi-e teamă de-o reacție omenească.

Teoretic, nu-i frumos a găsi chichițe

… unor mari condeie naționale...

Dar fierea din noi (mai exact din mine...) nu dă pace. Mă împinge... „Dacă nu poți matale sui, atunci coboară pe-acel semizeu...”

Tot plimb prin casă volumul dlui Liiceanu, „Declarație de iubire”, 2006.

Pe acolo, are un *Laudatio* pentru profesorul Bimmel (n-am fost atent cu ce titlu îl onorară pe acest fiu al poporului german..)

Că eu-s sensibil la dînsele laude (aduse altora) nu am făcut un secret. Mi s-o trage inclusiv de la anii stați sub Nicolae Ceaușescu.

Cu toate acestea voi trata lucrurile din unghiul poate simplu al mesajelor, emanate de vreun om.

Laudatio cu pricina este ”pentru un înger al filosofiei”. Și altele asmemenea, mă refer la aprecieri.

În paralel aflăm și ce muncă depuse respectivul pe-acel fertil cîmp. Fost student al lui Heidegger, despre care - între multe altele - a scris monografie. Dl. Liiceanu o categorisește drept cea mai valoroasă.

Eu-s nepriceput în domeniu. Dar pot bănui că-i în principal o chestie de rigoare. De esențe ale gîndirii. Care, în spațiul german, s-or afla la pătrat.

Ce nu pricep este astă nevoie de perii. De linsuri (cred că d. Bimmel nu se afla deloc imun la așa ceva, dacă nu le-o fi adorat de-a dreptul)

Poate-s cam primitiv în dorințe. Mai exact, în aceea de-a ști cine ține hățurille personalității, în cazul unora precum cei doi. Mai exact, a unor filosofi dedulciți din greu la tămîieri.

Îmi mărturisesc păcatul ca, copil-nebun al satului aflîndu-mă, să nu cad pe nevăzute lat la mărețiile lumii filosofice. Poate nici nu greșesc, căci prin textele de profil ce-mi picară în mînă am văzut deseori suciri de cuvinte doar pentru a epata non-știutorii...

Dar barim în așa perieri - precum în *Laudatio*-ul dlui Liiceanu la adresa profesorului Bimmel - miros mult colț al tîrgului, și prea puțină inteligență. Ba aș spune și obraz (mai exact lipsa acestuia).

Bineînțeles că, în paralel, același orator ne poate vorbi pînă mîine de marile și înaltele Valori.

Ca părere a mea.

Hățurile personalității celor doi se află mult mai spre instincte decît s-ar putea bănui. Și mai puțin în partea cu rigoare...

Că veni vorba

Dl Liiceanu zice, în același volumaș (în sens număr file, nu al valorii)...

E partea unde își gîdilă doi buni prieteni.

> *„N-am fost membru de partid și nici Horia Patapievici n-a fost. Nu mă consider - așa cum nu-l consider nici pe el - mai calificat moral decît Andrei Pleșu, pentru că, spre deosebire de el, noi am avea reverul moralității nepătate de 'calitatea de membru de partid'. Spre deosebire de mine sau de Patapievici - instalați cum eram, unul în tăcerea prelungit păltinișeană, celălalt în tăcerea laboratorului de fizician și al zborului firav în bătaia săgeții - Pleșu* ***a mers mai departe pe drumul faptei morale****..."*

La fapta asta morală vrut-am să ajung...

N-aș putea spune că volumul apare în preistorie, în vreo înflăcărare imediat postrevoluționară. Era totuși 2006.

Poate mă gîdilă excesiv vreo sensibilitate. Dar eu unul aș lăsa-o mai moale cu vorbe precum fapta morală...

> Subsemnatul nu se află tip școlit. Dar formula respectivă este:
> - din pietroi, în sine
> - privește un domeniu foarte complex
> - rari își refuză, mînuind-o, să nu-și dea și lor o stropeală.
> .
> ...Care – în plus și previzibil – privește pe-*ai noștri*.

În rest, la același ultim citat și în apropierea lui, îmi apare frumosul stil de a încropi de sanchi vini ale cuiva, care de fapt mai mult îl saltă pe acela în ochii publicului.

Ultimul fiind 'al nostru', se înțelege (alții n-ar intra din prima, în sala conferinței..).

O să ziceți c-am înnebunit ori îs cîrcotaș - dar foarte multe-s discutabile în aste rînduri ale dlui Liiceanu. Astă sensibilitate (în sensul de acuitate a 'filmului fotografic') pare să mi se tragă de la acea postură de ins apărut prin afara sistemului (cultural). Din acel unghi, ai mintea mai supusă rigorilor educației - școlare ori academice. Bașca alea sociale.

PS
Ăst material nefiind unul de gazetă, cu niscaiva redactor și corector în preajmă, aduce multișor - admit - cu bolovăneala zvîrlită de un vulcan...

Norvegianul Steinar Lone este întrebat

Când erați copil, cum se purtau părinții dvs?
”Nu cred că am fost pedepsit aproape niciodată, nu-mi aduc aminte. Mi s-a spus că voi fi trimis la culcare foarte devreme, dacă nu sunt cuminte. Dar a fost doar o amenințare. Nu s-a întâmplat niciodată.”
.
Subsemnatul, în context:
Chiar pe nevăzute nu cred. Nici pe norvegieni.

Nu că l-aș contrazice fățiș pe dl. Lone. Dar aș vrea să-i văd ochii, cînd spune astea. Să simt cum gestionează inerenta agresivitate umană.
Dacă-i exact cum zice dînsul, fără clipeli, tușeli etc. îmi scot pălăria.

Ca un înăcrit de viață ce mă aflu

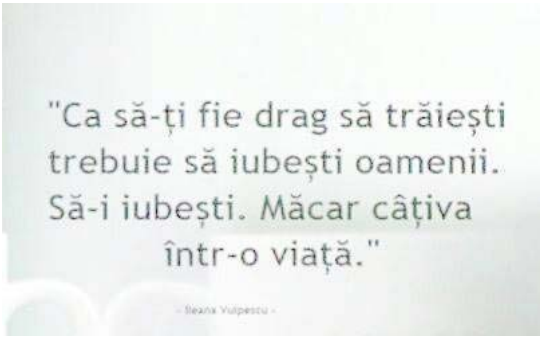

… (cum de mă mai rabdă pămîntu?!) văd lucrurile ceva mai nuanțat. decît în imaginea alăturată.
Nu poți iubi întruna, după cum e imposibil să nu-și bage deseori coada pe-acolo dumneaei, Ura.
Pe același ins.

Aș ține pe aici și la alte observații.
Toți vehiculatorii de vorbe mari amoroase n-au văzut nici măcar amorul mediocru la față. Ce să mai zic de-acela pe care-l propovăduiesc.

În același timp, dumnealor înși și se află la mare nevoie de dragoste. Iara sta nu pentru că scrie de Ea prin vărți, ci pentru că exiostă pe-acolo un mare discomnfort în fața vieții.
Ca în cazul nostru al tuturor, de fapt.

La cîte durități se-aruncă prin lumea asta mioritică (afară n-am idee cum e, că nu am fost), alea mele - de aici - nu cred că-l cele mai nesimțite.
Ale mele și bisturiul chirurgului.

PS
Apropo de-așa îndemn la iubit oameni.
Cam cîtă frică de oameni le-o fi, de fapt, acelor propovăduitori?
În rest, psihologia / funcționarea minții aduce deseori cu spălarea de bani. Treci ideile tale prin alte 'conturi', le atribui altuia, le maschezi, le duci/le-aduci...

Cele două Românii

Una ia (foarte) în serios mitul Eminescu.
Alta face glume pe seama lui...

E interesantă aici alcătuirea susținătorului de Eminesc;.
Are pretenția ca toată suflarea să se afle raliată sub ideea lui, cei doi-trei scăpați fiind caracterizați nu chiar amabil.

Cealaltă tabără nu are vreun deranj, dacă îi ataci punctul de vedere.
Este drept că așa ceva se întîmplă cam rar, *eminesc*-ii ferindu-se de confruntări și în alte locuri decît acelea unde-și află largă majoritate a comilitonilor.

Și totuși țara asta merge înainte...
Poate mai rău (pentru ea, Țara) ar merge cu destupații la frîie, cu aceia care nu țin seama de această dambla a Majorității.

Nu știu dacă i-e scris, României, vreun colaps.
Dar dacă fi-va, la cîrmă se va găsi garnitura eminescă. Și elasticitatea-i, putința-i de dialog cele proverbiale.

PS
Cînd te gîndești c-alde săracul Eminescu (vezi-i ochii în poza alăturată, de tip singur și crunt dezorientat!) n-avu vreo o treabă cu cele puse azi în cîrca-i...
Cred că se uită destul de uimit, din Cer, iar destui prin jur îi fac fac mișto: ”Ce treabă are bă, Eminescule, cultu' ăla cu tine?? Nucă-n perete, coane...”

Rămîn, ca orice buldog ce se respectă

… cu dinți-mi de Balanță în pulpana subiectului Eminescu.
E vorba de mitul ridicat pe acesta.

Bănui că are destule în spate.
Între altele miros acolo - pitit de nu știu cîte generații - sentimentul că nu vei părăsi niciodată satul unde te-a blestemat Dumnezeu a vieții.
Destui mai plecară de-acolo... Boierul locului, vătaful, cîrciumarul satului. Se duc și vin, cu ochi aerisiși de ce vor fi văzut prin alte părți.

Matale șezi cu cap plecat, în uliță (privirea ți-i pe măsură...) Nu s-a pus poblema să poți pleca vreodată, de-acolo. Și să vii prăfuit de drum dar surîzînd.
Nu ți-ai pus, nu ai ridicat așa eventualitate. Probabil te-ai temut și de bășcălia binecuvîntaților „Ha, auzi ce vrea el...!”
Nu ești singurul, înnegurat ce nu poate pleca...

Și-atunci ați plămădit un idol pentru voi. Mic, precum păpușa Cosettei.
Cîndva existase în sat un zăpăcit. Umbla mult pe dealuri, vorbind de unul singur. Nu păruse prost. Dar nici nu chef de-a părăsi satul, limitele acestuia.
La fix prindea, ca dumnezeu al unui țarc oarecare cu ființe umane.
Al celor care-și pierduseră speranța a pleca din așezare, ori a ridica ideea de așa ceva, celor mai destupați din sat.

Poate-or exista excepții

…la ce spun eu mai jos, dar ele ar fi de-a dreptul contra naturii...
A aritmeticii resortului interior ce împinge la confecționarea alăturatelor vorbe (v. dreapta).

În cazul lor, și al vehiculatorilor aferenți, nici nu se pune problema a-i contrazice. Cum că nu e cum zic dînșii.
Dar o problemă foarte incomodă este pînă și a cere niște detalii, la măreața glăsuire...

Probabil se află acolo o construire de urgență, la o avarie interioară.
Unde cel mai bine (studiem altădată de ce o vrea inconștientul nost' taman pe ea) prinde bine o vorbă de genul reprodus în imagine.

Cînd ai venit cu solicitare detalii, deja strici cîrpeala de avarie cu pricina.
Acolo se află suportabil, ba chiar dorit, alt tip de zise.
Din categoria: „Ce minte poți să ai, domnule!... Eminescu s-ar fi bucurat a fi în fabrică cu el...”

Io am învățat la școală

…(nu mai contează care...) că-i sănătos a-mi respecta adversarul.

Asta, pentru a putea învăța de la dînsul. Și pentru nu-mi masca prin bășcălie initimidarea.

Plus pentru că nu se știe niciodată cînd ai a face pace cu el, respectiv a-l vorbi de bine prin gazete. E plină istoria de așa exemple... A mea personală și a lumii.

„ Făuritorul suprem al limbii romane

… MIHAI EMINESCU. Sa il citim (macar azi) si sa uram multi ani unei limbi romane curate!”

Din principiu, eu cred c-ăl de slăvește pe Eminescu nu le are cu gestiunea inteligentă a limbii române. Asta, pentru că prin definiție înregimentarea la vreo religie (a lui Eminu fiind una....) îți taie mult din elasticitatea naturală.

Din îndrăzneala de a căuta unghiuri ori asocieri noi...

Altminteri, și bănuind scriitoarea celor citate de toată buna credință..

Eu nu cred că-i o treabă a lectura din Eminescu... Oricît de genial fu dumnealui, el umblă (perfect simplu!) sub soare hăt tare demult.

Mai degrabă aș da ochi la vreun George Călinescu.

Și în general din oricine mă îndeamnă să merg pe picioarele mele.

Cît privește limba romînă cea curată, sper ca subsemnatul a nu fi îmbătrînit degeaba... Și să nu știe a mirosi scurt - la etatea-i - vorbele mărețe. Adică cele, inerent, goale de conținut.

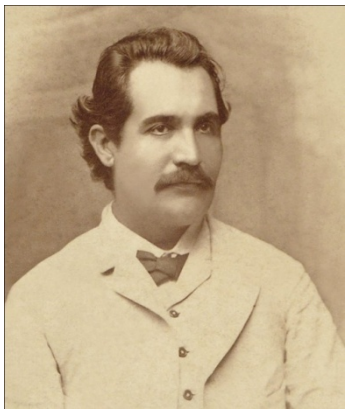

„Cum e curat ăla, domne...?”

Vei primi detalii înfoiate, dincolo de care identifici mesajul non-verbal: „Curat ăla e cum vrea mușchii noștri!”.

PS

Mă uit la ochii lui Eminescu de aici...

Și.

În virtutea dreptului la opinie garantat de sfînta Constituțiune, mi se pare că le avea mai puțin cu entuziasmul în afara odăii cu fila de hîrtie...

Niște tipi se află deranjați

…că Norvegia (toată!, n. MO) „organizează paradă pentru 'homosexualitatea infantilă'...”

Întreb și eu..., copilărește: ce e rău în homosexualitatea infantilă?
Zic asta nu pentru că i-aș fi partizan, ci pentru a mă delecta cu reacția deranjaților.

În context, mai există o chestie. Și anume, convingerea unora că-i de ajuns a-ți trece vreo chestie (de-aia și este interzisă...) pe la ochi ori ureche, pentru a fi contaminat de dînsa. E cazul tărășeniei reclamate mai sus....
.
Or.
Știți că, în aceeași copilărie, spuneam deseori "...cu mărar, cu pătrunjel /Cu untură de cățel", dar asta nu înseamnă a o fi și pus în practică!

Pe de altă parte.
Și devenind eu un pic mai serios.

Nu-i exclus ca vreun copil în pană de afecțiune familială să încerce inclusiv la ușa cu pricina... Dar, totuși, e nițică responsabilitate și a unor hetero, pe acolo...

Dl. Eminescu se găsea nițel

… demagog aici...

> *„ Posibilitatea dată unor nulităţi şi unor parveniţi de-a trăi din buget, din întreprinderi, din arenzi, din păsuieli; posibilitatea constituţională dată unor oameni de provenienţă incertă de-a exploata munca poporului fără nici o compensaţie, iată răul, incurabil poate, al organizaţiei noastre".*
> *(*Mihai Eminescu, Răul de căpetenie…, Timpul, 22 august 1881, în Opere, vol. XII, Ed. cit., Bucureşti, 1985, pag. 303)

Altminteri n-am căutat eu pasajul, mi-l aduse cineva...

Să fiu iertat, dar „poporul" se află noțiune cam din topor pentru mintea mea.
Căci există diverse paliere, pe acolo (asta presupunînd că vom cădea de acord care-i sînt limitele, inferioară și superioară, ale Dînsului popor. Bănui că Nababul nu făcea parte...)

Tata Eminescu mi se pare cam panglicar aici, și m-ar fi mirat să nu fie, într-o gazetă politică. În plus, am impresia că nu-i singura dată, cînd va fi apăsat la greu pre pedala cu pricina...

O să-mi spuneți aici că trebile astea se petreceau la hăt demult... (nu mă aștept să terminați fraza de aici, mai exact asupra particularitățile ei).
Păi, dacă dl Eminescu a excelat atunci, teamă mi-i că nu va gestiona perfect Anul Domnului 2016...

Știți c-am damblaua aceea cu solicitarea detaliilor. În cazul eminescian de față, asupra a ce-o însemna popor.
Oare cum ar fi reacționat Mihai, la așa solicitare?

Cred că n-ar fi explodat precum alții. Însă te-ar fi luat, pe de o parte cu inflamate despre popor, apoi ar fi trecut nițel spre alte obsesii personale. Totul, în același registru mult-prieten cu rațiunea.

Mă credeți sau ba.

N-am nimic cu - nefericitul și vai de steaua lui - Eminescu. Mica boală o am pe urmașii lui Gessler, elvețianul... Care vor dumnealor, neapărat, a îngenunchea noi în fața pălăriei cuiva...

PS
După cum ați observat, m-am oprit (din citatul eminescian) doar asupra flașnetei cu poporul...

”Comisia de etică s-a pus în micșare

… legat de scandalul...”

Fără îndoială mă aflu excesiv de chițibușar.
Dar noțiunea de 'scandal' nu mi se pare una foarte neserioasă.

Scandal egal o pricină oarecare, la care o mulțime de inși reacționează deplasat și ținînd privirea într-un anumit mod (fiecare în funcție de experiențele copilăriei).

Colțul misoginului

Am sentimentul că expresia 'sexul tare' a fost inventată de o femeie, în cel mai rău caz de un domn aflat sub papucul uneia.
Un ins puternic nu simte nevoia să i se spună că e tare.. Iar dacă unui bărbat din categoria asta i se flutură (din senin) sub nas așa lozincă, pricepe instantaneu încercarea de manipulare...

Apropo de sexul tare
Povesteam la un moment despre ochii-mi cei captați de un sutien la vînzare, într-un hipermarket. Ca să n-apuce unii a se strîmba (eventual amuza) la ultima vorbă, aș pomeni că - pînă să caște ochii la sexul opus, un domn e animat de un arhetip, hălăduind prin mintea lui.
În același timp, la nivelul inconștient lucrurile fiind extrem de laxe, poți să-și îndrepți libidoul liniștit spre sutienul doamnei cel uitat în baie...

Eu explicam aici desuurile (în sens al dedesubturilor psihice), nu îndemnam la așa ceva!
(deși nu e vina mea că un gest interzis are mai mult șarm decît ăla acceptat - minus în zilele de post, se înțelege...)

Cam pe același tărîm, priveam un genunchi de domnișoară un pic dezgolit. Și am purces a sui pre pereți. E interesant aici cum unui animal sexual (am vorbit de Bărbat) i se dă pe la nas cu un stimul...

Am uitat să vă spun că stimulul nu e unul simpluț... Nu, ci amplificat de tot ce putut o persoană deșteaptă a crea, de la Eva încoace... De exemplu, există culoare a dresului bine aleasă, poziție a corpului șcl.

... Continuînd, e de pomenit că dumnealui n-are voie acolo nici a saliva, nici a a face comentarii, cu atît mai puțin invitații la dormitor. Căci nu e frumos. El fiind, după cum vă zisei, sexul tare...
Niciodată nu duci cu prețul mai frumos pe careva, decît lăudîndu-l ce mare și forțos se află...

PS

Ca să tai din chef comentarii naşpa, închei citînd din regina Elisabeta a României (apud Constantin Bacalbaşa): „Vorbele mari vin de la oameni mici şi merg către unii tot aşa.”

Adică mici.

Am impresia

…că nimic nu ni-i mai util, decît situaţiile care dor...

De-aş redeveni vreodată religios, aş cere Înalturilor să-mi dea forţa să nu refulez instantaneu, la contact cu lucrurile neplăcute...

Să pot sta măcar o secundă pe-acea sinistreală...

*

Dinspre ceruri: ”Aiii griiijăăăă ce-ţi doreeeeşti...!”

Mă strădui, Preaslăvite!

Azi (posibil a-mi fi şi în viitor)

… l-am avut de model pe Mihail Sadoveanu.

Da, clasicul...

Sper să deprind a scoate şi eu bani frumoşi din scrise, precum Conu Mihai...

Spre deosebire de Dumnezeul clasic

… unde lucrurile-s ţinute în frîu de filele Bibliei, la dumnezeul popular care-i Eminescu poţi întoarce lucrurile după cum ai chef. Uite-aici:

> *„Ca o stea fixă, opera eminesciană luminează acum întregul cer al naţiei, dându-i glorioasele ei raze, arătând participarea ei la algoritmurile geniilor universale. Investigată la toate nivelurile, cu mijloacele cele mai noi ale criticii moderne, arătând uimirii noastre un uriaş sistem de conotaţii care îmbrăţişează viaţa omului şi a cosmosului în imagini arhetipale, de valoare universală, creaţia merelui poet devine obiect de sinteze, care o prind ca pe o verigă în marele lanţ neîntrerupt al istoriei naţionale.”* (Zoe Dumitrescu Buşulenga, 1976)

Aşa scrise dau bine la inima autorelui, cît şi a cititorului adept. Mîine, poţi trage satisfacerea respectivilor pin alte cîmpuri ale cunoaşterii.

Prin urmare, nu mă miră succesul campaniei.

Doar pot bănui starea de inteligenţă (ce nu miroase nimic suspect în tărăşenie) respectiv de goluri-sufleteşti-neapărat-de-umplut.

Fraţilor, treceţi-mă şi pe mine strada!...

Cum vine aia: „**Căutător** de absolut în viaţă, în gândire şi creaţie...”?

Nu cumva absolutul e o chestie care, prin definiţie, se pipăie de la Paştele cailor înainte?

Aici e ca la hainele împăratului, din povestea scandinavă. Totul este să cazi de acord că Bossul are țoale pe el. Și că de capul vorbei absolut se află seriozitate!

Bușulenga asta borș a mîncat pe vremea roșie, idem a procedat ulterior - trecută de ochii lumii în mînăstire...

PS

Cam tîrziu îmi cade fisa. A căuta nu-i obligatoriu cu a găsi…

Cred că totuși

… că interesul pentru Mitul Eminescu trădează primitivismul respectivilor.

Lucrurile duc spre cal, cu ochelarii aferenți, și îmbătat.

Să stai și să nu vezi matale nimic suspect în înșiruirea unei Zoe Bușulenga... Cred că-s acolo probleme și de inteligență, și de bun simț (ăsta din urmă e foarte atent la măsură...).

Ce-i drept, sînt mulți...

Rămîn pe stilul dedesubturilor...

„Astăzi, "Eminescu, mereu contemporan".

Înțeleg de aici că, fără acel fals (mitul Eminescu), alde construcției noastre statale i-ar fi nițel mai nasol...

Plus.

Ca să zici că Eminescu e contemporan cu noi, la 2016, păi asta înseamnă matale nu arunci ochi treaz în jur, spre particularitățile ăstui debut de mileniu III.

Mi-i un vis urît. Că majoritate mare dintre compatrioți se înnebunește după așa poveste.

O s-ajung ca Petre Carp.

Am un sentiment prost...

Și avînd în vedere numărul căzătorilor lați, la Idee Eminescu.

Bănuiesc a rămîne puțini inși, de purtat o discuție cu picioarele pe pămînt. Cu *unu plus unu fac doi...*

Revista Teatrului radiofonic

…pune de-o manifestare Eminescu. Îi trage și-un afiș.

Mă uit la tărășenie și ticălos gînd îmi sosește..

Prin 1991, eram nițel en froid cu cei din redacția Buletinului Alpin. Și le-am pus de-o farsă. Am confecționat din burtă un articol despre o *Albișoară* pasămite a Vînătorului. A luat-o, au umblat la virgule (la restul le-ar fi fost și greu a opina...). Doar lipsa de bani a făcut ca manuscrisul să nu se îndrepte spre tipar.

Ulterior l-am recuperat, îl am și azi.

Cam așa și cu texte de-astea cu *Luceafăr mistuit*.

Eventual cu niște vin roșu la bază, pentru a domoli ceva rezerve etice, nu-i mare chestie a pune pe hîrtie un studiu măreț. Și a te duce pe la SRR. Fac pariu că-l acceptă!

Te iau nițel pandaliile, observînd că succes mai mare are cine se îndepărtează mai tare de realitate! Sigur nu e un coșmar?

Am impresia că se află groaznic non-sens

... ca la vreun site religios să existe spațiu de comentarii, din partea vizitatorilor...

Pe aproape văd viața revistele literare.

Nu știu cît la mijloc se află fragilitatea în sine a acelor instituții, și cît dorința de a nu le fi atinsă cu lumesc, imaginea la care asudă...

Ultima dînd tare bine la fraieri.

Interiorul nostru se apucă a semnaliza

… că are o problemă abia atunci cînd a devenit (cît de cît) și în stare s-o rezolve...

În această categorie par să intre alternativele existențiale - de care afli la un amiaz', dar ești gata să juri că nu ai față de așa rute prin viață. Că-s imposibile pentru tine!

Cum zisei, ăst negru nor se află pe cerul personal la prînz.

Totul, sub faldul vechii vorbe: „Nu ne schimbăm țelurile în viață, ci doar mijloacele de a le atinge”.

PS

Exista cîndva un gen de banc. Îți era înșirată o parte de enunț, după care respectivul admitea că nu știe mai departe. Compensa însă prin încheierea: „...Da' îmi place cum sună!...”.

Ceva asemănător m-am trezit în vis azi noapte cu țestoase mici-mici, de care îmi doream să crească. Atîta doar că vreo două surate mai răsărite ale acestora s-au dus să facă amiciție cu o broască de-a clasică. Măricică. Nu, nu era rîioasă, dar nici de simpatie nu păream dispuși, unul cu altul.

Am rămas ca-n bancul de mai sus, dar cu plăcerea stricată de batraciană.

Pot doar bănui că vor sosi un bîzdîc interior fain, iar un altul mai neplăcut... Cu cine să mă cert, pentru asta?!

Ador cînd naționaliștii, tradiționaliștii

… pun de excepții - de la dreapta credință. De pildă, muza poetului național și cu Dînsul puteau pune de-un amor adulterin.

Nu știu să se fi cutremurat de oroarea păcatului, vreun critic literar ori vreun ridicător de osanale... Nu se făcea... 'Quod licet Iovi, non licet bovi'

Apropo.

Pe Eminescu unde l-au trimis, după extincție? În Rai ori în Iad? Și-s atîția compatrioți înaintași care poate or merita o investigație gazetărească!

”ȘOCANT!!!!!!!! Cutare curățătă cartofi în iad!! INIMAGINABIL!!! Din surse sigure aflăm că X a căzut din dubă, pe cînd era transportat spre Rai!!!”

Eu aici nu văd nici o problemă, dacătele omul se găsește credincios și se pune a medita unde a sosit cutare după moarte... Nu cred că se supără Dumnezeu din atît - barim nu știu să fie interzis așa joc imaginativ...

Că veni vorba, onor gazetarii nu pun nici de spiritism... Și de aici ar ieși niște titluri, niște articole, de-ar sta părul măciucă (tuturor!) cel puțin două săptămîni.

Uneori uităm

În general, ochiul prea critic spre altul te poate face țintă a unui demers similar. Și s-ar putea să nu ne placă...

Nu știu de unde mi se trage

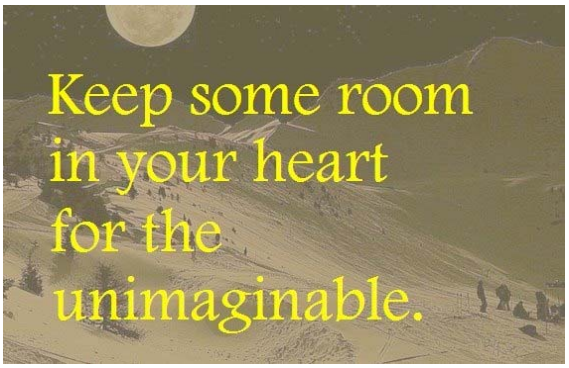

… luatul în serios al celuilalt De pildă, cînd văd pe careva a spune precum în poza asta, îmi închipui inițial că el se pricepe, la încropit acel interesant culcuș.

Mica problemă este că, dacă te-apuci să asuzi pentru așa loc, nu-ți mai arde a vorbi despre el.

Prin urmare, fratele autor de aici doar bate toba, nu și pornește dincolo de vorbe. El e interesat principalmente a da gata pe celălalt, cu discursul, nu și cu fapta. Cum îl ghidează subconștientul spre chestii care dau gata semenii, cred că se poate explora.

În rest, zisa respectivă-i interesantă...

Viața-i pare a fi continuă năpîrlire

Zic asta după ce alăturasem unei zise dostoievskiene oarecare o tentă morală. E vorba de „În suferință vei găsi esența vieții”.

Acum realizez a mă fi înșelat nițel, căci esența cu oricina decurge din vitalitatea pe care o naște momentul dificil, din existența noastră. Deci cheia de privit citatul e mai degrabă fiziologică...

Între noi fie vorba, destule unghiuri am schimbat - legat de situații și zisele lui Fiodor M.D. Ce dur (și nepricepător) eram cu ofițerul care - după ani mulți de făcut lată - hodoronc tronc ia calea mînăstirii... Acu-l înțeleg.

O persoană de anumit sex

…mă dojenește a fi cîrcotaș.
În așa situație, se poate să o dezamăgesc, și să nu fiu în continuare cum zise? Nuuuu.

Așa că reproduc zisa cuiva:
„Femeia se străduie să-l facă pe bărbat a nu gîndi. Dacă izbutește, se duce după altul care a rezistat.”

Oameni fericiți

Aceia care comit – deștept – prostiile impuse de caracterul personal...

Cineva îmi aduce niște reproșuri

… Peste cîteva zeci de secunde, mă amuz descoperind că - de fapt - acela era iritat a nu-și putea desfășura același (gen de) 'defect'.
De fapt, o butadă pomenea de multișor că reperăm iute la alții defectele pe care le posedăm noi înșine...
După cum antipatia se îndreaptă deseori spre tipul care nu ni-i deloc ușor a întoarce pe degete...

Cineva o ia de urechi, matinal

… pe Valentina Pelinel.
Și mă ia curiozitatea - pe calea imaginației, firește, eu fiind prea boșorog pentru dumneaei - cum s-o prezenta frumoasa femeie în pat.
Cînd face dragoste.

Îndeobște asta e o idee la care lumea bine ori prost crescută reacționează oricum, numai corect nu. Adică să-și închipuie cum se iubește un seamăn.
Nu, cică treaba asta e rușinoasă. Ori ea trezește în ăilalți niște chestii, care se cer mascate în diverse moduri - ținînd îndeobște de revolta morală.
Eu nu-s amant feroce, dar tot îndrăznesc de-o notă.

Cred că-i de 8.

Nu-i puțin. Înțeleg că nu-i sănătos a o întîlni pe doamna de 10. Asta și pentru că visezi la ea tot restul vieții (cel mai prost este cînd o ai de bună nevastă, dar epiderma tot începe a i se nasoli, după o vîrstă...).

PS

Răutate personală.

Domnilor gazetari,

Și ăsta e subiect. Bașca alea propuse ieri seară, tot de mine: unde s-o fi dus cutare seamăn, după deces. În rai ori iad?

Eventual o anchetă via spiritism. Subsemnatul neavîndu-le cu domeniul. Dar acolo fiind de văzut care are sînge în instalație. Flașnete precum în gazete poate debita, inventa, mîrșăvi (e un verb nou...) oricine.

S-a născut oare bărbatul

… care să reproducă măcar pe-aproape ce-i trezește o femeie (interesantă eroticește) în suflet?

Se înțelege că nu s-a ivit așa tip, scrisul și simțirea fiind (orice-ar spune panglicarii) din lumi diferite.

„Unii români duc mai departe

… dragostea pentru simbolurile româneşti...”

Mamă, cum sună! *Dragoste pentru simboluri...* Înțeleg că s-au isprăvit sub Soare chestiile ceva mai concrete, mai naturale...

Altminteri este interesant cum tata Stat a glisat - în timp - o angoasă umană a supușilor, în amor de Țară... (trec aici peste întorsul de condei gazetăresc, respectiv pentru vreun teatru jucat de respectiva doamnă, pentru a sta bine în ochi rromâni...

PS

La cîtă minciună vehiculează naționaliștii / patrioții, asta să fie singura problemă, hipercriticismul unuia ca mine!

„Homosexualii sa isi faca de cap in dormitorul personal

… nu vreau să îi văd cum se ling pe stradă. Bleah...”

Peste vreo zece ani m-aș apuca să-ntreb iritații / oripilații de azi: „Cum e, băieți și fete, cu optica voastră de la 2016? Cum a rămas? Ce s-a ales de ea?”

Ba-mi și imaginez ce mecle vor face, la trecerea unui cuplu deocheat pe lîngă ei. Ori la primăria unde-și căsătoresc odorul (sperăm că hetero), să vadă la rînd și două persoane de același sex.

O să fie un spectacol clasa întîi!
Cam așa pață ăia care se cred depozitarii adevărului și ai moralei...

Dincolo de toată pledoaria Bisericii Ortodoxe

… dorința de modificare în Constituție îi trădează ce și cît de mult îi este amenințare.

Eu unul nu aș vedea mare belea - pentru sfînta-i ogradă (a nu se uita aici că dînșii se pretind ocrotiți din Înalturi...) - blamatele uniuni homosexuale.Dar tocmai încrîncenarea Marilor prelați îmi indică gradul de vulnerabilitate al instituției lor.
Nu l-aș fi bănuit.

În rest, mai răzbate un mesaj - tot nonverbal: „Schimbarea ne ucide...”
Așa că băgați voi piedică, la curgerea roților voastre, în lumea liberă... O să spuneți că ultima e vorbă prea mare, dar cramponarea dumnealor a teamă de ce - vă trezește asemănare?

Aud deseori vorba de *tehnocrat*

După opinia mea - cînd respectivul se află suit pe un post politic, deja funcția îi eclipsează 'gradul'... El nu aleargă cu limba scoasă după voturi parlamentari, dar asta nu schimbă foarte mult datele problemei...

Am impresia că rușinea

… ni se află un sentiment mai mult decît interesant. Totul este să nu o luăm la goană, cînd se plimbă cu joarda-i prin preajmă.
Spre deosebire de corecția clasică, ăi care ne sădiră rușinea i-au pus alături umilire, înșelăciune și care-o mai fi pe-acolo.
Așa mi se pare mie, barim...

Dîmbovița prinse oarece gheață

… pe vreo 80% din suprafața-i aflată în preajma Podului Izvor.
Niște pescărușI stau pe stratul cu iz a de vînt turbat.
E spre cinci seara. Vreo șapte-opt bucăți de pescărușI. Vor sta acolo pînă mîine. În frig. Și cu atenția închisă pe sfert, chit că vreun prădător cu patru picioare nu poate ajunge la ei.
Iar în următoarea zi, îți vor lua de la capăt traiul hivernal diurn...
Îi privesc, în semiîntunericul înserării, și cred că situația lor e medicament curat, pentru vreo pasă de tristețe umană.

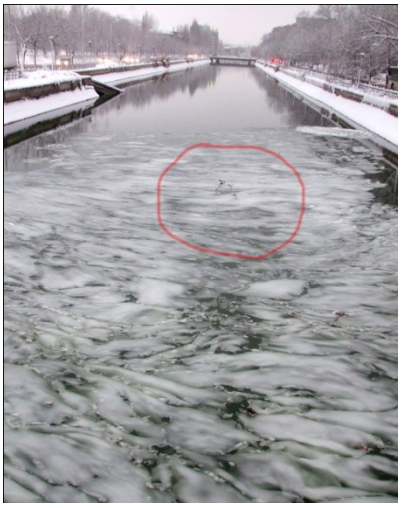

Definiții ale fericirii circulă multe...

Toate cu drept la viață.
Le-aș adăuga și eu una.

Om fericit e acela care poate spune, destins: „Mda, am o problemă aici... Și nu chiar simplă...” Așa vede barim unul ca mine lucrurile.

Fericit îm pare a fi și tipul care nu aleargă după fericire. Ba chiar apucat-a să afle că ne-goana după fericire e o cale sigură de-a atinge crîmpeie din ea.
Avînd în vedere caracteristicile fericirii, a intra în contact cu pomenitele crîmpeie din Ea reprezintă - sufletelor modeste - adevărată minunăție...

Precizînd din start că nu-s un campion

… al strădaniilor sub soarele ăsta, îmi place vorba englezească:
„No sweet without sweat”
Nema dulceață în viață, fără sudoare...

Bineînțeles că rămîne loc de gustat dulceață pe calea drogurilor, clasice ori ba.
Eu unul încerc să mă feresc de această ultimă aurită potecă...

Vorbim deseori despre frustrați

Și implicit despre frustrări.
E posibil a scăpa din vedere o chestie aici. Lipsurile care nasc un frustrat decurg din anumite nevoi.
Despre care nu o dată n-avem idee. Căci sînt ale copilului din noi. Iar la necesitățile aceluia avem mai greu acces. Pentru că așa ni-i construcția psihică, dar mai ales pentru că ne interzice educația.

Ajung la ideea asta observînd supărarea mezinului meu, pe tată. Într-adevăr, există acolo doruri infantile ce nu se pot satisface, bașca răni - privite din același just unghi - ce nu se pot trata ușor.
Dar barim nu mai pășim în orb.

Dragii mei

Știți cum arată un om amărît (sau năcăjit, vorba unui clasic...)?
Păi dați ochi la cel care scrie aici. Și care vă cere ajutorul! De a privi doar cîteva minute o chestie.

O vorbă care a uimit Antichitatea. Și ce-a urmat aceleia.
”Cunoaște-te pe tine însuși”...

De curiozitate.
Cine ne-a oprit să ne cunoaștem (presupunem că ar fi un demers util) anterior acelui olimpian îndemn?
Căci, la bani mărunți, la ivirea pe lume ne-a fost dat și proiectul: „Bă, ești cum scrie aicea... Hai, roiu'! Ia-ți proiectu și umblă!”

Hazul face, pe aici, ca după ce niște reguli sociale ne-au înstrăinat de noi înșine, o voce nițel tot a Stăpînirii (ce altceva va fi fost oracolul din Delphi?) să se facă cum că plouă.

Uite cu de-astea îmi bat capul... Ziceți că n-o să ajung bine? Vă aflați eleganți... Ajunsul naspa mi-i deja o actualitate.
A la votru! (zic și eu precum Moș Teacă..)

Apropo de zisa cu descoperirea de sine...

Și cu sentimentul idiot, „Cum mă-sa nu și-a pus nimeni problema asta?” (realmente ajungi că te crezi matale idiot, prea ești împotriva multora!)

Am întîlnit la metrou (în sensul de intersectat, căci nu ne cunoaștem) un critic literar. Nițel, pardon, bîlbîit. Și care, într-o carte oarecare, ridică în slăvi - între altele - luciditatea unei Jeni Acterian.

Duduia cu pricina, după biata mea părere, neavînd treabă cu acea însușire.

Ditai omul de cultură (ce mișto sună!) susținea tărășenia însă, iar sumedenie de inși fini se va fi pus inevitabil pe aplaudat: „Ce om! Ce caracter!”.

Similar, pe-aici e ridicat la slăvi Nicolae Steinhardt. Fac același tip de ochi. Nu spun că omul - Doamne-feri - e de dat la coș (eu m-am format la greu în umbra lui). Dar niște chestii-s aiurea rău, în scrisele sale. În primul rînd ideea creștină.

Eu înțeleg că așa ceva vi-i la baza ființei personale cea romînească, dar de veți da ochi pe glob, veți vedea că există niște miliarde de străini care de care mai convinși c-alde creștinismul e invenția unor escroci (nici urmașii lui iisus nu-i tratează altfel pe aceia, mai ales nu-i ales cînd nu-i aude nimeni).

Altminteri înțeleg perfect oroarea compatrioților de a trage spre îndoială fundamentele construcției lor sociale.

PS

Mă simt dator cu o precizare.

Nu scriu, cum s-ar părea, în funcție de umori. Pur și simplu pot zări astea de mai sus, iar în paralel să mă amuz de vreun Topîrceanu.

Ori de pescărușii Dîmboviței.

Ori de glezna unei femei frumoase, zărită în fugă.

Apropo de cunoașterea personală

(ce fain sună cursurile cu așa titulatură, ale șmecherilor din destule cabinete psiho!...).

Eu cred că așa ceva se realizează trecînd prin faze tare incomode, dominate de frică în sine, de rușine (fie și nimeni fiind de față la acea devoalare), pentru ca finalmente să te afli în palmele sufletului c-un cartof al naibii de fierbinte.

E vorba de felia de Tine abia scoasă de la beci. Și legat de care nu știi cum dracu te vei descurca de-acum încolo în viață, și cu dînsa în țarcul conduitelor personale.

Dar ce e val, ca valul trece.

Curînd veți fi amici. Ba chiar matale asemeni unei mame, care va sări la gîtul celui care se leagă de acest puișor...

Am rămas cu mintea

… tot la vorba măreață, de A ne cunoaște pre noi înșine...

Și întru cunoașterea aceea, mai exact a fructelor ei, există niște limite. Niște reguli, vorba tipilor la locul lor.

Te poți trezi, cînd alergi la dînșii cu mărgica cea găsită în drumul personal, cum că aia nu ține de cunoaștere, ci de luat razna, amice...

Pas de te ia în gură cu ei!

„În București au reapărut *lopătarii*

… Lopătarul este o specie de 'pasăre',de culoare neagră,care pentru modesta sumă de 50 lei îți deszăpezește mașina sau trotuarul”

Se descurcă și el cum poate...
Cînd te gîndești că la ei se află de-a dreptul în gene, în cultura etniei de a nu colabora strîns (adică a poseda un job permanent etc.) cu majoritatea.
Pentru că-i risc de pierdere a entității Grupului.

Cred că unul din cele mai faine sentimente

… dacă te lași ușoooor într-acolo și conștient totodată, este Frica.

Mi s-a întîmplat să mă las de fumat

… și de consum alcool (cît era..) urmînd o cale oarecum teoretică.
Și anume conștiința că ambele acopereau / compensau un 'ceva', în interior.
.
Cînd ai bîjbîit nițel prin ale psihanalizei, acel ceva nu-i chiar vorbă goală. Mai că-l simți. Chit că nu-i de atins, cu atît mai puțin de gestionat/îndepărtat.
.
La un lucru a rămas accesibil însă.
La a-ți ține ideea în minte.
Că un ceva se vrea compensat, prin pomenitele tutun și/sau alcool.

În timp au cedat amîndouă.
.
Aș minți să spun c-am uitat ce stare nemaipomenită de bine, plus curaj, oferă alcoolul. Dar știu că nu-s naturale. Nu-s ale mele, acele posibiltăți. Bașca șuturile în posterior de a doua zi, de la Superego.
.
Mai am o problemă, legat de îndrăzneala unor afirmații de pe aici. Un paznic mă ia apoi de urechi, se înțelege că fără să-mi explice clar pe unde se află capătul de țară. La niște cercetări, aș putea afla cărui părinte - altădată - ar fi dezagreat așa manifestări, fie și doar intelectuale.
De la același e posibil să fi moștenit și sentimentul inutilității scriselor.

O să-mi duc totuși crucea scrierii pe aici.
Aș minți s-ascund că la mijloc nu-i un mod de-a fi băgat în seamă. Mă aflu om, totuși.

Este și o necesitate a minții, de a observa în jur și împleti idei. Aici îmi fuge mintea la o zisă a personajului Fraila, din „Gaițele”. Parcă pe focoasa Wanda o asemăna cu un pom fructifer. Nu pot reproduce romînească stricată a guvernantei nemțoaice, dar era vorba de a da dintre numeroasele fructe, altfel „se rup cracele”.

Adicătele crăcile pomului....

.

PS

Mai am un post cam de-același calibru (dar mai social, totuși) pe țeavă, va lua naștere probabil mîine.

E frumos cum inițial te sperii, la apariția vreunei idei, apoi te liniștești în parte.... Pui pe hîrtie (vorba vine...), grija mai scade un pic - pentru a dispărea de tot peste una-două zile.

Nu mai știu cine spunea că el scrie - metaforic exprimîndu-se - cu sînge. Departe de mine așa zbucium, dar unde ceva de pe acolo tot e...

Sperietura scrisului e posibil să decurgă și dintr-un fenomen psihic altminteri simplu. Ideile iau naștere totuși în inconștient. Vînturarea lor ulterioară în conștient, mai ales dacă afectează un pic șabloanele sociale, e posibil să plătească preț întru durere asemenea oricărei forțări dinspre inconștient spre lumină.

Dinspre nepermis spre libertate.

Învățătura multă strică

Zic asta identificînd de unde mi s-a pus pata pe Eminescu, mai exact pe modul cum e dînsul ținut în geam. Ca să (mai) vie pensia.

La facultatea de Jurnalism X, am dat ochi în articolele politice ale Gazetarului național (altminteri lăudate la greu de dnii Nae G. și Valeriu R.). Ioc suflet în tavan din parte-mi, dimpotrivă.

Apoi, student eminenke, m-am dus la un simpozion unde punea umărul și asistenta noastră.. - nu mai țin minte la ce disciplină. Într-o clădire din strada Nicolae Iorga, limbajul nonverbal cît și-ăl pe față al slujitorului Templului (cel eminescian) m-au așezat pe drumul cel ticălos unde mă găsesc și astăzi...

Probabil n-aș fi avut (nici) pîs la subiect, fără aceste două întîmplări.

„Aroganță din salariu de primar

…Un edil din Botoșani i-a luat fiicei aflată în clasa a 12-a un bolid cu care să se fălească pe rețelele de socializare ”

Mi se pare neserioasă știrea. Corect era să demonstrezi întîi că acela nu a dobîndit licit banii pentru măgăoaie. Apoi, e problema celui sensibil la aroganțe, că-l rîcîie, nu a posesorului de Audi..

E foarte posibil, totodată. ca fata să nu aibă vreo treabă cu posesia acelui autoturism de prin familie...

Un distins autor

„Sîngeroasa diversiune a KGB...” (în decembrie 1989, la noi)

Îmi pare rău, dar așa a vrut unu plus unu să facă atunci... Adică doi. Sîngeroasa tărășenie și-a avut rostul ei. La mijloc e și vina noastră de a fi stat *prea* oi, în epoca Ceaușescu. Iar de aici poate pleca întreagă explorare, în cheia lui de ce... Și 'cum'. (dl Alex Stoenescu a luminat nu chiar puțin, în această direcție).

Totul are un rost, pe lumea asta.

Pe cînd dau cu mopul prin casă

… ascult Elvis Presley.

Zice el ceva de „Surrender”. Bănui că e vorba de a a te preda în dragoste.

De aici, ca orice semn zodiacal de aer, apuc a sonda ce vor face aceia - cu iubirea, pardon, desăvîrșită - peste un an. Ori cinci.

Despre așa ceva, cîntecele cam tac.

Tărășenia îmi aduce aminte de mirese. Odată în viață se află și ele în Rai. Începînd cu a doua zi, s-a rupt firul (nu-i vorba de himen...). Treci la cratiță.. La vărsături sarcini etc. etc.

Te scarpini nițel în cap... După ce Scena te-a răsfățat cu scrieri, filme, muzichii, te trezești cu musafirii plecați și gunoiul cît casa. La figurat.

Vorba cuiva, dinspre ăia care nu-și bat copiii (adică scandinavii). A dansat doar o vară. Poate nici atît.

Aste constatări sînt mai ușor de pus în brațele femeilor, dar pot bănui că nici la bărbați nu plouă cu cîrnați. Că doar nu se apucă ei chiar degeaba de trăscău (ori similare) de pe la 25-28 ani...

Lucrurile nu-s totuși întîmplătoare.

Tanti asta care ne guvernează pe toți, Societatea, are un interes mic. De care depandă existența ei. Ca noi, trupeții, să ne înmulțim. Pentru ca nu cumva să nu nimerim camera nupțială (cu certificat ori ba), exacerbează un moment în sine deja unic. Al acuplării.

N-o s-o vezi - pe dumneai, Societatea - liniștind gospodina sastisită ori soțul aiurit a nu-l mai băga în seamă (întru afecțiune furnizată) frumoasa soață de altădată. Frații au picat în capcană.

.

PS

În cadrul acelorași munci gospodărești, îmi gîdilă auzul Eminem. „Lose yourself”. Turuială (adică ocupare a urechii, pînă n-o întinde iar acel părinte), plus reproș. E posibil ca familiile americane să fie mai puțin paradisiace decît aș fi crezut.

Îmi dau seama cu dificultate cît

… - din materialul de aici (la care. fără îndoială, se va fi depus efort!) - este dorință de a da bine clișeelor sociale, și cît nenaturalețe a omului modern...

Cred că două treimi este interes pentru aflat pe linie (aceea a momentului, peste n ani poate fi alta)...

> *În mai puţin de o săptămână, hashtagul #37lasută a devenit o mini-vedetă pe Facebook. Mii de postări, susţinere din partea unor organizaţii prestigioase precum Salvaţi Copiii sau UNICEF România, dar şi din partea unor artişti cunoscuţi precum Voltaj, Dorina Chiriac sau Proconsul. Sute de feţe fericite de copii şi de părinţi care promit că niciodată nu vor lăsa bătaia să umbrească lumina din ochii celor mici.*
> *Dar şi zeci de poveşti care îţi îngheaţă inima, cum ar fi cea a ziaristei Gabi Lupu, care şi-a scos o bucată dureroasă de suflet şi a pus-o în văzul tuturor.*
>
> *Şi, totuşi, ce lipseşte? E complicat şi să pun întrebarea, dat fiind că de la bun început am spus că acest proiect s-a născut din exasperare şi egoism: exasperarea de a vedea la televizor bătaia prezentată ca un element de rutină în viaţă şi egoismul de a da fiicei mele şansa la o maturitate mai senină decât am avut-o eu. Nu am avut niciodată o strategie şi nu m-am aşteptat o secundă ca atâţia oameni să preia acest mesaj.*
>
> *Se pare, însă, că, oricât am părea de străini unii de alţii, pe foarte mulţi dintre noi ne leagă ceva: impulsul de a schimba ceva. Şi nevoia de a ne declara deschis adversarii bătăii. Acești mii de oameni cărora li se datorează popularitatea hashtagului sunt o resursă pe care ar fi o crimă să o irosim. Pentru prima dată, avem o masă coagulată de oameni care condamnă public pălmuţele şi nuielele ca metode de educaţie.*
> *De aici, însă, lucrurile se complică: cum ne batem, concret, cu bătaia? Nici pentru etapa asta nu am o strategie. Zilele astea, am pus lucrurile cap la cap şi am încercat să fac un inventar al lucrurilor de care cred că avem nevoie pentru a schimba ceva de-adevăratelea. Avem nevoie de legi noi şi de norme de aplicare pentru cea care există. Avem nevoie de programe de consiliere pentru părinţi, oficiale şi acreditate. Avem nevoie să nu mai aşteptăm ca un copil să fie schilodit pentru ca părintelui să-i fie pedepsită monstruozitatea. Poate minţile luminate ale statului român se vor gândi la un sistem gradual de pedepse, prin care să se descurajeze violenţa încă de la prima palmă. Avem nevoie să infiltrăm acest subiect pe agenda curentă a societăţii. Şi, din păcate, pentru asta s-ar putea să avem nevoie de politicieni. Însă, tot din păcate, niciunul dintre ei nu a abordat acest subiect în ultimele zile. Până în acest moment, niciun politician nu a intrat în hashtag. Şi nici nu trebuie musai să o facă. Dar, dacă oamenii care au rezonat la mesajul din #37lasută tot mi-au trezit optimismul, îndrăznesc să sper că ne va auzi cineva mesajul. Şi că statul român va înţelege că, după ce a investit miliarde în autostrăzi invizibile, poate a venit vremea să investească şi în drumul propriilor copii. Care poate fi o austostradă reală către o lume mai normală, mai senină şi mai frumoasă decât a noastră. Sau, pentru 63% dintre ei, poate deveni o fundătură.*

Mi-a rămas gîndul

…la materialul cu grijă de copiii, al domnișoarei de la Republica (mamă, ce nume!)...

Rotesc neuronii și alcătuiesc o trecere în revistă a condeielor de acest tip. Cele de la „Gândul”, dar și de la „Adevărul” (fără îndoială plaja e mai largă)

Rozul lor mi-i insuficient pentru a nu mirosi lupii tineri. *Fără mamă, fără tată*.

Departe de mine a le reproșa asta, iar în paralel sper să nu mă sperii grozav, cum că ne viitor negru ne paște. Cred că-i un ceva natural. Să vrei să-ți faci loc la existență, la suficiente resurse - în condițiile în care specia te presează a clădi culcuș viitoarelor progenituri.

Am mai învățat ceva - din categoria ălor de după aparențe...

„Fac apel către instituțiile media din România

… să monitorizeze și să reflecte intens criza socio-politică din Republica Moldova. Avem nevoie de susținerea voastră, să transmiteți și mai departe că Basarabia duce o luptă crâncenă cu regimul (practic) dictator de guvernare. Luați legătura cu experți străini, cereți-le o poziție oficială, sugerați soluții etc...”

Ca privitor (unul din 20 milioane) al lucrurilor dinspre vestul Prutului, mi se pare o nechibzuință să mă leg la cap prin unirea cu o provincie mai mult decât năbădăioasă. Ar apărea niște probleme - îmi spune pîrdalnicul instinct - de ni s-ar părea (românilor 'clasici') a fi trăit anterior raiul.

Trec peste faptul că unirea cu pricina în sine este problematică, adică basarabenii nu se înghesuie la ea.. .

Mi se pare că basarabenii pur și simplu și-au tras rentă din dorința românilor din Regat de a fi împreună. Am ajuns să ne rugăm de dumnealor a trece într-un stat mai civilizat!

Stea separați pînă le-oi spune eu!

.

PS

În paralel, ca semn de multă maturizare, 'telectualii trans-pruteni descoperă vină (numai) la alții.

PS2

”Fac apel către instituțiile media din România să monitorizeze și să reflecte intens criza socio-politică din Republica Moldova...”

Dacă traduc eu bine îndemnul, înseamnă faceți propagandă pentru noi! Recte, prezentați părtinitor și de-acum înainte.

Într-adevăr, formularea nu e de ieri, de alaltăieri...

Dar tot sînt curios ce le venea, a o așterne pe hîrtie...: „E blond ca o flacără… Dar o flacără de rug sub care se topește un aur cert”. (privește un reporter interbelic)

Articolul apare într-o actuală „Revistă de cultură,civilizaţie şi atitudine morală”.

Cred că o exprimare ca pomenita îți asigura colaborarea (în cazul egalilor), respectiv neagresiunea (în cazul celor mai puternici).

Pentru individul-țintă a .periei', ea constituia un drog de suportare a realității, respectiv o dregere a imaginii de sine.

„Romania produce mai multe talente

și *mai multi tineri frumosi* ca o forma de aparare si de contracarare a fenomenului coruptiei existent in sfera politicului, a afirmat duminica scriitorul si jurnalistul Matei Visniec, in cadrul conferintei "Teatru si jurnalism (influente reciproce)", ”

Ce l-o fi apucat?

Cum arată un tînăr frumos dintre 'ceia?
Și cum contracarează frumusețea cu pricina corupția?

În același timp, mi se pare cam neserioasă optica, unii nemaipomeniți de valoroși, iar în sfera altora doar corupție... Cam alb negru, pentru un om al nuanțelor (așa barim văd eu cultura...).

**
Mă uit și-n restul articolului. Cam bate ceva cîmpii, amicul.
Apropo.
Cum o arăta influența teatrului în jurnalism - barim acela pe care-l vedem în jur?

Am impresia că nevoia de un cocoon – unde să ne simțim bine și să dăm idem spre alții – naște derapaje interesante...

N-aș vrea să las impresia

..a mă ocupa doar de mîrșave criticisme.
Mă uit la cîte-o tînără doamnă și realizez că nu posedă amănunt vestimentar ori corporal care să nu tulbere la greu bărbatul din mine (mă puteți numi și obsedat, nu mă supăr).
Cu altă ocazie, sentimentul spre un alt reprezentant al acelui sex ține de strîngerea în alt mod a inimii. Respectiva nu pare să fi avut un ban în plus pentru încălțări mai serioase. Ca urmare, apres-ski-urile îi sînt în bună parte ude...
Cam din aceeași categorie a fericirii existențiale, femei de clasă mediocră părăsesc făbricuța unde lucrează, în Popeștii mei Leordeni, și zoresc spre metrou. Își descarcă din tensiuni prin țigara 'sudată' în fuga deplasării. Mă feresc un pic a-mi imagina cum le-o fi pe-acasă. Anii care li se scurg în cenușiu se numesc viață.

Și barim nu stau afară la minus 14 grade, precum cîinii vagabonzi ai locurilor. Avînd și aceștia alternativă mai rea. De-a fi uciși la ecarisaj.

Ziceți că-s neguros foc, azi?
Nu neapărat.
Putem pune și de subiecte mai vesele, dar prea ar fi aiurea switchul în același post..

Sper să nu se supere o dragă prietenă, pe subsemnatul...

Ne dregem cum putem problemele... De pildă prin așa vorbe:

„Când ai să fii în ordinea ta, omule? Când ai să faci din fiecare ceas un pas şi din paşii zilei tale un mers, şi nu o împleticire?”

Interesant aici că dacă șezi nițel cu picioarele pe pămînt, se uită Majoritatea foarte urît la matale (din motive nu chiar complicate...).

De pildă, cum o veni să atingi o ordine *a ta*? Păi, ori e a ta și nu-i nevoie a te îndrepta spre ea, ori e străină.... și nu-i a ta.

Cred că vorbele, cu cît îs mai mărețe,. cu atît ascund mai multă tulburare existențială. Nu e și cazul șmecherilor care fac negoț cu așa ceva (preciezez că amica nu face parte dintre ei!).

Fără îndoială

… tinerii din poza asta sînt dulci și plăcuți.

Dar cum or arăta cei care trag sforile, pe acolo?

Eu am mare prudență în fața ălor care țin să mă convingă că-i în preajmă sfîrșitul lumii... Și taman ei-s cei capabili a salva - planetă ori măcar Bucureștiul...

Asta-mi aduce aminte cu borfașul care indică unui naiv, cu o mînă, o chestie oarecare pe cer, iar cealaltă îl sondează la buzunare...

PS

Mi se sperie un pic gîndul, de pragmatismul celor doritori să intre astfel în 'Autobuzul' puterii.

Nu cred că mă înșel mult, bănuind că există pînă și un grafic de recuperare a 'investiției'... Că doar n-au spart pușculița copilului personal, pentru a sponsoriza o filă de Facebook...

Găsesc undeva formularea: „guvernul de bandiţi de la Chişinău”

Sună frumos, dar îndrăznesc a zări aici necheful de-a lua de coarne taurul situației .

Se poate discuta din ce motiv.

Cred, totuși, că așa tratament spre respectivii guvernanți decurge din poziția - i-aș spune asumată - de copii. Care nu țin a suporta inconvenabila de pe Scena vieții. Așa suportat ar fi permis ulterior dibuirea de acțiuni, bune ori rele.

Că veni vorba, deși la prima vedere e dureros, poți recunoaște a nu te putea opune eventualilor bandiți, dar să rămîi în picioare, liniștit și ferm. Mesajul ar fi: „Domnule, azi ești mai tare ca mine, dar de cînd lumea lucrurile se schimbă. Aștept un prilej, care nu are cum să nu vină. Măcar atît am învățat din istorie și din experiența-mi personală. N-o să-ți fie bine atunci...”

O să ziceți că fac aici proză a la „Apus de soare”.. N-aș paria că-i așa.

Dacă puteți asocia și umor atitudinii dvs. față de respectivii 'bandiți' (formularea nu-mi aparține), cu atît mai bine. Recunosc, nu e lesne, mica doză de umor pe care o propun doare, în adîncu-ne. Dar tot e mai bine decît a pica în copilărismele care își descarcă frustrarea exclusiv prin jigniri.

Prietenul Liviu Enache se amuza grozav zilele astea, cînd întîmplător i-am reprodus o zisă a cuiva: „Așteaptă calm pînă îți vine în pumn...”. Bineînțeles lucrurile-s un pic mai complexe. Inclusiv pe latura nu a nu te victimiza, că vai ce rău ți-au făcut bandiții, oligarhii, corupții...

Știu că fără atari formulări

… se duce naibii esența culturii. Dar tot nu aș apela spre dînsele:
„Câteva gânduri sărbătorești despre Adevăr și Cerbicie...”

Nici că se poate noțiune mai discutabilă, mai interpretabilă decît 'Adevărul'.
Stau și mă întreb dacă ea și-a avut alte două roluri: să dreagă unora insuportabilitatea vieții, iar altora să le ofere instrumente de manipulare.

Cît privește cerbicia, contează și cum îi arată fructul. Mai exact recolta de fructe, în lungul vieții aceluia. Trec peste faptul că pînă și-o recoltă bună de fructe nu te scutește de o a-doua-zi, cînd trebuie s-o iei de la cap cu adaptarea la ce-ți mai scoate viața în față.

II

Simt că devin cu timpul un deloc-aderent la ceea ce se numește Cultură.
Și în astă manifestare - dedicată lui Paul Goma - esențialul este o paradă de finețuri recunoscute de Cultură, dacă le pot spune așa.
Urmare a lor, esența mesajului, a acțiunilor lui Goma de cîndva sînt teribil diluate.
Dacă e să vorbești nealterat despre gesturi Goma și vremurile sale și-o întinde asistența din sală.

Oamenii au venit la spectacol pentru un fel de compot. La origine a existat fructul cutare, care a devenit în borcanul final cam altceva. Ori o băutură Fanta, ce are minim în comun cu acritura strepezitoare de altădată...

PS
De curiozitate.Într-o așa manifestare, al cărei timbru îl pot ghici din imagine, își va fi avut loc relatarea scenei unde bătăușul închisorii raportează superiorului, după un inspirat adînc: „... Știți... Deținutul s-o căcat pe el...”
Nu cred. Cultura le are cu înfrumusețarea vieții, nu cu redarea ei cît mai exactă.

M-am nimerit aseară la o emisiune TV

a unui simpatic revoluționar și poet.. Avu ca invitată o femeie de televiziune, pe numele mic Andreea.

Ca de obicei, calitatea umană și corectitudinea fiind pogorîte asupra noastră, strîmbam din nas asupra altora. Asupra prostituției din televiziuni, de pildă.
Se înțelege că esențial era a pune la zid ceva, nu vreo explorare onestă ori acceptare a situației.

Mi-a atras atenția formularea verticalitate, cît și altele asemenea. Care-s destul de interpretabile însă. Adică putem discuta dacă zîmbetul fals / atitudinea entuziasmată de ochii lumii - către orchestra țigănească din localul poetului - ține de așa ceva.

Nu țin a îngrădi plăcerile cuiva. Doar aș solicita nițică atenție la rotitul flamurilor cu vorbe mari. Se înțelege că lumea continua-va acele unduiri, pentru că e nevoie de ele, de ideea că ne aflăm verticali și alte alea. Fără ele nu se poate.

Iar asta, pentru că resursele lumii se află limitate. Iar pentru a răzbate la ele e nevoie de-a trece nițel peste trupurile altora... Măcar prin acel gen de povești spuse cu toată convingerea.

.

Am avut bunul simț, la vederea celor relatate, să realizez că genul meu de observații nu poate avea carieră îndelungată. Ne-am plictisi cu toții, mai ales că vreo grandomană acțiune de schimbare a lumii nu e posibilă.

Ca atare, mi-a fugit mintea aseară la Eugen Ionescu.

Ce se afla poate chiar mai vehement decît subsemnatul, la mijlocul deceniului patru. Nu a perseverat ulterior (poate în Franța unde a ajuns i-ar fi fost și greu...), dar s-a străduit de un urcuș al putirințelor pe un palier superior.

A fost cel al pieselor de teatru.

Slabă speranță în cazu-mi de carieră teatrală, dar la o altă treaptă e nițel de meditat.

Un vers

„Ce zici iubito ? / Dacă ți-aș scrie un catren dăltuit în piatră / ai fi atît de rece / încît cu un sărut / mi-ai face inima un cub de gheață ?”

Obiceiul se poate găsi în largi spații sociale, dar nu cred că e cel mai bun mod de-a comunica iubitor cu partenera.

Oare cum arată intimitatea între niște tipi care diurn țin a se exprima astfel? Trec aici peste latura captării interesului altora, oarecum de pe stradă, prin exhibarea ideii de iubire...

Întîlnire cu fiul cel mare

Posesor de 35 ani.

Învăț multe de la el, cu acest prilej. De pildă, despre dispozitivele token pentru comunicare cu banca. Momentul e și-un turnesol, ca să-mi dau seama cum stau cu propria viață (din modestie, ascund rezultatul examenului).

În paralel, și semn poate ne-ok pentru mine, nu reușesc să-mi separ în minte -ce văd azi de imaginea lui de altădată, a celui mic. Mi-s mai mult decît proaspete și acele amintiri, cit că zburară niște decenii de atunci..

Îi comunic și lui fenomenul, și pare să refuleze instantaneu ideea. O avea motive. Nu ne amintim de copilărie cu plăcerea pomenită prin cîntecele. Atunci eram mici, iar maturii din jur cît muntele. Și, inevitabil, aveai de făcut ce-i dispuneau alții. Bașca diverse freudisme.

PS
Am fost răzbunat! Dan e mai înalt ca mine, dar mezinul Radu îl întrecu și pe el.. Țara brazilor...

Bucuriile simple

Să observi că n-ai a porni vreo sursă de căldură, la somnu-ți nocturn sub o plapumă cu preț mediu. Afară fiind minus 18 grade.

Cred că o altă bucurie dintre cele pomenite decurge din observația că pe continentul ăsta - cu comunism sau ba - de vreo șapte decenii am fost iertați de conflagrații pustietoare. Prin urmare, am putut acumula, dar și inova. De unde izolația fericită a unui apartament altminteri cu preț modest .

Bineînțeles c-aveți tot drept a nu adera spre așa mărunțișuri. Ci să vă iritați de toate șocantele ce circulă pe lumea asta.

Nu apuc a pricepe ușor

… de ce lumea românească Fb e mai dispusă la revolte (de alții) și mai puțin la a vorbi ce le face inima...
În cheie Venus, nu a cardiologului...

Nu-mi dau seama dacă acelor vajnici combatanți le lipsește din construcție glanda frumoasă, ori i-au abandonat uzul, în urma eșecurilor de utlizare..

Cred totuși că e vorba de prima variantă.

„Nu e frumos să vorbești de așa ceva...”, li se va fi spus în copilărie. Verbal sau ba.

Pot bănui că în acel mediu a te lăsa inimii e semn de multă slăbiciune - motiv pentru care există surogatul Iubirii-pe-tipicul-tabloid.. Adică te uiți la un televizor unde se vorbește fals despre iubire..

Mai exact, te uiți la declamatori și nu pricepi pe unde se află, totuși, mult clamata iubire... De pildă, în zona Cristi Borcea.

La final sesizez că-n emisiuni tabloide se vorbește mult despre iubire, dar acele exprimări nu ajung și în familiile privitorilor. Măcar ca pastile goale. Ele există în emisiuni tocmai pentru că nu se află pe teren.

În acea lume reală, dragostea nu durează nici trei ani. Așa vrea Specia. Dumnealor, energicii de pe acolo, nefiind dintre cei încercînd să schimbe legile speciei.

Ce chestie... Doi soți ceva mai copți se țin de mînă - în acel mediu - doar cînd vreunul are probleme medicale. Dar nici atunci nu-i sigur.

Las pe-alții să facă pasiune

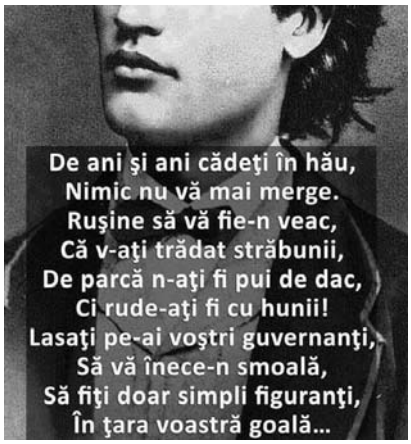

…pentru un anumit mare și național poet.
Te iei cu mîinile de cap.
Dar ce mari scule fuseră dacii? Fură și ei oameni între oameni - nici mai sus, nici mai jos ca vecinii.

Dintr-un condei, tata E. îi scoate pe daci minuni ale minunilor, iar pe urmașul lor dator să... marea cu sarea. Plus, ce moaș-sa rezolvă cu așa vituperări? Devin mujicii mai destupați, mai energici?

Na, că m-a zgîndărit ultimul meu post...

Umblu prin rafturile bibiliotecii publice.
Pe undeva un volum plin cu filosofii înalte.

Nici nu mai contează autorul.
Cu pretențiozitățile de rigoare, ne spune că Heidegger a răsucit pe toate părțile o zisă a lui Nietzsche, care la rîndu-i trata într-o cheie măreață pe Dumnezeu.

În opinia mea, de aici se rupe firul.
Dacă te-apuci a-ți plasa meditațiunilce nu s-au pomenit taman pe-așa fundament, e posibil să obții cam ce oferă înmulțirile cu zero...
Bineînțeles că nu voi zgudui nimic cu așa observație, tante Societatea avînd nevoie de povești frumoase. Grație cărora uităm de-un oarecare cenușiu, iar în paralel ni se pare că e ceva de capul nostru...

Ele, săracele, sînt justificate, pe lumea asta

Dar ne încurcă binișor. E vorba de frică și de rușine.
Deși, la o adică, cu sau fără pomenitele, am impresia că oamenii ajung cam tot acolo. Adică viața oferă invariabil un raport egal între plăceri și neplăceri. Probabil deasupra veghează două zeițe. Adaptarea, respectiv Nemulțumirea.
Ziceți că există subiecte infinit mai serioase, pe ordinea de zi? Se poate.

Fără îndoială se află treabă urîtă

… cu temperaturile scăzute de-afară.

Apucă să-mi scape însă gîndul cum le va fi fost compatrioților, înaintașilor duși cu treabă militară în Rusia sovietică, în anii patruzeci...

Uuu... Plus sentimentul de-a fi *la mii de kilometri* de casa ta.

Îh.

Sîntem niște oameni norocoși, la un 2016.

Unii ne dăm seama.

Caracudi. Și stilul său cel etern...

Noi ne enervăm de producții precum cea de mai jos, dar la bază o sta un tip, niște tipi care cască și ei dimineața la trezire. Mîngîie pisica ori eventual copilul.

Apoi meditează ce să mai dea la revista unde lucrează. Și care posedă o simpatică directoare.

Redactoarea cu pricina își aranjează cafeaua alături tastaturii...

După care începe faza frumoasă.. Să te gîndești la ce-ar vrea cititorul, la poveștile ce ți-au plăcut în copilărie și la crîmpeiele de viață montană ce ți-au ajuns la urechi.

Și-așa se naște momentul demiurgic în care aranjezi pentru viitorul număr al revistei un articol ce va fi savurat de sute, mii de oameni. Probabil, în principal tot Eve. Și umblate pe munte exact cît autoarea...

Viața...

Fata nu are nici o treabă în a inventa, și-o putem înțelege. Ai o leafă de obținut, la final de lună. Iar în redacție ceilalți sînt mulțumiți de tine, chit că nu vei fi niciodată acceptată în cercul mărimilor - cu sau fără funcție - de acolo...

> *”Localnicii din Buşteni, dar şi oameni ai munţilor spun că pe traseul Jepii Mici, urcând pe Valea Comorilor, în anumite condiţii meteorologice, mai ales vara, când pe munte se lasă o ceaţă grosă aparent fără o explicaţie, apare o cărare îngustă. Poteca nu are mai mult de 20 de centimetri lăţime şi este paralelă cu cea principală. În realitate, această cărare blestemată nu există, iar cei care se aventurează să calce pe ea mor sau dispar pentru totdeauna.*
> *Foarte puţini dintre cei care s-au încumetat să meargă pe acest traseu au reapărut în alte locuri din Bucegi, dezorientaţi şi pierduţi, chiar răniţi, pe când majoritatea celor care păşesc pe cărare dispar fără urmă, în ciuda căutărilor, sau trupurile lor sunt descoperite în primăvara viitoare.”*

Te doare capul, de ușurința cu care inventează frații, pe-acolo!

PS

Legat de autorii unor asemenea povești (cu mari pretenții de realitate).

Cred dumnealor ne privesc - pe noi ăștia atenți la ce punem pe hîrtie - drept ciudățenii și nu-se-poate. Într-atît de natural li se pare stilul dumnealor.

E oarecum nostim că au urmat un traseu în viață unde majoritatea celor din zonă priveau la fel lucrurile.

Te cam sperii un pic, dar vina nu-i a dumnealor - ci a noastră -, care nu am bănuit astă complexă fațetă a realității.

Psihicul nostru

… pentru a-și drege una-alta, are deseori obiceiul de *a lua în proprietate* sufletească.
De pildă, numeroși bucureșteni cîte un parc public. Să zicem Titan ori Tineretului.

Și le pică foarte prost cînd vreo bucată de-acolo e scoasă din această ogradă personală aparte.
De pildă partea dintre stația metrou Titan și lacul omonim. Ori zona din preajma străzii Pridvorului (Văcărești) unde se ridică niște blocuri.

La pomeniții proprietari (... virtuali) nu funcționează rațiune, bun simț în general. De a te întreba cum de acele bucăți își schimbă deținătorii. Nu, la mijloc e mafie, e ticăloșie. Iar poporul trebuie să are/aibă parc. (să fiu eu sănătos cîți tipi cu aparent scaun la cap zăresc așa lucrurile!).
Nici de penibil nu se împiedică, născînd scurt niște slogane de durut capul, lumea normală barim.
Le lipsește, previzibil poate, și acel sentiment al lui „Mîine ce facem?", sau poate dînșii nici nu cred a veni vreo zi de mîine. La care să privești niște grafitti oarecare pre pereți și să te întrebi cît au băut ăia.

*

Ceva asemănător văd că se petrece la Bușteni. Unde primăria a scos la licitație Cantonul Jepi (Schiel), aflat la 1960 m. alt..
Altă jelanie, cu neamul prost de rigoare. De pildă c-a auzit el că istorica bojdeucă va fi rasă, iar în loc va apărea o clădire de sticlă.
.

> *„Decizia de vânzare a imobilului luată de administraţia locală îi nemulţumeşte pe unii iubitori ai muntelui, care consideră "Cantonul Schiell" un simbol al Masivului Bucegi şi al oraşului Buşteni..*
> *<Este încă una dintre deciziile aberante ale administraţiei locale, care în loc să se ocupe de un simbol al oraşului preferă să îl vândă pe un lucru de nimic. Preţul de 22.000 de euro este unul derizoriu. Sunt convins că se găseau suficient de mulţi oameni dispuşi să doneze bani pentru refacerea cantonului. Deja sunt şi planuri pentru ce se va face acolo. În oraş circulă un zvon că acel canton va fi demolat şi se va face în locul lui o clădire din sticlă>, a declarat Adrian Ciorbă, ghid montan în staţiunea Buşteni."*
> .

Între, pardon, măgării:
"Sunt convins că se găseau suficient de mulţi oameni dispuşi să doneze bani pentru refacerea cantonului..."
Bineînțeles era prea obositor a declanșa dînsul vreo inițiativă, în acel sens și pînă acum ...

PS
Fenomen psiho interesant, la amicul din coadă.
Ești revoltat de jur. La modul inconștient. Și cauți ținte. Mai exact le inventezi, căci nu ai cum accepta motivele reale, identificabile la vreun psiholog. În atitudinea asta, e mult mai bine pentru sufletel dacă nu ești singur în acea iritare. Așa că te străduiești a trezi oftică și-n alții, cum că primarul, îmbogățiții, politicienii...

Ca de obicei, la Dumnezeu ne uităm doar cînd nu ne e frică. De El....

Între scenele din filme

…care pot primi metafore existențiale am oprit și una neplăcută în sine... Este cea din seria Aliens (cu Sigourney Weaver) unde cîte-o ființă umană capătă în interiorul lor embrionul unei drăcovenii...

De aici, nu merg pe ideea că acel intrus va distruge după o vreme gazda, cît faptul că dacă te străduiești a-l scoate, posesorul iar se uce dintre cei vii..

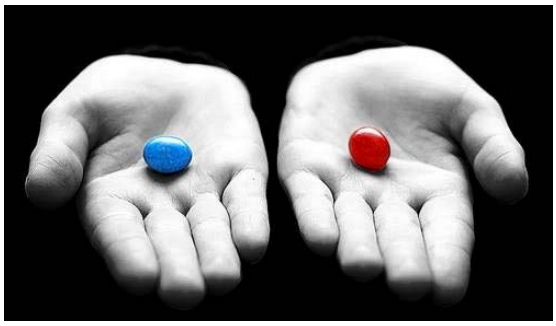

Cam așa și cu vorba asta, cu mama.

Părerea mea-i că se află mai mult decît sănătos a nu pupa mîna mamei. Asta pentru că gestul în sine nu-i natural, ci o tărășenie invită inițial în viața socială, pentru a demonstra supușenie (cam) necondiționată.

Cred că se poate demonstra mamei că o apreciezi și pe alte căi.

În același timp.

Punem sub preș niște lucruri, iar asta din presupunere că ființa umană tînără este prea vulcanică, pentru a mai lua știință de așa ceva. Părintele face și destule rele copilului. Unele justificate, altele din simplul motiv că genitorul se află și el om. Nu-i precum scrie în cărțile morale.

Iar de aici, apropo de metafore din filme, *unii* avem de-ales între pastila roșie, respectiv bleu. Zic *unii*, avînd în vedere pe tipii unde încrîncenarea reală dintre părinte și copil nu a dus la adoptarea filozofiei acesteia cu sărutat de mînă. Și pe care, dacă vrei a o scoate, e precum embrionul din Aliens. Nu se mai poate. Din fericire, oul din interior nu ajunge a-și ucide gazda, ca în film. Cel mult transmite optica propriului urmaș.

Agresivitatea umană

… se manifestă și pe calea de mai jos...:

> *„Preferă să bea aghiasmă de la sfântul robinet decât să ia medicamente": Coadă imensă pentru apă sfințită, lângă mașina de lux a preotului...”*

Dumnealui, enoriașul pus la zid acolo, o avea motivele dînsului să privească lucrurile cum o face.
Mi se pare de neam prost, a sosi și-ai spune să facă după cum vrei matale.

Mai că nu-i spune, gazetarul de la B1 și cei gîndind ca el: „Treci în lesa asta!...”

Iei o sticlă

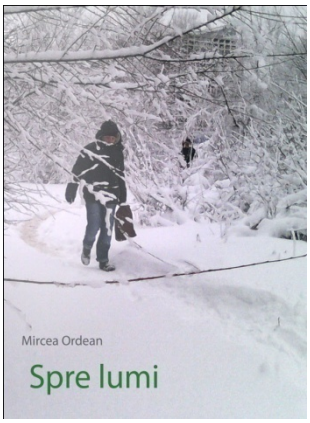

Goală. Apoi dibuiești pe undeva un dop.
Pe-o foaie de hîrtie scrii cuvenitul mesaj (de intrat în nemurire).
Apoi vîri țidula în sticlă și înfunzi biiine dopul. Cu grijă, să nu nimerești stîncăriile de la baza falezei, arunci recipientul cît mai departe, la ape adînci.
De acolo, fi-va chestie de baftă, către un țărm îndepărtat.
Dar barim matale îți făcuși partea (vorba aceea din James Bond: „...de consolare")

PS
'Lumi' de acolo înseamnă 'lume' la plural.

La o fotografie a unui montaniarad înaintaș

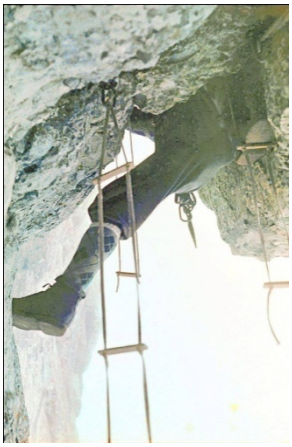

… cineva comentează: „Respect!"

Mă pune pe gînduri (altceva eu nu preaștiind să fac...).
Cred c-aș privi acea imagine cu simpatie. Și cu afecțiune. Ultima, pentru că împărtășim aceeași pasiune.
Plus că junele de atunci nu mai e așa azi...

Pomeneam deunăzi

…despre afecțiune.
Despre ea se amintește destul de rar (raportat barim la alte vorbe mari), iar totodată cam nimeni nu jonglează focul dînsei. În general, e o formulă pur convențională.

A lua în serios sentimentul riscă să deschidă un fel de cutie a Pandorei. Și care privește toate nesiguranța, dezorientarea (dacă nu oroarea!) existențială din noi. Și care se dregeau cîndva la sînul mamei (asta înseamnă și prezență aproape permanentă a născătoarei).

Dacă la maturitate dai un deget cuiva, pe linie de afecțiune reală, cam așa ceva rînjește (pot spune) în zare...

PS
Cum naiba se face că distinși psihologi nu tratează așa subiecte? Bat e cîmpii pe undeva, iar dumnealor nu?
„Nu, maître, dar lumea asta are o caracteristică aparte..."
Care?
„Nu ți-o spun, că mi se face părul măciucă, doar gîndindu-mă într-acolo!"

„Un artist român din Basarabia își strigă disperarea

… după mesajele venite de la București: Oficiali români, de ce susțineți un guvern criminal și nu poporul? Cu ce-am greșit?”

Mare panglicar!

În rest, eu am apucat să aflu că populația unei țări e o chestie diversă. Nu o poți aduna, să zicem sub titulatura de popor, iar apoi să spui că vrea ori nu vrea ceva.

Totalitarii în atitudine se înnebunesc însă după așa mănunchi, acela al 'poporului'... Asta, pentru că-l voiesc gîndind cum vor dînșii, nicidecum din simpatie pentru „Viribus Unitis!” ..

.

Nostimă și povestea „Cu ce am greșit?” . Sigur nu a învățat-o la Școala de șmecheri, unde i se va fi predat și cum acționează ea în sufletul celuilalt?

Ființa umană

„Păcălește-l pe celălalt, pe seamănul tău!”

Spune-i că știrile nu ți-s filtrate Iar în paralel minte-l pe cît te duce a matale minte străluce.

În paralel, mie trebuie să-mi tresalte pipota, că ne găsim împreună rrromâni...

news active știri nefiltrate

Românii s-au UNIT pentru a proteja familia naturală: S-au strâns DEJA peste 825.000 de semnături pentru modificarea Constituției. Vlad Mirița: Familia este un izvor pe care nu putem să-l schimbăm, să-l multicolorăm VIDEO

ȘTIRILE ZILEI

Românii s-au UNIT pentru a proteja familia naturală: S-au strâns DEJA peste 825.000 de semnături pentru modificarea Constituției. Vlad Mirița: Familia este un izvor pe care nu putem să-l schimbăm, să-l multicolorăm

Coaliția pentru Familie a strâns peste 825.000 de semnături în favoarea proiectului de lege pentru revizuirea

”Românii s-au unit pentru a proteja familia naturală

…: S-au strâns deja peste 825.000 de semnături pentru modificarea Constituției. Vlad Mirița: Familia este un izvor pe care nu putem să-l schimbăm, să-l multicolorăm”

I

N-am stat grozav la aritmetică, pe cînd cu școala... Dar tot am idee că 825.000 (să presupunem a fi atîtea semnături) nu-i egal cu „românii”, in integrum.

Altminteri, mult succes! Eu aștept în răstimp figurile unora, cînd se va adopta actul contrar, de permitere a căsătoriilor între persoane de același sex.

II

Cu ce ocazie se uită haita în chestiune la cum au unii chef să se căsătorească?

S-a legat careva de cum își pun ei, drept-credincioșii, pirostriile?

După cum, e problema Bisericii și a susținătorilor ei cum se vor descurca., permise fiind în preajmă mariajele homosexuale. Nu se laudă dumnealor a fi cei mai nemaipomeniți și cu hipersprijin de Sus...? Ar trebui să le fie un fleac, să aibă prin preajmă o mînă de aiuriți doritori să aibă același gen de sculă în patul nupțial.

Partea proastă e că - dincolo de gargara la pătrat - religioșii și Mama lor se sperie din te miri ce. Cel mai rău îi tulbură ideea că nu vor mai stăpîni. Instituțional sau ba.

Îi amenință revenirea la starea de unde au plecat. Echivalentul de secol 21 al catacombelor Romei.

La bani mărunți, prin politică există observația că vii și pleci din scaun cam în același mod...

Mișto chestie-i tinerețea...

Zic astea ascultînd o piesă a Donnei Summer („Working The Midnight Shift”, 1977).

Azi gîdilă în mod plăcut urechile, și cam atît.

Dar și-acum am în urechi cum putea să sune în alte vremi..

Eeee...

Audiția se petrecea altminteri într-o căscioară vai de steaua ei, a unei mătuși brașovene.

Un așa-numit casetofon. Polonez și costînd nu chiar puțin. Găbjisem și vreo trei casete (pe banda cărora se întregistra - două 'fețe' a cîte 30 minute), într-un magazin.

La mătușa, intervenise un radio cu tranzistor, dar baza rămînea anticul difuzor.

Era o chestie care transmitea non-stop (de fapt între 5 și 24) programul I. Se înțelege că dac-aveai chef de liniște trăgeai limba unui potențiometru la poziția „închis„.

De acolo trăsesem două fire, cuplasem la cablul casetofonului și-așa puteama sculta de cîte ori aveam chef vreun „Working the midnight shift” al Donnei Summer...

Cum ziceam, aveau un ce - cam toate muzichiile... 1978? Ce să mai spun de un „Rasputin”, al lui Boney M.

Va fi contat și prezența în preajmă a unei anumite domnișoare. poate nu perfectă, dar cotropitoare de inimă, de ființă. A mea.

Întrebați dacă era casetofonul cu pricina stereo? Nu era.

Vă mărturisesc a-mi fi la mijloc doar fascinația de cum răsuna în fibrele corpului o melodie precum pomenita... Altminteri nu am nostalgii, să mai fiu însă o dată ca atunci. Îmi văd de prezent, pe cît poate fi gestionat ăsta.

Viitorul?

Nu mă bag. Devine el și singur, la un moment dat, 'prezent'...

Pentru că de-aia

…mi-a dat Statul minte: mă las de multe ori pe brațele imaginației. Între altele, decupez statuia dintr-o poză cu premiul Nobel, apoi merg la oglindă și mă uit cum ne stă... Eeee.

Ar subzista o singură chestie. Mică.
Mă sperii cu cîți oameni falși (adică normali...) aș avea de-a face, într-o campanie de acces la bijuteria suedeză.
Bașca dumnealor compromisurile, lăsările de la mine la care aș fi obiigat.
Asta presupunînd că mi-ar rezista fibra.

Veți socoti aici că v-am (pardon!) șocat îndeajuns, cu așa nebunii. Din nefericire, mai e un pic...
La ce ar servi dumnealui Nobelul? Să-mi servească mie, nu Țării - căci pot bănui vînzoleala ferice de pe Acolo (și 20 000 de tipi declarîndu-se amici din copilărie, cu premiatul)...
Parcă nu cine știe.
Tristeți, balamucuri interioare, tras-un-picior, păi toate ar fi aceleași. Neschimbate. Bașca frustările decurgînd din teatrul pomenit mai sus (ar trebui să mă duc în emisiune la Rareș Bogdan... Și să am de-a face cu limbaju-i nonverbal.)

Așa că las deoparte vise personale de premiu Nobel, în favoarea unei plimbări fie și triste - între Bușteni și prima poiană a șoselei Văii Cerbului...

Cred că iritările pe ceilalți

.. cînd apar (iar noi le putem gestiona cît de cît) ni-s o interesantă cale de cunoaștere.
Se înțelege că așa ceva exclude explozia, afirmația dură la adresa aceluia..

Nu-i simplu, a renunța la tare vechiul nostru șablon... Însă poate-i de încercat.

Hm... Nu-i cu nimic mai simplu decît un lăsat clasic de fumat... Dar îi simt avantajele...

PS
La vremea cînd am încercat prima dată să schimb ceva în ograda personală, amicul Vlad Petrușca mă sfătuia: „Stăpînește-te și vei stăpîni lumea”.
Îndemnul comportă un sac de nuanțe, dar nu-i de dat la la coș...

Mi-s zile de interes pentru 'înțelepțisme' scurte...

Vă pomeneam de vorba preluată la un amic (oare cînd au fugit trei decenii?): „Stăpînește-te și vei stăpîni lumea...” Acum, la vederea articolului unei plăcute doamne, sosește altă idee. Ceva mai populară: „Rabdă un ceas și-i trăi un an...”

„Eu vă cred că vreţi să fiţi independent politic, dar unii încep să se îndoiască şi spun că tocmai de aceea refuzaţi să reparaţi o eroare gravă electorală. Şi aveţi tot dreptul să o faceţi, când politicul ia decizii care restrâng drepturile cetăţenilor, inclusiv pe cele electorale. Acum, că şi Curtea Constituţională v-a explicat că puteţi interveni, eu zic să fiţi un veritabil tehnocrat. E de înţeles că vin partidele mari şi vă spun că, dacă nu staţi cuminte pe înaltul fotoliu, vă iau fotoliul, deci nu trenuie să vă atingeţi de legea care le bagă alegerile în buzunar. Dar nu se poate să vă lăsaţi intimidat, doar pentru că vă agită moţiuni sau cine ştie ce alte machiavelisme….„

Contează să nu sări la dor mursecat pe careva, cu extensia a nu voi să tragi iute concluzii... Aș minți să nu recunosc a ne fi mai la îndemînă tărăboiul, imprecația...

La autoarea cu pricina, dacă nu-s grăbit la observațiuni savante, rămîne o contatare aparte: e acolo un copil mic, și o acțiune a lui. O tiradă, după acum a învățat el că-i permis a produce, iar la capăt apare și dorința... Solicitarea.

E de verificat. Și în alte situații.

Că veni vorba, apropo de a nu te grăbi a dori să concluzionezi...

Observam - pe cînd fiul meu îmi expunea oarece savantlîcuri (bucătăria reclamelor pe net) , că-i o chestie foarte plăcută, a nu te grăbi să vrei să-l înțelegi pe celălalt. O să ziceți aici că propovăduiesc dezinteresul, ascultatul de sanchi, însă acea stare - cînd nu te mai grăbești a înțelege tot și imediat - avea un șarm teribil. Ba și perspectiva unei interesante uși deschise, pe acolo...

Păstrarea moralei sociale

… e o chestie aparte...

În articolul de aici e pusă la zid o femeie, iar vorbele acuzatore curg rîu. Că și-a abuzat sexual copiii, într-un spectacol plătit, de Skype.

„Reportaj. Acasă la femeia care şi-a abuzat sexual copiii pe videochat. Viceprimarul satului: „Am ajuns la ştiri în America“/
„Ne-au făcut comuna de râs, dacă am ajuns să ne dea la ştiri în America. O comună de şase mii de locuitori din Giurgiu apare la televizor şi nu de bine. Noi aici ne ocupăm cu grădinăritul, cu agricultura, nu cu d-astea...”

E interesant că nu ne arată și nouă imaginile cu pricina.Dacă tot îmi spui a nu fi frumos, iar eu nu te contrazic, dă-mi voie să văd și eu mîrșăvia...

Însă, nuuuu. Matale ești un cetățean onest, de treabă - dar dacă vezi așa năzbîtîii e ca și cum ai fi luat-o deja razna. Ca și cum mîine ai începe și matale *a pedofili...* („Ce e aia a pedofili? Dumnealor ce fac? Zi-mi și mie...”)

Toți se revoltă, în articolul de gazetă linkat, cam pe nevăzute. Pe *neve*, vorba pokeriștilor...

Perfect uman

Să te plîngi de ceilalți (cu înfloriturile aferente). Să ascunzi contribuția ta nefastă, la situația pe umărul căreia plîngi...:

„.se implinesc 13 ani de cand Guvernul Nastase,ne-a mai distrus un simbol…a vandut Fabrica ARO cu 180.000 de dolari..a urmat vanzarea la fier vechi,concedieri si in final,falimentul…”

Voci din public:
„Ne-au vandut toata tara .....”
„ A raspuns cineva pt distrugerile facute????!!”
„Cuprins de remuscări, Dl. Adrian Nastase a încercat să se-mpuste dar a ratat....Păcat !”
„Un cretin!”
.„El nu a ratat, dar să nu uitam ca stăpânește si arma de vânătoare cu mâna sigură cu care a stăpânit guvernul. ”

Îmi fuge mintea la o vorbă urîtă: „Mai bine singur, decît frate cu cîinele...”.

PS
Mi se pare mie ori IMS-urile copiau GAZ-urile sovietice, care copiau Forduri americane de teren (dintre războaie...)?

Eu nu susțin Basarabia

Mă aflu sătul de ei ca de mere acre, după 25 ani de la o anumită horă în ploaia Pieței Universității.
Mi se sperie gîndul că balamucul de la ei ar intra între fruntariile țării unde trăiesc.

Vorba 'demnitate' e o cale sigură

…de-a ți-o lua în freză.
N-am idee pentru cine, la origine, a luat naștere atare pozițiune umană. Pot pot bănui că ținta era tot pe-acolo, ca bogăție a duhului.

Demnitate conține mască de persoană importantă, plus evitare a confruntării. Dezavantajele de pe aici nu-s mici.

Este drept că actorul cu pricina scapă suportabil - cu așa fugă - din terfelirea imaginii de sine.

PS
Ideea postului mi-a venit de la basarabeana coaliție politică „Dreptate și Adevăr”.

PS2
„Platforma Demnitate și Adevăr”
Prin definiție, doar niște mari panglicari se joacă pe așa vorbe...
Faptul că boborul moldovan s-o omorî după atari formulări nu schimbă mult datele problemei.

Oameni fiind, ne stabilim ținte în viață

Pe drumul lor, e de-a dreptul inerent să ne trezim epuizați, descurajați. Ultimul lucru de care voim a ni se aminti atunci este visul nostru cel roz.
Poate nu-i rău, la acest stadiu, un mic... efort.
Iată în ce sens.

Vorbim cu acel copil din noi cum că da, are dreptate să-și bage picioarele în „proiect”, de care se află satisit în acel moment pînă-n gît.
Îi semnalizăm a-i accepta starea... Nici gînd să-l presăm a continua, în forță chiar.

După un scurt respiro, îl rugăm - pe-acel copil din noi - să dăm totuși încă o dată ochi spre țintă. O privim (cu ochii minții...), iar în paralel gustăm repausul, eventual și dorul de a merge pe drumuri mai puțin pretențioase...

Cred că-i important a nu pierde ținta din vedere, fără a irita oboseala acelui moment...

Niște gazetari în adevăratul sens al cuvîntului...

Adică gata să zgîndăre orice angoasă de-a noastră (angoasă fiind teama aia pe care nu poți pune vorbe).
„Europarlamentari români au semnat pentru Desființarea României.”
La care eu întreb unde e problema, că s-ar desființa România. Și-aștept ca revoltații / îngroziții să lege două vorbe, ce e rău în asta.
De unde senzația că îi sperie noutatea/ineditul situației, și nu că atunci vin dujmanii și ne scurtează de cap.

Problemele

Adicătele chestiile alea incomode în care viața-i tare fertilă.
Una de-asta mă pălește azi.
Aflu că un istoric foarte simpatizat de mine a fost și ciripitor la greu, către Securitate.

Naspa. Dar să vedem cum împac lucrurile în minte.
Pînă la urmă, e încă o felie a vieții, de acceptat.
La o adică, prestațiile anterevoluționare ale dlui AMS se află fleac față de amabilitățile între oameni lecturate actualmente într-o carte despre Lavrenti Beria.

Strict opinie a mea

> *“Administrația Prezidențială, prin Departamentul Educație și Cercetare, lansează în dezbatere publică criteriile pentru includerea evenimentelor organizate, sub egida „Dezbaterii Naţionale pentru Educaţie şi Cercetare – România educată”, de către orice entitate care dorește să se implice în reforma educației. Administrația Prezidențială propune astfel un demers flexibil și participativ, care să permită adaptarea sa permanentă la nevoile societăţii.”*

Cîtă vreme formulezi atît de pietros, doamna purcea e răposată deja în coteț.
Ce îmbunătățiri poți produci cu așa gen de împletire a cuvintelor?

Subsemnatul, fie și neica-nimeni aflîndu-se, și-a dat cu părerea acum vreo lună, despre tarlaua românească a educației. N-am pretenții de luat în serios, doar aș puncta că unghiul nebunului copil al satului nu-i neapărat de dat la coș.
Deși nu va fi înnebunit nimeni, să-i dea ascultare...

Privesc ochii unui politician

… și-mi vine o idee...
Cred că-s tipi care și-au pierdut iluziile de-a gusta vreodată din plăcerile banale, simple ale existenței. Alea care înfloresc fața umană. Iar în același timp au de demonstrat ceva, cuiva (din trecutul lor).

Caracterizare apropiată (dar nu identică) pot primii așa-numiții hard-workeri, cu precizarea că ăștia nu au demonstra ceva. Pur și simplu trag la jug și-atît.

Ce fel de oameni le-or fi băgat n cap că altfel nu se poate - sub cerul ăsta - e de cercetat.

Nu știu dacă mă veți vedea curînd

… plîngîndu-mă de politicieni.
De pe Dîmbovița, Bîc ori Potomac.

Încerc doar să pricep ce mînă în luptă pe careva, cînd - mare speranță a politicii locului - se apucă a glăsui precum mai jos.

Să te adresezi unui copil de trei ani și să-i umpli cu flanșnete urechile-i cele mature... E o chestie atît de nemaipomenită a fi parlamentar, membru guvern ori prim-ministru, încît treaba asta să merite (bașca a renunța la naturale personale)?

Bănui că la mijloc e un gol de umplut, bașca vreun comandament prin familie, cum că nu te mai primim pe-acasă dacă nu ajungi aia sau aia...

”Știu că mulți dintre voi v-ați întrebat unde am fost în aceste zile. Din păcate, mă aflam în drum spre casă din Statele Unite în timp ce Moldova a mai înregistrat un record al rușinii.

Regret că s-a ajuns la violențe. Dar așa cum oamenii au forțat ușa Parlamentului, așa ați forțat și voi, dragi parlamentari, ușa politicii în ultima vreme.

Este clar pentru toți că această guvernare nu mai este legitimă, că nu mai reprezintă voința poporului. Modul în care a fost creată aşa-zisa majoritate parlamentară, modul în care a fost votat guvernul nu au nimic în comun cu practicile democratice. Mă întreb cui au jurat credință membrii guvernului la miez de noapte? Cetățenilor de care s-au ascuns și pe care i-au înșelat?

E firesc să le fie frică după ce au mințit și au furat poporul. E firesc ca oamenii să fie înrăiți și revoltați.
Pe de altă parte, sînt convinsă că prin metode necivilizate nu poți ajunge la o viață civilizată. Iată de ce chem susținătorii PAS să nu se lase antrenaţi în acte de violenţă, deoarece violenţa dezbină, în loc să unească, şi ne face mai slabi, în loc să ne facă mai puternici.” Etc.

(Maia Sandu)

Înțeleg că 21 ianuarie este 'Ziua Internaţională a Îmbrăţişărilor'...

Una din chestiile care-i pică cel mai prost Societății (are o listă lungă...) este să te îmbrățișezi singur.

Puteți trece liniștiți aici și masturbarea.

Ca de obicei, nu era de te ia de urechile și egalii matale pe care educația le-a extirpat total judecata, libertatea.

Uite-așa, eu am chef să-mi plimb trei degete peste epiderma personală și a brațului. Îmi face bine. Căci poate nevasta-i la serviciu ori nu am nevastă.

Nu am chef a ține cont totodată de-o directivă foarte fermă a Societății, cum că dup-o vîrstă mîngîierile, grijile se îndreaptă doar spre generațiile mai tinere - îndeobște din familie...
(... dar se poate găsi fraierului solitar și alți juni de luat în custodie sufletească. În nedormit noaptea de avansul lor prin viață.)

Poate am chef a cadorisi mîngîieri și unor locuri mai deocheate din anatomia proprie. Eventual să pic în fetișism și să mîngîi extaziat vreo piesă vestimentară a sexului opus (dacă nu vă convine, putem lua în lucru fantasme homosexuale, în direcția fetișistă deja menționată)

De cînd e asta treaba altora? Ce, eu mă bag în ce faceți voi? Este că nu?
Cum, ziceți că domniile voastre vă aflați de douăj' de mii de ori mai deștepți? Eventual și mai mulți, ca gură mare? Daaa? Păi atunci citez din Erich Segal, 'Love Story', cam 1970: „Domnilor, am onoarea să vă anunț că mi se fîlfîie!”
.
PS
Doamna la știrea căreia am postat întru comentariu textul anterior sare în sus:

> *DRAGI PRIETENI VIRTUALI SI MAREA MAJORITATE DIN LISTA- CHIAR REALI, VA SUPUN ATENTIEI COMENTARIUL DE MAI JOS, APARTINAND UNUI ASA-NUMIT "PRIETEN VIRTUAL" - COMENTARIU PE CARE EL L-A ADAUGAT UNEI FOTOGRAFII CU DOI COPILASI CARE SE IMBRATISEAZA INOCENT,FOTOGRAFIA PURTAND MESAJUL "AZI ESTE ZIUA INTERNATIONALA A IMBRATISARII" - FOTOGRAFIE REDISTRIBUITA DE MINE, IERI.*
> *"prietenul meu virtual" care a adaugat comment-ul supus atentiei voastre, este dl Mircea Ordean- pe care nu l-am vazut in viata mea, sincera sa fiu nici nu stiu prea bine in ce context a ajuns in lista mea de prieteni, caci face parte din acel 1% de prieteni doar virtuali, restul de 99% din lista mea , fiind prieteni reali, majoritatea prieteni la propriu si nu doar la figurat !*
> *Deci, DRAGII MEI, CE A VRUT SA TRANSMITA DL ORDEAN IN COMENTARIUL DE MAI JOS ??? (comentariu adaugat unei fotografii cu doi copilasi inocenti imbratisati - ca simbolistica ptr ziua internationala a imbratisarii)*
> *>>>>>*

Mi se pare un pic neserios. Deci dumneata sesizezi perfect ce și cum cu scrisele mele. Care altminteri pot fi luate la analiză pe text. De pildă, „Stimabile, la chestia asta nu sînt de acord cu dumneata”.
Dar nu ai curaj de treaba asta. Îți cauți aliați. În fața cărora mimezi că nu înțelegi ce-a vrut a zice celălalt. (în subsidiar, arăți lumii cît de apărătoare a valorilor morale te afli, condamnînd *opposite*-le lor...)
Probabil, contezi binișor că acela se va jena grozav , tras de urechi în fața Obștei. Aceasta din urmă fiind iar o chestie curajoasă foc (se bagă doar cînd e multă împotriva unuia). Și democrată, ținînd cont de punctul de vedere al judecatului de nu mai poate. De ce nu mi-ai cerut mie detalii, ce-am vrut să zic? Sperietură? De idei în afara șabloanelor, respectiv de bărbați?

Faptul că dl Papaiani șede

… cu mîna, profund, spre tîmplă nu trebuie să vă înșele. Nu-i un priceput în ale istoriei, pentru a ști dacă țara „niciodată n a avut bani...”....

Dînsul e doar un demagog. Care știe de efectul vorbei „cei mulți”. Plus „care țin de fapt țara asta”.
Pînă să ceri socoteală altora întru corectitudine, dle Papaiani, dă un ochi în oglindă. Iar de nu-ți place cum conduc alții țara, înhamă-te dumneata la acea sarcină, a conducerii.

Nu iau apărarea beneficiarilor de pensii amintiți. Dar barim aceia nu se laudă a fi lacrimă.

„O seară de solidaritate şi literatură

… dedicată poetului palestinian Ashraf Fayadh, condamnat la moarte pentru apostazie de către autorităţile din Arabia Saudită. ”

Cred că frumos era să dați scrierea incriminată, plus cum arată legile lor.
Chiar și acea hotărîre saudită, dacă se poate, ar fi prins bine unei corecte informări.

Faptul că la mjloc e o posibilă moarte de om, ba și multă lume fină nu mă face să ignor ușurința cu care se trece peste acele amănunte...
Clipul în care se dau niște detalii nu-mi este relevant, părtinirea lui fiind vizibilă pînă și unui mediocru în limba engleză.

> Discuții, la chestiune:
>
> Cristian Sima:
> *”Ce relevanță ar avea hotărârea de condamnare și legea în baza căreia a fost condamnat? E clar că nu au nicio legătură cu prevederile Declarației Universale a Drepturilor Omului referitoare la libertatea de exprimare, de conștiință și religie.”*
>
> M.Ordean
>
> *„Înțeleg de aici, domnule Sima, că Arabia Saudită a semnat acel document, iar în paralel își ucide cetățenii dacă vin cu apostazii. Aveam însă în vedere în principal informarea gazetărească. Care, după mintea mea demodată, trebuie să fie amplă și nepartizană.*
> *Articolul /…/ e neserios, inclusiv pentru floricelele care țin loc argumentelor. Pînă la urmă, tipul era major și vaccinat. Cunoștea regulile jocului.*
> *Interesantă și reacția jurnaliștilor pomeniți de OC. Miros acolo dor de a scrie tot ce le dă prin cap, dar să nu le ceară nimeni socoteală.”*

Cîntece din Piața Universității 1990

Inevitabil, le privesc azi cu alți ochi.
Mai critic. Iar așa ceva nu-i egal cinism ori neam-prost: pur și simplu pot mirosi ce e aia propagandă, ce e aia părtinire ori umflat cu pompa.
Nu mă mai tulbură ca altădată nici piesa cu „... tații lași!!”. (ce-i drept, și rupîndu-mi inima-n două, e tare fain...)
Totul curge...

Istoria, viața...

În 1990, Mircea Diaconu era știut, domnul cu bărbuță de-alături ba.

Azi, simpaticul actor mai e pe Scenă, în vreme ce mandatul prezidențial nu i-a putut opri lui Emil Constantinescu recăderea la stadiul 'no one'...

Minus 14 grade

Un țurțure în fața geamului provoacă un gînd spre Labiș: „Gerul s-a topit și-a curs pe pămînt”.

Dinspre Joseni sînt privit cu îngăduință.

„Singurul mod de a realiza lucruri minunate

… e să iubești ceea ce faci.” (Steve Jobs despre viață)

Sună frumos, zisa lui Jobs. Are însă o hibă: ce te faci cînd nu izbutești a iubi lucrul executat? Căci nu are nimeni contract a pupa doar sarcini plăcute...Pe de altă parte, și fără să am idee dacă Jobs a făcut chestii pe care le iubea. De ce s-a tras la față și a murit cam iute?

Urmează ca dvs. să decideți dacă spun astea cu răutate, sau realmente lucrurile nu șed întotdeauna ca-n citatele roze?

PS

Mi se pare mie ori tata Jobs nu le avea cu zîmbit în privire?

*

Că veni vorba despre tărășenia asta numită Viață... Și glumind pe jumătate.

Într-un vechi tom, privind lucrurile imposibile (nu, nu-i acela recomandînd cana cu mîner pe interior!), se tratează despre rezolvarea problemelor.

Care ar decurge în etape.
1. Identificarea lor (treabă nu tocmai ușoară, psihicul nostru refulînd trebile ce par a ne depăși...)
2. A nu ne speria grozav de ele.
3. Luat cu ușurelul, pe drumul rezolvării.
4. Felicitat strașnic - pe noi înșine - la urmă

Un cerșetor

… la ieșirea dinspre intersecție a stației metrou Politehnica.
S-a băgat înt-un mic-mic intrînd, al unei uși metalice, în dreptul părții de jos a scării rulante.

Nu țip asupra nedreptății lumii (inevitabil mintea îmi fuge aici la Crosul de 34 etaje, ținut în răstimp în alt colț al Bucureștiului.
Îmi pare doar rău, că respectivul are o singură viață.

23 ianuarie 2016

Lună plină.
Și tare frumoasă (gerul taie însă din dispoziția poetică. Aud că la noapte vor fi în București minus 16...).

Patrotismul are hazul lui...

Nu spun un secret că se hrănește cu slogane. A la: „„Sa fim uniți si romani!”

Dacă te-apuci să întrebi la ce mai e nevoie de așa îndemn, căci noi - nu? - ne aflăm toți și total cuprinși de-așa sentimente, se uită frații urît...
De fapt, una din cele mai mari iritări umane posibile este de-a fi prins cu vreo minciunică..

Nu știu dacă afirmația lui Becali de aici

…vine din postura de zglobiu al satului, ori a tras cu urechea pe undeva...

„ Nu poate să scrie Manolescu așa ceva! Și nici Pleșu nu poate să scrie așa ceva! Trebuie să simți așa! Nu poți să scrii ceea ce nu simți! E adevărat, sunt unii filosofi, cum este Liiceanu, CARE E ATÂTA DE INTELIGENT, ÎNCÂT EL POATE SĂ SCRIE CEEA CE NU SIMTE (s. MO). Sunt unii atâta de deștepți!”

Corect!

Mai jos, eu mă aflu invidiosul și gîndăcelul care se dă la ditai leul culturii românești.
Dar tot o zic.

Fie și fără să fi citit eu mare lucru, din literatura noast'. Dar n-am mai întîlnit sloi sufletesc precum dl. L.
Pentru că personalitatea noastră compensează și ea cum poate lipsurile proprii, G. Liiceanu scrie mult despre sentimente calde. Vezi volumul „Declarație de iubire”.

Că veni vorba de ultimul, sînt de niște săptămîni bune într-o paralelă. Cum își privește dl Liiceanu mentorul, și cum gîndăcelul de pomeneam mai sus. Mai las a se coace subiectul însă, pentru că însăși relația-mi - cu cel ales drept dascăl cîndva - mi-i neclară.
Neclară pentru că nu i-am dat multă atenție anterior, iar în același timp îmi descopăr sentimente, atitudini ce nu se nimeresc pe șablonul social pentru așa ceva. Adică relația cu un magistruuuu...

La o adică, înțeleg că nici dl Liiceanu n-a fost de pus la rană, în colaborarea-i cu d. Noica...

PS
Legat de criticismele-mi de acest fel, eu însumi admit că nu e o treabă foarte frumoasă. Dar un ceva mai tare decît mine împinge așa observații la suprafața persoanei, iar apoi vă plictisește pe dvs. cu ele.
Sînt om. Ca atare, admit că ceva oftică mi s-o trage și pentru că oamenii de la „Humanitas” ziseră *niet* unui manuscris de-al meu...
La ce-așa ascunde amănuntul acesta? Să fiu eu sănătos cîte-a mișcat dorința de revanșă pe lumea acesta...

Mergem înainte.

În chestia cu volumele scrise în pușcărie

Pînă să ne bășicăm / iritățm noi de modul cum și-au redus niște ingenioși perioada detenției, trebuia să ne aflăm perfecți și să ghicim că există acea portiță.
Dacă realitatea ne-a păcălit, asta e - hapu-i de înghițit.
.
Acum facem cam tîrzior scandal, dewfăcînd în paralel larg cutia cu morale.
.
În context.
Noi, aflînd-ne oameni, fi-vom pînă la sfîrșitul lumii niște imperfecți.
Ca urmare a ultimei trăsături, vom reproșa unor semeni - ce ne stau în gît - taman gesturi imperfecte. Neoneste de pildă.

PS
Îmi mențin dspoziția de-a da ochi spre ce-i mînă cu adevărat în supărări, pe deranjații de acea literatura-a-detenției...

Oare ce se întîmplă, prin viață

… cînd îți dai voie nițel mai mult a greși?

E posibil să afli, cu așa îndrăzneț prilej, că vreo jumătate dintre gesturi nu era de fapt greșeli.

Pur și simplu ți le reprima un sistem nefericit de valori, clădit prin locurile traversate cînd te-ai aflat în formare... Acolo, vreun nene putea avea sensibilitate (experiențele-i trecute de viață...) la vreo chestie. Și ți le semăna de asemenea matale.

Care te vei fi aflat prea mic - pentru a verifica ori a te opune.

Dl Iorga e un pic răutăcios aici

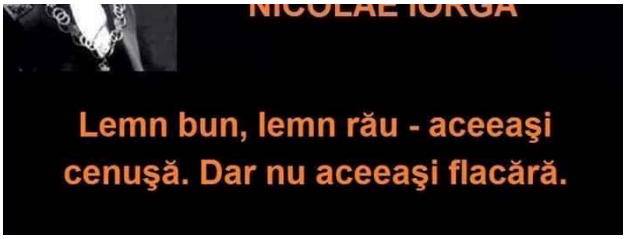

Nu-i vina noastră, a unora, că unii ne-am născut mai tembeli - deci nu ardem la fel de plăcut ochiului, precum norocoșii la naștere.

Pe de altă parte, destui amărășteni au sfîrșit mai frumos decît un mare istoric la Strejnicu (nu toate amănuntele de atunci figurează în cărțile de istorie).

Undeva, la un subiect în sine terestru

… doi bărbați spun din senin „Doamne ajută!”, ba și adaugă cîte o reproducere după icoane.

E interesant că așa nucă în perete nu e sancționată. Adică vreun ins normal să atragă atenția acelora (respectuos, firește) că li-i nițel aiurea intervenția...

De unde-o veni așa reticență, a insului normal? Teama de gura mare, de nestăpînitul interior al creștinului?

Ori grija că există totuși un Dumnezeu, ce-ar sancționa pomenita punere la punct?

În fine.

Pînă una alta, scriu astea de mai jos:

”Apropo de *Doamne ajută!*. Și aflîndu-mă om care ia în serios lucrurile.

Cînd emitem, cu atîta foc în inimă, o așa rugăminte, bănui că se află Careva la capătul celălalt.

Oare El nu dă și dacă nu-i ceri? Așa, din pură simpatie pentru creațiile sale, oamenii...

În paralel, și anticipînd nițel, mă miră furia unora, cînd pui asemenea întrebări, zic eu de elementar bun simț (la bani mărunți, nu mi-am proiectat eu mintea, mi-a venit gata, la naștere... Iar de vreo intervenție ulterioară a Diavolului nu bag mîna în foc...).

Tot pe acolo.

M-am uitat și eu prin jur, cum Îl tratează oameni pe Dumnezeu. E destulă fricǎ... Mai exact de un Cineva căruia nu poți ști cînd îi sare țandăra.>

.

Bănui că destui inși la locul lor vor fi indispuși de zisele-mi...
Cred că îi mînă în intervenție teama că Înaltul există, iar pe deasupra le va reproșa că nu au condamnat un impertinent religios ca mine...

PS
La o manifestație politică de la Chișinău, orele astea, cineva e cu icoană după el.
Fără îndoială pentru a-l ajuta în dorința-i politică (adică să se-aleagă praful de Plahotniuc).

Interesantă e mintea unora...
Nu le dă prin cap că pot ieși cu icoana și susținătorii lui Plahotniuc acela...
Ziceți că nu le dă asta prin cap, iar paralel sînt convinși că Dumnezeu stă cu privirea doar spre persoana aacelui purtător de icoană?

Foto dreapta: Tatiana Etco.

Oare de la cine-o fi venit indicația?

Să nu mai spunem Unirea Principatelor, ci Mica Unire?

Am văzut eu dimineață, pe siteul României Libere, dar am zis că-i figură de stil a respectivilor.
Acum observ că-l vîntură și doamna parlamentar Roberta Anastase...

Oare între pereții cărei instituții se nasc așa idei, așa îndrumări? Și pe ce căi sosesc apoi în diferitele - pardon! - mădulare sociale?

Ideea din aval

… nu e dintre cele mai tonice, recunosc...
Mă întreb uneori, privind contemporani și gesturi ale lor, cum s-ar fi comportat ei în vremuri din trecut. În 1940-50 de pildă.
Bănui că exact precum citim prin cărți, a se fi viețuit atunci. De pildă, pentru a-și goni plictiseala, ar fi dat fugă pe șoseaua Colentina, să-i vadă pe rușii nou sosiți (în limbaj 2016, bolșevicii cotropitori).
Omul e supt vremi, preciza cronicarul...

I

Îmi care sub ochi o carte, editată de Academia Civică. Despre cum fu la instaurarea comunismului, în România.

Păi fu mai mult decît neplăcut (și motiv în plus să mă bucur a fi apucat vremurile de acum!)...

Aș puncta în contextul acestei lucrări (mai exact a unor pasaje de acolo) două chestii.

Sînt pomenite dramele soldaților români ajunși prizonieri ai sovieticilor (teribilă scena cu un tanc ce intră pe neașteptate într-o coloană de prizonieri).

Puteți a mă acuza aici că mă aflu spion, agent plătit (de cine vreți dumneavoastră). Dar tot întreb.

Dacă nu mergeam în război spre Est, și probabil pierdeam Nordul Ardealului, viețile a vreo 700.000 de compatrioți nu făceau mai mult decît acea provincie?

Sînt vieți.

Acum, și anticipînd reacția dumneavoastră.

Ultima fiind implantată în onor cetățeni prin educație, verbală sau ba. Mai exact, că țara merită jerfă de vieți (ale noastre). Și - aici abordînd nonverbalul pomenit mai sus - dracul ne ia dacă ridicăm vreodată un alt punct de vedere!

Alea-s 700.000 de vieți.

Pe care aceia nu le vor mai trăi în viitor / nu vor da 'Undo' ...

Mi-e doar un punct de vedere, și cred că țara asta e prea solidă pentru a se turbura dintr-atît...

II

Aici e vorba de-al doilea (pomenit) punct, născut din lectura cărții cu pricina.

Un cetățean, viețuitor în cumpliții ani '40-'50, trece pe hîrtie nenorocirile. Dar încheie mai mult decît neașteptat (pentru mine!) textul său.

Scăpăm de totalitarismul / mesianismul unora, pentru a nimeri pe-al dumnealui!

De fapt, pe-al firii umane...

.

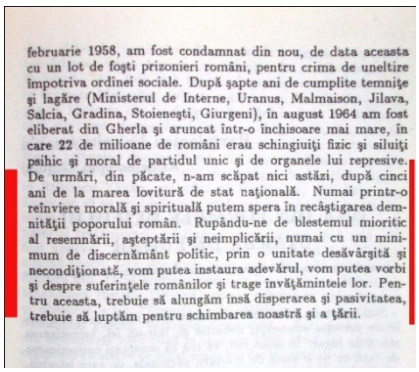
februarie 1958, am fost condamnat din nou, de data aceasta cu un lot de foşti prizonieri români, pentru crima de uneltire împotriva ordinei sociale. După şapte ani de cumplite temniţe şi lagăre (Ministerul de Interne, Uranus, Malmaison, Jilava, Salcia, Gradina, Stoieneşti, Giurgeni), în august 1964 am fost eliberat din Gherla şi aruncat într-o închisoare mai mare, în care 22 de milioane de români erau schingiuiţi fizic şi siluiţi psihic şi moral de partidul unic şi de organele lui represive. De urmări, din păcate, n-am scăpat nici astăzi, după cinci ani de la marea lovitură de stat naţională. Numai printr-o reînviere morală şi spirituală putem spera în recăştigarea demnităţii poporului român. Rupându-ne de blestemul mioritic al resemnării, aşteptării şi neimplicării, numai cu un minimum de discernământ politic, prin o unitate desăvârşită şi necondiţionată, vom putea instaura adevărul, vom putea vorbi şi despre suferinţele românilor şi trage învăţămintele lor. Pentru aceasta, trebuie să alungăm însă disperarea şi pasivitatea, trebuie să luptăm pentru schimbarea noastră şi a ţării.

Nimeresc pe aici un video clip

… cu un copil prins cu colții de-un Rotweiller.
Și reîntîlnesc neamul prost. La pătrat.

Nu e al așa-zisului cocalar (nici nu arată), proprietar al fiarei.
Ci al celui care distribuie filmulețul, adăugînd textul: *„Tu ce faceai daca ala era copilul tau?”*

Una la mînă, că nu se dau detalii asupra incidentului. De unde a pornit, unde se petrece, ce s-a întîmplat apoi.
Apoi, zisa aceea, cu *copilul tău* îți trezește marea îngrijorare, că putea fi așa ceva - și pe care anterior e posibil să nu o fi luat în calcul.

Ca părinte.
Ori îți pierzi cumpătul și repezi primul obiect solid din jur în capul cîinelui.
Ori ești un pic fricos și atunci mai că se prăvale iadul peste tine, de a nu putea întreprinde nimic. Eventual țipi isteric, chiar bărbat aflîndu-te.

Vreo eventuală teamă că mă-nșel în părerea de mai sus mi-a fost spulberată de furnizorul clipului.
E fila Fb *Doza de rîs*...

PS
Interesant și tipu care stă să filmeze, în loc să intervină... Ori barim să nu filmeze.
Vă imaginați cum a comentat întregistrarea cunoscuților, spre seară și pe ecranul unui computer?

Stau onorabil

… la capitolul interes pedofilie (așa s-a întîmplat).
Nu bag însă mînă-n foc - de același lucru - pentru tipii care-au purces la reclama de aici.

Iei imaginea unei dudui neisprăvite fizic, dar îi oferi și echipament de femeie-n călduri, cît și o ștampilă alături: „La Femme” (interesantă folosirea articolului hotărît...).

Cum așa reclamă stă bine mersi în miezul urbei, mesajul subliminal este că s-a dat liber pentru înclinațiile aparte spre fetițe...

În context, și pentru că tot pomenea azi o prietenă despre romanul Lolita, am impresia că acesta din urmă fu ocazie perfectă pentru destui domni, de a-și trăi în formă suportabilă niște porniri pedofile.

Oare de ce simțim nevoia

… să numim pe cineva (cu merite în societate) drept 'maestru'?
Nu știu cum s-o numi termenul în psihologia înaltă, dar e posibil să glisăm cu simpatia de propriul tată, spre acela.
Acea vorbă fiind un mod de a-l întări în existența-i, pe respectivul senect.
Iar în paralel să ne punem și noi un pic bine, cu el. Un fel de mînă ce spală pe alta - înclinație altminteri curentă, între oameni..

Este și-un semn că ne-ar pica bine o titulatură similară, la bătrînețea noastră cea de cîndva.

Mi-i o părere, sper să nu faceți caz excesiv de ea...

PS
Pentru că am crescut într-o familie un pic mai tulburată, nu mi-ar plăcea nici să adresez, nici să primesc așa compliment.

De 24 ianuarie

… Primăria din Sfîntu Gheorghe are arborat un drapel negru, între cel național și al Uniunii Europene.
Naționaliști de-ai noștri sar în sus.
Pînă la urmă edilii oferă o explicație. Nu știu cît de cusută cu ață albă.

Dar tot i-aș întreba - pe deranjații de negru - care e problema, că acel drapel e arborat, de 24 ianuarie. Recunosc a-mi fi și-un pic de sadism la mijloc.
Căci nu se așteaptă deloc la așa întrebare, iar vreo încropeală de răspuns trebuie să fie șarmantă.

Aici, și paradă de nemodestie făcînd, trebuie să mă pun eu în locul dînșilor. Asta, și pentru că dumnealor refulează scurt - în urma întrebării ticăloase - eventualul răspuns.

Îmi pare că iritarea principală decurge din ideea de moarte. Via naționalism și Țară, e atinsă de fapt teama lor de așa Ceva.
Se înțelege dumnealor că nu-s nebuni a recunoaște așa ceva.

Priveam ieri știrile TVR1

Despre ziua de 24 ianuarie.
Să fiu iertat, dar minciuna și exagerarea se aflau la greu, pe acolo.

Că să vezi ce Horă a Unirii s-a încins la Gara de Nord.
Bănui că ideea asta a mers perfect celui cu friptura duminicală sub nas, și-n fața televizorului găsind-se. Mie nu mi-a putut scăpa însă artificialul manifestării.

Ba chiar am stat a intui cum va fi arătat mailul prin care se cerea onor conducerii Gării a face aia și aia. Cine a mînat în lupta cultural-națională niște copii din Brăneștii ilfoveni n-am idee, doar pot bănui că de capul lor nu s-au aventurat atîta, prin ger. Iar în săptămîna precedentă s-au ținut de repetiții.
Ticălos gînd m-a dus și spre cum o arăta devizul: „vopsit locomotivă tren în tricolor. Costat vopsea atît. Iar manoperă atît."

În paralel, apropo de gînduri mari și teveriste pentru Alex. Ioan Cuza, numai bine răsfoiam o carte despre CA Rosetti. Apărută nu chiar ieri și avînd autor pe Marin Bucur.
Pe acolo, cetățeanul avînd azi piață în buricul Bucureștiului îi acuza pe Cuza și pe Kogălniceanu de corupție. Înțeleg că va fi existat nițică exagerare jurnalistică, dar adevărul nu va fi plecat de tot de-acolo. Spun asta retoric, deoarece una-două tot am mai răsfoit și eu despre viața reală a lui Cuza. La bani mărunți, nu ar fi urcat unde-a urcat, dacă era de pus la rană.

În context, i-am privit ochii - într-o poză (mulțam TVR1!) după care se va fi executat tabloul celebru. Nu-s aceiași, cu ăi realizați de pictor.
La final, bănui spusa dumnevoastră: că mai al dracului cetățean nici că s-a ivit vreodată sub cerul Rromâniei, decît cel care scrie ăst post. Totul mi se trage însă de la un banal sentiment de nesiguranță, observînd în jur frumosul (și generalul) mod de gîndire expus mai sus.

Tocmai vă pomeneam

…de sentimentul de nesiguranță existențială al cuiva.
Imediat, îmi cad ochii pe-un titlu gazetă:

„Judele Adrian Podea, prins de DNA cu aceleași metode aplicate de el când lucra pentru Securitate..."

Trec peste mișțoul cu 'judele'... Și datul umanist cu părerea de-acolo.
A fi prins de DNA înseamnă și decizie definitivă a justiției?

> *„Bre, Ordene, matale te născuși în wrong tine și wrong place"*
> Corect, mon colonel, dar pas de schimbă ceva! Mai avem a ne chinui vreo 15 ani, în nefericita situație...

PS
Nu-mi reproșați c-am citat din imundul ziar „Cotidianul". Nici jurnalele de frunce nu se comportă altfel.
Altminteri, toți strigăm că de ce nu merge Țara (spre) bine...

Între atîtea rețete ale Fericirii

… îndrăznesc și eu una. Să-ți dai voie, conștient, a fi speriat de bombe.

Mă lăudam foarte de curînd

… că mă fac băiat cuminte... Mai amîn un pic.

Catchul pe Fb al unui articol debuteză așa:

„EXCLUSIV Gazeta publică în premieră documente clare despre scandalul cu acoperișul de pe Național Arena! Haos, derută și minciuni în administrație”

Or.

Șed prudent, cînd prima frază a materialului conține „Exclusiv” și „(documente) clare”.

Asta, pentru că-i foarte posibil, în acel articol, ca un incorect să arate cu degetul pe altul.

În rest, accept că s-or fi făcut măgării la stadionul în chestiune. E sport vechi în țara asta.

Mai observ pe-acolo o chestie. Materialul nu-mi apare sub ochi pentru că am legat eu amiciție cu distinsul condeier sportiv. Ci pentru că se află sponsorizat.

Un lucru oarecare

…poate fi privit din n unghiuri.

Mă uit la imaginea asta și cred că-i un panoptic util, pentru știință firi mioritice ale anului 2016. La bani mărunți, nu cred că ochii sticlesc tare diferit față de vreun 1930.

Imaginea alb-negru: Patriarhul Miron Cristea, la o Bobotează, în dealul Mitropoliei (fototeca Ortodoxiei)

Ăștia sîntem.

După care, asemenea unui Gică Petrescu (după ce a oprit 20 ani din buchetul personal scurs), pytem porni „pe drumul dragostei”.
Al nedurerii de cap.

Este drept că, de vrei să cîștigi un ban ca ziarist, e obligatoriu a cînta în strună om de rînd. Asta înseamnă gîdila în mod plăcut agresivitatea.
Deci nema șanse a deveni subsemnatul gazetar...

PS
În context ochi sticlind.
Teoretic, privirea tinerilor de la momentul istoric x diferă de a copților (ca etate).
Dar cam totdeauna în ochii junilor a stat dorul de afirmare cu orice preț. Chiar cu orice preț, noroc a fi stat educația în drum

Permanent, ne temem

… de diverse, în jur.
Refulăm / ne ascundem pînă și nouă nună parte a situațiilor de acestgen.
Cu ocazia acestui din urmă fenomen, nici nu apucăm a vedea ce și cum ne-a tulburat crunt, că am și îmbrățișat atitudinea, masca ce credem noi că dă bine.

2016. Și auzită la alții

Un hoț de buzunare, amestecat între călători, ochește un tip ținînd aparent neglijent o cutioară de IPhone 6. Socotindu-și bine mișcările, cînd la difuzoare se anunță închiderea ușilor derbedeul înșfacă acea cutie și fugi spre exteriorul stației!
Proprietarul, după inerenta clipă de stupoare, începe a se lamenta: „Aoleu, mi-a luat hamsterul!...”
Ce față o fi făcut zulitorul, dînd nas în semiîntunericul străzii cu ochii micului animal, e altă distracție...

”Daca omenirea ar avansa moral, spiritual ?”

Morală.
Spiritualitate.

Dincolo de faptul că nu ne aflăm căzuți de acord asupra celor două noțiuni (ca atare, e posibilă interpretare de aici pînă la Pluto).
.

Acum descopăr (mea culpa!) că 'spritual' e o chestie goală interior ce nu s-a pomenit. Mi-e groază să mă uit în vreun DEX, mai mult de jena celor care s-au căznit de-o definiție.

Faptul că nenumărați mari filosofi vor fi jonglat cu ideea nu mă tulbură prea tare.

„Să ne rugăm pentru Moldova!”

Bănui că și tabăra adversă - a mafioților (vorba unor demonstranți din Piața noastră a Victoriei) - saltă rugi lui Dumnezeu. Pe cine o asculta Ultimul?

Numai în locul Lui să nu fii!

Abia aseară am văzut

…pelicula „Cartea lui Eli”, realizată în 2010 (reticențele-mi anterioare fură din teamă paratizanat religios la greu...)

N-am idee de-oi da vreodată ochi cu Dumnezeu. În caz că s-o putea, vreodată, L-aș întreba dacă e de acord să se mintă, să se potlogărească în numele Lui.

Căci cam asta se întîmplă în film.

Și-n atîtea alte situații, sub Soare.

La balamucul ce există prin jur, cred c-aș fi dezamăgit, la urmă de tot, să descopăr că e Careva ce pune ordine pasămite în Lumea asta...

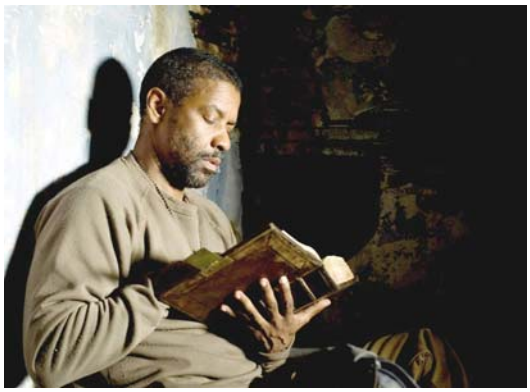

Pomeneam ieri

… de prudența cu carele tratez ideea de spiritualitate. Prea o vehiculează mulți - cărora nu le citești presupusul spirit, în ochi!

Astăzi, similar, o zisă frumoasă: „Are ăsta demnitate ???”

PS

Caragiale umbla prin lume cu ochi cît cepele, pentru a repera situații, indivizi care-i serveau ulterior la zămislirea personajelor sale.

Cam pe-acolo, cred că Facebook e o mină de exprimări antologice. În sensul pline de sevă. Cum e citatul de mai sus. Să vorbești întru demnitate, dar să alături politicoasa vorbă „ăsta”. Plus trei semne de întrebare.

Ziarul „Adevărul” țipă în mahala

… asupra ticăloșiei unui vînător. Care împușcă, iar apoi dă și poze cu căprioarele ucise

Se înțelege că distinsa gazetă nu-i nebună a spune cît - în acea revoltă - e teamă de moarte a noastră (căpătată cam cînd ne-am născut).

Și mai puțin grijă de necazurile animalului...

Totodată, pravdiștii nu dau fuga în paralel - pe la abatoare. Unde pe domnii porci (între alți) nu-i plînge nimeni.

PS

Nimic nu-i mai frumos, decît graba de-arunca piatra, a unui măreț și creștin popor...

Privesc articolul de aici

… și realizez încă o dată două mari nevoi ale omului, sub Soare.

A se ști important. Și a-și domoli, prin diverse 'droguri', angoasele existențiale.

În baza acestor necesități, și alimentînd un fel de comerț social, servim altora ceea ce vor aceștia să audă. Iar dumnealor ne furnizează la fel (cînd nu ne certăm pe față)

Așa se ajunge, în medii psiho, la multă simpatie pentru așa texte:

> *„Cioran si Leopardi au impartasit aceeasi experienta capitala a plictiselii, asadar sensul de vacuitate universala a lucrurilor pe care le-au perceput... nu doar la nivelul gandirii lor, ci si la cel al carnii. Au fost doi sceptici, lipsiti de orice iluzie, desi au recunoscut necesitatea acesteia pentru viata si istorie.*
> *Considerau ca omul e un animal ciudat inca de la origine, care s-a abatut de la calea naturii pana la punctul unei anomalii amenintatoare, mergand fatalmente spre propria distrugere. Aceasta a fost cauza prima a antiistorismului si a antiumanismului lor radical.”*

Ca părere nițel primitivă a subsemnatului despre cultură, n-am idee cît este în dumneaei cunoaștere a realității. Dar identific la greu cele două necesități pomenite în amonte.

Privind lucrurile dintru succesiune a generațiilor.

Pentru a depăși neapărat compostul creat de înaintași, sporești complexitatea unor producții precum aceea citată. Nu-i obligatoriu însă, astfel, a mirosi mai mult adevăr.

Ce-i drept, întreaga tărășenie poate fi privită și ca protecție psihică. Plus liant social (mai bine să ne unească o aiureală, decît nimic...).

„Ion Raţiu a arătat, în urmă cu peste 20 ani

… direcţia în care România merge astăzi”

Ce plăcut sună! Atîta tot că simpaticul țărănist (era un dulce!) nu s-a priceput a ne face s-o luăm într-acolo.

La bune intenții, înțeleg că nimeni nu ne întrece...

PS:

Cineva spune c-a deprins gazetărie occidentală de la Rațiu. Frumos zis, dar practica ne omoară:

„politicienii <dromaderi> (sensul caragelian) de azi”

La mine în mahala

… există o replică. „M-ai văzut mai prost?”

E de aplicat și unei vorbe mărețe, emise de Ion Rațiu: „Fă ceva pozitiv pentru ţara ta şi pentru compatrioţii tăi. Oricât de modest sau neînsemnat este ceea ce faci, fă-o în fiecare zi.”

Perfect. ...Dar țara ce face pentru mine?

Putem studia ce ne vine a rămîne lați la așa citat (ori la acela J.F. Kennedy, pe tipic). Întrebarea mea rămîne însă.

Hazul lumii – ori am citit eu prea puțin?... – este că n-am văzut unul a-și bate capul cu așa problemă. Ce dă Țara, la schimb (bănui că ne aflăm bine educați. Am uitat a exista și un interes personal)

Ce-i drept, ălor de-și lăsau neveste, copii, case și plecau 'nach Ost' li se dădea o soldă. Modestă (n-am auzit să se fi procopsit vreunul) Și gargară deasupra gropii - care mai avea parte de una...

„Suntem ceea ce iubim

… a zis, la un moment dat, Nichita Stănescu.. ”

E interesant aici cît de iute ni-i păcălită mintea! Ea avînd senzația că Stănescu a iubit cît a sui în Rai, din timpul vieții.

Trec peste faptul că noi, dacă luăm cunoștință de zisa poetului, tot nu ne schimbăm firea...

”Asta cu Ceaușescu

… [că ar fi făcut azi 98 ani, n. MO] nu mă deranjează. M-ar deranja însă dacă aș vedea, prin 2040, de pildă, scris pe burtieră la TV ”Ion Iliescu a împlinit azi 110 ani și se simte excelent...”

O mică și durabilă oftică pre tatăl personal, la bază?

„MĂ SIMT DAC

… DESCENDENT A LUI ZAMOLXIS, BUREBISTA SI DECEBAL.SUNT MANDRU DE ASTA SI SUNT PERFECT DE ACORD CA TARA NOASTRA SA SE NUMEASCA DACIA.”

> Răspuns al cuiva:
> *”Nu știu dacă ai aflat, dar dacii nu s-au prea omorît cu scrisul. În ochii mei barim, asta nu e o o notă bună.”*

E de-o cercetare psihică, ăst dor de a ne identifica dacilor...
Se înțelege, o explorare după tipicul dușmanilor acestora: „Sine ira et studio”.

Că veni vorba, tărășenia cu trasul de la Rîm a ținut cam cît timp a fost susținută de oficialități.
Care oficialități, după două decenii de pauză în trecut strada pe popor, și-au reluat rîvna - în alt gen de naționalism...

„Atunci când ierți

… nu schimbi trecutul… ci viitorul!"

Eu unul nu cred că există iertare. Nu te lasă trupul la asa ceva. El a căpătat la un moment o rană, provocată pe altul - iar dacă ar uita acea cicatrice, s-ar trezi lovit ca prostul (în același loc), data viitoare...
Nici moralmente nu cred că e bine să ierți. Astfel, agresorul va ști că nu-i chiar în sat fără cîini.
Vigoarea cu care-i vehiculată ideea iertării - vezi citatul de sus - ține de copilul cuminte din noi...
Care joacă teatru (sperînd la recompensă), cum că execută acel îndemn social/biblic.

Într-un tren oarecare

… un prieten[1] descoperă vizual un senect aparte.
Genul care nu doar a trecut prin viață X ani, dar și-a șlefuit și tot atîta vreme ființa.

[1] Cristian Vasile

Nu puțini, la comentarii, ar vrea să îmbătrînească precum dumnealui, dl profesor...
Nici nu mai contează că nu-i știm numele ori în ce-a profesat. Entuziasmul ni-i general.

Doar boul e consecvent.

Pentru că se afla politicește de stînga (eu trăind în România lui Ceaușescu), decenii la rînd nu am putut s-o înghit pe Joan Baez.

Mi-a trecut în seara asta, ascultînd-o cu „Babe I'm Gonna Leave You”...

În paralel, poate nu-i bine să ne dăm la coș așa-numitele noastre defecte. De pildă subiectivismul poziției de mai sus (bașca inconsecvență). Niciodată nu știi cu ce lucru valoros din tine (descoperit încă sau ba) e legat, ca în filmele cu evadați aflați pereche în cătușe...

Cînd te gîndești că Acele Morarului

… stau acolo de pe vremea cînd omul nici nu aflase că se pot trece munții...

Mă mai trec uneori asemenea pusee de imaginație... Alteori mă întreb cu cîți metri ori zeci de metri vor fi fost mai puțin adîncite Hornurile Văii Seci a Caraimanului, acum niște zeci de mii de ani... Și invers. Cît de mai-în-adînc vor fi peste un timp similar.

> *„Nu e cazul. Știu din surse sigure că ne von ciocni de cometa 14597beta.”*
> *Da?*
> *„Da.”*
> *Asta e.*

Din vremuri de prigoană a intelectuallilor

Care-și scriau impresiile, din prima tură solo la Omul Bucegilor, pe unde apucau.
Și în supraveghere de ochi extrem de atenți.

Sînt ins care se mișcă greu

… ori deloc, în direcții mult agreate de public (acela romînesc...).

De pildă, realizez că - într-o țară de sfătuitori (se înțelege că geniali!) - nu mi-a venit niciodată a consilia pe vreun Președinte ce să facă.

Pe cine să-și ia consilier, respectiv pe cine să trimită într-o berărie din Munchen (sic).

„ Președintele nostru ar trebui să învețe...”

Mi-o fi la mijloc și-un pic de idee că sibianul în chestiune e întreg la mine, respectiv își are socotelile (ale căror dedesubtri e foarte posibil să scape privitorului de la distanță).

În rest, e-un pic amzant să vezi cum mulți se aferează de mersul nasol al Patriei, dar fiecare așează la greu cărămizi în Zidul mitocăniei.

PS

Mirare strict personală. Să te afli gazetar cu vechi state culturale, dar să te exprimi așa: „Uluitor ce imputit pervers e Mihalache asta”

Ce ziceți, punem de-o discuție asupra subțirimii stratului de educație, peste acela animalic și personal?

Mi-am pus brusc ideea

…unui top al preferințelor mele muzicale. În sensul melodia deceniilor (de cînd a început a mă interesa domeniul), respectiv a ultimilor zece ani.

În funcție de frecvența ascultărilor, mi-au ieșit cele două bucăți.

Mi-ar fi greu a înșira frumoase și melodioase (vorbe) despre dînsele. Nici gînd de cine știe ce valențe artistice.

Dar.

Generala, a 40 ani, ține de legătura pe care o ține cu un compartiment adînc.

În context, habar n-am dacă potriveala exista la 16 ani (cînd am auzit piesa prima dată, din depărtare, venind dintr-o curte vecină blocului meu), ori vreun suflet în formare a luat astă „schelă” și s-au făcut amici pe toată viața.

Mai exact a modelat un ceva bazal, în adînc - nemodificabil ulterior.

Piesa deceniului pare să conțină un eficient îndemn de a merge înainte în viață. Se înțelege că ultima treabă nu vine cu instrucțiuni detaliate, dar barim pricepi (încîntat și de sound) că ai a te ridica și a o lua 'spre Soare'.

Se înțelege că nu pică rău pe aici nici - să zicem - „Treceți, batalioane române, Carpații!” (nu-mi cereți pe-aici argumente raționale!), dar piesa ultimului deceniu are o anumită finețe de pătrundere în adînc. De mobilizare acolo, dacă nu spun cumva vorbe mari.

> Legat de gurist, de singer - mărturisesc a nu fi picat deloc în entuziasme față de cum e și ce face (la vremea producțiunilor cu pricina). Bineînțeles, fiind vocea lui la mijloc, există o bătaie specială de inimă-mi spre dînsul.

Mă uit la o imagine

… unde un compatriot (pardon, român!) flutură un steag național. Și realizez o chestie.

Dumnealui, pot intui, se simte bine/nemaipomenit învăluit în ideea protecției via național.

Subsemnatul privește domeniul patriotic poate copilăros „(Ce-mi dă, dumneaei Țara?”), dar și rațional: „Nu țin a face echipă cu oricine, ci c-un careva asemănător...”)

Pentru a nu zăpăci mărturisirea prezentă, nu precizez criterii pe care eu le găsesc esențiale colaborării.

Fotografie realizată de prietenul Fb Deni Billy

Ființa umană socială, română mai ales

… are caracteristici mai mult decît interesante. Mai exact, abuzată educativ cîndva, practică același stil toroipan-istic cu cei pe care dorește să-i lumineze.

Săptămînile trecute, mare revoltă mare pe site tabloid, cum că o mamă a executat videochat erotic cu copiii ei mititei..

> *„Câți ani de închisoare riscă mama care făcea videochat cu bebelușul ei / Un caz revoltător, scos la iveală de FBI, în comuna Vărăști, din județul Giurgiu, a șocat o lume întreagă. O femeie de 24 de ani își abuza sexual fetița de 11*

luni și băiețelul de 3 ani, pe Skype, în schimbul a aproape 13.000 de euro. Femeia a fost arestată în România, pentru viol, trafic de minori și pornografie infantilă. Cazul șocant a ajuns și în presa internațională.
Roxana Elena Onu riscă ani grei de pușcărie. Ancheta în acest caz a fost demarată în octombrie 2015, de FBI, atunci când cetățeanul american Brandon Gressette (31 de ani), din Carolina de Sud (SUA), a fost acuzat de exploatare sexuală și pornografie infantilă prin sisteme informatice, fiind arestat de FBI."

La cîtă seriozitate emană acea filă media, m-am dat convins ceva mai greu, așa c-am solicitat să văd și eu acel film. Căci sînt ceva cam prea copt - în acest leagăn al Adevărului care este România - ca să cred pe nevăzute.

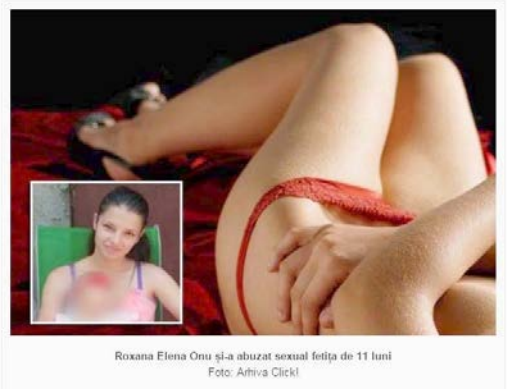
Roxana Elena Onu și-a abuzat sexual fetița de 11 luni
Foto: Arhiva Click!

Eeeee.
Pînă aici mi-a fost.
M-au luat doi tipi, la comentarii, de nu mi-a mai trebuit nimic (cu excepția răspunsurilor pe măsură...)

Am rămas însă într-un mic nor...
E mai mult decăt interesant cum procedează onor Societatea.
Îți bagă în cap că vreun lucru (vag spus și nearătat) e îngrozitor, ba te setează totodată a da la cap ticăloșilor ce-ar practica acel sport (neclar).
Prima idee ce-mi vine în cap aici este a junglei, chit că locul ăla amazonian trebuie a fi ceva mai franc, mai pe față. Vine anaconda și te papă,. dar barim nu te mai sucește sinistru - ca în fila de educație de carele vorbesc...

> E interesant că ți se vorbește, să zicem, despre Sodoma, dar dacă soliciți detalii (ca să știi de ce să te ferești, mai concret) cică ești mata ăla neam prost la cub...

Apropo.
Am observat că o cheie de a interzice este și ne-practicarea de către ăia din jur. În juridic, ce nu e interzis e permis. În social, se află cam invers...

PS
Cele două amabile schimburi de opinii. Îs cam dure...:

I

> *"Serios?? tu chiar vrei sa vezi filmarea??? De ce, ca sa-ti amintesti de copilarie? Esti tampit?"*
> .
> Păi ai impresia că vorbesc să nu adorm, că vreau să văd acea filmare?
> Și doresc asta pentru că pe nemestecate nu iau zisele de prin jur.
> Legat de tîmpenie ori suveniruri din copilărie, o să vă las pe voi - ăștia de scrieți cu trei semne de întrebare - să luați afirmațiile din jur de bune. La final, să mă anunțați și pe mine în ce gard ați poposit, cu roțile în sus.
> Ca sfat prietenesc, nu arunca lesne vorbe precum aia cu copilăria de mai sus, căci s-ar putea să imaginez niște chestii și o să vezi că ție n-o să-ți pice ție primul bine.
> La final ajungînd, îmi place **că nu ai curaj a-ți pune imagine personală la profil, dar o pui pe-a lui Reinhold Heydrich**. Îți doresc să și termini ca el, pe o colină pragheză, asta dacă tot m-ai incitat la amabilități.

> II

”Bai laba trista, tu vorbesti??? Improsti lumea cu scuipat aici tastand numai obscenitati de frustrat abuzat, ia mars la ma ta inapoi in tunelul ei facator de rebuturi ca tine!”
Matale ești dintre ăia cu naturalețe desăvîrșită. Nema poză, nema nume.
Dar acuzi pe alții de labă tristă.
Nu pot decît să mă bucur că dumneata nu ești labă tristă, ci rîzî în hohote cînd ți-o freci.
Dacă te simți împroșcat cu scuipat de zisele mele - și apropo de îndemnu-ți cu mers înapoi - du-te nițel în trecutu-ți personal și caută acolo antecedente cu a fi fost scuipat.
Cît privește obsecenitățile pe care le-ar constitui banala mea solicitare de film deocheat, nu știu la care stau mai mult frustrările sexuale, căci matale vezi trăznăi și pe unde nu se află.
În rest, mi-i de-a dreptul o plăcere să stau de vorbă cu picați în cap precum matale.
De curiozitate. Lipsa pozei vine din deranj de mutră personală? Ori din faptul că-ți rup gîtul cunoscuții cei amabili, dacă ai curaj a ieși nițel printre oameni?

Pentru a trăi bine

… e necesar să ne aflăm în troc de amabilități cu ceilalți.

Demersul nu-i chiar lesnicios. Trebuie să dibuiești portițele, zonele pe unde sufletul se simte bine. La așa ceva ne ajută instinctul.

Ce luăm cu noi, dincolo...

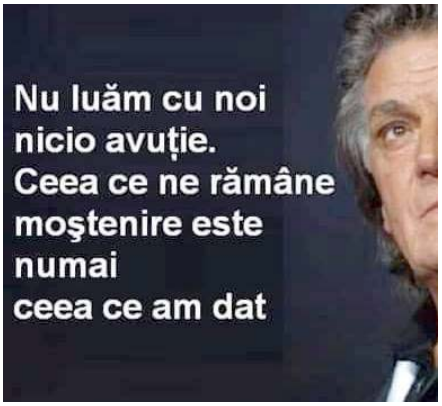

Aici e sănătos să dai de unul cu ceva teamă de moarte. Și sărac, adică unuia pe care neluatul de ceva dincolo îl scapă de o mare grijă. Aceea de a fi arătat cu degetul, că nu a apucat să adune, cît să ia dincolo...

De aici, discursul dlui Piersic sare frumos - și fără prevenție - în ideea că noi de fapt rămînem. Și, deci, putem fi în stare de a primi chiar (tare necesare) moșteniri.

Încheierea sună frumos. Ideea că *noi am dat*...

Satisfăcută fiind aici cererea socială de altruism, nici nu apucăm a verifica de-am dat realmente (bănui că nici o minte întreagă nu-și va refuza astă decorație!).

Cert este că am dat și, deci, de-acum vom primi și noi... Căci așa scrie în Cărți. Că dacătele dai, primești apoi... Iar noi avem, totodată, mare nevoie de a primi...

Ce să primim, la concret, întreb eu, Ordean. *„Nuuu știiim egzact. Dar ceva care să ne scape de oroarea din viață!”*

Încă nu-mi dau seama

… cît în zisele dlui Dan Voinea (fie și nu chiar noi) se află calcul politic, și cît limitare a minții.
Despre nerezolvarea juridică a întîmplărilor din decembrie 1989, domnia sa zice:

„Raul vine de mai demult, nu de acum. Raul vine din 1989, cand trebuia sa se faca o verificare a tuturor magistratilor sa se vada cei care au colaborat cu Securitatea...”

E nițică vorbă pentru ca să n-adormim.

Multe se puteau scoborî din povești atunci, dar mi-e teamă că verificarea securistică tot n-ar fi avut loc în autobuzul cu vise devenite realitate...

Altminteri, noi uităm - datorită privirii personale de curcă - faptul că decembrie 1989 nu e doar al nostru. Asta, fiindcă România nu e singură pe lume, iar în paralel se găsește pe-acolo una țară mică.

La vremea aia unii ne-au jucat cum au vrut ei (le era și imperios necesar s-o facă), iar acum să iei la cercetat doar Partea noastră de 1989, păi constituie o glumă frumoasă.

Dl consilier prezidențial Mihalache

Am impresia că jovialul personaj a fost ales de d. Iohannis în echipa-i pentru complementaritate caracterială.

Foto: www.romaniatv.net

Zisele-mi acestea sună, într-adevăr, destul de vag și nerăsturnător de lumi.

E interesant însă că fiecare posedă o conduită care celuilalt îi este descurajată total prin educația primită.
În mediul lor de formare, cu purtarea celuilalt (luat în socoteală acum), ar fi fost sinucidere curată.

La o adică, e posibil să fie bucăți măricele din sine care tresaltă plăcut (sau foarte) la prezența în preajmă a celuilalt. Atunci trăiesc și ele...

Nu-mi luați, rogu-vă, aste nevinovate supoziții drept idei homo...

Viața e mai complexă de-atît...

Nu pariez că-s excesiv de vanitos

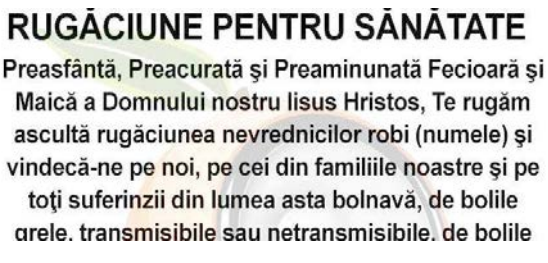

… dacă privesc aiurea la solicitarea (de sănătate altminteri) de mai jos...

Chiar robi...? Ba și nevrednici... Dă-o-n măsa de treabă!

În paralel, să zic de Ea că e preasfîntă, preacurată și preaminunată, fecioară pe deasupra și mamă a Șefului suprem...

Nu bag mîna-n foc a ședea prea ok cu părerea de sine, care-i pe-acolo prin Cer...

Șed precum un copoi la pîndă

… de niște săptămîni, spre o carte a dlui Liiceanu.

Încep să mă dumiresc azi că veghea nu va duce spre rezultatul clasic, în sens de luat vreo tipăritură și dat cu dînsa de pămînt.

Nu. Mai degrabă simt că devine încropit în minte un unghi nou de abordare, al subsemnatului. Demers în care precizez din start existența unor filtre deformatoare. Subiective, și ale mele. Dar care-s tot bucăți ale realității.

În același timp, îmi fac mea culpa a-mi fi tare ușor, a lovi din afara obiceiurilor sociale. Omul comun nu atacă (totuși) un anumit stil de povestioare, de gesturi acceptate social. Ori subsemnatul comite atare sacrilegiu.

În acest caz pun o zisă despre Monica Lovinescu (care încasează la un moment dat o bătaie de la securiști, în Vest), cum că nu e interesată de sine, de trăiile sale, ci de Istorie...

Cineva ne aduce un clip

. cu un bărbat imitînd defilare sexi și feminină pe podium prezentări modă.

Domni din jurul acelei file Fb reacționează:

„Mortal”
„Nu pot să cred”
„Ha-ha-ha!...”
(discutăm cu alt prilej cîtă emoție inavuabilă li-i în spate)

Îmi dau și eu cu părerea.

Tipul pare foarte sexy. Nici nu mă miră. Pînă la urmă sexului feminin (din motive de perpeturare a speciei) i-a fost permis acces la niște șmecherioare întru atracție sexuală, iar bărbaților crunt interzis.

Dacă acele drăcioare, mișcări, haine etc le alături unui bărbat, efectul e aproape la fel. Să-i spunem pe nume: vine chef de a poseda, de a pătrunde acea ființă-stimul.

Unii domni riscă așa ceva ori barim flirtează (bănui că tot nu le vor egala pe femei, la acest capitol) din cauza necesității acute de a-și drege nevoi afective.

Nu-s chestii despre care să se scrie, dar ele-s precum soarele și aerul.

PS

Apropo de vorba „Nu cred!!”

Nu crezi, pentru că nu ai mai văzut (fiind la greu interzis de Societate, românească mai ales). Iar acea limitare în cunoașterea vieții o consideri a fi Realitatea.

Ori nu e chiar așa.

PS

Ca un făcut, tocmai lecturam ceva despre ținutele lui Jimmy Page de la LZ, cu tentă androgină dar avînd succes mare la tinerele anilor 70.

E uman, dar nu și semn de confort interior

… să crezi că altădată era mai bine.
Faptul că, între alții, ditai Eminescu gîndea astfel nu schimbă datele problemei...

Deseori fac pe prostul și mă întreb de ce nu a devenit idol național vreun așezat Titu Maiorescu.

„Vrem vindecarea țării

…după 25 de ani de îndoctrinare liberală...”

Excludem anii aceia, plus subiectul acțiunii... Cred că ni-i totuși o mică trufie, a dori să schimbăm ditai țara... . Sîntem totuși cam mici pentru așa ceva. Altminteri înțeleg că dă bine (la vecini cît și sufletului propriu) a ne umfla cheptul corespunzător, dar aia nu se poate... Nu izbutesc ei treaba asta inși puternici, cu grupări politice serioase în spate (din ce motive, se poate discuta).
Sînt însă vorbe care atenuează nițel sentimentul nimicniciei, al neputinței umane sub soare (se exclud aici momentele petrecute în jurul unei mese și după a patra bere)

> Ziceți că văd eu prea negru lucrurile? Atunci ședeți în continuare la dor schimbare Țară, iar cînd aveți timp, peste vreo cinci ani, trimiteți-mi și mie o dare de seamă a situațiunii.

Zisa dlui Iohannis

… cea cu slujnicitul la case mari „"Decât al rușilor, tot e mai bine așa”.
Dincolo de nuanța de-acolo - „tot e mai bine așa...”, decurgînd inclusiv din sastisirea celui frecat la cap, excesiv, cu o întrebare aiurea (bănui că toți am răspuns, în unele momente ale vieții, pe acest tipic, pentru a scăpa de pisălog).
Chestia asta cu slugă a americanilor mi-aduce aminte de „una de-a lui Nae Gheorghidiu”, personajul lui Camil Petrescu. E totusi coadă la acel post, nu oricine îl capătă.

> Din memorie reprodus: *„Oala de noapte a lui Ionel Brătianu o duce nea Alecu /Constantinescu/. Eu o duc pe-a lui. Dacă vii în partid la noi, o vei duce pe-a mea. Avem o ierarhie!”*

Cineva, zice-se ironic

„Doar stii si tu ca nu se cade sa mai crezi in Dumnezeul tatalui tau...”

Îmi place chestia asta, că dacă tata avut-o vreo idee (mai exact implantată de educația cea dură a satului), trebuie să i-o moștenesc urgent.

Să am pardon dar, eu aflîndu-mă ceva diferit de dînsul, îmi aleg singur credințele, obiceiurile, ideile. Înțeleg că asta pică prost mai marilor Bisericii ori Țării, dar sînt nevoit a-i dezamăgi.

PS
În realitate, tata mi-a lăsat maximă libertate a gîndirii. ba chiar avea o părere atipică despre Viața de apoi..
Că nu e.

Bănui că nu vă spun eu primul

… despre diferența între vorbe și fapte. A unora (ca să nu fie discuții, treceți-mă și pe mine pe listă).
Mie barim, astăzi mi s-a produs admirabil pe direcția cu pricina un tip... Știți cum poate să agrăiască despre dumnezeiești? Înger, bre, nu alta!

> *„Scrisoare deschisă a artistului Paul Hitter către un frate imaginar: Acum 25 de ani, societatea era condusă de netrebnici și ticăloși. Acum, cei mulți vor fi iar conduși, de gângavi, de tâmpi, de tot felul de minorități dezaxate* […]
>
> *Sa ne uitam in sus frate? Catre Dumnezeu? Sa ne uitam, dar sa o facem pe furis, nu? Caci acesti gangavi diformi, ne vor priv condescendent, doar stii sit u ca nu se cade sa mai crezi in Dumnezeul tatalui tau. Macar de ti-ai alege si tu frate vre-o zeitate Indiana. De Dumnezeu putem sa radem, dar de Allah nu, doar trebuie sa respectam cultura celor veniti de curand, aici in Europa. Frate, m-am cam lungit, te imbratisez cu drag, si ne vedem acolo, pe strada, iar daca voi fi imbracat in zdrente si voi mirosi urat, sa nu te strambi, sa stii ca pe interior voi fi ca un crin. Cat despre zambetul meu stramb, sa zici merci ca il mai am si pe ala.”*

Pentru că unii rămîn naturali și-n ziua de Paști, imaginea de fundal Fb zice cu totul altceva...
(restul filelor de-acolo, ce să mai spun...)

„Aceasta fatuca, din ce in ce mai obraznica...”

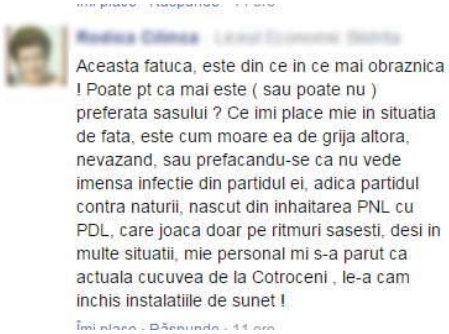
Aceasta fatuca, este din ce in ce mai obraznica ! Poate pt ca mai este (sau poate nu) preferata sasului ? Ce imi place mie in situatia de fata, este cum moare ea de grija altora, nevazand, sau prefacandu-se ca nu vede imensa infectie din partidul ei, adica partidul contra naturii, nascut din inhaitarea PNL cu PDL, care joaca doar pe ritmuri sasesti, desi in multe situatii, mie personal mi s-a parut ca actuala cucuvea de la Cotroceni , le-a cam inchis instalatiile de sunet !

Amabilitatea o privește de doamna Gorghiu. Putem însă zări în spatele-i invidie – pentru tinerețe și frumusețe.
Ziceți că Alina-i nu tocmai plăcută ochiului? Mmmm, eu cred că-i fainâ (cunoaștem totodată proverbul, că „e frumos ce-mi place mie”). Cea care o atacă oricum e departe de șarmul ei. De feminitatea penelistei (credeți-mă).

PS

Am blurat imagine și identitatea doamnei,dar tot apuc a spune că lucră la un liceu. Se prea poate să nu fie doamnă de serviciu acolo.

PS2

Oare întîmplător?

Președintele PNL poartă (cu un dram deformare) numele unor munți din preajma domiciliului invidioasei. Pot bănui prin urmare un mic deranj pentru „consăteanca” ce s-a ajuns 'la oraș'?

E totuși o chestie frumoasă

… să vezi cum al nost' popor se poartă cum se poartă, iar în paralel se miră că nu o duce mai bine... (uitînd totodată, cu înțelepciune, că întotdeauna e loc de mai rău...).

Ziceți că mă aflu aici taman ca poporul, adică generaizînd (/binarizînd)?

Mmmm. Eu mă uit doar la reflecția din stilul gazetelor.

O tînără femeie dă să candideze

… la o primărie vecimă Bucureștiului.

Nu se cade să n-o faci un pic de rahat, ca gazetar.

Că „se vrea”. Aici, formularea „intenționează” cred că ar provoca îngrozitoare crampe...

Că partidu-i e cu cinci fondatori.

Că e fostă prezentatoare tv..

Nu miră pe-acolo nici asemănarea cu ucraineanca Timoșenko, cea care a încheiat foarte frumos, în politică și viață...

În paralel pui și o poză cu răpitoarea femeie (ochi albaștri!), ca să moară mai bine de invidie onor citoarele, plus ctitorii care vor apuca în veci a se iubi cu respectiva..

Nu-mi spuneți că văz eu monstriuos, că toate cele de mai sus se află întîmplătoare, iar în spate domnește dorința de bine a gazetarului-interfață!

Cît privește bănuiala că așa ton se află doar la B1, parcă nu recomand îmbătatul cu apă rece...

Oare ce ne-am face

…fără așa-numitele 'chifle' / eșecuri în viața asta?

Bineînțeles că, în paralel, eșecul se află doar în mintea noastră (vorba cuiva, dramele nu există și în realitate).

Și raportat la sistemul nostru de bine / rău.

Am uneori impresia

…ca lăudata Arta e doar un mod de a evita adevărata Viață...
"Să nu-mi spui, Ordene, ca abia acu' te-ai prins de asta! Aveam pretenții la matale, ce naiba..."

Rămîn cu ochii ca pe butelie

..în fața vorbelor mari.
De fapt, ar trebui proclamat truism că vorbele mari nici nu au altă menire - de-a apărea și trăi - decît ducerea cu prețul... (că asta e chiat voită deseori de Țintă nu schimbă tare mult datele problemei...).

Spun asta cu ochii la zisa: "Atitudinea contează".
O privesc și nu-i văd cap-coada. Întreb apoi spre inconștientul personal care o fi treaba. Vine de Acolo semnal ca tărășenia lucră în realitate pe ideea: "Joacă teatru liniștit, cum că-ți arde a ține curat în urbe..."

Pot bănui la mijloc și o teamă ca educația să nu ne modifice *de tot*.
La unii, Dumneai izbuteste.

Fericiți ăi lipsiți de glanda lucidității...

Simt că la nivel de Societate o posedă ... exteriorii paria, repectivi cei din categoria mari inchizitori - în sensul karamazovian (fie operînd nu chiar ca pe vreme inchiziță).
Adevărul este că lipsiții de luciditate fură blagosloviți cu o altă artă, inevitabilă traiului diurn între ființele imperfecte care se află oamenii...

Mă uit de pildă pe un afiș al librăriei Humanitas, cea de la Cișmigiul bucureștean.
E amuzant că după ce luăm în serios pastile despre umanitate și valorile ei inestimabile, rămînem mirați cînd dăm cu nas de realitate. Cum ne omorîrăm în draci, unii pe alții și de-a lungul Istoriei.

Bineînțeles că e o atitudine de sanchi, deoarece un absolvent universitar. latura... umană va fi aflat la disciplina Istorie cum fură trecutele vieți de războaie și războiașe.

D. Cărtărescu e un așa absolvent.

Dar statul spăriet, cu mîna la inimă (asta nu-l împiedică a recomanda negustorește cartea...) ține totuși de teatru. Care să dea bine lumii fine, cea trecătoare de prag Humanitas...

„Ordene, peste fix 100 ani vinzi matale cărți personale colo-șa, la Humanitas...”
Te pomenești că pînă acum mă dădeau șansele afară din casă!

PS

O să mă întrebați dacă nu mi-i cam multă fiere aici, pe ditai mitul cultural... Și dacă nu cumva mă dau diurn frustrările afară din casă.

Da' bineînțeles că da!

Iar lista de ticăloșii îmi cuprinde infinit mai multe decît aveți amabiitate a depista aci! Vreți a vă reproduce niște... titluri așa listă?

... Alo, domnu, unde pleci?! Stai pentru ca să-ți citesc!... Pune mîna pe el!

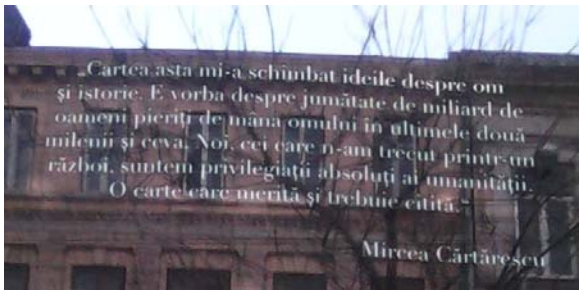

Mă întorc un pic la statuile

… pasămite de sorginte Caragiale, alea din buricul tîrgului bucureștean.

Aparent neașteptat, tipii cu pretenții vîrf lance în ale mintoșeniei (adică sculptori plus diriguitori culturali) o fac și cel mai lată, de la regulile unei doxe sănătoase.

Într-un fel nici nu mă miră: te ia ușor valul pe culmile succesului artistic, de nu mai știi care-i bun simț și care-s umori - ambele personale.

'Nu mai știi' mi-este de fapt o ironie, căci cele două categorii pomenite (sculptori plus cei care-i iau drept eroi) au îmbrățișat de mult umflatul ego-ului cu pompa, în dauna altor lucruri.

Mă aflu amator. Dar tot bănui o chestie. La încropirea unei statui trebuie să meditezi și cum o vor privi unii peste niște zeci de ani.

Hai să zici că pe actualii îi mai zăpăcești, cum că nu se pricep dumnealor la tendințe finețe mondiale. Și că hardughia cu roți se află de avangardă. Dar lucrurile vor lua mai greu maul avangardișilor... din viitor.
Plus că riști priviri buimace, ale plebeilor de la un 2060: „Domne, îi credeam mai cu scaun la cap, pe-ăia din vremea bunicilor...”

Bineînțeles că se află de-un mare optimism a crede că *ferometalul* caragialian va prinde jum'atea secolului pe pajiștea Intercontinentalului. Cu eleganță balcanică, un primar ne va explica cum că așa minunăție dă mult mai bine în Parcul Morarilor. Se înțelege că demersul va urmări discret a face loc unei alte capodopere, a vreunui *protegé* al edilului...

Altfel, șmecherii (vorba cuiva, „cu iaurt, cu gugoșele”) și-au legat operele de simboluri naționale, ca urmare e greu să vii a spune pe-a bună: „la dă dracului, aia de-acolo!...”

Nu, vei fi luat pe-un sistem aparte.

Al Hainelor împăratului.

Nu vezi matale bine.

Porcule! Trădătorule!

PS

O să ziceți că-s un sinistru conservator plus retrograd, însă prefer 'tăietura' celui care-a sculptat pe Lenin, cel din Piața Scînteii... De Mestrovici, ce să mai spun...

Interesant cum merg lucrurile

…prin adîncuri...

„Povestea unui restaurant de gară / cel de la Ploiești, n. MO / care rivaliza odinioară cu celebrul Capşa. ”

E o glumă, așa echivalență. La Capșa nu intra funinginea pe geam, iar la două minute nu da țignal din preajmă vreun mastodont de fier și abur...

Dar face bine psihicului insului simplu, căci îi crează idee de egalitate cu mărimile momentului (alea din 2016). Și așa mai scad, fie și artificial, din incomodul sentiment de inferioritate...

O să spuneți că bat io cîmpii. Atunci ziceți-mi dvs. ce le veni onor ziariștilor a executa așa paralelă! Taman acel tip!

Exista o idee pe garduri bucureștene

… (și scrisă cu vopsea), pe la 1990: „Părinți, ascultați-i pe copiii!....".
În sensul să se dea în vînt după rock'n roll.
Acei mititei ajunseră ei înșiși acum posesori de copii...
Tempo pasati.

„Cum se poate justifica invocarea

… după aproape 70 de ani, după o tranşantă schimbare de regim şi după condamnarea comunismului ca fiind „nelegitim şi criminal", a unor „hotărîri" luate de o adunătură de politruci şi ignoranţi, manevraţi de ocupantul sovietic şi de un partid, pe atunci, minoritar?"

După cum vede, se poate. Iar asta e posibil pentru că noi nu am solicitat modificarea acelei legi.
Și au trebuit să vină cei asemenea dlui Alexandru Florian ca să aflăm ce avem în dulapuri. Ale noastre.

Demersul dlui Pleșu de aici se află valoros. Apare doar mica problemă a faptului că se produce abia cînd e luat la întrebări (postum, se înțelege) confratele Vintilă Horia.
De unde bănuiala-mi, a unei mici subiectivități.

Ne plîngem totodată de recordul la politically corectness.
/ Vestea „bună" este că România, prin aceste exerciţii de intransigenţă, se califică la vîrful corectitudinii politice. În alte ţări, mai înapoiate din punct de vedere al rigorii morale, lucrurile n-au mers atît de departe... /

Or.
Nu știu de ce nu-mi iese mie din minte, de ceva zile, de Colegiul Noua Europă, al dlui Pleșu. Care dacă nici el nu și-o fi pus vreun umeraș la înghesuiala noastră de a servi Continentul, păi doar dl Soros o mai fi pus.

O să mă acuzați că amestec mere cu pere. Dar contează ca imagine, pentru matale om simplu ori dregător așișderi, cînd auzi de-acea direcție a unui mare român. (Trec aici peste cum s-a comportat NE în fața primului obstacol serios din istora sa, acela al migranților relativ recenți...)

PS
„Un partid / al comuniștilor, n. MO/ , pe atunci, minoritar"
Sînt foarte curios care se afla partid majoritar, la 1946. În context, rog anticipat a se lăsa poveștile cu un PNȚ ce nu s-a pomenit, atunci

Găsesc pe undeva un îndemn:

„Recurgeţi mai des la subtilitate şi la inteligenţă..."
Nu știu de ce, dar m-aș feri de așa îndrumări, cît și de ideea că le posed.

Ultima vorbă comportă niște obositoare subtilități.

Îmi pare. Că cel mai tare poți să iei - așa-numite plase în comportament - doar cînd crezi a poseda vreo însușire.

Pe de o parte, interiorul nostru are un talent grozav de-a se lăsa pe-o ureche, după constatarea cu pricina. Apoi, niciodată nu poți stăpîni suficient, în timp și calitate, însușirea pusă la rever.

Te faci de baftă, în consecință, atît în ochii altora, cît și în ai tăi (nu-i treabă de colea, beleaua din urmă...).

PS

Tot pe acolo (mă aflu ticăloasă vorbă lungă - mii de scuze!):

„Recurgeţi mai des la subtilitate şi la inteligenţă...”

Dincolo de frumusețea vorbei (și de sugestia - modestă - că emitentul le posedă) Dacă celălalt a acționat fără ele, va fi avut toate motivele din lume să o facă. Între ele, pentru că așa i-i firea, apoi pentru că lucrarea (contestată) i-a impus așa ceva.

Așadar, sfatul e mai mult de ochii lumii, mai exact ai galeriei.

Hipermarketul Kaufland mi-a lăsat în cutie scrisori

… tipăritura lui comercială.

Mintea fiind o chestie ce nu stă în loc, am privit azi ceva mai atent un conținut de-acolo, pe care altminteri îl mai zărisem.

Unul vorbitor *de noi*, și amintind de *dragoste*.

Mai mult decît interesant acest semnal...

Nu-mi fac iluzii că dumnealor, kauflandiștii, văd și altceva în fața ochilor, decît interesul comercial. Dar acesta îi împinge la sondat ce trebuie națiunii-client. Și află că stăm destul de prost cu a fi iubiți.

Mai aș adăuga, aici, că ne arde grozav pipota după așa ceva.

Este un gen de informare ce nu rezolvă mare lucru. Prea mult amor comopensatoriu nu oferă, iar la o adică noi - aflînd de gaura cu pricina - mari chestii nu ne pricepem a face. Eficient mai ales (la o adică, o cantitate de neplăcut în viață rămîne oricînd și oricui). Dar poate tot e bine să știm despre asta. Despre carența noastră de (primit) dragoste.

*

Vă sun sincer că eu mă aflu primul care stă primul cu acea idee în brațe, și pas de putință a schimba ceva (o cale utilă, îmi spune adîncul, este un plîns zdravăn).

O altă cale, dacă tot suportăm acea mposibilitate, este să descoperim că util poate fi să gîndim despre altul, că e un așa om. În pană de dragoste.

Sînt ultimul om din lume care să se înghesuie la ideea de altruism. Aia livrescă barim, unde dai matale acum, și-o săți vină îndărăt, poate, peste unșpe ani („Nu ți-e rușine, domne, să faci așa negustorie, să execuți gesturi frumoase, utile societății, cu gînd la răsplată? Huo!”)

Dar, poate e de încercat. A privi la celălalt prin prisma unei persoane în avarie afectivă...

Teoretic n-are noimă ce zic, dar ce-ar fi a pierde?

*

Nu-mi dăduseră prin cap aste minunății, azi, la vremea cînd văd o femeie așezându-se, nițel sfioasă, pe o bancă din fața Teatrului Național bucureștean.

Mi-e greu să-i stabilesc o vîrstă. 35?

Cert este că mi-a venit un mic dor de-ai spune o vorbă încurajatoare. Căci era ca ficusul uitat neudat în holul blocului. Partea foarte proastă mi-a constat în intuiția că ar deranja-o așa ceva... Deja asimilează (simțeam) orice intervenție a celuilalt cu agresivitatea... Așa că mi-am dus mîna nițeluș la piept, iar din corp - un pic aplecat spre locul unde se afla - am încercat a-i semnaliza simpatie.

N-aș vrea să deduceți din cele de mai sus că ce băiat de treabă mă aflu. Sînt tip cu de toate.

Îs om.

Minunat articolul dlui Teodorescu

… mai ales ultima bucată.

Cu timpul-val, respectiv tabloul care îmbătrînește în locul lui Florin Piersic...

> *”Cînd îl văd pe Florin Piersic ca pe un tînăr etern, la fel ca Dorian Gray, am senzația că sînt mai bătrîn decît el și că timpul nu e decît un negustor cu care unii cad la înțelegere, dîndu-i ceva în schimb, iar alții se fac că nu-l văd, cu speranța că nici el nu-i vede. Sau, cum scria Vasile Voiculescu: „Tu ai crezut că timpul e-n fața ta o punte, și el era chiar valul ce-n urmă te-a înghițit.”*
>
> *La 80 de ani, Florin Piersic nu se lasă înghițit de val.Și nici nu cred că acest guraliv actor are undeva, acasă, un portret care îmbătrînește în locul lui.”*

O singură observație am aici (și cu groaznica bănuială subită, de a proceda la fel cu mezinul meu). Dezinvoltura veselă a cîte unui părinte e posibil a se solda cu tristețe, cu ne-vitalitate a progeniturii.

Orice legătură cu Florin jr. nu-i aici întîmplătoare.

Cam pe-acolo îmi pare a fi fost și Julio Iglesias, raportat la Enrique...

Priveam la un bebe

… pe care (ca-n filmele demne să ajungă pe net) îl legăna - apăsînd cu laba pe-o parte a căruciorului - un cîine. Măricel. Și fără îndoială de treabă.

M-am uitat însă la figura copilului, strîns în scutec. Cred că îi era și ne era ceva mult mai neplăcut decît s-ar putea bănui. Sentimentul de neajutorare nu putea fi deloc unul mic. Și care se va fi înregistrat - cu neplăcerea potențialăm de rigoare - pe undeva în minte...

Ca atare, nu-i de mirare pe unde țîșnește mai apoi, peste ani...

PS

Eseul pe bază de tristețe (amintit mai sus) plecase de la o imagine a prietenului Manciulea, privitoare sub cer plumburiu și rece spre Crucea Caraiman.

Tristă imagine.

Pe de altă partea, poate paradoxal, tristețea conferă mai multă vitalitate adîncă (mai ales dacă nu fugi de ea) decît vreo veselie.

Veseliile nefiind așa dese pe cît se spune, de unde graba de a pune mîna pe sticlă - la domni barim.

PS2

a.

M-am temut pe undeva, mai la deal, că-s excesiv de jemanfișist în relatarea unor chestii nnu chiar pașnice. Am realizat finalmente că-i bine a fi compensat astfel incomodul povestitelor

b.

Nu vă veți supăra, firește, dacă recunosc a fi cu un ochi spre dvs., facebookiștii, și cu altul spre cititorii de peste niște ani.

Cum, ziceți că mă aflu ciudat, a gîndi, a socoti astfel? Și că-n general n-am, eu față de glorie literară? Păi, aici v-aș întreba unde scrie că nu are voie omul să fie într-o ureche?

Apoi, deși nu e obligatoriu să fi gustat dvs. sentimentul (eu însumi l-am mai gustat doar un pic, pe la 40-45 ani, cînd am schimbat meserii - ceea ce fac și acum, de fapt), îndrăznesc totuși a spune că e o chestie totuși plăcută, să te avînți în bună parte nebunește. Spre un țel foarte nesigur.

Tocmai nebunia aceea - citesc și eu prin cărți - face din nimic ceva.

„Perfectiunea este o boală

… Ne acoperim fetele cu tone de machiaj. Ne punem botox si ne infometam chiar, ca sa ajungem la masura ideala. Incercam sa reparam ceva, dar nu ai cum sa repari ceea ce nu vezi. Sufletul are nevoie de o operatie. E timpul sa luam atitudine. Cum te astepti sa te iubeasca altcineva, daca tu nu te iubesti? Trebuie sa fii fericita cu tine. Nu conteaza cum arati pe exterior, interiorul conteaza.”

Ideea Juliei Roberts – citată aici - e frumoasă, dar ne lasă cu un cartof fierbinte în brațe: „Trebuie sa fii fericita cu tine”:

Chestiunea din urmă, cu a te plăcea, nu-i deloc-deloc simplă.
Iar calea de a o îndrepta nu trece prin „Trebuie...”. Ci prin „Să vedem ce moaș-sa se poate face...”

.

Aș propune suplimentar glume, pe ideea lui *Nu-ne-plăcem*...:

> *„Io nu mă plac nici să mă tai! Numa' cînd mă văd în oglindă și mă ia/u/ toate boalele, toate ofticile, toate grețurile...*
> *Poți realiza, domnule, ce scîrbă îmi poate fi de mine?? E, înmulțește asta cu cinșpe!”*
> *Material didactic aici: piesa cea veche, „Sparge, mamă, oglinda!”*

„Cioloș, după discuțiile cu reprezentanții partidelor:...”

Se înțelege că, dup-așa per-tu cu prim-ministru (tradus prin expectorat în cap), ne vom mira mult că nu ne vine respect de pîn jur...

PS
Minte, pîrdalnică minte... Înnebuniți după respect erau și mafioții. Cred că li se trăgea inclusiv pentru că *li se părea lor* a emite așa ceva, spre alții...
Și, prin urmare, că ar avea deplin drept la compensații similare.

Cred că e foarte important

…să zăbovești asupra gîndurilor ori gesturilor noastre care ne produc rușine.
De obicei, noi fugim mental ca disperații în așa situații, sub amenințarea cruntei joarde. Ori acelea - gînduri ori gesturi - sînt biete părți din noi. Am venit pachet pe lumea asta.
Cu ele - în caz de imposibilitate socială - cred că-i mai degrabă de discutat. Că nu se poa' de manifestat, acum și acum. Și că o vom face lată cu alt prilej. Public sau ba.

Este drept ca trebile asa zis rușinoase ne-au fost stabilite cîndva de un stapin limitat si sadic.
Adica de un om.

Destulă lume discută (en connaisseur)

… pe-aici despre filme. Stabilind că unul e bun și altul ba.
V-aș minți că nu simt invidie pentru priceperea dumnealor. Dar apoi mă tîrăsc în vizuina mea de ignorant și – la soroc – vizionez ce-mi prinde mie bine.
Pînă la urmă, și *despite* la ce se tună despre egoism, ființa proprie ni-i și cea mai importantă. Îmi plac (peste tot, va fi vorba de 'între altele') ochii lui Ingrid Bergman din *Casablanca*. Și tot așa.Cu precizarea că azi am nevoie de-așa vedere, peste o zi nu, iar după o lună vine dorință din nou.

Este drept că trimiterea la pelicula din 1942 o fac pentru a îndulci hopul ce născu de fapt acest post. Am chef azi să mă uit la scena deocheată din „Irreversible”, 1982. Cu Monica Bellucci.

Dumneavoastră vă puteți revolta liniștiți despre mitocănia, eu îmi voi vedea de ale mele. Ultimele înseamnă amploarea umanelor care se numesc agresivitate, respectiv sexualitate. Dacă decît să se plimbe alții cu dumnealor ascunse în propriul suflet cît or avea chef. Le urez mult succes în așa distracție.

În ce privește agresivitatea de care pomeneam (căreia nu o dată sexualitatea îi este intermediar), noi o privim de cele mai multe ori ca pe ăl cu parul. Nu și pe victimă. Deși (logic, la oa dică) noi ne simțim în astă ultimă postură, de căte ori vine vorba de Ea.

Cunoașteți acea mențiune

… pusă înaintea emisiunilor tv*: nerecomandat puștimii sub atîția ani*. Asemănător, la destule posturi ale subsemnatului e de plasat ideea: „rîndurile de aici sînt provocate de multă invidie, pe-acei fericiți autori!!!”.

Zicînd astea, privesc spre zisa dlui critic Dan C. Mihăilescu, despre romanul ”Solenoid”, de Mircea Cărtărescu: „Cea mai frumoasă arhitectură onirică din literatura noastră”

Am o întrebare de bun simț - cred eu -, fie și într-o lume unde vreo obiecție pare dor de-a da la coș total, cu ceva...

Cît în aprecierea lui DCM se află așa-numit spirit de gașcă? (poate-s marcat aici și de-acel afiș în geamul librăriei Humanitas-Cișmigiu, despre care vă relatam ieri...)

Apoi, cît din bucuria publicului - la adresa opului - ține de snobism? Cîtor, la figurat vorbind, le vor descoperi nepoții acel volum în bibliotecă, avînd 'filele netăiate'?

După cum. Și aici aroganța-mi atingînd record. Știu că termenul oniric își are sens clar în cultură. Și, în consecință, imbatabil în a-i fi găsite fisuri. Dar tot întreb cîtă îi e legătura cu visele reale.

Iar de aici cad în păcatul de-a-mi aminti o zisă de ieri: ”*Arta e o chestie care ne ține (cît mai) departe de realitate*”.

Nu mi-i cinism

Ci realism și mers înainte, cu coada ochiului spre verdeața firului de iarbă (ultimul e avertisment asupra dozei de artificial în existența noastră).

Puținătatea resurselor din lumea exterioară ne face a încerca dobîndirea acestora prin inevitabila înșelare a seamănului.

Ca gesturi curente ale ultimei operații aș da:

- vorbitul social frumos, măreț - iar cînd ești prins (cam inevitabil) cu ocaua mică s-o dai precum dl Turcescu („ o serie de precizări suplimentare în legătură cu momentul autodeconspirării sale drept ofițer acoperit”):

> *"Nu am turnat pe nimeni în viața mea. Nu despre asta a fost vorba, dacă există cumva, undeva, vreun document în care eu să fi turnat pe cineva, să fi jucat rolul de cârtiţă pentru cineva, nu numai că mănânc documentul, mănânc şi nişte şoricioaică şi dispar din lumea asta. /…/*
> *România trece ea întreagă printr-o sumă de schimbări profunde, e un malaxor teribil al schimbărilor în care s-a intrat. Sunt lucruri care se întâmplă şi pentru că în ultimii 25 de ani s-a adunat un putregai atât de mare, încât genul*

ăsta de acţiune de curăţare a spaţiului public, de igienizare a lui, era absolut necesar. Când vorbesc de igienizare, vorbim şi de conştiinţa unor lideri, indiferent că ei sunt lideri de opinie sau lideri politici. Iar cei care nu înţeleg în prezent acest moment sunt cei care vor fi eliminaţi uşor-uşor… Oricum, vin accelerat alte generaţii din urmă, e o schimbare profundă. Nu am o hartă a schimbărilor la îndemână sau un glob de cristal în care să citesc cum vor arăta lucrurile peste doar câțiva ani, dar îmi este clar că suntem la un moment T zero în care se schimbă ceva în profunzimea societății românești"

- să vinzi iluzii

De pe siteul suntsanatos.ro:

"Cum îi cunoști pe oamenii fericiți [...]

> *1. Oamenii fericiti nu bîrfesc*
> *Singurii oameni care nu bîrfesc sunt aceia care în adîncul lor simt ca viața lor este destul de împlinită..."*
> *Etc*.

Altminteri, filosofic vorbind, e interesant cum o groază de oameni vorbesc de o chestie pe care toată viața (judecînd după criteriile lor de fericire) nu apucă a o vedea la față.

Totodată.

Care va fi fost termenul echivalent din gazetele interbelice? Prin care se îmbrobodea mai tare lumea ne-politică?

Pomeneam anterior de puținătatea resurselor

… cele de sub Soare și raportate la nevoile noastre.

În această lumină, în ăst moment punctul dau forte din coate niște tipi ce fondară o nouă formațiune politică. Ea se numește Partidul Acțiunea Civică a Tinerilor. Și are posedă așa discurs:

> *„Punem mereu mai presus de orice interesul cetățenilor României, pe care îi reprezentăm cu integritate, competență și dăruire. Acționăm pentru a face din România țara pe care ne-o dorim cu toții și un aliat de încredere al partenerilor noștri externi. Ascultăm vocile celor care ne sprijină, dar și vocile celor care nu ne susțin. Promitem că nu-i vom dezamăgi pe cei care cred în noi, cetățeni ai României din țară și din diaspora.*

În paralel, soliciți unor siteuri prietene să titreze: „[P.A.C.T. este] amenințare pentru PSD și PNL"

Fără îndoială mă aflu eu limitat. Dar, din puținătatea neuronilor, tot nu văd diferență de spirit, între poveștile lor și ale huliților politicieni în exercițiu.

Amenințare pentru PSD și PNL. Tinerii care au studiat afară și-au făcut partid

Partidul Acțiunea Civică a Tinerilor (PACT) a fost lansat ieri. Fondatorul este Sebastian Burduja, care a înființat în anul 2009 Liga Studenților

GREATNEWS.RO | DE IONUȚ FANTAZIU

PS

E foarte posibil ca frumos și corporatist zîmbitorii nou politicieni să nu aibă programat în veci a merge în campanie pe la țară. Doar voies a face un pic de tărăboi media, cît să poată solicita apoi loc la hulitele PSD și PNL.

PS2

Pornind de la cele două partide rămase pe scenă, respectiv de la sumedenia de siteuri politice existente.

Probabil și scena din urmă se va concentra, la un moment viitor... Nu va ploua atunci de cîrnați, doar vor lucrurile nițel mai clare.

Iar unii nu vor 'vota' deloc.

Apropo de rețete ale fericirii

…și zîmbind un pic la bizarerie...

Despre alea false avînd voie - socialmente - a glosa la greu, despre alea reale, ferească Dumnezeu!

Între ultimele aș trece putința de-a discuta cu cineva despre fantasmele proprii. Inclusiv alea erotice. Eventual de voia punerii pune și-n practică (minus aia de-a da foc Romei).

Rîdem-glumim, dar fantasmele sexuale maschează prin definiție refulate mai dure. Și cam nu erotice, domeniul din urmă făcînd doar suportabil cenușiul (ca să nu spun negrul tuci...).

PS

N-am apucat să precizez, la întîile fraze de aici. *Fericirea*, cînd se întîmplă să apară, nu durează mult. Aș da cifre, pornite din experiența personală, dar mi-e teamă că vă veți uita urît...

Optici asupra istoriei românești

Spune un distins autor:

”Legiunea autohtonă / a Arhanghelului Mihai, n. MO) este, paradoxal, din punctul meu de vedere, cea mai necreştinească şi neromânească însăilare politică antebelică.”

Să mă iertați de mă-ncurc în finețuri aici.

Nu cred că Legiunea a fost neromânească. Fenomenul ei doar semnalizează că românul fu și el om, deci supt vremi. La intersecția cu condiții speciale ale epocii, românul a recționat cum văzurăm.

Aici, aș arăta de asemenea că Legiunea a progresat datorită unei chestii din plin băștinașe. demagogia la greu.

Precum tot insului alfabetizat

…mi-a trecut și mie pe la urechi vorba 'destin'.

Scris de cele mai multe ori cu majusculă: *Destin*.

Că nu l-am luat în serios e mult zis. Nici nu m-am aplecat spre el, datorită unei opreliști inconștiente. Faptul că mulți jonglează cu așa ceva (inclusiv în contul existenței proprii), iar alții recită poezii cu treaba asta nu m-a clintit din poziția-mi - aceea de a ignora încă din adîncuri că am vreo treabă cu așa *Lucru*.

În tot cu „Nu aduce anul...”, azi m-am lovit brusc de problema cu pricina. Ce-i drept, nu în tonul consacrat. Acela măreț (dar cu amănunte de zi cu zi cam nema...).

> Destinul ăsta e o tărășenie ce-și are gloria lui pe scene publice, la televizor (legat îndeobște de Țară și de Eroii ei). Mulți oameni normali îl vehiculează dar, cînd ajunși acasă-s întrebați cum e cu al dumnealor destin, capătă figură mirat-amuzată:
> *„Păi, mon cher, ăsta nu e pentru noi, pentru chestii de zi cu zi în general... ventual fu pentru timpurile cînd trimiteam mesaje gagicilor”*

Întîlnirea cu ideea 'destin personal' s-a produs cîtuși de puțin în circumstanțe glorioase, ba aș spune că-n momente de oarece nelinște (un mod elegant de-a ocoli termenul 'depresie'...).

Mi-am pus problema ce moaș-sa mă fac, prin existența asta - ceea ce se traduce nu mă descurc... Spre deosebire de alte dăți, cînd treaba ori se refula urgent, de data asta soarta mi-a zîmbit.

Am zărit un fel de drum, mai stilizat spus un fel de linie la un cap al căreia se afla prezentul, iar la celălalt capătul vieții personale (cînd o fi el...).

E, și între aste două repere, se afla un cenușiu. o materializare grafică - ce numai în inconștient e posibil - a ideii de „Păzea, probleemee!”.

O să-mi ziceți că vă stric seara (n-ar fi prima dată, nu?). E posibil, dar din punct de vedere personal mi-am luat-o de progres măricel.

Cam așa ar spune - dacă nu mă credeți - și un psiholog demn de titulatură (nu-s ei prea deși, dar bănui că se mai găsesc - v. PS)

Ca amănunt, în operațiune întîi s-au ivit gîndurile negre (și întîmplător realiste), apoi linia amintită, iar finalmente o idee de simțit mai bine.

> Gîndurile rele, că tot veni vorba, sînt niște chestii care au și ele o rugminte: „Nu fugi de noi, nene proprietarule...! Suportă-ne durerea... Știm că e greu, dar promitem să ne revanșăm apoi...”

*

Am avut tentația, de-a lungul excursului de mai sus, să-mi reproșez excesivul umor, în tratat subiecte la antipod...

Pe de o parte, aia mai lipsea, să iau și ton de îngropăciune! Pe de altă parte, realizez că veselia, mai ales după o vîrstă, e de cercetat precum găina de ouă - dacă nu compensează o neplăcută, ultima scăpînd astfel netrăită.

Și intrînd astfel la pasivul existenței.

Altfel, stînd la zebra spre metrou Grozăvești (fost-am la cumpărături Orhideea) iar îmi sări în ochi că erau prin jur numai umani de pînă în 22 ani.

O să-mi spuneți că mai-marii aveau treburi serioase și importante acasă.

Așa să fie!

PS

Psihologii, spre care strîmb eu din nas.

Dincolo de micul meu cui (mă aflu om...), la adresa vînzătorilor de iluzii de sub diploma de profil. Cei serioși au totuși o problemă cînd e vorba de problemele *Ultimei treimi*, din viață. Pentru că nu au făcut cunoștință. Pot cita doar din cărți, fie ele și bune.

„Domnule Ordean, în nemernicia dumitale o să ne reproșezi pe patu morții matale că noi nu știm cum e acolo! Să-ți fie rușine!”

Perfect de acord, dar ideea rămîne.

PS2

Pe graficul amintit, scrierile subsemnatului e înțelept să devină nițel CA o sarcină de serviciu.
Un fel de, vorba cuiva: „Surtout pas de zèle” - un fel de „Mai domol, Dorele!”.

O bifăm, și încercăm a ne vedea de altele.

Altfel ne luăm în serios și nu mai pupăm cenușiu pe linia *Ultimei treimi*.

Ci mai rău.

Și nu vrem asta.

Lume pornită la greu pe comuniști

De pildă: *„Suntem conduşi de urmaşii criminalilor comunişti!”*

Spună alții cum vor dînșii, dar eu mi-o țin pe-a mea - prezentă altminteri și-n scrierile tipilor deștepți. Atașamentul românii la comunism a fost (foarte) mare. Și-n 45, și-n 89. Vorba cuiva, citat de Alex M. Stoenescu: „De-mi spunea cineva, atunci, că nu ajungem în comunism. îi dădeam cu tîrnăcopul ista în cap”.

E o falsificare de proporții a trecutului, cum că ce ne-a stat în gît acea alcătuire a societății. Citiți cărți serioase, dacă bineînțeles vă lasă diavolul interesului a vă apropia de-așa tămîie...

PS

În context noțiuni.

Noi zicem *comunism* acum, dar la vremea aceea se spunea *democrație populară*, iar de asemenea *socialism* (mai exact marxism-leninist) și cam așa, dar nu *comunism*. Ultimul era o treabă vagă, la orizont, de care altminteri ne-am pierdut speranța - mai ales după 1975 - a sosi vreodată.

Poate-s niște chestii de reținut.

PS2

Chestia asta cu oroarea de comunism repetă exact diabolizarea burghezo-moșierimii, grație căreia onor poporul nostru avu niște reacții interesante (și de rîsul lumii) la 1990.

Interesant cum funcționează psihicul omenesc!

Respectiv cum își astupă găurile afective...

„Merita felicitata de toata Romania! La doar 14 ani Laura-Maria a fost **premiată** de NASA si UNESCO! Are o inteligenta mult peste medie!”

Cred că aici e o proiecție a entuziasmatului în persoana acelei fete, după care – deja fiind el în reflectoare – dorește să obțină și cît mai multă atenție.
Vrea stima întregii țări.
Anterior venise considerație de la NASA și de la UNESCO.

O să ziceți că ce cititor, că ăla e gazetarul!
Corect, dar instinctiv el știe ce gen de culcuș își dorește cu ardoare categoria sa de public.

> *BATJOCURA. O batrana traieste cu o PENSIE de TREI LEI pe luna. Statul a refuzat sa-i recalculeze veniturile/*
> *Ajuta-te singur atât timp cât ești sănătos și -ți pune viitorul la adăpost.*
> *Bătrânețe a este ca un cont în bancă, iei de unde ai pus.*
> *Statul Îți ia banii pe orice cale,dar dacă te paste ghinionul în viața,ai inbulinato.*
> *NU VĂ MAI BAZAȚI PE STAT.*

Eu m-aș antrena mai degrabă în sinucidere. Să pot pleca atunci cînd am chef. Cînd consider, vorba cea populară, că „nu se merită”.
Nici pe-acel drum nu par a fi simple însă lucrurile...

Apropo de îndemn a nu ne mai baza pe Stat. Eu aș îndemna ca lumea să nu se bazeze nici pe Dumnezeu.

Obrăznicie. A mea

Și legată de așa vorbă (emisă altminteri pe o scenă înaltă):
„Filosoful detecta, *pe bună dreptate*, o carență morală fundamentală nu doar a celor în cauză, dar și a societății în ansamblu”

Zisa îmi aduce aminte - fie și ins mic aflînd-mă - de-o coardă primitiv acordată a viorii.

1.
Acel „pe bună dreptate” îndepărtează ideea de nuanță în apreciere, legat de articolul cu pricina. Ori nimic nu e perfect.
Nu-s eu aici nihilist, cît există o neputință a destulora de a gestiona și altfel decît alb-negru situațiile, oamenii. Respectiv, de-a fi interesați de un material și altfel decît acela fiind prezentat favorabil
Asta se întîmplă și la case mari - dovadă cea de aici.

2.
„Carență morală fundamentală”
Așa exprimare semnalizează două lucruri.
Rigitate a emitentului...
…pe fondul pretenției că moralitatea e la el (și amicii săi).

3.
„o carență morală fundamentală nu doar a celor în cauză, dar și a societății în ansamblu”
Eu m-aș feri de așa etichetări.
Adică la nivel de societate (care nu se află beton, pot fi măcar destule excepții pe-acolo).
Și mai ales cînd acea carență arată zice-se astfel:

„O societate în care pedeapsa e percepută mereu ca nedreaptă și din care căința a dispărut este grav avariată“

Vorbele de mai sus nu par a nutri ceva înțelegere pentru situație. De unde impresia unui verdict, nu a unei păreri. Vorba cuiva: „O nuia, și nu niște ochelari”.

În același timp, ar fi bine să nu uităm că ne nimerirăm noi mai morali doar datorită norocului, de-a răsări în viață într-un anumit tip de familie.
Și nu în altul.

Nu știu de unde ni se trage

Dar nu se simțim bine dacă nu ne creăm vreo superioritate asupra altora.
Îndeobște pe latura deșteptăciunii. Aici, a depista erori ori măcar mediocrități ale vreun răsărit în cale se dovedește aur, pentru bunăstarea noastră psihică.

Chiar simplu nu e, la noi umoralii...

Să găsești lucruri interesante în scrisele unior tipi ce-ți sînt antipatici.
Antiptic e omul în fața căruia farmecele pe care ni le bănuim nu au avut vreun efect.

Interiorul nostru

… preferă o știre insuficient verificată (mie așa mi se pare, aceea cu tîrît elev prin clasă, pentru o notă mai mare), decît să aștepte eventuala confirmareaserioasă a veștii.

> *„Elev umilit sa se tarasca in genunchi in fata profesorului de matematica, pentru un punct in plus la teza - povestea spusa de un alt profesor*
> *Cine vrea sa isi mareasca nota in teza la matematica, sa se tarasca in genunchi pana la catedra. Asa si-a umilit elevii un profesor de la un liceu prestigios din Bucuresti. "O mica somitate", "genul care lucreaza cu doi olimpici si-i pica pe restul ca sunt prosti", profesor care se crede Dumnezeu pe pamant. Intreaga poveste a fost relatata de un alt cadru didactic, revoltat ca parintii, intimidati de studiile, doctoratele si relatiile prin Minister ale "magistrului", asista fara reactie la abuzurile la care le sunt supusi copiii. ”*

Acea relatare, în dioptriile mele, are două hibe. E pusă pe hîrtie de un ne-martor la scenă, iar în paralel trădează parti-pris. Așa ceva, cred eu, contează - raportat la gravitatea denunțului.

La reticența în a lua iute de bun, e posibil să-mi spuneți că pierd ce e mai frumos în viață.

Încerc a lua lucrurile cum sînt

Pentru asta, e nevoie de-a izbuti să le cunoști.
Pe dumnealor, *lucrurile*.

Mă uit la scandal profesor liceu Vianu (cel pomenit imediat mai sus)
Ne caracterizează mult nedormit bine. Ni-i nevoie de exagerat, speriat noi înșine, revoltat. Bănui că e o situație normală, sub cerul nostru. Unu plus unu fac doi.

”Unde-o să ajungem, neamule, cu așa manifestațiuni?”
Habar n-am și nici nu-mi bat capul, chit că adaptarea la noutățile din așa pădure nu-i simplă.

În paralel (dar în același spirit), mă uitam la cele vreo 300 comentarii pornite din precizările lui Radu Ioanid, spre scrise Andrei Pleșu.
Subiectivitate la mare greu, în acele dări populare cu opinia.

> *„Amice, chiar nu mai gândești deloc la ce spui?! Crimele împotriva evreilor sunt perfect comparabile cu cele ale KKK împotriva negrilor, ale turcilor împotriva armenilor etc etc etc…”*
>
> *„Dle. Radu Ioanid, Nu sînteţi doar O BESTIE, Ci pur şi simplu O OTRAVĂ O BOALĂ morbidă ! D-le. Radu Ioanid, există un „Nürenberg” al Comunismului ??? NU ! Staţi JOS ! Sînteţi doar ceea ce sînteţi : o gaură de şobolan !”*
>
> *„Cat avant muncitoresc,..cata dedicatie pentru corectitudinea politica...Ce mai, un tovaras modern”*

Ăștia sîntem.

> *Legat de comentatori net românesc, îndrăznesc a vedea în ei un fel de middle class. Practic, din gusturile, atitudinile ei cresc vîrfurile.*

În context, priveam nițel uimit subiectivitatea unui academician, Basarab Nicolescu. Care nu vede nimic jenant a-și (mult) lăuda un prieten, Vintilă Horia.

> *„L-am cunoscut foarte bine, eram buni prieteni. Nicio nuanţă de antisemitism sau de legionarism…”*

Teoretic și la noi, e cel mai natural lucru din lume. Dar tot cred că nu se face.

Acum puține minute

… îmi traversase tastatura dor de-a spune două vorbe despre un subiect-tabu.
Depresia.

Am lăsat-o baltă, meditînd doar pe cont propriu cum e Dînsa și cu ce se vrea acoperită, pentru a nu mai îngrozi.Răsfoi însă întîmplător un material „România Literară”. Un articol despre Vintilă Horia.
Spunea acesta, cîndva:

[Opera la care visa generaţia sa era una] *„din care să dăm de băut unei generaţii europene. Cred că în acest fel ne situam pe o linie românească, etern prezentă în istorie, însă niciodată dusă la bun sfârşit”„din care să dăm de băut unei generaţii europene. Cred că în acest fel ne situam pe o linie românească, etern prezentă în istorie, însă niciodată dusă la bun sfârşit”.*

O să ziceți că n-am pui de operă, iar în paralel mă aflu îngrozitor de simplist.
Dar în citat - se află taman genul de dat importanță care astupă depresia! Că e a condeierului ori a publicului căruia îi prinde bine așa vorbe, deja nu mai contează.

PS

În paralel, îmi menținin invidioasa idee, c-alde cultura pur și simplu acoperă cu vorbe mari niște umori ca ale oricărui ins neșcolit. Dl autor deja indicat ridică în slăvi subiectul articolului, prin așa ceva de pildă:

.

„Europenismul tinereţii sale, care s-a format la luminile Renaşterii italiene şi ale Spaniei lui Unamuno, Ortega y Gasset, Eugenio d’Ors şi Ramiro de Maetzù...”

Asta nu-l împiedica pe V. Horia să tragă perii multiple și solide la adresa corifeilor extremei drepte din deceniul patru (vezi titluri în articol Radu Ioanid).

„Apariţia lui Mussolini, este un eveniment epocal“

„Adolf Hitler este o genială minte politică“ •

„Naţional Socialismul este asemănător ca forţă şi ca întindere religiei în evul mediu şi artei în timpul renaşterii“

„Ne zvârcolim în democraţie ca într-o ţeapă pe care ne-am pregătit-o singuri“

„Nu vom reuşi să fim români decât rupând legăturile cu democraţia

„Curentele semite au aruncat Occidentul în decadenţă

„Israel voia să-şi facă o bogată patrie în România

„Ordinea nouă creează numai binefaceri

„România şi-a regăsit destinul prin fapta generalului Antonescu“

„Salvarea nu ne poate veni decât de la Antonescu, singurul român nepătat şi bun

(lista lui Radu Ioanid menționează 22 asemenea articole)

Bineînțeles că autorul din „România literară” care ni-l reamintește pe Vintilă Horia trece flutur, peste apele detaliului din urmă...

Fantasmele

… par să fie mai curajoase decît noi.
Asta e.

Cînd scrii pe placul celuilalt

… ori al publicului, e posibil ca obiectivitatea să ți se afle acolo în suferință.
E valabil inclusiv la compatrioți specializați în disperări.

„Un interlop bate o salvamontistă

… sub ochii jandarmului care fumează...”

Sună revoltător, la prima vedere, dar mi-i greu a-mi da cu părerea despre incident, cîtă vreme nu știu în amănunt ce fu acolo.
N-am idee ce va fi fost între aceia.

Nici ce căuta salvamontista la 2 noaptea acolo.
După cum, cam degeaba nu se ia nimeni de noi. Plus că există alternativa neturnării de gaz peste focul eventualului nebun.

Dar, la publicul nostru, există nevoia de a se revolta. Iar apoi de solicita luare de gîturi.
Nu pot să mă pronunț despre acel jandarm pînă nu-i aflu eventual părerea. A sta să-i frec ridichea că de ce nu s-a băgat mi se pare cam pripit...

Are și nume aparte, sursa informației.
'Vocea străzii.'
Modest.
Toată strada.
Ea fiind în sine un monument de obiectivitate.

Hotărît lucru

… merită dat doctorat (care posedă facultatea prealabilă) în depresii...
Respectiv fuga de acestea.

Intră un tînăr român la Oxford. Sar compatrioți în sus să-l felicite, să-l mîngîie pe cap șcl.

Dacă te-apuci a trage de mînec, cum că hai să vedem viața aceluia și mai tîrziu, la un 40 ani - mai că nu te-alegi cu capul spart.
Asta, pentru că ataci biata iluzie a lăudătorului, de a-și avea nițel risipit cenușiul vieții, prin proiecția pe acel june...

Cum, ziceți că preferați - ziselor mele de mai sus - disperările lui Cioran? Că-s mai suportabile?

PS
Băiatul de pe acum are scurși ochii...

Văd un titlu, pe undeva

…(legat de Răscoala 1907, al cărei debut la Flămînzi s-a produs în februarie, pomenitul an):
„se răzvrătesc sclavii albi ai brazdei negre...”

Părerea mea.
Cînd cineva te ia cu formularea de mai sus, sentimentul mi-e că el nu are treabă cu informarea strictă. Și corectă. Ci are a drege niște nevoi sufletești ale cititorului de la 2016. Restul informațiilor de-acolo sînt de simplă garnitură.
Cititorul, privind 1907, își drege actuale. Sentimentul de a fi opresat, apoi revolta sîngeroasă pe agresori (altminteri el nemișcînd din fața tastaturii și de la căldurică).

Nu e nici o supărare din parte-mi, pe atitudinea cititorului, respectiv a gazetarului servind poveștile frumoase - din care rezultă la final de lună leafa proprie.

Îmi cade sub ochi

… un text literar.

Poate mă aflu grăbit în concluzie. Dar îmi pare a repera acolo clasicul stil tabloid, însă cu vorbe mari.
Între altele: „cîtă umanitate şi cîtă trăire autentică...”

Mi se sperie gîndul...

> *„Ba să nu ți se mai sperie, coane! Să nu-mi spui că nu ți-a trecut pe la urechi vorba: <Cîtă luciditate, atîta suferință>?”*

Suferință?
E mai rău de-atît!

Fuge mintea la un vechi slogan

„Ori e prost, ori securist...”
Adică ori naiv, ori interesat la greu.

„Societatea civilă, ziariști și personalități au acuzat...”

La vorba asta, cu societatea civilă, ăla care - pardon! - pune botul nu știe că dumneaei cuprinde doă'j'de mii de organizații? Și că alea nu se pot pune de-o acțiune comună nici să vrea?

La bani mărunți, societatea civilă prin definiție nu poate avea un punct de vedere unitar...

Pristanda

Pupă-l în bot, și papă-i tot.°

Grigore Vieru dă aici unei categorii umane ce prinde bine ăleia. Mai exact îi întărește sentimentul plăcut al șederii sub statuia unui idol.

Cînd te simți bine la așa umbră, și nimica mișcă. În sensul că articolele lui Eminescu te lasă în ne-voie de Istorie.

Hazul situației aici este că trupeții în chestiune nu apucă în viața lor a frunzări așa volum (am sentimentul că la fel procedează și cu Biblia).

Ar fi suficient pentru a se porni nițel mintea, căzîndu-se apoi în sete de alte și alte tipărituri. Pe acel drum, nu ar mai avea nevoie de îndrumările lui Vieru..

„Aceasta fatuca, este din ce in ce mai obraznica...”

Amabilitatea o privește de doamna Gorghiu.

Putem însă zări în spatele-i invidie pentru tinerețe și frumusețe.

Ziceți că Alina-i nu tocmai plăcută ochiului?

Mmmm, eu cred că-i fainã (cunoaștem totodată proverbul, că „e frumos ce-mi place mie”).

Cea care o atacă oricum e departe de șarmul ei. De feminitatea penelistei (credeți-mă).

PS

Am blurat imagine și identitatea doamnei,dar tot apuc a spune că lucră la un liceu. Se prea poate să nu fie doamnă de serviciu acolo.

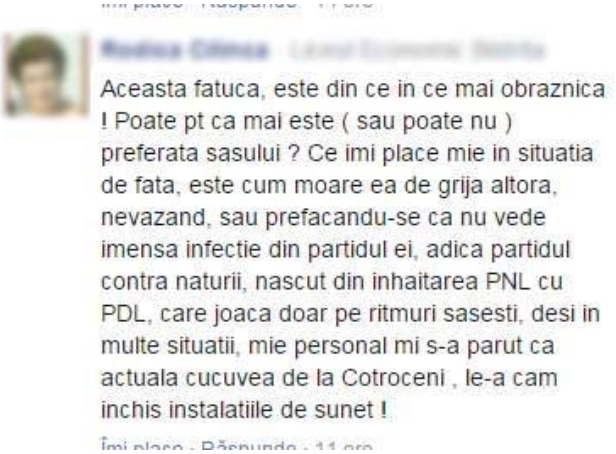
Aceasta fatuca, este din ce in ce mai obraznica ! Poate pt ca mai este (sau poate nu) preferata sasului ? Ce imi place mie in situatia de fata, este cum moare ea de grija altora, nevazand, sau prefacandu-se ca nu vede imensa infectie din partidul ei, adica partidul contra naturii, nascut din inhaitarea PNL cu PDL, care joaca doar pe ritmuri sasesti, desi in multe situatii, mie personal mi s-a parut ca actuala cucuvea de la Cotroceni , le-a cam inchis instalatiile de sunet !

PS2

Oare întîmplător?

Președintele PNL poartă (cu un dram deformare) numele unor munți din preajma domiciliului invidioasei. Pot bănui prin urmare un mic deranj pentru „consăteanca” ce s-a ajuns 'la oraș'?

„Statul Islamic ameninţă:

… Atacurile de la Paris şi din 11 septembrie vor fi uitate după ceea ce va urma...”

Cam asemăntor se băteau cu pumnii în piept și băieții lui bin Laden.

Americanii zic probabil bogdaproste c-au găsit un bau-bau prin lume. Ba poate-i furnizează și oxigen financiar, să nu moară prea repede.

E totuși o chestie frumoasă

…să vezi cum al nost' popor se poartă cum se poartă, iar în paralel se miră că nu o duce mai bine... (uitînd totodată, cu înțelepciune, că întotdeauna e loc de mai rău...).

.

O tînără femeie dă să candideze

Fosta jurnalistă Roxana Vlad vrea să fie primăriță la Domnești din partea unui partid cu cinci...

Fosta jurnalistă Roxana Vlad se vrea primăriță la Domnești! Ea este candidatul-surpriză la primăria din comuna ilfoveană din partea Alianței pentru Domnești, un...

1.RO

… la o primărie vecimă Bucureștiului.

Nu se cade să n-o faci un pic de rahat, ca gazetar.

Că „se vrea” (aici, formularea „intenționează” cred că ar provoca îngrozitoare crampe...).

Că partidu-i e cu cinci fondatori. Că e fostă prezentatoare tv..

Nu miră pe-acolo nici asemănarea cu ucraineanca Timoșenko, cea care a încheiat foarte frumos, în politică și viață...

În paralel pui și o poză cu răpitoarea femeie (ochi albaștri!), ca să moară mai bine de invidie onor citoarele, plus acei cititori care vor apuca în veci a se iubi cu respectiva..

Nu-mi spuneți că văz eu monstriuos, că toate cele de mai sus se află întîmplătoare, iar în spate domnește dorința de bine a gazetarului-interfață!

Cît privește bănuiala că așa ton se află doar la B1, parcă nu recomand îmbătatul cu apă rece...

E uman, dar nu și semn de confort interior

… să crezi că altădată era mai bine.

Faptul că, între alții, ditai Eminescu gîndea astfel nu schimbă datele problemei...

Deseori fac pe prostul și mă întreb de ce nu a devenit idol național vreun așezat Titu Maiorescu.

Oare ce ne-am face

…fără așa-numitele 'chifle' / eșecuri în viața asta?
Bineînțeles că, în paralel, eșecul se află doar în mintea noastră (vorba cuiva, dramele nu există și în realitate).
Și raportat la sistemul nostru de bine / rău.

*

Răul din existența noastră pare să se ivească în clipa în care nu-l putem privi în față.

*
Mă aflu primul care mă amuz, cît de frumos șed defectele, vulnerabilităţile, blamatele personale în spatele fațadei ținute spre semeni...

„Cum se poate justifica invocarea

, după aproape 70 de ani, după o tranşantă schimbare de regim şi după condamnarea comunismului ca fiind „nelegitim şi criminal”, a unor „hotărîri” luate de o adunătură de politruci şi ignoranţi, manevraţi de ocupantul sovietic şi de un partid, pe atunci, minoritar?”

După cum vede, se poate. Iar asta e posibil pentru că noi nu am solicitat modificarea acelei legi.
Și au trebuit să vină cei asemenea dlui Alexandru Florian ca să aflăm ce avem în dulapuri. Ale noastre.

Demersul dlui Pleșu de aici se află valoros.
Apare doar mica problemă a faptului că se produce abia cînd e luat la întrebări (postum, se înțelege) confratele Vintilă Horia.
De unde bănuiala-mi, a unei mici subiectivități.

Ne plîngem totodată de recordul la politically corectness.

> *” Vestea ‘bună’ este că România, prin aceste exerciţii de intransigenţă, se califică la vîrful corectitudinii politice. În alte ţări, mai înapoiate din punct de vedere al rigorii morale, lucrurile n-au mers atît de departe...*

Or.
Nu știu de ce nu-mi iese mie din minte, de ceva zile, de Colegiul Noua Europă, al dlui Pleșu. Care dacă nici el nu și-o fi pus vreun umeraș la înghesuiala noastră de a servi Continentul, păi doar dl Soros o mai fi pus.

O să mă acuzați că amestec mere cu pere.
Dar contează ca imagine, pentru matale om simplu ori dregător așișderi, cînd auzi de-acea direcție a unui mare român.
Trec aici peste cum s-a comportat Noua Europă în fața primului obstacol serios din istora sa, acela al migranților relativ recenți...

PS
„Un partid / al comuniștilor, n. MO/ , pe atunci, minoritar”

Sînt foarte curios care se afla partid majoritar, la 1946.
În context, rog anticipat a se lăsa poveștile cu un PNȚ ce nu s-a pomenit, atunci

Găsesc pe undeva un îndemn

„Recurgeţi mai des la subtilitate şi la inteligenţă...”

Nu știu de ce, dar m-aș feri de așa îndrumări, cît și de ideea că le posed.
Ultima vorbă barim comportă niște obositoare subtilități.

Îmi pare.
Că cel mai tare poți să iei - așa-numite plase în comportament - doar cînd crezi a poseda vreo însușire înaltă.

Pe de o parte, interiorul nostru are un talent grozav de-a se lăsa pe-o ureche, după constatarea cu pricina. Apoi, niciodată nu poți stăpîni suficient, în timp și calitate, însușirea pusă la rever. Te faci de baftă, în consecință, atît în ochii altora, cît și în ai tăi (nu-i treabă de colea, beleaua din urmă...).

PS
Tot pe acolo („Recurgeţi mai des la subtilitate şi la inteligenţă...”)

Dincolo de frumusețea vorbei (și de sugestia - modestă - că emitentul le posedă).
Dacă celălalt a acționat fără ele, va fi avut toate motivele din lume să o facă. Între ele, pentru că așa i-i firea, apoi pentru că lucrarea (contestată) i-a impus așa ceva.
Așadar, sfatul e mai mult de ochii lumii, mai exact ai galeriei.

Ideea scîrbei de cineva

Posibil să fie acolo nechef inconștient de a se recunoaște invins / inferior aceluia.
În context, există a detesta pe cineva.
Acolo, o fi la mijloc iritarea că nu a venit dragoste de la respectivul.

Nu-mi dau seama

... pe ce criteriu sădește Natura în noi unele simpatii...
Sînt exact spre persoane care în veci ne vor răspunde (ce să mai spunem de vreun dram de căldură pe acolo...).

E de urmărit...

Cred că e foarte important

…să zăbovești asupra gîndurilor ori gesturilor noastre care ne produc rușine.

De obicei, noi fugim mental ca disperații în așa situații, sub amenințarea cruntei joarde.
Ori acelea - gînduri ori gesturi - sînt biete părți din noi. Am venit pachet pe lumea asta.
Cu ele - în caz de imposibilitate socială - cred că-i mai degrabă de discutat. Că nu se poa' de manifestat, acum și acum. Și că o vom face lată cu alt prilej. Public sau ba.
Este drept ca trebile asa zis rușinoase ne-au fost stabilite cîndva de un stapin limitat si sadic.

Adica de un om.

Cunoașteți acea mențiune

… pusă înaintea emisiunilor tv: nerecomandat pușlimii sub atîția ani.
Asemănător, la destule posturi ale subsemnatului e de plasat ideea: „rîndurile de aici e provocate de multă invidie, pe-acei fericiți autori!!!”.

Zicînd astea, privesc spre zisa dlui critic Dan C. Mihăilescu, despre romanul ”Solenoid”, de Mircea Cărtărescu: „Cea mai frumoasă arhitectură onirică din literatura noastră”

Am o întrebare de bun simț - cred eu -, fie și într-o lume unde vreo obiecție pare dor de-a da la coș total, cu ceva...
Cît în aprecierea lui DCM se află așa-numit spirit de gașcă?
(poate-s marcat aici și de-acel afiș în geamul librăriei Humanitas-Cișmigiu, despre care vă relatam ieri...)

Apoi, cît din bucuria publicului - la adresa opului - ține de snobism? Cîtor, la figurat vorbind, le vor descoperi nepoții acel volum în bibliotecă, avînd *filele netăiate*?

După cum.
Și aici aroganța-mi atingînd record.
Știu că termenul oniric își are sens clar în cultură. Și, în consecință, imbatabil în a-i fi găsite fisuri.
Dar tot întreb cîtă îi e legătura cu visele reale.

Iar de aici cad în păcatul de-a-mi aminti o zisă de ieri: ”Arta e o chestie care ne ține (cît mai) departe de realitate”.

Din înțelepciunea unui amic.

„Au! Azi n-am apucat să fac un număr suficient de greșeli. Grație căruia să nu mi-o iau în cap. Și să uit cumva că-s mititel om, sub Soare.”
.

Apropo de rețete ale fericirii

Și zîmbind un pic la bizarerie.
Despre alea false avînd voie - socialmente - a glosa la greu, despre alea reale, ferească Dumnezeu!
Între ultimele aș trece putința de-a discuta cu cineva despre fantasmele proprii. Inclusiv alea erotice. Eventual de-a pune și-n practică (minus aia de-a da foc Romei).

Rîdem-glumim, dar fantasmele sexuale maschează prin definiție refulate mai dure. Și cam nu erotice, domeniul din urmă făcînd doar suportabil cenușiul (ca să nu spun negrul tuci...).

PS
N-am apucat să precizez, la întîile fraze de aici. Fericirea, cînd se întîmplă să apară, nu durează mult. Aș da cifre, pornite din experiența personală, dar mi-e teamă că vă veți uita urît...

Oare vreau prea mult de la viață

… ca de la o anumită vîrstă încolo barim să mimăm a ne veni înțelepciune la cap?
„Da, vrei prea mult.”
Bine.

Noi rîdem de textele din vremea (să zicem!) colectivizării

Pălmașii de-acolo însă, barim se aflau obligați, iar alterori sincer entuziaști (că li se promisese fericirea comunismului). Dar noi emitem în deplină libertate zise - cred eu - texte nițel mai penibile decît acei înaintași venind cu portretul lui Stalin lîngă vizitiu...

> *„Cand a scris Tismaneanu de tradarea lui Imre Nagy de catre Walter Roman (pe undeva pe la “pitesti”, da’ n-a tinut gluma...) mi-am zis, bre’, ce mai lupte..., impresionat fiind, neauzind-o inca pe aia cu luptele si Birlic in gara la Marasesti. Prinde bine acum lui “Messi de Dambovita”, da’ prea-s in inaltu’ cerului de numai “avioanele” ii pot repera...Cum avionul din mintea mea nu sta dreak’ vreodata-n loc (bre’, da s-au terminat aeroporturile ?), na ca v-am informat, sa stiti ca la o adica nici macar solenoidul cela’ salvator (dom’Neamtule, aici e nevoie de specialisti, merge SOLENOIDUL SALVARII NATIONALE ?) nu poa’ functiona daca nu vrea muschii cerului...!”*

Precum tot insului alfabetizat

…mi-a trecut și mie pe la urechi vorba 'destin'. Scris de cele mai multe ori cu majusculă: *Destin*.

Că nu l-am luat în serios e mult zis. Nici nu m-am aplecat spre el, datorită unei opreliști inconștiente. Faptul că mulți jonglează cu așa ceva (inclusiv în contul existenței proprii), iar alții recită poezii cu treaba asta nu m-a clintit din poziția-mi - aceea de a ignora încă din adîncuri că am vreo treabă cu așa Lucru.

În tot cu „Nu aduce anul...", azi m-am lovit brusc de problema cu pricina.

Ce-i drept, nu în tonul consacrat. Acela măreț (dar cu amănunte de zi cu zi cam nema...).

.

> Destinul ăsta e o tărășenie ce-și are gloria lui pe scene publice, la televizor (legat îndeobște de Țară și de Eroii ei). Mulți oameni normali îl vehiculează dar, cînd ajunși acasă-s întrebați cum e cu al dumnealor destin, capătă figură mirat-amuzată:
> „Păi, mon cher, ăsta nu e pentru noi, pentru chestii de zi cu zi în general... eventual fu pentru timpurile cînd trimiteam mesaje gagicilor"
> .

Întîlnirea cu ideea 'destin personal' s-a produs cîtuși de puțin în circumstanțe glorioase, ba aș spune că-n momente de oarece nelinște (un mod elegant de-a ocoli termenul 'despresie'...).

Mi-am pus problema ce moaș-sa mă fac, prin existența asta - ceea ce se traduce nu mă descurc... Spre deosebire de alte dăți, cînd treaba ori se refula urgent, de data asta soarta mi-a zîmbit.

Am zărit un fel de drum, mai stilizat spus un fel de linie la un cap al căreia se afla prezentul, iar la celălalt capătul vieții personale (cînd o fi el...).

E, și între aste două repere, se afla un cenușiu. o materializare grafică - ce numai în inconștient e posibil - a ideii de „Păzea, probleemee!".

O să-mi ziceți că vă stric seara (n-ar fi prima dată, nu?). E posibil, dar din punct de vedere personal mi-am luat-o de progres măricel.

Cam așa ar spune - dacă nu mă credeți - și un psiholog demn de titulatură (nu-s ei prea deși, dar bănui că se mai găsesc - v. PS)

Ca amănunt, în operațiune întîi s-au ivit gîndurile negre (și întîmplător realiste), apoi linia amintită, iar finalmente o idee de simțit mai bine.

Gîndurile rele, că tot veni vorba, sînt niște chestii care au și ele o rugminte: „Nu fugi de noi, nene proprietarule...! Suportă-ne durerea... Știm că e greu, dar promitem să ne revanșăm apoi..."

*

Am avut tentația, de-a lungul excursului de mai sus, să-mi reproșez excesivul umor, în tratat subiecte la antipod...

Pe de o parte, aia mai lipsea, să iau și ton de îngropăciune!

Pe de altă parte, realizez că veselia, mai ales după o vîrstă, e de cercetat precum găina de ouă - dacă nu compensează o neplăcută, ultima scăpînd astfel netrăită.

Și intrînd astfel la pasivul existenței.

Altfel, stînd la zebra spre metrou Grozăvești (fost-am la cumpărături Orhideea) iar îmi sări în ochi că erau prin jur numai umani de pînă în 22 ani.

O să-mi spuneți că mai-marii aveau treburi serioase și importante acasă.

Așa să fie.

PS

Psihologii, spre care strîmb eu din nas.

Dincolo de micul meu cui (mă aflu om...), la adresa vînzătorilor de iluzii de sub diploma de profil.
Cei serioși au totuși o problemă cînd e vorba de probemele Ultimei treimi, Din viață.
Pentru că nu au făcut cunoștință. Pot cita doar din cărți, fie ele și bune.

> *„Domnule Ordean, în nemernicia dumitale o să ne reproșezi pe patu morții matale că noi nu știm cum e acolo! Să-ți fie rușine!”*
> Perfect de acord, dar ideea rămîne.

PS2

Pe graficul amintit, scrierile subsemnatului e înțelept să devină nițel CA o sarcină de serviciu.
Un fel de, vorba cuiva: „Surtout pas de zèle” - un fel de „Mai domol, Dorele!”.

O bifăm, și încercăm a ne vedea de altele.

Altfel ne luăm în serios și nu mai pupăm cenușiu pe linia Ultimei treimi.

Ci mai rău.

Și nu vrem asta.

O domnișoară mă ia azi de urechi

… la comentariile unei file site oarecare.

Durere, ca dracu!

Am norocul să rezist sinistrului interior, iar apoi șansa de a nu-mi compensa acel disconfort cu o replică (mai ales că duducuța nu prea avea dreptate...).

Cu ocazia asta, mi-am reamintit o chestie, semnalată (fie și un pic în altă cheie) în nu știu ce carte psiho. Acolo se vorbea să nu invidiem tipii siguri pe ei, pentru că nu o dată sînt oameni ce-au avut grijă mare să nu iasă dintr-o mică zonă, unde în timp s-au călit.

De la acel exemplu, mi-a apărut aproape fizic în ochii ideea unui mare teren - în afara ogrăzii noastre - unde nu sîntem deloc lei.

Iar de-aici e musai a face un fel de abatere.

Pe acel spațiu delicat nu sălășiește doar nepriceperea, la vreo acțiune oarecare. Ci, de asemenea, sumedenie de șuturi luate - drept și mai ales ba - la vremea cînd nu eram așa lați în spate ca acum.

Iar cînd sîntem luați pe neașteptate, pe fără-antrenament în vreun conflict, acel moment nevaforabil ni se actualizează urgent. Absolut fără un rost logic, dar tot atît de just după regulile funcționării biologice.

Așa ceva mi-a declanșat uluiala îngrozitor de dureroasă de la reacția cetățencei pomenită inițial, aici.

*

Nici nu știu dacă mai e de un răspuns aceleia - chit că aș putea produce un ce m-ați mai văzut pe aici, la pătrat însă.

Nefiind eu măgar, cît oferind duduia material de întors întrucîtva jiu-jitsistic...

Dar mă simt precum un leu sătul, după frumoasa nouă experiență căpătată...

*

În rest, nu vă luați după tonu-mi de pe aici... Sînt și io un tip jucînd teatru, plus traversat de tristeți ca oricare altul...

Să aveți o seară cît mai frumoasă!

Discut cu cineva, nițel mai bogat ca mine în ani

… și realizez încă o dată că Vîrsta a treia e precum Țările de Jos.
Trebuie grijă permanentă la diguri, să nu vină marea peste cultivațiunile noastre...

Prin *Mare* nu înțeleg neapărat doamna cu coasa. Cît disconfortul în creștere ce caracterizează respectivii ani, transformat - în lipsa prelucrării - în agresivitate, și care se adaugă unei deja mai reduse elasticități, adaptabilități...

Cu excepțiile de rigoare, se înțelege...

Un aparent paradox face ca - la vreun prag 70 ani - să fii mai susceptibil, respectiv mai dornic de considerație decît un congener fără operă.

Simt că fac excepție aici cei ce fură blagloslovi cu putință de creație în continuare (asta, bănui, înseamnă și putința de te a apleca să admiri un fir de iarbă, o floare).
Un Neagu Djuvara. Un Nicolae Manolescu.

Oare de ce unii au pornire

…(deseori, accentuată) să dea sfaturi, să ceară ascultare, iar alții nu?
Vechea poveste. cu eu nu pot să urc pînă undeva, dar visez s-o fac prin intermediul cîrcii altuia?

E de explorat - așa, ca să treacă timpul...

Se întîmplă s-ascult acum Beethoven

Mărturisesc că nu mă tulbură cum scrie la carte, că trebuie s-o faci în fața Geniului.
Parcă aș putea pune și de niște argumentări ale poziției mele.

Ideea generală mi-i însă alta, și se leagă în continuare de un conceput de asemenea foarte lăudat, acela de *Valori*.

Dincolo de părerea bună a subsemnatului despre chinuitul Ludwig, nu știu de ce simt că-i necesar a ne stabili singuri valorile.
Eu, la 2016 și trăitor îm locul cu X, cu patru clase la bază plus Școala de Menajerie (pardon, de Menaj), mî potrivesc la cutare muzică.
În paralel, dau tot dreptul altuia s-aleagă pe, să zicem, Floarea Calotă.

Mica problemă îi însă că Valoarea e prin definiție o treabă pe care o stabilesc alții pentru tine (se zice că mătăluță nu-ți merge capul suficient).
Și tot așa nu are treabă cu individul în sine, ci cu Societatea. Care are însă grijă apoi de solicită inșilor de rînd s-o îmbrățișeze. S-o aduleze chiar (destui purced la treaba asta, este drept că rărindu-se în timp).

Toată părerea de aici mi-s doar două degete, ale cuiva din rîndul șase de bănci, spre geam.

Eu m-aș apuca să dau cu păreri asupra candidaților guvernamentali

… doar dacă aș sta binișor cu limba română, iar în paralel nu mi-aș pierde cumpătul din te miri ce.
Numai că, dacă de chiu de vai stăpînești lucrurile cu pricina (repet, una dintre ele se află oarece liniște interioară), s-a dus măcar în parte inferioritatea existențială care ne împinge la beregata acelora.

Gazetarii constituie corp aparte în această arie. În sensul că stau bine gramatical (nu toți!), dar meseria le conferă aroganța milițienilor de altădată.
Ca și ultimii, au un Spate. Un Ceva care-i împinge să fie - pardon! - jigodii. E vorba de Dînsul, cititorul majoritar.
Vorba cuiva, în vremuri normale ar fi fost tipi de treabă, nu bătăuși la Gherla.

Între visele-mi mele frumoase

…este și acela că, după deces, Dumnezeu mă invită să-mi explice cum e cu rostul celor din jur.
"Ca să nu învii prost, mai încolo, bă!"

În spatele fiecărei înfurieri

… a noastră pare să se afle o rană. Decurgînd dintr-o neputință. Dintr-o lipsă interioară.
Perfect... umană altminteri.

Mă uit la o poezie Radu Gyr

„Ne vom întoarce într-o zi”
Vorbe mari, acolo, duh desăvîrșit - dar nu într-atît cît să uiți a te întreba.
Dacă s-au întors.

Păi, nu.

Treaba unor așa strofe ține puțin de alba-neagra, mai exact de iuțeala mîinii, a verbului...
În același timp, din text decurg niște perii la eu, la noi - de zile mari! Din categoria ne muriră lăudătorii.

Nu-s pornit pe găsit victime.
Dar pare să fie obicei pe toate cărările încercarea de a păcăli (recunosc: pe altul, dar și pe noi înșine!

„Abia acu' afli? Maturizează-te, coane...”

Ca fapt divers.
Și privind azi un pic de mai departe scena Fb.
Caracteristică principală îmi pare-i a-i fi protecția sufletească.

PS

" Ne vom întoarce într-o zi,
Ne vom întoarce neapărat.
Vor fi apusuri aurii,
Cum au mai fost când am plecat.

Ne vom întoarce neapărăt,
Cum apele se-ntorc din nori
Sau cum se-ntoarce, tremurat,
Pierdutul cântec, pe viori.

Ne vom întoarce într-o zi...
Şi cei de azi cu paşii grei
Nu ne-or vedea, nu ne-or simţi
Cum vom pătrunde-ncet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum,
Uşori, ţinându-ne de măini,
Toţi cei de ieri în cei de-acum,
Cum trec fântânile-n fântâni.

Cei vechi ne-om strecura, tiptil,
În toate dragostele noi
Şi-n cântecul pe care şi-l
Vor spune alţii, după noi.

În zâmbetul ce va miji
Şi-n orice geamăt viitor,
Tot noi vom sta, tot noi vom fi,
Ca o samanţă-n taina lor.

Noi, cei pierduţi, re-ntorşi din zări,
Cu vechiul nostru duh fecund,
Ne-napoiem şi-n disperări,
Şi-n răni ce-n piepturi se ascund.

Şi-n lacrimi ori în mângâieri,
Tot noi vom curge, zi de zi,
În tot ce mâine, ca şi ieri,
Va sângera sau va iubi. "

În spatele jignirii care ne este adusă

… se afla o rană.
Chiar dacă reactionam (dur), rana rămâne. În acelaşi timp, locul afectat ne este vulnerabil şi la un atac viitor. O solutie ar fi de suportat afirmatia celuilalt ce doare așa tare.

Eu nu recunosc Dragobetele

Îl luam în serios dacă binevenea să apară și altfel decît prin forceps naționalist, pentru a contracara Valentine's Day.

Să vezi viața în negru...

E mare chestie însă, *a ști* că ți se întîmplă asta.

De notat și existența celor ce văd viața in roz.
Datorită drogurilor existențiale.
Specia e cel mai harnic împărțitor de așa pastile.

PS
Mă pufnește un rîs aproape nevro.
La constatarea ca nu izbutesc a-mi vedea viața în negrul ei real.
Hohotul se amplifică, realizînd că vreo pală ori alta de așa negreală ajunge la senzorii mei doar cînd par să vrea alții.
Naiba știe cine-s și de unde trag sforile.
În general te ia cu scărpinat în cap, cînd te vezi frunză în vînt. Și nu ca moment personal ori existență eu-Ionescu. Ci ca idee de viață.
Dar dacă apucă omul a nota astfel tărășenia e semn (încă) bun.

Cred că, dacă n-am fugi de reproșuri

… viața ne-ar fi mult mai bogată.
Ultimul cuvînt, fiind, inevitabil, sec.

După așa înălțător enunț, vin nuanțele.
Reproșurile nu-s alea care ni se pare nouă că ne vin din cînd în cînd, diafan, la cunoștință.
Sînt cele care vine și ele, dar sînt atît de neplăcute (din n motive) încît intră în acțiune fenomenul (fie și pretențios al refulării)

Ce spun privește nu doar prezentul (apropiat), ci și trecutul, inclusiv timpurile cînd prichindei mai răsăriți ne puteau trage fățiș plus nedrept bobîrnace.

Ar mai fi de zis că demersul de care spun nu e simplu, se realizează cel mult în parte și nu dă nefericirea afară din casă.
Dar cred eu că prinde bine.

Pare că nu-i deloc ușor

…a lua știință de vulnerabilitățile noastre...

Funcționarea noastră pare că interzice chiar ideea (îi de cercetat, aici). Zic asta pentru că dacă te provoci la o mărturisire („Zi bre repede-repede o vulnerabilitatea de-a matale...!”) se cam lasă cu gol în minte și cu dor de-a o întinde din respectivul loc.

Bineînțeles că, de sosește conștientul la hățurile operației, se poate lăsa cu liste frumoase. Din categoria: „Nu pot rezista să ajut pă cineva la nevoie... Am acest defect, recunosc”

„La ce e bună moartea absurdă

… a polițistului Ginghină”

Ca opinie strictă personală, cred că-i nepotrivită alăturarea ideii de absurd morții. Ba aș putea spune că acea formulă, 'absurd', nu e una din cele mai destupate, sub soare.

Eu unul văd în ea nu doar refuz de a accepta realitatea (ceea ce în sine nu-i semn de multă înțelepciune), dar este și unul țîfnos.

Din categoria „C-așa vreau eu!”.

Poate însă a fost plasat acolo, în titlu, pentru catch în delicata lume a clic-urilor cu orice preț...

„Incendiul de la Colectiv

…poate nu era urmat de acele ieșiri in strada daca nu era moartea acestui polițist ..”

Altcineva, tot acolo:

„Pana la urma. totul a pornit de la o groapa-n asfalt...”

Posibil să fi pornit de la o decizie undeva, în Lume...

Teoretic, și în decembrie 1989 totul a pornit din fața casei pastorului Tokes. Și pe fondul setei de libertate, de demnitate a poporului român.

Viața pare să fie o lungă năpîrlire

De la un punct de vedere, la altul - mai apropiat o idee de adevăr...

Preluasem din cărți ideea că agresivitatea ne vine din șuturile luate anterior, prin viață. Într-un mediu unde toți stau cu mîna pe trăgaci, dacă nu mai rău. Acum pricep, văzînd acest gen de criticism, miros că-i vorba de iritare decurgînd din lipsa sufleteștilor, dinspre ceilalți...

Sufletește acelea-s diverse și cu loc de nuanțe.

Ca să nu aștept data viitoare pentru a-mi schimba ideea, cred că sîntem iritați că nici noi nu ne putem scoate la aer (a se ierta lipsa de modestie!) diverse blîndeți pentru ceilalți...
Căci nu-ți vine a le scoate oricui și oriunde. Or astea, ca orice neeliberată, se adună iar la un moment balamalele noastre încep a trosni, de presiune.

*

Nu știu cît de util este să-ți bați capul, inima cu încercări a pricepe cum funcționăm. Dar, zic în ticăloșia-mi, parcă tot e mai sănătos decăt adulatul unor artificialități zice-se culturale...

> *„Fiecare cu genul său de întremare sufletească, domnule Ordean. Pe acela indicat de dumneata l-ar încurca explorările de care pomenești. Asta și pentru că la dumnealui funcționarea (care prin definiție ni-i una de avarie) decurge din A NU UMBLA la cutie. Aceea unde dumneata ai întors totul cu capul în jos..."*
>
> Cred că am înțeles. Mulțam!

La începutul anilor 80

… am auzit și eu de formula „literatură de sertar".
Ba chiar i-am intrat și eu sub aripă cînd - altminteri minat bine de timiditate și de lene - mi-am zis că nu public sub comuniști, întrucît eu nu vreau să tai nimic din creație
(era una de istorie alpină, gătată în 92 și netipărită pînă azi - din aceleași două treburi pomenite mai sus).
Apoi, am privit curios (recunosc, și dezaprobator) la cei care nu se simțeau bine dacă nu publicau ceva. În așa direcție, am ciocănit cu degetul la tîmplă chiar, auzind că un tînăr Doinaș scria la un moment dat texte prolecultiste și ale altuia. De cînd cu Facebook,însă, și pentru că Dumnezeu nu bate cu bățul, am văzut și eu cum e cu drogul știutului că-ți ajung producțiile sub ochii unei mase importante de oameni (admiteți-mi, vă rog, această iluzie...).
Viața nu se opri însă aici din noutăți, ci-mi aduse convocarea la a scrie și eu pentru sertar. Asta, pentru că unele idei încep să nu-și mai aibă locul aici, iar de publicat care să golească sertarul nefiind cazul...

Nu știu de unde ni se trage

Dar nu se simțim bine dacă nu ne creăm vreo superioritate asupra altora.
Îndeobște pe latura deșteptăciunii.

Aici, a depista erori ori măcar mediocrități ale vreun seamăn ivit în cale se dovedește aur, pentru bunăstarea noastră psihică.

Chiar simplu nu e

… la noi umoralii. Să găsești lucruri interesante în scrisele unior tipi ce-ți sînt antipatici.

Antiptic e omul în fața căruia farmecele pe care ni le bănuim nu au avut vreun efect.

Vorbele mari

Înșirutorul de așa ceva, prin textul propriu, știe exact cîți bani îi face acea producție.
Dar e în nevoie de aplauze mai mari, mai multe.
Așa că introduce acele floricele, specifice.

Ca aici:

> *„Cu câteva notabile excepții, imensul corpus al memorialisticii carcerale, germinat de conștiințele treze ale celor care au trăit direct represiunea comunistă, nu beneficiază încă de o legitimare adecvată - nici din punctul de vedere al istoriei și criticii literare românești, nici al istoriografiei oficiale. Se va spune, probabil, că nu s-a acumulat suficient recul pentru a i se decanta valoarea. Densitatea acestei ample categorii de scrieri, calitatea lor etică și (de cele mai multe ori) estetică ne obligă, însă, să recunoaștem că, în ultimul sfert de secol, cultura noastră și-a adăugat un capitol crucial, care merită și așteaptă o tratare hermeneutică pe măsură. Până una-alta, „procesul comunismului“, prin travaliul memoriei, continuă neabătut: noi cărți, reeditări, pelerinaje, colocvii și, nu în ultimul rând, recuperarea locurilor pecetluite de sacrificiu. În ceea ce îl privește, Radu Ciuceanu anunță încrezător șantierul celui de-al șaselea volum, corolarul seriei sale de memorii. O formă transfigurată de victorie în fața absurdului.”*

PS
Deja capăt sensibilitate în fața vorbei „absurd”... Ca să nu mă întreb și care va fi fost victoria asupra sa, absurdului...
„Da, bre, dar nu se poate trece pe sub soare fără așa ceva...”

Încerc a lua lucrurile cum sînt

Pentru asta, e totuși nevoie de-a izbuti să le cunoști, pe dumnealor Lucrurile.

Mă uit la scandal profesor liceu Vianu.
Ne caracterizează mult nedormit bine. Ni-i nevoie de exagerat, speriat noi înșine, revoltat. Bănui că e o situație normală, sub cerul nostru. Unu plus unu fac doi.

”Unde-o să ajungem, neamule, cu așa manifestațiuni?”
Habar n-am și nici nu-mi bat capul, chit că adaptarea la noutățile din așa pădure nu-i simplă.

În paralel (dar în același spirit), mă uitam la cele vreo 300 comentarii pornite din precizările lui Radu Ioanid, spre scrise Andrei Pleșu. Subiectivitate la mare greu, acolo.
Ăștia sîntem.

Legat de comentatori net românesc, îndrăznesc a vedea în ei un fel de middle class. Practic, din gusturile, atitudinile ei cresc vîrfurile.

În context, priveam nițel uimit subiectivitatea unui academician, Basarab Nicolescu. Care nu vede nimic jenant a-și (mult) lăuda un prieten, Vintilă Horia.

Teoretic și la noi, e ăl mai natural lucru din lume. Dar tot cred că nu se face.

Fantasmele

…par să fie mai curajoase decît noi.

Asta e.

Ce ușor ne jucăm de-a vorbele...

”Interlopul care a revoltat o țară întreagă după ce a lovit cu sălbăticie o tânără salvamontistă, într-un bar din Stațiunea Straja...”

Cum, naiba, o țară întreagă?

Dar parcă și văd zîmbetul complice al autorului textului, dacă-l întrebi de-acea formulă tabloidă.

Cetățeanul cu pricina o fi lovit-o, dar nu pot să ignor că o mulțime de oameni își face viața mai frumoasă, grație acelui incident. Se defulează de unele și altele, iar în paralel - via subiectivitate grosieră - își alimentează iluzia (absolut necesară unui trai destins sub soare!) că pot aranja realitatea precum plastilina.

Iritarea că mariajele homosexuale

… ar putea fi recunoscute legal.

Mi se aprinde o lampă. Teama (altminteri frumos pitită) a religioșilor de așa accept legal ține de ceea ce aș numi păcat originar al religiilor. E vorba de impunerea pe cale oficială.

Lor li-i teamă că un ukaz (fie și democratic) îi va pune și cu picioarele pe pămînt. Mai exact de unde au plecat - sectă mică și adunîndu-se prin unghere (cînd nu catacombe).

„Un text emotionant si dureros in acelasi timp

..despre ce este si cum ar trebui sa fie scoala in Romania.”

Una la mînă, grija autorelui de a-și frăgezi cititorul, prin ideea de emoționant și dureros (care, aflîndu-se afecte, scot pe tușă rațiunea...).

Apoi, vine frumoasa formulă cuprinzînd pe „cum ar trebui să fie”.

Păi, la așa întrebare problemă răspund că-i musai a fi în ton cu visele dintre 3 și 4 a.m. Ale a circa 500.000 de tipi - interesați a face ordine radicală în domeniu.

Poate-i sănătos a nu uita

…- dincolo de gesturi diurne de-ale noastre - cine sîntem cu adevărat.

Identificarea cu pricina nu-i deloc-deloc simpla.

Nici acceptatul că măștile noastre diurne acoperă niște vulnerabilități de la mare în sus.

Din exterior

Al Sistemului (nu Îl pomenesc cu vreo iritare!).

Profesorii de la Liceul „Tudor Vianu”:

> *”Astfel, noi, profesorii acestui colegiu, am încercat să pregătim pentru societate, înainte de toate modele morale, oameni care să ştie ce este binele, dreptatea, omenia, iubirea, aprecierea, oameni care sunt responsabili, oameni loiali, sinceri, competenţi, spirituali. ”*

Dacă așa sînt, nu o să-i schimb eu, spre texte mai destupate, mai (pentru a-i cita) omenoase.

Dar cît de reci, de rigide se află vorbele lor!...

Implementează toate acele valori niște mici automate (mă refer la profesor) - barim așa le văd din unghiul limbajului.

*

Între scrisele lor și realitatea societății se crează un fel de chingi. Nu foarte solide, dar existînd totuși.

Sînt precum hainele de duminică de altădată. Cele 'bune'.

Cînd are de ținut vreun speech altora, omul simplu preia acel gen de limbaj.

Mi s-a întîmplat să stau cîteva zile în mijlocul vieții unui liceu. Nu mi s-a părut că acei dascăli se aflau arhangheli ai vorbelor mari. Erau niște oameni normali (în cheia românească) vehiculînd un limbaj, și atît.

Mi-a rămas mintea

… la un set de caracteristici pe care un seamăn îl emitea asupra netului (reprodus de dl. Hurezeanu într-un recent articol al său): *„Uităm că oamenii din spatele ecranelor sunt reali, și nu doar avataruri...”*

Vă spun astea la cîteva minute după ce-a fost tentat a răspunde cuiva nițel acrișor.

N-aș spune că n-aveam dreptate, de a-i puncta aceluia că situația pe care o deplîngea reprezenta, totuși, realitatea. Adică avea toate motivele din lume să fie astfel...

Mi-au răsărit în minte însă vorbele citate, și-am realizat că ne comportăm altfel, pe scena netului.
Mai puțin prudenți.
Iar în paralel intrînd în contact cu firi umane pe care nu le-am frecventa (din n motive) în viața de zi cu zi.

Această încălcare a obiceiurilor cred că duce la agresivitățile Scenei virtuale care este internetul. Că acel potențial agresiv ni-i în interior cu sau fără monitor în față, nu schimbă mult datele problemei...
Parcă aș lua de provocare (la atîtea inutilități în existență, una în plus n-o strica...) să-mi închipui că insul Y e la doi metri fizici de mine...
Să vedem ce iese.

PS
In extenso, din articol Hurezeanu, cu precizarea că și dumnealui preia din „Waed Ghonim, fostul dispecer șef al Primăverii egiptene”:
.
1. Social Media are de-a face cu zvonurile. Nu știm cum să procedăm cu ele. Doar zvonurile care confirmă partizanatele oamenilor sunt crezute și difuzate milioanelor de interesați.
2. Tindem să comunicăm doar cu oamenii cu care suntem de acord și, datorită rețelelor de socializare, suntem în măsură să reducem la tăcere, să nu dăm curs și chiar să blocăm orice persoană sau temă, diferite.
3. Discuțiile online degenerează repede în cuvinte mânioase. De fapt, uităm că oamenii din spatele ecranelor sunt reali, și nu doar avataruri.
4. A devenit dificil să ne schimbăm opiniile. Din cauza vitezei și conciziei din „social media” suntem obligați să ne aruncăm la concluzii, să emitem opinii ascuțite în 140 de caractere despre cele mai complexe teme ale afacerilor lumii. Și, din acel moment, rezultatul se eternizează pe internet.
5. În prezent, experiențele noastre pe aceste rețele sunt destinate să favorizeze transmisia, nu angajarea, postările, nu discuțiile, comentariile goale, nu conversațiile adânci. E ca și cum am fi căzut de acord că rostul nostru este să vorbim unul la altul, în loc să vorbim unul cu altul (to talk at each other, instead of talking with each other).
.
PS 2
Tot Waed Ghonim:
”Știm că dacă vrem să eliberăm societatea, internetul este mijlocul absolut de care avem nevoie. Dar, în realitate, mai întâi trebuie să eliberăm internetul.”
Mi-e teamă că nu se poate, zic eu, al lui Ordean.

„În societatea românească se observă o plăcere

…a distrugerii a tot ceea ce este valoros...”
Spun asta niște dascăli de la un liceu fruntaș.
Bineînțeles că, la așa situație, ne putem revolta că societatea romînească nu se află prima, poci zice...

Eu văd însă doar un furat căciula. Cineva confecționează artificial niște așa-numite valori (putem discuta oricînd pe subiect, dacă vorba-mi vi se pare deplasată), iar apoi se miră că acel lucru nu poate sta la temelia construcției, 'cărămizile' din jur - adică animalicul / realul nostru - neputînd ajunge la conlucrare cu dînsa.

Mi-a rămas mintea la ideea de *Valori*

Mi-am mai dat cu părerea (în timp) asupra ei, dar continuă să mă fascineze. Și să-mi furnizeze multă nesiguranță interioară.

Valoarea (socială) e o chestie artificială, produsă pentru bunul mers al societății umane. Se ajunge, acolo, că ești luat matale drept într-o ureche (plus ticălos) dacă indici resorturile fenomenului. Dacă arăți că 1 plus 1 fac 2.

Tu ești pus la zid.

Priveam cîndva la un fel de tablou al lui Brîncoveanu, înalt cît parterul unui liceu bucureștean. Am apucat să cunosc în viața-mi atît istorie, cît și modul de confecționare a unui mit. Ca urmare, mă uitam ca prostul la acea reprezentare, pe care plastilinele școlărești erau obligate a o lua în serios.

În mintea-mi, lucrurile de-acolo trăgeau un piiic spre orwellianul ”1984”.

Altminteri, aceea era normalitatea - aș spune chiar realitatea.

Oare ce resorturi ale noastre

…împing la confecționarea unui material titrat: „Povestea celui mai înalt român care a trăit vreodată, ucis la 22 de ani de mafie...”, și găzduit de siteul „Identitatea românească” (care „ține aprinsă flacăra identității românești în lume”)?

> E vorba de interbelicul Gogea Mitu.

Bănui că se află acolo nevoi sufletești mai mult decît clare, iar în paralel una optică fermă asupra mijloacelor de utilizat spre satisfacerea lor.

Asta e.

*

Cred că deseori iritarea noastră de gesturi benigne ale altora (precum cel de mai sus) decurge din oboseala explorării și acceptării acelei felii de realitate.

Oboseală altminteri justificată.

*

Un ochi spre vorba asta, 'identitate', tot mă împinge dracul să arunc.

Cred că-i din categoria 'brîncovenismelor'. Adică a termenilor ingurgitați cam în orb la vremea școlii. Care în sine-i fas, iar noi oricum nu am apucat a rezona cu dînsul.

Dar la un moment dat ne apare o situație de viață unde simțim bine că-i de folosit vreo asemenea artificială. Noi, între timp (de la absolvitre) nevînd dispoziție a cerceta spre o vorbă personală, și care să aibă totuși impact asupra unui alt educat.

Eu nu înțeleg, cum să-mi afirm identitatea? Adică, să afirm că sînt...

La așa vorbe, am impresia că cei de-apelează la așa vorbe au două carențe.

Prima, este de a fi identificabili în proprii ochi. Și ceea ce nu mă miră, cîtă vreme folosești idei ale altora, iar pe-ale tale nu ai apucat a produce.

Doi. Ideea de romînitate - care-i de făcut știută în lume - ține de-un dublu demers, de fapt. Pe de o parte, sui în acel autobuz naționalist, cu speranța a căpăta minunatul sentiment al importanței, sub soare. Cum în acel vehicl poți sta și fără să privească cineva spre el/tine, purcezi la acțiuni care să te scoată în relief. De pildă afirmarea identității românești în lume.

Este drept că așa ceva nu e posibil, mai ales la nivel de eforturi singulare. Dar cel puțin o vreme și-ai umplut acel gol interior....

PS1

Știu că nu e frumos, dar tot o zic.

Semnatarul ăstui post fu și este om. Tooot umple la prăpăstii interioare, cu iluzii.

Întrebați că, la bani mărunți, ce moaș-sa e în fundul unor asemenea prăpăstii? Nu știu, dar mă sperii pînă și să gîndesc la așa ceva...

PS2

„ucis de mafie”

Cînd te gîndești că trimiterea asta la o mafie e de fapt sperietura decurgînd din traiul cu una pur românească în preajmă, de-a lungul anilor...

Altfel nu văd de ce ai inventa, hodoronc-tronc, una...

Tot despre umilință

A te plînge de ea și similare e semn că le-ai fost (deja) victimă. Deci oricînd se va călca, acolo, pe răni vechi.

Cînd vor fi survenit, acele sentimente neplăcute (și, convenim toți, nedrepte)? Păi, pentru așa ceva se va fi inventat copilăria. Cînd ne aflăm mai mici decît alții. Fizic, dar și întru experiență de a ne apăra psihic, de una ori alta.

Cînd sosim oameni mari, deja baza ni-i afectată. Ne plimbăm, ca inși cu umeri lați, dar în adînc e copilul cel mic și ghemuit, sub povara șuturilor de altădată.

Ziceți c-ar fi bine a nu mai vorbi în numele altora (toți cu psihic desăvîrșit), ci doar în nume personal?

Absolut corectă, solicitarea dumneavoastră.!

„Privesc înapoi spre ruine; stoluri de păsări asemeni îngerilor

…veghează deasupra lor, rotindu-se aşa cum făceau probabil odinioară pe lângă turlele măreţe ale Catedralei de la Hangu...”

Să spui altora ce vor să audă (și care, implicit, nu-i similar realității exterioare).

Și să le îndulcești, astfel, traiul de zi cu zi.

Poate-i de studiat (și presupunînd că n-au mai făcut-o deja o sută, numai la Universitatea București) cum arată, acel interior care voiește vorbe dulci.

PS
Oare Dumnezeu, cînd a creat omul. a plănuit și ca psihicul să fie în felul cutare? O fi șezut la planșetă, meditînd ca zona cutare să fie într-un fel?

Apropo.
Pînă să ne creeze pe noi, Înaltul se va fi plictisit nițel, o eternitate?
Nu aș fi măgăruș cu așa vorbe, dacă alții nu s-au jucat și se joacă mai abitir cu așa povești („eternitaaateaaaa"). Cu ce ocazie la ei să fie permis, iar la mine ba?

„Păi matale nu îndulcești traiul insului de rînd... Ci-i faci coafura măciucă."

Și cu adevărul cum rămîne? Căci nu am adus eu noțiunea de acasă. Voi ați născut-o, în amvoane, tribune și nu numai...

„Te credeam om serios, tinere..."

PS2
Nu mai țin minte exact. Tetelul dlui Mușat era la fel de virulent? Trăgînd linie a tot, cam da...

Mă simt binișor

știind la cîrma țării pe dnii Iohannis (care lipsește în imagine) și Cioloș.
Părerea se aplică strict persoanei mele. Deci dau voie oricui să opineze liniștit pe subiect, în funcție de bravul suflet personal. De vrea careva să-i înjure, fac-o liniștit - nu-i bai dintr-atît, vorba ardelenilor.

Cred că iritarea de prin comentariile noastre net

…decurge din a nu fi fost tratați cu respect, anterior.
Departe de mine a mă revolta de situație, ori de-a voi ca ea să se schimbe - în următoarea sută de ani.
Dădeam numai cu părerea...
E-o țară liberă, ce moaș-sa pe gheață!!

PS
Apropo de inflamări, simt că ăl mai ușor atragem pe cineva spre părerea noastră (și presupunînd că dorim a o propaga) este să spui aceluia că are dreptate, în ce spune.
E de încercat.

Cineva mă declară idiot

Profit iute de prilej, rugîndu-l a-mi explica ce e aia.
Bănui că mai curînd îmi va sosi de la acela numărul de stele al galaxiei (contabilizate bob cu bob), decît explicația solicitată.

Oare de ce nu mai prind azi

…formule precum cele vehiculate de Nicolae Iorga, să zicem în vreo filmare de acum 85 ani?
Eu unul nu pot explica decît prin faptul că omul simplu s-a prins, în răstimp, de neviabilitatea acelor lozinci. Altminteri nu văd de ce a renunțat la ele, dacă i-ar fi prins bine...
Se înțelege că, în paralel și la 2016 aflîndu-ne, acele vorbe pot părea simpatice (dîndu-le like pe aici...)..
Asta, întrucît privesc pe alții. Iar nouă rămînîndu-ne doar mica proiecție, cum că - aplaudînd acele zise - în paralel ni se va pogorî bien-etre-ul ce răsplătea (apud clișeele educației noastre) copii cuminți și respectuoși de gogoși sociale.

PS
Altminteri, observ că la un 1930 ținea să impui oamenilor de rînd treburi ce nu aveau legătură cu interesul său. Barim, ulterior, comuniștii puneau măcar de sanchi și beneficii ale omului simplu.
.
PS 2
În paralel, difuzorul filmului trage pastile la greu, despre Iorga: „cărturar genial”, „mereu actual”, „demn de premiul Nobel”, „mesajul său e valabil și azi”

Mă întrebați cum de-am curajul - între altele - a nega genialitatea lui Iorga? Păi, foarte simplu: am mai citit și eu cîte una, alta despre dînsul.
Știu că asta nu se face, într-o țară carele te vrea prost, dar am îndrăznit, totuși...

Eterna dambla

De pildă, „Mesaj pentru Romania” (în sensul ce să facă și să dreagă, nu de simplă comunicare a părerii tale).

A te băga în viața altuia.

Bănui că e aici o mască frumoasă a primitivului interes de-a încăleca pe altul. De a-l pune la muncă, în locul tău.
Pentru așa ceva, de Sus a fost inventată și vrăjeala.

13 grade și senin, în București

O minunăție, îndeosebi cu iarbă verde în preajmă.
Vine primăvara.

Oare cum poate fi tratată

.. dumneai Tristețea?
"Poate că și nejenîndu-vă să ieșiți la braț, în public..."

Văd că există iritare măricică

…legată de așa-numita Lege a defăimării.
Nu văd însă ce problemă ar putea exista cu acel act juridic, cîtă vreme spunem adevărul.
E foarte posibil însă că acesta - adevărul - să nu vîndă ziare, emisiuni tv, siteuri.

PS
Deseori, se afirmă (cu acutele aferente) că guvernanții atentează întru libertatea presei. În mare parte e vorba însă de același lucru: sancționarea afirmațiilor fără acoperire din media.

*

Părerea mea. Legat de calomnie, defăimare și pe-acolo. Și chit că-i imposibilitate de transpus în practică, în frumoasa noastră țară...
Dacă cineva e hoț, stabilește asta justiția - nu primul inflamat de la colț de stradă. Respectiv întîiul nimerit cu o tastatură în brațe. Cine spune de altul că e hoț fără dovezi, să plătească!
.
Omul - mai mult ori mai puțin de rînd - are nevoie însă de bîrfit pe altul. E un mod de a-și elibera agresivitatea, respectiv inferioritatea.
Avînd în vedere răspîndirea națională a acestui chef, bănui că peste 500 ani ne vom schimba nițel, pe acest capitol.

Apropo. Și atunci, la 2516, ne vom afera că ne aflăm la coada Europei?
Bănui că da.

”Țigani hoți și puturoși! Asta-i defăimare?”

Dacă e defăimare, nu știu. Cunosc doar că se poate pune și el, țiganul, cu vorbe asemănătoare pe noi - care nu ne aflăm perfecți.

De pildă, va pronunța despre „valah puturos”, arătînd în paralel de unde citează.

Și iese o distracție clasa întîi.

Unii (albi de epidermă) o și caută, așa distracție.

Iar îmi cad ochii pe-o zisă Nichită Stănescu

„Sîntem ceea ce iubim”.

E o clasică vînzare de ceea ce seamănul dorește să audă.

Nu vă mai plictisesc de bucătărie argumentativă. Nici cum va fi iubit la viața sa lansatorul acestei vorbe, care - din prea multă afecțiune dată și primită - a murit alcoolic, la 50 ani.

Bineînțeles că eu-s ăla al dracului, că miros astea.

În context, iritarea socială pe așa afirmații apare (și) pentru că nu există contraargumente.

„Cand Ion Iliescu a spus

…despre Mircea Geoana ca e prostanac, s-a numit defaimare?”

Mi-ar fi greu să spun despre un Mircea Geoană că se află prostănac. Una, pentru că nu am statura lui Ion Iliescu. Ultimul, raportat la știința-i de viață, putea face acea afirmație, mai ales la nervi. Geoană cunoaște o mulțime de chestii de care eu nu am habar, deci cu ce ocazie aș hăhăi că e prost?

Bineînțeles că nimeni sub soare nu-i scutit de șuturile necunoașterii. Inclusiv fostul șef al PSD. Dar asta nu-mi dă dreptul a-l socoti cum se zise mai sus.

Părerea se află a mea și atît.

Care vrea să-l numească în comtinuare prostănac pe Mircea Geoană, fac-o liniștit! Nu-i voi sta în drum.

Îmi place o zisă

…dintr-un volum despre al doilea război mondial:

„Nemții, cînd vor să pună de-o răzmeriță la gara locului, întîi cumpără bilete de peron”.

Bineînțeles că, în paralel, dau drept germanilor de-a fi cum li-i firea.

Tot pe-acolo am întîlnit, legat de-aceeași nație, ideea lucrului bine făcut...
Deci dl Iohannis dintr-acolo a tras ideea (poate era cazul să bănui...)!

Privind inevitabil la urmările sloganului domniei sale, rezultate îmi par aproape zero (minus o necesară aerisire și fermitate la fruntea statului). Ca urmare, un mic disconfort de copil mi-i în piept. C-așa-s copiii, iau iute în serios a fi posibile - speranțe diverse...
Bineînțeles însă că onor popor n-o să-și bată capul cu așa subtilități. Și va arăta cu degetul spre Iohannis. Iar la viitoarele alegeri va pune duios bot la altă măreție.
Irealizabilă.

Neplăcut sentiment

… acela de a fi refuzat.

Mi-am călcat pe inima-mi cea vanitoasă și-am cerut voie de intrat într-un select club gazetăresc.
(da, tocmai eu care am părere proastă despre gazetărie, am apelat la preoții ei...).
Nema răspuns.

Cum ziceam, doare-al dracului.
Dar merg înainte.
Ba și filosofez. Nimic nu-i mai dulce în lume, decît plăcerea ce urmează acceptării insuportabilului.
Cam tot pe acolo, conferă un sentiment aparte a-ți lăsa bărcuța pe valuri, după ce inițial ai zis că-i sinistru, a nu putea da și matale din cînd în cînd cu vîsla...

PS
În rest, șed precum Hamlet, privind însă nu la un craniu, ci la două. Pe de o parte, la ceea ce psihologii numesc compulsie (mai exact scrisul pe Facebook), pe de alta la neplăcutele interioare pe care acel tastat le acoperă.
Le domolește provizoriu, căci nota de plată e inevitabilă...

„Vișinescu, 20 de ani închisoare...”

Am toată stima pentru chinuiții din închisori (chit că un Ion Mihalache va fi dormit bine mersi la vremea cînd era ministru de Interne...), dar acest proces mi se pare un nu-se-face.
Asta, pentru că ne trădează inclusiv lașitatea.
În 25 ani de postcomunism n-am avut vînă de așa condamnare, sosim cu ea abia acum. Cu gura mare aferentă (altminteri pe măsura celei închise altădată, asta dacă nu cumva tipul nostru caracterial se afla - la un 1960 - demult raliat socialismului biruitor!).

A fi om

Înseamnă să găsești bube în cap celor din afara familiei tale. Iar dacă te găsești artist, să înfași acel demers în haina artei.

În paralel, nefiind nebun, nu sufli vorbă despre derapajele din interiorul minigrupului tău - în cazul de față, revista „22”.

Doamne, sigur ai depus ceva silință calitativă, în săptămîna creației?

[Voce din înalturi:]

„Fiule, trebuia a supraviețui și voi cumva, în junglă ... Inclusiv prin predici (fraierilor) despre chestii pe care voi înșivă nu le respectați...”

„Când vom înceta să mai fim superficiali

…atunci când ne alegem conducătorii?”

Cînd nu vom mai avea nevoie ca gazetarii să alcătuiască materiale (strict) după nevoile sufletului cititorului.
Asta se va întîmpla la exact o zi după Sfîntul-așteaptă.

PS
Mă uit la ochii domnului autor.
Sînt ca ai subsemnatului. Vorbesc mult și nu neapărat de bine.

La interval scurt de timp

…îmi cad sub ochi două textulețe, de Facebook.
Cu pastile la greu prin ele.

> *„Sa stam putin stramb si sa cugetam drept. Sa ne judecam faptele si sa invatam din greselile noastre. Sa ne oprim din cand in cand din drum, sa ne asezam sub un copac si sa stam putin cu noi insine. Poate vom deveni mai intelepti, mai drepti, mai coerenti in fapte si gandire.”*

I
Admit că așa scrieri țin de drogurile vîrstei de mijloc.
.
II
Mi se sperie un pic mintea, că primim precum viețuitoarele domestice un mod de funcționare, apoi - educați - plasăm acel stil fals altora.
Care nici ei nu au aflat a exista un mod personal de-a vedea lucrurile.

„Omul e sortit greșelii

… dar omul care nu invata din greseli a trecut degeaba prin viata." .

Mi se pare cam devreme ca noi, înșiruitori de așa vorbe, să opinăm despre ceva propriu sfîrșitului vieții. Ce și cum e acolo.

După cum, mi se pare o necuviință măricică - a stabili matale standarde în viață, altuia.
Este drept că aici, în ton cu funcționarea Societății, dumneaei din urmă a băgat o idee proprie în capul cuiva, apoi (și-n ton cu vorba biblică) 'l-a trimis în lume', a propovădui cuvîntul Ei.

E un pic haios aici, că un nene care nu apucă a-și vedea propriul interior (altfel nu ar vehicula formulele altuia), dă verdicte asupra vieții altora!
Ba unele din categoria hard, adică dacă aceea a avut rost sau ba.

*

Asupra ideii de a învăța din greșeli.
Lucrurile stau ceva mai nuanțate.
O să ziceți că ideea de nuanță obosește grozav mintea, dar teamă mi-i că altfel nu merge... De exemplu, unele așa-zis greșeli nu se pot schimba.

Totodată, considerăm drept greșeli gesturi care sînt așa doar în lupa unui cod. Ce deseori nu e al nostru (chit că șmecheri diverși s-au străduit a ne convinge de asta...)

Iar ajung în situația tipului din „Matrix”

… care dorea să revină în categoria săracilor cu duhul.
A celor care nu-și băteau capul cu ce li-i prin jur (precum un Neo sau Morpheus).

Un cunoscut o ține gaia-mațul că Iliescu trebuie judecat pentru mineriadă…
Să vadă și el nuanțe pe-acolo, mai exact vinovății împărțite ori fatalitate a istoriei (fu cazul, în 1989-90, la noi...) - nema! Amicul are nevoie de vinovați, și gata.

Prins fiind de flamă, vorba-mi că pe Ion Mihalache - ajuns ulterior la mîna comuniștilor - îl duruse drept în cot de abuzurile Internelor (la vremea cînd le era ministru) îl lasă rece pe același amic:
„De Mihalache nu s-a plans nimeni ca ar fi fost tortionar inca.”

Bineînțeles că n-ai cum afla de-așa ceva, dacă nu te-afunzi în tipărituri cît de cît serioase. De pildă, „Nepoții lu’ tanti Varvara”, a lui Stelian Tănase, capitolul despre Grivița 1933.

Altul, mă retează în materie de Vișinescu:
„Saracii tortionari. Trebuiau sa isi castige si ei o paine neagra. Erau chiar niste chinuiti si nefericiti siliti sa faca atatea lucruri abominabile semenilor. Trebuie sa fi avut cearcane si insomnii...”

Ultimul e băiat școlit, dar probabil insuficient - pentru a lua în calcul și latinescul „Sine ira et studio”.

În acel deceniu lucrurile au fost ceva mai complicate. Dacă vreți, ne întindem liniștit la vorbă, legat de ele. Aș propune, în context, a da ochi în „Arendașul român”, unde conul Arghir trage pumni în cap, nepedepsit, unui umil Ion.

Din acel unghi, poate vom privi altfel un Vișinescu, nevoit să slugărnicească, în copilărie.

Apetitul nostru

…pentru informațiile neverificate.

Sînt rarisime cazurile în care să întrebe care să întrebe careva, la vreo tiribombă internet-istică: „Da' de unde e știrea asta, bre?”

Eventual să arate obrazul: „Voi chiar nu simțiți sfoara albă cu care e cusut aici?”

Cea mai bizară afirmație, dacă pică pe calapodul umorilor noastre, a concediat scurt rațiunea. Și inteligența (cîtă o fi fost), în cazul titraților.

Mîștoul de Ion Iliescu

…ori de Vișinescu sau Ceaușescu.

Simpaticul prim fesenist ne-a sucit cum au vrut mușchii și neuronii lui. Semn că nu ne dădea deșteptăciunea afară din casă atunci, la 1989-1996.

Ba am ajuns și-n situația să-l votăm, la scrutinul din 2000! Cînd, ne-am amintit - doar pentru o vreme! - că poate exista și Un-mai-rău... Vadim Tudor pe nume (și ajuns leu electoral doar pentru că adulații țărăniști o făcuseră lată, la guvernare).

Să fiu iertat, dar pornirea actuală pe dînsul e atitudine de copil prost. Și păcălit cîndva, și fără să fi învățat ceva din eșec...

Omenește

Să te revolți de (pretinse) derapaje morale ale altuia, cînd matale asuzi de nu mai poți, în domeniul cu pricina.

Aceiași se miră apoi, că cum de ne aflăm la coada Evropii!

Chitirea pe Vișinescu

…îmi aduce aminte de-o vorbă Constantin Argetoianu, cînd l-au săltat de-acasă, în 1950:
„Bă, da' tari mai sînteți voi, comuniștii aștia, de vă e frică de un moș bășinos ca mine..."

„Torționarul Vișinescu

…sau despre nepăsarea noastră /
Ceilalți mari criminali ai regimului trecut au scăpat sau au dispărut de moarte bună. Ion Iliescu și ai lui au avut grijă de ei: să fie protejați, să nu li se întâmple nimic, nici măcar să nu se vorbească prea mult despre relele pe care le-au făcut, să-și asigure bunurile pentru ei și descendenții lor, să nu le lipsească nimic."

Aș trece aici peste cum furnizează asemenea scrise bine interior cititorului, (de pildă. inconștientul acestuia trece peste vorba „[nepăsarea] noastră", alăturîndu-se îm schimb autoarei articolului, în calitate de voci treze și sănătoase ale societății..)

...Și rămîn doar curios.
Semnatarul textului nu știe ori se face că plouă, asupra caracteristicilor anului 1989?

Cînd nu a fost învins vreun comunism, ci s-a căzut la pace cu acesta.
Cam de aceea n-a fost spînzurat nimeni dintre susținătorii săi anteriori.

În context, aș lăsa-o mai moale cu revolta anticomunistă a poporului român, cîtă vreme (vorba lui Alex Mihai Stoenescu) patru zile s-a tras în draci la Timișoara, pînă să binevoiască Domnia sa Poporul a coborî pe caldarîm... Și atunci, primii au îndrăznit cei îndemnați de-un director de întreprindere militarizată (adică IOR).
Iar la București, în seara de 21 decembrie 1989, fură la Universitate sub 0,5% din populația urbei...

PS
Osul gazetăresc nu se obosește a căuta și altă tinichea de coada lui Vișinescu, decît aceea de torționar.
E ceva în genul „Odiosul și sinistra", din ultimele zile ale lui 1989...
.

În disputa dintre domnii Radu Ioanid și Andrei Pleșu

… mă aflu de partea primului.

Privesc în ultimul material 'la cestiune' al dlui Pleșu și cred că-i de citit cu markerul.

În sensul identificării pastilelor spre inconștient grație cărora încearcă a întoarce balanța victoriei în discuție (să nu-mi spuneți că nu urmărește așa ceva...).

„Una peste alta, mă declar melancolic, confuz, nelămurit şi îl invidiez pe dl. Radu Ioanid. Domnia Sa face parte din categoria oamenilor fericiţi: edificaţi, zidiţi în certitudini, fără dubii metafizice, fără zone de gri şi de interogativitate. ”

Instinctiv, eu găsesc mai puțin fitilist scrisul dlui Ioanid, în comparație cu al dlui Pleșu. Îmi par de multă parșivenie, afirmații precum cele reproduse de mai sus.

PS
Observ acum că dl Ioanid posedă un stil care se adresează urbi et orbi / tuturor. Al dlui Pleșu vizează doar grupul susținătorilor săi.
În paralel, dînsul pune la zid lipsa dubiilor (între altele).
Așa-zisa dumnealui elasticitate funcționează doar în interiorul zonei (i-aș spune) de siguranță. Acela cu aplauze... nemeditative.

PS2
Acum, la final, descopăr că sensibilitatea la stilul dlui Pleșu mi se trage de la o (dureroasă-mi) prestație asemănătoare, venită din partea unei rude de gradul întîi.
Se împlinesc zilele astea exact un deceniu de atunci.

Ce soare frumos e afară..

Urcă, dumnealui, pe bolta cerului.. Umbrele ni se scurtează.
Iar amestecul de albastru al cerului, lumină solară și vreun arbore (fie momentan și chel), ajunse pe retină, trimit urgent la coș antidepresivul..

Opinie strict personală

Cînd te-apuci să vezi prostia la altul, certamente nu ți-i interior o chestie foarte străină, acea limitare.

După cum, și repetînd poate niște aiureli mai vechi de-ale subsemnatului. A pune ștampilă cuiva de prost cumulează la emitent atît limitare a minții, cît și răutate.
M-am format în ideile culese în primii ani după 1989, din publicații precum „22” și „Dilema” (dar nu numai). Cu acel prilej am învățat a nu caracteriza pe cineva în bloc. Poți vorbi despre un gest al aceluia, despre o zisă - dar nu să-l ștampilezi integral că-i de-un vreun fel ori altul.
De curînd, am spus despre cineva c-are atitudine de copil prost. Mă referam la un gest, la o poziție a aceluia - nu la dînsul in integrum.

Concluzii din categoria 'prost' trădează și rezistență redusă la frustrare (nu spun aici că eu bat recordul în domeniu...), bașca neptința de e încheia măcar la egalitate disputa pe care i-o căutăm aceluia.

Se înțelege că, pe acest fond, nu ai între socoteli a merge vreodată cu acela spre o bere. Nici nu mă mir, cît timp atmosfera de clan (fie acesta și ne-mafiot) ni-i bine intrată în sînge.

Dilemă

”Ca să pulverizeze din spray-ul cu dejecții în mai multe direcții, doar-doar s-o lipi ceva, scribălăul făcător al articolului mă alătură lui Sergiu Andon, autorul „celebrului” text „Fire-al naibii, maiestate!”.

Cînd un condeier apelează la băşcălioarele de mai sus, o face pentru că nu poate convinge altfel auditoriul ales, ori pentru că de alt gen argumentativ nu se pricepe?
(există aici, suplimentar, și varianta ca acela să se descarce pur și simplu de supărările existențiale acumulate)

Trăim cu impresia

… clădită via educație, că la bătrînețe ne vom afla înțelepți, domoli, sereni.
E doar o pastilă socială însă.

În realitate, isprăvirea drogului vital face pe destul dintre noi mai acri (pe restul, în lipsă de energie, îi duce în depresia de viitoare legumă).
La acea etate, cred că-i de stat cu ochii ca pe butelie să nu ne scape gura prostioare.
Mai ales că acestea din urmă sînt de-acum lipsite de șarmul tinereții...

Una din expresiile gazetărești

…care se lasă cu stins lumina este aceea de a fi linșat în media. De pildă:

„Jurnalista Anamaria Sanda, de la Vocea Străzii, plăteşte un preţ foarte mare pentru că a avut curajul de a declara, în exclusivitate pentru Evenimentul Zilei, că Valea Jiului poate fi considerată "Vestul sălbatic" al României. Conform relatărilor pe care le-a făcut pe voceastrazii.com, Anamaria Sanda a explicat că din momentul în care descris atmosfera creată de autorităţile din Valea Jiului, a fost ţinta unei campanii de linşaj mediatic din partea colegilor de presă din zonă."

Trec aici peste ideea că Adevărul i-a aterizat taman aceleia, integral și în brațe. Dar care-o fi problema cu pretinsul linșaj? Și-n urma căruia țintele zac paralizate și cu lacrimi grele pe obraz...

Am sentimentul că-i mai degrabă o pastilă jurnalistică, pentru a crea rezonanță cu stări din sufletul cititorului. Mai degrabă acela - deseori singurel sufletește - se simte în urma unui banal atac precum s-ar fi sfîrșit lumea.

Întîlnind relatări publice despre o hibă apropiată, se simte de parcă s-ar fi aplecat cineva și asupra lui...

PS

Să înțelege că, lecturînd imaginea Pasionariei în cauză, dumneaei nu pare a deloc a pica jos la primele glume ale dușmanilor din media (nu m-ar mira să guste o bere împreună după job, acolo în Vestul sălbatic al României...).

Încep s-observ că imaginile astea de mîțe blînde (sesizate anterior la „Gândul" ori „Adevărul") devin emblematice pentru generația de jurnaliști tineri.

„Fă-te om de lume nouă - să furi cloşca de pe ouă", spunea Nicolae Filimon…

De la prezidențialele 2014

e la mare prețuire (barim într-o anumită parte a presei) românul plecat la muncă în străinătate - ce rămîne însă implicat forte în viața țării de origine.

Din ce-am mai lecturat în scrise post-pașoptiste, cam niciodată emigrații nu și-au bătut capul într-atît de mult și de vocal cu cele de-acasă. Nu spun, vremurile actuale-s aparte, și-am în vedere iritarea suficientă a middle-clasului internetistic românesc.

Ca urmare, sentimentul mi-i că dumnealui Corul emigraților e unul provocat. Și întreținut. Cu sudoarea cuvenită.

De pildă aici:

"O româncă de la Bruxelles, despre „lecţiile" predate de Raed Arafat după cazul Colectiv: „Nu mai ţine minte că plimba părinţi disperaţi prin Europa"

Ca sentiment strict personal, cred că operațiunea depășește voința și putirința antipesediștilor.

Privesc la campania anti-Dragnea

…și încerc a descoperi:

– ce irită de fapt lumea simplă, de la dînsul teleormăneanul?
(bănui pe-acolo și niște generații de înaintași ce n-au avut curaj măcar să ridice ochii, la arendaș ori la turcul ce l-a precedat).

– cu ce încurcă tabăra politică cea înaltă (și deseori nevăzută)?

11 fevruar.

Cel din 1866.

Nu cred că lucrurile-au stat atunci chiar de comedie, dar tot îmi fuge mintea la schița caragialiană cu „Jerftele patriotice”.
În paralel, dor de văzut cum descrie istoria serioasă momentul - instrucția mea asupra lui fiind minimă...

Recitesc azi volumul „Berlin” [1945]

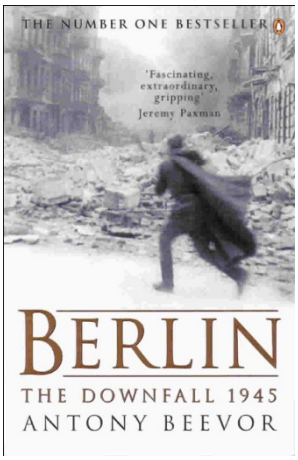

…, al lui Anthony Beevor.
Cred că nu strică din cînd în cînd un ridicat de cap, de deasupra liniei care zăpăcește găinile... Asta și pentru că-ți permite să apreciezi siguranța timpurilor pe care avuși bafta să le trăiești...
Nici cît o ceapă degerată nu făcea viața omului (barim de la Berlin spre est), în acele cumplite vremuri...

Mă uit tare mirat

…la afirmaţiile lui Dan C. Mihăilescu.
Critic literar și cu pretenții că aduce cartea.

[Prezentând volumul "Apostolii lui Stalin]:
"Comunismul, când s-a instaurat la noi, nu avea 1.000 de membri. Și, din păturile joase ale populației, din masele de proletari, s-au luat afemeiați, alcoolici, agramați, cizmari, lăcătuși, cazangii, ceferiști - unii erau analfabeți. Toți aceștia, cum se întoarce brazda și ies la iveală râmele, șerpii și sobolii de dedesubt, au ieșit să ia locul elitelor interbelice".

Doamne-iartă-mă, însă doar atîta-l duce mintea?

Înțeleg să fie pietroși, ne-nunațați alții - în privirea lor asupra comunismului... Dar ditai criticul literar să se exprime exact precum cei de la „România Liberă”, păi dați-o moaș-sa de viață!

Și apoi, *kakaia* elite interbelice?

Aceia care bătură inițial cîmpii că ce loc mare ni se cuvine în hora marilor culturi, iar apoi deteră năvală în articole pro Codreanu ori Hitler?

Eu nu țin a-i trimite pe-aceia la coșul de gunoi, dar hai totuși să folosim chestia aia de pe umeri...

PS

Sînt de felul meu neșcolit... Dar tot am aflat unde-s de folosit ghilimelele, și unde nu.

„Pentru cine nu a prins perioada comunistă, avem trei cărţi cu 90 de „personalitati” ale comunismului românesc. O „familiarizare” cu tot ceea ce a fost acest amestec de deriziune, asasinare, exterminare, grotesc, tot acest păienjeniş al comunismului românesc. Vizionare plăcută!”

.

PS2

Fac ochi mari și la pronunția „optișpe” (ca Ceaușescu!), din debutul emisiunii.

Fraților, vreau eu prea mult de la viață??

În combaterea legii

…pe care dl Dragnea avut-a ghinionul s-o propună, nu puțini vorbesc de atacul spre libera exprimare.

Se înțelege că grijaților li-i drag precum dracului de tămîie, să asocieze libertății cu pricina o chestie mică. Responsabilitatea pentru afirmațiile noastre..

Un proces psihic

…în sine nu foarte complex face ca, la vederea atacurilor mitocănești ce-l privesc (vezi de pildă Raluca Turcan, PNL), să-mi devină simpatic dl Dragnea.

Modificînd un pic o clasică zisă, mai bine simpatie către un adversar politic destupat, decît amiciție cu un comiliton neam prost...

Nu-i aplaud pe opresorii

… (cu par sau ba) din anii '50.

Dar tot am sentimentul că iritarea de azi pe 'torționari' a multor compatrioți e trădează nu doar lașitate, dar și semn că viitorul val sucit al istoriei omenești îi va prinde necăliți... Necăliți în ideea că oricînd situațiile de viață pot fi mai tari decît noi.

Este drept că personalitățile nițel mai infantile (admit că nici a mea nu bate recorduri în sens opus...) vor ca viața să fie frumoasă, comodă, Și dacă nu e așa, dumnealor se înfurie.
În general furia trădează o insatisfacție neacceptată a la longue.

PS
Sănătos este să fim atenți a nu reproșa altora erori pe care le facem și noi.
Apropo de insatisfacție neacceptată a la longue, trecînd ieri pe lîngă o casă oarecare din capătul estic al bulevardului bucureștean Pake Protopopescu, am realizat că nu iert nici după multe decenii un profesor din gimnaziu.
Probabil, și spre deosebire de pușcării, nu s-a ajuns a fi zdrobit totalmente psihic de către agresor.

Chiar și-așa, cred că multe idei din postu-mi de mai sus rămîn valabile...

„…lipsit de [...] echilibru moral”

Am citat dintr-un filosof cu apetit pentru munții din jurul Sibiului.

Părerea mea.
Eu m-aș feri să pomenesc de morală.
Barim azi, la 2016, noțiunea mi se pare depășită. În cel mai rău caz aș vorbi de corectitudine.
('morala' pare să fi conținut și ceva metafizic, în vreme ce corectitudinea e o chestie cu picioarele pe pămînt, din vremuri în care omul nu mai are nevoie de bau-bau supranatural pentru respect al legilor)

Cu toatele sînt însă lucruri delicate, mai exact niciodată nu știi cînd animalicul interior te-mpinge a călca pe bec. În același timp, e vînare de vînt a stabili exact ce e moral și ce nu. Oricînd poate veni un nene să spună (ba să aibă și destulă dreptate!) că el vede altfel lucrurile.

Revin cu ochii spre ideea de morală

…și simt că, din principiu, ea nu are grade intermediare. Să spună, cutare e moral 90% (acceptați rogu-vă licența..)
Ea nu mai face doi bani dacă alunecă în zone și altfel decît binare.

La origine va fi fost precum morcovul aninat în fața măgarului de povară.

În același timp, nu știu de ce simt că fîlfîitorii de morală sînt exact aceia care nu s-ar da îndărăt a o înșela. Cred că-i aproape logic ca un tip ce utilizează vorbe mari să disprețuiască sensul acestora.

PS
Am pomenit de autorul citatului pentru a-i da oarece greutate în ochii dumneavoastră. Altfel admit că dînsul scria acestea la un 1937, ceea ce nu-i totuna cu a beneficia cu experiența - fie și via tipărituri - intervalului scurs de atunci.

Cineva mă ia scurt: „Vai de capul tău”

Mi se pare mie nițel bizar avatarul amicului, așa că dau o fugă la fila-i Fb.
Copil mare.
Altminteri de job ”Founder and Owner at Marketingo”

Oare de cîte ori i se va fi zis, în familia de formație, vorba cea cu vai de cap?
(mărturisesc a o fi auzit, parcă, și eu. Era completată duios, cu „... și de zilele tale!”)

Înțeleg că va fi ecranizată

…cartea „Suge-o, Ramona!”.

Dincolo de faptul că nu m-aș înghesui la așa tipăritură, despre care am îndoieli că ar putea oferi unghiuri interesante asupra acelei laturi erotice.
(bănui la acel autor omenesc dor de remarcat, plus visat la accept din partea părinților de altădată. Prin urmare, nu anticipez interes domol al aceluia pentru redarea / aprofundarea științei noastre despre sex oral)

*

Cineva punctează că „denumirea filmului mi se pare cel putin discutabila, chiar imorala”.

Realizez brusc un lucru, la așa vorbă...
Chestiile imorale sînt acelea asupra cărora nu se discută. Asupra cărora nu se dă ochi. Și nici nu se spune: „Domne, eu n-aș pune chestia aia în gură nici să mă tai!...”).
La bază pare să fie sentimentul educatorului (pe care-l simt din start acru și nefutut) cum că matale, dacă ai avea detalii despre acea nebunie, te-ai apuca mintenaș de ea.

Altminteri, pot bănui că opul va fi cumpărat la greu de tipi și tipe ce tare-ar vrea să li se întîmple acea scenă, dar nu avut-au forța s-o guste vreodată în realitate.

Aș mai spune că-s tare curios cum arată peste zece ani tipi folosind amabilul îndemn, către Ramona.
Viața nu bate cu bățul...

Addenda la zisele despre un viitor film

… făcute de subsemnatul în penultimu-i post.
Aflu ulterior că-i vorba de o carte cu puști (dar tot se face film după ea!):

„Este o comedie cu adolescenți și o poveste fabuloasă. Este un fel de Woody Allen la 14 ani, un looser simpatic, timid, care se îndrăgostește de cea mai frumoasă fata din liceu. Filmul va fi făcut în această vară.

Deși titlul nu este atât de sugestiv pentru ce se petrece în film, o să îl păstrez. Deocamdată nu știu cine o va interpreta pe Ramona, o să intru în curând în casting și aici este o adevărată provocare."

Mai mai să mă pălească regrete, că ce dur am fost în precedentul post!

Apoi realizez că am a alege între diferite semnale. De felul lor, din categoria opțiunii între mesajele verbale, respectiv neverbale ale cuiva. Sănătos este să ții cont decisiv de ultimele...

În cazul de față, aș da credit semnalului decurgînd din titlu. El îmi pare a fi spiritus rector.

„Suge-o Ramona", filmul. Cartea va fi ecranizată de Cristina Iacob

Cristina Iacob, regizoarea care a făcut „#Selfie" și „Poveste de dragoste" a declarat astăzi, la SmartFM că pregătește un film după cartea „Suge-o Ramona"

MARIUSTUCA.RO | DE SEBASTIAN S. EDUARD

Din politețe, nu m-aș băga în a traduce fizionomia frumoasei și tinerei femei... Reținînsă în paralel ideea de „fabulos", din textul doamnei Iacob.

Aș traduce-o prin: „Să iasă neapărat bani. Mulți!"

Auzisem eu de scriitoarea Isabel Allende

… (de pildă, din afișe pe vitrina librăriei Humanitas), dar atît.

Ce-i poate pielea literară abia aflu ieri, dintr-un panou publicat la metrou.

Cîștigă și ea o pîine, căci nu e ușor pe lume, ca nepoată de socialist asasinat în Chile...

(aș remarca aici că cele mai stufoase și mărețe expresii par să se adreseze tocmai acelora greu capabili să se bucure de verb... E ca la drojdieri - de la un stadiu ai nevoie de mai mult alcool, pentru a te ameți cît un neconsumator curent).

Pe la Cora Sudului, apoi un mic afiș clamînd despre dragoste.

E locul unde **mă întreb brusc dacă amatorii de așa vorbe apucă să guste din amorul mai puțin livresc**. Ăla concret, cu sau fără inflamatele unor Michael Douglas și Jeanne Tripplehorn.

.

Am îndoieli.
Putem medita și de unde li se trage.
Cred că de la supușenia de zi cu zi, la job / în societate. A fi domol în aria unui șef nu-i treabă de colea, dar posedă și dezavantaje.
Transmise inevitabil urmașilor.

PS
NImeni nu se naște învățat. Deci ne aflăm împiedicați ce nu se poate, în ale erosului, de pildă în adolescență.
Dar de chiu de vai scapi apoi pe arătură...
Unii barim.

PS2
Apropo de reticența pentru eros.
(eu însumi fiind afectat cîndva, cînd socoteam că nu e de bon ton să se audă la ceaiurile adolescentine versul din „Negru Vodă”: „cu ghioage groase, drepte”)
Un cetățean ține ieri să folosească într-un mic text al său vorba „futil”. După care ține să precizeze - cu multe academisme - că vorba nu are de-a face „cu Sodoma și Gomora”.
Cum deja de la prime observații ale mele a sărit în sus, n-am mai stat a-i glosa despre ce dor i-o fi fost a face și el măgării, ca-n acele așezări biblice - despre care îl scăpase inconștientul...

„Timpul este ceea ce avem cel mai puţin

… –- Ernest Hemingway despre timp.”

De ce nu reproduci observații de-ale dumitale asupra vieții?
N-ar mai fi nevoie să le copezi pe-ale altora...

Teamă că nu ar fi luate în serios?
Neîndrăzneală de a emite vreunele? Dorință de-a ajunge deodată la statură Hemingway?

"Scenariul revoluției [din 1989]

… adus de la Moscova de Silviu Brucan"
Aș pune de-un concurs: „Cîte zeci de ani mai ședeam servi, dacă era să ne eliberăm prin îndrăzneală proprie?”.

Să mă ierte care-l prin Ceruri, dar rușii ne făcură un bine atunci...
Știu totodată că nu-i ușor a recunoaște asta, mai ales la nivel tabloid (a se citi facere pronunțată pe gustul cititorului infantil)...

În context, meditam ieri că-i imposibil ca măcar parte dintre actorii Revoluției (vezi de pildă orele de la Televiziune) să nu se fi întîlnit în prealabil.

Înțeleg perfect că activitatea subversivă nu-și permite etalare în fața autorităților de răsturnat, dar lucrurile au mers într-atît de unse, încât bănui că frații se vedeau ceva mai des decît s-ar bănui.

Pitic pe creier îmi pare a fi

… o bucată din noi pe care nu știm să ne-o acceptăm/gestionăm.
Ca urmare, nu o luăm doar noi în balon, dar lăsăm și pe alții să facă mișto de ea.

Viața

Cînd un cotidian important titrează: „Caracatița financiară din spatele șefului demis al ANAF”, păi pot traduce acolo făcut pe gust cititor (care se dă astfel - fie și indirect - la șefii multipli ce-i amărăsc zilele), dar și dor acel ziar de a fi pus altul în mănosul post.
Altul cu pricina nu e întîiul trecut pe stradă, ci unul care omenește gazetarii locului, ori barim patronul lor.

Apropo de fila Fb ce-ți identifică așa-zisii pitici pe creier

… cineva mă întreabă, de-am aplicat.
Răspund că nu. Asta, fie și pentru că nu mi-ar fi identificat bine așa-zișii pitici.

Că veni vorba. Dacă (m-)aș plînge de ceva interor, ar fi neputințele. Despre ele nu se pomenește însă.
Vei întîlni rarisim situații în care cineva să se plîngă de vreo neputință personală. Tunurile sînt pe alții/ceilalți.
Bănui că obiceiul cu pricina își are un fundament îndreptățit (probabil, pentru că apropiați și depărtați abia așteaptă să te calce batjocoritor pe rănile mărturisite). Dar în același timp, cred eu și unii psihologi, e singura cale de a îndrepta prin interiorul nostru...
Terapia cu pricina e necesar a poseda în preajmă amicalul îndemn, de spus la nevoie: „Să mă pupați undeva...”

Mi se sperie un pic gîndul

„După şaisprezece ani de detenţie, Ion Mihalache era, în cele din urmă, înfrânt de foamete şi de bătaie. Dar demnitatea lui a rămas, intactă, până la capăt. Nu a cedat, nu a abjurat, nu a acceptat compromisurile care i-ar fi acordat viaţa, in schimbul onoarei...”

.

Știu perfect că pică lați destui, la așa formulare.

Dar tot nu se face.

Aici nu e doar lipsa lui ‚sine ira et studio', a urii și părtinirii - în studiul istoriei. Dar intervin și pastilele, adică înmuierea interiorului cititorului dincolo de argumente.

„Păi cetitoriul de rînd așa funcționează, domnu Ordean... Informație minimă (e vorba de cît reține, nu de ce i se flutură sub nas) plus floricele.”

Bănui că și înțelege mult, din acele mărețe texte...

„Aferim, dar așa merge viața.”

PS

Mă uit la zisa unui compatriot fin și universitar cîndva în State. Spune de altul: „megaplagiator”.

Eu zic a nu se face, la un anumit nivel, așa copilărie acră...

„Noi, poporul latin de confesie ortodoxă

… sîntem în realitate elementul menit a încheia lanțul dintre Apus și Răsărit...” (Mihai Eminescu)

Bănui că nu-l durea gura (dimpotrivă!) a da drumul unor asemenea laude cam de sine/noi...

Dacă nici noi nu ne-om peria, atunci cine?

„Ca să ajungi la tine

… ai nevoie de cuvintele marilor scriitori...”

Părerea mea.

Ca să ajungi - cît de cît - la tine (și trecînd aici peste faptul că asta nu reduce gradul de nefericire al vieții), trebuie a-ți stabili matale care e scriitor mare și care nu.

Dacă ai norocul a poseda ceva bun simț, vei spune că vreun cutare romantic nu ți se potrivește, nu că a fost un idiot. Eu nu am citit Balzac, intuind că nu mi se potrivește (am amiciție cu Zola, în schimb). Dar bănui că e un scriitor mare.

O să spuneți că nu-i bine, a nu fi urmat așa luminoase și clasice drumuri. Mmmm. Nici alea pe care-am umblat în răstimp nu fură dintre cele mai rele...

PS

M-aș feri de vorba cea mare „a ajunge la noi înșine”.

Ea zgîndără diavolul psihologiei și pot țîșni de acolo excesive pro și contra...

Foto: TVR.

http://www.tvr.ro/dan-c-mihailescu-lucian-boia-si-horia-rom…

Am extras din rafturile bibliotecii publice

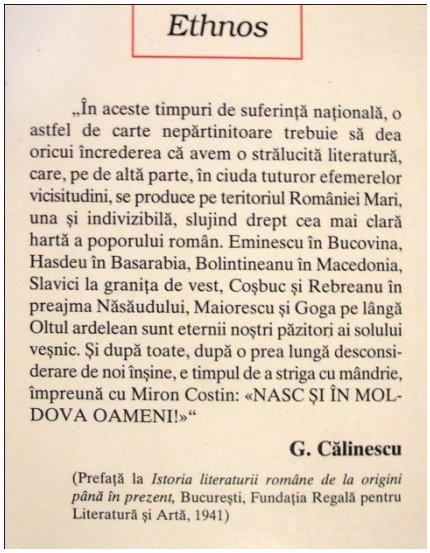

Ethnos

„În aceste timpuri de suferinţă naţională, o astfel de carte nepărtinitoare trebuie să dea oricui încrederea că avem o strălucită literatură, care, pe de altă parte, în ciuda tuturor efemerelor vicisitudini, se produce pe teritoriul României Mari, una şi indivizibilă, slujind drept cea mai clară hartă a poporului român. Eminescu în Bucovina, Hasdeu în Basarabia, Bolintineanu în Macedonia, Slavici la graniţa de vest, Coşbuc şi Rebreanu în preajma Năsăudului, Maiorescu şi Goga pe lângă Oltul ardelean sunt eternii noştri păzitori ai solului veşnic. Şi după toate, după o prea lungă desconsiderare de noi înşine, e timpul de a striga cu mândrie, împreună cu Miron Costin: «NASC ŞI ÎN MOLDOVA OAMENI!»“

G. Călinescu

(Prefaţă la *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, Bucureşti, Fundaţia Regală pentru Literatură şi Artă, 1941)

…o culegere de articole G. Călinescu, din preajmă 1940. Volumului îi zice „Cultură și națiune”

Eternu-mi sentiment, că - dacă nutresc vreo observație-două - mă aflu cîrcotaș... Plus că cine-s io, de suflu-n rînd, față de Divin?

Între altele, am reținut un pasaj, unde-s amestecate ca de manual interesul omului simplu cu al Statului.

Altminteri, mă aflu invidios pînă la Cer, că nu posed elasticitatea omului normal. Acela care pe deoparte vorbește pios despre rațiune (bașca vorbe mari în general), dar în rest pică-n subiectivism grosier cum că un „Goga pe lîngă Oltul ardelean” face parte dintre „eternii noștri păzitori ai solului veșnic”.

Înțeleg perfect că treaba asta e trecută pe hîrtie la un 1941, dar pomenita mirare nu-mi dispare complet.

Am zis - dintre alții - de Goga întrucît despre dînsul am mai citit una-alta și nu mi s-a părut deloc un caractir de pus pe soclu...

Am idee despre interesul Statului, dar nici nu pot face pe prostul, dacă tot m-am nimerit cu un anumit gen de minte.

Pe Calea Dorobanți

… nu departe de ambasada Turciei, careva trase cu voseaua sprayului o vorbă de duh, pre perete.

În engleză, și sunînd în românește cam așa: „Privește cerul [...] înainte de-a muri”.

Mica explorare a ce va fi vrut interiorul acelui tip, prin așa acțiune, o las doar pentru mine.

Pot bănui doar că nu-i un ins care să și facă treaba recomandată. Adică să privească ceriul. Dacă o făcea, se va fi liniștit suficient cît să nu ne mai onoreze cu scrierea sa.

Nu am pozat acea inscripție, dar mi-am adus aminte de ea după un sfert de oră al aceleiași plimbări de seară. Asta pentru că, ieșit la un loc ceva mai larg pe Bd. Ioan Corvin, se înfățișa privirii un superb cer albastru, cu misterul aferent serii.

Nu v-aș fi pomenit de el dacă nu observam că se afla plin cu ciori. Da, ciori!

Era ceva diferit de valurile pe care le vezi în anotimpul rece în preajma Cișmigiului. Astea erau cam la 150 metri înălțime și - cît putea identifica ochii ceva de dimensiunea lor - cerul era plin. Direcția deplasării le era cam spre NE.

Zic eu a fi interesant fenomen. Și cu efect distonocalm. Subsemnatului barim.

Mai încolo, bolta s-a limpezit, minus un grup de exemplare al pomenitei specii, care tot la cucurigu se învîrteau în cerc strîns.

Ce le veni, n-am idee, dar bănui că-și aveau socoteala lor.

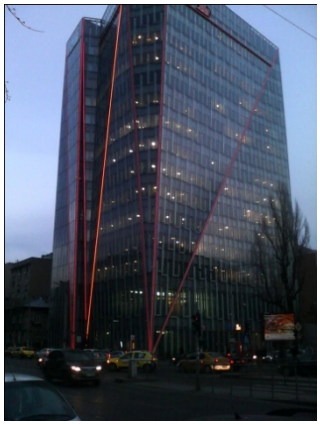

„România se alătură demersului de înființare

…a unui Tribunal Penal Internațional pentru Crimele Comunismului...”

Cred că tipii aceia își caută de lucru, eventual și importanță în societate...

O să ziceți că-s nostalgic comunist, dar cred că în 25 ani scurși de la căderea acelui sistem social puteai afla din plin esențialul fenomenului. Asta, bineînțeles, dacă studiai lucrurile fără parti pris și fără să urmărești căutarea de ouă a comunismului pe vreo două secole de-acum încolo. Plus defulări strict personale.

Dincolo de toate, eu văd comunismul drept un fenomen istoric normal. Care, la un moment dat, pe fondul aparte al Rusiei țariste, în paralel cu nevoi ale Germaniei kaiserului, și proftînd de eterna nevoie a omului simplu de-a răsturna privilegiații, a dus la un sistem social nou.

Că nu ne-o place, asta nu schimbă datele problemei.

Comunismul a făcut și bine, și rău (într-o proporție asupra căreia putem discuta...) celor care i-au nimerit sub falduri. Vezi de pildă alfabetizarea, electrificarea, trecerea de la bordeiul sătesc la apartamente urbane șamd.

Cînd a terminat benzina (treabă grăbită de americani), sovieticii au fluturat un pic steagul alb. Spun un pic, deoarece a fost vorba de o predare condiționată, acceptată de vestici. A țipa acum de crimele comunismului mi se pare o chestie de pierdut vremea. Și care totodată pune sub preș interesat că destui s-au simțit bine ori binișor sub comuniști.

În rest, mă credeți sau ba, mi se face părul măciucă, respectiv scot pălăria în fața suferințelor a milioane de inși în comunism. Dar asta nu înseamnă că nu pot încerca a vedea lucrurile și în ansamblu

„Oameni ca el [...] sînt, în administraţie

… „strămoşii” unor contemporani de tip Nicuşor Constantinescu, Radu Mazăre şi alţii ejusdem farinae. Fără comentarii.”

Formularea din urmă, chit că se află pe toate drumurile. mi se pare neserioasă.

Matale deja ai comentat acolo.. Și nu de bine.

În paralel, acel 'fără comentarii' îmi pare a semnaliza ori lene, ori teamă de confruntare cu cine ar zări altfel lucrurile.

Spuneți-mi dacă greșesc pe undeva

Legat de astă (între altele, modestă) zisă, de pe la un 1880: „Noi, poporul latin de confesie ortodoxă, sîntem în realitate elementul menit a încheia lanțul dintre Apus și Răsărit...”

Mie-mi pare că autorul pleacă de la o platitudine, în genul (adaptat lui 2016) „între Slovacia și Marea Baltică se află Polonia”... Iar apoi umflă cum poate acea zisă de doi lei, inclusiv prin ideea de menire.

Altminteri, multe felicitări celor rămași cu gura căscată la așa producție.

Ideea de geniu

Și dincolo de invidia-mi. că nu pot fi unul.

Toată stima pentru vreun Einstein, dar mie ideea de geniu îmi pare din categoria creațiilor sociale de semizei, care prind bine atît onor Statului, cît și simplilor cetățeni.

Admit de asemeea că toată lumea e mulțumită (minus unii cîrcotași), însă dedesubturile afacerii e foarte posibil să șadă cum e spus în amonte.

Altminteri, geniul nu e scutit de belele fizice (de moarte nici pe-atît!) ori derapaje morale.

Dau iar de îngrijorați

…că se taie pădurile României (ba se și poluează, prin fumul fabricilor de prelucrare).

Poate nu știți, dar păduri s-au tot tăiat de cînd umblă omul prin natura asta frumoasă. Și după cîte vedeți, mai avem destule.

Verificați totuși ce alte frici vi-s prin suflet, sublimate prin această teamă de dispariție a pădurilor. Dacă am observat eu bine, grija de acest gen caracterizează inși la miezul vîrstei.

Oare de ce tocmai pe ei? De ne nu și juni cu activitate erotică împlinită (dintre ceilalți, se întîmplă să le mai miște vreun nimica), ori senecți?

Pe undeva, în subteranele unei stații de metrou

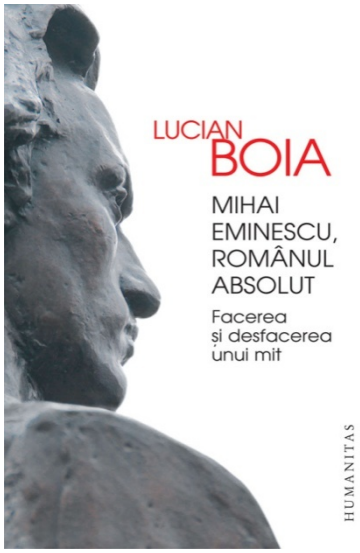

.. o reproducere a unei cărți Lucian Boia... Aceia despre mitul Eminescu.

Meditez la o treabă... Pornind de de disputa profesorului bucureștean cu confrați clujeni și nu numai.

Dacă cineva atacă o carte a sa, dl Boia se află neturburat. Ba nici nu răspunde, ocupat cu producerea unui alt op. În schimb, ideile sale sînt foarte deranjante dlui academician Ion Pop și comilitonilor. Nu pot dormi de ele.

E interesant că dacă un d. Boia rămîne fără slujbă în România, se află mulțime de joburi academice afară pentru dînsul. E de aflat însă cine ar oferi un așa scaun în străinătate și dlui Pop.

Cred că de-acolo decurge iritarea autohtoniștilor. Din teama că, dacă edificiul le-ar cădea, le-ar fi de rău. Nici măcar la Moscova ori Kiev neaifiind doriți.

Are Led Zeppelin un album…

… 'Cum a fost cucerit Vestul".

Cam pe-aceeași idee, mă uit cum s-a clădit patriotismul. La noi.

Răspund tot eu. Păi s-a clădit cu minciună.

Multă.

I

Dacă românașul iubește limba română - ca pe sufletul său chiar -, la ce mai e nevoie să de îndemn a scrie și citi (căruia i se aduce drept spirit titular pe însuși Dumnezeu)?

Chiar credeți că Dumnezeu - creator și îngrijitor de o lume întreagă - e atent exclusiv la ele din spațiul mioritic?

II

Ca să poți compara cu alte limbi, trebuie să fi servit din ele. Am îndoieli că pălmașii României de la vreun 1890 gustaseră vreuna...
Cu atît mai puțin toate.

Să fie la voi acolo, patriotismul...

Parcă mi-i vis urît...

E vorba de reacții la acea lege împotriva defăimării.
Titlu de ziar pasămite serios: „ News / Politică Legea defăimării, arma lui Dragnea împotriva generaţiei Facebook. ..”
Care de care mai neam prost, între deranjați. Vezi de pildă ideea că Dragnea are vreo *tîrșă pe* Generația Facebook... Trec peste faptul aici că ultima entitate e aia obișnuită a trece orice măgărie prin tastatură, și să nu-i ceară nimeni socoteală....

„ Aceste traditii sunt ale noastre

… sunt mostenite din mos -stramosi. Noi toti ne mandrim cu asemenea obiceiuri care sunt unice in lume!”
Or.
Străbunii mei au fost alți oameni decît mine și-au trăit în alte vremuri. Mi se pare o neinteligentă să am aceleași gusturi cu ei.
A doua frază citată e una de banc. Prost.

Eu unul am oroare

…de tradițiile neamului din care provin.
Mi-i chestie subiectivă, dar a mea. Ca *fond*, mi se va fi tras din familie, unde părinți veniți la București din Ardeal au avut mai puțin sentimentul apartenenței la un mare grup, și implicit la regulile/tradițiile acestuia.
Pe acest *fond*, începînd și subsemnatul a umbla copăcel, tradițiile și ale lor mi s-au părut în sine retrograde, sentiment agravat de faptul că autoritățile (comuniste ale) momentului se foloseau la greu de ele, pentru a ne ține în înapoiere.

Totodată, era și se află în ele un fel de uniformizare a inșilor aflați sub pulpană, care nu se potrivea deloc cu iubitorul de libertate individuală ce fui și sînt.

În rest, pot mirosi ce atrage vreun seamăn a respecta tradițiile. L-aș și respecta (face bine la elasticitatea minții) dacă n-ar avea îndeobște obiceiul să cate a-și extindă 'religia' și asupra altora. Inclusiv prin minciunele.

La final, și ca ins atent la cele din jur ce mă aflu, reamintesc a nu fi văzut picior/vorbă despre Dragobete, pînă n-a apărut strălucitorul adversar, pe nume Valentine.

Pristanda

Pupă-l în bot, și papă-i tot.

Grigore Vieru dă aici unei categorii umane ce prinde bine ăleia. Mai exact îi întărește sentimentul plăcut al șederii sub statuia unui idol. Cînd te simți bine la așa umbră, și nimica mișcă. În sensul că articolele lui Eminescu te lasă în ne-voie de Istorie.

Hazul situației aici este că trupeții în chestiune nu apucă în viața lor a frunzări așa volum (am sentimentul că la fel procedează și cu Biblia). Ar fi suficient pentru a se porni nițel mintea, căzîndu-se apoi în sete de alte și alte tipărituri. Pe acel drum, nu ar mai avea nevoie de îndrumările lui Vieru...

Inteleg de la altii

…ca a te retrage din bunatatile Facebook e la fel de greu pe cit ii fu lui Ulise sa lase balta minunatiile oferite de Circe.

Eu unul, aș lăsa-o mai moale

…cu naționalismul, cîtă vreme de la unguri sînt atîtea de învățat...

Partea proastă este că - din motive asupra cărora se poate explora - ne refuzăm învățatul de la alții.

Probabil părerea de sine ni-i la cota de avarie.

”Ziua în care Klaus Iohannis

…a pierdut susținerea Partidului Facebook!”

Auzi, partidul Facebook...

Nemodestie asupra calității acelui partid (bănui că nici nu li s-au născut lăudătorii, ca să poată apoi de unde muri!...). Care nu e nici de calitate, nici numeros.

Oamenii cu pricina sînt precum cei ajunși în decembrie 1989 a face controale antiteroriste pe străzi. Poziția în cadrul unui scenariu (de care nu aveau idee...) li se părea mare chestie...

Cînd nu-i va mai dori Păpușarul (care nu-i totuna cu dl Iohannis) o să dispară de unde-au venit. Înțeleg perfect altminteri că nu le-a fost deloc dragă acea gaură de șarpe originară... Mai ales că le lipsește elasticitatea spre alte surse de plăcere în viață, în caz că actuala nu mai dă roade...

Recunosc a fi al dracului, punctînd astea. Dar nici nu prea li-i de circumstanțe atenuante...

PS

M-aș feri a solicita perfecțiune dlui Iohannis, cîtă vreme eu nu O întruchipez...

Ne comparăm de-atîtea ori cu țările civilizate

… un ceva din noi interzicîndu-te strict însă a observa dacă ne și comportăm precum cetățenii acelora.

Boala noastră nu mi se pare dintre cele mai simple. Pe măsură va fi inevitabilul șoc în pragul de sus.

Cînd se va petrece n-am idee (rubedenia cu Mafalda fiindu-mi destul de îndepărtată).

A dracului e pielea pe ei...

„Acad. Ovidiu Bojor*: “Lumea sta sa se prabuseasca moral, etic si spiritual. Lipiti-va de oameni bogati spiritual! Si ancorati-va in franghiile puternice ale iubirii si credintei, in valorile adevarate si neschimbatoare ale vietii.”*

Cred de pe la Adam, bătrînii își înfășoară cu inteligență oroarea de moarte prin sentiment că se duc moralitatea și celelalte. Care în vremea lor dădeau recitaluri zi de zi și ceas de ceas.

Absolut întîmplător, cei precum dl Bojor nu se plasează în afara categoriei îmbrățișate din plin de-acele minunății.

Altminteri, pentru cînd va poseda vreun răgaz în apartele-i meditațiuni, rog pe-același a ne relata cum arată la față „valorile adevarate si neschimbatoare ale vietii”.

Nu mai stiu cine spunea

…ca e un lucru foarte valoros sa stii comite prostiile inevitabile caracterului personal.

Nu, nu ma pricep la asa ceva.Doar invidiez un pic pe-aia ce reusesc macar in parte asa ceva.

Dl presedinte are sprijinul subsemnatului

Macar pentru ca vad cum i se sare la git acum.

Poti sa nu fii de acord cu dînsul si fara a fi mitocan.
Altfel, ne miram cu spor ca la noi nu e ca in țări civilizate!

E posibil sa se fi uitat

…astă vorbă altminteri nu chiar de ieri, de azi:
"A respecta pe altul inseamna a te respecta pe tine insuti."

E perfect omeneste

Sa fim combativi, precum aici pe Fb.
Si sa uitam in paralel ca ramine din noi, finalmente, un banal pumn de humă...

Un ochi plînge, un altul rîde...

Ascult un concert Frank Sinatra din 1957. Ce viață, ce dispoziție la americanii epocii! Iar la noi,în acele timpuri era blestem curat...

Mai încoace, la 1986, ungurii (cu divizii sovietice în țară!) îi primeau pe cei de la grupul Queen, plimbîndu-i pe Dunăre între altele. Noi eram între alte nenorociri, cu televiziunea de două ceasuri și fustă sub genunchi impusă în concerte adolescentei Loredana Groza.

Este drept că, în 2016, pot zice mersi a nu ne afla precum nord-coreenii. Și atîtea nații mai ghinioniste.

Cineva, despre d. Iohannis

„Când ar trebui să vorbească, tace. Când vorbește, spune prostii. Nici nu știi cum e mai bine!”

Sănătos ar fi să verificăm că dreptatea nu se află neapărat toată la noi...

Și-o avea, acela (adică președintele) , socotelile lui - pe care e posibil să nu i le știm.

Plus că noi avem o glandă de copil în noi, ca alții să ne dea atenție, să ne satisfacă mofturile... În lipsa unui așa tratament, ne enervăm binișor. Și scriem pe aici una-alta.

.

În plus uităm, că d. Iohannis e președinte al tuturor cetățenilor acestei țări. O fi fost ales de unii, dar îi are în păstorire pe toții românii (plus ungurii, țiganii, sașii etc.). Iar totodată pe mulții admiratori ai Antenelor.

Că nici pe aceștia din urmă nu-i dă maturitatea uneori afară din casă, nu schimbă datele problemei..

„Tentativa PSD de a pune botniță

…jurnalistilor liberi a esuat.”

Strictă opinie personală. Ziariștii cei liberi sar peste cal prin definiție (că o fac la invitația cititorului mioritic, deja nu mai contează)..

A le opri apetitul pentru jigniri și mistificări nu cred că era botniță

Era difuzată cîndva o reclamă

…cuprinzînd întrebarea: „... *Dar cu dragostea cum stai?”*

Îmi fuge mintea la asta văzînd cantitatea de sărit în sus, a destulora, la recente gesturi politice.

Dacă unuia cu gură mare

…de pe Facebookul romînesc îi dai putere (politică), ghici cum se va comporta!?

În context, că propun exercițiul de imaginație asupra cum va fi arătat în fața tastaturii (și atît) un ins de rînd pe nume Gabriel Oprea.

Victor Ponta este inca unul

…care a gustat cum e cu recunostinta, pe lumea asta.

Asta ni-i firea...

Traversam grabiți cite o etapa de viata de care ne vom aduce aminte apoi cu destulă nostalgie (/duioșie)...

Dl. Marian M.:

„O scurtă intervenție telefonică într-o discutie privind situatia din Ministerul Educatiei. Opinia mea este că se impun măsuri drastice, inclusiv demisia/demiterea actualului ministru...”

Mi-o veți lua de răutate.

Dar cred că acest dor nesfîrșit de-a schimba prin Educație (cu rezultate etern nemulțumitoare) poate fi încununat de succes numai dacă schimbăm poporul.

Poate nici atunci!

Nefiind un campion al atitudinii de care pomenesc mai jos, nu-mi vine a solicita altora adoptarea lui... Dar avem totuși o problemă cu a lua lucrurile așa cum sînt... Altminteri înțeleg perfect: nu e treabă simplă să accepți realitatea. Destui fugim de așa ceva exact precum de moarte.

„Fiecare se intoarce in el insusi

… isi priveste sufletul si se infioară. Ce crime, ce nelegiuiri si mârsavii mocnesc in sufletul omului!”

Eu unul m-aș feri vreodată s-ajung în conflict cu părți din mine, oricît de nesociale ar fi acestea.

Le pot invita la un fel de masă, unde spun că-s la fel de iubite pentru alte zone din mine, dar că nu putem comite chiar oricînd anumite gesturi ori gînduri.

Eventual le dăm liber cînd sîntem singuri, cu partenera de încredere ori cu psihanalistul...

„Radu B [...]: Analfabetii se uita la Antena 3”

Jurnalistul, în genere, spune multe. Și la fel de amendabile precum cele de mai sus.

Alfabetizarea cu pricina - la care avu bafta a se școli ceva mai mult - nu-i obligatoriu se se materializa și în ceva înțelepciune suplimentară.

Pînă la urmă conștientul, educatul din noi reprezintă o pojghiță tare subțire, pe care mai ales într-o țară ca a noastră restul de 99% al psihismului îl poate ține liniștit în zona animalică. Cu exteriorizări cum vedem nu puține, în lumea zisă bună, cu educațiune...

E o scenă în „Germinalul” lui Zola unde un director îndestulat (dar cu viață personală deteriorată) se uită cu invidie la plăcerile... analfabeților, ale muncitorilor de rînd - care între altele se acuplau la greu în lanuri de iarbă, seara.

Cu educație sau fără, prin adînc tot începi a te întreba, de pe la 30 ani, care-i rostul a tot din jur. Cum răspuns nu ai, îți defulezi cum te pricepi disconfortul...

„Probabil unii dintre dvs au crezut

…că tehnocrația salvează România...”

Mie unuia vorba asta, cu salvat (se înțelege că un Ceva situat la antipod...), mi se pare de-un mate nerealism.

... Și cum ziceți că arată salvarea aia?

Lapte și miere pe străzi - de ajungem să nu ne mai intereseze Raiul (altminteri noi avînd șanse din chil - urmare a frumosului comportament diurn - să ajungem Acolo...).

N-aș vrea să vă deruteze stilu-mi de pe aici.

Rămîn un om timid.

Care la un minut după ce scrie una-alta pe aici se ia la șuturi, că cum a îndrăznit împotriva oamenilor mari...

"Dar știe cineva unde este butonul

…și cine apasă pe el de câte ori ne vedem obligați să ieșim în stradă?" (Gabriel L.)

Aș ezita un pic la ieșit în stradă (unde nu știu cum se face, dar vina e cam totdeauna la altul), cîtă vreme nu garantez că eu am acționat cel mai deștept posibil, anterior.

Așa mică socoteală nu împiedică însă, prin definiție, protestul stradal.

Mă uit la zisele doamnei Tușa

… și tot nu cred că prin malaxorul alcătuirii politice poate răzbate un altfel de om - cu altfel de gînduri, de aspirații *reale* - decît 'cine trebuie'.

Nu i-o spun aici cu răutate... Sistemul acela nu ar putea funcționa, cu altfel de oameni. E ca și cum i-aș fi reproșat fochistului de locomotivă cu aburi că e murdar.

Pornind de la un vers

„Cu mâne zilele-ți adaogi,
Cu ieri viața ta o scazi
Și ai cu toate astea-n față
De-a pururi ziua cea de azi.”

M-am întrebat deseori de ce are nevoie omul de poezie.
Azi îmi pare că el nu știe altă cheie pentru a se deschide (cît de cît) spre propriile adîncuri.

În rest dă și bine să pari interesat de poezie. Societatea încurajează așa ceva, pentru o mai bună gestiune - din punctul Ei de vedere - a agresivității din noi.

Scrierile umane - de diverse tipuri

… - sînt pline de dragoste la adresa părinților. De solicitări a stimei, pentru aceștia.

Mă uit azi la modul cum e văzută relația cu Divinitatea (se reproduce aceea din familie) și ceva nu mi-i în regulă. E vorba de respectul necondiționat pentru Dumnezeu: El ne-a creat, ne-a dat drumul în lume, iar apoi ne reproșează a nu fi într-un fel ori altul.

Atitudinea Lui mi se pare neserioasă.

Prin jur, diverși tipi zic a fi normal așa, cu frecat de ridiche pentru ce nu am proiectat noi.

Dacă mi-ar fi nițel mai frică sub Cerul ăsta, și eu aș zice la fel.

Dacă nu ar fi vreme așa închisă

… m-aș duce și eu la mitingul Antenelor, de la ora 15.

E o lume de descoperit.

Cred că frica de a ne apropia de 'dușmani' ține și din teama că ne-ar putea fi schimbat (iute) punctul de vedere. Cum așa precedent ar deschide drum spre stadiul de frunză-în-vînt, prin viață, ne ferim de atari ipostaze.

Întru dușman, mai e o treabă.

Riscul de a te îndrăgosti de el - căci de la ură la amor nu-i deloc mare distanță. Și iar am ajunge pomenita frunză-în-vînt.

Adică moartă.

Dl Cristoiu îmi părea un om serios...

De aceea am ceva mirări, la așa afirmații:

„Toți cei care au încheiat Pacte cu Dan Voiculescu știu că acesta nu se mulțumește cu un deget. Vrea toată mîna, ba chiar și toată averea celui cu care a încheiat negustoria. Va veni o vreme cînd Klaus Iohannis, dacă mai are un minim bun simț, își va da seama că e de preferat o Presă sinceră, dar corectă, așa cum e Presa presă unei prese mincinoase, dar trădătoare, cum e presa lui Dan Voiculescu.”

Trec peste faptul că nu scrie nicăieri a-i și da (Iohannis lui Voiculescu), cîndva, celelalte patru degete solicitate...

În rest, e glumă bună să spui că presa opusă spiritului Antenelor e una „sinceră, dar corectă”.

Prin definiție, presa e o chestie subiectivă din greu.

Mai ales la noi.

Totodată, parcă n-aș flutura prea tare vorba cu bunul simț. Căci mă uit la figurile de stil ce abundă în textul dlui Cristoiu și nu-mi par a ține de domeniul în discuție...

„Niște manipulatori disperați că rămîn pe drumuri

…ca urmare a *varanismului* nesatul al patronului lor securist, aflat acum la all inclusiv, cheamă telespectatorii lor captivi să-i apere de punerea în executare a unei hotărîri judecătorești!!!”

Cînd te gîndești că libertatea totală a exprimării de azi ni se trage de la o nerespectare de sentință judecătorească.
Una din decembrie 1989.

PS
E interesant aici că textul citat e plin de ceea ce reproșează altora: de manipulare.
Nu vă mai plictisesc întru detalii...

Ziaristul, fie și obligat

…de beneficiarul producțiilor sale (cititorul), nu posedă dimineața în preajmă acel slujitor antic...
Care aducea aminte potentatului roman a se afla muritor.

Deci greșitor (în diverse doze), întru percepția realității.

„ Oamenii amărîți discută

[despre] 3 copii morți și cei peste 40 internați despre care nu știm cauzele infecției.”
Lumea amărîtă ar trebui poate să-nvețe că există și probleme care barim pe moment nu au rezolvare. A te revolta pe cei 40 de internați e totuși din categoria Dl Goe.

„Eu vreau să vie!”. *Eu vreau să se știe deja de unde vin acele infecții!*
Or asta nu se face bătînd in palme...

Apropo de miting în pregătire

…al Antenelor, privesc spre publicul acestora, respectiv cel contrar.
Nu știu exact dacă ele se află inserate categoriei „România profundă”, respectiv cele care se vrea diferită de aceasta. dar e de luat în calcul ideea.
Pe de o parte, eu am îndoieli că anti-anteniștii sînt de vreo mintoșenie nemaipomenită (stați liniștiți, nici subsemnatul nu posedă...).

Apoi.
Antenele 'culeg' inclusiv pe cei care nu au putut ține pasul în categoria energică și ceva mai destupată. Mă uit cum au ajuns în brațele lor doi oameni: Lucia Hossu-Longin și Ilie Șerbănescu. Iar mai demult vreun Radu Ciuceanu ori George Pruteanu.
Cam toți aceștia au ajuns la Voiculescu, Vadim ș.a. pentru că în lumea fină cantitatea de apreciere nu le era îndeajuns.

> *Nu discutăm aici nivel stimă în raport cu ce standarde.*

De obicei, trecerea este în acest sens, de la vital la mai puțin. Fiecare dintre pomeniți, am sentimentul, ar fi stat mai puțin a cerși respect (mare), dacă îi susținea ceva mai bine vitalitatea.

Există cel, puțin un caz invers, opinez eu.
Silviu Brucan.
Care-i acceptat (după ce fusese în decembrie 1989 de un GDS, ca partener de idei) spre finalul vieții de ProTV. Și de spectatori ai acestuia - cu amicala formulă: „Hai să vedem ce mai spune Bestia Brucan!” (formulă inventată de CV Tudor)..

PS
Dacă mai bat un pic cîmpii pe-aici, dragi prieteni, admiteți rogu-vă că ideile noi pot ieși precum copiii nou-născuți.
Cu zoaie (inițial) și buric netăiat...

„Omul nostru nu se lasă

…pînă nu discrediteaza definitiv institutia Avocatului Poporului.”

Nu noi eram țara unde nu se compromite nimeni?

Apropo.
S-a făcut cineva de mare rușine, în țara asta?

I-ar fi fost și greu, cîtă vreme pe la noi rușinea e o chestie vehiculată cam de sanchi, pentru a putea intimida pe celălalt (în funcție de cîți pumni de profil a luat ultimul în cap, la vremea copilărie-i).

Care la noi se compromite, e luat cu brațele deschise de 'cealaltă tabără'.

Dacă stau să mă gîndesc, s-au compromis cei care s-au retras din vîltoare.
Un Dumitru Mazilu.

„Trădarea lui KWI

…Să ne fie clar: în tot ce s-a întîmplat în ceea ce deja se numește „miercurea neagră” (curînd se pare că toate zilele săptămînii politice se vor înnegri), nu Antenele sunt „în chestie”. Nici soarta imperiului Intact și a proprietarului său, infractorul Voiculescu din închisoare. ”

Ajung să mă întreb dacă doar la un 2016 dlui Andrei Cornea îi lipsesc nuanțele.
Mi-e groază să-ncep a-i citi texte mai vechi - mi-aș ataca (parcă) propria tinerețe, cînd i-am admirat materialele.

În paralel, mi se pare total neonest a-ți porni articolul cu formula:
„Să ne fie clar...”

Asta semnalizează și lipsă de încredere, că argumentele din aval vor convinge cititorul (atenție, deja partizan al revistei în chestiune!)

Furia imi pare a fi

…un disconfort dureros insuficient rumegat.

Zic asta cu ochii la niste gogosi semnate intr-o reclama despre o carte a Isabelei Allende...

Este drept ca nu o dată avem impresia (reală?) ca in lumea asta romaneasca necesara iesire in relief nu se poate face decit prin mici ori mari furii...

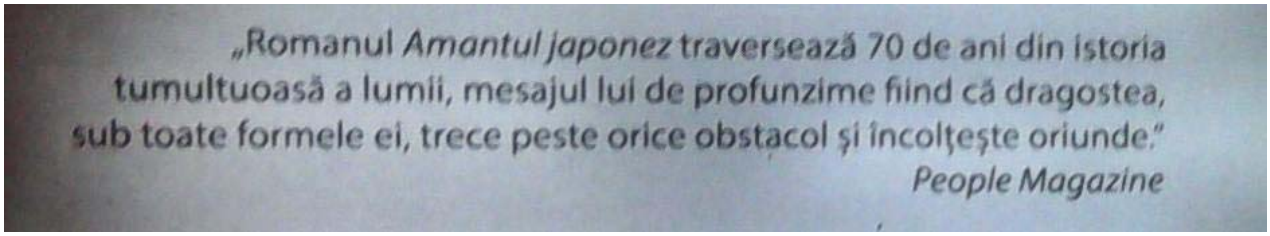

PS

Se intelege ca, in furia-mi, uit ca textul minunat se adreseaza celor ce cred ca dragostea nu poate rasari oriunde.

Este drept ca ea arata altfel decit in carti roze. Mai exact nu rezolva toate problemele existentiale. Ba chiar, in menirea Ei reala, aduce greutatea in plus a cresterii unor copii.

Era previzibil

… să fie instructiv mitingul Antenei 3.

Între altele, Irina Loghin oferă o lecție de populism la pătrat. În sensul de a oferi celuilalt ce ii pică bine la suflet. (n-am mai auzit prestație de așa amploare, în direcția pomenită!).

Pe de altă parte, încerc a înțelege oamenii care au nevoie ca de apă, de așa falsuri / vise aiurea.

Nu-mi luați în nume de rău ultima apreciere. Pe așa ceva se bazează de cele mai multe ori precarul echilibrul nostru psihic.

Pe iluzie si fals.

Altminteri, privind la dna Loghin, dar si la corifeii înălțători de mari panglici ai Antenelor - nu știu de-aș presta altfel, pe banii pe care-i primesc aceștia. E posibil sa rezist tentației, dar nu pot să uit că banul, bunăstarea sub Soare se află tare atrăgatoare.

Bașca reflectoarele notorietății.

Poate cu ochii la scenele cu publicul antenist

…de la miting (îmbătrînit și dezorientat), mă săgeată ideea: „Dacă disprețuiesc pe aceia, pe ăia (zice-se) mai prostuți și neserioși, rezolv ceva în viața mea?”...

N-am să-mi fur însă căciula crezînd că o idee oarecum generoasă schimbă lesne animalul din noi... (subsemnatul *y compris*). Nevoia de a crede pe altul mai tembel (și implicit că trebuie să ni se bage slugă) nu-i ușor de îndepărtat...

PS
În context, al distanței dintre idee și realitate, Teodor Mazilu avea o vorbă:

> *„Important este ca echilibrul să se nască de fiecare dată din adîncul fiinţei tale. Aici, ideile nu valorează mare lucru. Am văzut oameni cu idei dintre cele mai tonice, gata să-şi pună pistolul la tîmplă. Ideile echilibrate erau împrumutate, pe cînd marasmul le aparţinea organic.”*

„Grupul pentru Dialog Social

.. Expert Forum, Freedom House România si Centrul Roman de Politici Europene isi exprima indignarea isi exprima indignarea fata de pozitia adoptata de mai multi politicieni, institutii si de presedintele Romaniei, Klaus Iohannis, impotriva aplicarii legii in ce priveste trustul Intact.”

Curat grup de dialog social!
Legat de formula „își exprimă indignarea”, bănui că numitele asociații au suporteri dintre cei care nu pot fi în dezacord domol - însă ferm - cu ceva din jur... E nevoie de formule a la 1950 (perioadă pe care dumnealor o iau altminteri la palme de cîte ori li se ivește ocazia / interesul...)..

PS
„Ne exprimăm consternarea...”
Bănui că vreo formulare „Ne aflăm în dezacord cu...” nu dădea bine unor intelectuali fini - precum cei de la revista „22”...
Un tip consternat e unul incapabil de reacție.
Va fi fost un tablou nostim, cu așa figuri blocate, în redacția de pe Calea Victoriei 120 ..

Gluma serii

Să vorbești de toxicitatea altuia, și să n-o zărești în materialul tău...
„Omul presedintelui. Mai poate fi salvat Klaus Iohannis de anturajul sau toxic?”

PS
Se înțelege că nu se cade articol serios, dacă nu vorbește de *salvare*. Și de gesturi inacceptabile, de greșit grav (ale altuia, se înțelege) etc.

PS2

Nu știu cît grăiesc ochii cîrcotașului de față (eu!), dar barim cel din dreapta - cum te uiți spre ei - autorului face toți banii.

Seriozitate maximă.

Omul presedintelui. Mai poate fi salvat Klaus Iohannis de anturajul sau toxic?

de Cristian Pantazi HotNews.ro
Vineri, 19 februarie 2016, 13:02 Actualitate | Opinii

Cum a fost posibil derapajul inadmisibil al presedintelui in legatura cu scandalul ANAF - Antene? Explicatiile merg de la o prezumtiva loialitate a lui Klaus Iohannis fata de Voiculescu, un blat cu Antena 3 pentru sustinere mediatica, chiar problema personala cu casa pierduta a presedintelui. Altii spun ca era doar o problema de timp pina la un derapaj al presedintelui, care a mimat pina acum profilul reformist. Cred ca explicatia trebuie cautata si la Administratia Prezidentiala, unde cel putin un personaj extrem de nociv are o

Cristian Pantazi
Foto: Hotnews

Lumea e ocupată actualmente

…cu alte unghiuri privind pe K. Iohannis...

Pe subsemnatul îl păli - la ceas de seară - ideea că-i un personaj tragic.

Cel de-al patrulea nostru președinte democratic...

E atît de stăpînit, că-i posibil a-i trece viața pe lîngă... Nu spun asta deloc cu plăcere (nici cu pretenții de a poseda adevărul).

Cine l-a trimis pe acest drum, unde lipsurile se astupă doar cu poziții înalte, nu știu...

În context, meditam că dintre cei patru chiriași de la Cotroceni, doar dl Iliescu a pomenit ceva de tatăl personal. Care, fie și nițel la fără frecvență, i-a înlesnit traiul (pare să fi beneficiat și de ocrotire maternală de calitate...).

Traian Băsescu nu a pomenit, dar pot ghici că era destul de frecvent fugărit prin bătătură cu reteveiul (mă jenez a spune parul...). Emil C. parcă amintea cu nostalgie de localitatea natală (Brădet?), dar e posibil să fi fost mai mulți frați, așa că afecțiune cît să nască ulterior un mit personal înspre părinți nu s-a găsit...
(citesc acum pe Wiki a fi fost opt frați...)

Legat de actualul președinte - și băgîndu-mi nițel nasul unde nu-mi fierbe oala -, îmi pare interesant cum va fi arătat procesul educativ în urma căruia a rezultat un așa automat uman (nu o spun cu răutate!).

Înțeleg că părinții i-au plecat în 1992 în Germania.

Este drept că, legat de anumite încrîncenări și nesentimentalisme săsești, nici nu se putea supraviețui vreme de secoli la capăt (totuși!) de lume civilizată...

Mda, revin la ideea inițială. Că-mi pare un personaj tragic.

Sper să scape întreg, să-i mai ardă de vreun urcat pe munte la 65 de ani, eventual de un plimbat cu bastonul prin Cisnădia natală...

PS

Legat de inuzitata cercetare de mai sus, de vină o fi demult dusul Jules Michelet (pe care îl citesc cu multă simpatie actualmente), valsînd cu aprecieri personale despre Europa debutului de secol 19....

PS2
Întrebați cum am stat eu cu propriul genitor, că prea-s atras de subiect?
Poate nu strălucit, dar nici nu regret a-i fi urmat...

„Dupa exercitiul de recuperare a unei persoane ratacite

.. în Muntii Berzunti, salvamontistii Bacauani s-au rugat la manastirea Sf. Ilie pentru sanatatea tuturor si putere de munca...”
E dreptul acelora să se simtă bine într-un mod care mie mi se poate părea bizar.
Mie, repet.

La bani mărunți, dă bine la elasticitatea minții și a sufletului să accepți alteritatea..
Cine poate, asta….
Dar nici strădуința spre așa postură poate nu-i de colea.

Mare supărare publică

…pe dl consilier prezidențial Mihalache.
Se zice că ar influența prost întîiul nostru om în stat.

Personal am îndoieli că d. Iohannis e foarte influențabil.
În același timp, iritarea pe rubicondul sfetnic e posibil a ne decurge din masca sa de om fraieruț. Și care prin definiție indică un tip ce-ar trebui să ne pupe mâna.
Eventual să ne lase locul pentru a-l sfătui noi pe cel Cotrocean (asta înseamnă a fi noi primii..., nu el)

Într-un egocentrism – ce altminteri

…ne dă tîrcoale tuturor – generația Facebook românească își închipuie și că are dreptate, și că ceilalți îi aprobă ideile.

Ultima fantasmă face bine în asigurarea unui volum de supuși personali, nici nu mai contează că doar virtuali și în mintea proprie.

„Speriat de valul de revolta stirnit prin declaratiile de pupat pe trompa Antena 3 &Felix, presedintele o da la intors...”

Dan T.:

„Ce comic de situatie irezistibil. "Sus in aer" cu pensionarii in Piata Constitutiei. Ce sa arunce in aer? Cupoanele de pensie, protezele, bastoanele, bastile, caciulile cu urechi, pastilele, retetele compensate? Mi se face o mila ingrozitoare de oamenii astia cand vad in ce hal sunt prostiti pe fata.”

Nu apuc să realizez prin ce atrage atenția Antena vîrstnicilor.

Pot bănui doar că le oferă ce au aceștia nevoie (și posibil a sosi prin ecranul televizorului!).

Prin urmare, nu știu dacă e vorba de o prostire, prin ceea ce le oferă angajații dlui Voiculescu. Ci doar o mînă ce spală pe alta.

Legat de trimiterile neelegante la vîrsta tipilor din poză, o mai spuneam zilele acestea cuiva: „Și ei făceau bancuri asupra bătrînilor, acum vreo 30 ani....”

Și uite că.

Și vă mai rețin cu ceva.

Ideea de milă la adresa acelor 'prostiți'... Mai corect va fi fost a înțelege de ce procedează aceia, cum o fac.

Este drept că asta obliga finalmente la a ți-i face simpatici. Or așa ceva nu se cade, în arena unde viețuim (și luptăm) cu toții.

„Atata timp cat nea Titi, cioban *freelancer*

[personaj al umoristului Doru Antonesi, n. MO], se uita la Mezzo Tv[1] si nu la Antene, mai exista speranta...”

Trăiesc cu sentimentul, nu chiar tonic (cu atît mai puțin de pronunțat în lume) că inevitabil rămînem ființe ce-au drept țel a domina mediul.

Pentru a supraviețui.

Acel mediu amintit înseamnă și semenii.

[1] Canal difuzînd muzică clasică.

În stadiul primitiv asta ar însemna a-i pune la muncă, respectiv a ne lăuda de cîte ori simțim nevoia (și ștabii posedă angoase existențale...)

În mediu neprimitiv dorințele de mai sus sînt mai greu de pus în practică. Matale fiind totuși 'ștab'.
Pentru că ești orășean, ceva mai tînăr (la bătrînețe te cam lasă aroganțele) și nițel mai școlit, ai idee că a urmări Mezzo TV dă bine.
În astă ultimă calitate, înlocuiești dorul de a domina cu acela de a indica drumuri în viață. Ascultate de terți sau ba (îndeobște nu).

PS
Na, că închei cu ceea ce trebuia să fie de fapt începutul!
Fiecare dobîndire de abilități în societate/lume (de pildă prin școli înalte) se lasă cu dor de a căpăta poziție superioară asupra semenilor.

Mă uit la monitorul computerului

...și mă minunez încă o dată prin cîte lumi (inclusiv profesionale) poate să poarte mica mașinărie...
Oare cum vom fi putut trăi de plictiseală, acum niște decenii, în lipsa unor așa înlesniri de viață frumoasă?

Păi, se trăia...
Cineva îmi trimite o lucrare istorică recentă, privind anul 1909. Se putea și mai rău, decît la vremea plictiselii fără computer!
Iar acel măturător desculț va fi fost un fericit, care putea să ajungă cumva la București.

Veți zice aici că vă stric ziua.
Poate nu.
A te simți bine poate decurge și din știința a cîte rele posibile nu te pasc...

E des folosita vorbă de prostie

Ca opinie strict personală, nu cred că are ce să caute în judecata unui om care se vrea cît de cît deștept.
Asta, pentru că noțiunea în cauză e una destul de vagă, cît și supusă din plin subiectivismului. Declarăm pe altul prost - totuși - în funcție de criteriile noastre. Și nu vreunele unanim acceptate.

Apropo de caracterul vag pe care îl acord ideii de prostie, la orice așa-zis prost poți găsi lucruri utile, care să-ți miște sufletul și să ajute plus inteligența.
Nu spun că-i interzis a ne irita din cînd în cînd de un asemenea personaj, mai ales dacă noi nu am dormit bine cu o noapte înainte. Nu-s maică Tereză azi, dar cred că-s aici niște unghiuri nu chiar de dat la coș.

Nu iau în serios articolele țîfnoase

… indiferent de numele acelui condei.

> *„Vorbirea făcută de președintele Iohannis în legătură cu cazul ANAF – Trustul Intact este la fel de nocivă pentru funcția prezidențială pe cât erau atacurile repetate la adresa televiziunilor A3 și A1, proferate de fostul președinte Băsescu de la pupitrul Cotrocenilor.*
> *Mai întâi, dezechilibrul prioritar. Dl Iohannis deschide gura din an în paște ca să exprime o poziție în vreme ce se întâmplă multe lucruri grave, în România și în lume. Iar acum o face dând prioritate diferendului dintre o companie media și Fisc."*

Ele îmi trădează mult subiectivism, ceea ce-mi solicită energie cheltuită aiurea, în a deslușI ce e adevărat/exagerat și ce nu în acel articol.

Ca opinie personală, n-aș face așa iute un cap de țară dintr-un gest al cuiva (de pildă Klaus I.) - chiar dacă acela o va fi făcut-o lată (dar și asta e doar în raport cu un cod valoric al meu, nu vreunul larg acceptat).

Nu mi se pare o atitudine înțeleaptă / sănătoasă a țîșni înfuriat la orice... Vorba ceea, a doua idee e mai bună...

În așa articole îmi pare că autorul are drept principală grijă a da motiv cititorului să explodeze. Să se irite. Din motive ce se pot discuta.

Acela este esențialul, viitura interioară de urnit, restul fiind doar umplutură din cuvinte.

PS

E o atitudine poate de luat în seamă, a jurnalistului majoritar. El e interesat în principal să comenteze, nu să informeze.

În paralel, cititorul pare să aibă nevoie de așa comentarii (și nu de informație sobră), căci se poate îndrepta spre un grup cu același idei. Atare asociere pare să-i fie mult necesară.

Bănui că se simte neplăcut singur, un așa cititor…

„De așteptat erau

…și inevitabilele note de isterie ale Cristianei Anghel ..."

Place sau ba:

A lua în seamă acel comportament al doamnei pomenite e semn că ne tulbură o isterie personală pe care abia ne-o ținem în frîu.

Unde e problema că e nițel mai zdruncinată?

Aia e firea ei, să fie sănătoasă, iar pentru mine ca privitor al prestației rămîne loc și de a nu mă ambala din orice.

Dacă e așa, isterică, dumneaei se face de baftă, nici nu ar mai fi nevoie de arătat cu degetul.

Umberto Eco:

«Philosopher, c’est régler ses comptes avec la mort» (”Să filosofezi este un mod de a-ți aranja socotelile cu Moartea...”)

Ca părere a mea, de ins mititel.

Despre moarte (sau măcar perspectiva serioasă a acesteia) nu poți ajunge să scrii. Cu atît mai puțin altuia.

Îndeobște scriem, vorbim altuia despre vreo belea cînd de fapt noi ne aflăm încă departe de esența, de insuportabilitatea aceleia. Este un mod (fals) de a crede că gestionăm mulțumitor o hibă de a cărei existență știm.

Cînd dai ca lumea de ideea ei (mai exact binevoiește să iasă dumneaei mai aproape de simțurile tale, chit că nu-ți place deloc asta) îți piere cheful de bravat, ca pînă atunci.

În altă ordine de idei.

Ce înțeleg eu mai greu la marii scriitori (repet, eu aflîndu-mă șoricel pe punte, alături de ei) este nevoia de multe cuvinte.

În fapt, cred că așa ceva-i un drog, un simțit bine, care lasă sentimentul lui a ne afla intelectuali fini, iar în paralel împiedică un gînd, două ori zece să scape spre ale morții (că tot aduse vorba recentul dispărut).

PS

Nescrisul, lăudatul despre vrea mare belea pe care ai întîlnit-o cred că ține din schimbarea care se produce în acel prilej. E ca o modificare de factor regulă trei simplă.

La acel stadiu, nu-ți mai arde de bătut toba. Chiar și speriat la greu, există un fel de împlinire, ce nu mai posedă nevoie de țipat precum unele precupețe, că cineva a pipăit-o în tramvai.

În paralel, informații din acel domeniu al părului măciucă nu-ți vine a comunica celor care au reușit pînă acum a nu-i călca pragul (măcar și prin intermediul alcoolului ori al discuțiilor pe Fb..).

Dați cu pietre, liniștiți

… spre opinia de după acest citat.

> *"Reţelele de socializare dau drept de cuvânt unor legiuni de imbecili care înainte vorbeau numai la bar după un pahar de vin, fără a dăuna colectivităţii. Erau imediat puşi sub tăcere, în timp ce acum au acelaşi drept la cuvânt ca şi un premiat cu Nobel.*
> *Este invazia imbecililor. Televiziunea a promovat idiotul satului faţă de care spectatorul se simţea superior. Drama internetului este că l-a promovat pe idiotul satului ca purtător de adevăr!"*

Spuneam de curînd că nu-tare i deștept acela care pomenește de prostia altuia (ca un făcut, în așa vituperații și stilul o ia razna, devine colțos, ca de viitură...).

Acuma, cu riscul de-a mă lua drept nemodest, am apucat să descopăr că oricît de sus ar sui un om, chifle tot face. Adică răzbește ce are dincolo de pojghița educației.

Dl Eco poate vorbi de relația via filosofie cu tenebroasa moarte, dar - glisînd la opinia-i despre oamenii netului - văd că dumnealui ignoră o trăsătură a filosofului: să se întrebe din ce motiv se petrece un lucru (plăcut sau ba, nouă).

Nici nu mai trebuie a sonda după ele, e de ajuns din start să-și închipuie că o situație viețuind sub Soare are toate motivele din lume să se afle acolo.

Cineva o ia (tare) de urechi

…pe Dana Grecu, de la Antena 3. Mai ales în spațiul mioritic, nu e de mirare că vreo vulcanică femeie-i lipsită de prestație tip pension.

Deci domnul autor are ce pune la zid (se înțelege că nu-i va fi de-ajuns, ci va exagera plus photoshopa).

Aici, rămîne interesant să explorezi ce-l mînă de fapt pe acela, din interioare, în suplica sa. Nu-mi spuneți aici c-are insomnii de sănătatea morală a nației!...

Între altele, bănui regretul că duduia a urcat la București, iar acum ba și rezistă pe dificile valuri mari. Iar dînsul pare să fie tot la Pitești.

Mi-i interesantă totodată (nici nu sare greu în ochi!) grija aceluia de-a da sfaturi. Acestea din urmă pavează ele drumul spre rai, dar trădează și dor de a ți-l *vasaliza* pe-acela.

PS

Eu unul cred că nu se face, așa filipică, spre un fost coleg... E ca-n căsătorie... Dacă tot ai împărțit cu acela un job, ați tremurat la sfîrșit de lună că vin sau nu lefurile - păi nu te-apuci să-l numești „isteric de serviciu al lui Felix”...

De remarcat și trucajul cu Dana aproape goală, de unde sesizez iritare că nu a fost suficient de tare încît să o intereseze erotic. Și să se culce cu ea.

Scrisoare către isterica de serviciu a lui Felix, Dana Grecu

Iubită și frumoasă Dana Grecu, îți scrie primul tău... Dragă Dana,Am folosit cu tot cinismul de care sunt capabil măgăria din titlu. Nu am fost primul tău bărbat, știm amândoi asta, am fost doar prim...

ROMANICABLUES.WORDPRESS.COM

PS2

Nu știu cîți ani are tetea deranjat de aici, dar nu m-ar mira să se îndrepte spre 60 ani și să ducă lipsă de o fiică / un ajutor existențial de tipul dnei Grecu.

Interesant că ne aflăm școliți

… iar unii în științe exacte chiar.

Ba și urcăm în ierarhii.

În același timp există nevoi ale sufletului (din acel altminteri 99% al psihismului nostru).

Acestea nu pot fi spuse însă pe față, din motive de educație. Ca atare, o iau pe ocolite, pînă a debușa cît de cît în conștiința noastră, în gesturile noastre. De pildă, te revolți că se repară cu milioane de euro castele de grofi din Ardeal, nu și casa lui Horea.

Nu-ți pui vreo secundă aici problema că o exista vreun rost, de-i așa și nu altfel, eventual pot bănui că ești gata a vorbi de fraude și de țara asta nenorocită...

Totul se petrece pe fondul unei știri (care identifică o dărăpănătură oarecare cu locuința de altădată a lui Horea) prin formula „se spune că”.

Și acest amănunt scapă, minții inginerești (dar cu dedesubturi de acoperit).

PS

La Delphi parcă scrie de a te cunoaște pe tine însuși.

Cel puțin la fel de important cred că este și a cunoaște pe celălalt, din spatele măștii lui sociale..

PS2

Asupra nevoilor care nu găsesc ceva mai nimerit de rezonat decît cu casa nereparată Horia, e de cercetat. Chit că teoretic ne băgăm în sufletul altuia (ce-o fi rău în asta?).

Poate și ceva invidie pe-acolo că vreun frate e mai bine tratat de părinți. Asta apropo de trimiterea la castele grofi.

„Grigore Leșe (fie și nu chiar azi-ieri):

"Suntem un popor minunat, care și-a asumat istoria".

Nu-i de colea, să știi a spune celuilalt ce vrea să audă.

Neadevăruri umflate, de care inima noastră are atît de mare nevoie...

Privesc în paralel ore de emisie ale Antenei 3, în seara turului II prezidențiale 2014.

Și-acolo lucruri interesante. Teleași, discursuri, atitudini. Retorici, bășcălii, revolte (dar și destule pase oneste).

Să-mi iertați mica trufie din continuare, dar pare să conteze mult a nu te enerva, cînd ceva... te deranjează. Cîtă vreme izbutești a-i privi calm un asemenea seamăn, cred că se petrece un fel de călire.

Altfel, cum o mai duceți?

Cum vă fu duminica?

În plimbarea-mi din zona Herăstrău, la după-amiază, destul de rece...

Că veni vorba, privit-am vila numărul 1, de la intersecția Primăverii - Eliade.
Trece gloria lumii... Amabasada Qatar urmează să-și ridice clădire în fosta grădină a Vilei, unde își aerisea Ceaușescu labradorii...

Mă pălește brusc ideea

… de la postarea unui domn coleg Fb...: *un intelectual poate fi de dreapta ori de stînga?*

Cu riscul de a greși (excluzînd totodată epocile istorice cînd e nevoie de opțiune), ca gînditor ce te vrei echidistant - pentru a mirosi mai bine esența lucrurilor - nu ai cum s-apeși mai tare pe vreo parte a balanței..
Se înțelege, bineînțeles, că dacă vreun posesor de minte înaltă simte nevoia unui partizanat - nu vine vreun capăt de lume de-acolo...
Am în paralel înțelegere pentru care cei care au de clădit carieră - iar asta cam obligă la opțiune clară.

PS
Simpatia îndeobște pentru dreapta a intelectualilor îmi pare să țină nițel și de omenească nestrunire a egoului. La dreapta îți permiți să te simți / să afirmi a fi mai cu moț decît mulțimea...

„Săptămâna toxică a Antenei 3

…Manipulările care au divizat România...”

Ideea de manipulare sună prost, dar scăpăm din vedere că e un fenomen de tip 'o mînă spală pe alta'.
Manipulatorul face ținta să se simtă bine, iar asta nu-i o chestie de întîlnit pe toate drumurile. Ca atare parcă aș înțelege 'victima'. Deși, manipularea nu o poți executa cu un neutru ori cu un adversar al ideii tale, ci doar cu unii care i-s pe aproape.
Ziceți să îmi exprim și indignarea la adresa manipulatorului (care se găsește și toxic)? Păi, cred că prea multă lume plimbă duios cu prețul, pentru a mă ambala de fiecare. Cel mai sănătos este să-i spui - la momentul potrivit: „Îmi pare rău, bătrîne, dar la io nu-i cazu'...”

În spatele ofticii pe manipulator ni-i deranjul că nu apucăm și noi a învîrti pe degete un seamăn mai subțirel de minte... Păpușarul se obosește pentru acel demers, iar în paralel are un scop precis. Noi, iritații pe-așa ceva, nu le avem - e doar dorul de-a poseda servi(tori)...

„Camelia Bogdan spune că a fost linşată mediatic

…la Antena 3...”
Cred că depinde și cum răspunzi la așa terfelire. Cînd numești procedeul 'linșaj', e posibil la mijloc nu ni-i masochism, un sentiment că ne și merităm acel aruncat în noroi.

Am sentimentul că la băşcăliri de-astea totul este să nu reacționezi cum se-așteaptă atacatorul. În loc de vene umflate la gît, să-i zici: „Da, da, e (foarte) interesant ce ziceți... Vă urmăresc de cîte ori am timp... Altceva, pe-acasă cum vă mai e? Pus-ați murături pe anul ăsta?”.

Se înțelege că uneori asta nu se poate, dar poate-i de reținut ca variantă.

Noi. Cei precum luna

Adică evoluînd spre semeni doar cu partea convenabilă.

Asta, întrucît ne aflăm sub vremi. Mai exact, sub viață. Sub comandamentele acesteia de a supraviețui.

„Gabriel Liiceanu: ”Suntem prizonierii acestei clase politice

… de 26 de ani” ”

Nu-i a bună cînd înțelepții - în căutare de succes popular al discursului dumnealor - preiau formule gazetărești. Mie unuia mi se pare neserios să vorbești de așa relație, de prizonierat față de clasa politică. Ultima fiind o chestie rezultată din vot, iar spre care poți păși oricînd dacă te străduiești - pentru a profita ori a o schimba în bine.

Eu unul nu am sentimentul unui asemenea prizonierat....

În paralel, m-aș fi așteptat de la dl Liiceanu să cunoască vorba academică, cea cu poporul și conducătorii pe care îi merită (în sensul de rezultantă naturală).

PS

Mi-am pus deseori cenușă în cap că, prin așa observații la pasaje ale domniei sale, oi fi eu invidios că dl Liiceanu e sus, iar subsemnatul - vorba dostoievskiană - în subterană... Dar iritarea mi-o decurge și din faptul că l-am luat în serios, iar acum sînt mai dezamăgit decît în cazul altora, care plimbă cu prețul.

Stilul dumisale de prin cărți îl suie în clasamente culturale, care inevitabil sînt seci însă. Ca urmare, e foarte posibil să simți nevoie de considerația insului vital, de rînd, care poate fi dată gata cu niște idei simple.

Gabriel Liiceanu: ”Suntem prizonierii acestei clase politice de 26 de ani” (video) | Epoch Times...

Gabriel Liiceanu: "Suntem prizonierii acestei clase politice de 26 de ani" (video) | Epoch Times România

EPOCHTIMES-ROMANIA.COM | DE EPOCH TIMES

De pildă:

- că doar acum, în prezent, e îngrozitor.
- de vină e altul, nu matale omul simplu.

Șcl.

PS

La despărțire mai dau un ochi textului lui Liiceanu.

Este exact stil de articol Evenimentul Zilei (cu subiectivismul și... manipularea aferente), dar cu alt limbaj. Fondul li-i - îndrăznesc să afirm - identic. A servi clientului ce dorește acesta.

Procesul lui Ficior, torționarul de la Periprava

… "Se auzeau deţinuţii cum mestecau în gol, în vis, de foame"

Personalizînd nefericite momente precum acelea din carceralul comunist românesc, ne îndepărtăm mental coșmarul că oricînd istoria / mersul omenirii ne poate scoate în drum epoci tragice.
Omul simplu are nevoie de vinovați, inclusiv pentru ca - supunîndu-i oprobiului - să aibă sentimentul că nu mai e altul, pentru a declanșa vreun sinistru (vezi și PS).

Trec peste faptul că un așa tataie e numai bun pentru diurnele noastre defulări, cele decurgînd din necurajul de a reacționa la vreo nedreptate ori alta (atminteri la vremuri de burtă foarte plină)...

PS
Similar: „Dosarul Mineriadei, încă îngropat după 26 de ani: "Toţi cei care au fost vinovaţi sunt încă în Sistem".
Și aici se caută la greu culpabili (cu garnitura gargaristică de rigoare).

Or fi fost vinovați, dar a existat un context atunci... O ieșire din balamucul comunist, cu reflexele aferente - la ambele tabere. Prin urmare, înclin să cred că uneori istoria e mai complexă decît șabloanele noastre (ce ni-i în spatele lor, discutăm cu alt prilej!).

Bănui că dl Nicușor Dan

…s-a schimbat un pic la față (și nu spre bine), de cînd aflat-a de candidatura dlui Orban la primărie.
Figurativ discutînd, e posibil să fi lăsat mai moale și desfășurările din fața oglinzii: „Ce mișto o să-mi stea ca primar!... Bușoi? Dă-l în p... mea!"
Cum nici pe dumnealui nu-l dădu onestitatea din casă pînă acum, nu văd de ce aș bate eu recorduri opuse, aici...

Voce din off: „Urît faci, domnu Ordean, cînd ți se pune pata pe careva...! Altminteri pari ochelarist timid..."
Om și io, bre..

Nicușor Dan își pune

…pe fila-i Fb texte ale altora în care-i vorbit de bine (de pildă, de graficianul revistei „22", Dan Perjovschi).
Înțeleg că se practică, dacă tot nu mureră lăudătorii personali (posibil să fie chiar cultivați la greu în astă perioadă, pe stilul: „Pe cine am mai putea face, bre, a ne susține?".
În paralel, subsemnatul aflîndu-se om mare, parcă nu pică lat din formule din categoria „lucruri concrete".

Eu nu am încredere în Nicușor Dan. Nu spun că ceilalți sînt zei. Dar barim nu se laudă a fi sfinți.
N.D. „nu vorbește pe nas" (după zisa dlui Perjovschi, privind adversarii acestuia), doar fură startul în campania electorală.

Interesant este că la speechuri în favoarea cuiva (cum e al lui Dan P.) nu se spune simplu: „Mie-mi place”. Nu, ci ești luat cu povești, cu „lucruri concrete” la care s-ar pricepe doar amicul periat.

PS1
Asta cu a salva Bucureștiul e de grupa mică! Bănui că de la 1459 Bucur City e de salvat, în discursurile șmecherilor.

PS2
Alăturata deformare a imaginii electorale N.D. îmi aparține.

„Cea mai mare vină pentru starea actuală

…a societății românești o poartă elita intelectuală...”

Nu știu cît mi-i răutate matinală aici, și cît idee că niște lucruri ar trebui puse la punct, din start.
A te plînge de cum e societatea la un moment dat ține de două chestii importante (ordinea-i aleatorie). Pe de o parte ignori că întotdeauna prezentul păru insuportabil, oamenilor. Pe de alta, știi (instinctiv măcar) că poți manipula mai bine vreun tip (cititorul...) dacă îl mai sperii un pic în temerile lui. E precum fierul de prelucrat, îl bați mai bine dacă l-ai 'încălzit'.
Altminteri, nu spun că restul articolului e unul de dat la gunoi. Rămîn suficiente idei interesante.

„În Piața Constituției

… cei care se numesc jurnaliști ai Antenei au îmbrăcat parpalacele morții și au oficiat bâlciul ritual „Lacrimi, zbierete și Irina Loghin”, înainte de a fi executați – la zid, cu pluton de execuție, ce, nu știați că asta se întâmplă, bieți oameni buni?! Și că mâine urmați voi?”

Eu unul – fie și miop aflîndu-mă - nu văd nici o diferență calitativă între stilul huliților antenișt și acela de aici (din ultima vreme?) al dlui C.T. Popescu.
Să stai a clama paiul din ochiul celuilalt, și să nu-ți vezi bîrna umorilor personale...

Oare bătrînețea sosește

…la fel pe un areal geografic, indiferent de generație?
Zic astea socotind că acei compatrioți din fotografie (de la miting Antena 3) vor fi fost și ei foarte siguri pe dînșii – acum vreo 40 ani – făcînd paradă de optimis, dar și glume pe seama bătrînilor de la momentul respectiv... Se considerau justificat în lancea noutăților, de pildă pentru că știau ce e aia SDV ori lampă *PFL*...

Ori meșteriseră la motorul Daciei 1310 personale (depășind cu mult stadiul motoretei Carpați, în care le excelaseră părinții)..

Practic, și ei au îmbrățișat cele mai moderne idei ale momentului (și locului), asemenea urmașilor de la 2016.

REPUBLICA

Nu am idee exact cum se vor comporta atleții tehnicii digitale de azi, peste trei ori patru decenii - însă am auzit că la un moment dat se lasă neplăcută pătură cenușie și neoxigenată peste noi...

PS

Oare cum mai sticlește privirea posesorilor de video-uri, de la vreun 1985?

Nu o spun cu răutate. Ci mă strădui să nu mă ia chiar pe neașteptate acea (inevitabilă) afanisire existențială.

O idee îți poate fi șocantă ție

..posesorului de creier unde se naște.

Cînd te obișnuiești de chiu de vai ***tu*** cu nepermisele sociale (și familiale?) de acolo, apare un reloaded, adică marea groază că ai îndrăzni să prezinți acea idee (de tip 'nu-se-face') și altora...

Tipi hîrșîiți în domeniu mă asigură însă că au pățit așa ceva de nenumărate ori, iar finalmente revoluționarismele inițiale ajung banalități...

„E o caracteristică a progresului, coane...”

Privesc la un text

> *„La terminarea liceului, poate că un absolvent o să știe ce bătălii a câştigat Ștefan cel Mare (POATE!), dar nu va avea habar care sunt drepturile lui fundamentale, cum funcționează statul și cum se răzbate prin hățișul birocrației locale. Nu mai vorbesc despre etică și ceea ce americanii numesc 'common sense'. [...]*
> *Diferența se face în școala primară, poate chiar la grădiniță. Pentru că, la noi, de acolo este zdrobită, în față, creativitatea copiilor, și sunt învățați, în cel mai comunistoid mod cu putință, cum să fie niște roboței ascultători și lipsiți de curiozitate".”*
> *.*

Îmi mărturisesc din start mica trufie de a nu mă afla chiar cu pluta în domeniu...

Dar tot v-o o zic!

Problema la chestiune nu e atît a educației, cît a genului de dorințe (să nu spun slogane) ce par să anime inevitabil societatea omenească.

Deși ceva speranță de progres nu strică nimănui, mie-mi pare că la noi se exagerează (din întemeiate motive sufletești, probabil!) cu dezacordul față de realitatea momentului. Pînă una alta, prezentul o fi naspa, dar posedă niște rădăcini ca de sequoia - e greu să se miște doar pentru că țipăm noi tare.

Trec aci peste faptul că atît neputința de a lua măcar de start realitatea cum e, cît și băşcălia ori planurile excesive trădează de fapt o neputința de a răzbate tare departe, în schimbarea lumii.

După cum.

Gradul de așteptare al publicului fiind foarte mare - întru acea iluzorie modificare peste noapte - cei care vor să răzbească în viață (tinerii cu precădere) se-apucă lesne a flutura despre înapoierea momentului și că e musai de îndreptat, optimizat - căci ne aflăm, nu?„în cel mai comunistoid mod [de lucru] cu putință”...

Putința de schimbare rămîne minimă însă, raportat la ritmul acceptat de caracteristicile societății.

Este drept că fără iluzii de minunății de pe o zi pe alta ne-ar fi groaznic, pe lumea asta...

Cele de aici se află opinie strict personală.

O zi bună!

PS

Văd că-ncep a dobîndi stilul de zîmbet cuminte, al junilor de pe la 'Gândul' ori 'Adevărul' (ascunzînd astfel fiara din noi de ochii altora...).

Barim pînă punem mîna pre portofel ultimilor!

Din ce observ eu

… politicienii spun mult mai puține aiureli pe unitatea de spațiu editorial (virtual), decît aceia care le freacă ridichea.

Politicianul se prezintă minat de un mare handicap

.. in relația-i cu electoratul (de zi cu zi), care una-doua se răţoieşte la dînsul.

Dincolo de scena vreunui Fb, cred ca guralivul ar avea mari probleme in vreo confruntare egala cu politicianul - aici nefiind vorba de a da cu pumnul ori a striga dupa relații. Ci pur si simplu de a gestiona situatii de viata complexă.

PS
Iritarea pe potentati pare sa aiba la baza recunosterea inconstienta a faptului ca niciodata nu vom putea sui, unde se afla acela..

Atitudine din categoria numita de compatrioti unguri

..drept "un glume bun":
Să reproșezi - in limbaj de mahala - necivilizarea si.incorectitudinea celor din jur.

Pot banui acolo și iritarea (infantila, a) respectivului, ca nu-i vin de-a gata bunătățile vieții...

N-o să mă credeți

… dar îmi strunesc mult accentele critice, pe-aici..
Dau însă ochi de aste zise ale unui domn cu pretenții. Laurențiu Ciocăzanu, pe nume.
Și mi se duce dracului temperațiunea!

„Iată, dragi români din Facebook, ce părere au despre voi prietenii lui Klaus Iohannis de la Antena 3:

> *”Cretini, descreierati, drogati, jivinele astea de pe net, imbecili, drogati, creiere spalate, roboti care mesteca aceleasi ineptii si minciuni (...) Aceste jivine viermanoase de care e plin internetul zilelor noastre (...) Cum vomita jivinele de pe internet...”.*
> *Așadar, domnule Iohannis, din rândurile de mai sus, puteți vedea a ”n”-a dovadă despre ”libertatea de exprimare” pe care ați apărat-o în public! ...”*

Cum te frăgezește dumnealui, cu 'dragi români din Facebook'...
Și după aia lucrurile devin precum la micile bîrfe din fața blocului, noi avînd pe atunci vreo 10-12 ani...”A zis ăla de tine că ești așa-și-așa... Prost ești, bă, dacă nu-i dai un cap în gură pentru asta!...”

După care șmecherul se punea pe rîs, că cum ne-a încăierat unii cu alții...

PS
Tot vreau eu a deveni ziarist, dar barim pe drumul ăsta - cu atari pungășeli - parcă nu e de mers...
Dl Cartianu îl laudă pe-acest Ciocăzanu, dar mie unuia mi se pare o lichea!

În context.
Oare nu poți servi umorile cititorului român și în alt mod??
Textele de felul ăsta țin de vorba: „A face pe prostul, riscînd finalmente să rămînem așa...”

PS2
Se înțelege că, în paralel unor așa texte, dl C. te anunță cum îi fi la trecerea prin medii spălate americane:

> *„Început de mai 2015, într-o sală de curs a cunoscutei universități MIT, din Boston (USA), la doi pași de la fel de faimoasa Harvard University. Obosit, deși era la începutul unui tuneu de peste șapte săptămâni în SUA și Canada*

ce avea să se dovească istovitor de-a dreptul, dar fascinant prin prisma românilor pe care i-am întâlnit. Mulțumesc și azi tuturor celor care au venit să ne întâlnim și care mi-au arătat că își respectă blazonul, conștiința și țările lor de suflet: țara-mamă și cea adoptivă....”

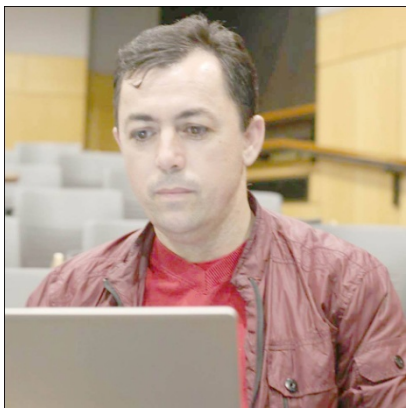

Mmmm...

Nu-i așa, distinși amici, că e liber nu doar la cuvînt - în țara asta -, dar și la vise(-taică-vise)?

În ton cu așa ceva, tare mi-ar plăcea a mi se cere părerea de vreuna ori alta (măcar din an în Paște...), în emisiunea dlui Popișteanu de la Digi24...

Arată fain, întru minți desfășurate, acolo...

Subsemnatul e nițel cam nărăvaș (plus imprevizibil) pentru acel loc spălat, dar așa - ca țintă-n viață -, poate nu e rău de mentalizat, ca fiind posibil..

La bani mărunți, uneori e tare important să-ajungi-a-îndrăzni-a-spera, spre vreun pisc ori altul... (că tot la Belu ajungem, finalmente, nu încurcă prea mult datele problemei).

PS

Mă întrebați pe unde țin calmantele, prin casă?

Păi…. Pare să mi se tragă de la pastilele pe care mi le-a dat doctorul pentru dres astm... De felul meu sînt băiat cuminte și spun *Sărut-mîna* la vecine.

„Concluzia anchetei de la Vianu...”

Investigația asta aduce un pic cu piatra scoasă de zece înțelepți din fîntînă.

Dacă și ăia n-au de lucru, decît să facă bîldîbîc la gesturile primului nebun!

N-am lucrat în ierarhii, dar cred că rămîi și fără boașe, și fără inteligență pe-acolo. Le spuneam din prima că răspund doar la semnale mai serioase.

Ce e aia să mă iau după întîiul fitil aruncat de careva pe Facebook (și din a cărui bucătărie stilistică se vedea bine cu ce Farfurid avem de-a face...)?

Păi ajung la balamuc!

PS
Dacă stai să te gîndești, lumea zbanghie nu are atît nevoie de un cîntat în strună, cît să i se spună ferm a sta cuminte.
E ceea ce se numește - în psihologie - o sănătoasă (și chiar dorită, de către pacient) punere-de-limite. Din partea adultului.

„Ordene, nu ne-așteptam la matale, să ai așa stofă de dictator... Mîna în jachetă o ții tot ca Napoleon?”

Îmi spunea cineva

… că ascuțimea minții se clădește prin abordare de domenii cît mai diverse.
Dînd ascultare unui asemenea îndemn, meditam azi la mecanismele din spatele intimidării.
Așa sentiment este generat nu neapărat din faptul că acela e mai copt, ori mai lat în spate - ci pentru că nu ai curaj a-ți exprima deschis admirația față de el (pentru niște însușiri pe care i le intuiești).

Același magistru pomenit sus de tot mă îndemna s-ascult muzichii, să urmăresc prestații inclusiv ale unor semeni pe care nu-i înghit.

„Și Grigore Leșe, maître?”
„Mai ales!”

Se înțelege că nefugind înfuriat ori iritat de careva, îți devine chiar simpatic.

PS
A se ierta dacă magistrul cu pricina mi-i invenție, de seară...

Niște distinși îl mușcă de posterior

…pe Ludovic Orban.

- „… Ne lași?”
- „CAUTA-TI NEVASTA,NU PRIMARIE,ESTI UN CORUPT.”
- ”Un betiv notoriu!!!”

Doare, în fața unor asemenea răutăți nedrepte...
Dar poți mirosi ce-i animă de fapt pe respectivii.

De pildă, cum stau ei înșiși cu însurătoarea (dacă are verighetă, poți intui cîtă frică îi e aceluia să nu-i sufle vreun burlac domol nevasta...).

Mai ales la „Dilema veche”

… unii se află deranjați mult de posibila îndepărtare din studiul liceal a așa-numitelor umanioare.

O să ziceți că mă aflu hipersensibil (raportat la țara asta, barim), dar mi se pare cam *pro domo* - adicătele în propriul interes - să nu mai poți de grija acelor discipline. Dacă era ceva de capul lor, bănui că s-ar fi alarmat acum inclusiv ingineri, avocați și cătane superioare.

În context, nu pariez că fără acele umanioare în învățământ - de-a lungul ultimelor decenii - am fi stat mai rău ca acum...

Aur

Înclin să numesc așa o carte bună.
(altminteri, metalul prețios poate fi alăturat la ce vrea fiecare din noi...)

E loc aici și de mai mult (platină?).

Cartea care-ți rămîne valoroasă în ciuda trecerii timpului (și presupunînd că avuși bafta de a nu stat pe loc, întru știință.

Nu-s așa multe, supraviețuitoarele...
(asta nu duce neapărat la antipatie ori dispreț. Fură trepte utile, și-i păcat a uita asta!).

Privesc spre texte

… ale unor școliți români contemporani.

Fără îndoială mă aflu un idealist nenorocit .

Căci, barim ca teorie de fluturat altora, mi se pare că ținta învățăturii ar fi trecerea mai senină prin viață ...

Într-adevăr, viața îți are hurducăturile ei greu de evitat... Cu acriturile plantate inerent astfel, în sufletul omului. Dar barim merită încercat a nu ne comporta / exprima chiar precum cei pe care îi disprețuim, cum că nu e atît de deștepți și 'telectuali ca noi...

Ce... școală am în mine! Pretind altora ce nu posed eu...

„Sigur nu faci ultima precizare din motive persuasive?...”

Cam nu le nimerim

Ce vor cu adevărat oamenii, și ce credem noi că vor...

Privesc acum un text oarecare

… întîmplător legat de țăranul român (de la 2016, nu din vremea lui Titu Herdelea).

Tentația - mai ales că întotdeauna e loc de comentat - este în primă fază de a porni pe opinat că nu e așa cum spune autorul, acolo.
Dacă te oprești un pic din așa fulgerător și greu frînabil demers, apare o stare foarte plăcută (așa-mi pare mie barim). Cînd îl accepți pe acela cu ideile lui,fie și nu chiar potrivite cu ale tale.

Că veni vorba, apropo de săritul nostru în sus, față de producții semeni, de cele mai multe ori se află alte sufletești decît ne place nouă (care conștientizează, se înțelege!) să recunoaștem...
Dorul de a domina - al ălora care tastăm cu spor pe-aici - e unul dintre ele.

Nu-i stilul curent al subsemnatului

... dar viața duce (mai ales dacă nu te opui) pe drumuri mentale dintre cele mai neașteptate...

Cred că multe ni se trag de la neputința de a ne exprima încîntarea, iubirea față de cineva...
Așa reticență poate fi absolut de înțeles (fripți cu ciorba..), dar fenomenul tot există.

Rămîne suficient loc și pentru meditațiuni la nemurirea sufletului de pildă...
Ori la România anului 2016 - fără de care ne ne-am face?!.

*

Poate semn de vîrstă înaintată.
Îmi pare că-i mai plăcut să iubești decît să fii iubit.
O suna aiurea ce spun aici, dar frîurile sînt totuși la tine...
Poate fi minunat să te adore (acceptați ideea...) careva, numai că acel frumos rîu sosește și el cum poate - nu ca în poezii...

Pe cînd, dacă faci matale irișii mari de încîntare la cineva ori ceva, ai cam totdeauna un ceva de simțit minunat la îndemînă.

Se înțelege că-n paralel stăm în gardă, gata de suportat ce dureri ne-o mai scoate viața în drum - căci cam așa e sub soarele ăsta, cu bune și rele..

.

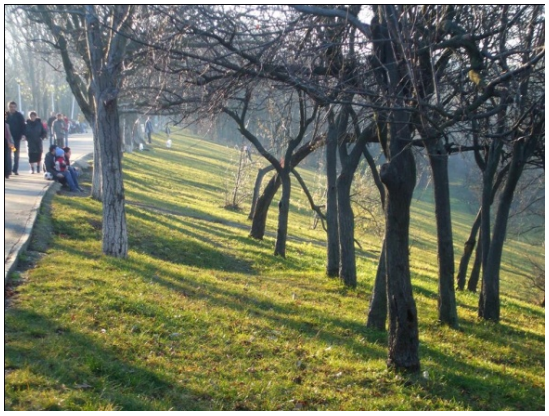

„Soluția? Școala trebuie să își capete autoritatea

… și să fie întărită ca instituție...”

Deduc din acest (scurt altminteri) pasaj că dl autor nu are soluții la căile de obținere a acelei autorități. Altfel nu ar folosi vorba „trebuie”.

În paralel, nu-mi pare nici dispus a lua măcar în parte lucrurile cum sînt - atitudine care-i totuși mai utilă unei schimbări a lucrurilor decît ideea că acelea-s capăt de lume...

A trai impacat cu tine insuti

… (pe cit este asa ceva posibil, sub soare...) presupune initial o vulnerabilizare voluntara la care putini s-ar aventura.

Pe de o parte inseamna sa te admiti ca esti nu chiar aproape de șarmanta / valoroasa persoana care te credeai.

Urmeaza apoi contactul cam fara scut (fals) cu mica jungla care e viata intre oameni.

Ma descopar cu surprindere vorbind mai sus aproape identic cu profesorul Matei G. de la Spiru Haret.

Sa aveti o dupa-amiaza cit mai frumoasa!

"Opinia publica se lasa usor manipulata

… daca i se spune ceea ce vrea sa auda." (Lucian B.)

Cu totii ne aflam oameni...

Avem atîta nevoie să ne descărcăm de *altele*

… încît sărim a beșteli vreun text pe care nu l-am citit...

> *„Nu poate ramane fara consecinte acest gest incalificabil,daca facea asa ceva in UK,era deja arestata pentru abuz psihic asupra unui copil !”*
> (altminteri scrioarea Oanei Stancu spre fiica confratelui gazetar Dan Tapalagă e cît se poate dela locul ei)

Pentru că avem și de acoperit o slabă părere de sine, formulăm acea revoltă hiperprincipial, visînd a căpăta aprecierea celorlalți.

Cum ceilalți se află la fel de în trebuință, peste 200 ani va sosi dinspre ei o vorbă de pansat cît de cît inima noastră sîngerîndă.

Restricțiile sociale

…te opresc să-ți exprimi (țipi?) nevoile.

Dar ele nici nu pot fi ținute sub total obroc - întrucît se sosește la nebunie (zic specialiștii).

Ca atare le evacuăm precum pe-un vajnic soldat, dar în haine și atitudine de babă cocoșată.

Mai exact punem la zid prostituata de lux depistată în Senat (așa sună știrea cea serioasă, barim).

Nevoile-s acelea de sex cu o doamnă bine și dezinvoltă eroticește (îndemn altminteri al speciei), respectiv de trai îndestulat în general.

EXPLOZIV: In senat avem o PROSTITUATA de LUX/ DNA o bagă după gratii pe dansatoarea conspirată...

DNA o bagă după gratii pe dansatoarea conspirată ALIS Procurorii anticorupție au cerut recent Parlamentului"încuviinţarea reţinerii şi arestării preventive a...

CALARASI.COMISARUL.RO

Ma sperii de-a dreptul

…de subiectivitatea rînjită a multor-multor compatrioti - care altminteri isi lauda extractia ori educatia cea aleasa. Bașca subinteleasa moralitate personala.

După ce-mi trece sperietura (credeti-ma!) de care pomeneam, cred ca voi trata lucrurile nițel *comme a la guerre*.
In sensul de privit pe-aceia si drept niste tipi slabi.
Caci, dincolo de agresivitate si sans facon, cam asta sint dumnealor.

Si de invirtit pe degete ca atare.

Nu zic toate astea din rautate, ci pentru ca nu e cazul a lasa inegala disputa...
Noua atitudine nu-i deloc obligatoriu a contine ce reprosez respectivilor.

Au inverzit

…- fie si putin deocamdata - virfurile sălciilor.

Teoretic, nu-i ocupatie serioasa, sa șezi a observa neseriozitati de-astea.

”Nu mai astept nimic

…de la numeroase organizatii de gargara deontologica jurnalistica.”

Păi prin definitie nu e de asteptat nimic de la acestea.
Asta dacă nu era din start intuibil ce îi mînă pe aceia în viață...

A lua în serios la noi ideea deontologiei gazetarilor e ca și cum ai lăuda înclinația călăilor pentru cultivarea panseluțelor.
(călăii fiind tipii aceia care nu ucid de capul lor...)

Capăt deformație

Poate sănătoasă. Nu mai privesc mîinile practicantului de alba-neagra.

Pe site la Active Watch, texte înfoiate, design web onorabil. O formulare spune însă destule, dacă nu tot: „Salvați televiziunea publică!” (nu e singura, de atare aleasă condiție...)

Purced la un exercițiu de imaginație.

Cum s-or fi întîlnit întîia dată șmecherii, rezonînd altminteri deja pe ideea căpătuirii (sufletești și materiale), respectiv a lipsei de scrupule într-acolo.

Cum le vor fi lucit ochii: „Hai, că-i păcălim noi...”.

De la acel stadiu, cred că le-a fost joacă de copil acelora, a umbla după bănet în diverse părți, iar în paralel a-și justifica activitatea prin texte și retorici verbale, în vreun birou înalt oarecare.

Nu pot să nu remarc aici umanul interes pentru stilul gazetăresc. Cel cu „*Salvați*...”.

Pomeneam nu degeaba mai sus de avantajele sufletești ale pomeniților. A dobîndi înălțimea unei tribune. iar de acolo producîndu-te gazetărește alină mult din inerenta noastră fiere interioară.

PS

Aș minți s-ascund că mă jenez nițel de-așa abrupte afirmații. Dar, la o adică, firea umană (aia cu antrenament de milenii în junglă/pădure) este inevitabil aceeași, indiferent de pojghița domoliturii sociale.

Care pojghiță mai și scade, la porți de Orient agresiv, precum al nostru...

Tare frumos ne învelim agresivitatea, interesele!...

…Cît și inerentele neputințe umane (situație în care speranța îndeplinirii aspirațiilor noastre e încredințată Înaltului): „Stie omul asta ce spune! Rusine magistratilor, rusine si sa dea Dumnezeu sa platiti! Roata mereu se invarte, drept dovada, [X] e urmarit penal!”.

Nasoală ipostază

.. la care să te apuci a striga public: „Am nevoie de dragoste! Să mă iubească careva, neamule!”.

Pe rînd luînd lucrurile.

E ceva aiurea să aibă careva nevoie de amor?

Nu.

E rău însă a ne apuca să o afirmăm public, deoarece unde-am ajunge dacă - inevitabil lăsînd alelante deoparte - am pleca toți după afecțiune, precum niște zombi cocoșați??

Partea frumoasă pleacă abia din momentul în care admiți, fie și măcar teoretic, că ai voie a ridica două degete și a cerși căldură aproape ca un copil mic.

Mîna protectoare pe ciuf. Pupicul adultului, tot acolo. Palma celuilalt părinte, concomitent, pe umăr.

Ziceți că așa ceva e totuși rar în viață, și oricum copilăria ți se duce de mult?

Se poate, însă nu cred că specia ne-a lăsat imaginația chiar degeaba...

Nevoia noastră de a batjocori pe celălalt

Cei de la Palatul Elisabeta par a fi deranjați de volumul sonor practicat (vara...) la vecina arena de teatru. Și au reclamat Primăriei.

Toată chestia nu se cade a fi relatată domol.
Ci doar în forma: „Alteței Sale îi duduie în cap muzica de la Teatrul de Vară din Herăstrău...”
Înțeleg de aici nevoia imperioasă, irepresibilă a publicului pentru a-l coborî, cu accent de batjocură, pe celălalt (dacă are și sînge albastru, cu atît mai mult!).

Nu-i deloc simplu

… să-l iei pe celălalt cum este...:

> *„m-ai dezamagit profund a.arsinel.desi trebuie sa recunosc in ultima vreme incepuse sa-mi fie sila de tine.un bosorog bagat in toate asociatiile,reclamele,etc, de unde vin bani seriosi.nu te mai saturi?mai lasa si pe altii.sa nu crezi ca esti Dumnezeu pe pamant.”*
> .

Partea proastă e că neputința-ne în chestiune nu ține de vreo jenă morală ori măcar de vreo teamă cît de cît palpabilă. Motivele (savant exprimîndu-mă) sînt refulate. Deci mintea e deja speriată crunt de ele.
Asta e.

În drumurile printr-un apropiat hipermarket

… am un tipic.
Să trec prin fața unei oglinzi, și să-mi sondez mutra vizibilă acolo.

Recunosc, treaba aduce nițel cu ocupațiile împărătesei maștere din poveste, și-n general cu o aplecare îndeobște feminină.
Dar poate-i o relatare interesantă.

De cîte ori îmi dau voie a fi - interioricește - mai amărăștean, îndurerat și altele de-acolo, privirea ce se reflectă în acea oglindă este relativ senină.
De cîte ori fiarele adîncului vor a mă da leu, superior celorlalți și doritor eventual a le sări la gît, apare un fel de negură, dar și răutate plus vindicativitate - în privirea respectivului de care pomenesc....

Nu pariez

…că mi-i neapărat acum momentul misogin al zilei...
Dar deseori îmi fuge mintea la condiția socială a bărbatului.
Căruia i se flutură sub ochi - în public - incitatori erotici/feminini din cei mai vehemenți, iar el trebuie pentru ca să stea de lemn Tănase.

Zic astea cu gîndul la pantaloni lucioși mulați pe posterior, la tocuri de 12 și roșii etc.
Culmea ironiei (ori a sadismului, celor care încurajează tărășenia?) este că ești privit matale drept într-o ureche ori neam prost, dacă sesizezi fie și umil situația...

Ceea ce altminteri nu mă miră, noi viețuim pe o admirabilă scenă unde primordiale este să păcălești și exploatezi pe celălalt.
În acest ultim caz am în vedere responsabilii sociali, nu neapărat mîndrele Eve...

Pot accepta în paralel că dumnealor, paznicii Societății, își au socoteala cît se poate de justificată, pornind - se înțelege - din punctul dumnealor de vedere. A ține bărbații din floarea vîrstei în niște chingi care să-i facă utili Pomenitei, și să nu se afle în condiția armăsarilor ce zvîrlu de copite prin jur, răsturnînd una sau alta (și îngrozind / stresînd iepele).

Dacă ar fi să personalizez mental un așa paznic, ar avea sex masculin. Și numărînd la vreo 50 ani.
Față de Ares-ul care fu în urmă cu două-trei decenii, dumnealui are acum (metaforic fiind totul, aici!) o fiică ori mai multe, o nevastă - cu toatele de protejat - și o poziție (bună) în societate pe care nu ține s-o piardă.

De chiu, de vai

… ca să nu fim de-a dreptul ca-n junglă, ne-am apucat a încropi ceea ce se numește societatea civilizată.
De felu-i împărțită pe căprării naționale.
Dumneaei are niște reguli. Pe care, dacă le privești de aproape, e posibil a-ți furniza surprize intelectuale. Ba și morale, dacă luăm în serios vreodată ultimul domeniu.
Am în vedere aici - se înțelege că între multe surate - vorba de 'interes național'.

Dacă dai ochi la acea formulă avînd picioare pe pămînt, în cel mai bun caz ține de glumă.
Atîta doar că dumneaei Societatea posedă cuțitul, cît și pîinea.

Din cauza primului, nu te-apuci a clama urbi et orbi de împărat gol.
Datorită celei de-a doua, a pitei / cozonacului, începi a cînta în strună Stăpînului. Și, de pildă, purcezi la materiale tip: „Cine subminează interesul național?”. Unde, chit că-i greu de crezut asta pentru oamenii destupați, ironia lipsește...

„Da, domnu Ordean, dar datorită acelei ticăloase societăți matale poți scrie năzbîtiile astea, fără să-ți fi spart nimeni de o mie de ori capul pînă acum, așa de pamplezirul atacatorului...”

Un lucru urît, fără îndoială

… Să tratezi la greu (și cu ceasurile) subiecte înalte, iar în paralel să uiți fasolea pe foc...
„Cum, domne, dumneata gătești acasă? Și fasole pe deasupra? Ce fel de corporatist ești matale??”
„Păi, nu-s... Am doar cotizație achitată la Clubul rataților...”

Un amic îmi mărturisea

… - printre lacrimi si la o bere - ca admiră teribil siguranta de sine a marilor condeie.
Și ca - din acest motiv - ar vrea sa se faca și el un scriitor mare.
L-am pupat pe frunte.
Si nu i-am zis 'mboule'.

PS
Nici pînă azi nu știu dacă vorba citată ține de bou(-pe-față spus), ori e pronunție deformată bahic a franțuzească „Mon beau!”... Ceva gen „Mumosule”.

Multe situații

… - interioare ori exterioare - sînt gestionabile, dacă nu fugim de ele.
Și dacă, în paralel, dăm voie (treabă deloc-deloc ușoară...) vieții a fi cum e ea.

Tratează-te cu înțelegere

Asta înseamnă inițial mai multă durere interioară, decît dacă nu ai încerca așa ceva.

O conduită care ne atrage atenția

… relatată în filele unei cărți.
Cît de departe îi este însă momentul cînd - cultivată altminteri ASIDUU anterior - va pătrunde în sufletul / inconștientul nostru...
Două lucruri total diferite, cum se afla dumneaei livresc, și cum valsează acum pe cîmpurile elizee interioare...
Într-un fel, ține de metafora Sfîntului Pavel (parcă), aceea cu bobul de grîu ce trebuie să moară, pentru a da rod.

Mai e ceva.

Acea trăsătură dobîndită nu va fi un ceva perfect și etern în sufletul nostru. Ci va fi marcată de căderi, cît și de modificări succesive.

În răstimp, fiind a noastră.

În cîmpiile aparte de care pomeneam mai sus.

Sîntem deseori răi

…pentru că nu avem forța pentru a executa și altfel comandamentele speciei.

S-au făcut ceva glume zilele acestea

… (de miting antenist) în seama senecților...

Legat de ce voi spune mai jos, o să ziceți că prestez de sanchi.

Nu-i obligatoriu, însă...

Mă uit la o poză a dlui Liiceanu

Se *tătăiți* (a deveni tătăiț, și la perfect simplu).

În paralel, știind că ne separă un deceniu și jumătate de vîrstă, am minima prevedere acum de a mă întreba cum voia arăta eu, sub acea aripă a Șaptezecilor de ani.

Asta e...

Un homme prevenu vaut deux (un ins prevenit nu-i de colea, vere!...)

PS

Mărturisire de unde mi se trage pata (altminteri relativ recentă) pe dl Liiceanu.

Într-un context oarecare, de slujbaș pe undeva, mi-a trecut fizic prin preajmă. Amabil, pașnic, respectuos.

Copilul din mine a zis c-a luat pe Dumnezeu de picior. Nu în sensul că i-aș urca în ieslea personală, cît că speranța nu-i pierdută pe lumea asta, dacă există așa oameni...

Pe urmă l-am văzut - între altele - sprijinînd pe doamna Macovei. Ori (direct ori ba) pe dl Iohannis acum un an și ceva - într-un demers general poate sanitar, dar și parșiv ca mijloace.

Devenind mai prudent, i-am mirosit și alte care-nu-se-fac (de pildă articolul de aici).

Raportat cel puțin la figura de sfînt.

De-acolo mi se trage...

Ca urmare, aveți rogu-vă înțelegere, pentru inflamatul de față...

PS 2

„Domnu Ordean, dumneata nu ai nimic sfînt?”

„Dragul meu, dincolo de pastila dumitale cu sfințenia - care ascunde altminteri ideea de cîrdășie... N-am ceva sfînt, căci n-am cunoscut avantajele viețuirii într-un grup, unde să ne trecem cu vederea - noi, între noi - agresivitățile spre cei exteriori găștii...

Pot avea în cazul de față înțelegere pentru nutritele existențial de dl Liiceanu, dar asta nu-mi schimbă atitudinea.

Am căpătat deformație

De genul ăleia din Matrix, unde amicul Neo vede altele în spatele siluetelor agenților...

.

> *„Vorbirea făcută de președintele Iohannis în legătură cu cazul ANAF – Trustul Intact este la fel de nocivă pentru funcția prezidențială pe cât erau atacurile repetate la adresa televiziunilor A3 și A1, proferate de fostul președinte Băsescu de la pupitrul Cotrocenilor.*
> *Mai întâi, dezechilibrul prioritar. Dl Iohannis deschide gura din an în paște ca să exprime o poziție în vreme ce se întâmplă multe lucruri grave, în România și în lume. Iar acum o face dând prioritate diferendului dintre o companie media și Fisc..."*

Există în citat un miez de umori ale noastre, pe care - întru dorință de considerație publică - îl învelim în vorbe mari, respectiv în formule care să înfurie (și defuleze generic) cititorul.

Mă uit în oglindă

…și meditez asupra aroganței.

Că pînă în viața viitoare nu ne schimbăm fondul personalității, ar fi una de zis - aici... Deci nema caz a lupta cu acel nas pe sus.

Dar ține de elementară prudență a nu te lăsa dus de frumosul și onorantul val (al falsei păreri minunate de sine...)! Căci te alegi cu niște cucuie, respectiv niște sleiri interioare ce nu s-a pomenit...

Sleirea de care spun decurge din faptul că ai evitat a fi în contact cu realitatea - fie și naspa - a vieții.

Aroganța e o chestie pe care ți-o accepți, ba și respecți dacă e cazul, dar care - în paralel - este temperată, diluată, însoțită de diverse atitudini.

Avînd în vedere caracteristicile situației, amabilitățile char și un pic artificiale, respectiv coborîrea voluntară a valorii proprii sînt esențiale, dacă nu vrei a rămîne cu bomba în brațe! În paralel, ochii minții mari la ideea că - oricît ne-am strădui - durere a vieții rămîne destulă.

Altminteri, ce mai e pe la dumneavoastră?

Vreun plan de grătar în week-end, dacă tot a venit primăvara?

Mă uit la scrisele-mi de aici

… la eventuala lor dezinvoltură ori subțirime de idei, și realizez că asta nu are nici o treabă cu un anumit fond al ființei personale (umane, la o adică, deci și a altora). E vorba de acela - nu neapărat cîntat serios de poeți - al ființei inevitabil speriate de sub cerul înstelat.

Se înțelege

…că societatea omenească nu merge (cît merge...) înainte cu de-ăi ca subsemnatul...

Zic asta pornind de la decesul cuiva de pe aici, însoțit de micile-mari temeri funeste ale amicilor. Și de vorba clasică: „ Dumnezeu sa-L odihnească !”

Cînd ești cît de cît ancorat în realitate (fie și cu preț pereți solizi la pușcăria personală a gîndurilor nepotrivite), o duci binișor în viața, problema apărînd totuși spre capătul Dumneaei.

Cînd nu ești pregătit cam deloc pentru a o părăsi (vezi, de pildă, păr măciucă al destulora, cînd deschizi subiectul...).

Nu spun că unul ca mine se omoară după gustul îngrozitor (e suficient zis?) de nou al acelei viitoare lumi. Dar de chiu de vai nu stai a tremura și altfel decît în preziua marii treceri...

> *„E discutabil ce zici matale, tinere... Niciodată nu știi cînd se trezește lc de apă un filosof special ca matale, în vreo cruce de noapte, și descoperă că gestiona mai puțin decît bănuia, acel aparte subiect...”*
>
> .

PS

De curiozitate. Și ridicînd cu maximă aroganță problema.

Este că scriu mai la obiect decît Cioran - despre care se spune a se afla condei al subiectelor existențiale tabu?

”Aha. Deci dumneata te aflai în întrecere cu el....”

Normal. Ca toți copiii întîrziați.

Și ca toți oamenii ce-și recunosc umanitatea, în sens biologic!

PS2
Priveam ieri la niște volume în rafturi bibiliotecă și mă luase o furie, o boală pe acei autori români!. Că ocupau locul sub reflectoare, și nu mai putea fi subsemnatul ca în primul an de viață. Adică unic și făr-să miște un deșt pentru a-i sosi considerația lumii.

Teoretic sună al naibii de urît să afim cele de aici, dar orice psihanalist confirmă că mai bine așa, decît să ai absolut-umanele cu pricina refulate prin tine. Mai ales că nu-i deloc obligatoriu a poseda acele sentimente și data viitoare, cînd treci prin fața șirurilor de cărți cu pricina.

„O jurnalistă de la A3 a răspuns

… tot pe net, aruncând în capul unei fetițe de 10 ani, luată în mod pe cât de mârșav, pe atât de parșiv ca pretext pentru răfuiala între adulți, tot soiul de cuvinte care-i pot provoca răni psihic”
(CT Popescu - se înțelege că nu aș fi sărit a lătra la vreunu mai mic...)

Ca provocare ordinară din partea mea.
Haideți a lua textul Oanei Stancu și a vedea pe unde-ar afecta sufletul unui copil.
Parșivenia nu mi-e aici a nega că lucrurile ar tulbura-o un pic pe tînără, cît să văd cum o iau razna maturii care aduseră vorba de acele posibile răniri! Să-i vezi cum și nimica le mișcă, în funcție de șuturi între dragi se distribuiau mai micilor, în propria lor familie de origine!
Trebuie să fie un deliciu, un stat de vorbă precum propun...

„Dragi copii din toată țara

Voi sa nu faceti ca Oana Stancu si sa invatati gramatica limbii române! In textul de mai jos, cuvintul "copiii" se scrie cu trei de "i". ..”

Am bănui preocupări ceva mai coapte, la nivelul dlui Turcescu...
La nivelul măricel nu te legi de-așa scăpări, decît dacă preopinentul face caz de academismul său.
În rest, găsesc drept treabă de joasă calitate - a mirosi așa rateuri.

Eventual - cititorul nostru fiind mai destupat ca noi - las aceluia a descoperi ce poate pielea gramaticală a amicului/amicei...

A-i revela așa scăpări înseamnă că el, cititorul nostru drag și atașat, nu le-a mirosit singur!
Eventual că reeditâm scenele din copilăria ceva mai precară emoțional, cînd orice fleac era bun pentru a trage un salvator hohot nevrotic, cu alți țînci din jur.

O măgărie teribilă

… (chit că pot pricepe ce-i va fi fost lui Mădălin V. în cap...), aceea de a schimba - la 2003 - denumirea parcului bucureștean Ioanid.
Cu una amintitind de tatăl pesedistului: Ion Voicu.

Nu știu însă, în context, dacă să rîd ori să plîng.
Să rîd, observînd că nedreptățile n-au - de cele mai multe ori - șanse a dura o veșnicie...

În context, găsesc drept aiurea să numești parcul IOR cu numele lui A.I. Cuza. Dar barim acolo e o mică prostie (ori inimă patrotică de primar pesedist, cel din 2000-2004), și mai puțin neam prost ca în cazul 'Ion Voicu'...

Vorbă lungă aflîndu-mă, și pornind de la stima în baza căreia Mădălin Voicu își privește tatăl.
Nu știu cum va fi stat înaintașul violonist cu firea. L-am văzut însă în una-două poze, iar în paralel am idee în ce medii a umblat.
Nu-mi pare ca dl. Mădălin să-i fi preluat foarte multe. În cel mai bun caz a prelat inerenta fire refulată a aceluia (adică libertatea și vehemența etniei).

Probabil dorința de-a acapara via nume parcul e mai degrabă cheful lui M.V., de-a căpăta un fel de proprietate asupra locului. Totul în baza vieții aventuroase pe care o va fi dus-o acolo în adolescență și studenție.

Apropo de stilul omenesc

…(via ramura gazetărie mioritică, cu cititorii aferenți).
Observam că are o problemă, cu a convinge pe-altcareva - decît cei aflați în ambarcațiune cu noi. Pot intui de-aici că este mai de interes a socializa cu al tău clan, decît a lega relațiuni cu grupuri umane străine.

Privind lucrurile dintr-un fotoliu imaginativ al secolului 18, lucrurile se justifică perfect! Așa era de făcut, atunci.
Cum și la 2016 ne comportăm asemănător, accept că textura socială se află cam la fel. Noi și alții.
Asta e - *realitatea uber alles*...

Că veni vorba de Noi, nu cred că-n grup/clan domnește armonia, siguranța individului (îndeosebi mai slab aflîndu-se). E-acolo precum în familia cu mulți copii, unde matroana mai altoiește vreun puradel, dar iese ferm cu tigaia la dușmanii exteriori.

PS
Pe lîngă a nu convinge, e de notat c-alde comunicarea curentă nici nu pune-pe-gînduri, în sens filosofic.
(altminteri nu clădesc idol din ultima chestie, doar constatam...)...

Nimic nu-i mai plăcut

…în frumoasa junglă umană, decît a zări cum ne acoperim - în principii, dar și vorbe duioase - dorul de a căpăta și/sau menține resurse cît mai numeroase din jur...

Asociația 21 decembrie este evacuată din sediu-i.
De unde pînă acum erau trași de urechi greu-de-mutații de la Antena 3, aici lucrurile se schimbă.
Evacuarea e declarată abuzivă.

În paralel, cu peria de praf se lucrează la măreața: „Dreptate, ochii plînși cer să te vadă”... Ori la birocratismul că-n sediul părăsit se află arhiva.

Estem oameni.
Mai toarnă, bre, un păhărel! Și zi-mi, cobzar, pe text de Nae Cațavencu: 'ne aflăm mai mult ori mai puțin onești'...

PS
Privesc la tărășenia cu „Ochii plînși..” Se înțelege că-s alese acolo formule cît prin cap să nu-ți dea a mirosi dor de înșelăciune. Eventual - dacă apuci a mirosi - restul publicului să te ia dezaprobator cu huo (luna viitoare îți vor expne și argumentele atitudinii lor...).
Acolo-s două chestii, după mintea mea. Neputință. Plus dorință de a înșela, pe calea parolelor mari.

După ce apuc a sesiza asta, deja totul capătă sens, explicație: eternul uman, în trecerea-i prin realitate. În supraviețuire.

Dragobetele

L-aș fi stimat pe Dragobete dacă-l scoteau (figurativ) de la Muzeul Satului înainte de-a apărea Valentine. Fără ultimul, nu cred că s-ar fi obosit conservatorii - și frigizii? - a ne oferi așa prăjitură...

Înainte de VD, pot paria că atitudinea celor mari era:
„De dragoste vă arde vouă? Cînd avem atîtea de făcut?? Marș de-aici! Vezi că e pogonul ăla de cosit pe deal! Și dacă mai aud că trece Maria pe la tine, acolo, îi rup picioarele!... Curva dracului!”
(întîmplător, e a capului de familie rurală depășit, de altădată. Un Moromete care ar fuma DE DOUĂ ORI mai mult, decît personajul interpretat de Rebengiuc...)

Cind spunem de cineva că-l un ciudat

… nu vrem sa recunoastem a nu-i fi putut pricepe caracteristicile..
Venim insa apoi cu greutatea clanului personal, pentru a-l declara pe acela inferior / supus noua.

Hotărît lucru

… mă aflu departe de a mă pricepe la oameni!

Să te apropii de 60 ani și să faci glume acre pe seama numelui cuiva...
Matale fiind și activînd ca intelectual.
.
Viața uber alles...
Ca urmare, cineva îți poate ține speech prelungit despre Kant, iar peste un ceas (dacă nu mai devreme) să-l răzbească naturelul...

Aici sînt perfect de acord

…cu domniile voastre. Cum că ăia care-și bagă nasul în sufletul altora ar trebui stîrpiți. De mici!
Deși...
Eu voi doar să aflu ce-i vine cuiva a candida primăriță la sector 1. Iar în așa campanie să-și mascheze naturelul cu ceva pe gestul nostru. Design, imagini ori text.
Mare trebuie să ne fie dorul de unele (și astupat concomitent opusul lor, prin adîncuri), de ne înhămăm la așa ceva... Oare cum arată, gol interior?

Mircea Ordean

8

Spre jur

Poate e mare lucru în viață

… să poți spune "Nu pot (face acest importantissim lucru)" ori "Nu am ieşire din situaţia asta!!!".

Banui ca nimic nu pune mai iute in miscare un compartiment interior cu necesare schimbari, basca o revedere a standardelor personale...

Un aparent paradox.
În momentul in care iti dai voie sa suferi (in fața alor vieții), o duci mai bine.

Ferice de-acela

… ce izbuteste sa vada si dincolo de aparența oamenilor/lucrurilor care îl înfurie...

Sîntem facuti din bucati

… – ma refer la cele sufletesti.
Dintre acestea, de obicei urcă pe scena Facebook ceea ce aş numi o față luminoasa a Lunii personale.
De curînd am devenit curios: oare cum ar arăta şi exprimarea vreunei alte părți din noi – inerent mai putin glorioasa si mai putin sigura pe ea ?
Asta da provocare, cred!
Poate acea fiinta fragila nu va fi primita niciodata in lumea bună a firilor noastre, dar simpla constiinta asupra lucrurilor poate-i utilă...

Fiecare de învelim

…cum putem mai frumos si mai pașnic o solicitare a Speciei: dorința de a ne domina semenii.

Ion Iliescu e luat crunt

…la refec, zilele astea.
Condeie dintre cele mai mari îl întreabă de sănătate. Că cum e cu morții din decembrie.

În context am un oarece sentiment de coșmar (de care promit însă a încerca să mă călesc!). Să fii la acel nivel, formator-de-opinie, și să te vădești prost plus ticălos...
Ziceți că n-ați înțeles bine caracterizarea din urmă?
Chiar așa am zis, cu mențiunea producerii la oarece nervi, de către subsemnatul....

Nervii în chestiune nu îndepărtează însă argumentația – mi-aș reproșa doar generalizarea. Oameni cu pricina avînd probabil prin existență și domenii unde-s (complet) altfel.

Revenind la dl Iliescu și la Revoluție.
Dacă discutăm despre dînsul în tramvai, merg aprecierile primitive. Nu însă și la nivel cu pretenții!

Eu am bănuieli mari că întîmplările ce l-au dat jos pe Ceaușescu nu veniră chiar întîmplător. Și că, deci, vreun Ion Iliescu acționa chiar de capul lui. La o adică, nu inventez eu de un comandament sovietic la Chișinău, ocupat exclusiv cu îndepărtarea lui Ceaușescu. Poveste nu va fi fost nici implicarea altor state, ce rămîn totuși state, și deloc dintre cele limitate la minte.

Înțeleg perfect că dumnealui omul simplu își are niște dorințe. Niște nevoi interioare, care se dreg pe de o parte prin încropirea unei opinii (întîmplător convenabile sieși) despre mediu, pe de alta prin eliberarea de agresivitate – de principiul să fie să se găsească....
Din acest unghi e justificat să ia la palme, mă-nțelegi, inclusiv pe cel desemnat drept paratrăznet al momentului, I. Iliescu...
Pe acest fond, să-i spunem popular, se atașează dumnealor gazetarii importanți.
Fără îndoială dumnealor se află tipi mintoși. Prin urmare e greu credibil că nu au intrat în contact cu informații serioase despre Decembrie 1989.

Intervin însă două lucruri.
1. Pentru a-și lua leafa, e obligatoriu a scrie pe gustul omului simplu (întîmplător și ultramajoritar). Care posedă nevoie de-a trage pe Iliesc' de urechi, dacă se poate cu clește înroșit.
2. În paralel, și gazetarul de frunte își are umori, pentru descărcat. Inclusiv cele decurgînd din importanță. E greu să accepți a se găsi un altul știutor al dedesubturilor revoluționare, respectiv e imposibil de admis pe-acolo o normă, care apoi să reducă drastic posibilitatea baterii de cîmpii.
În stilul : „La toate comemorările de eroi la care, în virtutea funcției, a participat în ultimii 26 de ani, domnul Iliescu nu și-a aruncat nicio secundă o privire înfricoșată înlăuntrul său. ”

> Se înțelege că dl autor citat aici toată ziua șede cu privire înfricoșată în luminatorul personal...

Pot bănui că, dacătele omul simplu – la o prostioară inflamată – se simte bine, gazetarul este în Eden la pătrat, cînd zice o similară. Pentru că el posedă audiență.

Zisele din ultima categorie nu țin neapărat de categoria „Ba pe-a mătii!”. Nu, ele sînt împănate cu desfășurări de inteligențe. Dar e de privit finalmente cui servesc acele producțiuni. Finuței pături destupate a minții noastre, ori umorilor?
Eu cred – cam sigur pe mine pentru a da bine dvs. – că ultimelor.
.

„Elipticul, Succintul și dobitocii”

Ca îndemn al meu.

Nu vă grăbiți a da cu parul spre dl Iliescu. Asta nu pentru că dumnealui s-ar afla sfînt (cine e, la o adică??). Dar pur și simplu, sărindu-i la beregată, scăpați ocazia de-a descoperi realitatea de-acolo. A revoluției. Eventual a firii umane, în persoana cuiva care e obligat de viață a o ține 26 de ani cu aceleași clișee.

O să-mi spuneți aici că dvs. nu aveți nevoie de cunoaștere a realității. Că asta nu face doi bani pe lîngă domolirea angoaselor, care se realizează prin intermediul sentimentul că poți agresa pe cineva, iar acesta fiind Iliescu Ion – că ai sub control Totul (de fapt, doar 26 ani și România, dar treaba asta se extinde iute mental la Totul...).

La așa nevoi, trebuie să fii sinucigaș pentru a lăsa protecția în chestiune, în favoarea lui a mirosi ce fu în Decembrie... Unde riști să miroși că nu ai control, ba chiar că niște tipi deloc pașnici (cînd le vine vorba de interese) dețin frîiele lumii...

PS

Mi-am formulat păreri elitiste pe-aici, în ultimele zile. Despre gesturi, atitudini ale omului zis simplu (și pe care nu le aplaud).

Îmi recunosc așa subiectivism. Așa uman.

Ce reclamă în paralel nuanțe. Cum că nici subsemnatul nu e perfect,el greșind ori aflîndu-se neadaptat vieții în alte zone.

Un articol oarecare

… (vorba vine, căci semnatarul nu-i este deloc de colea!).

Dacă dl autor este atent la lucruri pe linia:

> *„Ajunşi aici, daţi-mi voie să vă spun că România e o ţară bătrână, aproape senilă...” .*

.. . subsemnatul îndrăznește a privi articolul într-o cheie nu foarte comună.

Cînd prezentăm stări de lucruri de prin jur, preocuparea autorului de gazetă, a omului în general este de a fi nemulțumit de dînsele. Puțini sau deloc oameni îndeamnă la a lua cît mai mult situația, așa cum se află dînsa.

Știu că sună al naibii de prost, ce spun. Dar calea mai apropiată spre liniștea personală e acest 'a lua lucrurile cum sînt' (cu nuanțele aferente...). Eu nu cred că revolta – cu vreun corolar concluzia reprodusă mai sus – liniștește, respectiv drege lucrurile care ne deranjează.

Paradoxal, de-o fi vreun dram șansă a schimba deranjantele reclamate, asta mai degrabă decurge din a nu sări șapte metri. Mai în serios te ia vreo autoritate cînd te vede calm, și implicit ferm în constatare...) . Ce-i drept, pot intui că sufletul majoritar își are socoteala lui, de preferă iritarea și nu liniștea (lăsăm vreo explorare aici, pe alt prilej...)

Așa că, din parte-mi, exteriorizează-se cum îi pică mai bine!

Bineînțeles că despre Gregorian Bivolaru

…se poate scrie orice.

Faptul că el nu pare să aibă amici în media românească nu mă împiedică a identifica însă prin ce-a iritat – de fapt – dumnealui.

În primul rînd nu a semnalizat vreodată că ar fi interesat a cădea la pace, cu șantajiștii săi din presă (ultimii cam asta caută: recunoașterea importanței dumnealor. Să le răspunzi la solicitări de informații. Să tremuri la nevricalele lor șcl)

În paralel, Bivolaru avea parte de chestii spre care noi salivăm al naibii: sex cu minore. Mult și cînd avea chef.

La ultima chestie gazetarii au un alt disconfort, că Guru nu le-a detaliat acele delicioase orgii, cît să-și condimenteze publicațiile dumnealor – se înțelege că, de sanchi, într-o formă iritată...

Bivolaru mai are o hibă. Posedă mutră aparent de prost. Or noi am fost învățați în preajma blocului copilăriei că așa tipi trebuie pentru ca să ne pupe neapărat mîna.

Eventual să răspundă la zisa: „Nu-i așa că ești tîmpit?”. cu „Da, șefu, așa e!”.

PS

Se poate cerceta și cum îi va fi stat relația cu organele statului.

Înclin să cred că și-acolo a stat la baza necheful yoghinului de a pica la pace. La acel nivel afrontul este poate mai dur decît în zona media, căci poate surveni exemplu prost pentru ceilalți supuși. Prin definiție, Statul e atent la orice fleac... Căci vede într-însul un posibil fir de nisip, pentru fina-i mașinărie.

Nu pot spune că Statul e speriat de bombe, cît că nu-și permite a fi vreodată blocat. Din acest motive e atent la foarte multe. În paralel, dumnealui nefiind perfect, are șanse să-i scape potențiale pericole. De aici sensibilitatea sporită.

"Țara asta are ceva profund defect"

… – asa a spus mama indurerata a unui tanar, a unei tinere, nu stiu...dintre cei care au murit la Colectiv...”

Nu țare are, vreun defect. Ci doar noi, o umană neadaptare la realitate. Așa că aruncăm vinovății, culpe la alții.

În paralel ne ființează omenescul a încerca să tragem pe sfoară. E valabil inclusiv la mame îndurerate – nici nu mai contează dacă dumnealor lansează pastilele conștient ori ba....

Pot bănui că defect e întotdeauna celălalt...

PS1

Cineva îmi solicită detalii:

„Personal nu cred că vă înțeleg. Care este realitatea și cum a încercat omenescul să tragă pe sfoară..?”

În momentul în care zici „Țara asta are ceva profund defect", interesul îți este deja a dus spre a dobîndi considerație socială. Ca atare folosești un slogan cu succes, pe acea scenă.

Înșelăciunea constă, zic eu, în faptul că acea mamă se folosește funesta ocazie pentru a-și sui propria persoană, în coordonatele pomenite – acelea sociale.

PS2
”Îmi cer scuze, dar păreți lipsit de empatie față de suferința persoanei respective...”

Eu am folosit niște argumente. Văd că nu spuneți nimic legat de ele. Ci duceți lucrurile în delicatul domeniu al afectelor. Poate mă înmoi, în atitudinea-mi. Altfel nu văd de ce ați fi tras discuția într-acolo.
Empatie nu pot avea cu acel mediu (e vorba de al supraviețuitorilor și simpatizanților), cîtă vreme i-am văzut procedînd pe același tipic... Al unei ocazii pentru a ieși dumnealor la rampă – cu părere despre jur, respectiv cu ocazie de-a stuchi în jur, protejați de faptul că nu ar fi repeziți, ca în situații mai puțin sfinte.

Colectiv a reprezentat ocazie pentru niște descărcări, pe care lansatorii lor nu ar fi curaj a emite în situații normale.

Cu cît cineva acuză

…ca defectă funcționarea țării ăsteia, cu atît (în sonor aferent!) mai tare zvîrle altora responsabilitatea situației.
Dumnealui, reclamantul, e nevinovat.
Și, implicit, doar victimă a unor ticăloși.

Dincolo de toate, avem de-a face cu un om. Mai exact acela de la intersecția paralelei 45 N cu meridianul 25 E...

Mihai I mi-e drag

… in principal prin tragismul existentei ce i-a fost dată.
Dar el reprezinta totodata un esec politic. Cu regret o spun.

Emisiuni despre Rege.

E un pic blestem, a te fi nimerit ceva mai obiectiv – sub soarele mioritic indeosebi.
E posibil ca firea umana sa fie in largu-i doar in iazul subiectivitatii. Obiectiv aflindu-te, nu ai (vorba caragialiana) nici un haz. Numeroase filoane inconstiente nu au cu cine rezona.

*

Stiu ca nu se practică. Dar tot nu m-as grabi sa alatur Suveranului ideea demnitatii.
Una, pentru ca-s rare notiunile mai goale de continut, de concret decit aceasta.
Apoi, regele fu si el om. Daca nu ma credeti, putem da impreuna ochi spre ale dinsului.

> Ca veni vorba, ii priveam ieri niste vorbe spre popor. Nu poti avea succes la ultimul, si sa pretinzi acelui discurs scaun la cap.

Nu-s pornit pe acreala, aici. Solicit doar o privire mai putin partinitoare, respectiv sforaitoare.
Stiu totodata ca asa ceva nu e posibil... La noi se practica doar judecata binara.

Cum se scrie istoria

Care-mi pare un tabloid mai mare, cu formulari discutabile – ce dau insa foarte bine la inima publicului...
Cineva a exagerat ("Romania libera"? "Cotidianul"?) in 1992 drept un milion de oameni numarul celor iesiti in strada, cu ocazia vizitei regale. Cifra era vehiculata intr o veselie, aseara, la televiziunile de stiri si nu doar.
Eu am indoieli mari ca unul din doi bucuresteni a mers atunci sa-l vada pe rege. Caci parca nu fură atunci in jurul bisericii Sf Gheorghe ori al Hotelului Continental echivalentul a 15 stadioane "23 August" / National pline...

Intoarcerea din condei imi conduce mintea la pretentia ca taranistii au luat 80 % din voturi in 1946.
Si altele.

Titlu și spirit

…ale unui articol, ale unei atitudini oarecare: ”Linșajul mediatic sau execuția în piața publică”.

Mie unuia, prin definiție vorba asta de linșaj mediatic mi se pare dubioasă. E cam de copil mic... Mai exact unul care nu obosește a lupta.

Păi. Cînd careva mă linșează mediatic, eu pe unde umblu? Nu-i pot răspunde, cu mai mică ori mai mare eficacitate?
Din start mi se pare manipulativă, astă vorbă de linșaj mediatic. Vrea să dobîndească simpatie a opiniei publice pe ideea „Vaiii, ce suferă respectivul, respectiv ce ticălos este acela care îl atacă precum o fiară!...”

Instinctul îmi spune

…că Mihai I va fi al doilea Coposu – ca rang al mitului lăsat în urmă..
Se înțelege că tot pe atît de subiectiv...

Altminteri, i se va cuveni deplin un nume de bulevard central.
De pildă, acela dintre Universitate și Piața Romană.

O îngrijorare, pe undeva

„Ar fi putut monarhia salva Romania? O mai poate salva inca?”

Nu știu dacă e o treabă, a considera țara drept o chestie de salvat... E foarte posibil ca văzătorii astfel ai lucrurilor să aibă o banală problemă de accept al realității. Care altminteri nu e cu nimic mai tăciune acum, decît altădată

> Ba acum o ducem bine mersi, și nu avem de mers pînă la un înghețat Stalingrad 1942, după care să urmeze un prizonierat poate mai crunt, pe supraveţuitori aşteptîndu-i ţarcul deloc frumos al comunismului autohton.

În paralel, există șmecheri care profită de așa angoasă. E cazul acelora care tratează (electoral) Bucureștiul drept ceva de salvat...

În decembrie 1989

"Era natural să sune la Ambasada Sovietică. Această idee lansată de unele organizaţii politice, potrivit căreia România se desprinde de Uniunea Sovietică, era falsă. Prezenţa sovietică era şi mai puternică pentru că nu mai era rezistenţa [...] A existat o mişcare, care s-a transformat într-un fenomen revoluţionar incontestabil, la un moment dat a fost oprită şi nu mă deranjează faptul că s-a sunat la Ambasada Sovietică sau la Moscova.

Cererea de trupe străine însă este foarte grav, înseamnă trădare." (s. MO)

Pare să fie o zonă sensibilă a celui citat, unde rațiunea se întunecă:
„Cererea de trupe străine însă este foarte grav, înseamnă trădare"...

Pînă să fie ori ba trupe străine în țară, comuniștii erau deja lefegii străini în interior – și încă din 1944 (sau chiar 1921). Faptul că milioane de inși se înscriseseră în partidul comunist nu știu cît autohtonizaseră fenomenul, și cît slujeau Stăpînului (de la Moscova).

Pe de altă parte, dacă brava noastră armată nu mai știa cum o cheamă în acele zile, cred că era de-a dreptul sanitar a o trage de mînecă inclusiv prin intermediul unor trupe străine.

Și ideea de trădare îmi pare a lăsa destul loc de discuții. Se trădează de fapt niște principii care prind bine unei tabere ajunse la putere..

PS
Îmi cade fisa tîrziu.
Nu era atît trădare, aducînd militari străini, cît pierdut devastator autoritate – a unui pilon principal al Statului: armata.

„Păcat că n-am fost în stare

…să utilizăm noi, românii, ca naţie, mai mult bătrâneţile acestui om. În '90, dacă reveneam la monarhie, am fi avut 20 şi ceva de ani de viaţă publică mult mai civilizată, decât mizeria pe care am avut-o cu preşedinţii ăştia pe care i-am tot avut unul după altul", crede Toader Paleologu".

Ne vor auzi multe minuni urechile, în săptămînile ce urmează...
În context, lăsasem vorbă (și) la RFI – la un moment dat – că mi-ar plăcea să-mi dau cu părerea de una, de alta, de la microfonul lor... Văd însă că trecere au poveștile de genul ăsta. Cum că ar fi fost viața românească mai civilizată, cu rege în frunte...
Of, iluziile.

Asta e.

PS
„Să utilizăm noi, românii, ca naţie, mai mult bătrâneţile acestui om. ”
O să ziceți aici că am ceva cu monarhul. Dar nu e totuși cam pripit a-l crede capabil de condus țara asta (care altminteri tras-a pe brazdă balcanică pînă și pe-un Carol II)?

Cine dintre domniile voastre are chef, ne putem întinde la o discuție pe subiect. Este drept că, dintr-o asemenea expunere a subsemnatului, rămîn cam nema iluzii...

Multă lume se plînge de parlamentari

Admit că aceia nu se află sfinți.
Dar tot aș purcede la un experiment. Aș întreba de ce nu se fac și ei, supărații, parlamentari?

Sînt curios să le aflu mimica, în prima secundă de după emiterea întrebării. Iar apoi bălmăjeala aparte a vorbelor...

Părerea mea

Poți să nu fii de acord cu cineva și fără să te exprimi așa:
„Jigodia de Oprea a cedat! Dragnea, care a primit, așa cum scriam pe 23 februarie, două săptămâni pentru a-și anunța retragerea, strâmbă din mustăți. Însă, țărănoiul simte deja golul care se face în jurul lui. Pentru că revolta e gata. Zgonea și Oprișan au comunicatele scrise deja...”

Altfel, admit că dumnealui, posesorul condeiului citat, va fi fost el însuși tăvălit prin umlințe, înainte de a nu mai putea trăi fără să facă el însuși de rahat pe altcineva...

E interesant totodată că destulă lume școlită simpatizează cu așa discurs. Pot bănui de-aici că fondul primitiv și totodată vulgar li-i mai amplu decît s-ar crede. Ca urmare, mă întreb dacă acumulările nocive nu se făcură vreme de generații, marcînd finalmente un așa ins.

În paralel, nu-mi fac iluzii că susebmnatul se află sfînt, în acel domeniu interior. Poate va fi fost însă coerciția mai mare, în copilărie, pentru așa atitudine. Deci aș vrea (mult) să mă exprim precum cei de la www.Comisarul.ro, dar nu-mi dă voie educațiunea...

Despre intelectuali

Îmi veni (nelucrativa) idee de-a scrie întru subiect după lectura a două materiale de presă.

> *În ziua de 4 aprilie 1990, îmi telefona Regina Ana, prezentîndu-se cu formula obişnuită: "Portocala? C'est votre Reine." Regele luase hotărîrea de a petrece Paştele în România şi-mi cerea să fac parte din suita Sa. /…/*
> *Cu tot atîta neruşinare se îngrijorează şi Petre Roman, care, folosind o formulă stupidă, ne anunţă că boala Regelui îi provoacă „o părere de rău normală şi puternică". Cel care a condus unul dintre guvernele vehement opuse întoarcerii în ţară a Regelui, adaugă agramat, referindu-se la discursul rostit în Parlament de către Suveran: „Sentimentul meu a fost ca şi cum (sic!) reuşea prin mesajul său să şteargă petele de pe obrazul nostru, de pe obrazul politicii." Nu toate petele, totuşi – în orice caz nu cele de pe obrazul lui Petre Roman.*
>
> *http://www.cotidianul.ro/autor/radu-portocala/*

> *"Intelectualii sunt* maeştrii gândirii*, protectorii raţiunii colective, creatorii de semnificaţii din sfera ideilor. Ei sunt cei care deţin capacitatea de a interveni critic în societate /.../*
> *România a fost cândva condusă de către intelectuali. Mă gândesc la o epocă în care prim-ministrul României era Mihail Kogălniceanu – istoric, prozator, director de publicaţii literare; o epocă în care inspector şcolar, gazetar, lider de opinie publică era Mihai Eminescu, poate cel mai important poet al naţiunii române moderne; o epocă în care criticul, esteticianul şi filosoful Titu Maiorescu era prim ministru al acestei ţări.*
> *Nu putem decât să ne întrebăm: ce s-a întâmplat cu intelectualii acestei ţări?"l*
>
> *.http://adevarul.ro/…/unde-intelectualii-1_56d855…/index.html*

Cred că această noțiune, *intelectual* (ce rămîne, la noi barim, o mare-mare vorbă în vînt...), se naște din trei nevoi. Ordinea enumerării îmi este aleatorie.

A celui voitor să ajungă un pic mai sus – socialmente și material – decît semenii de rînd.
A semenilor de rînd (incapabili să urce ei acolo), care au nevoie de o minte ceva mai destupată în preajmă, și care să le fie utilă trecerii personale sub soare.
A Societății, care-i în nevoie de elemente coagulante a masei de supuși.

Deși nevoile celor trei categorii sînt mari, ideea de 'intelectual' rămîne finalemente un vis. Asta și pentru că vreo definiție a sa este inevitabil (la noi barim, eu neumblînd pe afară) nerealist de roză.

> Părere a mea.
> Întelectualul român rămîne un om, cu mai toate relele aferente acestei ființe. Prin urmare, nu o dată el zvîrle în oala cu lapte proaspăt mult a calităților ale o mînă de fiere care – mi se pare mie – strică tot conținutul găleții.
>
> Precizare necesară.
> Nu mă aflu intelectual, ci om simplu. Plus posesor de toate belelele pe care Divinul le-a repartizat înaintașului Adam.

Mă uit la dl Portocală, căruia îi scapă un amănunt mic. Din dînsul – în articolul menționat – vorbesc mai puțin educația, civilizația, cît umorile. Nu-mi trebuie multă minte pentru a mirosi că (dincolo de acuzele zgomotiase) îl paște o mare invidie pentru Petre Roman. Probabil i se trage de la faptul că întîiul premier postdecembrist a ajuns într-un post la care d. Portocală doar va fi visat...

În același timp, Radu P. nu simte o secundă că – dacă dumnealui i se pare blamabilă expresia „ce type” (vehiculată de roman cu privire la monarh) – și altuia îi poate părea naspa formula uzitată de consoarta lui Mihai I, în 1990: „Ici c'est votre reine”.

Fără să mă revolt de eventuala raritate sub soare a unui așa tip uman…, eu cred mai degrabă în înțelept, decît în intelectual. În același timp, admit că ultimul are mari probleme își a-și impune ideile, spre oamenii simpli.

În cel mai fericit caz îi rămîne doar a influența nevoile categoriei majoritare. Asta dacă nu ia lucurile cum sînt, și gata.

(va urma)

Despre intelectuali (urmare)

Nu o dată (dacă nu de cele mai multe ori!) finețurile cu pretenții intelectuale doar conferă o haină pasabilă unor porniri ce țin de pure și adînci omenești.

În cazul ce-mi reținu atenția de curînd, lucrurile se înscriu mai exact pe linia drogurilor existențiale – cele pendinte aici de vîrsta a doua. Cînd, pentru a ne ușura traiul, specia ne dă sentimentul că multe-s posibile, doar dacă gîndim a porni spre ele.

> *„Răbdare ! Este cea mai puternică învățătură pe care am primit-o, ca o mustrare părintească, blândă și zguduitoare (pentru tânărul de atunci), de la Părintele Cleopa...”*

Ce-i vine unui M. Munteanu a servi zisele părintelui Cleopa, iar apoi a ni le înfășa chiar în haine mărețe – se poate explora. Cert este că răbdarea cea lăudată acolo nu-i deloc vreun lucru ce poate fi deprins, de către vreun om ce nu posedă așa ceva în dotare. Iar vreun adăpat din naștere la dumneaei tot poate avea moment cînd, împins de frică să acționeze într-un fel, să lase baltă atitudinea de Yoda.

În același timp, pacienta în cauză necesită instrucțiuni de folosire, în funcție de împrejurarea căreia îi va sta atașată. Ea în sine nu rezolvă automat totul. Trec aici peste situațiile ce reclamă justă acțiune imediată, lăsînd mai puțin loc pentru meditațiuni răbdătoare.

> Nu veți găsi însă atari nuanțe în preajma vorbelor mari... Nu se împacă unele cu altele! Pastilele mărețe sînt atractive tocmai pentru că lasă impresia unei dobîndiri lesnicioase și (foarte) ample.

Dincolo de așa chițibușuri, destui găsesc vorbele monahului pomenit drept „puternică învățătură”, respectiv demnă să figureze în patrimoniul înțelepciunii omenești. Și nu oricare, ci aceea legată de Dumnezeu.

„Nici măcar dacă sunt criminali dovediţi, ca Ion Iliescu...”

E o zisă a siteului… umoristic Times New Roman.

Poate-mi scapă mie, plecat fiind prin păduri cînd au fost date publicității. Dar care-s acele dovezi?
O să-mi spuneți că iau partea unui ticălos... Pînă una-alta doar îmi exprim dezacord spre joaca din vorbe...

Nu știu dacă ești mult diferit de vreun blamat Ion Iliescu, dacă te lansezi în așa afirmații.
Pînă la urmă, la mijloc este doar cățărarea spre mai bine – pentru ființa ta – pe umerii care se găsesc mai convenabili în preajmă...

„Cand nu mai esti copil, ai murit de mult”

Graba noastră de a prelua asemenea zise (aceasta, de Constantin Brancusi)...

Contează și cînd a pronunțat acela, vorbele minunate în cauză.
Altminteri, privind chipul lui Brîncuși din poze clasice, nu-mi pare să-l fi însoțit acel copil și spre bătrînețe... Deci e posibil să se fi lepădat între timp de ideea citată.
Chestie absolut normală, altminteri. Viața ni-i, vorba psihologului Jacques Salome, un lung șir de năpîrliri...

Bănui că i-au spus și alții

…înaintea mea, ei primăverii. .
Că e tare frumoasă.

Citesc despre rezultatele

…la așa-numita *Evaluare*, pentru clasele VIII.
Cu promovabilitate de aprox. 40%.

De ani buni reacțiile oficiale și nu numai sînt de capăt al lumii. Și căutînd vinovați.

E dreptul respectivilor la opinie, se înțelege. Cum la 2016 lucrurile se prezintă cum sînt, socoteala îmi iese că nu acea este cea mai eficientă reacție. E vorba de ridicat mîini, priviri indignate spre cer șcl.

Eu aș propune să luăm lucrurile cum sînt. Da, avem 40% promovabilitate. Hai să vedem ce se întîmplă dacă lăsăm lucrurile așa.
Înțeleg perfect că-i insuportabilă adoptarea unei așa atitudini. Dar barim, dincolo de sperieturile noastre adunate în sufletul nost', barim despre acel drum nu știm să ducă sigur prost.
Cum o face varianta de pînă acum.

E de acceptat că 55% dintre tinerii școlari de la capătul gimnaziului nu pot trece acea ștachetă. Care e problema?

Mai degrabă baiul se află la cei care nu acceptă realitatea.

Cum ziceam în amonte, faptul că găsești insuportabilă realitatea nu o și schimbă... Doar tensionează inutil. Iar un tip netensionat (de grozăvia din față-i) are mai multe șanse a îndrepta vreun pic, decît pe seamănul răvășit de frici că a sosit Apocalipsa.

„Ancheta a relevat faptul

…că nepotul proprietarei, Ioan Gabriel Hodor, din Târgu Lapuș, ar fi exploatat masa lemnoasă, declarând anchetatorilor că ar fi moștenitor.”

Cred că ne afectează o sete aparte, de-un anumit tip de articole / de realitate (pe ideea primară că am fost și sîntem jefuiți de ceva...).

Pe acolo însă afirmațiile demne de încredere lipsesc. Este un impediment minor, depășit prin utilizare de verbe la modul condițional optativ.

În zonă, se practică – cu același scop – invocarea 'surselor' jurnalistice.

Educație – rezultate, respectiv reforme pe acolo

Mai ales dacă privești din afara sistemului/Societății, poți mirosi pe-acolo multe lucruri din categoria *hainele împăratului* (cel din basm, și de fapt gol – nu cum îl lăudau supușii).

Sentimentul meu este că volumul disciplinelor școlare este excesiv. În context, nu pariez că cei stabilind amploarea cunoștințelor de asimilat au auzit de vorba latinească, cea cu Non multam, sed multum.

N-am idee ce demon afectează domeniul, dar e foarte posibil să fie acela al compensării – prin volum învățături școlare – de alte lipsuri în construcția sufletească a ăstui Popor (pînă la urmă, dascălii / responsabilii din Educație se află trup din trupul nației...)

Legat de educația națională

.. puneam cîndva (trei decenii?) problema unei sumedeenii de materii inutile. De pildă *Muzica*.

Sentimentul meu este că cine are aplecare spre acea disciplină, poate merge liniștit la o școală de profil. La un liceu și ce-o mai fi. Mi se pare un pic aiurea să-și piardă vremea cu acea materie vreun 98% dintre elevii unei școli.

Nu cred c-am stat împiedicat în viața asta, dar întrebați-mă de-am avut vreo treabă – în decursul unei existențe nu tocmai scurte – cu cele predate la muzică. Nici gînd!

Înțeleg a fi predate două-trei noțiuni de bază, de genul cine e cheia sol și ce vrea ea de la viață. Asta ca să nu fim chiar aterizați din lună.

Similar se pot privi și destule alte discipline.

Care are chef, poate studia liniștit pe cont propriu. Umblă tinerimea căpiată – prin liceu ori facultăți – de tot felul de noțiuni de care se va lovi în veci, prin viața profesională și nu doar!

O să spuneți aici că-i formează mintea, așa măcinat în gol... Eu am totuși îndoieli, de-o maturizare a neuronilor, pe această cale. Mai degrabă aș încuraja o aparent iluzorie disciplină a dobîndirii de chef a învăța, pe întreaga viață.

În paralel, nu am cum să nu remarc niște caracteristici ale actualei situații. E greu a da îndărăt (să zicem) cu pomenita Muzică ori altele. Există slujbași pe acel tărîm – dascăli impliciți, apoi alții formînd pre aceștia. Iar în acele clădiri niște secretare, paznici și alte meserii conexe.

Toți ar rămîne în aer.

După cum.

Îmi puneam cîndva, adolescent aflîndu-mă, problema dacă vexațiunile serviciului militar (în comunism) nu țin și de o retezare a aripilor tinere – sosite pe lume cu doruri de nesupunere inacceptabile regimului cu pricina. Cam așa chiar era!

Pe aceeași iconoclastă linie, încep a mă întreba dacă volumul învățăturilor școlare nu poartă vreun rost similar – de-a înmuia avîntul generațiilor tinere. Știu că e o idee nebună, dar sănătate multă nu-i nici pe partea celor turnători cu pîlnia de învățătură inutilă.

> Îmi fuge mintea la încheiere spre un pasaj din twainn-ianul Tom Sawyer.
> Cu un june care învățase la greu versete din Biblie, căpătînd finalmente un exemplar din Cartea Sfîntă.
> Atîta timp că se cretinise în răstimp, dintru acel efort de memorare...

”Gestul celor care au aruncat cu bani

.. pe treptele BNR echivalează cu terfelirea tricolorului sau cu fluieratul atunci când se cântă imnul naţional...” (Mugur Isărescu, BNR)

Am sentimentul că iei în serios acele lucruri (tricolor, imn) ori cînd ești suficient de speriat asupra unei încălcări a lor, ori cînd îți sosește un ce profit din acel respect. Cînd te afli beneficiar (și chit că posesor în paralel al unei minți brici, plus capacitate de efort – cazul dlui Isărescu) al vreunei poziții în Stat, e normal să veghezi a nu-i fi subrezit acestuia vreo proptea.

Imnul și steagul fiind așa ceva.

Cînd îți lipsește vreun interes, plus teama de represiune a respectivelor gesturi, poți lua în balon acele simboluri, ba și apucîndu-te a vorbi domol despre modul lor de funcționare.

Îndeobște însă , acea frică se află prezentă. E prea de mult intrată în sînge pentru a lipsi. O poate surmonta doar iritarea pe vreun gest al Statului. Cum e cazul supărării recente pe BNR.

.

Mi-a rămas gîndul la zisa d-lui Isărescu

… care compara gestul unor protestatari (depunere de bancnote pe trepte BNR) cu a fluiera în timpul intonării imnului. Și, implicit, la modul de funcționare a unei țări, a unui Stat.

Asta cu a nu fluiera (altminteri eu neavînd de gînd așa ceva!...) este o interdicție destul de ciudată – dacă o cauți la viscere. Pe de o parte, nu m-a și ne-a întrebat nimeni, prin ianuarie 1990, dacă vrem actualul imn

> La bani mărunți, nici cu precedentele nu s-au obosit... Iar barim în 1990 sustenabilitatea electorală a acelor FSN-iști / CPUN-iști era minimă...

Apoi.

Din motive de funcționare bună a Sa, statul nu se mulțumește ca matale să te ferești de vreo lege, care interzice a huidui (peste o sută de ani se va deranja a te și asculta, ce-ți veni de-așa ceva..). Nu, vrea să-l și iubești, stimezi, aperi în fața dușmanilor interni și externi.

Asta nu o poate trece însă în legi, așa că se folosește de altele.

O cale este a exploata poziția majorității. Care-i din sine supusă, iar în paralel se simte bine știind că aparține unui Ceva mare.

Unei țări. Unei națiii (de acolo se însăilează trecut glorios, inegabalil în lume șcl).

Un alt segment de cetățeni este adus la susținere valori statale prin teamă mai mult ori mai puțin difuză.

După niște generații trecute prin parodii democratice, acea teamă se află bine înrădăcinată în suflet. Plus teama de a nu fi bănuit cumva (s-ar pedepsi dur!) de simpatie pentru vreun proscris fluierător de imn. În ultima situație dă bine să pornești și matale la beregata aceluia.

O întrebare de baraj asupra ideii de respect al steagului, imnului șcl este să întregi de ce trebuia asta. Răspunsul care sosește fulgerător este „Pentru că așa trebuie!”, eventual îndulcit prin ideea: „Așa face toată lumea”.

> Teoretic eu-s mitocan, ridicînd aste idei de-aici...

PS

„ Gestul celor care au aruncat cu bani pe treptele BNR echivalează cu terfelirea tricolorului sau cu fluieratul atunci când se cântă imnul naţional...”

Ghicesc iute aici că, apelînd la așa formule, dl Isărescu se afla în pană de contraargumente raționale, spre acei protestatari...

Nutresc ceva disconfort azi

… cînd cineva – din larga paletă a preocupărilor mele Fb – observă doar „spirit foarte critic”.

Nu mi-i plăcut, dar voi supraviețui (eu considerăndu-mă mai degrabă un bun observator / căutător de unghiuri noi, decît critic...)!

În paralel, simt nevoia de-o precizare mică.

Simțul critic cel cu pricina se trage din frustrările afective. Mari și ale subsemnatului. Deci m-aș lipsi bucuros de așa compensație (pas de-a putea, însă)!

A la votru! (zisă volume cazone Anton Bacalbașa parcă).

PS
Apropo de umoriști, cît și de nemulțumiri precum a mea, are Jaroslav Hasek o schiță.
Unde doi inși – de pe trepte ierarhice diferite – pileau împreună.

Inferiorul era deranjat foc. De faptul că – deși bossul se făcea infinit mai mangă decît el – gura lumii îl raporta pe acesta drept „nițel amețit”, la finalul bacanalei, în vreme ce el era socotit invariabil drept „făcut pulbere” (etilică). Oricît s-a străduit acela, fie și bînd doar apă, opinia publică grăia la fel. El era văzut ca făcut cui, iar șeful doar bine dispus.
Este drept că schița cu pricina se isprăvește cu bine pentru nemulțumit...

Supus al scenaritelor

…aflindu-se inclusiv subsemnatul...
Am impresia ca indepartarea lui Victor Ponta (via Colectiv) din toamna trecuta reprezinta revansa pe care un anumit grup geopolitic a tinut sa si-o ia, in fața adersarilor – care ii prinsesera nepregatiti la vremea debarcarii neortodoxe a premierului pedelist Boc.
Ca miscarea sa aiba succes, banui a se fi efectuat multicele miscari subterane de trupe (nu cele clasice). Avind in vedere uraganul de anul trecut, pot intui stilul Overlord, cu acumulare de resurse care sa duca la o neta superioritate față de adversar.

Zic si eu, ca sa nu adorm. La o adica, de-aia s-a inventat Facebook-ul!

„Iubesti pe cineva

…atunci cind ai ajuns sa vrei sa ii dai ceea ce ai mai bun si hotarasti sa i te dai pe tine insuti.....Octavian Paler”

Cred că-i oarece necuviință a spune cuiva *cum* să iubească. Asta însemnînd că ești grozav de priceput în respectivul domeniu, iar acela un împiedicat, un incapabil a mirosi marile finețuri ale vieții.
Că destui or aprecia asemenea îndrumări paleriene nu-mi schimbă mult poziția.

În rest, observ că sfaturile cu pricina adună pastile sociale la greu. Bănui prin urmare cum arată publicul lor țintă. Inși pe care o educație susținută i-a îndepărtat decisiv de naturel.

PS
Mare panglicar, răposatul Paler!
Chiar nu știa că amorul cumulează multe, deseori opuse și tributare mai toate instinctului, nu delicateților cu priză la oameni cuminți?

„Moreni: cascadorii râsului!

…au uitat să pună ciment în bordură”

Avem nevoie ca de apă să batjocorim, să facem de rîs pe celălalt. Simpla enumerare a unor (omenești) greșeli, ale celuilalt, ni-i searbădă, ni-i insuficientă.

Ceasul meu de răutate

„Bărbaţii creează prin imaginaţie. Femeile creează prin iubire“ (Rabindranath Tagore)

O vreme fac bine așa zise.
După niște ani mai mulți, poate pentru că nu se ivesc fructele roze la care dă speranțe inițial partizanatul pentru atari citate, **unii** încep a căuta nuanțe.
Parcă nu toți bărbații,respectiv parcă acea creațiune e nițel mai limitată. Și nepermanentă. Idem la creația feminină prin iubire

Alții se ofilesc.
Nu-i întrebați – dacă nu vreți să li se încețoșeze și mai mult ochii – cum era cu acea zisă Tagore aplaudată în tinerețe.

Nu mă înjurați pentru oarecarea duritate a ăstei afirmații. Teoretic, ea poate fi utilă unei treimi din omenire.

Apropo de Tagore și de cei ca el. Mă urecheam singur aseară, legat de duritatea tratamentului personal spre Octavian Paler (îl declarasem panglicar).
La o adică, și dincolo de incontestabila doză de escroc, omul executa prin vorba citată (de mine, în postul anterior) o treabă foarte normală pe lumea asta. A vinde celorlalți necesarele iluzii. Că noi – însetații (datorită insuportabilității vieții) de așa baliverne – clamăm în paralel despre adevăr, corectitudine și scaun la cap, păi nu asta nu-mi reduce interesul de-a acorda înțelegere comportamentelor umane de sub Soare.
După ce punctăm cum arată realitatea, se înțelege...

Regele Mihai

…e un om care nu a apucat să facă nimic, de la cîrma țării, din 1990 încoace.
Ca urmare, e greu a face judecăți despre dînsul.

Bineînțeles că – pe fondul acelei inactivități – imaginația ne pornește din plin, că monarhul ar fi și ar putea (la trecut mai exact).
Ne pronunțăm cam pe nevăzute asupra capacităților maiestății sale. Eventualul bun simț al monarhului (trădînd la o adică lipsă de vitalitate – Carol II să trăiască...) nu apucat-a a fi dublat de vreo reacție cu frîie ale țării în mînă. Eu unul am mari îndoieli că Mihai I ar fi împăcat capra personală cu varza firii naționale.
.

Zic astea cu ochii la un articol despre regalitatea românească.

În context, și fără să vreau neapărat prea mult de la viață, de la semeni. Condeiul autorului de acolo mi se pare excesiv de ne-rațional, pentru un istoric – unul nu foarte tînăr altminteri (căci isprăvi facultatea acum un sfert de veac).

> *Cum a murit spiritul regalist în România / În anul 1992, fiind proaspăt student al Facultăţii de Istorie „Nicolae Iorga“ din Bucureşti, m-am dus acasă /…/ cu poza regelui Mihai. / Le-am arătat-o părinţilor şi le-am spus că acest om reprezintă şansa României la o viaţă democratică normală. A fost nebunie! /…/*
> ***Vina*** (s. MO) *nu este numai a celor enumeraţi mai sus. Casa Regală a României are partea ei de vină, una importantă. De fapt reprezentanţii Casei Regale şi, implicit, regele Mihai I nu au fost niciodată liderii mişcării regaliste din România. Aici este paradoxul. Prin dispariţia lui Corneliu Coposu şi a CDR, mişcarea regalistă a rămas fără suflet şi fără forţa necesară continuarii luptei politice*

PS

Rămîn cu ochii la imaginea pomenitului autor.

Și realizez că firea cititorului majoritar (a unui „Adevărul” ori „Gîndul”) impune o anumită atitudine a a gazetarului. Mă refer la aceea din imagini – poartă de întîi contact cu cititorul. Se poartă – fabricat, altminteri – atitudinea de om cuminte, la locul său.

Neagresiv adică.

Așa ceva călcînd prost sensibilitatea publicului acelui gen de gazete.

După ce-i stabilit contactul, iar cititorul ia loc la masă (și nu *în sală*, adică poate interveni oricînd, din postură privilegiată chiar), autorul trece în zona ideilor comune. Cu auditoriul.

Adică agresive, părtinitoare.

Subiective.

Eu nu le am cu 8 Martie

Pot face un cadou atunci, dacă tot s-a ivit un prilej pentru a comunica unei femei respectul/iubirea. Dar în sine tratez cu multă prudență (ca să nu spun fereală de-a dreptul) acea zi. Îmi pare o sărbătoare de sorginte comunistă (chit că va fi fost inventată de alții) – subsemnatul avînd mare oroare de acei ani roșii.

În paralel, și fără a mă afla misogin, parcă n-am auzit a se ține o Zi a Bărbatului. Iar asta mi se pate incorect. Privesc aici cu rezervă (ca să nu spun a înșelăciuni cu limită de onestitate) explicațiile cum că cît muncește femeia, mai mult decît perechea-i.

O altă rezervă pleacă din deducția că celelalte 364 zile nu sînt ale Femeii. Deci atunci nu se mai produc atenții, afecțiuni spre Ea. În context, sînt amabil cu doamnele (pe primul loc: partenera) cînd îmi sosește dor, nu cînd îmi stabilesc alții.

Îmi scapă ceva

M-am înșelat eu pe vremuri, cînd – numeroși ani, altminteri – am asociat dlui Pleșu ideea de înțelepciune?

Nu spun că subsemnatul e certat cu hipercriticismul, dar îi mai sosesc totuși adieri de-a lua lucrurile cum sînt, respectiv de-a înțelege pe ticălosul imoral carele...

Nu-mi dau seama dacă această (totuși) tabloidizare a dlui Pleșu ține de modificări decurgînd din vîrstă, ori e o strategie pentru a putea pune un ban deoparte, producînd materiale pe gustul publicului (școlit, dar totuși) larg.

> *„Există, probabil, dintotdeauna, tipuri de discurs al căror succes e asigurat de „corectitudinea“ ţanţoşă a amplasamentului lor ideologic. „Se poartă“, „dă bine“, e „democratic“, e „progresist“, e „împotriva discriminării“, e pentru „drepturile omului“, e „trendy“ etc. /../ Ceea ce mă deranjează sunt ipocriziile lucrative, retorica superficială născută din dorinţa de „a face impresie“, alinierea convenabilă la corul „oamenilor de bine“, adică a acelora care spun întotdeauna numai ce trebuie, care sunt mereu „up to date“, de partea bună a baricadei. Fără convingeri reale, fără reflecţie autentică, fără implicare concretă…”*

Pe undeva

„La multi ani mama mea draga!!! La multi ani bunica mea!!!”

Încerc să-mi imaginez cum ar sta ceva referitor la tată și la bunic...
Mi se sperie un pic gîndul. La nivelul unei societăți destul de primitive, așa formulare, așa atenție pare să ducă la o eliberare agresivă a sexului tare.
Spre cei mal slabi – am în vedere femeile, respectiv toți cei neaflați în floarea forței fizice.

Un ceva care abia e ținut în frîu, la nivel familial cît și de societate.

Altfel nu-mi explic acea omisiune, pomenită sus de tot.

PS
Parcă nu m-aș jena excesiv că unul-doi tratează așa subiecte/explorări, iar marea majoritate ba.

„Prăpastia învățământului românesc”

Situația din domeniu îmi pare a fi o rezultantă a ceea e ne aflăm noi românii.
Mici și mari.

De acolo pornește o a doua Golgotă, în acceptărea realității: nu are cum să se ivească vreun Mesia capabil a schimba lucrurile, în ton cu visele noastre...

Mai rar oameni care

… – marturisindu-le inciudat/indurerat vreo neputinta, sa nu te ia cu "Ba trebuie!... Ba se poate!... Gîndește pozitiv!...".

Inversind un pic lucrurile, (si intimplator) in prag de 8 martie, a mea aleasa a inimii plus mintii mi-a facut un asa minunat cadou...

Mi-a zis cam asa: *"Da, e o situatie delicata... E normal sa nu poti muta muntii din loc...".*

Cineva, nu spun cine, o iubeste (si) pentru asta...

Vorbele frumoase

Și cam false (din ce motive se minte, discutăm altădată)..

„Alpiniştii sunt oameni altruişti, oameni care vor să împărtăşească cu ceilalţi bucuria trăită acolo Sus."

PS

Nu trebuie să discutăm altădată despre motivele unor așa povești. Sînt cele pomenite de nevasta lui Ghiță Pristanda...

Abia acum aflu

… dintr-o prefață semnată de Barbu Cioculescu (la un volum Mateiu Caragiale) că nea Iancu a tras-o la greu pe alcool, în ultimii ani de viață.

Teoretic eu mă aflu aici măgar, nu aceia care țin pitit acest amănunt.

Mă credeți sau ba, eu îi dau voie respectivului să fi băut cît i-a ars cheful. La o adică, erau socotelile lui, nevoile lui sufletești.

Dar așa ceva pică prost clăditorilor de mituri. Aceia, adresîndu-se insului simplu, nu-și permit a scăpa atari detalii, căci se duce naiba divinitatea celui slăvit.

Chestie de unghi

Noi, lumea bună și foarte bună. privim disprețuitor domnișoarele de pe Centură. Eu însumi, satir bătrîn, nu-s deloc cucerit de farmecele lor estetice. La un raion de bricolaj al Pieței Crângași, am descoperit însă că lucrurile pot fi tratate și altfel.

Un cetățean recomanda altuia frecventarea centuristelor. N-am știință cum se ajunsese la înălțătorul nivel al dialogului, dar am mirosit că îndemnatul (ins la vreo 40-45 ani), avea probleme de prospețime în mariaj.

„Ți-o ridică alea de n-ai treabă”, asigura voitorul de bine.

*

Apropo de prostituatele Centurii bucureștene.

Cred că disprețul, pornirea pe acelea ni-i și nițel semn de lașitate (trec aici peste dorul masculin și refulat de-a le-o trage la greu...). Dumnealor fiind deja niște persoane ajunse la zid.

Sub oprobiul public.
E ușor a le lua de urechi (în sens clasic).

Credeți sau ba, nu am apetit drăgăstos pentru dînsele, dar le pot intui latura nefericită. Rezonează probabil cu aceea a subsemnatului (noroc a nu fi singura, prin suflet personal!).

PS
Apropo de curve, mereu îmi răsare în minte scena unde o femeie la locul ei (cu rochia etern închisă la gît) își întreabă aproape salivînd soțul – în „Pe aripile vîntului" – cum e în casa cu storuri roșii.
Unde jumătatea ajunsese întîmplător și fără legătură cu specificul locului.

Nu mă aflu fan

…al corifeilor literari Nicolae Breban și Nichita Stănescu, dar primul scrie tare frumos despre al doilea... Despre viața și poeziile lui.
Asta, într-un volum așternut pe hîrtie în 1989 (și tipărit în 2005).

A urî ori a fi pornit pe careva e un sentiment plăcut nutritorului, dar nici a-ți deveni careva simpatic nu-i de colea...

Îmi reproșez uneori

… trimiterile pe care le fac pe-aici la propria persoană (vezi de pildă ideea de rezonanță cu nefericirea altuia). Nu aș paria însă că e vorba de hulit egocentrism, cîtă vreme pot fi la fel de atent văzătoriu și spre alții.

Ziceți c-ăsta din urmă e păcat mai mare ca primul? Mda.
Viata e o parsiva. Deseori ne pune sa lingem unde am expectorat.

Oare ce-i mai naspa?

Ca președintele țării să asculte de gazetari, ori să nu-i bage în seamă?
Spun asta cu ochi la o minunăție jurnalistică:

> *„Fiecare ieşire publică a preşedintelui se transformă într-un dezastru mediatic. Preşedintele flutură ficţiuni, se mişcă stângaci, din ce în ce mai stângaci, de parcă anul de încălzire nu i-a folosit la nimic. Umbra de părere de rău pe chipul preşedintelui aflat la Bruxelles s-a risipit ca şi cum nu ar fi fost..." Etc.*

Întrebarea mi-e retorică.

Mult reconforteaza sufletul

… o inducere constienta, voluntara de teama, de angoasa, de disconfort.
Pina la urma, momentele de fericire sint strict legate de lipsa atunci a suratelor de nefericire

Comunicarea c-un om al Bisericii

… are o mare problemă, deloc de colea în secolul 21.
Acesta din urmă vrea ca totul (în discuție, articol etc.) să se desfășoare după canoanele religiei dumisale. După versetul X ori Y, respectiv interpretarea sfîntului Cutare.
Așa ceva face mai greu interpelări de genul: „Stai, bre, că io cred aici nițel altfel...!”

Mai pe romînește, face imposibilă comunicarea.

O vorbă înțeleaptă

… spune că că-i sănătos a ști comite trăznăile proprii caracterului personal.
Cred, totuși (și plusînd) că-i și mai bine a privi cu simpatie, acele delicioase nebunii... Procedînd altfel, parcă e păcat de cîți paznici interiori ai angaja, pentru a ține acele năzdrăvănii la beci.
Sentimente minunate îi ating uneori inclusiv pe tații imperfecți.
Mogîldețele de altădată.
Maturii deplin, de lîngă moșul care le va fi tatăl.

Nu fac vreo paradă.
Doar șed încîntat (cîteva secunde, că pe-urmă vin iar valurile vieții curente...).

Profesionist

Și doctor al minții.
O întreb (fiind femeie) dacă se poate trata nesociabilitatea.
Îmi spune că nu prea. Că te nești și mori cu așa ceva

Asta e.
Mai bine retezat astfel, decît să mă plimbe cu povești.
Mă aleg doar cu sentimentul al naibii de plăcut de-a fi stat niște minute în preajma unei femei tare plăcute ochiului, cît și deștepte.
Iohannis
– „.. un om in care si-au pus sperantele peste 6 milioane de oameni”...
E problema lor dacă și-au pus speranțe și în altceva decît palmele și mintea proprii..

Privind prin jur

E tare extinsă pornirea de a da sfaturi altora.
Ce trebuie să facă. Și cum.
Ce e bine. Ce nu.

În paralel, deranj / furie pe cei care se manifestă ori afirmă altfel decît trebuie.
Decît ne prinde nouă bine, adică.

Sufletul omenesc…

Fără să am pretenția

… a stăpîni fenomenul.
Am observat că de cîte ori accept a mă considera spre-mediocru ori chiar de calitate (mai) joasă, intervine o stare interioară de liniște. De siguranță.
Și invers.

Ceva asemănător îmi pare a se petrece cu textele mult-amabile. Dar, inevitabil, false.
Simt că un asemenea autor sare mai lesne în sus, decît un altul care nu se înghesuie la forme înfoiate.

PS
Pe cînd scriu cele de mai sus, realizez cel dintîii întinderea redusă a vocabularului personal. Cam doare – astă dificultate de-a pune detaliat pe hîrtie vînzolelile minții..

„Fii bun ori de cate ori e posibil

…. E intotdeauna posibil.”

Ce frumos sună...

Dar e totuși un băgat un viața altuia. Mai că nu-i zice aceluia a fi prostuț, care trebuie învățat ce să facă prin viață. Noi, dascălii, având în paralel ordine și reușită perfecte în ograda personală…

N-am idee cît sînt aici hipercritic ori acru, și cît îmi sînt (iute) evidente niște lucruri...

La cele de mai sus aș adăuga că, de n-ai chef a fi bun la un moment dat – nu te lua la bice. Oi fi avut socoteala matale, cea interioară.

Ba și dacă ești rău, vreodată, nu-ți pune ștreang de gît. Amintește-ți că ești om. Chestia din urmă nefiind neapărat o treabă precum în cărțile roze.

Noi, ăștia

… atenți la scăpările lui Klaus Iohannis (de pildă aceea cu viața anterioară), vom ajunge vreodată măcar la sfertul performanței sale – de întîi demnitar al țării?

Oare nu e mai sănătos să vezi ce poți prelua util de la un om?

„Nu e, căci ne rămîne fierea personală în brațe. Nestuchită.”

Ah, lucizii...

Un grupaj cu piese pian, derivate din șlagăre ale ultimei jumătăți de veac. Între ele, „Love me tender”, interpretată la origine de Elvis Presley.

Mă pufnește nițel rîsul. Care e tandru/tandră, nu trebuie să-l îndemne perechea a pune-așa pricepere în practică. Și invers: care nu le are, va fi în cel mai bun caz stîngaci, pe-acolo...

A spune celuilalt ce voiește acesta să audă...

PS

În context. Ăl care solicită tandrețe. Cum o sta cu a oferi el însuși? Ghici.

Ce s-o fi ales

….cu ideea aceea nemaipomenită? Și anume „resetarea întregii clase politice...”

La vremea fluturării dînsei, ferească a fi nutrit respectivii vreun dram de îndoială asupra justeței, cît și realizabilului Ei!

'Periile' între intelectuali

…sînt infinit mai umflate decît acelea între inși de rînd.

> *„Scriitoarea de inalta reputatie /.../ autoarea Lexiconului negru al represiunii comuniste si a unor volume fundamentale despre spatiul concentrationar..."*

Apropo de scriitura insului cult.

Cred că-i de verificat ideea cum că el șade bine cu sensibilitatea. Eventual și cu inteligența. Nu de alta, dar prea îi trebuie multe vorbe pentru a exprima ceva...

Acest din urmă 'ceva' fiind deseori de importanță minimă pentru rotirea planetei...

Oare ce dezarmează mai tare

… la vîrsta a treia?

Scăderea de vitalitate ori sporirea (urmare de inerente eșecuri, întru iluzii) ideii că totul e degeaba, sub Soare?

Ziceți că vîntur aici subiecte sinistre? N-aș băga mîna-n foc... Goliți-vă magazia interioară de-așa idei și rămîne-va suplimentar loc de bucurie ..

Apropo.

Ce poate fi mai fain, decît ceai de măcește, felie de pîine, unt și nițică sare grosieră?...

În context, mi-amintesc din copilărie de unii pușteni vecini... După ce fugeau acasă la un 4 după-amiază, cînd sosea „mama cu pîine" (erau șase copii!), reveneau încîntați, cu un coltuc. Nu uit nici acum cum mușcau din el! (nu mai țin minte de care pîine era, neagră ori intermediară)

Familia Ordean ședea un pic mai bine material. Plozi fiind doar doi.

Mă nimeresc cu ochi

… pe un banner electoral Iohannis (în Bucureștii Noi). *„Lege, nu hoție. / Fapte, nu vorbărie"*

Pas a putea să-i reproșezi ceva! Barim se străduie, în acele direcții.

Oare pînă la urmă mă cheamă la Cotroceni, pentru berea-răsplată de-așa laude discrete? Ziceți că nu? Căci a auzit că m-am lăsat de etilice? Iar în paralel el nu a băut niciodată? Nasol.

PS
Cele de mai sus sînt scrise de jumătatea veselă a planetei personale. Aia tristă, deprimată și gata să-și taie venele evită ca dracu să dea prost pe-aici, pe Fb.

Ferice de aceia

…care știu să sufere.
Nu, nu e vorba de masochiști.

Întîlnesc scris undeva

… un sinonim (în engleză) al ideii de *dezvoltare personală*.

Știu că-i o caracteristică a primei jumătăți a vieții. Să nu te interesezi unde duc lucrurile.
Dar întreabă cineva cum se termină / care-i efectul a la longue al acelei dezvoltări (eu i-am zis 'autoeducație')?

Datorită vîrstei, îmi permită o ticăloasă dare cu părerea, în context.
Aduce nițel cu a fi dus de-o bandă rulantă. În sens prost. Dacă alergi bine pe ea, ai șanse a rămîne pe loc. După o vreme (să zicem 60 ani?) nici asta parcă nu mai e de ajuns. Rămîne la îndemînă, spun aceia, a lua lucrurile cum sînt. Mai mult ca în deceniul precedent.

PS1
Ce frumos grăiește – mai sus – fața luminoasă a lunii mele!...
Că veni vorba. Și punînd de-o socoteală.
Cred c-alde condeiul meu de aici e reprezentantul cam unui sfert din personalitatea proprie.
Mă refer la aceea de care am cît de cît idee – nu la aia refulată (în timp ori prin definiție).

PS2
Apropo de a nu întreba unde duc lucrurile, la juneție.
Instinctul îți spune în parte ce și cum, chestie la care în mod normal ți-ai lua cîmpii – căci nu ai antrenamentul mai vîrstnicilor – loviți mai mult ori mai puțin de pragul de sus. Dar tanti Viața îți dădu și un drog care te face a ignora problema.

Întrebați că de ce nu vin și eu cu subiecte mai de Doamne-ajută? Precum alea dezbătute pe Facebook?
Aveți dreptate.
Să-mi fie rușine!

„Veste teribilă pentru Iohannis!

…. Și în viața următoare va fi cel puțin la fel de prost...”

Unul ajuns-a șef de stat, altul se produce la TimesNewRoman.
Al doilea scrie de primul că e prost.

Ghici cum stă gazetarul în chestiune cu deșteptăciunea.

Neplăcute-s momentele

…. în care ți se pare că ceilalți ți-au ghicit fragilitatea structurală ori imoralele.
Sfîrșit de lume e puțin zis.
Mă uit la cum e luat Klaus Ia la p-puncte-puncte de distinșii gazetari, doar pentru că a scăpat vorba cu viața anterioară.

Care-i o biată exprimare nefericită (a unui tip cu altă lmbă maternă decît noi!), nu vreo afirmație ticăloasă...

Ca unul – eu! – care rămas-a cu mintea la un pasaj de carte Al. Ivasiuc (vezi PS), nu mă mai miră instalarea profundă a comunismului la noi, acum niște multe decenii.
Poporul (pe care atunci și-acum îl servesc cu zel jurnaliștii) avea nevoie de dat la cap ălora pe care îi simțea mai destupați, mai valoroși ca el.

PS
Nicolae Breban oferă (2005) de fapt acel pasaj Ivasiuc. Cu trei soldați de Securitate, păzind niște deținuți săpători în agricultură.
Aceștia nu lasă un însetat (era caniculă) a bea dintr-o nenorocită de baltă, iar cînd acela cred că nu-i observat și soarbe din băltoacă, se pun cu bîtele pe acela.
Rîzînd. Soldații.

La un moment dat se aud niște clopote, în depărtare. Militarii se opresc, trag domoli niște cruci pioase, apoi îl iau din nou la omor pe nefericit.
După treaba asta, Ivasiuc s-a lepădat de iluziile naționalismului.

De altădată

O clasă de seral, la un liceu de prin Titan (în preajma Lacului)

Cadou, oferit de șeful clasei profesorului de matematică.
Apoi, extemporal oarecare, cu inspirații largi de prin vecini.
O profesoară de română, de treabă.
Joc de cărți (parcă Macao), în pauză și pe o servietă-diplomat (regret că pozele nu-s mai grozave!).

Nu mai știu cum

….le înfrumusețaseră denumirea, la 1977, dar anterior li se zisese „Școli de corecție” (în anumite medii, inferioare, circula apelativul "Școala de bagabonți"). Delicvenți minori.

.Asta de aici era pe Șoseaua Văcărești, anterior demolărilor masive din deceniul nouă. Nițel mai la sud de intersecția cu Bd. Mărășești. Acum, pe acolo, artera rezultată se numește Mircea Vodă, sau așa ceva.

Un director de treabă, între altele cu o viteză apreciabilă – l-am văzut cum a prins din urmă un client al stabilimentului, ce sărise – credea el că discret – gardul spre oraș. Nu s-a lăsat cu ghionturi din partea adultului.

Figuri și figuri, în general gitane. 15% fete.

Junele pozat singur avea probleme cu capul. Și, implicit, necazuri cu retenția intestinală. De-aia stătea singur în cameră.

Atmosferă destul de destinsă.

M-am nimerit pe-acolo ca instalator, parcă remediind instalația de gaze (colegi, la final program, în ultimele două poze).

Exista stari sufletesti

….de nepus in cuvinte.

In asa situatii, daca tot imboldeste demonul comunicarii spre semeni, apelezi la expresii cu sens apropiat. Chit ca distanta intre cele doua ramine mare.

Un asa substitut este /Azi am o zi/ 'in care nu stiu cum ma cheama".

Indeobste viata ofera niste repere, niste lucruri de apucat – in mersul sub Soare. Lipsa acelora, in vreo zi, lasa impresia acestui a nu sti cum te cheama.

De fapt, pare doar lipsa momentana a stiintei de mijloacele gratie carora sa mergi mai departe.

Eventual razbirea – pe fond oboseala ori esecuri – in constiinta a unor situatii de viata pentru care nu avem solutii (miine vom fi izbutit a le trimite din nou la beci).

Baterea de cimpi mi s-o trage de la vremea urîtă. Sub imperiul aceleia dospesc de-un post despre mituri. Iar un altul despre sinucidere. Se intelege ca ambele la nivel intelectual de curtea scolii...

Ziceti ca in ultimul loc nici dracul nu se gindeste la autosuprimare? Corect!

Ce poate fi mai instructiv

….decit o tînără femeie aparent indiferentă la jur, dar ale cărei amănunte vestimentare ori atitudinale comunica din plin – pe linia unor comandamente oarecari ale Speciei?

Privesc în metrou

….un băiețel de vreo patru-cinci, aflat alături de mama lui.
Fragil (datorită vîrstei) și, implicit, atent la îndrumările mamei.
Pînă să ajungă reprezentant al sexului tare, orice bărbat are – la baza alcătuirii sale psihice – adunatele din vremea cînd era mititel. Și cînd depindea decisiv de o femeie. De eventualele corecții ale acesteia.

În context, mă uitam la un bebe de vreo șase luni, în cărucioru-i.
Oroarea de a nu putea controla mediul era vizibilă în privirea lui. Îl simțeam conștient din plin că e un ăla imoblizat, cu care ceilalți pot face teoretic cer vor. Și așa ceva cred că rămîne în magazia viitoare, pe la maturitate întrebîndu-ne ce-avem de *trăgem* din senin vreun picior.

Ziceți că e cazul de subiecte mai frumoase?
O fi, dar *trasul* cu pricina tot apare.

Există ceva situații în viață

….în care minoritatea vocii tale te poate duce cu mintea la vorba despre beție.
Cînd mulți meditează altfel decît tine. Și – prin urmare – ar trebui adopți punctul lor de vedere (și nu al lui Moțoc, din vremea lăpușneană).
Cu toate astea, în acest moment n-am dubii că judec eu aiurea. Și deloc de acord cu vorba din articol:

> *„Preşedintele Iohannis, un accident istoric. Nu e singurul, dar asta nu e o consolare...”*

Mai fac (eu) pe-aici glume despre simpatia-mi pentru președinte, dar veți fi realizat din plin că mi-i una destul de ponderată. Și atentă la derapajele întîiului nostru demnitar.
Însă găsesc absolut deplasat să afirmi că Iohannis se află accident istoric! Iar asta, în baza unor argumente puțin spus trase de păr.
Și de-o răutate lesne vizibilă!

> *„Mi-ar fi ruşine să stau la plajă când în spitalele pline de mizerie din ţara mea mor copiii, iar medicii rezidenţi nu-şi găsesc loc de muncă din cauza unei legi strâmbe. Când Institutul Cantacuzino stă să moară sub povara datoriilor, la fel ca televiziunea publică, iar eu ies în apărarea unei televiziuni private, care nu e în aceeaşi situaţie gravă...” Etc.*

Domnul cel înalt de la Cotroceni e în funcție de-un an și-un pic. El neavînd în mînă oricum toate pîrghiile deciziilor, din ăst stat.

În paralel și răstimp, nu fu semnalat vreun sfîrșit al lumii, sub cerul nostru. Dar duduia de la Adevărul, șefii ei *cît și cititorii* acelei gazete nu-și bat capul cu așa ceva.

Primii doi cîștigă bani din orice, în vreme ce ultima categorie ar vrea să domine lumea (toată), fiind ofticată însă că asta nu i se poate.

Om aflîndu-mă

… am în acest moment o pasă de bucurie, de mulțumire pentru instalarea comunismului, acum șapte decenii.

Ca azi țipaseră destui, între războaie și în gazete. De prea multă libertate.

Mare ni-i graba

…de a numi pe alții proști.

Trebuie să fii minunat, să te consideri comple(c)t în afara acelei categorii!

Asta da, fericire!

Sîntem imperfecți

Inclusiv Ordean.

Sau dl Mihai Șora.

> *„Regret că am investit în Iohannis atât de multă, nemeritată încredere...”*

Cine te-a pus maestre, la ani mulți și înțelepți, a investi încredere în exces?

Atîta n-ai apucat a învăța, într-un secol de respirat sub soare?

PS1

Zisele mele vin cu rezerva că afirmațille în cauză-s reale.

PS2

Greu de contactat un om precum d. Șora.

La alții, mai există rubrică de Mesaje, în fila Fb...

Uman

Probabil că nu se poate, una fără alta.

Îmi scanez din vechile negative. Să fie.
Dau de un cadru cu subsemnatul, la 20 de ani (făceam economie, cu poze 'de casă', în locul celor mai scumpe de la atelietul de profil, public).

Băiat tînăr, frumușel acolo – dar scurt mă săgeată o idee sinistră. Cine dracul o mai stea să privească în viitor, la așa imagine?
Se va uita vreunul din băieții mei, odată, de două ori – hai zece! – apoi la revedere...
Neant apoi, asupra ălui de viețui între 1957 și cît a apucat.

Nu v-aș fi plictisit curînd cu astea dacă nu dădeam și peste partea plină a paharului. Tot scanînd vechi poze.
Acolo, fie și nostalgic la 19 ani, priveam (via imagini) spre amorul nutrit în anii anteriori. Și care pornise dntr-o stațiune balneară de mîna a doua (părinții ne veneau acolo la tratament, nu noi!) . Iar eu pozasem locurile, la ceva timp după despărțire...

E totuși minunat sentimentul care mă însoțește chiar și acum – dragoste dar și regretul – cam tot pe atunci – după clipele frumoase... Nu mă aflu azi, la 2016, în pană de bucurii existențiale, să zici că umblu cu limba scoasă după momente frumoase, fie și via îndepărtate amintiri. Nu. Le savurez domol. Și, îmi permit a o zice, plăcut.

Oare ce o fi

… în sufletul unui Popescu-Piedone acum?
Ziceti ca nu contează, mai ales pentru ca dumneavoastra nu veti fi niciodata in postura de invins...

> *"Ordene, ce naiba.școala ai facut tu? N-ai auzit de Vae Victis?! Acum e vremea lui Nicusor Dan, care de 10 ani lupta pentru Bucuresti!"*

Oare caderea astuia cum va arata, cindva?

> *"Cu nimic mai urîtă ca a matale."*

Aha.

Mă aflu tută

…în materie de poezie.

Dar tot am descoperit că, recitind (să mă aflu în treabă) niște versuri reproduse pe aici, un ceva din interioru-mi se simtea bine.

Bănui ca si mai frumos s-ar simti vreo persoana apropiata, careia i le-aș vorbi. La ceas de seara si incurajat de datini.

Doar boul e consecvent, spunea un clasic.

Nu m-aș hazarda

…vreodată să spun că mă cunosc. Ba chiar am un sentiment dureros-dezarmant, ca n-am idee nici macar cît de mult *nu* mă cunosc...

In paralel, acord dreptul altuia sa pretinda a se cunoaste.
Pot banui ca interiorul sau are nevoie de asa afirmatie.

Admițîndu-i acea idee, mai ca-i intuiesc starea de mult bine.

"Perseverează, Ordene, ești pă drumul bun!..."

Oare am izbuti mai multe în viață

… / am trăi mai destinși dacă ne-am admite limitele?
Nu știu ce să zic.

Sau.
Poate-și are și interiorul nostru socotelile sale, de nu vrea să recunoască acele mărginiri, și umblă după teoretici cai pe pereți...

Ce chestie și vîrsta a treia!...

Adică a mea.
Îți schimbi, ori barim reanalizezi, multe idei anterioare (asta dacă îți mai arde. Ori te-au interesat anterior ideile).

PS1
Mă uit la un necrolog, pentru un tînăr. Scris de cogeneri.
Roz la greu.
Nu se spune însă, acolo, a nu repeta greșelile dusului... Una fiindu-i fatală.
Sînt gen de idei care nu cred că se vor schimba, la ultima vîrstă...

PS2
Amintirea personalei vîrste (a treia) ține totuși de un paradox psiho – despre care am aflat de la profesorul M. Georgescu. Tocmai cînd apuci a te juca verbal cu vreun cap de țară se ivește seninul...

De cîteva zile

… am la dospit în minte o curiozitate (asta înseamnă c-aștept din adîncuri proprii idei, răspunsuri).
Mi se trage de la niște rînduri ale Anei Blandiana, revăzute zilele astea. Și favorabile la greu lui Corneliu Coposu.
Subiectul e mai mult decît delicat. În sensul că mă uit în jur și-s singur-singurel în răspăr cu majoritatea.

Vrînd-nevrînd tremuri un pic, cum că te-ai găst taman matale a gîndi altfel.

Dar îmi miroase de la o poștă ceea ce aș numi modul de confecționare al unui mit.

N-am nimic cu Coposu.
La bani mărunți, nu cred că el a dat tonul 'statuizării' care îl privește (că n-ar fi zis nici nu, dacă folosea țintei sale, asta e altă discuție).
Mi-e chiar simpăticuț, căci era diferit de cei din jurul-i, din PNȚCD. Avea o vitalitate a lui, care mie mi-a plăcut.

Dar altminteri fu om – avîndu-și hibe destule.
Asta, și pentru că nu s-a născut încă omul fără așa ceva.

Iritarea-mi este pe cei care i-au tras statuie.

Ca să nu ne jucăm mult în jurul cozii, vă voi spune eu de unde mi se trage, acest deranj la mituri.
De la faptul că voi fi pus, în copilărie, a respecta mult pe careva ce nu merita nici pe departe așa onoruri (subiectul poate fi extins).
Poate mi-i și dela ani trăiți în epoca Ceaușescu.

Dacă stau să gîndesc, o așa eroizare este creație a unor șmecheri – pe post de berbece pentru a pătrunde dumnealor într-un spațiu cu avantaje.
Sociale. De notorietate. Foarte posibil și materiale.
Pe acel fond, se miroase în jur la public, respectiv la insul care ar putea servi cel mai bine confecționării acelui „berbece”...

La o adică, totul a pornit cînd acei ooameni mititei au realizat că nu pot ajunge prin mijloace obișnuite la țelul vizat.
Căci nu aveau deloc șanse.

Ion Iliescu și ai săi le-o demonstraseră că vîrf și îndesat în 1990 și 1992.
Nici în tabăra proprie – a Opoziției – nu aveau mult loc de întors, primadonă fiind acolo inițial PNL.

A trebuit ca Radu Câmpeanu și ceilalți liberali să facă marele lor pas greșit din toamna anului 1992, pentru ca acei oameni mititei să răzbească serios în reflectoare.
Iar acolo să-și pună în lucru partitura.

Învinși în alegerile din 1992, și avînd în față mandatul de patru ani la putere al post-comuniștilor, suporterii Opoziției (cărora li se adăugau dezamăgiții de tabăra adversă) au făcut un pas înapoi. În ale optimismului.
Pe acest fond a crescut mitul Coposu.

Exista în paralel opoziția destupată. Partidul Alianței Civice, Partidul Liberal – aripa tînără (numit apoi PL 93). Erau însă puțini, iar electoratul la 1996 nu le-a urmat.
În paralel, învinsul dar vigurosul PNL a revenit în acea formațiune a Opoziției numită Convenția Democrat(ic)ă, unde de data aceasta PNȚCD li se afla într-o poziție superioară.

Coposu ajunge să fie văzut drept *spiritus rector* al Opoziției, dar aceasta și datorită că sumedenia de mici asociații din Convenție simțea nevoia să-l urmeze pe el și PNȚCD, și nu politicienii mai tineri, ce priveau înainte (neavînd nevoie de asociații ce și-ar fi avut rostul înainte de 1990, ori imediat după aceea).

Liderul PNȚCD moare în noiembrie 1995. Dispariția sa crează un val imens de simpatie în societatea românească, care va înclina peste un anbalanța electorală în favoarea Convenției (părăstă între timp de Partidul Alianței Civice – care nu va intra în parlament).

În continuare, figura lui Corneliu Coposu va însoți propagandistic PNȚCD-ul (nu va dispărea pînă azi!), dar oamenii săi vor alege căi foarte pragmatice, pentru dînșii, odată ajunși la frîiele țării. Aceasta, împreună cu o redusă pricepere în a gestiona o țară, dar și o coaliție de guvernare diversă, se va solda cu o catastrofă electorală, în 2000.

E interesant că mitul Coposu va supraviețui în bună parte acestui eșec. Există în context niște motive, care-s de cercetat.
Ele țin – zic eu – de iraționalul suporterilor. Pe aceia n-ai cum să-i lămurești că partidul organizat după voința lui Coposu, oamenii aleși de el au dus la dezastru formațiunea – care nu și-a mai revinit pînă în ziua de azi. Acei 'credincioși' au nevoie de zeul Coposu.

Bineînțeles că opțiunea se vrea justificată. Își vor spune, de pildă, despre „refuzul de a tranzacționa ideile oglindit în activitatea lui Corneliu Coposu". De parcă așa ceva ar fi obligatoriu o calitate.

> *Scopul proiectului:*
> *Proiectul îşi propune promovarea principiilor creştin-democrate prin creşterea şi menţinerea interesului tinerilor pentru viaţa şi activitatea lui Corneliu Coposu, liderul creştin-democraţiei româneşti.*
> *Seniorul a iubit şi a avut încredere în generaţia tânără şi a fost un susţinător acerb al promovării tineretului de valoare în structurile de conducere ale societăţii româneşti.*
> *Sperăm ca acest concurs de eseuri să contribuie la redescoperirea valorilor şi principiilor apărate de către cel care a considerat că "…persoana mea nu e importantă, important este ca ideile pe care le apăr să triumfe"!*

Își au însă, pe de o parte, un public extrem de chitit, iar în paralel o pătură de neutri acceptă tacit, care nu iau un derizoriu pretențiile primilor.
Și acești neutri și-or avea justificările lor.

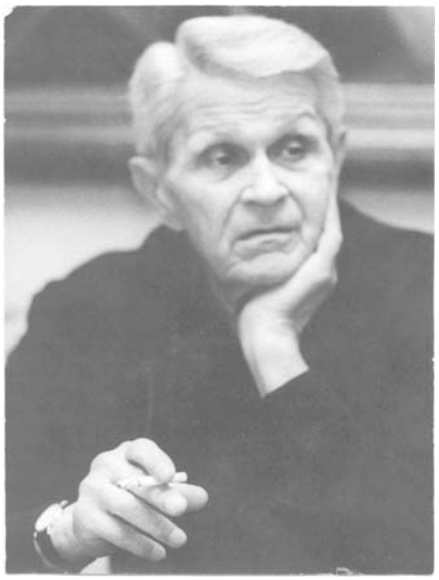

*

Revenind la confecționarea mitului Coposu din primii ani '90, e de explorat (a fi iertat că nu vă ofer deja concluzii ale cercetărilor!) cum a fost construit acesta.
Ridic în atenție subiectul și celor mai destupați ca mine.

Materialul meu de aici este departe de pretențiile eseurilor academice. În cel mai bun caz se află un copil nou născut și plin de zoaie.

Înțeleg perfect că ne aflăm țară a vorbelor fără acoperire. Dar parcă-i de aflat măcar în parte ce duce măgarul...

„Ratingul de mai sus

… confirmă trist că..."

Dacă vrei să cunoști realitatea, procedează ca în psihoterapiile serioase: ferește-te de vînturat morala. (trec aici peste faptul că domeniul cu pricina e mai puțin solar decît se afirmă...)

Dacă vrei să defulezi personale ori să dobîndești succes pe scena publică, nu te feri.

Ascult o piesă a grupului „Cargo”

Observ la ei un stil ce afectează ceva mai mult decît strat superficial al sufletului ascultătorului (cazul Vetei care a furat chiuveta).

Bineînțeles că urmează a conta, peste ani, ce momente de adolescență ori tinerețe zvăpăiată vei fi petrecut pe acele sunete. Dar e important și pînă unde au pătruns o piesă ori alta (instrumente, voce, tip piesă) în interioru-ne.

Toată viața ne pălesc idei.

O muzichie îmi pare infinit mai umblătoare la simțitor decît o poezie.

Nu mă aflu deloc doctor la ultima, dar cred că se află din filme diferite, ca putință de influențare. Bineînțeles e socotit aici a le servi singur, nu în vreo sală unde și nimica ajunge a mișca (nu în sens patologic!)...

Strict personal.

Mă aflu generație care a deschis ochii pe Phoenix.

Din anii 90-00 aș reține (lista nefiind închisă!) Cargo și Chilian. Îmi pare că ei se adresează unei porțiuni ample de suflet (care, inevitabil, conține și dureroase).

O idee trage pe alta (intelectual trebuia să mă fac!)

Trei chipuri de literați, pe coperta unei reviste, mă duc cu gîndul la o fișă (admiteți această formulă de bibliotecă) extrasă dintr-un material al filosofului Șora.

Mărturisesc a o fi reținut din motive nifiliste. De distrugătoriu ce mă aflu...

Sună așa, în franceză:

> *”« Car ce qui compte par-dessus tout lorsqu’il est question de la vie de l’esprit, ce n’est pas l’énormité d’un effort sans lendemain, c’est au contraire la constance d’un effort qui soit toujours à la hauteur de la tâche à accomplir (quelle que soit celle-ci, pourvu qu’elle soit véritablement réelle). Voilà le seul critère réel nous permettant de saisir la plénitude de la vie de l’esprit, qui ne se juge jamais d’après la dimension matérielle, ni de l’effort fourni, ni de la tâche choisie, mais seulement d’après le proportionnément de celu¬-là à celle-ci et d’après la réalité véritable de cette tâche à quoi l’effort s’applique, – car il ne faut pas oublier que les tâches factices pullulent et qu’Ingres n’est pas seul à avoir délaissé sa peinture pour le violon d’autrui. »*

Ca orice evadat din lumea regulilor sociale (puteți să-l numiți și nebunul satului) am privit urgent cu neîncredere așa zise – fie ele și suite la loc de cinste.

Le-am recunoscut din start o putință de-a înnădi noțiuni, idei – ele însele o mulțime și adunate din opuri deloc-deloc ușor a parcurge. Dar de-acolo, pentru mintea-mi 'a proastă, lucrurile nu au mers mai departe.

Asta, pentru că acel frumos domeniu, pentru mintea mea, privește o pojghiță destul de subțire – a minții noastre, a realității.

Oricît de frumos ar fînghebateunele ori altele.

Apoi, și nițel mai la concret, am privit la vorba de 'spirit'. Iar de aici părerile ni s-au împărțit și mai tare.

Eu, prin el, văd ceva viu. Dumnealor, cărturarii de frunte, văd altceva – absolut întîmplător dependent de grosimea tomurilor și a prafului depus pe ele.

Bineînțeles însă că nu vom cădea la înțelegere pe problema aceasta.

Unde mai privesc chiorîș (iar aici puteți glosa liniștiți despre invidia-mi, despre foamea bolnavă dă notorietate) este la faptul că cei tipii precum cei trei de pe coperta revistei pomenite nu-s prezentați ca niște tipi școliți mult și care au adus noutăți multe, ci precum niște Dumnezei...

Repet, stați cu acuzele de invidie (în ce privește Ordeanul) la îndemînă.

Trec peste faptul că îndeobște scrisele culturale nu se simt bine dacă nu exagerează la greu, în sensul figurilor de stil atașate, dar deseori și al mărimii poveștilor aduse în discuție. Și, pe cale de consecință, al subiectivismului.

În așa condiții, bineînțeles că-ți vine lesne pe buze vorba:
„Care mai e diferența dintre voi și omul simplu?”

„Dracu' te-a pus, domnu', să crezi că e vreuna?!! Așa se trăiește, cu minciunele sub haina de pretins adevăr. Dumneata, care ești plecat/venit cu pluta, n-ai apucat să ai în sînge astă regulă de bază a omenirii! Apropo, ai ajuns departe în viață?””

Nu prea.

„E, păi vezi...!”

Imi atrage atentia

… in metrou vorba: "S-au șmecherit ăștia..."

Realizez brusc faptul ca, in acea situatie, deșteptatii de fapt *nu se mai lasă* șmecheriți. Păgubiți.

Imi creste nitel inima

.. observind pe altii mai (hiper)critici decit subsemnatul.

Nu-i treabă simplă

… să fii dregător de frunte intr-o democrație – mai ales estica si de la A.D. 2016.
Pe de alta parte, animalica noastra majoritate – avind virf pe lance neobositii ziaristi – cere altuia ce nu poseda Ea.

"Marii scriitori români – criminali de război?"

Nutresc sentimentul ca nu poti fi intelectual demn de acest nume (adica nepărtinitor si onest intre altele), cit si ziarist – recte pornit sa captezi interesul publicului majoritar.

„Proprietarii *Cumințeniei Pământului*

… lucrarea lui Constantin Brâncuși, au acceptat oferta de achiziție propusă de comisia de negociere mandatată de Guvernul României pe care am condus-o, în valoare de 11 milioane de euro. Din această sumă, Guvernul României va plăti 5 milioane de euro, iar pentru restul ei, Ministerul Culturii va lansa o subscripție publică națională. Detaliile campaniei de subscripție vor fi anunțate în perioada următoare."

Naționalismul / patriotismul se află chestii interesante.
Nu pricepi mare lucru din mesajul acelei sculpturi, dar scoți banu'.

Bănui că la mijloc șede și un pic de snobism. „Dacă atîta lume bună spune că acea Cumințenie ieste nemaipomenită, păi nu se cade pentru ca să...".

PS
Asta de bine ce spuneam recent că 90% din susținătorii ideii de *Cioran – valoare națională* nu l-au cetit...

„Posibil sa fie si cineva mai critic (poate CTP)

… decît dumneavoastră, dar in ce priveste productivitatea criticilor sunteti 'spargator de normă' [...] Cand va mai lasati mintea sa se odihneasca? sau: cand va lasa mintea sa va si odihniti..."

Nu mi-am pus problema.
Nu mă obosește. E naturalul. E plăcutul.

E pur și simplu agresivitatea umană. Ți se pare că obosește mulți prin jur, dintre cei care nu și-o refulează?

PS
Interesant este că – dacă vreunul își reproșează criticile –, ăsta i-i un mod de a spune că ai dreptate în ele. El fiind însă un Brînzovenescu, deranjat de zguduiri. De ideea că poți replica Autorității.

La cîte tîmpenii spun, una în plus n-o fi dramă...

Mă uit la poza de pe cartea dlui polițist (fost?) Godină.
Nu spun că e obligatoriu să ne luăm după cărțile despre limbajul trupului, dar îmi pare un pic nefericită poziția cu brațe strînse la piept.
Crisparea subiectului decurge de fapt din mai multe semnale.

Nu aș fi pomenit astea dacă nu-l observam în prealabil pe dl Curea, pe întîia pagină a Evenimentului Zilei. Tot așa, cu brațe strînse la piept.

Nu dau prea tare cu lecțiile pe aici – acceptînd că poate astfel se rezonează mai bine cu publicul (și se vinde cartea/ziarul). Bașca faptul că-s totuși naturali, așa. Publicul find acela care trăiește și el în România cea aparte, a anului 2016..

Familia prezidențială, pusă la colț

I

Sumedenie de oameni pleacă de la ideea că ei știu mai bine ce-i ok pentru cutare (fie el prezident al României) – motiv pentru care acei tălici se pun pe dat sfaturi, respectivului.
Și măcar de-ar fi unele oneste (dracul a văzut așa ceva, în gazetele noastre!?)...

> *Stimată doamnă Carmen Iohannis, sunt un votant nemulţumit (şi nu sunt singurul), care consideră că soţul dumneavoastră i-a înşelat aşteptările. […] Cred că sunteţi singura persoană care mai poate îndrepta cariera politică a preşedintelui Klaus Iohannis, care în acest moment are toate premisele unui deznodământ ruşinos: acela de a se transforma din reprezentantul unei generaţii care şi-a dorit un altfel de politică în România, în cel de tutore moral al corupţilor, traseiştilor şi antireformatorilor sau altfel spus, de a deveni dintr-un elev promiţător, un repetent. Pentru a-l salva de acest dezastru este necesar ca cineva să-i spună preşedintelui Iohannis câteva lucruri de bun-simţ, iar dumneavoastră sunteţi singura care puteţi să faceţi acest lucru*

II

Altcineva face glume (de o finețe aparte) cum că, din flota de avioane – urmînd a achiziționată Președinției -, un aparat va fi destinat cumpărăturilor dnei Iohannis, prin cele străinătățuri.

Acuma...

Dacă acel domn se află porc, nu văd de ce nu aș fi și eu măgar.

Iritările respectivului, ale ălor ca el se trag totuși din niște invidii cum scrie la carte. Și privind locul unde a sosit acel *mălai*-mare sibian. Și care altminteri nu bagă în seamă acel distins ziarist, foarte cunoscut pe scara lui de bloc.

Legat de consoarta președintelui, e pe-acolo destulă oftică nu doar pe poziția socală a acesteia (în vreme ce mama noastră a murit amărâșteancă), ci și pe dezinvoltura ei.

Eventual, se se află în zonă și boală cum că-n veci nu vom ateriza în patul unei așa mîndreți feminine.

PS

Mă aflu sensibil la răutate.

O fi ultima omenească, dar nu văd de ce n-ar fi trecută în acea categorie și reacția mea.

Spune cineva

„Dacă într-o zi istoria ne va da de pereți / Nu aur, pământ sau păduri ne va lua / Ci dovada că odată chiar am avut o istorie...”

Pînă să se descarce de-a sa personală, acest domn are și dor de-a tulbura, de-a speria pe ăia din jur. Asta, ca să nu se simtă *alone* în belea.

Prin urmare, zice ăle despre lipsa istorie. Care nu-i totuși ca o șuviță de îndepărtat frunții. Ci o treabă asupra poți interveni cam ioc.

După cum. Cînd scrie despre a ajunge lipsit de istorie. dumnealui e îngrozit de fapt de lipsa de sens a existenței personale. De faptul că uite-așa, n-o să rămînă nimic după viața-i.

Cineva, despre președintele Iohannis

„Sa nu cumva sa-i fie aplicabil bancul ala sec cu ardeleni : – Ce faci Ioane? Sezi si cujeti? – No, numai șed !”

Apreciez aici intro-ul „*Să nu cumva*...”. Deci nu face parte *sigur* din acea categorie umană, de necugetători. (de parcă noi, ăia care cugetăm mult, am ajuns departe! Și nemuritori...)

Hai să punem de-o investigație!
Merg lucrurile mai prost în țara asta de cînd a venitără la frîie Mr. K? Dacă da, indicați-mi și mie pe unde s-au pogorît nenorociri... Dacă nu, e de cercetat ce anume ne deranjează de fapt.
Că putea să facă mai mult? Absolut corect! Dar vă întreb aici ce anume putea să facă? Un rezultat concret voi din partea dvs., și articulat. Dacă se poate, nu unul de sanchi, gazetăresc / politicianist.

Pînă la urmă, supărarea vine din copilul interior al fiecăruia, etern nesatisfăcut cîtă vreme vom respira pe lumea asta.

Brâncuși

Eu nu ma pricep la arte inalte. Deci nu pot opina despre dumnealui.
Daca altii din jur spun a fi fost genial, am o problema in a aproba, caci nu ma pricep. Ma pot trezi ca ma invita careva sa leg doua fraze despre lucrarile compatriotului, și mi s-ar lăsa cu penibilă corigență la subiect.
Țara m-ar ierta insa fara indoiala pentru asa teatralîc. La o adica servesc marile ei Valori. Și interesul Neamului.

PS
Nu scrie nicaieri ca daca-l apreciem (la patrat) pe Brancuși – ori careva precum el – e obligatoriu sa ne purtam si altfel decit la piata.
Spun astea cu ochii intorsi un pic prin jur.

Fara indoiala, imi scapa mie

…valentele pozitiei trupesti cu bratele incrucisate.
O contine elan, deschidere față de semeni, inteligenta – dar n-am eu abilitate să le identific.
Dincolo de gluma, e posibil sa traverseze țara asta niste vremuri interioare mai complicate.

Permiteți-mi niște completări

…la ideea de mîndrie, pomenită în ultimul post al subsemnatului. Mai exact de la a pune – cu acel sentiment – steagul țării pe un vîrf montan important.

Oare cu ce simțămînt va fi păşit Edmund Hillary pe Everest? Am impresia că va fi fost simplă mulțumire.

Aceasta, întrucît el izbutise a împinge și mai departe frontierele (fie și nu neapărat în accepția clasică!) unui imperiu.

Or mîndria conține și o doză de sfidare.

Marea Britanie, care stăpînise lumi, cîștigase recent un război mondial (fie și alături de alții), iar în paralel se poate spune că inventase alpinismul, nu avea de demostrat de dat cuiva peste nas.

E posibil ca și semantic mîndria altor nații să nu corespundă cu înțelesul la noi.

După cum. Și iar pendinte de *dincolo*-ul aparențelor.

Văd inși care desăşoară steag, la cabane ori pe vîrfuri carpatine. Nu știu de ce miros acolo o dureroasă singurătate a aceluia, a acelora. Căci poți să te afli 5, 20 ori 40 împreună. dar un ceva din interior să te facă a te simți mic, și implicit singur în mijlocul furtunii.

În context, pe vîrfuri serioase ale lumii se flutură un fanion național nu mai mare de-o palmă. La noi se practică cearceaful, și încă unul ce învelește deseori omul.

Din intuibile motive.

”Dați 1 leu pentru *Cumințenia Pământului*?"

Nu. Pentru că nu-i pricep valoarea.

Iar după alții nu mă iau – cum că ce lucru nemaipomenit e în acea lucrare.

Să dea aceia care-i pot decripta minunăția simbolică. Și cei care nu pot, dar sînt naționaliști.

Din istoria zbuciumată

…a alpinismului românesc: amicul Virgil Ionescu dînd zăpada în curte la nea Baticu (să fie 1985).

Lui nea Nae, om de 75 ani, nu-i era foarte ușor de lopată, așa că ne ruga ori ne ofeream noi, cei tineri (atunci). Că veni vorba, o treabă complicată a constituit în iarna aceea îndepărtarea unei zone de gheață de pe acoperișul casei (cea dn strada Gladiolelor de azi), care bloca scurgerea spre jgheab a apei topite – de unde pericol de a răzbi în camera mentorului nostru. Puneam de-o asigurare prin pod, apoi ieșeam pe la o baie – ce mai*, gradul 6* curat (pe-atunci era maximum la noi).

Eu n-am izbutit, dar a reușit altădată Virgil.

Bineînțeles că amintirile reprezintă – totuși – o inutilitate (dacă nu timp pierdut). Dar are un mare farmec a te fi aflat în preajma unui om ca Niculae Baticu. Despre care, cît sînt eu de condei bogat (și cu destule scrise pe subiect) mai sînt cîte unele-altele de pomenit.

Asta nu neapărat în stil elogios! Iar aici fac mărturisire că nu izbutesc a trata vreun subiect de istorie precum mulți alții. Subiectiv, ca să nu spun fals.

Înțeleg perfect aici că eu-s acela în afara caracteristicilor umane. Dar prefer a reproduce viața. Și nu a improviza vreun fals – ce-mi prinde bine direct, ori prin satisfacerea cutumelor sociale (cică să nu vorbești de rău, dar ținîndu-te în paralel în mare dispoziție de bîrfă).

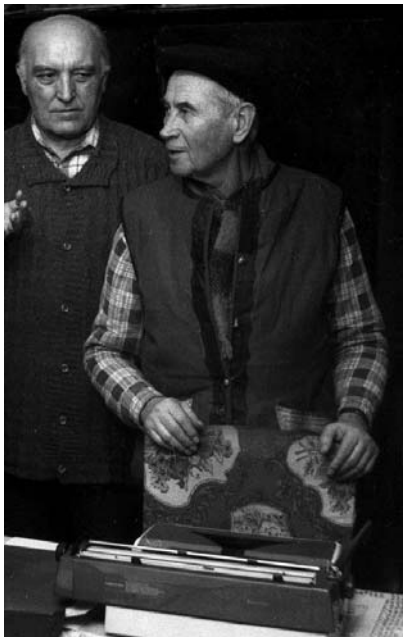

În tinerețe mi se speria grozav mintea

… la ideea imensității (și nu doar aia în spațiu, ci și în timp).

Mi-a rămas acum – mai exact cînd dorm de unul singur pe înălțimi – doar un fel de frică, legată mai degrabă de nesfîrșit mediu ce-mi pare ostil. Dimineața, pe soare cald, îmi trece fără urmă.

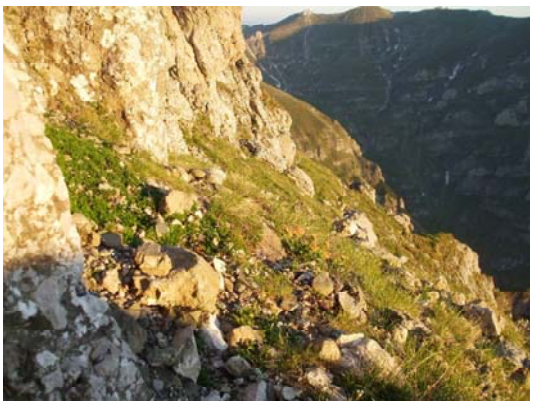

Pomeneam de curînd

…despre un confrate montaniard, pe nume Baticu.

La un moment dat (dînsul numărînd pe atunci aproape 50 primăveri mai mult) mi-a dat niște negative foto din interbelic, să fac niște fotografii după ele.. Azi, după niște decenii, regret a nu-i fi cerut mai multe detalii, cine e de pildă în imaginea asta (ce frumos șade 'sifonul' pe masă! Bănui că era noutate, sau măcar în vogă – pentru produs așa-numitul *șprițț*).

În general îmi pare rău a nu fi abordat numeroase subiecte, momente – asta din timiditate ori pentru că nu mă copsesem atunci de ele. Va fi intervenit și aici acea părere de rău de la maturitate ori mai încolo, de a nu fi stat de vorbă mai mult cu ei.

Dar uite de ce vă turui aici! Am cîteva 'rolfilme' cu petreceri din anii 80. Aduse de oameni doritori să le execut copii 'pe hîrtie (carton foto, de fapt). Cam tot așa cohorte de răcani pe care i-am pozat la vremea stagiului militar.

Mie nu-mi spun nimic (sînt și multe – mă refer la acelea cu tipi de care am minimă cunoștință, ce se va fi ales de ei). Le-am păstrat nici eu nu știu de ce. În paralel, sînt conștient că vreunii, peste 50 ani (asta înseamnă că acum nici nu s-au născut!) , vor avea mare curiozitate legată de așa ceva.

Treaba poate privi și însemnări, scrieri (alea vor ajunge la gunoi mai încolo).

Pomenesc fenomenul doar pentru strîngerea de inimă ce-o provoacă, unora. Așa merge viața.

Nu vă grăbiți acum a spun că ce fatalist și văzător în cenușiu mă aflu. Ba chiar cred că-i sănătos a ne gusta doza de așa ceva. La o adică, belele în viață ne vin din fugă de neplăceri, nu din contactul cu acestea (nu spun că eu bat recorduri, în bine, pe acolo).

Uf. Și doar părere a mea.

Însoțită de regretul-rană că nu izbutesc să tac...

„Din nou despre voluptatea ticalosiei: Cornel Nistorescu, Radu Calin Cristea si lumea lor...”

Sînt venit din Lună. Și astfel posed un punct de vedere complet aiurit, asupra ideii de intelectual. Dar de-o chestie logică tot e loc: intelectualul trebuie să fie diferit de ne-intelectual. Căci, cetind mult, are idee asupra

complexității lumii (deci cunoști că-i greu a trage concluzii ferme). Cu atît mai puțin unele acre, plus însoțite de exagerare.

Nu cred că e o treabă ca diferența dintre troglodit și cărturar să fie doar amploarea vocabularului în care ne trecem pe hîrtie umorile.

Înțeleg alminteri că ne înfurie vreunul. Carele se întîmplă a fi lăsat pe lumea asta nițel mai ticălos. Dar nu cred că se face a o răspunde ca în articolul ăsta...

Nu merge.

Pornind (și) de la un nume

… amintit de Vl. Tismăneanu, într-un post recent al domniei sale.

Mă uit uneori cum ne duc valurile vieții. Tineri destupați, destinși*, occi*. Devin nițeluș altfel, către și în senectute.

Dînd cu bățul în baltă, eu, bănui că intervine un disconfort existențial. Care o exista și prin străinătățuri, la aceeași categorie umană.

Ziceam mai sus de băț și băltoacă.

Nu-i treabă simplă, a supraviețui destins după ce te lasă drogul vîrstelor dintîi (nu zic de subsemnatul a se fi descurcat în domeniu. Dar barim are vagă idee de unde i se trage).

> *Caragiale era mai elegant ca mine, cînd alcătuia un șir temporal al insului, avînd la un cap ultra-anarhistul, iar la celălalt – peste ani – ultra-conservatorul.*

În ceea ce numea pe atunci Cîmpul muncii

… am pătruns (din întîmplare) foarte devreme. La 15 ani, și într-o secție de motoare a unei mari fabrici bucureștene. Acolo, am auzit la cei un pic mai răsăriți decît mine optica: „Pensia? Da' ce, mai apucăm noi pensia?!”

Reticența decurgea din neputința acelora de a-și anticipa viitorul, și nu neapărat pe tipicul de azi: cum că apa nu mai e sănătoasă, că e-urile ne omoară și ne îngroapă etc.

Nu am luat în serios atitudinea respectivilor, din simplul motiv că puteam intui a fi gîndit exact la fel – cîndva – și sexagenarii acelui moment. Dar uite că aterizat-am și eu în preajma a 60 ani. Nițel precum colegii de altădată (nu știi niciodată ce atitudine ajungi a lua în brațe...) privesc spre centenari. Și-s ceva, prin societatea românească: Șora, Quintus, Djuvara...

Mă sperii un pic. Dar nu în sensul că nu acolo acolo, în clubul lui Matusalem.. Ci pentru că anticipez a fi nasoluț pe-acolo. A hibe fizice, cît și ca plictiseală. Așa mi se pare mie, și acum.

Cum o fi acolo, Dumnezeu cu mila!...

PS

Acum vreo 15 ani nu știu ce-mi tot sărea înainte, ca durată a existenței personale, cifra 91. De ani.

Acum parcă nu-mi mai arde de-așa ceva. Un 80 parcă ar mirosi mai bine, mai ne-gaga (dar pînă la 75 tot aș vrea să urc pe munte, cum figura în previziunile-mi anterioare!)

Altminteri, știți dumneavoastră (fie și mai tineri) cum e cu socoteala din tîrg...

Mi-a rămas mintea la dl Ionescu Quintus

Revoluția l-a prins în vîrstă de 72 ani. Și din familie (ploieșteană) liberală. Peste trei ani, într-un faimos congres al PNL (la Brașov) e ales președinte. Avea trei sferturi de veac.

Fiind pasămite bătrîior, lasă frîiele executive lui Valeriu Stoica.

Cred că dlui Quintus îi trebuie o agendă, cu toți cei care au clacat în juru-i penelist.

Au trecut de-atunci aproape două decenii. Iar dînsul e bine mersi. E un *tip*, vorba lui Const. Bacalbașa!

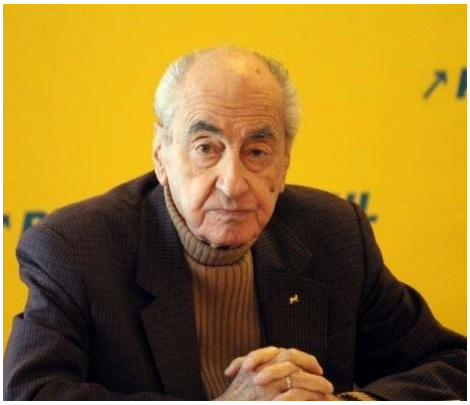

Iar mie unuia mi-i simpatic, dacă nu interesant de-a dreptul, prin cîte a traversat sub Soare.

PS

Demult, numele dînsului era cunoscut datorită epigramelor trimise la diverse *Poșta redacției*.

Altminteri, cum pomeneam și inițial, e liberal vechi. Și născut în martie 1917 la Kerson. Traduc asta prin faptul că tatăl său va fi fost stîlp important în cîrmuirea statului refugiată la Iași, de acolo trimițîndu-și familia în locuri mai liniștite.

I s-a părut că acestea din urmă s-ar afla în Rusia.

Urît obicei

Să te uiți dincolo de aparențe. Între altele, strici plăcere de a trăi, a celor observați.

De fapt, nu ni-i plăcere de a trăi. Ci izbutință a iluzionării.

Zic asta citind în ochii vreunui declamator de vorbe mari. Ori privind comentariile la zisele unui Seneca.

Îndeosebi reproșurile aduse ălor ca mine țin de răutate și similare. Cînd e fapt e doar dechidere de subiecte minate.

Instructivă, lectura acestei cărți

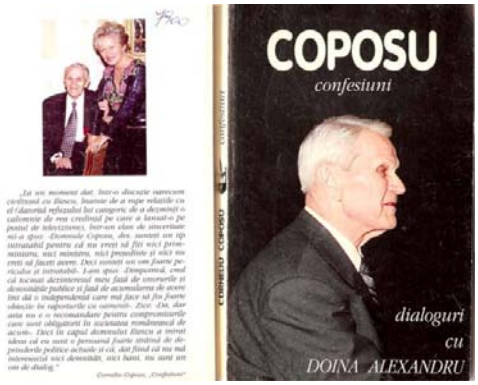

Instructiv nu înseamnă că vreun op ar fi bun ori rău, cît că pune în lucru mult neuronii. Și-i pune de ajungi chiar dezorientat, între multele fructe ale acelei lecturi.

I

Din nou fac precizarea că nu am nimic cu C.C. Supărarea îmi este pe cei care care fac din el un zeu, apoi vor ca noi să-l venerăm.

Aici îmi veți veni scurt cu remarca: *„Cine te pune, domnule, a te lua după toți care afirmă vreo treabă, pe lumea asta? Inclusiv aceia care nu dorm noaptea de grija impunerii punctului lor de vedere, celorlalți*" (altminteri nu ar avea haz demersul..., le-ar fi refuzat accesul la iluzia de a fi Dumnezei... – atît de necesară pe lumea asta)

Problema este că sîntem niște eterni copii. Iar cînd vreunul apare spre noi cu așa afirmații, ne aflăm precum altădată, cînd zisele vreunui apropiat, dar și ale vreunui matur se duceau ca-n brînză pînă în mintea noastră (cea setată atunci să acumuleze, de la 'oamenii mari').

Deși nu voiam asta – simțind din toți porii că avem de-a face cu un lucru nefast nouă.

De aici iritarea-mi pe șmecherii creatori de mituri.

O să ziceți că să fiu eu sănătos, dar treaba asta nu vă interesează.. Nu v-am relatat însă cele de mai sus să nu adorm, ci pentru că-s legate de altele.

Din start recunosc a mă afla abia la începutul observațiilor spre constructorii de mituri. Spre nevoile lor de-a clădi pe acel domeniu. Am stat însă ceva momente cu gîndul pe gesturile în chestiune ale doamnei Blandiana – un umăr important în campania Coposu. Ea, între altele, fiind creatoare a ceea ce aș numi *Complexul Sighet*. Acela cu vorbirea de bine a foștilor deținuți politici.

Și mi-am lămurit ceea ce psihologii or ști de mult.

La prima vedere gestul e normal. Ceva nu mi-era regulă însă, poate și ca interesat ce mă aflu, de dincolo-ul amănuntelor. Ce-au pățit acei oameni în închisori nu este totuși un lucru care să te miște, căci nu ai avut de-a face direct cu experiențele lor.

Chiar degeaba nu te pui însă în mișcare, în a ridica acel memorial Sighet și apoi a-l susține. Există pe de o parte o chestie (a mă ierta dacă nu am sinonim mai decent) primară.

Altceva dintru spațiu concentraționar o agită la origine pe doamna Blandiana. Ceva mai apropiat.

Aveam idee de un tată deținut politic. Ba și de un sfîrșit tragic al acestuia. Mă uit acum în Wikipedia și văd detaliile decesului, survenit după eliberare (nu-s deloc plăcute, liniștite).

Ele se vor fi cumulat cu altele, din sufletul tinerei, și legate de tată.

Acelea – recif combinat cu ce s-a depus în timp – au ținut să se exterorizeze în *acțiunea Sighet*.

Iar de aici se alătură a doua componentă. Valabilă la mai toți oamenii – în condițile în care au nevoie de sprijin, cît și de considerația semenilor (las deoparte aici un eventual interes material al nostru).

Pentru aceasta, interesul nostru ține cont de ce ar fi plăcut, necesar zonei umane pe care ne-o dorim la rîndu-ne în sprijinul scopului nostru.

În acest caz, există pătura (numeroasă) a celor interesați și de mit Coposu.

În cazul particularităților acestei categorii umane, explorările-mi sînt abia la început.

Am vrut doar să punctez, în acest prin episod, rîurile ce curg prin noi, sub cele vizibile, sub înțelesele pe cale conștientă. Amănuntul este util, întru expunerea-mi viitoare, pe subiectul amintit...

(va urma)

PS

Vorbeam mai sus de-a servi pe gusturile celor din jur. Așa ceva se află inclusiv în aspectele relevate de criticul Alex. Piru, în «Istoria literaturii române de la început până azi» (1981): ”Poeta are o filozofie. În tentativa sa de a fi, omul se izbește implacabil de un termen final, ceea ce constituie, cum se intitulează cel

de-al doilea volum, *Călcâiul său vulnerabil* (1966). Salvarea se află în aspirația spre puritate, condiție etică, dar și în sublimarea vieții în artă, condiție estetică.”

Cam exact ce spuneam, despre echipă filon primar (despre probleme existență) cu ce vor ăilalți să audă. În ultimul caz, cum că neagresivitatea totală, dar și accesul la resursele necesare supraviețuirii (cam asta înseamnă condția etică și celelalte) sînt posibile pe lumea asta.

Cineva spune pe aici

…că mă aflu un tip original.

Doar nu era nebun(ă) să spună că înșiratele mele sînt lucruri utile ori adevărate... Și-ar fi distrus – în cel mai bun caz, doar – modul actual de funcționare.

Așa că ales-a calea de mijloc. A ideii de originalitate.

Cum o veni asta?

… „Cutărică, *un destin*”

Pare să fie încă o minciună frumoasă. Și care ar putea zbura liniștită pe cerul ideilor, dacă n-ar veni cu pretenția s-o iei în serios. Să nu-i pui – măcar atîtica – resorturile în discuție.

La prima vedere e aiurea, că ideile mărețe sînt și cele mai fragile, respectiv țîfnoase foc!

Nu mi-a dat prin cap pînă acum

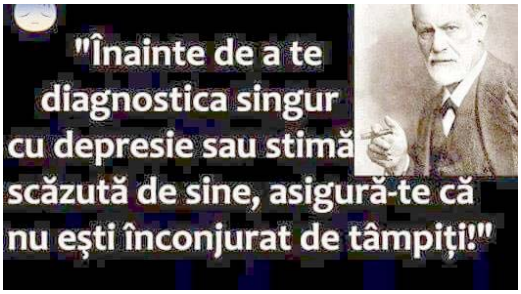

Că distinși contemporani și compatrioți își trec – dezinvolt – ideile în contul unor personalități.
(din ce motive, se poate discuta). Eu nu cred că Freud a spus așa ceva.

N-ar mai fi ajuns ce-a fost, dacă trata așa lucrurile.

Vorbele, duse precum săgețile

…Pas de mai fă ceva, după plecarea lor!

Privesc la versul: „Viața acestui acvatic popor...” (poezia „Ninge în Titu”). Același condei pomenea cîndva de un „popor vegetal”. Oare ce părere ar avea același (de fapt, aceeași – după cum ați ghicit) despre poporul respectiv, după 32 ani?

PS

Mi-am aruncat (în timp) ochi peste idei din jurnalele personale ale tinereții. Nu le-aș mai susține, azi (ba mărturisesc a mă și jena, lipsit fiind acum de vitalitatea agresivă a acelei vîrste). Mă simt străin, diferit nu doar față de cel de atunci, dar și vizavi de-îl ce-am fost ieri. Ba și-n prezent, o parte din mine își simte străină – și incomodă, în Casă – o altă parte.

Bineînțeles nu-i un cap de țară, *a avea idee* de așa situație...

Viața e o chestie complexă

În ceasurile desfătării intelectuale tratezi despre nemurirea sufletului. Sau despre viitorul luminos al Poporului Român.

După aia, dacă tot a fiert iute fasolea cumpărată ieri, îți zici că poate e de făcut o provizie (dînd o fugă la acel magazin de unde ai achiziționat-o)... Matale fiind sătul pînă în gît de boabe mici și albe care fierb prost, oricît ai ședea cu ele pe aragaz.

Mă sondez

… și nu!, nu e o glumă!

Cred că cel mai tare mi-a dezvoltat mintea, la ieșirea din pubertate, revista franțuzească de benzi desenate „Vaillant” / „Pif”.

N-am idee cum stăteau puștii Hexagonului cu mintea, acum o jumătate de veac, însă materialele publicației se aflau departe de stilul Mack Sennett, unde unul dă cu un ciomag în cap altuia, ultimul punîndu-se în alergat după agresor. Erau povești complexe, cu destulă filosofie (mai exact dozată cît să nu mai scapi toată viața de interes pentru ea...).

Zic toate astea pornnd de la un articol pe care îl propune „Observatorul cultural”.

PS

Acum cîteva zle, cineva din redacția OC își lăuda publicația. Am strîmbat din nas – înainte de toate în ideea că nu-i frumos a-ți lăuda ciocanul, precum gitanul. Însă o fugară comparație cu doi corifei ai deceniilor trecute (RL și 22) parcă o scoate pe plus, ca prospețime și mintoșenie.

Se înțelege că aste perii le aștern aici pentru a mă pune bine cu doamna M., ca aspirant la un premiu de-acolo ce deocamdată nu există: „Zavere inteligente”.

O filă FB, pe undeva

„Cu dragoste despre oameni și artă”.

Ca individ dornic, ahtiat după a ieși în relief (ce mă aflu)...

Cred totuși că despre așa ceva poate scrie oricine. Mai aparte ar fi să glosezi despre ură pentru oameni și artă.

Care-i problema că tratează vreunul despre așa ceva? Mai ales că ar face-o domol.

El scriind *despre*, nu *cu* ură.

Ba și de scrie cu ură, însă propunînd o producție utilă inteligenței, cred că nu-i de dat la gunoi. Adică de luat cu „Huș̦ș̦ș̦, bre!”...

„În *Oraşul corporatiştilor…*

În Barbu Văcărescu -Florească sunt peste 20 de clădiri de birouri cu o suprafaţă totală de 300.000 de metri pătraţi, iar în 2016 vor mai fi livrate încă 10 clădiri cu o suprafaţă totală de 100.000 mp.

Dezvoltarea clădirilor de birouri, dar şi proiectele rezidenţiale noi au transformat zona Barbu Văcărescu-Florească într-un coşmar pentru cei peste 30.000 de de corporatişti care încearcă zilnic să ajungă la locurile de muncă.”

Acuma, -s perfect de acord că pomeniri de 'Totul curge...' dau bine numai în cărți. În practică tulbură. Deseori mult. Dar tot realizez că 'Nec plus ultra' era acolo și prin 79. E vorba de-un vîrf de lance ale economiei momentului, Fabrica de Elemente pentru Automatizări.

Oare peste patru decenii ce-o ființa acolo (ori dincolo de Centura capitalei), de pe treptele căreia se va medita hă-hă, ce demodați erau ăia din 2016!... Care se înghesuiau la metrou, între altele.

„Ce e aia metrou, herr Albrecht?”

Bucuriile simple

Mărarul în mîncăruri.

În paralel, ca să nu mă bănuiți de gagarisit de pe-o zi pe alta, lucrez la introducerea doi a părerilor (de 2016) despre mit Coposu.

Fără îndoială

…zic astea din motiv de struguri acri.

Dar, dacă primești multe aplauze în prezentu-ți, e chestie de trei simplă să fii demodat viitorimii (se înțelege că ignoranții timpului prezent au 99,99% șanse a rămîne similar și-n the future).

PS

Aste trăznăi îmi pleacă de la dovezile afective (ale multora) spre „Solenoidul” tizului Cărtărescu.

Sînt de acord

… că visele prea mari strică (intuiesc la originea lor nevoi sufletesti, si mai putin motivatii de carti roze). Dar ele, visele nemaipomenite, nu te intreaba cind îți rasar...

Cînd ajungi să te plîngi

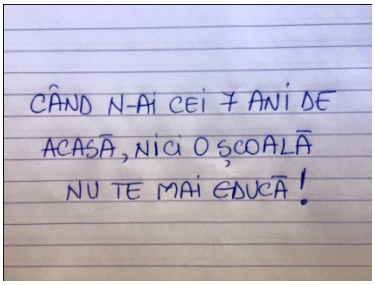

.. de cei sapte ani de acasa lipsa ai cuiva, e posibil sa nu îi posezi nici tu.

„Cînd n-ai cei 7 ani de acasă, nici o școală nu te mai educă”

Asta, pentru ca ei cuprind si modestia – in cazul ca matale nu ai defect.

Eu aș lua în serios

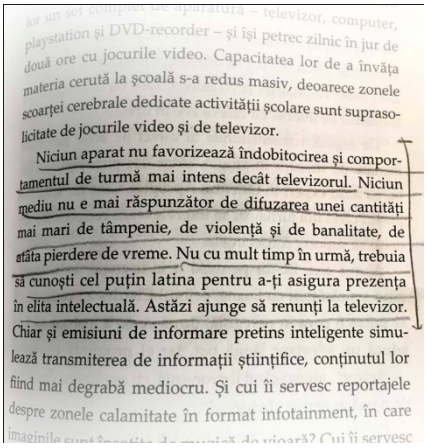
…lor un set complex de aparatură – televizor, computer, playstation și DVD-recorder – și își petrec zilnic în jur de două ore cu jocurile video. Capacitatea lor de a învăța materia cerută la școală s-a redus masiv, deoarece zonele scoarței cerebrale dedicate activității școlare sunt supraso-licitate de jocurile video și de televizor.

Niciun aparat nu favorizează îndobitocirea și compor-tamentul de turmă mai intens decât televizorul. Niciun mediu nu e mai răspunzător de difuzarea unei cantități mai mari de tâmpenie, de violență și de banalitate, de atâta pierdere de vreme. Nu cu mult timp în urmă, trebuia să cunoști cel puțin latina pentru a-ți asigura prezența în elita intelectuală. Astăzi ajunge să renunți la televizor. Chiar și emisiuni de informare pretins inteligente simu-lează transmiterea de informații științifice, conținutul lor fiind mai degrabă mediocru. Și cui îi servesc reportajele despre zonele calamitate în format infotainment, în care imaginile sunt însoțite de muzică de vioară? Cui îi servesc

… condeiul de aici, doar dacă ar folosi alt ton…

În condițiile celui de aici, consider acel text doar invitație spre a descoperi ce-l mînă de fapt în luptă. Ce-l irită la privitori spre TV..

Cred că-s două chestii adînci. Una-i iritarea că aceia, televizorații, nu-i dau *lui* atenție. În plus, nu-i laudă priceperea în descoperirea subtilităților de prin lume, de pildă ale televizorului..

Pe-acolo, posibil a exista și irtare că dumnealui a muncit atîta prin școli – instruirea nefiind în sine o plăcere, pentru adîncu-ne – , în vreme ce alții mai prostuți nu au ajuns a-l sluji, cum fuseseră momite viscerele că se va petrece, urmare a școlirii.

Se înțelege că și semnatarul ăstui comentariu suferă de aceeași frumoasă boală. În context, e de zis că facsimilul ni-l este adus sub ochi – între alții – de un om mai mult decît școlit. Ministru de externe, la un moment dat.

De notat însă că a fi învățat despre finețuri intelectuale nu face obligatoriu ca ultimele să dețină și cîrma personalității noastre.

Vă pomeneam

… de atenția dată – de subsemnatul – mitului Coposu.

Legat de care mă lovesc de ceea ce consider o bizară inactivitate critică – a oamenilor cu oarece minte, din astă țară.

Faptul că eu găsesc bizară situația cu pricina (și de care voi vorbi mai jos) nu mi-i neapărat notă bună. Pînă la urmă, lucrurile neplăcute-mi reprezintă realitatea: aceia nu se comportă cum zic eu a fi normal (e tare subiectivă, această din urmă noțiune – mă aflu primul a recunoaște...).

Rămîne doar a vă obosi cu observarea-mi de mai jos.

La un Corneliu Coposu este de ajuns a-i lua scrisele, eventual relatările din izvoare istorice (trec aici și media de după 1989) unde poți observa simplu despre ce e vorba, legat de bogata-i activitate .
Dacă ai scaun la cap, e greu a vedea în dînsul un Dumnezeu – cum o fac destui, inclusiv foarte școliți.
.

Iar aici survine mirarea mea.

Poate nu-s eu suficient informat, dar n-am văzut să se ridice vreo minte cu anvergură (ba nici fără, din cîte am navigat...) să afirme că statuia țărănistului, este mult umflată.
.
Vom vedea că un academician (și istoric) clujean este foarte prompt în a scoate lucrare despre ceea ce consideră domnia sa incorectitudini ale unui confrate din Capitală.

N-am văzut însă nici o luare de atitudine asupra relatărilor despre Coposu, despre mitul acestuia.

Scriu și mă amuz, că rînduri precum acestea de aici nu vor schimba lumea. Dar poate-i de ridicat două degete, cu o idee în minte, chit că doamna învățătpare nu ține a-ți da cuvîntul, cu atît mai puțin a duce în 'consiliul profesoral' ideile neînsemnatului elev.

Sesizez că și aici lumea oarecum mintoasă procedează precum în cazul observațiilor despre religie.

Există și acolo lucruri care sar în ochi. De pildă, inclusiv ortodoxia are pretenția că adevărul e la ea. Dar la puține sute de kilometri crezători în alt Dumnezeu zic același lucru.
Asta e suficient – zic eu – pentru a socoti neserioși n minus 1 din branșă, asta în condițiile în care nu ai mata suficiente observații că e greu a exista unul cu barbă albă în Cer.

Astea de pînă aici nu le spun cu revoltă. Doar îndrăznesc a expune o situație.

De care nu am ezitarea a discuta oricînd în contradicție, cu cineva.

Important este că, dincolo de mirările vreunui Ordean, lumea cu scaun la cap se ferește a deschide subiectul. Bănui că are motive, raportat la situație. O teamă, o reticență asupra căreia se poate opri poate vreun ochi doritor de explorare.

Cred că acolo se află opozante două lucruri:

- teama de probleme sociale, gen șuntat carieră – dacă ne aude careva cu acele idei antireligioase
- frică decurgînd din teamă de pedeapsă divină. Pînă una alta, ideea despre Dumnezeu ni-i implantată demult-demult, iar în paralel am viețuit într-o societate unde mult timp rîdem-glumim, respectiv înjurăm de anumite lucruri, dar tot la cimitirul ortodox ajungem, poate și în urma unei perioade cînd groaza de extincție ne re-trimte în brațele credinței.

Bon.

Se poate explora, din ăst stadiu al discuției, cine din cadrul Societății e deranjat de vreo părere diferită asupra Religiei. Și cum stă același cu vehemența de a-și impune punctul de vedere.

Ceva similar îmi pare a exista și în cazul mitului Coposu. Cui îi merge nițel mintea, ba și curajul teoretic de a-și scoate observațiile la aer, păi dovedește teamă – mai mult ori mai puțin conștientă – de un Ceva.
(asta dacă nu consideră că acele minciuni/exagerări fac bine Țării, funcționării sale). Un *Ceva* din societate.

Și aici e de aruncat ochi.

În paralel, nu se poate spune că ne lipsește spiritul critic, pe uliți, în gazete și în televiziuni.
Atît doar că oamenii cu pricina țin a vitupera în ton cu normalitatea lor, asupra lucrurilor.

PS1
Pomeneam în postul anterior legat de ce mă mînă în viață, în postările-mi de aici.
N-am retracta mare lucru, adăugînd doar că îmi place a descoperi realitatea, dacă se poate fără iritare – după inițiala supărare că dumneaei nu-i cum vreau/am fost învățat eu. Știu că asta e o mică vînare de vînt, dar pîn-acum nu mă pot opune acelei porniri interioare.

PS2
Aceasta ar fi introducerea doi la explorarea mea privind mitul lui Corneliu Coposu.

„Kant şi Goethe – reprezentanţi

…ai umanismului valorilor absolute...”
După opinia-mi, o trăsătură importată a unei minți destupate este să nu ia nimic drept absolut.
Înțeleg altminteri perfect că lumea are nvoie ca de aer/apă de valori cît de cît sigure, în baza cărora să poată construi ceva.
Societatea se teme ca de naiba de lipsa *construcțiilor*. Ca urmare, nici nu stă a gîndi mult ce are pe la fundații ... Cît de adevărate sînt acelea.

> A nu se uita că Dumneaei (nu eu!) aduse vorba de absolut, adică de un ceva diferit de umanul subiectiv-la-greu.

PS
Pe Kant nu l-am citit.
De-ale lui Goethe mi-au mai căzut însă unele-altele sub ochi. Nu m-au dat gata.

O să ziceți aici că ce tupeu de neam prost posed.
Mmm. Regret, dar lucrurile-s ceva mai simple. JWG a trăit acum niște mulți ani, iar de atunci ideile, descoperirile asupra mediului/realității nu au stat în loc.
În paralel, și metaforic exprimîndu-mă, e greu să explici unuia fără Dumnezeu că există Unul...

O idee trage pre alta

Identificam în postu-mi un fel de bau-bau social, grație căruia destui inși cu scaun la cap pun surdină unor observații de bun simț. Acea instanță sperie eventualii nesupuși, însă în paralel va fi oferind avantaje, celor care-i cîntă în strună.
Zic asta cu ochii la un interviu luat lui Radu Boroianu. Care-i directorul Institutului Cultural Român.

Spune realizatoarea interviului cu dumnealui:

> *„Discuţia a curs lin, i-□ am povestit că tocmai mă întorsesem de la Mânăstirea Petru Vodă unde am filmat un documentar intitulat Mărturisind pe mărturisitorul Justin Pârvu.*

Am discutat mult referitor la personalitatea copleşioare a marelui duhovnic român, întâlnit de amândoi în diferite etape ale vieţii. La opinia mea că părintele era cu un picior printre oameni şi cu unul printre sfinţi, domnul Boroianu a menţionat că părintele întotdeauna a fost aşa, şi în tinereţe, nu numai în ultimii ani.
Domnul preşedinte Radu Boroianu a remarcat că în momentele când în societate apar numeroşi slujitori ai celui rău, Dumnezeu îngăduie apariţia mai numeroasă decât de obicei a duhovnicilor şi a preoţilor adevăraţi..."

Dumneavoastră mă văzurăți aici, pe Fb, zicînd multe despre Corneliu Coposu. Atenția spre dînsul nu-mi schimbă însă impresia că a fost un om (și) onest.

Om însemnînd inerentă nepefecțiune.

În materie de Justin Pârvu nu-mi rețin însă aprecierea c-a fost un neam prost.

Coposu și-a avut plăcerea în a milita dezinvolt pe miriștea politică în general, țărănistă în particular. Se afla totuși un democrat, cît și un zicător de verde în față. Nu e cazul lui Pârvu, voitor a domina tot, uzînd în acea direcție de mijloace nu tocmai oneste.

La bani mărunți, există scrieri suficiente întru ambele personaje – doar plăcere a le consulta trebuie.

Pe acest fond, mi se pare neserios a ridica osanale [stareţului moldovean](#).

Dacă ar veni numai din partea realizatoarei interviului păi treacă meargă. Dar să marșeze și ditai directorul ICR – mie unuia îmi pare cam mult.

Cum spuneam însă, există un *Ce*, în societatea românească, care împinge la așa atitudini.

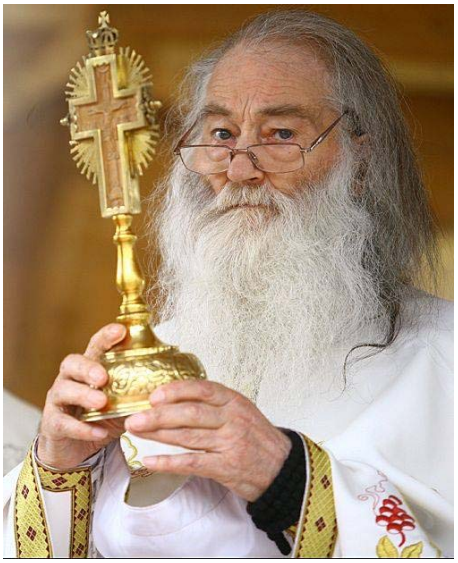

Interviul luat dlui Boroianu

… de care aminteam în precedentu-mi post, s-a legat de-o observație-mi făcută ieri...

Am mers să plătesc impozitul pe casă, la primăria orașului cutare, aflat imediat la sud de București. Acolo, în biroul casieriei, de aflau două icoane atîrnate pereților.

Automat mi-am pus problema cît are comportamentul diurn al funcționarilor de acolo, cu *scripturile*. Răspunsul minții mele a fost că nu prea au...

Pornind de la asta, am socotit că așa e normal, în acel mediu. Să nu te porți / să arăți ca maica Tereza. Așa pare să oblige jungla de acolo, cu oameni frușți, agresivi. Duri.

După cîteva minute mi-a mai căzut fisa de ceva.

Dumnealor, oamenii din junglă, văd lucrurile altfel decît cei camine. Dacă eu fac greșeala de-a asocia religiei ideea primordială a respectării perceptelelor ei, aceia (din fosta *comună suburbană*) sînt interesați cu precădere de-*a fi protejați*, divin, în mediul de care pomeneam.

Bineînțeles că subsemnatul or alții pot strîmba din nas. Dar, la ei, în acel mod obligă realitatea a fi.

E.

Exact în aceeași categoria am simțit nevoia a plasa pe realizatoarea interviului cu dl Boroianu – văzîndu-i imaginea cît și genul de afirmații.

Altminteri, iscuția în cauză sepetrece în secțiunea Clubul Ideea Europeană, a *Contemporanului.*

Taxiul m-a lăsat în Aleea Alexandru nr. 38 în fața unui conac în stil neoromânesc, pe ale cărui fațade se află numeroase elemente sculptate. Am privit un timp exterioarele, dar împinsă de frig și de ploaia rece m-am încumetat să intru. Am împins încet ușa masivă din bronz și-am pătruns într-un spațiu de poveste, al cărui prim proprietar a fost industriașul Nicolae Malaxa. Din anul 2003, conacul găzduiește Institutul Cultural Român. Eram așteptată de noul președinte, domnul Radu Boroianu. Suplu, surâzător, manierat și elegant

ca un boier de viță veche, m-a poftit în biroul decorat cu picturi din colecția personală. Discuția s-a legat foarte rapid, găsind din prima clipă consonanța imperios necesară unui interviu. I-am făcut cadou cartea mea, Colonia cu Demoni și mi-a spus, umplându-mă de uimire, că își dorea să o citească pentru că intersectase câteva referiri critice la adresa ei, referiri despre care eu nu știam nimic.

M-am prezentat domnului Radu Boroianu cu întreaga mea carte de vizită specificând că sunt și regizor de film documentar de profesie, dar știa. M-a uimit din nou. Evident, discuția a curs lin, i-am povestit că tocmai mă întorsesem de la Mânăstirea Petru Vodă unde am filmat un documentar intitulat Mărturisind pe

*

În context.

Mi se par aiurea afirmați precum acestea:

> *„Noi îi uităm pe ceilalţi. Occidentul european nu uită şi contextualizează întotdeauna. Thomas Mann nu e o apariţie fulgurantă în Germania. El vine de Undeva. Pâna şi nord-esticul Dostoievski vine de Undeva. Noi, românii, credem că numai generaţia noastră contează şi ca să ilustrez, chiar un fost preşedinte ICR spunea că este interesat numai de post-modernitate. Noţiunea însăşi ar fi trebuit să-l oblige să creadă şi în modernitate măcar. Or, dacă nu contextualizăm creativitatea românească, nu-i facem pe ceilalţi să fie atenţi. Occidentalii se laudă întotdeauna cu pedigri-ul bogat, nu numai în artă, ci şi în ştiinţe şi tehnică. Este foarte important să ştii că te tragi de Undeva şi să te îndrepţi spre Ceva”*
>
> (Între altele.
> Nu se cădea, aici, să nu-l muște un pic de posterior pe fostul director ICR...)

În același timp, e de sondat ce-i vine – unui seamăn – să uziteze de atari pastile. Cred că-i o experiență intelectuală, umană interesantă – o așa explorare.

După cum.

Am sentimentul că frazele sînt pe atît mai umflate (pe tipicul citatului de mai sus), pe cît fiara respectivului se află mai neîmblînzită).

„Dodon, infatigabilul românofob

… delirează în continuu pe subiectul României imperialiste. În ultimele zile i-a scris o scrisoare, în numele socialiștilor, președintelui Klaus Iohannis, cerându-i acestuia să oprească Unirea și invadarea R. Moldova de către România. Ce minte zdruncinată trebuie să ai ca să ceri președintelui român să se lase de românism! ”

Pe la alții citisem o vorbă: „A nu-ți respecta dușmanul înseamă a pierde o șansă de a-l învinge”.
Frumoasă vorbă, însă bănui că aceia de-o ignoră își au socotelile lor... Le pot intui.
În primul rînd ei nu sînt în vreo confruntare cu 'dodonii'. Și-au confecționat în schimb o păpușă, în care dau cu noroi. Și ies învingători, se înțelege.
În paralel, zisele acelorași vizează amicii personali. Ca dumnealor să observe (și aprecieze) deznvoltura și implicarea noastră, în al vieții sociale.

Interesant de meditat cum s-ar desfășura o dispută reală cu Dodon.
Ceva îmi spue că tendința picatului la pace ar fi mult mai mare decît am anticipa.

„Cu ce sunt mai buni vesticii decît rușii? ”

Prin faptul că noi doi apucăm a sta de vorbă – aici și astfel.

„Este foarte important

…să ştii că te tragi de Undeva şi să te îndrepţi spre Ceva”

De ce pot paria că acele două repere tare frumoase sînt inventate?
Și convenabile autorului?
Sau, mai rău, sînt implantate viaeducație…

Intru din nou

…la cercetări legate de mitul Corneliu Coposu.
De unde să pornim întîia investigație ceva mai apropiată de subiect?
Voi stabili din start care-a aici lucrurile prezentînd interes operațiunii. Avem un om, cu istoria sa, și un grup interesat a produce un mit.
Momentul demarajului mai serios al mitului Coposu este 1992. Aici, lucrurile aduc un pic cu anii lui Octavian August. În statul roman (la momentul acela Imperiu), în al optulea său veac de existență era plin de prooroci și incipiente religii.

Doar una a cumulat condiții cît să devină importantă, iar apoi (pe baza tendinței inerente de a domina) foarte importantă.

Legenda Coposu nu ar fi suit spre înălțimi dacă PNL nu ar fi avut ghinionul unei eșec amplu. Mi-e greu să spun azi că ce gafă, ce prostie au comis Radu Câmpeanu și ai săi, în vara anului 1992. Pînă la urmă, același gest (părăsirea țarcului Opoziției) s-a dovedit salvator în 2000.

Cert este că electoratul de dreapta a preferat atunci *Țarcul* (o va face și peste patru ani, nu și peste opt, după cum ziceam).

Pînă la mijlocul lui 1992, primă forță a Opoziției a fost PNL. Aceasta în baza voturilor primite în 1990, probabil și a sondajelor ulterioare. Liberalii comit însă gestul de voi să candideze pe cont propriu, la alegerile generale din toamna acelui an (în paralel, propun regelui Mihai a candida la prezidențiale). Cînd nu depășesc pragul electoral.

Este momentul în care țărăniștii rămîn cea mai importantă forță din Opoziție (care peirde destul de strîns amintitul scrutin).Izbutesc aceasta datorită partidului în sine – cît și grupărilor-satelit din Convenție, grație cărora își pot impune candidatul la prezidențiale: Emil Constantinescu – agreat de Corneliu Coposu și de Ana Blandiana (ajunsă în timp șefa importantei Alianțe Civice).

Pe acel fond crește mitul lui C. Coposu, în condițiile în care așa statuie (personală) îi era ultima preocupare singurului contracanditat serios dn Convenție, Nicolae Manolescu, președintele Partidului Alianței Civice (desprins din AC, ca formațiune pur-politică) în 1991)..

E de recunoscut că mitul lui Corneliu Coposu, accentuat după moartea acestuia în noiembrie 1995, va fi decisiv pentru victoria Convenției (între timp părăsită de PAC) din anul următor.

(va urma)

Cineva solicită

…anularea tuturor pensiilor speciale.

Eu nu mă aflu la curent, așa că întreb: Pentru acele pensii s-au plătit și contribuții speciale, adică foarte mari?

Poate aș fi ceva mai pornit

…pe Iohannis, dacă nu aș observa că nici opozanții săi nu-s perfecți.

Nu e făr' de cusur nici tipul care-mi zîmbește tîmp în oglindă.

Corneliu Coposu (continuare)

Pentru a putea deveni obiectul unui mit (aplicabil deci la nivelul întregii societăți) era nevoie ca C. Coposu să domine formațiunea politică ce-l lansa în ochii opiniei publice – imediat după 1989.

Liderul în cauză nu s-a aflat lipsit de contestări (de pildă Ion Puiu ori Lambru), dar acestea au fost neînsemnate, în raport cu acceptarea sa de către restul membrilor vechi ai PNȚ – supraviețuitorii din perioada interbelică. Ascendentul lui Coposu se datora poziției avute în vechiul partid (secondant vreme de mulți ani ai liderului Maniu), iar în paralel fusese un opozant fără egal al comuniștilor, raportat la comilitonii săi.

Să detaliem fiecare dintre aceste caracteristici – altminteri legate între ele.

Corneliu Coposu a fost un om deschis, onest (pe cît e posibil în politica românească) și totodată extrem de tenace. Probabil că, lipsind paranteza comunistă în istoria țării, ar fi realizat lucruri mari, în fruntea PNȚ.
Nu se poate spune că era lipsit de înclinație către compromis, care ar fi existat din plin către cei respectînd regulile politice interbelice. În condițiile sălbăticiei față de adversari aduse de oamenii Moscovei pe scena românească, Coposu a refuzat orice colaborare cu ei.

Cu ceva noroc, această atitudine nu l-a costat viața, dar privațiunile din închisori i-au fost teribile.
Ca urmare, dorința de înțelegeri cu urmașii comuniștilor, după decembre 1989, i-a fost minimă. Această atitudine se va fi bazat și pe ideea că partidul comuniștilor a fost debarcat de către stradă, și nu în urma unei înțelegeri între marile puteri.

Mă reîntorc (iertați, rogu-vă, această personalizare a expunerii!) la perioada interbelică, pentru a lumina atît firea personajului/eroului nostru, cît și modul în care a ajuns să fi considerat succesorul lui Iuliu Maniu.

Acesta din urmă i-a cunoscut pe înaintașii dlui Coposu, și ei militanți naționaliști ardeleni. Cu tatăl, Maniu a colaborat îndeaproape. În același timp, proveneau din două comune sălăjene învecinate, Bobota și Bădăcin. Pare să fi existat și multă simpatie între cele două familii, vizitele reciproce fiind relativ dese.

Firea cu care vine Corneliu pe lume are importanță din două considerente.

Pe de o parte, a fost înzestrat cu suficientă tărie cît să poată rezista (paralel cu necolaborarea de care am vorbim) în pușcăriile comuniste. În paralel, fiul protopopului sălăjean se află exact la antipodul fizic și temperamental al lui Maniu – de unde bănui interesul acestuia pentru a forma împreună o echipă, în care tînărul i-a fost secretar.

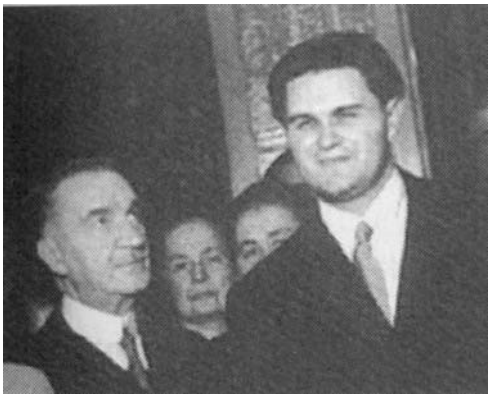

Ultimul, de felu-i un ins acumulînd precoce diferite utile deprinderi, nu și-a dezamăgit mentorul, motiv pentru care îi va fi alături 'Sfinxului de la Bădăcin' de la 16 ani pînă în ziua arestării ambilor de către comuniști.

Îndrăznind ceva explorări – întru firea lui Coposu – și în familia-i de origine, e de notat că e tratat acolo aproximativ ca singurul bărbat, avînd patru surori, iar tatăl înfățișîndu-ni-se în fotografii drept un om destul de liniștit. Prin urmare, atenția celor din jur (bineînțeles că și a mamei) i-au construit o puternică și sănătoasă încredere în sine. De care tînărul nu a abuzat, rezultînd o spirală – aș numi-o – favorabilă traiectoriei sale din viața de zi cu zi.

După așa vînt mai mult decît favorabil în pînze, crunt ghinion i s-a ivit odată cu marea furtună roșie.

(va urma)

Imaginile sînt preluate din lucrarea „Coposu, confesiuni”, dialoguri de Doina Alexandru, 1996.

Nu ascund

…a poseda obiceiuri urîte.

De pildă, lecturez cu interes notațiile pereților din bude publice (ba și meditez, inițial al naibii de tulburat, despre sexualitatea frustă).

Încerc să-mi imaginez cum arată tipii cu nevoi de notat acolo. Mda, nefericirea existențială are chipuri nesfîrșite.

În paralel, mă strădui să aflu cu ce erau mai breze personajele din „Craii de curte veche”, decît doritorii de una și alta (cele notate pe zidurile în chestiune) .

Dincolo de hramul

.. pe care îl poartă vreun așa site – dacă îl cauți mai bine la surse financiare.

El titrează: *„Am devenit slugi în propria țară și în loc să ne unim, ne urâm și dezbinăm...”*

Nu spun că-n ograda ăstuia de scrie aici (adică eu) se află mare ordine, în ce privește ale lumii. Dar ce naiba o fi pe capul cuiva care se vede slugă în propria țară?

Bănui te-alegi cu ceva înjurături dacă te-apuci să-l întrebi – întru concret – la cine e slugă. Cum arată servitudinea aceea? Cine e boierul.

Am devenit slugi în propria țară și în loc să ne unim, ne urâm și dezbinăm

După 26 de ani de așa zisă democrație, am devenit slugi în propria țară, astfel că milioane de români au ajuns să-l regrete pe Ceaușescu. Ne-au dezbinat, ne-au...

EXPUNERE.COM

În același timp, se vine și cu soluții interesante. Care sînt idealiste în sine. Deci intangibile.

Însuși autorul articolului le plasează în categoria asta, recunoscînd că nu izbutim întru unire, dragoste...

În practică, totul se joacă la nivelul nesatisfăcutelor inconștiente.

Ziua este însă prea cenușie pentru a vă plimba cu o... expunere (asta apropo de site) pe-acolo... Aș puncta doar că

unii pun semn de egalitate între ideea de țară a ta și un loc de curs lapte și miere. Posibil să aibă de fapt în vedere ăle nouă luni din burta mamei, eventual anul următor. Cînd totul venea de-a gata, iar noi depunem efort deloc.

PS
Siteul cu pricina plasează 1989 drept debut al nenorocirii pe care o trăim.
Se înțelege că înainte nu era așa.

Îndeobște, atentatele din ultimii ani

… (din Europa apuseană) nasc disperări.
Bineînțeles că ultima stare nu se pretează la reacții cu cap și coadă. Dar tot aș fi curios de-o autosondare – oare ce se va întîmpla în continuare? Asta nu din pretenții de Mafaldă, însă barim să am idee și eu ce mă/ne paște..
O variantă este că vor mai da aceia cu bombe din cînd în cînd. Socotind în baza unei oarecari liniarități, va bubui vreun ceva la trei luni, iar asta va dura cel puțin 50 ani (sau 100?).

Iau în calcul și că vesticii vor intra în bîlbîială, trimițînd vorbă teroriștilor că să vie a prelua frîiele țărișoarelor lor. După care vom umbla toți pe stil musulman.
E posibil aici să ne belească pe toți creștinii, și s-aducă de-ai lor. Vă imaginați – să urce cu telecabina la Babele numai străini îmbrăcați cu ceaceafurile de rgoare, și glăsuind cum nu s-a auzit mileniipe-aici!
O să fie îngrozitor, singurul lucru ce mă liniștește este că soarele va circula identic, pe albastrul cerului. Va răsări – la Bușteni – tot dinspre munții Baiului.

Altă presupunere zice că la un moment dat își vor pune vesticii ceva mai serios mintea cu zăpăciții, și ultimii se vor plimba în constum de seară – la Guantanamo.

Ni-i în sînge

A încerca să manipulăm pe celălalt.
(pentru a ne fi nouă mai bine – pe coordonate despre care se poate detalia)

Aici de pildă:
”Ileana Vulpescu: Nu știu de ce naționalismul este taxat de parcă ar fi sifilis sau blenoragie, când în definitiv nu este decât atașamentul față de țara și poporul tău...”

Mă întrebați cum arată ducerile cu presul marca Ordean?
Fiind om, bănui că nu mă ocolește așa tentațiune. De a încerca să dau gata mai mult auditoriul, decît ar merita ideile, scrisele mele.

În preajmă, un canal de televiziune

…își derulează reclamele.

Glasul ce recomandă cutare marfă ori serviciu e cam tot ce-și dorește cu ardoare sufletul nostru, din partea celorlalți. Lipsă de agresivitate, entuziasm, atenție, căldură (chiar) – toate în beneficiul nostru.

Atîta doar că vorbe paradisiace nu-s unele – să le zic – reale. Nu privesc persoana noastră, a lui Popescu Emanoil să zicem.

Au un preț, acele spuse ca în vis. Vin doar pentru a convinge de cumpărat marfa cutare (deseori, nu prea ieftină). Altfel, n-ar sosi.

În lumea noastră, cea reală, așa ceva – glas plăcut etc. – nu prea există. Or dacă sîntem vizați un minut așa minunăție, ne întrebăm de preț, dacă nu cumva încîntarea ni-i risipită scurt de experiențe trecute – însă neplăcute – ale aceluiași.

Care se află om.

În paralel, noi procedăm – cu alții – cam asemenea lui.

*

Pe un canal TV alăturat celui cu reclame, reintru fulgerător în realitate. În omenescul diurn.

De această dată avînd chipul și glasul Adrianei Bahmuțeanu.

Acră, răstită.

În preajmă, tipuri umane asemănătoare, fie și o idee mai reținute (nefiind ele stăpînele platoului emisiunii).

PS

Interesantă, traiectoria Adrianei B.

A sosit în televiziunea mare ca realizatoare a unei emisiuni politice, dacă mă mai ține bine mintea. Începătoare, cît și neputînd ieși din reținerea impusă de acea postură, mi s-a părut un om plăcut. Avea chiar un magnetism (părerea mea!), decurgînd din acea ponderație.

Apoi, căsătorindu-se cu un ins bogat, a putut fi naturală.

E cea pe care o avem actualmente, pe sticlă.

Sînt conștient că 999

…dintr-o mie nu judecă precum mine.

Mă uit la acest text teoretic de înaltă cultură: „E cel de-al treilea volum din trilogia care, în totul, i se pare **magnifică** (subl. MO).”

Vorba din urmă pare nemaipomenită. Mă uit însă la cel care o emană, la vreun seamăn vehiculînd-o în general și o simt drept șmecherie.

Îndrăznesc să cred că-s tip cu suficientă știință (nu una dobîndită la școli!) asupra interiorului nostru, pentru a mirosi ce-i natural pe-acolo, și ce nu.

„Eu mă simt magnific”...

Nu reușesc a-mi imagina cum arată un așa tip.

Nici încercînd să iau eu însumi în brațe așa adjectiv, nu sosesc pe undeva.

În practică, pare să fie un mic falș, foarte probabil necesar (altminteri nu ne-am obosi a-l mima și vehicula).

E foarte posibil să avem mari probleme în a clădi un mic mediu unde să ne simțim bine, mai mulți oameni împreună.

Probabil, în grotă, am sta doar cu copiii.

Ori cu familia, dar nu neapărat avînd comunicare amplă.

Iar în ale tribului – mai mulți inși, adică – ne-am angaja doar la nevoie.

Societatea modernă are însă nevoie de o comunicare mai amplă. Asta, bănui, în primul rînd pentru a nu se aluneca spre cine știe ce neconvenabil unui mare Grup – dacă-și vede fiecare de naturel / de doar ale lui... Din acea necesitate îmi pare că iau naștere mijloace de a ne ține îndeaproape – chit că de la natură nu ne ardea asta neapărat.

Acel trai cu mai mulți se face inclusiv oferind respectivilor plăceri.

Ele-s din categoria „Matale ești nemaipomenit!”, dar și pretinzînd existența acolo a unei atmosfere mult mergătoare la sufletul prezenților. Vorba 'magnific' și sumedenie de surate îmi par la folosi ultimei chestiuni.

Întreaga cultură îmi pare a se angaja pe o așa cale.

PS

Cel de mai sus mi-s un punct de vedere. Reprezentînd o etapă din mersul spre cunoaștere.

Nu alătur ultimei noțiuni cine știe ce valențe eroice. Mi-i doar o pornire adîncă, eu neavînd vreun merit că mi-a fost plasată în suflet la naștere, iar apoi i-am dat curs de-a dreptul automat.

Iar totodată mă voi duce pe tărîmul celălalt tot fără să mă fi dumirit grozav asupra Lumii, asupra Vieții.

Sallust ăsta

… va fi zis înalta vorbă pe la 40 de ani. Și marcat – am puțin dubiu – de stilul pastilelor cu trecere în societate.

Sînt foarte curios. Și-a schimbat opinia, la vremea părului alb?

Intrebarea m-e retorică.

*

E interesantă grafia.

Scriitorele (de azi) pleacă extrem de viguros.

Apoi o lasă mai moale. Literele devin mai mici (păstrînd însă o liniaritate a desfășurării – apreciez!).

În context. Și tot retoric întrebînd.

Cît e afirmație în așa ceva, și cît dorință/nevoie?

După cum.

Ca să opinezi despre existență – de pildă cum e cu viitorul tratat în stil arhitectură – trebuie să fii ajuns la capăt fir mosor viață. Iar de-acolo să-ți spui: „Da, domne, părerea mea de atunci se dovedește adevărată!”.

Am îndoieli c-ăl de scrie aste de-aici a parcurs așa lung drum!

Părerea mea

Sănătos în viață este să nu cazi la comparații afectate (și publice) cu vremurile tinereții/copilăriei tale (pe atunci, era mai bine, dar în unele situații mai rău decît azi – după cum ne pică bine, în ochii auditoriului)

Zic astea la vederea deranjului cuiva, că-n cluburi nu se mai difuzează bluesuri, ca-n vremea tinereții aceluiași.

În paralel, pentru că de-aia s-au inventat vorbele, urmează o pleadoarie de inimă în sprijinul ideii.

> *„Tatonarea din timpul blues-ului nu mai există. Nici vorbă că blues-ul garanta vreo lovitură pe tărâmul diafan al dragostei – cei mai mulţi rămâneau cu buza umflată –, însă oferea o apropiere între fată şi băiat care acum s-a perimat, fiind înlocuită de prezenţa cockteilurilor şi a unei animaţii irepresibile. Chiar sunt curios dacă tinerii din ziua de azi mai dansează unul în braţele celuilalt, exceptând nunţile unde sunt invitaţi.”*

Se înțelege că subțirele și sentimentalul domn nu are o secundă în amintiri *cum se uitau maturii*/senecții epocii la acel lăudat blues (e vorba de melodiile domoale, la care partenerii se țineau în brațe). Pot bănui că deloc frumos – iar asta în primul rînd pentru că li se dusese lor tinerețea.

> De ajutor îmi e și Salvatore Adamo. După ce obține acceptul tatălui fetei, pentru un dans cu aceasta, rudele domnișoarei se uită strîmb chiar și cînd (aproape) un metru îi separă pe tineri.

PS

Singura dată cînd am călcat în a executa așa plîngeri, cu „Tinerii din ziua de azi...!”, a fost pe la 15 ani. Da, cincisprezece. Mă plîngeam resposabilului de scară, de la bloc, cum că noua generație de puști fluieră ca la ei acasă, în spațiile comune.

N-am mai repetat genul de eroare.

(Am făcut – se înțelege – alte tipuri de greșeli... Și cu carul.)

O să rîdeți grozav

…de așa înapoiere, dar și acum intru în hipermarketuri precum în peștera lui Ali Baba.

Ador abundența și ieftinătatea de-acolo.

Îmi par foarte utile momentele

…în care apucăm să ne spunem "Am o problemă...".
De obicei fugim ca naiba de aşa avea mărturisiri, preferând ceața ignorării lor.

Nu spun ca identificarea problemei echivalează cu rezolvarea ei. Dar poate-i un pas înainte – faţă de acea ceaţă initiala, în care nu ştiam cum o / ne cheama.

Nu-s umblat prea tare

… cu pasul pe-Afară, ba nici producții gen net nu le-am consultat prea des.
Dar tot am apucat să observ – pe siteuri academice ori deocheate – că dumnealor Vesticii nu folosesc aprecierile negative la adresa celor din jur. În rubricile de genul comentariilor noastre, mai exact.

În rest, mari iluzii nu-mi fac despre dumnealor, iar prudența îmi decurge inclusiv din modul lor de a reacționa la cazul Charlie.
Doar observam statul în banca proprie, acolo.
Probabil li-i chestie de educație („Asta nu se face, mon cher...”), dar și de lipsă a agresivității în exces, prin societate.

Zic astea pornind de la:
„Ministrul Sănătății din Belgia, Maggie de Block, vorbește acum la CNN despre atentatele de la Bruxelles. Așa ministru al Sănătății zic și eu! Crrrapă de sănătate!”
Urmat de:
„Doi Bănicioi și trei Achimași servește la prânz...plus doi Arafați la desert...”
n

Deși nimic nu mi-i mai greu pe lumea asta

… decît să duc o sarcină la capăt, am izbutit să avansez în cercetările-mi legate de Corneliu Coposu.
Unde-am luat la observațiune articole interbelice, plus un interviu (cît o carte) de după 1989.

Mi se pare un ins stimabil, interesant, un plăcut dă-cu-barda-în-Dumnezeu (chit că în sine se află credincios...).
Iar dincolo de toate îmi pare om. Căci își are exagerările, partizanatele, pripelile, cît și răutățile sale – în ultimul domeniu fiind inevitabil luart de cîte-un val al minciunicilor.

> De exemplu, eu nu cred că Ion Iliescu i-ar fi zis cele reproduse prompt de editoarea interviului.
> Nu e nici stilul literar al fesenistului, nici vreun unghi din care acesta va fi privit viața. / (v. PS2)

Concluzionînd asupra interviului lui C. Coposu, din parte-mi afirmațiile de-acolo primesc notă mare. Inevitabil însă, viața, gesturile acestuia-s sînt departe de ce ai putea pretinde unui semizeu. Căci astfel îl văd cei care i-au ridicat și susțin mitul.

> Ce-i drept, prin definiție săltătorii de statui se feresc ca dracul de tămîie de realitate – între care scrisele, gesturile acelui (semi)zeu.

Că veni vorba, articolele interbelice ale lui Coposu îmi par onorabile, pe linia elegantă a unui Nicolae Carandino – dar nu rup gura tîrgului. Asta și pentru că se află în inevitabil pact cu diavolul, în sensul gusturilor gazetăriei politice.

PS1

Multe-multe pagini interesante în volumul Doinei Alexandru!

M-am înmuiat tot, de emoție, în fața relatărilor Flaviei Coposu, despre cum și-a regăsit fratele în Bărăgan. Condeiul acesteia posedă o naturalețe domoală cum n-am întîlnit foarte des. De obicei în scrisele noastre intervin șabloane sociale, cît și tentație de a impresiona auditoriul/cititorul.

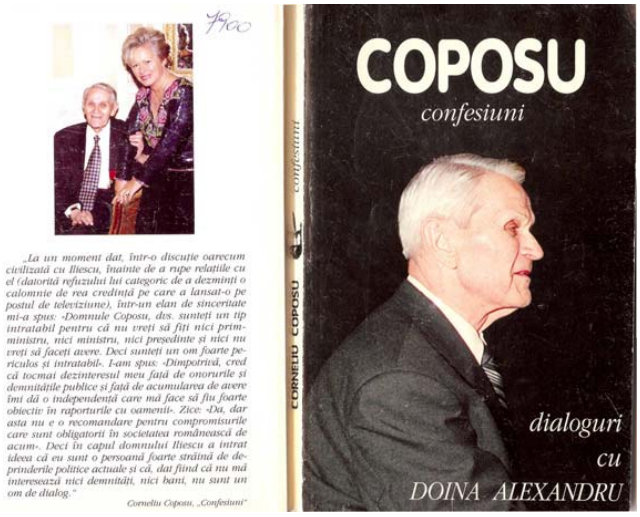

PS2

Poate la un moment dat ar fi de executat paralelă între Corneliu Coposu și Ion Iliescu. Una onestă, nepărtinitoare. Ambii au fost politicieni pur sînge, interesați doar de exercitarea puterii de vîrf, și cîtuși de puțin avantaje materiale (bineînțeles că nici nu țin a locui precum Diogene, în butoi...).

Am remarcat, cu ochii-mi după așa-zise ciudățenii, că și Iliescu vine dintr-o familie cu înaintași activînd în branșa politică – amîndurora fiindu-le de mare folos ascendența cu pricina.

După cum, oltenițeanul a fost și el răsfățat de femei în familia de origine (chit că i-a lipsit din preajmă tatăl).

E posibil ca la ambii să fi existat convigerea că merită puterea dintîi, în formațiunea politică unde activau (la I.I. s-a întîmplat ca aceasta să coincidă cu întregul stat român).

(va urma)

Semidoctul pare structural incapabil

… să înţeleagă că Victor Brauner este o Valoare Naţională în aceeaşi măsură cu Brâncuşi, M. Blecher, nu mai puţin decît Camil Petrescu, Norman Manea şi Radu Cosaşu, la fel ca Marin Preda şi Mircea Horia Simionescu.”

Ideea de *Valoare națională* sună teribil. Îmi menținînsă părerea asupră-i.

Valoarea e o tărășenie fabricată, care îndepărtează insului ales cele rele, îi exagerează cele bune, iar totodată îi inventează nu puține (și glorioase). Totul sub o lumină (la fel de confecționată) cvasidivină.

O fi nevoie, în funcționarea societății, de așa construcțiuni, dar unu și cu unul tot doi fac.

PS

O chestie pe care o pricep mai greu.

Vreun Goga ori Sadoveanu nu fură tipi de pus la rană, în ale caracterului. Dumneaei societatea trece însă peste așa amănunt, și-i suie în galeria Valorilor...

Te cam scarpini un pic în cap, nedumerit, la așa opțiune.

> *„Păi și cum ai vrea, domne, să fie fabricați semizeii?... Să zicem că pronunțau de 674 de ori pe zi Sărut mîna, spre vecine și colege?”*

Scrie multă lume

….despre sentimentele pe care i le trezește mersul pe munte.

Cu ocaza unor imagini postate de subsemnatul aici, am realizat că nu-s șanse a putea trece curînd (eu!), pe hîrtie, asemenea încîntări sufletești. Barim în 'cheia' dumnealor – cea acceptabilă socialmente.

În urma unui *like* la o imagine personală din bucegista Rîpă a Zăpezii, am revăzut cadrul. E undeva deasupra a ceea ce-i numită Săritoarea II.

Pînă să mă apuc a răspunde amabilului compliment, am trecut la următoarea imagine – din acea serie. E aparent o grotă. De fapt, un cotlon descoperit de curînd, oarecum aninat deasupra săritorii. Și avînd legătură cu alte minunății din zonă (de pildă, un scoc-la-cucurigu, iar deasupra acestuia /n-am metaforă pentru ea, mi-s depășite/ Padina Rîpei.

E, la vederea acelui tunelaș (din imagine), a pornit un 'ce' în zona pieptului. O parte fiindu-i absolut de nedescris.

Apoi, s-a trezit un fel de lăcomie. Ca a unui bețiv în vrie, care dobîndește neașteptat în față o masă plină cu trăscăuri. Și s-ar repezi să le dea gata dintr-o suflare.

> Un psiholog ar putea identifica aici, poate, sechele ale vreunei epoci 'nerezolvate', din prima copilărie. Ca probă, mi-ar arăta cartea unuia D. Stimerling.

Totul apoi pornind spre craniu, spre tîmple în special. În paralel umblînd un sentiment de care mai scriu titanii literaturii, și anume teama de a-ți pierde mintea, dacă stărui – voluntar și mult – pe acel sentiment)

Vorba unui înaintaș, născut într-un sat cu haimanale: „Na descriere!”.

PS
Marele încîntări legate de munte nu au loc acolo, la pieptu-l. Ci departe de el, și mai ales în fața unei coli de scris. La locul faptei se produc în schimb neavuabilele (în forma lor ne-livrescă, barim) teamă accentuată și oboseală.

Prefăcătorie

Multă.
Să te dai indiferent, în fața femeilor aranjate cu tot dichisul sex-appealului, care-ți defilează prin față.

Complicat domeniu

… acela al nevoilor sufletești!
Faptul că-i imens, cît și nerezolvabil (pentru a ședea măcar nițel liniștiți, în respirațille noastre) mă face să-l trec între infiniturile existenței. Alături, de acela în timp și spațiu.

> „Ordene, dă dimineață ne luași tare...”
> „De la petul ăsta mare de bere mi se trage”
> „Aiurea, inventezi dialogul ăsta pentru a ne îndulci hapul...”

Unde dai și unde crapă...

Lecturînd articole interbelice Corneliu Coposu m-a traversat mirarea, ce naiba le venea a scrie cum o făceau! (bănui că era obicei al vremii)
Se înțelege că dacă eu mă mir ori revolt de ceva, aia nu înseamnă a sta dreptatea ori normalitatea la mine.. Pur și simplu un moaș-sa pe gheață din interior împinge la așa ceva ochi iscoditor. Dincolo de faptul că dacă aceia: Coposu, Carandino, Petre Pandrea etc. scriau cum o făceau, aveau toate justificările din lume – a nu proceda altfel.
Așa că am trecut pe alte domenii, dacă tot mă aflam cu ochii pe articole Senior (o spun un pic ironic, eu nefiind dintre susținătorii titulaturii).

Ce-mi sare în ochi la acele materiale ține de psihologie. Mai exact aceea promovată de un vienez, acum un veac. Mă uit la formulările și încerc a pricepe, de unde nevoia de așa copilărisme. De așa întorsături.

În același timp, sesizez abundența de slogane sociale – e vorba de mărețiile privind îndeobște morala.

Și-uite-așa devin conștent de interesantul amestec. Al unor nevoi primitive (inclusiv al modului cum ajung să-și solicite existența la suprafață), combinate cu pastile sociale.

Nu-mi dau seama dacă apelul la ultimele se datorează fricii de autoritate (care le-a dat altminteri drumul inițial în lume, acelor gogoși), cît dorinței de a îmbrobodi în fața altui slab de înger.

> La capitolul acesta, un Tipătescu punea la punct de cînd lumea , un d. Nae Cațavencu.

Mai sesizez în textele dlui Coposu o însușire ce va însoți omenirea veacuri, milenii de-acum înainte. Parti-pris-ul.

Și vrăjeala mai mult ori mai puțin fină în lumina lui...

Am mai spus-o.

Nu pun la vreun zid pe autorul volumului pomenit în acest post. Dar la o adică nu-i treaba mea dacă niște șmecheri l-au suit foarte sus, iar la acea altitudine lucrurile șed precum balonul umflat și-un banal vîrf de ac prin preajmă.

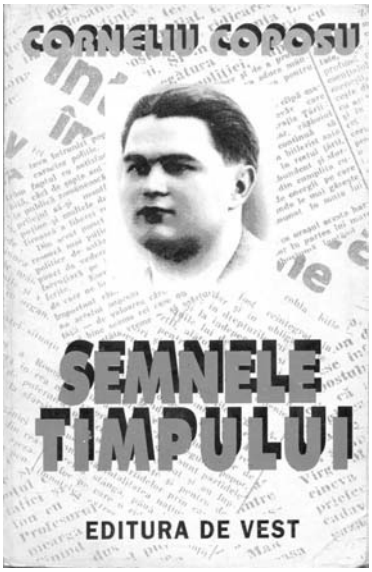

Posed totodată și dramul de minte a realiza că observații precum cele de aici nu vor schimba grozav lucrurile: destui vor simți nevoia a defila sub falduri mit Coposu. Din motive ale dumnealor ce nu-s foarte complicat de aflat.

PS

Între noi fie vorba. În cîte sute de ani vor publica/premia ăia de la Fundația Coposu contribuții asupra Titanului, precum ale mele de aici?

PS

Băieți buni. Aceia de la Fundația Coposu.

Pun de-un concurs, unde-i obligatorie însă o anumită bibliografie. Una obiectivă pînă în gît.

Tot dumnealor și comilitonii țipă în paralel despre obiceiurile proaste ale comunismului.

În Piața Universității (1990)

… „foarte mulți tineri au protestat atunci împotriva regimului FSN-Ion Iliescu...”.

Clișeele ne marchează ideile, exprimarea. Aici, acela cu tinerii...

Nu aș fi postat însă ce a e aici dacă afirmația nu mi-ar fi trezit curiozitatea – care va fi fost media de vîrstă a suporterului acelui Fenomen, de acum 27 ani..

Inevitabil, e de făcut aici o separație între cei care puseră umăr susținut, respectiv vizitatorii doar ai manifestărilor de seară.

Ca părere a mea, la ambele categorii media era peste un 26 ani.

PS

Iar ajung la vorba că o idee trage pe alta...

Am mers aseară la o premiere de carte. Unde își datără cu părere diverși, în mare majortate tineri.

Acolo am observat brusc o supunere excesivă întru clișee. De pildă, că sistemul politic totalitar exclude(a) orice formă de elasticitate, în drumul deciziilor de la centru spre colțul cutare de țară.

Foarte multor din întrunirea de aseară li se părea ciudat că o dispoziție a conducerii comuniste ajungea să fie modificată finalmente, de factorii locali.

Precizare.

Va fi căzut căzut și cade în abaterile menționate inclusiv subsemnatul.

Firea umană

…are nevoie de certitudini.

Urmare a acestei trăsături, afirmațiile noastre se vor cît mai ferme, cît și sigure pe ele.

Privind din exterior fenomenul, filozofii (în principal) au apucat să observe că atitudinea pomenită nu este și cea mai potrivită pentru descoperirea adevărului. În consecință au recomandat prudență în afirmații, ba uni au lansat și răutăcioasa vorbă: „Prostul e grăbit a trage concluzii”.

În domeniu, al filozofilor, lucrurile stau însă un pic precum la jurnaliștii români de frunte. Una spun pe la facultățile unde predau, alta fac pe la gazete ori televiziuni.

Foarte mulți procedăm asemănător. A vehicula vorbe mari și frumoase împușcă doi iepuri. Satisface disciplina Societății, mai exact genul de vorbe agreate de aceasta – mai ales atunci cînd sosesc pe drumul Culturii.

În același timp, încîntă oamenii simpli, bucuroși că-s șanse mari de așa-zisă normalitate (fie ea, normalitatea, doar în discursuri și cărți).

Mica problemă decurge din faptul că așa atitudini nu ni-s naturale. Mai ales în colțuri de lume unde a fi cu adevărat civilizat nu-ți merită prețul, mulți abdicăm în practică de la principii.

Care-s lăsate doar pentru discursuri.

Ca atare, jurnalistul X nu doar că nu-și verifică știrea din mai multe surse, dar deseori inventează de-a dreptul.

Căci trebuie să funcționeze pe gustul cetățeanului simplu...

În ce-i privește pe folosofi, și-n general școliți mioritici, și stratul lor de civilitate se lasă lesne străpuns, de nevoi interioare (de agresivitate, respectiv de a dobîndi cît mai iute cele necesare).

Gabriel Liiceanu îl vorbește

… de foarte-foarte bine pe Mircea Cărtărescu.

În fața unor asemenea afirmații, eu unul posed reflexul dobîndit din viețuirea în societatea românească... Și care decurge din existența miturilor, religioase ori ba.

Pur și simplu am teamă / vinovăție să nutresc prudență în fața unor așa afirmații. De pildă, cum că autorul „Orbitorului" este un geniu.

> Partea proastă decurge din faptul că nu-s (deloc) de aruncat la gunoi vorbele dlui Liiceanu, cele din acest articol – și nu numai. Adică ai ce învăța de la dînsul (că neducem tot proști pe lumeqa cealaltă, aia e altă discuție...).

În paralel, legat de genialitatea în cauză, e omenește să-ți pui problema: „Eu nefiind un priceput în literatură, e naspa să pun la îndoială (măcar minimă) afirmații precum: „ *Cum o fi să scrii o carte întreagă la nivelul ăsta? Şi pe urmă încă trei volume de anvergura 'Orbitorului?"* ...

Deci mă presează – în a cădea lat – două filoane interioare!

Ca atare, abia-abia izbutesc a păstra în 'casa' minții un dram de prudență... Nu execut pe-aci vreun exercițiu stilistic / oratoric. Realmente așa se vîntură lucrurile, dincolo de o frunte personală. Singurul reazim în furtună, pe moment, este conștiința parti-pris-ului care există între cei doi oameni de cultură.

Eu am mai scris

… pe-aici pro-homosexualitate, însă abia de cîteva zile am văzut cum se manifestă un susținător energic al LGBT. M-a luat cu ceva mare surpriză... Se afla asemenea celorlalți – cei cu ocrotirea familiei tradiționale șcl - , doar că țipa din sens invers.

Am impresia

… că există un demon al virulenței, pe la noi...

Zic astea și privind o manifestarea celor de la Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului...

Aceștia știu că Vintlă Horia, cel sărbătorit de dumnealor, are probleme de percepție în niște medii cu greutate – dar nici gînd s-o lase mai domol.

Posibil să fie la mijloc acel *ambiț* al copilăriei (sătești) – să nu-ți fie luată reținerea / pasul înapoi drept slăbiciune...

PS

Eu am văzut lista articolelor semnate, plus stilul de scrise interbelice ale lui Vintilă Horia, și zău că nu-s de pus la butonieră...

Inflamații n-au însă ei treabă cu așa detalii (de care se înfurie, dacă le aduci aminte – și presupunînd că le-au consultat vreodată...).

O țin pe-a lor.

Li-i prea mare, nevoia de prin adîncuri...

PS

„Cu această ocazie, va avea loc lansarea volumului „În căutarea „omului total". Moștenirea literară și spirituală a lui Vintilă Horia" (coord. Cristian Bădiliță și Basarab Nicolescu) ..."

Cum o fi aia om total? Și de ce despre niște cărți nu poți spune că-s lăsate de careva (și atît), ci trebuie confecționate pastile a la „moștenirea literară și spirituală..."?

> „Domnu Ordean, te dai de psiholog amator, dar văd că nu te pricepi la oameni...
> Mai ales întru ăia de la porțile Orientului."

„Fostul premier Victor Ponta

… este *cel mai apreciat intelectual român*, mai admirat decât Mihai Eminescu, Andrei Pleşu, Mircea Cărtărescu, Mircea Eliade sau Petre Ţuţea. Totodată, acelaşi sondaj arată că majoritatea românilor consideră poporul român mai inteligent decât alte popoare...."

Iuțeala de mînă. A ambelor categorii interesate.

E vorba de stăpînire, care-și vrea supușii uniți în jurul unei Idei. Și de supuși, care (barim 90% dintre ei) admiră niște Valori cărora nici nu le-au zărit coperțile lucrărilor.

„Da, domnule, așa e – însă pe noi, grijitorii de tăria Statului, ne interesează mai puțin mica șmecherie, cît granitul legăturii care se crează finalmente între români..."

PS

Apropo de români.

O singură chestie mai e de recuperat, întru făloșenie națională.

Grafierea cu majusculă a cuvîntului 'român', ÎN INTERIORUL PROPOZIȚIEI.

Sper să nu dau cuiva idei...

Succesul social e legat

…de priceperea servirii celuilalt de chestii (frumoase) pe care acesta vrea sa le auda.

Afirmatiile cu pricina au rareori treaba cu adevarul, din simplul motiv ca pe tarîmul placerilor adevarul e o notiune fara circulatie.

Unii au ghinionul sa fie lipsiti de glanda plasarii de povesti frumoase, spre urechi semeni.

Asta e, exista si ghinion (mare) in viata!

Oare ce față fac, prin Rai

.. cei răposați cîndva și declarați apoi Valori – cînd își văd existenta relatată în n forme – nu neapărat legate de cum le fu prin viață?

"Păi se bucură dom'ne, cum altfel? Că ie patrioți, chiar și-acolo!..."

Via sondaje

… poporul nost' se declară ("Adevărul" dixit) mai inteligent decît alte nații de sub soare.

Păi e absolut normal, așa ceva!

Doar o ființă superioară poate executa comparatii (se înțelege că favorabile!) cu chestii nezărite la față. Nevizitate.

Neștiute.

Adică alte popoare.

„Tu cine ești?”

Puține adresări par să tulbure precum aceasta... Care leagă dramatic de *a fi*.

Nici nu știi ce indispune mai mult, legat de ultima. A exista-ul, ori a nu exista-ul (ca sa nu-i spun pe șleau altfel...).

Momente aprinse azi

… la stabilirea consiliului de administrație al TVR. Mai exact doamna Stănciulescu a fost contestată de președintele comunității evreiești, Veiner. Asta, din motive de simpatii anterioare (ale doamnei) pentru Radu Gyr.

Ca niște bravi copii mari ce se află, parlamentarii patrioți au vrut să treacă sub preș erorile din tinerețe ale unor titani ai culturii române.

Au și dumnealor dreptate.

Dacă e secetă de așa personalități, nu-ți permiti a fi ușurat de vreunele.

În paralel, cerul Patriei stă urît, fără valori.

Cred că spargem 20 de vaze, în cabinetul psihanalistului, pînă să aflăm cît de groaznic, cît de insuportabil ni-i fără Ele...

În paralel, dl Hașoti a ținut să recite de la tribuna parlamentului niște versuri de Gyr, asupra Ardealului nost'.

Mie unuia mi s-au părut îngrozitor de infantile, acele strofe.

Problemă mi-a fost aici nu gustul publicului, cît faptul că nu au existat mai mulți aezi – care să producă așa complexități.

„Uniunea Nationala a Judecatorilor din Romania

… si Asociatia Magistratilor din Romania – Filiala Cluj condamna in termeni categorici ...”

Meditez de ce nu-i suficientă aici formula: „nu este de acord”, fiind preferat 'condamnatul în termeni categorici'... (de altfel, în acel material se repetă acest gen de îngroșări)

Nu mă îndoiesc a exista la loc de cinste, în așa comunicat, dorința de a informa precis, eventual de a convinge... Atîta doar că ne aflăm într-o țară, între niște oameni dominați de viscere. Ca urmare, autorii textului apelează la formule pentru impresionat persoane cu un ridicat grad de primitivism.

În paralel, acel stil încearcă a spori propria încredere (cum că textul de ok, respectiv că se va alege ceva de capul lui), în sine în general.

Din ce-am observat pe la televiziuni ori pe siteuri occidentale, acolo este aproape inexistentă agresivitatea.

Nu pun la zid pe nimeni pentru situația de la noi, eu însumi fiind plin de dor băgat șuriu în careva – de vreo zece ori pe zi. De pildă, am revăzut-o la TVR pe baba Georgeta F. și tare aș fi strîns-o de gît (socoteli mai vechi, de-ale noastre...)!

Ce am eu nevoie

…păi decid singur. Nu e cazul a sosi cineva să-mi spună „You need...” aia sau aia. Căci nici eu nu m-am dus la acela, să-l învăț a trece strada!

În paralel, lucrurile stau aici precum la săteanca prea atentă la vecinele ei. I se arde mămăliga, cea proprie.

Firea umană e tentată infinit mai mult a da sfaturi altuia, decît a solicita. Asta, întrucît ambele țin de dominare. Inter-omenească.

A da îndrumări (e vorba de alea nesolicitate...) crează un cap de pod în sufletul celuilalt. Dacă dracul îl pune pe acela a te asculta, deja te simți mai breaz ca el. Iar sfaturile ți se transformă curînd în directive. Unele fățiș în interesul 'deșteptului'

De-aia ne ferim a solicita sfaturi.

Trec aici peste faptul că și îndreptările ce ne sosesc sînt vai de steaua lor – nu prea în legătură cu problema noastră, cît cu dorul aceluia de a-și etala personalitatea, valoarea (se înțelege că ultima e iluzorie).

Altminteri, deși mai nimeni nu dă semne sincere a fi interesat de sfaturile altuia, nu încetăm a le emite.
Asta, pentru că mintea noastră pune semnul egal între iluzie și realitate. Ea deja a făcut iute pasul de la 'a fi dispus să îndrumi', către 'ceilalți sînt intresați...', iar de acolo la 'i-am încălecat pă ăștia, deci o s-o duc precum sîn Avram'.

PS
Am o părere bună despre observațiile-mi de mai sus, dar asta nu împiedică existența-mi să fie o varză.

„Domnul profesor Ciobanu

, un nume din galeria marilor dascali ai Liceului Roman Voda, implineste 91 de ani. Sa va dea Dumnezeu sanatate, domnule profesor!”

Se înțelege că nu-i obligatoriu a vedea lucrurile identic!
Dar nu cred c-aș putea vorbi în stilul ăsta, pentru un profesor care mi-a plăcut.

Mărturisesc a nu fi fost mulți. Gîndul îmi fuge la o profesoară de biologie din generală.
Nu pot igora aici amănuntul că sentimentul meu – către acea profesoară – se pliază unei tendințe amoroase generale (a subsemnatului). O aveam de mititel, și către acel gen de reprezentantă a sexului opus.

Doamna în chestiune, V., a mai făcut un lucru tare frumos. M-a prins copiind și nu mi-a dat doi-ul de rigoare.
E greu a descrie satisfacția-mi pornind din acea iertare... Cred că ținea de megaîncîntarea către încrederea aceluia. Că nu voi mai comite așa greșeală. Încîntarea-mi va fi existat și întrucît acasă abaterile vor fi sancționate în alt mod, mai dur.

Mă întorc la profesorul romașcan.
Cu riscul de a mă înșela. Cred că în spatele măreților vorbe stă dresajul. În familie și în societate.

Indiscutabil, Entitatea socială își are socoteli cît se poate de exacte, îndrumînd la așa ceva.
Dar eu stau mirat la formularea citată.

> Îh.
> Mă trece o vorbă urîtă.
> Trata pe vremuri osanalele ridicate lui Ceaușescu.

Chestiile de genul ăst sînt precum regretele la decese. Rup gura tîrgului, iar a doua zi îndureratul este dominat de cu totul alte gînduri. Nici pomeneală a nu-l uita pe răposat în următoarea mie de ani! Altminteri înțeleg că societatea nu ar putea funcționa mai bine, decît cu ipocrizie și minciunele.
În paralel spunînd că acestea nu există, se înțelege, ci curg zefir numai și numai minunății.....

Noul hipermarket „Kaufland”

… acela din zona Basarab. Are parcare în mare partea acoperită (la parter, spațiul de vînzare fiind la etaj), dar și o bucată descoperită – spre sud/centrul orașului.

M-a cuprins acolo, în zona sub cer liber, un sentiment ciudat... Peisajul cuprinde construcții din vreo patru epoci.

E o măgăoaie a vechii fabrici de bere (pe care-i construit Kauflandul), pendinte de 1900. Apoi case, de pe la un 1925. Blocurile din Bd. Dinicu Golescu țin de un 1965-70. Iar hipermarketul de 2016. Dacă toate astea-s văzute pe înserare și cer acoperit, cazi nițel în tulburare – interiorul neștiind la ce să se adapteze.

Ăi cu imaginație multă pot intui dintre scenele derulate, în timp, în zonă... Cît se va fi băut, în fabrică. Cum se va fi intrat ucenic, iar peste ani respectivul a ieșit la pensie.

Panta rhei.

Mi-am avut vîrful de religiozitate

…la 22-26 ani. De atunci a urmat un coborîș lent, soldat de ceva ani cu un modest ateism.

Mă simt onorabil.

E foarte posibil să nu revin pe trepte de biserici, pînă la cuvenitul deces.

Asta e.

„Plin de adevaruri si profunzime...”

Cîrcotaș. Eu.

Cînd aud așa formule, deja mi-a fugit mintea ce socoteli au de fapt aceia, dincolo de vorbele frumoase. Care li-i de fapt scopul.

La o adică, așa am învățat la seminar Psiho.

Să fiu atent la dorințele adînci, primitive din spatele gesturil noastre. Pînă la urmă, l'important în viață este pe criteriu băsescian: să-trăim-bine.

O să spuneți că mă aflu excesiv de prudent, bănuitor, acrit dă viață șcl.
Asta e.

PS
Asemănător, lecturez un text despre Basarabia. Să te ții acolo gogoși.
Așa funcționează tărășenia din juru-mi, însă. Cu minciună destulă. Cu frecat mîini, cum că ne-a ținut zmecheria.

În paralel, priveam ieri starea de curățenie a pasajului Basarab – mă refer la zonele unde circulă oamenii. Mizerie, la greu. Or mai trece amploaiați să adune hîrtie, dar spălat de geam probabil nu s-a mai făcut de la inaugurare.
Departe de mine a mă da revoltat – chit că de plăcere n-am murit la vederea geamurilor jegoase, a murdăriei depuse strat pe jos... A mirosului (în lifturile moderne) precum în trenurile ce pleacă din proxima gară Basarab.

Am dat a intui ce-o fi în capul responsabililor, de acceptă urîțirea acestui loc. Cred că la mijloc se află o treabă nițel neașteptată, dar care intră perfect în perechea cauză-efect.
E foarte posibil ca fondul primitiv din noi – inclusiv al directorului X ori al primarului Y – să se revolte pe această cale (a lăsa să se jegosească minunăția pasajului Basarab) împotriva căpăstrului civilizat care ne-a fost impus, prin educație. Altă explicațiune nu văd – cu mintea mea cea proastă...

Întrucît sîntem țară liberă

(pînă sosi-vor la cîrmă muzulmanii), îmi dau și eu cu părerea.
Am impresia că discursul dnei Blandiana de la Cluj (veți ierta altminteri că l-am citit superficial...) îmi pare o primă luare de poziție mai serioasă, legat de atentatele din vestul continentului. Pînă acum fură articole de gazetă și-atît, din partea intelectualilor, respectiv reacții oficiale în limbaj Iohannis.
Nu mă pronunț dacă e nevoie de așa reacție mai serioasă, la nivelul diriguitorilor (fie și culturali), în momentul de față. Dacă dumnealor, cei de la universitatea clujeană, au găsit necesar – e dreptul dumnealor, a se fi alarmat mai devreme ca alții.

Aș minți să spun că am idee de situația la care urmează să mă refer. Mai exact, dacă pînă acum existase colaborare între ramura naționalistă gen Ana Blandiana și aceea a ardelenilor urmași (mai spălați) ai lui Funar. Pot spune doar că mai demult nu se înghițeau deloc. Iar acum par să fi devenit comilitoni. Și cu opinie apropiată (dacă nu identică) în privința alunecării musulmane spre vest.

Tot ca părere a mea.
Ramura naționalistă a dlui academician Pop, de una singură, nu-mi pare să posede greutate, pentru a fi luată în seamă fie și de susținătorii ei curenți.
Așa-mi pare.

Bănui că la mijloc e joaca din deceniile trecute, nițel pe calapodul ciobanului care tot alarma sătenii de venirea lupului. Acum, la sosirea unui adevărat pericol, dumnealor (eventual și plebeii din aval), nu știu să se descurce.
Într-un fel e normal, situația fiind de multă noutate, întru caracteristici. Genul de naționalism care le fu servit de la 1848 era unul privind interiorul Europei.

Că veni vorba, și mai prost stau ca putere de reacție naționaliștii de tip Vadim. O să-mi spuneți aici că ei au din construcție o gură mare. Atîta tot c-așa ceva, vocalitatea, e semn al slăbiciunii. Cu dînsa mergea la vreme de țarc sigur. Și cu adversar slabi.

Cum ziceam la debut, mi-s banale păreri.

Înc-o chestie.

Ne-am jucat mult cu vorbele mari în ultimele decenii,. Între ele, la loc de cinste, fiind naționalistele/ patrioticele. E tare interesat cum vom reacționa la vreun atentat, de data asta la noi (șanse nu-s multe, dar să luăm totuși ideea!). Acolo se va vedea cum stăm cu sîngele în instalație.

Boborul nostru fu și el precum ciobanul de care aminteam. Se dădea tare fără să aibă adversar.

PS

Reală sau ba, amenințarea cu pricina poate ne va fi un deranj util.

Privesc articolul

…dlui Liiceanu de aici.

N-am ce spune, erudiția autorului (ca să nu mai zic de-a lui Const. Noica) este mult aplaudabilă.

> *”Unei asemenea* Cuminţenii *şi înţelepciuni la nivelul cel mai de jos al omenescului Brâncuşi i-a dat un titlu pe care nu l-a luat direct din folclorul românesc, aşa cum îl va lua pe cel de „Măiastra“ pentru pasărea sa. În mitologia populară a ţării sale există: frumoasa pământului, greul pământului, uşurelul lui, fiul cîmpului, urîţenia pământului, urechea pământului, dar nu şi cuminţenia pământului. Dacă însă nu a luat titlul direct din folclor, Brâncuşi purta folclorul îndeajuns cu el spre a reflecta ceva din cuminţenia ţărănească a lumii de care, în 1907, abia se desprinsese.”*

Mica problemă este că, deseori, intelectualul își scapă din vedere animalicul. Și pe care i-l poți citi nu chiar cu mare efort.

> Pînă la urmă, a sta să freci ridichea – după ani și pe un întins cearceaf editorial – unui securist incult ține de banalele agresivitate, respectiv dor de apreciere socială.

La ideea asta mă trimiseseră zilele trecute niște spirite fine (cît și tinere). Discursul, priceperea – în cazul respectiv, de critică literară – le era indiscutabilă. Dar simțeai iute primitivul insuficient gestionat, din ei.

„Cine are onoare știe

… că adevărul cere tăcere acolo unde nu e rușine...”

Mă întreb – pornind de la citat – dacă posed onoare.

Pur și simplu vorba cu pricina îmi pare din alt film, departe de complexitatea unuia ca subsemnatul, a firii umane în general. Faptul că e vehiculată la greu prin lume și-o avea rostul ei, dar în ochii mei nu se lasă cu notă bună. Trec aici peste faptul că privesc neîncrezător pe-ăi care o vehiculează.

Onoare și suratele-i alcătuiesc niște mijloace rudimentare de aplicat inevitabil unui fond primitiv al subiecților. Dumnealor, tocmai dorind să complexeze bazalul cu pricina apelează la măreții!

Subsemnatul, în paralel, nu se află ușă de biserică. Dar nici nu apucat-a să deprindă trocul social: „îmbrățișezi stilul nostru întru dresură, și-ți va fi bine/binișor. Vei avea dreptul între altele să perorezi despre adevăr, dar să te cam doară în cot de el”.

Din acea postură, de anomalie (vorba ălora din Matrix) îmi permit a opina despre onoare (precum mai sus) sau altele. Nu pentru că aș fi vreun sfînt (la figurat)!

Își duce casa cu el

În sacoșe de rafie.

Citez din clasici

…(și modești foc, totodată...): „În general iau viața cum e, nu o trec prin furci caudine de urît sau frumos, de bine sau rău...”

> Te pomenești că peste vreo 50 ani o să-mi reproducă rrromînii de zor vorba asta, pe echivalentul Fb de atunci...!

În omntext, mă uitam ieri la o listă cu personalități ale Neamului. Și m-a străbătut un sentiment aiurea. Eminescu avea alături pe cutare și cutare, fără să fie întrebat dacă-i prinde bine compania...
E nasol cînd devii persoană publică, și mai ales după deces. Îți trece care ce vrea, în cont...).

PS
Ziceți că-mi apreciați optimismul? Și patriotismul – grație cărora plasez încă picior de romîn aici, peste o jumătate de veac...

> În context, al unui anumit apetit pentru patriotism, observam azi o chestie, la tipii ăia fini de la Digi24: 10 000 (ziceau ei) de prounioniști ieșiseră în stradă, la Chișinău.
> După știința mea, capitala Republicii transprutene are de la 300 000 locuitori în sus. Cei de la Digi titrară însă: „Chișinăul cere Unirea”.

Mulțumesc, nu.

M-am gîndit subit azi

… – ce părere ar fi avut azi tata, de opiniile politice sau ba ale fiului... Cele de la un 2016.
Bătrînul ar fi împlinit anul ăsta taman bine suta.

Inițial m-am temut de vreun sentiment neplăcut (și trădînd multă nemodestie din parte-mi), cum că s-ar fi simțit depășit...
Pe urmă mi-am amintit că nu era afectat – de felu-i – de inferiorități intelectuale. Asta nu neapărat datorită vreunei minți einsteiniene, ci – simt abia acum – pentru că așa au proiectat alții din familie, pe el, în copilărie...
Cum că are minte ageră.

Bon.
Revin.
Cred că și-ar fi avut lumea lui – de-ar fi supraviețuit – în materie de știute. Era mulțumit de ce realizase, în direcția aceea – a minții, chit că nu suise ierarhic prea tare...
Hm... Cît de mult contează vorbele favorabile, din copilărie...

E drept că ele nu au cum rezolva toate...
Lui tata i-au rămas destule nerezolvate – pe care și le pansa și el cum putea...

Din nou 'mda'...
Eternul sentiment, că nu am stat de vorbă îndeajuns cu părinții noștri, cei duși... Bașca greutatea în capul pieptului, cînd scriem chestii ca-n postul ăsta...

PS
Acum realizez că nimic-sfîntul în materie de gîndire de la tata îl am (chit că-i posibil ca fiul să fi trecut peste cal....). Am crezut că mi se trage de la un nerespect infantil al autorității familiale, extins apoi întregii lumi...

Îmi fuge gîndul la mica

… (oare?) șmecherie gazetărească, a unui post tv oarecare. Deși manifestația unionistă adunase zece mii de oameni, redacția titrase: „Chișinăul (adică tot, MO) vrea Unirea!”...

Minciunelele de genul ăsta au drept scop păstrarea coeziunii, combativității grupului PROPRIU de militanți. Nu că o sută de ani de-acum înainte ar influența vreun indecis întru problemă, cu atît mai puțin vreun adversar...

**

Noi la 1918 am avut unirea cu Basarabia pentru că s-a prăbușit țarismul, nu c-am dărîmat noi tăriile cerului politic ...

> *„Domnule, o distracție avem și noi – a crede că putem influența lumea – și vii matale ca un ticălos să ne-o strici... Rușine să-ți fie...”*

”Luciditatea unei femei extraordinare...”

E vorba de Ana Blandiana.

Eu – al lui Ordean – cred că mă aflu de asemenea un tip lucid. Ca urmare, nu prind la subsemnatul caracterizări umane de genul „extraordinar(ă)”...

Înțeleg perfect – totodată – că unei anumite (și numeroase) categorii umane nu-i captezi interesul decît prin așa temperate vorbe...

PS

Mă întrebați dacă nu mi-ar merge al naibii de bine la suflet afirmații că-s un tip extraordinar? Și-n general un cumul de calități ce nu s-a pomenit?

Cred că întîiul gînd mi-ar fugi alarmat la buzunarul cu portofelul.

Mă iau deseori la șuturi

… că-s acriturâ. Da' și sumedenie de compatrioți se află șmecheri pîn' la cer!

[Părinții victimelor de la Colectiv:] *”Ne-ați furat suficient 25 de ani, gata, lăsați-ne să trăim!”*

Auzi, d-aia nu trăiră ei! Ca să vezi, cine le furase 26 ani!
Doamne, sigur erai în formă, cînd te-ai apucat să ne plămădești?!

PS
Și așa părinți se află oameni. Cu copil răposat chiar, există niște nevoi personale de satisfăcut. Din gama primară. A noastră / oamenilor.

– Nevoia de-a te plînge de altul (cu destulă vindicativitate în spate).
– Setea de considerație.

Întrebați de unde știu asta? Păi de-o oglindă s-o fi găsit loc și la mine în casă, ce naiba!
Apoi, pentru că sosim de la același proiectant extralumesc, le pot vedea și la alții – subsemnatul posedînd totuși nu cel mai prost 'ochi' din lume...

„Au murit 64 de tineri...” (cei de la Colectiv)

În primul război mondial răposă jumătate de milion de compatrioți. De același ordin, în al doilea.
Aferații de cei 64 dorm bine mersi, de ăi duși prin tranșee, ori în spitale de tifos.
Mai aproape maieul decît paltonul...

S-au pus ieri niște așa numite *stele*

… pe Aleea celebrităților (actoricești): Ștefan Bănică sr., Dinu Manolache ș.a.

Există o atașare, în materie de actori și filme, de 'piese' vechi.
Mă miră – și atît – pasiunea pe care o fac inclusiv mai tineri pentru seria Brigada Diverse or 'Nea Mărin miliardar'. Dar iau lucrurile cum sînt. Oamenii aceia simt acea nevoie. Se simt bine la vizionarea lor. Rîd. Se bucură. Pleacă destinși apoi, din fața televizorului.

Eu m-am aflat tinerel la un 1970-75. Cred că ultimul lucru ce m-ar fi interesat ar fi fost filmele din urmă cu 30-40 ani, mai exact cele din deceniul patru. Or fi avut ele telefoane albe, dar mi-erau ca nuca în perete (cogenerii nu făceau nici ei pasiune, preferînd Giuliano Gemma ori „prostiile cu Alain Delon”, vorba lu Petre Popescu).
Nici ulterior nu m-au atras (excepție: „Casablanca”), iar asta pentru că era vorba de altă epocă, străină construcției mele interioare. Eventual mersului în viitor – dacă nu zic vorbă prea mare cumva.

Interesul publicului de azi spre pelicule românești din vechime constituie un semnal interesant...

*

Nițel în context.

Multă lume laudă / scrie despre anticomunismul poporului român. Mă uit însă că nimeni nu găsește aiurea vehicularea de vorbe precum „Parcul Moghioroș”.

Or, un anticomunist ar trebui să știe cine fu acela.

Dacă nu s-a interesat, anticomunismul său îi este precum atașamentul religios. Unde răsfoirea Bibliei îi e minimă.

Știu totuși că ideile politice ale une pături subțiri nu au treabă cu baza societății. Acolo esențial este a supraviețui / a o duce bine.

Restu-s fleacuri, utile poate doar la vreo șmecherie de lansat spre un seamăn, ori de liniștit vreo autoritate.

Dragoș Pătraru

… cel cu emisiunea de comedie nocturnă de la TVR – nu mi-i între preferințe. Privesc însă cum dau unii aurea cu el de pământ:

> *„ EXPLOZIV/Dragoș Pătraru, „vedeata” TVR, în Dosarul MAFIEI Ghiță! El era băiatul DE ÎNCREDERE pus să „EXECUTE” PROCURORUL INCOMOD!*

Chiar porniți la greu pe teleast, cei în cauză precizează:

> *„ Pătraru a confirmat vizita care i-a fost făcută acasă de ofiţerul BCCCO, Emanuel Saghel, înmânarea înscrisurilor de la adjunctul procurorului general adjunct al PCA Prahova, Aurelian Mihăilă, cât şi alte înscrisuri, dar a spus că având cunoştinţă de un conflict între procurorii Aurelian Mihăilă şi Mircea Negulescu **nu a publicat articole din materialele respective**.”*

Mi se pare just comentariul cuiva, la acel articol:
”Bun, dar materialele nu au fost publicate de Patraru, deci care e motivarea titlului vostru?”

Dacă stai să te gîndești, în spate la tot e dorința omului simplu, de 'sînge' cu orice preț...

> *„Si tu vrei sa traiesti in lux din bani furati de mafiotii din politica baietasule? Tu al cui ciripitor la secu ori activist comunist mai esti mai baietas, din ce neam de aristocrat comunist te mai tragi si tu? Vai de tara asta si de poporul asta! Deci de asta erai? Ba dar chiar toti sunteti zdruncinati la neuroni de lacomie si dragostea de bani nemunciti?”*

Ce i-o fi venit

… doamnei Blandiana?

„Laborioasa construcție a secolului 19 care a dat coeziune și sens statelor naționale a fost introdusă în baia de acizi a demitizării și deconstrucției, pentru a se putea înălța pe terenul pustiit un alt edificiu, dictatura mondialăa proletariatului,ieri, sau satul planetar, azi.
Satanizarea noțiunii de națiune, naționalitate, naționalism de către internaționalismul proletar sau de către political correctness*, chiar dacă are scopuri diferite, se manifestă cu aceeași violență și are aceleași victime: tradiția, mândria moștenirii din bătrâni și solidaritatea cu cei din neamul tău, neamul însemnând în același timp popor, dar și familie... "*

Probabil la mijloc se află vîrsta.
Dar nu în sensul insultelor, băşcăliei ce vizează îndeobște vîrsta a treia.

Îh!
Mi se face părul măciucă, sondînd un pic tărășenia...
Mă ia cu furie, dar și cu multă milă (nu aplicați – nici la ultima vorbă – definițiile curente!).

”Ce ne mai definește pe noi ca români?

Nu mă refer la sarmale și rachiu... Cu ce-a mai ramas să ne mândrim?”

Păi de ce trebuie să mă mîndresc? Mă aflu ok și așa.

Plus că nu simt nevoia să mă definesc. Mă simt bine și nedefinit – respirația-mi fiind în ambele cazuri tot de 16 ori pe minut. Iar filele vreunei cărți sunînd la fel, după ce o cobori din raft.
Cu atît mai puțin n-am nevoia a lua de mijloc al definirii taman românitatea.

PS
Am sentimentul că mîndria pomenită mai sus are două componente.

1. Niște calități (nițel umflate și eliminînd defecte)
2. ...spre care vrei neapărat să se uite careva, din jur.

Sigur ni s-a spus suficient, în copilăria noastră: „Fiule / Domnule elev, ești un om deosebit... Îmi crește plăcut inima, că vine așa o generație, după a noastră...”?

Privesc la o formulare

… a dlui Rareș Bogdan de la Realitatea TV și mă dumiresc încă un pic asupra modului în care funcționează sufletul nostru.
Cam ce are el nevoie. Cum dorește să i se vorbească.

Dau dreptul unora (multora...) a se exprima ca în materialul R.R. Cred că totuși nu pe-acest drum se va sosi vreodată la o societate mai puțin tensionată. Și favorizînd mai mult respect între membrii săi.
Pe care aceștia din urmă și-l revendică altminteri pe toate vocile.

”Astă-seară, la „Jocuri de Putere”:
FARA PRECEDENT: Cazul unei Doamne stigmatizate ca simte romaneste la "Jocuri de Putere"! Nu o sa va vina sa credeti ceea ce veti auzi si veti vedea!
Ora 21.00: CONDAMNAT LA 25 DE ANI DE TEMNIŢĂ GREA, ELIBERAT DUPĂ 8 ANI, DIN CARE 1 AN ŞI JUMĂTATE SINGUR ÎN CELULĂ. Ajunge profesor la Harvard, iar astăzi locuieşte la New York şi lucrează pentru campania lui Donald TRUMP, republicanul de la care americanii aşteaptă salvarea ţării. Ambii părinţi şi un frate, condamnaţi de comunişti, îi mor în puşcărie. Iar astă-seară vorbeşte, la „Jocuri de Putere”! Despre România ultimilor 25 de ani – Despre scrisoarea trimisă în 1992 către ruşi cu mesajul „nu ne trebuie Basarabia” – Despre Curtea Constituţională şi oamenii politici de astăzi – Despre cele 4 baze militare americane din România – Despre situaţia pensiilor – EXPLOZIV: Despre oamenii ruşilor în România!
22.15 INCENDIAR: Sigmatizata pt ca simte romaneste! Pusa la zid in propria tara! Scrisoare ce reinvie anii comunismului lui Dej si Groza in martie 2016! CAZ fara precedent ce va crea tensiuni uriase in societatea romaneasca. Slugoii ucid pentru a doua oara memoria unora ucisi de comunisti! JURNALIST CELEBRU PUS LA ZID!
Caz INCREDIBIL prezentat in aceasta seara la "Jocuri de Putere".
23.00 TAROM, EXTREMĂ URGENŢĂ! SITUAŢIE EXPLOZIVĂ LA COMPANIA AERIANĂ ROMÂNĂ. Continuă dezvăluirile despre cum a fost spoliată compania! NOI DEZVĂLUIRI DIN REPUBLICA „MAZĂRE”. Gunoiul în care se îngroapă gaşca fostului primar – Al doilea torţionar aproape de condamnare: cazul Ion Ficior – Blonda lui Măgureanu loveşte năpraznic, PANICĂ ÎNTRE PUTERNICII ZILEI
O emisiune marca „Rareş Bogdan” pe Realitatea TV şi Realitatea FM!”

Într-o lume (cea românească)

…plină de certitudini, am destule nedumeriri. Una dintre ele privește acest articol. *”Chişinăul ţipă, Bucureştiul tace”*

Ce le vine oare, autorului și cui o fi deasupra lui, de purced la așa ceva scriitură, la așa gest/gesturi? Așa o fi nevoia cititorului – pe care îl servim mintenaș? Mai exact, aceea echivalînd țipătul atît cu atitudinea corectă, cît și cu rezolvarea problemei (prea aduce cu reflexele primului an de viață...)?

S-or rezolva multe astfel, în ale *Venirii Basarabiei*, și nu simt eu?

Îndeobște, se spune că întrebările conțin și răspunsurile. E uite că ale mele nu posedă așa ceva.

Mă uit cum scrie

…un domn Mălin Bot, de la Evenimentul Zilei.
Și nu e singur, pe-acolo.

”Stiti care a fost reactia stupefianta dupa ce am spus aceste lucruri in fata membrilor CNA?
Radu Herjeu a ranjit satisfacut.
Monica Gubernat mi-a spus ca nu am "cei sapte ani de acasa", ca ma felicita pentru "teatru" si ca intr-un fel meritam sa fim linsati toti astia denigrati la comanda lui Voiculescu pentru ca avem noi bube in cap.
Cat de impertinent, lipsit de orice decenta si arogant trebuie sa fie cineva ca sa aiba o astfel de atitudine?
Pe banii mei si ai tai, astia isi bat joc de noi si protejeaza pe fata gasca infractorului Voiculescu.
Deci, am fost la sectia de politie sa sesizez agresiunea si politistul a ranjit spunand dispretuitor:
Pai e vina ta, ce cautai sa te plimbi seara pe strada cu fata asta care cere pumni. Eu iti spargeam si capul!...”

E posibil să vreau a trece pe careva strada. Cînd, se înțelege, acesta nu are chef de traversare.

Îmi pare că menirea presei românești nu-i de a îndrepta vreo stare generală de lucruri, în societate. Iar apoi, cînd ieșim prin Occident, să nu mai ducă aceia automat mîna la buzunarul cu portofel. Presa vizează – prin materialele și atitudinea ei – numai și numai defularea cititorului.

Îmi rămîne doar să urez tuturor mult succes, pe frumosul drum.

Într-un fel, îl pastișez aici

…pe-un domn Immanuel. Trăitor mai demult, la țărm de mare Baltică.

Necunoscut și neexplicat nu ni-i doar universul ce pleacă de la genele noastre spre infinitul cerului. Dar și cele din trupul pe care îl purtăm.

În ultimul existînd fizice, dar și nepalpabile.

Zic astea cu gînd la un vis (al meu și de-azi noapte). Nu contest că așa ceva reprezintă un mesaj – al unei instanțe din suflet. Pas de pricepe însă acel 'mail' , respectiv cum arată, ce vrea acel 'birou' interior!

Teoretic, te ia cu bîzdici, observînd cît de frunză ești în vîntul existenței...

Unii semeni reacționează sărind la gît Raed Arafat (secretarul de stat de la Sănătate). Cum că datorită lui și altor imperfecți (răuvoitori, firește) ne aflăm noi pierduți în spațiu.

Eu unul caut a accepta nebunia, cum că ne putem controla cam deloc *Înconjurul*. Se pare că rămîne (totuși) loc de respirat.

Prin viață

… angoasele-mi par să fie cele care ne mînă în trebi.

Zic astea cu ochii la afirmațiile unui candidat de primar. Îngrijorat, cu limbajul aferent, că inși cu dizabilități nu vor putea vota. În paralel, sînt (invitabil) cu ochi la panourile electorale ale altora – voitori și ei de primării bucureștene.

Un asemenea cetățean, la sectorul 6, nu-mi pare să aibă vreo treabă cu edilitățile. Niște buze cărnoase, de bonviveur. Ochi suficient de 'plecați', pentru a nu-i interesa de fapt activitatea ultra-concretă a primarului.

Îmi pun problema aici dacă nu-s păcălit de masca respectivului. Paaarcă nu.

Mai e o tînără femeie, firavă, cu dor de Sector 1. Ceva asemănător, îmi pare, și la dînsa. Aici îmi permit 'aroganța' suplimentară de-a medita ce, de fapt, s-ar potrivi firii ei.

Răspunsul mi-i sinistru. Mi-e teamă că nimic nu i-ar domoli disconfortul de zi cu zi. Al prezentei existențe.

> *O să mă întrebați cum ies eu însumi la așa examene.*
> *Nu știu, dar aș sta pregătit pentru orice grozăvie.*

E posibil, dacă nu cumva am lecturat eu prea multe trăznăi, ca scopurile false să aibă legătură cu mediul de formare. Cu familia. Cu visele înaintaților, părinți ori bunici.

Ăsta da, subiect de doctorat... – pentru cine posedă neuronii aferenți!

Noi ne plîngem de politicieni

… dar situația actuală mi se pare mai bună decît vremurile cînd ieșeam cu portretul cutărui tovarăș pe străzi.

PS
Mă uitam la tatăl îndurerat de victimă la Colectiv, care puncta frumooos că unii ne mănîncă ficații de 26 ani.
Ce fu înainte, nu se pune.

Cu sau fără progenitură dusă năpraznic (vorba religioșilor), omul rămîne om.

De-ale inconștientului

Adică ale fiarei umane.

I

O frumoasă zisă. Cu cireșii...
Ce alb... Ce frumos. Divin.

...Dar să nu vă pună naiba a solicita aceluia detalii.
Că ce face primăvara cu cireșii.
Veți avea parte de-o explozie clasa întîi.

II

Dl prelat de aici.
„Preoţimea românească a plătit cu propria viaţă pentru păstrarea identităţii de neam, limbă şi credinţă”

Dincolo de fizionomia umană (în sensul biologic...) a respectivului, de ins tratabil cu multă încredere. Și de modestia aparte, în a-și vorbi de bine categoria profesională.
După ce iei echipamentul genistului pornit la dezamorsat bombe, apucă-te a întreba pe Varlaam Ploieşteanul de ce-i obligatoriu să aveți ambii aceleași priorități.

Că poate pe tine te doare-n cot de acele unități (de neam șcl), întrucît alte ținte în viață.

Justificate

Dar, totuși, un pic ciudățenii..: „Trebuie sa ne golim de prea plinul Eu, ca sa mai intre in noi un pic de Dumnezeu.”
Petre Țuțea

Golitul cu pricina – dac-o fi posibil, în sine – cred că-i o treabă deloc simplă. Ce să mai spun de lăsat apoi un loc unde pasămite să intre Dumnezeu...
Trec aici peste faptul că nu-mi pare ca autorul Țuțea să fi deprins așa frumos obicei... Am îndoieli că logoreea lui se însoțea cu prezența Înaltului..

Repet, a se afla justificată vehicuarea unei așa idei. Dar nu pot ignora în paralel că e vorba de o simplă vorbă-drog, aruncată de-un cetățean cu apucături de ziarist: servește celuilalt ceea ce vrea acesta să audă. Iar în paralel pozează dînsul în grijat de sănătatea spirituală a nației / Universului.

PS
Cum o fi aia să intre Dumnezeu în noi?
S-ar putea la vehiculatorii citatelor de mai sus să nu poată lega două vorbe, legat de așa minunăție...

Toată stima pentru firea omului

Mioritic, în cazul de față.
Dar nu aplaud nevoia de a batjocori pe celălalt (și încă din prima frază a articolului tău!): *„Nu ştiu dacă ar avea vreun rost să-i spun tovarăşului Ghiţă că eu, de exemplu*...” (asta din debutul articolului!)
Mi-i o chestie de trei simplă ca țara asta să nu o ducă mai bine, cîtă vreme grija principală a majorității locuitorilor pare să fie stuchirea pe acet tipic.

Nu m-am înghesuit niciodată să vîntur o anumită vorbă, chit că în sine-s absolut de acord cu ea. E vorba de: ”A respecta pe celălalt înseamnă *a te respecta pe tine*...”
Departe de mine a izbuti așa atitudine, iar în paralel naiba știi cum mi-o fi – prin lume – limbajul inconștient.
Dar poate merită încercat...

PS

Apropo de stilul textului, cît și de figura autoarei, deseori îmi permit jocuri de imaginație... Cum se comporta acela / aceea pe la 12 ani, între amici și colegi.

Deși, e foarte posibil ca mitocănia vehementă să fi intervenit în toată splendoarea abia odată cu sosirea în meseria de jurnalist.

Sună minunat pasajul de mai jos…

Dar tot invenție (fie și sub iscălitură Nicu Alifantis) de la capăt la altul rămîne...:

”A fost o sfântă zi de vineri, iar calendarul arăta 31 martie 1933, când pe pământ a coborât un Înger blond. Când l-au văzut ursitoarele au cerut Dreptul la timp pentru a desluși Sensul iubirii ca O viziune a sentimentelor. Necuvintele lor, se rostogoleau În dulcele stil clasic, ca dintr-o Carte de citire, carte de iubire în Cartea de recitire precum Măreția frigului într-un Clar de inimă… Laus Ptolemaei au prins a șopti ursitoarele. 11 elegii au spus ca un descântec. Ca printr-o minune Oul și sfera s-au înălțat într-un Roșu vertical de la Alfa la Epica Magna desfăcând Noduri și semne printre Respirări. Astfel, pe Un pământ numit România s-a făcut Strigarea numelui. NICHITA!”

Care-i oare diferența dintre a plămădi gîdilături pentru un Ceaușescu ori Stalin, și acestea?

O să ziceți că astea-s invenții pentru un băiat de treabă. La așa categorie, pasămite se află voie….

Trec aici peste faptul că Stănescu a dus o existență destul de amărîtă, că doar nu a băut de-a rupt din prea mare comuniune cu frumusețea lumii...

Eu cred că (mi)-s întrebări / nedumeriri de bun simț...

*

Oare ce tării ale cerului se prăvălesc, dacă suporterul lui Nichita se exprimă mai naturel...: „Era un tip tare de treabă...”. Sau: „Mie-mi pică nemapomenit poezia lui...”

> Să nu puneți de-un sondaj, cîți au citit poezia respectivului, respectiv cîți au înțeles ceva de-acolo...

„Trebuie sa ne golim de prea plinul Eu

… ca sa mai intre in noi un pic de Dumnezeu.” (Petre Tutea)

E treabă complicată, a stabili cum e careva pătruns de Dumnezeu.

În opinia mea, omul apelat-a la Dumnezeu din motiv de protecție. A fi protejat presupune nu doar ferit de primejdii, dar și ca Acela să nu-și folosească forța în detrimentul nostru.

Adică să nu fie agresiv (cu noi).

A fi pătruns de Dumnezeu cred că echivalează cu a te simți liniștit, neamenințat.

E.

Și pornind de la astea.

Am sentimentul – privind la inșii care vorbesc despre Dumnezeu – că taman la ei lipsește ne-agresivitatea...

Tocmai ei nu se simt, de fapt și-n acel moment, bine în pielea proprie. Taman ei au o lipsă, căreia încearcă să-i aducă de la ceilalți considerație (eventual afecțiune).

Vorbele despre Dumnezeu sînt unele cu succes garantat!

Vreo comuniune cu Preaînaltul – pe cît e posibilă – cred că e precum dragostea.

Aia reală. Încerci să o ții doar pentru tine.

O să clamați la ultima vorbă despre egoism șcl.

Regret, dar terenul cu pricina nu are treabă cu morala. Ci ține, dacă nu cumva-s porc în exprimare, cu acuplatul fizic. Sau cu relația mamă – *bebe*.

Se face doar în doi.

Am limite

Nu pricep ce-i în mintea, în sufletul celor care scriu Dumnezeu prescurtat, ori cu minusculă (uneori, ambele!)...: *Dzeu, D-zeu, dumnezeu, dzeu* etc.

Dacă îi întrebi

…pe autorii imaginii, crezi că leagă două vorbe, cum e cu sănătatea respectivă?

Meditez de asemenea ce le vine, a trimite spre semeni chestia asta? Cînd, presupunem, ai copil la locul lui mental, cred că a bate toba e ultimul lucru de care îți arde...

În realitate, simt că-i vorba acolo de două lucruri.
Unu, să aprecieze lumea ce subiect înalt vehiculezi, eventual să creadă că ai copii brici, în ale sănătății cu capul.
Doi, tare ți-ai fi dorit așa ceva de la părinți, pentru a risipi din ceața sufletească personală, căreia altminteri nu-i poți pune un nume, o descriere...

PS
„ să aprecieze lumea ce subiect înalt vehculezi...”
Se înțelege că subsemnatul așterne aiurelile de aici tot pentru a părea deștept!

Nu izbutesc

…a respecta feministele.
Am sentimentul ca vor sa fie mai egale decit barbatii.
Ceea ce nu m-ar mira, căci dumnealor – pînă să fie doamne – se află oameni. Cu cheful de dominare aferent.

Avem nevoie ca de aer

… să batjocorim pre alții.
În plus, ăi ca mine nu pot trăi dacă nu se simt superiori altora.

„Și matale te afli om, coane.”

Piața Sudului, oră de vîrf

Agentul de circulație, om altminteri copt, împinge prompt un Renault Scénic – ramas în pană nici că se poate mai prost.
O face fara vreo ofuscare. Un pieton face insa haz, rural, de 'coborîrea' polițistului.

Legat de reproșurile vestimentare șcl

… aduse doamnei președinte, da, și eu aș iubi-o!

Să fiu eu sănătos cîte sufletești mi-ar rezolva, această apropiere de sferele înalte...
Cum, n-ati auzit de setea de putere? Și de meandrele prin care ajungem a ne-o satisface??

Cineva (vizibil din domeniu)

… pe siteul Republica ro, aduce din nou în discuție (in)utilitatea studiului limbii latine în clasa VIII.
Știrea mi-a sosit pe cînd mergeam cu metroul.
Întîiul reflex mi-a fost să dau ochi roată, în jur, pentru a sesiza cît va fi intervenit latina – studiată ori ba de dînșii – în formarea compatrioților aflați în vagon. Cu subiectivitatea aferentă, nu am mirosit să fi intervenit cu ceva – la pomeniții – răsfoirea vreunui Cicero ori conjugarea vreunui șirag de verbe.
După care, mi-am zis că acea limbă o fi de studiat – în primii 12 ani de școală – poate în domeniul umanist al liceelor. Care vrea, poate apoi să o descifreze cît dorește dînsul, prin vreo facultate specializată.

Cum ziceam, mi-i aici o simplă părere. După care subsemnatul se pune-a medita, de unde-o veni acest interes al multor dascăli, foarte posibil și al oficialităților pentru studiul latinei (și similarelor, întru efect în *massă*). Chit că pușiul zbanghiu ce sesiza lipsa hainelor împăratului nu era chiar idiot, resposabilii nu se obosesc a oferi detalii (unele viabile, nu povești). Atitudinea de bază-i că nu te duce pe dumneata capul, iar în paralel nu sesizezi ce modificări adus-a și aduce (în mult bine, poporului) buchisitul acelei limbi.

Mărturisesc a putea să-mi scape, unele motive, ale acelui interes oficial pentru latină. Unul mai departe de simplul orgoliu al învățaților (că ocupația lor își are rost), de pericolul suprimării unor catedre, de vreun sîc arătat spre unguri, cu originea noastră latină.
E de cercetat, ce și cum. Și neexistînd vreun contract pentru dibuirea lucrurilor.

Pentru a ne amuza de intelectualul Victor Ponta

… poate ar trebui să facem dovada că noi sîntem unii. Niște intelectuali adică.
Pe așa cîmp lucrurile / criteriile stau însă foarte vagi. Oricînd poate apărea vreun tip care să nege acea calitate a noastră (de posesor minte educată), eventual să ne arate că fructele mintoșeniei noastre nu-s neapărat de calitate. Iar vreun om de rînd să pomenească maliții despre ce anume însoțește mintea multă.

„Generaţia născută după 1989

…a ajuns în aceşti ani la maturitate. Şi, tocmai pentru că nu au respirat niciodată aerul viciat al comunismului, tinerii aceştia au forţa de a schimba lucruri care a lipsit vechii generaţii.”
Similar, o duduie îmi solicită ieri semnătură electorală, în sprijinul domnului care-i substitut de primar general. Îi spun că nu, mulțumesc, la care dînsa mă ia întru aparte sentimente... *„Nu vreți să meargă lucrurile mai bine?!...”*

Este încă o situație la care ești privit urît, dacă șezi prudent. Dacă strici iluziile multora (și socotelile foarte pragmatice ale altora).

Povestea asta cu dusul mai bine o tot aud din 1990 (nu mai pun la socoteală vorbele frumoase de dinainte...). Pînă la urmă, viața romînească și-a avut socoteala / mersul ei – nu chiar prin apropierea poveștilor electorale, a viselor noastre în general.

Ești luat urgent la pietre (îndeosebi pe ideea că te-a acrit bătrînțea-ți cea avansată), dacătele afirmi că nu prea putem interveni în mersul țării.

Nițel-nițel e posibil așa ceva (doar) cu propria persoană.

Supărarea pre politicieni

…adună toate deranjurile vizavi de (alți) semeni și de viață, pe care nu avem curaj să ni le recunoaștem.

În paralel, acea pornire pe rezultații urnelor spune destule și despre gradul nostru de infantilism.

Care infantilism poate fi, în sine, cît de cît onest sau ba.

Sînt neplăcute momentele

…în care observi că altul ți-e superior.

Plaja situațiilor unde te poți simți brusc mai (ni)mic decît altul e foarte extinsă.

„Scandalul cărnii EXPIRATE

…și spălate cu oțet și detergent scoate la iveală noi detalii IMPORTANTE. Când au ”BINEVOIT” autoritățile să controleze magazinele Profi și cum sunt PROTEJATE marile lanțuri”

.

Dacă mă pricep eu a citi dincolo de rîndurile acestea – recte dincolo de iritarea pe lanțurile de hipermarketuri -, deranjul cred că sosește din direcția pe care o imprimă acele mari magazine (alături de alți factori) mersului țării.

Și care nu place sponsorilor site-ului pomenit mai sus...

Unii de prin est.

Internetul, și cu precădere Facebook

... am eu impresia că infantilizează.
(„Acu' descoperișI, bre, America?!...”)

Nu zic astea de capăt de țară, nici revoltat-țiitor de principii morale în brațe. Îmi pare că, pe la noi barim, se exacerbează pe net superficalitatea, cît și lipsa de responsabilitate.
Se ia prima zisă din Ocean (acela virtual), și mai nimeni nu stă a o verifica! Dacă e adevărată. Dacă, pardon, a dormit bine.

ACUMA, dacă lucrurile stau așa, nu-i vreun bai. A trecut omenirea asta și peste ciudățenii mari mari.
După cum, dacă unor semeni le prinde bine așa, nu-mi rămîne decît să le urez distracție plăcută! Ultimele chestii nefiind chiar pe toate drumurile, în tărășenia asta numită Viață...

Mă feresc pe cît pot

…de vorba că altadata era (mai) bine.
Cu toate astea, meditez daca a mai existat – la noi – un interes atit de redus pentru informarea clasica, via presă. Aceasta, in favoarea depistarii (în știrile media) de simple detonatoare pentru umorile personale acumulate.

Nu știu (pasămite)

… de unde au aflat dl Tomac și convivii ca va fi cea mai mare moscheie din Europa. Si la care se va face pelerinaj ce nu s-a pomenit. L-as intreba doar ce e rau daca se petrece acel pelerinaj *di granda*. Vreau s-aud de la domnia sa ce-i rău, îngrozitor, distrugător de neam românesc în asta.
E și asta o șmecherie frumoasă, a plasa publicului/celuilalt scheletul pe care acesta din urma sa-și puna apoi toate fricile pe care le-adunat in ograda sufletului...
Care e problema cu acel pelerinaj? Că vor apărea cohorte de teroristi? Ha! Pai nu sintem noi cel mai destept, cel mai breaz popor din lume?? Ne rezista noua careva? Sa am pardon, dar estem cei mai cu moț din sistemul solar!
Asa am citit barim in gazetele noastre demne de acest nume... Si ni s-au laudat politicienii de felul dlui Tomac.

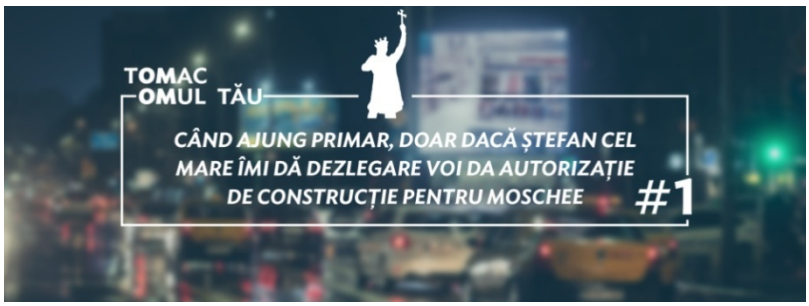

Gusturi

Tare-mi plac volumele domnului Boia...
Chit că înțeleg și eu cît pot, din ele. (dacă le-aș fi egal, nu m-ar mai interesa).

PS
Poate că inferioritatea asumată ține deschisă și capacitatea de învățare, pe acea direcție...

Pot scrie ce vor unii

… prin cărți de morală. Dar eu mă bucur de răul dlui Onțanu (luat la întrîbări de procurori taman cînd se pregătea pentru al cincilea mandat de primar al sectorului 2 bucureștean).
Căci mă aflu om. Și nu întorc al doilea obraz.

În 2003 atribuia – dacă subalternii lucrau de capul lor, îl privește – spațiul din fața restaurantului InterMacedonia (Piața Iancului, București) patronului Rudu. Din răspunsurile (întru... prostit) la sesizările subsemnatului, cît și din limbajul nonverbal al „controlorilor" de la Primăria mare, Guvern și cl am rămas cu sentimentul că se comisese o incorectitudine (cei de la MI se interesau străveziu cu cine aș fi în gașcă – eu fiind cu mine...).
Un spațiu scos din aria publică. Totul, în epoca în care pesediștii s-au crezut mai mult ca niciodată bătuți în cuie – aceea a lui Adrian Năstase, 2001-2004.

M-am așteptat ca dl Onțanu să nu fie reales în 2004 (iar o doamnă Boagiu să rezolve problema). Dar a fost reconfirmat. Atunci și ulterior.
Ceasul aduce însă ce nu aduc nici anul, nici scrutinul.

Prin urmare, îi transmit acum melodia grupului Cassa Locco. Aceea cu bucurat de lat țeapă.

PS
Un mare sforar în primărie sector 2 era un arhitect Pârvanu.

Era să întreb

…dacă de la chinezul respectiv pînă azi a izbutit vreunul a pune în practică trebile enumerate.
Pe urmă am realizat că, din principiu, (nici) nu avea cum.

Alea fiind simple povești de simțit bine. Cum că ești în stare, prin simplu joc al minții, a dobîndi aia sau aia.
Se înțelege că în spatele acelor lucruri, ajunse (la Paștele cailor) în brațele noastre, stă viața fără griji.
Nirvana curată.

Partea proastă pe aici este că eu pic de-al dracului (plus neam-prost) pentru așa observații. Că stric plăceri de a trăi. Că nu suport pe careva fericit în jur.

Prea mare diferență nu văd între iubitori Bacchus și extaziații de-așa vorbe. Este drept că ultimii nu lasă urme lichide pe trotuar.

PS
Pe aproape, mereu mă pun la zid pentru o mirare din anii trecuți. Cioran spune de Jeny Acterian că e lucidă ce nu s-a pomenit. Eu eram bestie, că îndrăzneam a socoti că marele gînditor vorbește și să se afle în treabă...

Cineva îndeamnă să mergem

… și să înlocuim politicienii corupți, măgari etcetera.
Mulțumesc, nu.
Să spun fiecărui alegător cît de deștept și moral e – păi asta mă depășește..

Oare cine-o fi fost mai cremene:

Carol I ori prezidentul nost' de azi?
Măcar atîta să prestez, de purcoiul de bani primit de la Cotroceni: io am încredere în tipul ăla molcom de-acolo. Idem în d. Cioloș.
Încredere nu înseamnă așteptat să vie fericirea de la respectivul.

PS1
Instinct, al meu.
De chiu de vai, sigmaringeanul întindea un deget sau două…
Chiar și-așa, încrederea mea rămîne aia de care v-am pomenit.

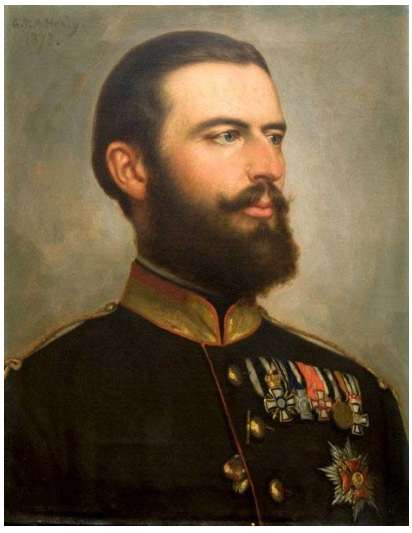

Iarna nu-i ca vara

Și nici primărie Sibiu nu-i identică Președinției țării.
Însă Iohannis, cu stilu-i cel hulit de plebe și de învățați, a făcut ceva treabă pe unde a fost...
Și nici faimă proastă e posibil a nu căpăta curînd, prin lume.

*

Între noi fiind vorba, iritarea noastră pe respectivul pleacă din banalul fapt că nu ne mîngîie pe creștet. Și nu ne spune a ne afla genii.
Unele la pătrat, se înțelege.

Plăcere

Mare.
Să-ți lași chipul mîngîiat de soare, în vreun ungher ferit de vîntulețul bucureștean al acestei zile.

Dacă poți opri nițel și gîndurile, cu atît mai bine...

Azi înjurăm contemporani

… și ne facem idoli in trecut.
Aceia, la viata lor, au fost si ei luați în tăbarcă de cogeneri – ultimii ducîndu-și semizeii și mai în amontele istoriei.
Vezi în acest sens pe Eminescu. C.A. Rosetti cel trecut de acesta prin toate apele e azi venerat. Cu statuie. Nu mai e tipul cu ochi de broască samd.
Idem un Eugeniu Carada.

Admir la oamenii fericiți

… faptul că știu să se bucure mai mult – decît noi, ceilalți – de lucrurile ori clipele pe care le au...

Una din dramele ființei omenești

… este că, la urmăăă, nu are cui să-și împărtășească impresiile (cele privind chestia numită viață).

Pentru așa observațiuni nu cred că găsește clienți nici măcar printre entitățile neumane care or popula *Dincolo*-ul...

Nasol.

„Da' dă unde știi matale asta?! Pe ce te bazezi? Că răposat n-ai fost!...”

Ai dreptate... Ziceam și eu să nu adorm.

.

Altminteri, e minunată pornirea sonoră a păsărelelor, dimineața.

Inițial se scapă sonor cîte-o zăpăcită, cînd deseori întunericul dacă e lumnat un pic de geana viitorului soare. Pe urmă se încurajează una pe alta.

Abia ceva mai tîrziu se pornească automobilele orașului.

Din lipsă a dispoziției, de multișor n-am mai căscat ochii la un răsărit...

M-ar speria azi imensitatea, sau (mari rău!) liniștea lui?

Privesc la umbra (unei sălcii)

… pe care soarele abia răsărit o proiectează pe blocul vecin. Pozez, convins a fi o minunăție.

Apoi îmi amintesc de imaginile matinale ale prietenei Corina, de la Omul Bucegilor.

E același soare...

„Mergi cât mai des la muzeu

.. ia cât mai des masa în oraș cu prietenii și chiar cu fostele iubiri....”

De ce nu m-or lăsa respectivii a-mi stabili eu prioritățile? Mai că nu-mi spun a fi tîmpit, aceia... Că nu știu ce-i util și frumos în viață.

A naibii e pielea pe dumnealor...

Absolut de curiozitate mă întreb dacă aceia încîntați de-așa sfaturi le și urmează...

„Se înțelege că nu. La mijloc e doar hocus-pocusul...”

Adică?

„Păi, sentimentul că ai și gustat din acele lucruri, dacă ele au trecut prin gînduri... Nimeni nu se obosește apoi a suna pe fosta, de-un rendez-vous...”

PS

Ideea de-a lua masa cu foste iubiri… Nu cred că e o treabă. Dimpotrivă.

Credeți-mă. N-am luat masa cu Vreuna, dar s-a întîmplat a le reîntîlni.

Sabie dureroasă prin rărunchi, și atît. Plus trist două zile.

Și nu din (multă) dragoste.

Mi-ar plăcea să iau vreodată un premiu

… la Observator (cultural) ori prin alte părți. Chit că insul ciudat care mă aflu ar avea probleme, în a ieși în fața unei săli pline.

Mi-or da lacrimile, atunci?

> *„Stai liniștit. Nu vei avea ocazia vreunei premieri.”*

Căutînd altele

… dau de un material al reginei Maria. Pasaje dintr-o carte a ei, mai exact:

> *Regele Ferdinand avea o fire sfioasă; nu-i plăcea să se impună şi arăta o oarecare încetineală când trebuia să ia o hotărâre. În firea mea, dimpotrivă, nu încăpea şovăire; greutăţile păreau că nu-mi îndoiesc energia; era în mine o vioiciune sănătoasă ce se rezema pe un nedomolit simţ al umorului, care avea darul să uşureze clipele cele mai încordate.*
> […]
> *La mine nu era niciodată nimic socotit dinainte: aveam o fire deschisă şi cutezătoare şi nu mă dădeam la o parte de la orice primejdie, nepregătindu-mi nici o portiţă de scăpare; eram totdeauna gata să lupt sau să cad în slujba credinţelor mele; n-aveam nimic din diplomatul viclean. Totdeauna am fost îmboldită de un nestăvilit instinct de a fi de folos fără să stau vreodată să cântăresc dacă hotărârile mele pripite erau înţelepte sau nu, dacă aveau să mă expună să fiu nedrept judecată sau rău înţeleasă. Un altruism spontan şi neprecupeţit e cheia firii mele; sunt nevoită să spun aceste lucruri, pentru ca astfel să lămuresc mai bine faptele mele şi purtarea mea în tot timpul domniei regelui Ferdinand.*

Multă lume o urcă pe soclu. Ce măreție de femeie, ce etc.

Nu punctez cele de aici din invidie. Arăt doar mecanismul datorită căruia mă aflu cu punct de vedere diferit.

În fața unui așa text (princiar), și dincolo de vreo grabă a o declara nemaipomenită pe autoare, o primă și generală grijă este de a-mi face o părere exactă despre situație.

... Probabil de aici se despart drumurile. Unii procedează ca mine, alții se aruncă în rozul entuziasmului creator de statui (despre motive, se poate discuta...).

.

Revenind la subsematul, gînd automat este a căuta texte despre persoanaj (reamintesc, e vorba de regina Maria), în paralel grijind să privesc nu tocmai credul textul ei. Acea incredulitate îmi pare a fi o calitate hulită între oameni. Și legat de care riști să te vezi etichetat drept un acrit de viață carele se uită bănuitor oriunde – în astă umanitate foarte de treabă.

Or, poate-i absolut normal să stai prudent, într-o mare de oameni pe care valurile interioare îi joacă la greu, ei neposedînd în răstimp vreo cîrmă. Se înțelege că nici nu e obligatoriu a deține vreuna, dacă nu simt nevoia!

Poate-i interesant ce se petrece cînd atragi atenția vreunui „statuist”că lucrurile șed mai complexe. Că uite ce părere, legat de suverană ori de întîmplările prezentate de ea, cutare autor...

Unii refulează scurt întru sugestia (mea) primită. Răspunzîndu-ți de altele.

Nu puțini se înfurie. Căci le strici acel 'cocoon' în care se simt bine, iar în paralel l-au confecționat foarte iute.

Îndrăznesc (eu) a identifica acolo un copil țîfnos (de care, la bani mărunți, nu-i lipsit nici subsemnatul)

PS

Nu m-aș jena foarte mult pentru acest gen de scrise. Putînd fi acuzat liniștit de lipsă a modestiei, priveam la ce scria un Mihail Sebastian în Jurnalul său, la un 1940.

> *Luni, 22 ianuarie 1940 Multă muzică toată săptămâna, şi de tot felul. Ca de obicei, Bach, Mozart, Beethoven. Într-o seară, un poem simfonic de Franck, foarte frumos, Psyche.*
> *Zoe, pe care n-am mai văzut-o de atâta vreme şi cu care mi se părea că nu mai am nimic în comun, a fost la mine sâmbătă seara, înainte de plecarea ei la Braşov, intrigată, iubitoare, frumoasă, bună de ţinut în braţe, caldă, catifelată. Puţin mai sceptic să fi fost – şi n-aş fi avut să-i reproşez nimic acestei seri, pe care n-am căutat-o şi nici n-o aşteptam.*
> *E o fată deosebită, Zoe, chiar în pitoreştile ei defecte şi în dezarmanta ingenuitate cu care face unele lucruri odioase (obiectiv "odioase", cum e de exemplu întâmplarea cu amantul lui Tantzi Cocea, de la care ea, Zoe, primeşte bani).*
> *Duminică, 28 ianuarie 1940 [...] Aseară, de la Paris, din nou Quatuorul de Ravel, care îmi place mereu mai mult. Azi-dimineaţă, de la Paris, o sonată de Mozart (foarte beethoveniană mi s-a părut) şi pe urmă, de la Berlin, un trio delicios tot de Mozart. În sfârşit, de la Bucureşti, a patra simfonie de Beethoven.*
> *Zoe îmi telefonează serile de la Braşov. Nici plecarea asta nu va fi ruptura pe care o decisesem?*
> *Miercuri, 21 februarie 1940 La Braşov, o zi de mare amor. Zoe, drăguţă, iubitoare. Singuri la Scheeser, aveam impresia că suntem departe de oraş. Îmi place uneori sa mimez fericirea.*
> *Leni, zărită un moment în camera ei, la "Aro". Mi s-a părut deosebit de urâtă.*
> *Coincidenţă amuzantă, prezenţa noastră – Leni, Zoe, eu – la Braşov, în aceeaşi zi. Ca în ultimul capitol din* Accidentul.
> *Luni, 26 februarie 1940 Amantul lui Tantzi Cocea (acel "Miciu" de care-mi tot vorbeşte Zoe) este Ciulley. Prin urmare Zoe primeşte bani de la Ciulley! Destăinuirea mi-a făcut-o Gina Cocea, care a fost într-una din serile trecute la mine, împreună cu Ghiţă Ionescu.*

Sînt totuși relatări de copil, reproducînd diurne de tabloid (deși n-o să mă credeți, MS mi-i un autor pe care îl simpatizez mult)…

Bineînțeles că, legat de rînduri el, respectiv ale mele, esențială este cererea pieței. Presupunînd că vreunii scriu mai destupat, poa' să nu se uite nimeni la producțiunile lor.

PS2

Căutînd imagini regina Maria pentru ilustrat aici, îmi sare încă o dată în ochi diferența dintre ea, cea reală (energică la greu) și modul cum ținea să apară în fotografii.

Opinasem în context, mai demult, că ținea inconștient să placă cuiva din vremuri ale sale demult duse...

Am rămas cu gîndul

…la piesele clasice amintite cu extaz (și aflîndu-i-se ca aerul, după cît pare) de Mihail Sebastian.

.

> *„Miercuri, 10 ianuarie 1940 De la Viena, un Quatuor pentru pian şi coarde de Mozart (K. 493).*
> *Vineri, 12 ianuarie 1940 Aseară, de la Breslau, un concert de Mozart pentru flaut şi orchestră.*
> *Alaltăseară, de la Deutschlandsander, Simfonia de Mozart pentru două orchestre [...]*
> *Luni, 22 ianuarie 1940 Multă muzică toată săptămâna, şi de tot felul. Ca de obicei, Bach, Mozart, Beethoven. Într-o seară, un poem simfonic de Franck, foarte frumos, Psyche..."*

Eu n-aș avea nimic cu așa producțiuni dacă destui (nu e cazul lui M.S.!) nu le-ar declara nemaipomenite. Iar în paralel îți pun diverse ștampile neplăcute, dacă te nimerești a privi critic (inteligent?) fenomenul.

La o adică, am sentimentul măricel că și în spatele lumii fine (nu departe de ambalaj) se ascund tot primitivi. Priviți-i cum sar în sus, dacă îi calci nițel pe bătături.

Cine nu e primitiv, mă întrebați?

Păi, eu cred că-i acela care posedă știință de fenomen. De faptul că e un primitiv, dresat/liniștit via educația socială. Paradoxal, acesta riscă să explodeze mai greu, la micile și numeroasele ace care amenință balonul umflat bine al aparențelor noastre...

> *„Așa o fi, cum zici.. Dar acei aparent primitivi supraviețuiesc mai bine, mai destins decît ultima categorie, sub soare..."*

PS

Mie-mi place de pildă Carlos Santana, cu „Europa".

O să ziceți că ăsta nu rezistă peste veacuri. Între noi fie vorba, nici Ludwig nu rezista, dacă nu avea nevoie Societatea de așa ceva – ca liant al țarcului său.

Noi sîntem porniți la greu

… pre politicieni.

Poate-i redusă foc aria de realitate știută mie, dar nu am auzit unul să se întrebe cu ce funcționează – de pildă – sediul partidului X, din Văscăuți.

> *„Ăștia fură, domne! Că știu io!..."*
> *.*

Se prea poate, dar aiasta nu schimbă datele problemei. Plus că pierd niște ceasuri, pe la sediul acela – în vreme ce noi stăm la cîrciumă și bîrfim crunt politicienii...

Oi idealiza un pic, eu, dar de meditat poate tot e...

> *„Așa ești matale mereu, Gică-Contra...!"*

“Iubirea este Lumină, este gravitaţie, este putere

… este Dumnezeu. Iubirea este o FORŢĂ UNIVERSALĂ!”

Observ o chestie.
Apelăm la așa zise (ale Marilor) cînd voim un efect nemaipomenit, dar noi nu putem produce așa voroave... Nu ne putem mulțumi cu spuse ale noastre, dar cu efecte mai mititele (sau generînd dureroase flituri peste nas, de la tipi zice-se deștepți...)

Că veni vorba, șed a mă întreba de-am căzut vreodată la citate de acest fel.
Parcă nu.

Au existat și există bucăți care mă încîntă. Mult chiar.
Atîta doar că-n paralel se ivesc mereu noi bucăți frumoase, ale altora. Bașca încropiri ale subsemnatului fie și bazate pe deșteptăciuni straniere (dar sînt ale mele!).

Pomenesc unei cunoștințe aici

… că, de niște multe decenii, mă aflu îndrăgostit de muzica unui (primitiv, oarecum) Gary Glitter.
Asta nu oprește însă vreo deschidere către alte genuri.
Deși acum vreo zece ani auzeam pe la serviciu (o revistă oarecare) despre Shukar Collective, doar de vreo trei luni downloadez de pe net ceva de-al lor, iar de ascultat o fac de fix o zi.

Mie.
Mi se pare mai mult decît interesantă, muzica lor.
.
Nu le fac statuie și pentru că vor sosi curînd și alte piese faine, ale altora (cine zicea că raiul e în cer?).

PS
Azi m-am dus la acea muzică țigănească (destupată foc, zic eu) indirect, sufletul voind de fapt – din senin – să se amuze cu vorba lui Tamango despre Pleșu (parcă legată de-o campanie pro-„Dilema”).
N-am găsit-o pe YouTube, dar am dat de una (la fel de haioasă) despre HR Patapievici.
Iar în paralel am lăsat acea piesă a curge...

Simt nevoia undeva

.. din tactică retorică, să adaug finalmente intervenției mele mențiunea: „E părerea subsemnatului, și-atît...”
Realizez subit că o mare teamă a noastră – rămasă probabil din copilărie – este ca preopinentul să nu convingă asistența... E vorba de *toată* asistență, care totodată posedă însușirile aceleia cunoscute de noi, cîndva.
Cînd eram unul mititel (8-9 ani?), iar ăi din jur – diverse vîrste apropiate – puteau lăsa baltă interesul pentru persoana noastră.

Ce e rău în așa plecat al acelora de lîngă noi, cîtă vreme există și alternativa – mai rea – pumnilor ori a șuturilor? Păi e, căci avem nevoie ca de apă a fi vedete. Cu toți căscînd gura la noi (nici nu mai contează că asta se întîmplă rarisim...).

În context, și încheind, pare să ne pice prost rău, cînd seamănul nostru (valoric) ajunge vedetă.

Doare.

Sînt curios dacă dl C.T. Popescu

… este fiară din fire, ori se străduie a corespunde fișei postului. Aceea de gazetar – care trebuie a servi ce dorește publicul (românesc și de la un 2016).

> *„Monumentul Colectiv urma să fie ridicat într-un parc din sectorul 4, într-un sit sacru: zona grătarelor, unde fumul jertfelor se ridică spre cer. În acest loc, trebuie să fi rostit Marean Vanghelie istoricele cuvinte: „Opriți grătarele, vorbește domnul Geoană!”.*

Parcă pe vremuri nu era așa acru. Stil nefericit de a senectiza (îmbătrîni)?

Pomeneam în ultimu-mi post

…despre a îmbătrîni. În paralel (și anterior), un site ne întreba ce misiune spirituală avem prin viață.

Unuia ca mine din start îi sună prost, ideea de 'misiune spirituală'... Nu puțini o iau însă în serios (educația ne-a băgat în sînge a fi o chestie măreață).

A te da preocupat (inerent, superficial!) de idee face bine în două direcții. Față de tine însuși (crești în ochii-ți căci mesajul inconștient al Societății este c-ăl preocupat de-așa idei e Mare, vere!), dar și față de ceilalți – pe motive legate de zisele parantezei anterioare.

Partea neplăcută este că apare la un moment dat – nici nu mai contează cînd – o epocă a noastră cînd poveștile (de diverse tipuri, altminteri) nu mai funcționează Și generează tristețe ori acreală (deseori amîndouă – uitați-vă la mine!).

PS

Răspunsurile siteului în cauză vin la fix pe (vorba cea galică) mare sete a noastră. Mie, de pildă, îmi ziseră că să vezi ce mă voi strădui – a îndrepta greșeli și viață a altora... Cu greu m-a stăpînit rațiunea a nu le lua în serios...

„Bine a zis Petre Țuțea

… Am stat 13 ani în temniţă pentru un popor de idioţi”

Din start: a face pe altul idiot nu garantează a fi de alt tip al inteligenței...
Apoi, cînd (să presupunem!) ajungi la bulău pentru acțiuni salvat popor român, întreabă-l și pe Acela – poporul în cauză – dacă are nevoie de așa ceva.
Dacă nu, avem o problemă...

Ea exista, de fapt, din start. Că Țuțea nu cunoștea clientul (amintitul P.*R.*). Da-l consideră idiot...
Și că dînsul e de vină (matur zis, nu?), pentru anii lui de gherlă lui Petre Țuțea – între intimi, *Românul-absolut*...

PS
Legat de poza pe care o aleg aici, pasămite eu-s ticălosul, că fac mișto de biata bătrînețe a omului... Credeți însă că-i venise vreo înțelepciune la cap, în acea etapă? Da' de unde!...
Vorba de sus de tot cam atunci e zvîrlită (cine cădea pe spate, cu același prilej, nu mai contează...)...

Știți cum arată un vînzător de neam?

E acela care solicită informații mai puțin părtinitoare privind *Fîntîna Albă, 1941*.
Nu de alta, dar în cele circulînd acum prea se simte gheara leului.
Cel ultranaționalist.

„Radu Cosaşu (Oscar Rohrlich)

…’Viaţa ficţiunii după o revoluţie’.”

Bineînțeles că dl Cosașu posedă o situație etnică aparte... Dar eu unul nu am reușit a-mi schimba vreodată simpatiile politice. De pe la 14 ani mă aflu de dreapta („Europa liberă” a pus și ea un umăr, aici...). O afiliere sufletească ponderată, cred.

Admit că oamenii sînt sub vremi.
Eventual sub marea dorință de afirmare care ne cuprinde pe toți pe la 20 ani. Cînd nu e neapărat moft a te realiza cu orice preț, ci necesitate a viețuirii proximei familii. A perpetuării speciei.
Nu-i neapărat o batere de cîmpi, ce spun imediat mai sus, ci o încercare de-a pricepe oportunismul politic de după WWII. Eventual pe cel dintotdeauna.

Cuvîntul 'suflet'

(chit că nu am studiat îndeajuns) nu cred că ține de garderoba semantică a psihanalizei.
Deci îl trag un pic forțat în cîmpul acesteia. Iar apoi opinez că-i foarte dificil (e un mod de-a spune imposibil) de a ți-l cunoaște prin intermediul conștientului.

O să ziceți că cum moaș-sa îmi dau eu cu părerea, despre acel suflet, cîtă vreme aici agrăiește exclusiv conștientul subsemnatului.
Corect.
Dar tot apuc a simți cît de iute o întind nenumărații puradei ai sufletului, cînd se apropie lumina conștientului de ei...

„Pe 4 aprilie s-a născut Andrei Tarkovski.”

O chestie poate mai rar spusă...
Un tip declarat socialmente drept valoros este o treabă un pic artificială, spre care aderăm mai multor mai puțin oportunist (deseori și snob).
Am toată simpatia pentru vreun Tarkovski, pentru cine l-o citit cu adevărat – dar inima-mi își are particularitățile ei. Întorsăturile ei. Îi poate plăcea azi cutare, iar mîine altele. Mi-a plăcut cîndva, dintre filmele consacrate, „Blow-up” al lui Antonioni. Și tot în bună parte cu inima, pentru că mă aflam pozar precum eroul principal.
Azi îl stimez, dar nu țin a-i da 'start', de pe hard-ul computerului. O fi la mijloc și vreun refuz de a-mi constata dureroasă nostalgie, că acele vremuri (cînd priveam pelicula în picioarele sălii, la Union) s-au dus.
Bineînțeles, alții au liber din partea-mi de-a aplauda orice. Și de a glosa priceput pe marginea a ce ia Oscarul.

Candidează, din nou, dl Sebastian B. (nu am stat a reține exact, unde)

În paralel, la sectorul patru încearcă un tip mititel, care se produce îndeobște în platouri a la RomaniaTV.
E mare, setea noastră de notorietate...

Pe mititelul din urmă îl înțeleg. În bună parte și pe domnul B[odu]. Care face parte din categoria celor săltați sub reflectoare înainte de vreme.
De soartă, de establishmentul politic.
Apoi, inerent, sînt coborîți de acolo.
S-au obișnuit însă cu înălțimile. Și doresc a reveni. Nerealizînd că întîia ascensiune le-a fost o șansă și-atît (cîți nu beneficiem de așa cevca...?).

Neangajamentul care le-a fost inițal atu le devine acum handicap. Căci nu au putere de a o lua într-un partid măcar măcar de la jumătatea ierarhiei...

PS

Are ochii la fel de tulburați ca ai mei...

PS2

Apropo de ochi, dacă tot intru zilnic într-o stație de metrou oarecare, caut a citi cartea din ochii candidatului local (v. foto). Și pe aceea a societății românești de 2016, lecturabilă și ea un pic din acel 'cort' electoral.

Să aveți o zi bună!

„Partidele mari din România

sunt structuri putrede, mâncate de corupția generalizată, care a măcinat administrația publică la toate nivelurile, a secătuit resursele țării, a distrus ideile de reformă și de dezvoltare accelarată cu sprijin european."

În nemernicia mé.

Am îndoieli că tipul de aici vede bine lucrurile, iar în consecință că de pe la așa vorbe poate porni vreo îndreptare. Asta presupunînd că îndreptarea e posibilă, și altfel decît vrea Viața – cea atît de capul ei...

În rest, îi înțeleg dorința de a-și defula adunatele. Pe un' s-o putea.

Destui procedăm așa.

PS

O cunoștință îmi reproșa ieri – la scrise asemănătoare ălor de mai sus – că mă aflu după băutură.

Mai punea acolo niște amabilități – despre care aș minți că mi-au picat bine.

După ceva timp m-am prins că ˇintrasem într-un conflict oarecum ciudat (chit că există pe toate drumurile). Eu o călcasem – aproape fără să știu – pe o 'coadă'. E vorba de intenția ca la un 80 ani să fie atrăgătoare /

'stylish'. Probabil fără să aibe nici ea idee ce resort adînc îi fusese călcat, a decis a-mi înapoia durerea produsă. Și m-a luat pe căi unde intuia dumneaei că aș fi vulnerabil.

Și chiar eram.

Iar asta nu pentru c-aș fi avut clondir în preajmă, ci pentru că găseam acuza mult nedreaptă.

Supărarea dumneaei, intuiesc, venea și din faptul că vorbele-mi picaseră prost amicelor Fb, martore, iar în paralel nutrind aceleași planuri de viitor.

Să fie stilish cu tot cu epiderma octogenară, cîndva.

Teoretic, mă aflu un 'iohannist'

Care-l vorbește de binișor, pe domnul acela de la Cotroceni. Afirmațiile mele despre dînsul aflîndu-se – cred, ponderate.

În paralel, am dramul de imaginație să realizez cam care-i atmosfera în echipele conduse de dumnealui. Și cum se cataloghează așa ceva – atmosfera cu pricina – în psihologie (nu voi da însă idei adversarilor domniei sale...).

În paralel. Și om aflîndu-mă.

Mi se face aproape rău, văzînd cum acționează tabăra adversară președintelui. Să-i freci ridichea (pe totul aferent), că-n vizita recentă SUA nu a vorbit în tête-a-tête cu alde cutare – păi asta mă lasă în continuare sprijinitor al demnitarului în chestiune...

Dl Cristian Tudor Popescu

….execută poate corect suma de mici orori bucureștene, pe post de statui publice.

De pildă: „<chifteaua în frigare>, <cartoful în țeapă>, <scobitoarea cu măslină>, <țeapa de miliarde> din Piața Revoluției...”

Mă întreb însă brusc, și cu ochii la exprimarea noastră curentă, dacă nu cumva tocmai acele monumente ne sînt cel mai potrivită carte de vizită?

Zic asta și realizînd că nu se ridicară foarte multe ONG-uri împotriva lor...

În paralel.

Și pornind de la vorba: „...această insultă în piatră la adresa morților Revoluției și a bunului simț...”

Dacă glonțul trecea la o palmă alături de erou, ghici cum s-ar fi exprimat respectivul după 26 ani, la vreo rubrică de comentarii net?

Exercițiul de imaginație poate fi executat și invers. Cum am fi elogiat, înalt, vreo actuală gură turburată de pe aici.

PS1

Am căzut de tot pe gînduri... Părerea-mi despre românii interbelici mi-i temperată, dar carte de vizită a dumnealor, întru statui, se află totuși un Mestrovic...

PS2

Mă puteți acuza liniștiți de idei fixe, respectiv de ultra-vîții – dar asupra țepei cu pricina tot freudian e de privit...

Aud că-i zice „al Renașterii”, acelui monument din Piața Revoluției. Bănui că se află blindat, în privința poveștilor eroice, dar am apucat să-l văd pe autor de vreo trei ori, pe-o singură placă lămuritoare, de la baza tărășeniei...

Mai că nu s-a trecut în postura de femeie serviciu...

E de-al nostru.

Apropo de o paralelă

….executată de subsemnatul ieri, între Carol I și foarte hulitul azi Iohannis.

Să te ții doctorate peste 50 ani, că ce domni de treabă au fost ambii. Cît bine au făcut ei țării (sper a supraviețui Dumneaei pînă atunci!), nu ca ticăloșii diriguitori de la 2066...

Hai să ne imaginăm împreună.

Nume de străzi.

Simpozioane

Interviuri luate unor nepoți sibieni.

Dezveliri de statui.

Șcl.

Întrucît sîntem țară liberă

… (pînă sosi-vor la cîrmă muzulmanii), îmi dau și eu cu părerea.

Am impresia că discursul dnei Blandiana de la Cluj (veți ierta altminteri că l-am citit superficial...) îmi pare o primă luare de poziție mai serioasă, legat de atentatele din vestul continentului. Pînă acum fură articole de gazetă și-atît, din partea intelectualilor, respectiv reacții oficiale în limbaj Iohannis.

Nu mă pronunț dacă e nevoie de așa reacție mai serioasă, la nivelul diriguitorilor (fie și culturali), în momentul de față. Dacă dumnealor, cei de la universitatea clujeană, au găsit necesar – e dreptul dumnealor, a se fi alarmat mai devreme ca alții.

Aș mînți să spun că am idee de situația la care urmează să mă refer. Mai exact, dacă pînă acum existase colaborare între ramura naționalistă gen Ana Blandiana și aceea a ardelenilor urmași (mai spălați) ai lui Funar. Pot spune doar că mai demult nu se înghițeau deloc.

Cert este că acum par să fi devenit comilitoni. Și cu opinie apropiată (dacă nu identică) în privința alunecării musulmane spre vest.

Tot ca părere a mea.

Ramura naționalistă a dlui academician Pop, de una singură, nu-mi pare să posede greutate, pentru a fi luată în seamă fie și de susținătorii ei curenți. Așa-mi pare. Bănui că la mijloc e joaca din deceniile trecute, nițel pe calapodul ciobanului care tot alarma sătenii de venirea lupului. Acum, la sosirea unui adevărat pericol, dumnealor (eventual și plebeii din aval), nu știu să se descurce.

Într-un fel e normal, situația fiind de multă noutate, întru caracteristici. Genul de naționalism care le fu servit de la 1848 era unul privind interiorul Europei.

Că veni vorba, și mai prost stau ca putere de reacție naționaliștii de tip Vadim. O să-mi spuneți aici că ei au din construcție o gură mare. Atîta tot c-așa ceva, vocalitatea, e semn al slăbiciunii. Cu dînsa mergea la vreme de țarc sigur. Și cu adversar slabi.

Cum ziceam la debut, mi-s banale păreri.

Înc-o chestie.

Ne-am jucat mult cu vorbele mari în ultimele decenii. Între ele, la loc de cinste, fiind naționalistele / patrioticele. E tare interesat cum vom reacționa la vreun atentat, de data asta la noi (șanse nu-s multe, dar să luăm totuși ideea!). Acolo se va vedea cum stăm cu sîngele în instalație.

Boborul nostru fu și el precum ciobanul de care aminteam. Se dădea tare fără să aibă adversar.

PS

Reală sau ba, amenințarea cu pricina poate ne va fi un deranj util.

“Epoca noastră seamănă izbitor

..cu cea de la finalul Imperiului Roman”
Se înțelege că fiecare avem dreptul la o părere. Inclusiv dna Blandiana, mai sus.

Ok.
Pun răul înainte, că ajunserăm spritualicește vai de steaua noastră, a europenilor... (aș puncta aici că autoarea nu pare să fi mirosit asta, pînă la sosirea buzduganului musulman, antemergător). Subzistă totuși o diferență. Europa cea urmînd să pice ca un castel de cărți are un aliat. Statele Unite. Care nu-mi par deloc la final de carieră. Și care ne-au sprijinit (fără ca nevoia noastră de așa ceva să fie de notă bună) în războiele mondiale.
Cu nerespect pentru regulile jocului occidental s-au aflat atunci ba prusacii, ba sovieticii.

Oare cei din Senegal

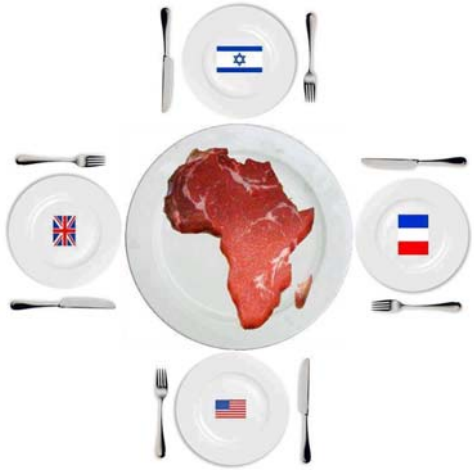

… să zicem, ar fi dus-o azi mai prost dacă nu intervenea sinistrul colonialism francez?
Pînă la urmă, și în spatele pozei de aici e tot supărarea (a cititorului gazetei occidentale) că nu-i vin toate necesitățile de-a gata, de la 'adulți'...

”Ce ne mai defineste pe noi ca români?

…Nu ma refer la sarmale si rachiu... Cu ce-a mai ramas sa ne mândrim?”

Păi de ce trebuie să mă mîndresc?
Mă aflu ok și așa.

Plus că nu simt nevoia să mă definesc. Mă simt bine și nedefinit – respirația-mi fiind în ambele cazuri tot de 16 ori pe minut. Iar filele vreunei cărți sunînd la fel, după ce o cobori din raft.
Cu atît mai puțin n-am nevoia a lua de mijloc al definirii taman românitatea.

PS
Am sentimentul că mîndria pomenită mai sus are două componente.
1. Niște calități (nițel umflate și eliminînd defecte)
2. ...spre care vrei neapărat să se uite careva, din jur.

Sigur ni s-a spus suficient, în copilăria noastră: „Fiule / Domnule elev, ești un om deosebit... Îmi crește plăcut inima, că vine așa o generație, după a noastră...”
n
Mi-ar plăcea să fiu ceea ce se numește formator-de-opinie.
n

CHIT CĂ nu mi-a cerut nimeni părerea.

Mie dl Raed Arafat

…mi se pare un om la locul lui. Și de încredere. (asta nu mi-i vreo pretenție că se află și perfect.)
În tabăra adversă, văd oameni destui ce reclamă 'capete'.

Le-aș cere probabil prea mult, să realizeze că salvatorii au făcut cît au putut ei în seara cu pricina, a incendiului de la Colectiv.
Nu am urmărit, dar a cerut careva perfecțiune celor din Club? A venit cineva cu liste, reproșîndu-le că nu au executat cutare gesturi de Superman?

Iritarea asta pe vreunii, după Colectiv, ține de golit altele de prin sufletul atacatorilor. Iar totodată supărare teribilă că viața merge cum vrea ea.

Prin viață

… angoasele-mi par să fie cele care ne mînă în trebi . Zic astea cu ochii la afirmațiile unui candidat de primar. Îngrijorat, cu limbajul aferent, că inși cu dizabilități nu vor putea vota.
În paralel, sînt (invitabil) cu ochi la panourile electorale ale altora – voitori și ei de primării bucureștene. Un asemenea cetățean, la sectorul 6, nu-mi pare să aibă vreo treabă cu edilitățile. Niște buze cărnoase, de bonviveur. Ochi suficient de 'plecați', pentru a nu-i interesa de fapt activitatea ultra-concretă a primarului.

Îmi pun problema aici dacă nu-s păcălit de masca respectivului. Paaarcă nu.

Mai e o tînără femeie, firavă, cu dor de Sector 1. Ceva asemănător, îmi pare, și la dînsa. Aici îmi permit 'aroganța' suplimentară de-a medita ce, de fapt, s-ar potrivi firii ei.
Răspunsul mi-i sinistru. Mi-e teamă că nimic nu i-ar domoli disconfortul de zi cu zi. Al prezentei existențe.

> O să mă întrebați cum ies eu însumi la așa examene.
> Nu știu, dar aș sta pregătit pentru orice grozăvie.

E posibil, dacă nu cumva am lecturat eu prea multe trăznăi, ca scopurile false să aibă legătură cu mediul de formare. Cu familia. Cu visele înaintaților, părinți ori bunici.
Ăsta da, subiect de doctorat... – pentru cine posedă neuronii aferenți!

Calitatea așa-numitelor corturi electorale

de prin urbe – privind materialele folosite, respectiv militanții atașați lor (cu pliantele aferente)... De fapt, ultimii lipsesc în cele mai multe situații. Iar 'corturile'-s precare rău.

Posibil ca DNA să fi speriat mulți, în ale putinței de-a recupera investițiile.

Noi ne plîngem de politicieni

… dar situația actuală mi se pare mai bună decît vremurile cînd ieșeam cu portretul cutărui tovarăș pe străzi.

PS

Mă uitam la tatăl îndurerat de victimă la Colectiv, care puncta frumooos că unii ne mănîncă ficații de 26 ani.

Ce fu înainte, nu se pune.

Cu sau fără progenitură dusă năpraznic (vorba religioșilor), omul rămîne om.

Avem nevoie ca de aer, să batjocorim pre alții. În plus, ăi ca mine nu pot trăi dacă nu se simt superiori altora.

Legat de reprosurile vestimentare

… aduse doamnei președinte, da, și eu aș iubi-o!

Să fiu eu sănătos cîte sufletești mi-ar rezolva, această apropiere de sferele înalte... N-ati auzit de setea de putere? Și de meandrele prin care ajungem a ne-o satisface??

Pentru a ne amuza de intelectualul Victor Ponta

.. Cred c-ar trebui să facem dovada că noi sîntem unii. Niște intelectuali adică.

Pe așa cîmp lucrurile / criteriile stau însă foarte vagi. Oricînd poate apărea vreun tip care să nege acea calitate a noastră (de posesor minte educată), eventual să ne arate că fructele mintoșeniei noastre nu-s neapărat de calitate.

Iar vreun om de rînd să pomenească malițios despre ce anume însoțește mintea multă.

Nimic nu pare să deranjeze

… mai mult un angajator, decît să întrebi care e 'salariul atractiv' de care pomenește în anunțul său...
Hm...
Îmi dădeam cu părerea dimineață, în altă parte, cum că termenii (și imaginile!) vreunui anunț de multinațională e posibil să nu fie interesate de atractivitatea lor. Mai degrabă testează deja doritorii...
Cine va 'replica' acelui anunț (vezi cele ale Kaufland, prin metrou), deja a acceptat stilul angajatorului. De pildă, zîmbetul fals și limbajul de lemn pentru afară, respectiv un-altceva pentru noi, în interior...

AVÎND ACUM ÎN VEDERE anunțurile cu salariul atractiv, a te speria de reacția furioasă a șefului, la întrebare bănet, e deja un punct în contul său.
În rest, asta e viața... Nu pariez că, întreprinzător ajungînd eu în viața viitoare, aș proceda altfel...

Una din dramele ființei omenești

…este că, la urmăăă, nu are cui să-și împărtășească impresiile (cele privind chestia numită viață). Pentru așa observațiuni nu cred că găsește clienți nici măcar printre entitățile neumane care or popula Dincolo-ul...
Nasol.

> („Da' dă unde știi matale asta?! Pe ce te bazezi? Că răposat n-ai fost!..."
> Ai dreptate... Ziceam și eu să nu adorm.)
> .

Altminteri, e minunată pornirea sonoră a păsărelelor, dimineața.
Inițial se scapă sonor cîte-o zăpăcită, cînd deseori întunericul dacă e lumnat un pic de geana viitorului soare. Pe urmă se încurajează una pe alta.
Abia ceva mai tîrziu se pornească automobilele orașului.

Din lipsă a dispoziției, de multișor n-am mai căscat ochii la un răsărit...
M-ar speria azi imensitatea, sau (mari rău!) liniștea lui?

„Mergi cât mai des la muzeu

… ia cât mai des masa în oraș cu prietenii și chiar cu fostele iubiri...." "

De ce nu m-or lăsa respectivii a-mi stabili eu prioritățile? Mai că nu-mi spun a fi tîmpit, aceia... Că nu știu ce-i util și frumos în viață.
Absolut de curiozitate mă întreb dacă aceia încîntați de-așa sfaturi le și urmează...

> *„Se înțelege că nu. La mijloc e doar hocus-pocusul..."*

Adică?

„Păi, sentimentul că ai și gustat din acele lucruri, dacă ele au trecut prin gînduri... Nimeni nu se obosește apoi a suna pe fosta, de-un rendez-vous...”

PS
Ideea de-a lua masa cu foste iubiri..
Nu cred că e o treabă. Dimpotrivă. Credeți-mă. N-am luat masa cu Vreuna, dar s-a întîmplat a le reîntîlni.
Sabie dureroasă prin rărunchi, și atît. Plus trist două zile. Și nu din dragoste.

„Bine a zis Petre Țuțea

…< Am stat 13 ani în temniţă pentru un popor de idioţi>”.

Din start.
A face pe altul idiot nu garantează a fi de alt tip al inteligenței...
Apoi, cînd (să presupunem!) ajungi la bulău pentru acțiuni salvat popor român, întreabă-l și pe Acela – poporul în cauză – dacă are nevoie de așa ceva. Dacă nu, avem o problemă...

Ea exista, de fapt, din start. Că Țuțea nu cunoștea clientul (amintitul P.R.).
Da-l consideră ulterior idiot... Și că dînsul e de vină (matur zis, nu?), pentru anii lui de gherlă lui dumnealui – între intimi, Românul-absolut...

PS
Legat de poza pe care o aleg aici, pasămite eu-s ticălosul, că fac mișto de biata bătrînețe a omului...
Credeți însă că-i venise vreo înțelepciune la cap, în acea etapă? Da' de unde!... Vorba de sus de tot cam atunci e zvîrlită (cine cădea pe spate, cu același prilej, nu mai contează...).

A încercat, a cucerit hăt mult

… dar s-a dus de suflet la 33 ani.
N-am ridicat la viața mea ode vieții, dar prefer purice viu.

Se înțelege că așa amănunte ne scapă, cînd vorbim de A.M.
Mai exact cînd încercăm a-i ciuguli din notorietate...

Parchetul general a redeschis dosarele Revolutiei

… Și vorbeste de <faptuitorii din spatele faptuitorilor>...”

Eu unul nu cred că a fost revoluție. Ci ne-au ajutat rușii a trece strada (că tot ei ne duseseră cîndva vizavi, deja contează mai puțin). Faptul că am avut la un moment dat zeci de mii de oameni pe caldarîm nu-i obligatoriu a contrazice ideea-mi (e util Alex Mihai Stoenescu, pe cînd descrie cît s-au chinuit diverși la Timișoara a scoate oamenii din casă, la proteste!) Noi nu prea avînd curaj ori chef pentru așa ceva (inclusiv din motive de organe represive pe cap – alcătuite altminteri tot din români).

Zic astea inclusiv pentru că abia am (re)lecturat zisele lui Ioan Petru Culianu în chestiune. Și nu e singurul care a zis / zice astfel.

„...Apropo, ce mai face Ion Iliescu?”

Pesemne îi credem limitați pe cei care au aranjat debarcarea lui Ceaușescu. În sensul că-l informau pe Iliescu de amănuntele întregii operațiuni.

Ține de o elementară conspirativitate, a nu împărtăși inclusiv multor de-ai tăi din secrete. Iar dacă nici KGB nu se afla doctor în așa ceva...

„Văd că lumea se închide tot mai mult...“

Autorul citatului avînd la 50 și ceva ani.

Pe de o parte, nu se închide lumea, ci îmbătrînim noi, și ne punem a vedea lucrurile mai în negru. (la vremea cînd ne părea lumea neînchisă, mai exact la junețea peronală, ignoram vîrstnicii cărora le devenise brusc realitatea mai cenușie).

Totodată, foarte posibil a se afla aici o proiecție clasică. De fapt, *noi* ce cu etatea pomenită mai sus) *ne închidem*, în fața realității...

Ziceți că e mai bine, să considerăm că lumea se închide, și nu noi? Căci vă simț/iți mai bine așa?

Ok.

Întreabă cineva:

”Avem (bun) simţ civic?”

Nu știu cum e prin vest, legat de acel bun simț civic...

De fapt, cred că acolo nu se încurcă planuri. Priceperea civică le vine din educație, aceea din familie, respectiv a societății.

În vreme ce bunul simț e, totuși, o idee de prin țările de (eternă?) tranziție, unde este premiat cu așa vorbă comportamentul 'spălat' – și diferit de-al unei părți a compatrioților.

Totodată.

La noi, ideea de bun simț are ghinonul lipsei unui manual de caracteristici. Unele reale – căci întru artificiale s-or fi dat sumedenie de doctorate, iar noi ne aflăm (tot) unde ne aflăm...

Am sentimentul că mai mult încurcă, ideea că unii avem bun simț civic, iar mulți urmează să dobîndească. chiar dacă ai poseda, nu faci nimic cu el, în actuala noastră alcătuire sufletească și națională. Mai rău încurci, respectiv îți creezi inutile dureri de cap.

N-am idee cît poți schimba un popor, dar – dacă treaba asta e nițel posibilă – se poate pleca doar de la a-l lua cum e. Și de la ce se poate realmente face. Iar nu de a-l crede pe Popor ca sosit din povești, iar în paralel să te folosești de ideea seraficului (și inexistentului) bun simț.

Într-o exprimare oarecare

… simt nevoia să scriu român *cu î din I* (se discuta acolo despre starea presei de azi).

Dincolo despre discuțiile lingvistice la chestiune, am impresia că – fiind vorba de un popor mult diferit față de cel carpatin de dinainte de un 1990, păi s-ar cuveni acea modificare în cartea de vizită.

Aș fi ultimul care să laud anii comuniști ori pe cei de dinaintea acestuia, Dar lipsa de nobilitate îmi pare mai mai mare ca oricînd, pe la noi. Iar asta, tocmai datorită pretențiilor – mai mari ca niciodată – că meritǎm una.

Sîntem niște rumîni eliberați din robie. Nițeluș precum negrii din „Pe aripile vîntului”, după victoria nordistă în Atlanta și nu numai.

Că veni vorba. Ieșit azi prin urbe, am dat scurt de două manifestări mitocane. La care m-am întrebat cine moaș-sa îi va putea schimba respectivii (și cei ca ei), în următorii 200 ani?

E interesant

…(ceea ce aș numi) blocajul din mintea majorității românești... Ne plîngem că ne exploatează austriecii pădurile, oferind prețuri de nimic. Deduc de-aci că-i supărare a nu ne îmbogăți/procopsi noi cu banul luat pe acele lemne, duse la export.

În paralel, nimeni nu grijește a se schimba un pic pe sine, pentru o soartă mai bună.

Tot așa, înjurăm politicienii. N-am văzut însă unul să voiască a deveni el politician, iar de-acolo să purceadă măcar nițel la îndreptarea hulitei stări de lucruri...

Poziția îmi aduce aminte de-o vorbă-metaforă: a te da cu fundul de pământ (adică lamentație, dar fapte ioc)

Dacă zgîrii un pic vopseaua Digi24

… dai tot de neam prost.

Dumnealor pun pe Fb că Victor Ponta și-a cumpărat casă de la un off-shore din lista Panama... Cînd te duci pentru amănunte la articolul propriu-zis, dînșii o lasă mai moale: *”Acţionarii unui off-shore i-ar fi vândut lui Victor Ponta un apartament”*

Dar tot cu ștampila seriozității maxime: *„i-ar fi vîndut...”*

Oare ce epoci viitoare

…vor privi cu jind la acești ani 2016? Cînd nu mai puteam de bine.

În golănime, există un banc urît. Cu eforturile masculilor de-a dobîndi persoana dorită. Asudă, cîntă serenade, sîngerează în lupte cu alți doritori, pentru ca finalmente să-și bage ceva în ea...

Cam așa și cu democrația la gurile Dunării... (Pasămite) ne-am dorit-o la greu, iar acum o lucrăm în toate pozițiile disprețuitoare, prin neseriozitatea și răutatea cu carele îi atacăm fundamentele.

Tot pe idee ”oare...”. Multe guri mari jurnalistice oare ce-ar fi făcut, într-un prelungit regim Ceaușescu? Pe cît mă duce instinctul (și de obicei nu mă poartă prost...), cred c-ar fi avut carieră în UTC.

Oare de unde ni se trage

…dorul ăsta de a batjocori pe altul? Cum vor fi arătat momentele din trecut în care – noi aflîndu-ne mici – careva ne turna (oarecum la rîndu-i) rahat în cap? Iar acum avem nevoie a ne descărca acea experiență cruntă?

Și-o fi dat careva doctoratul de-așa serafic subiect?
„Nuuuuu...!”

"Românii sunt săraci

…pentru ca nu isi asuma riscuri". Pe bursă, acțiunile aduc cîștiguri de 15% doar din dividende, dar românii preferă să-și țină banii la bancă cu 1% pe an..."

Cine spune astea, in Ziarul Financiar, o avea dreptate. Atita doar ca unii nici nu stim ce e aia bursa, darmite sa mai si jucam acolo.
Iar daca ne apucam a invata dupa ureche, sintem victime sigure ale priceputilor din branșă...

Dan Teodorescu, de la grupul „Taxi”

… se plînge despre lipsa de smerenie a Bisericii.
Eu cred c-atîta vreme PF Daniel nu vine a-l învăța pe d. Teodorescu cum e cu solfegiile, cu scena – nu văd de ce se bagă acesta din urmă în oala Catedralei. Ba pomenind și despre o smerenie – pe care el însuși se omoară mult a o lua în serios...
Se înțelege că, dacă ai de gînd a freca vreunuia ridichea, motive înalte se găsesc. De tipul că merg prost spitalele (eventual că matale plătești impozite).
E normal – în cam toate gesturile ființei sociale – să-ți maschezi dorințele primitive (alea clasice: a ieși în relief, respectiv a elibera din agresivitatea structurală) cu formule mărețe.
Domnul de la Taxi nu face excepție.

*

Toată lumea asta fină cu ochii pe Biserică pierde din vedere o chestie mică. Există niște tipi, și deloc-deloc puțini, care-s de acord cu ce face Dînsa. Vag, lumea fină are știință de-acea numeroasă categorie, dar îi expediază iute importanța pe argumente tip Moțoc (al lui C. Negruzzi).
Spunînd astea, nu uit că eu însumi am folosit vorbe gen plebe ori gloată... Nu cred însă că am vizat pe acel om simplu care se simte bine cu Biserica, așa cum se află aceasta din urmă... Ar fi păcat să-l trag pe-acela spre trotuarul de vizavi – cîtă vreme el își are totuși un rost – via Biserică – sub cerul ăsta, iar așa ceva nu-i chiar puțin.

Continuă să-mi pară aiurea

…vehemența autorităților împotriva contrabandei cu țigări.
Stabilești niște accize ultra-high, iar apoi fluturi despre onestitatea respectării unor asemenea legi.

După cum.
Oare mulți nu mai cumpără de la șmecheri, după vizionarea unor asemenea panouri?

Și.
Te pomenesti c-alde campania (și ideile publicitare) sînt finantate de multinationalele tutunului.

.

Observațiile mai puțin romanțioase

...asupra mediului / vieții nu au – prin definiție – cum să-și găsească cititori.

În momentul în care

…un autor capătă notorietate, păi e posibil ca 40% dintre susținători să nu-l fi citit deloc, iar 50% doar superficial.
Intr-un fel, acel autor aduce cu gîza prinsă și învelită gros in firele-i de un paianjen. Cu deosebirea ca acel condei se poate simti bine in acea pozitie.

Legat de clipul Taxi

…si al prietenilor.
Cred că-i nițel cam ușor (să nu spun laș) a veni la 2016 cu așa producție, în loc de vreun 2010.
Nu era ea Catedrala cap de afiș, dar se puteau găsi motive, atunci... Ce să mai spun de vreun 1995 ori 1990
.
Mi se pare genul de acțiune în care se profită de un val al realității. Și atît. „Repede, bă, că trece...!”
După cum.
Schimbă ceva clipul în desfășurarea lucrurilor? Am îndoieli. Doar a încăierat încă o dată cele două tabere.

Bănui, în context, că d. Dan Teodorescu nu va avea vreo jenă în creație, pentru a naște cîndva un imn despre unirea în spirit a românilor contemporani.

*

A te apuca să spui ce preferă Dumnezeu (uitînd de sumedenia catedralelor de piatră din țară – vezi de pildă Cluj ori Timișoara).

M-am uitat la chipurile celor 'refren-înd' în filmuleț. Ca părere a mea... Și acceptînd modul cum își vede un Ștefan Bănică relația cu Dumnezeu (îl pot bănui în postura orășeanului simplu, care se îndreaptă spre El din cînd în cînd, și doar pentru a solicita protecție).

Eu unul aș avea ceva reticențe, în a socoti că știu ce vrea Dumnezeu...

Apoi. Și tot strict din unghiul meu zis...

Cam toți din clip mi se păreau în redusă legătură cu Dumnezeu (nici nu mă mir, omul în floarea vîrstei avînd altele prioritare, sub soare).

Ce-o fi aia aproape de Dumnezeu?

Eu cred că-i o postură deloc ușor accesibilă. Asta pentru presupunînd oarece retragere din focul lumii, pentru a putea 'vorbi de doi-singuri'. Or așa ceva-i mai greu de făcut, cîtă vreme ai a dobîndi banul supraviețuirii, în vîltoarea lumii – și unde inerent îndemnurile din Biblie sînt un pic mai greu aplicabile.

.

Taxi și prietenii - Despre smerenie

Cei 33 de smeriți

Fiind dumnealor oameni mari și de încredere, bănui că au avut ocazia pusului de botez ori năsit.

În așa situație, pot paria că nici prin cap nu le-a dat de Mînăstirea Cașin, ori de Sfînt Spiridon Nou! Iar în cazul vreunor catolice, au scuipat în sîn la gînd către Saint Vincent de Paul.

Nopți la rînd au căutat pe hartă țarii cele mai mici lăcașe bisericești, neapărat din lemn, către care să-și ducă în ziua cuvenită smeritele autoturisme personale.

*

„Dan Teodorescu (Taxi), dupa reactiile la piesa-manifest despre Catedrala Mantuirii Neamului: <Nu-mi imaginam ca un mesaj transmis cu atata blandete poate provoca atata agresivitate>...

Părere strict personală.

Dl Teodorescu e-un spirit ales. De la înălțimea mintoșeniei atinse, e absolut normal să-i părem mici. Și proști.

Noi fiind căzuți în cap cînd eram minori, nu putem mirosi în vreun text/clip ce vrea autorele de la viață...

*

Sîntem cam la fel, indiferent de tabără. Zic asta privind tipul nostru de vehemență.

Pînă la urmă, firea umană alege la un moment dat – pentru dregere a problemelor interne – un anumit mod de manifestare. Unii îmbrățișînd ideile Bisericii. Alții școlindu-se și atenți întrucîtva la idei vestice.

La bază rămînem însă cu toții oameni. Și cu particularitățile colțului de lume unde viețuim. Cel românesc.

PS

Observ încă o dată că polemiștii se adresează (doar) celor avînd aceleași idei. Că e bine s-avem catedrală. Ori nu.

Bănui că nu-și pun problema de-a se adresa vreodată – cu scop persuasiv – 'dușmanului'.

”Unii dintre noi ar merge voioși

…la un război de apărare a gliei strămoșești...”

Apărarea gliei.

Cred că e una din glumele foarte urîte ale Societății. Să spună că omul smplu nu mai poate de grija acelei glii naționale.

În practică, omul era luat cu arcanul, cu teamă de Curte Marțială spre război.

Sinistră mascaradă.

Disputa privind clipul grupului Taxi.

Strict părerea mea

Autorul citat mai jos prostește nițel în față (acum două zile nu se jena pe-acea direcție nici G. Leșe)

> *"Dragii mei, apelez din nou la raţiune, cu speranţa că totuşi mai există aşa ceva la noi. Clipul formației "Taxi" nu e în realitate nici un manifest, nici un atac la Catedrala Mântuirii Neamului, nici o teză de doctorat. E doar o poezie cântată. Clipul nu cere oprirea lucrărilor la catedrală și nu jignește credința nimănui. Nu e o poziționare atee, cei pe care-i cunosc dintre participanți sunt creștini ortodocși, ca și mine. În clip e vorba de un om care-l caută pe Dumnezeu. Nu-l găsește în Catedrală din cauza spațiilor prea largi, dar îl vede imediat într-o biserică mică. E o metaforă, nu o dispută ideologică și nici o lucrare de istoria religiilor sau de geo-politică gen Huntington. Lemnul și spațiile mici nu trebuie luate literal, ele sunt simbolul intimității actului de credință".*
> (Mircea C.)

*

Văd că și doamna Irina Nistor aburește binișor, legat de clipul cu smerenia...
Simt că a luat notă high, la cursul de Manipulare.
Ce frumos duce dumneaei pe la Plebicistul din 1989, apoi la Morgan Freeman. Plus destul altele.

„Știm foarte bine că religia ortodoxă presupune..."
„Reacţiile, cum suntem noi uşor excesivi..."
„Eu cred că dacă ar mai asculta o dată cu răbdare şi fără înverşunare, că tot suntem în post..."
Etc.

Talent.

> *"În mod normal, ştim foarte bine că religia ortodoxă presupune nişte spaţii mici, nişte biserici de lemn şi nicidecum o catedrală, cum este la catolici şi că în general, cred că asta este ideea, trebuie să fim creştini, trebuie să fim împăciuitori şi trebuie să nu extrapolezi ceea ce se întâmplă într-o melodie de genul ăsta. Pe de altă parte, faptul că lumea nu a trecut nepăsătoare pe lângă melodia asta arată că totuşi avem o reacţie, ceea ce este un progres faţă de '89, unde ne-au trebuit vreo 24 de ani ca să avem o reacţie. Deci asta nu e foarte rău, doar că reacţiile, cum suntem noi uşor excesivi, au mers până în partea cealaltă. Dar eu cred că dacă ar mai asculta o dată cu răbdare şi fără înverşunare, că tot suntem în post, atunci lucrurile ar putea să reintre pe un făgaş normal, pentru că fiecare dintre noi se poate simţi mai bine într-un spaţiu sau în celălalt. Atunci ce facem, mă gândesc de exemplu să oprim şi filmele cu Morgan Freeman, pentru că a îndrăznit să-l interpreteze pe Dumnezeu! Lucrurile nu trebuie să meargă pe un făgaş de genul ăsta".*

Apropo de neacceptul construirii unei moschei

(deranjați sînt aici taman cei care vor Catedrală)
Hai să punem de-un igzirciț de imaginație.

Se face moscheie.
10.000 de locuri înăuntru e ok?

> Ei-s zece mii, iar de-aici vom socoti dacă toți (bașca familii rămase acasă lîngă aragaz) sînt doritori pus bombă, respectiv transformat Romînica în stat islamic.

Să acceptăm că-s douăzeci de mii.
Păi noi nu suntem (m-am romanizat deja, scriu cu 'sunt'!) trei milioane numai în Bukreș? Bașca restul Țării – și toți români unul și unul, gata să apere glia!

PS

Vă mărturisesc (da' să rămînă între noi!...) că m-am convertit pe șest. Asta, ca să pot cere mai apoooiii avantaje decurgînd din poziția de ilegalist.

Sarcina mea de fundamentalist este să merg prin mezelării și să strîmb din nas, să descurajez lumea a cumpăra *borc*...

Iar mi-a fugit mintea

…la vorba aia de șmecheri...: *„Cutare e accident istoric”*

.

Tot e bine, că Istoria îl bagă în seamă pe acela.

Pe noi, cei mici, Dumneaei ne trece la capitolul „și alții” (nema vreo caracterizare, în sine, pe acolo!)...

*

Sînt foarte curios. Și avînd în minte povestioara cu ciobanul care-și chema la mișto consătenii în ajutor, cum că a venit lupul la oi.

Cînd ne va păli un adevărat un accident istoric, cum vom mai scrie (chit că prin definiție, la vreun accident istoric nici dracul nu mai scrie după capul său)?

Președintele Iohannis, un accident istoric. Nu e singurul, dar asta nu e o consolare

Da, am bănuit de la început că nu o să știe ce să facă odată ajuns în scaunul de la...

PS

Probabil mă aflu eu *obse*, plus zdruncinat la cap.

Dar mă uit cît de dulce arată doamna autor, și ce lesne dă de pămînt cu ținta...

Probabil că și fata aia care se juca la testicole în anii 50, prin pușcării autohtone, va fi fost la fel de serafică...

Vida Nedici, parcă.

Multă lume vorbește despre iubire

Iubirea îmi pare a se înrudi cu o paletă cuprinzînd de la 'dragoste' la `a face sex' (în ultimul caz, cu variantele grosiere).

Tot dumneaei, simt eu, a apărut pentru un public ce nu pare a fi servit mai solid dragostea trupească. Nu de alta, dar de-o guști pe-aceea nu-ți mai arde de metafore pentru clasele primare. Nu-s din același film.

> Am impresia că zona semenilor care n-au cunoscut amorul vehement și asudat (adică normal) e ceva mai mare decît aș fi bănuit. Se poate explora aici, de ce și cum.

În paralel, amorul clasic fiind o treabă în doi și nedoritoare de spectatori, Societatea a agreat mai degrabă acest (cam jugănit) 'iubire'.

Mă trăznește aici curiozitatea: oare cine-i mai mare constructor și vehiculator de gogoși pentru plăcerea celuilalt: individul – angrenat în comunitate – ori Societatea?
Simt că ultima.

Ca ultimă părere – la acest post – , am impresia că fluturarea ideii de iubire nu aduce fructe concrete în acțiunea lăudată a poseda așa ceva, cît menține coeziunea socială. Nici nu mă miră: e un temen din categoria care face bine la suflet, motiv pentru care li-i mult drag îmbroboditorilor.

PS
O să ziceți a fi dormit prost, respectiv a poseda Ordreanul idee fixă – aia cu Societatea și ale ei.
De fapt, pur și simplu observ prin jur. Cum în paralel sînt un paria mental, nu am jene în a pune pe tarabă – în vreme ce majoritatea își are Index (în sensul medieval),cu ce nu-i de pronunțat ori nici chiar de gîndit...

„Cutare e accident al istoriei...”

Ni se pare nouă asta (din iritare că acela nu a făcut comandă Sus-de-tot să plouă cu cîrnați, vorba școlarului Otopeanu...). În practică, piesele prezente pe scena numită Realitate (legate altminteri de trecut) se încăpțînează a scoate sumă la unu plus unu pe Doi.

Cred eu

Societatea civilă prin definiție nu poate avea un punct de vedere unitar.
De ce tot se face însă trimitere la dumneaei? Pentru ca aceia să se ia în serios, iar apoi să se încaiere mai abitir între dînșii – cît să nu iasă vreo atitudine comună. Cine are acest din urmă interes, e de vorbit altădată.

Oamenii răi

Sînt aceia care, după ce dau ochi la vreo înălțătoare poezie Radu Gyr, și anume „Ne vom întoarce”, întreabă candid:
”Și pînă la urmă s-au întors?” (nu prea, adaug eu,,,)

Înțeleg perfect că sîntem făcuți din bucăți

Un Radu Gyr, de pildă, voia un timp să-i dea gata pe jidani. În paralel, asigura că i-i dragă moartea pentru Căpitan (preferînd ce-i drept, la 23 ianuarie 1941, să fugă cu ai săi precum potîrnichile – căci așa e în fața morții, uiți de vorbele mari...).

După aceea, în beciuri sosind, l-au năpădit finețurile...:

„Noi, cei pierduţi, re-ntorşi din zări,
Cu vechiul nostru duh fecund,
Ne-napoiem şi-n disperări,
Şi-n răni ce-n piepturi se ascund.
Şi-n lacrimi ori în mângâieri,
Tot noi vom curge, zi de zi,
În tot ce mâine, ca şi ieri,
Va sângera sau va iubi. "

Deseori ai nevoie de înfrîngeri

… ca să te apreciezi mai mult ca om.
Faptul că nu citez pe-aici de la alții nu-mi reduce cantitatea de disconfort pe lumea asta (cam ca al oricui). Dumnealui, cîhul existențial, rămîne constant.

[LIDERII PNL] „n-au vrut sa-l sustina pe Nicusor Dan

… dar merg pe mina lui Munteanu, un nationalist cam primitiv...”

Fără îndoială, sînt de respectat resorturile interioare care ne împing la asemenea calificative. Că celălalt e primitiv pe latura cutare (extensia aici la întreaga-i personalitate nu poate fi decît fulgerătoare, în inconștient). Dar nu cred că sîntem în vreun fel superiori aceluia, declarîndu-l altfel.
La o adică, autoarea textului din care am citat face o banală proiecție – pe altul, a unor însușiri pe care nu vrea să și le recunoască... Dovadă, însăși ideea de naționalist primitiv.

Prin definiție, naționalistul nu e întruparea finеții omenești...

Imi permit grobianismul

… de-a rîde grozav la un miniclip Mihai Bendeac. Care ni se adresează respectuos (și privind sașiu) cu "Băi, prăduitorilor!...".
Aproape la fel mă amuză că peste ani lumea i se va adresa cu "Maestre...".

Cum vor fi regretele la vreun deces nu stiu, caci n-am sanse a-l apuca. Inevitabil se va lansa ideea "pleaca marile valori".
Bănui că-i vorba de un 2050.

Nedumerirea următoare pare neserioasă

.. pe buzele unui hipercritic precum subsemnatul... Dar tot o zic.
Oare de unde ni se trage acreala...?
Vezi de pildă aceea înconjurînd lansarea candidaturii lui Marian Munteanu.

Cu riscul de a executa o 'proiecție':
Am impresia ca democrația ne-a alintat în exces. Lipsindu-ne între altele de prezența ponderatoare a unui Tată (nu ăl ceresc).
Care să ne spună, domol: "Îmi pare rău, năzdrăvanule / năzdrăvano, dar ce vrei tu nu-i frumos. Și nici sănătos à la longue...".

Zic și eu, nu dau cu parul!
Din ce motive, se poate discuta...
Dar avem un mic talent de-a lăsa baltă domeniul unde activăm (cu succes!), pentru dat cu opinia prin altele.

De pildă, valoroșii gazetari de la Ziarul Financiar:

> *„PNL, un dezastru. Marian Munteanu la primaria Capitalei? Mai aveau putin si veneau cu Quintus, la 99 de ani. Vreti o propunere? Cel care a fost project manager la cel mai mare santier din Bucuresti din ultimii ani...”*
> .

Atîta doar că, în graba lor spre 'prăjituri' (satisfacțiile venind din acele derapaje, spre alte domenii), oamenii nu se uită foarte atent la dînsa, realitatea.
Un personaj stimabil precum acel *project manager* nu poate ajunge și primar. Ba chiar și cu activitatea municipală i-ar fi apoi o problemă, căci lucrurile nu stau ca la marele șantier...)

Previzibil, Marian Munteanu

… – proaspăt candidat la Primăria bucureșteană – a fost băgat în malaxor.
De fapt, și pardon de expresie, în *căcător*.

Cineva, doamnă spre coaptă (Ioana Lupea), îl declară legionar.
Vorba – vizibil aiurea – se constituie într-o invitație de-a cerceta motivele reale ale indispoziției cu pricina.

Pot bănui o simpatie măricică la vremea Pieței Universității 1990, din partea unei adolescente oarecare. Care probabil nici nu avea voie a se apropia de sexul opus, iar în paralel i se va fi spus că aceștia fac rău ori nu-s de ea – motiv pentru care dumneaei a devenit ulterior interesată de femnism și drepturi LGBT.

Apropo de măscările pornite cam spre toți din jurul nostru.
Eu la viața mea mă aflu timid, dar tot aș propune o metodă aparte de contracarare. Chiar în reflectoare aflîndu-te, cît și reprezentant al vreunui partid istoric. i-aș băga în aia a măsii direct, pe domnii gazetari ori comentatori net obraznici.
O să ziceți aici că am o serioasă problemă (după ce mai sus pomenisem de 'căcător'), trasă de la faptul că doamna cu mopul din blocul meu nu pus atenționarea „Wet floor”.
Nu. Dar pur și simplu nu văd altă metodă de-ai astîmpăra (măcar nițel) pe răii-și-atît de gură.

Și dacă-i transmiți din miez de conferință presă cuiva, că să te pupe undeva, care e problema? Vreți să punem de-un exercițiu de imagine ce urmează?

Ziceți că nu v-ați gîndit niciodată la așa amabilitate verbală, bașca urmări? Păi atunci nu avem a ne teme. O să țipe unii nițel că ce mitocan, dar după aia o s-o lase moale. Și pot paria că se vor purta mai reverențios apoi.

Aux grands maux les grands remèdes...

> *„Domnu Ordean, Argetoianu ori Brucan fură niște eleganți, pe lîngă matale..."*

E clar

Rîuri dezaprobatoare vor privi persoana-mi, după zisele de mai jos.

Admit din start că stilul de-aici al autorului purecat o avea destui suporteri, între ei cei de la Contributors.ro (care au refuzat condeiul unui țăran ca mine).

Cartea/educațiunea multă se află cuțit cu două tăișuri. Cînd te afli mai primitiv și-ți dai cu părerea, îți coincid cît de cît dorințele cu putințele (ultimele-s capacitatea de a decripta realitatea). Că e acolo amesteci nedormitele tale bine, nu schimbă mult datele problemei. Sună precum iritările 'la portiță' de pe Șoseaua Andronache – naturale, adică.

Lumea școlită de tipul dlui Stanomir are inevitabil probleme în a reproduce realitatea. Asta pentru că e marcată de două particularități.

1. Tipul de investigație asupra Jurului, plantat la vremea studiilor (cele înalte)
2. Nevoia de-a etala cunoștintele academice.

Ultima tendință caută afirmarea, pentru a trăi mai bine, dar și pentru a ști că nu ne-am chinuit naturalul degeaba, prin studiu de opuri, respectiv frecventat ani la rînd universități seci. Cuplul pomenit are probleme atît în a cerceta realtatea, dar și în a expune finalmente opinia în chestiune (care poartă pecetea instituțiior înalte urmate, avînd prin urmare dificultăți înspre publicul larg).

În paralel, intervin umorile personale:

> *„Tribulaţiile biografiei lui Marian Munteanu sunt prea cunoscute spre a a le reaminti aici. Asemenea unui Coriolan Drăgănescu caragialian, el a devenit instrumentul celor care, în anii 1990, au atacat , frontal şi sângeros, democraţia românească. Imaginile care îl surprind pe aceeaşi scenă cu Virgil Măgureanu sunt epitaful pe piatra tombală a celui care a fost vocea din balconul Pieţei Universităţii. Rolul în care se investeşte, acum, Marian Munteanu este unul familiar. Amalgamul său ideologic evocă înflăcărarea demagogică a lui Viktor Orban. Duhul lui Dan Puric domină noul proiect politic."*

Marian Munteanu - etnocratia ca proiect politic

In aceeasi zi in care PNL consacra, cu elan sarbatoresc, candidatura lui Marian Munteanu la Primaria generala a Bucurestiului, o revolta romaneasca, nu mai putin...

HOTNEWS.RO | DE HOTNEWS.RO

(Interesant în citat cum autorul inițial folosește – foarte probabil din lenea momentului – formula „sunt prea cunoscute pentru a le reaminti". Apoi, împins de nevoia de a-l face totuși de baftă pe M.M., enumeră păcatele – cf. tabelei personale... – acestuia!

Pe cînd era să urmeze și subsemnatul

… ca tot omul, o școală înaltă, un profesor de psihologie îndemna – în cursul său – a fi atenți la nevoile adînci din spatele vorbelor cuiva.

La vremea cu pricina (a marelui și latului an universitar al pomenitului), mi-a părut o chestie interesantă – fie și avînd în paralel ideea că de la a-ți plăcea vreo chestie și pînă a accept în conduita diurnă e distanță...

Mare.

La anul Domnului 2016 se are însă că porniră lujeri miiiici ai ideii cu pricina. Ca atare, cînd văd vreo afirmație ca:

„Marian Munteanu, expresia vidului, degringoladei si oportunismului din PNL....”

... mă întreb scurt ce-l mînă pe autore, pe cînd trece așa text prin tastatură.

În paralel, se înțelege că vidul, degringolada și oportunismul Peneleului sînt ultimele chestii cu care să-mi bat capul, ele fiind povești goale pentru diverse minți de cititor – pus a căuta vinovați pentru cîh al vieții personale.

„Întâi internetul a râs în chestiunea Marian Munteanu”

Aia să ne fie cea mai mare problemă. Că rîde internetul de noi.

E semn de calitate chiar, să hi-hi-hi respectivii spre neînsemnata noastră persoană.

Apropo.

De ce ne-am deraja că rîde internetul de noi? Unde ne-ar pica prost, prin interior, săgețiile foarte amabile ale acelora? E interesant a cerceta problema, chit că vom da de întîmpări din copilărie, cu un cogener mai lat în umeri prin preajmă.

Sentință Alina Mungiu Pippidi

…”Partidele politice din România nu mai reprezintă pe nimeni”

E interesant că dna Mungiu are (inevitabil) același public precum amintitele partide politice. Ca urmare, și pentru a dobîndi succes al spuselor tale, e inevitabil apelul la formulări excesive, gen „nu reprezintă pe nimeni”.

Noi aplaudăm grozav

… cînd Vlad Țepeș se revoltă contra Imperiului Otoman ucigînd musulmani care-l împrumutaseră cu bani.

Nimeresc pe undeva

… un text despre Socrate. Mai exact un dialog unde își dă acesta cu părerea.
(o să spuneți că mă aflu eu pe dărîmat totul în jur, dar zău că nu mi-e vină, dacă relatarea cu pricina scîrțîie!)

Eu nu l-am răsfoit pe Socrate, dar am cunoștință că ideile i-au subzistat prin intermediul ucenicilor. Bănui că dialogul reprodus (v. PS2) e datorat unui asemenea învățăcel.
Ca părere a mea, fie și avantajată de cele două milenii și jumătate scurse... Dialogul mi se pare operă a unei minți nu neapărat străluce.

Apoi. Cine naiba stă să asculte acel cîrnat, la urma căruia iese și prost? Înțeleg să fi stat la vreo școală, de unde nu o puteai întinde prompt, dar în miez de stradă – asta e glumă. Mai exact, e nevoie nițel sadică a cuiva – rezolvată prin intermediul unei scrieri, unde putea așterne (mult din) tot ce-i prindea bine.

Legat de a te cunoaște pe tine, formulă socratiană, tipul mi se pare cam trufaș – pentru așa cercetare. O să ziceți aici că și semnatarul acestui post păcătuiește grozav la acest capitol. Putem sta însă de vorbă, cum e cu opusul trufiei, cu nimicnicia, cu rănile, eventual cu disperarea.

PS1
Mă amuză un pic.
Abia *paste*-ind textul de mai jos observ că n-am exagerat vorbind mai sus de sadism ... Scopul înțeleptului, în anticul text, era să se *rușineze* celălalt.

Similar: „*În Grecia antică Socrate, era foarte mult lăudat pentru înțelepciunea lui...”*
Deduc de aici vîrsta psihică a naratorului, rămas la infantilul lăudat (mai exact *la nevoia de acesta*), în loc de apreciat.

PS2

În Grecia antică Socrate, era foarte mult lăudat pentru înțelepciunea lui. Într-o zi, marele filozof s-a întalnit întâmplător cu o cunoștință care alerga spre el agitat și care i-a spus: “Socrate, stii ce-am auzit tocmai acum, despre unul dintre studenții tăi?”
“Stai o clipă,” îi replică Socrate. “Înainte să-mi spui, aș vrea să treci printr-un mic test. Se numește Testul celor Trei.”
“Trei?”

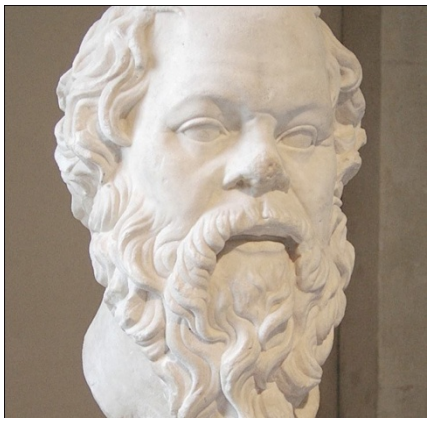

“Așa este,” a continuat Socrate. “Înainte să-mi vorbești despre studentul meu, să stăm puțin și să testăm ce ai de gând să-mi spui.
Primul test este cel al Adevărului. Ești absolut sigur că ceea ce vrei să-mi spui este adevărat?”
“Nu,” spuse omul. “De fapt doar am auzit despre el.”
“E-n regula,” zise Socrate. “Așadar, în realitate, tu nu știi dacă este adevărat sau nu.
Acum să încercăm testul al doilea, testul Binelui. Ceea ce vrei să-mi spui despre studentul meu este ceva de bine?”Citat-Socrate“
Nu, dimpotrivă…”
“Deci,” a continuat Socrate, “vrei să-mi spui ceva rău despre el, cu toate că nu ești sigur că este adevărat?”
Omul a dat din umeri, puțin stânjenit.
Socrate a continuat.
“Totuși mai poți trece testul, pentru că există a treia probă – filtrul Folosintei. Ceea ce vrei să-mi spui despre

studentul meu îmi este de folos?”
“Nu, nu chiar…”
“Ei bine,” a conchis Socrate, “dacă ceea ce vrei să-mi spui nu este nici Adevărat, nici de Bine, nici măcar de Folos, atunci de ce să-mi mai spui?”
Omul era învins și s-a rușinat.

PS 3

Îmi pot recunoaște singur, în așa comentarii, două trăsături. A dori să ies în relief între semeni. Eventual să spună respectivii „Ce dăștept ie Ordean ăla!”.

În paralel am și o mare pornire pe aceia care se dau deștept și nu sînt chiar așa. În această branșă, puteți cerceta liniștiți la dedesubturi, cum mi-a arătat familia de formare, respectiv ce e (și mai) în spatele atitudinii mele…

„Da ce, noi suntem ca matale, să ne băgăm în așa ceva?...”

În momentul în care

…destui reproșează vehement lui Marian Munteanu o colaborare cu Virgil Măgureanu, văd totul drept un compliment pentru cei doi – fie și de recunoscut doar pe canapeaua psihanalistului.

În paralel, dau de un text:

”La București, în lupta pentru Primăria Generală, e o luptă asurzitoare, de nu mai rămâne piatră pe piatră, pentru captarea celor 15,6% luate de partidul lui Codreanu la parlamentarele din 1937.”

.

Pînă la urmă, socot, originalul reproș vine din supărarea că dl Munteanu va ocupa lesne fotoliul de primar, la care visa inconștient și respectivul...

De ce pot paria aici că acela nu s-a dat grozav – în răstimp – la doamna Firea? Asta, pentru că nu-i genul de concurent pe care îl avea cîndva, la afecțiunea apropiaților.

*

„Fotografia [...] arată în mod simbolic adevăratul sistem de valori politice și morale al lui Marian Munteanu.”

Eu m-aș lega de PUNR și ce mai e prin poza de-aici doar cînd m-aș afla perfect.

În rest, citatul m-a destins. Căci știu ce-i spatele fluturatului de Morală, de Valori (și surate).

Foto: revista 22.

De curiozitate

Dacă rogi pe înverșunați anti-Munteanu a vorbi despre păcatele acestuia, cîte fraze leagă?
Bănui că nu multe, iritările adînci nefiind tare capabile de așa lucruri fine...

Mi-i clar.
Dl Măgureanu e persona non grata, la nivel public.
Și acestuia, oare cîte vorbe pot lega adversarii acestuia, întru reproș?

Sună prost

Dar tot încerc să nu uit. Că 60-75% din personalitatea umană nu ajunge pe Facebook.
Prinde bine așa ceva – în sănătoasa încercare de a nu ignora partea noastră mai puțin potrivită Scenei.

Privind la atacuri vehemente pe net

Agresivitatea e foarte posibil sa ne trădeze inferiorități la greu. Căci nu văd alt sens al încercării de-a da cu cineva de pamint, pe motive de foarte multe ori răs-trase de păr.

Oare ce ne facem peste vreo zece ani, cînd se va fi ivit concurența – pe acel culoar – al unei noi generatii, mai energice?

> *"Da' ce, domnu Ordean, există zi de mîine? Există și altceva decît prezent, cu sentimentu-i de sărbătoare continuă?..."*

Tot felul de instanțe media

…ne informează cine-i Marian Munteanu.

Cred c-aș avea o problemă, dacă pînă azi nu m-aș fi interesat și singur cine e domnia sa.
E interesant că tocmai aceia care nu știu mare (și obiectiv) lucru despre dînsul se și inflamează mai tare...

Psihanalitic vorbind, cei precum dl Munteanu ne taie din iluzia inconștientă – și personală – ca ne aflăm stapînul lumii (valabilă inclusiv la credincioși). Este un drog care ne tot rozește (a face roz) existența, cam pînă la criza ce precede vîrsta a treia.

PS
Facem deseori mișto de acel bade care numai șede, nu și cujetă...
Dar nu-i deloc-deloc ușor a-ți putea părăsi tăul comod (al protecției-prin-gînduri), în favoarea unei aventurări pe oceanul înfricoșător – aflat altminteri în chiar ființa noastră...

Interesant portret

..îi face istoricul Glenn Torrey lui Ion I. C. Brătianu.
Între altele, îl citează: "Încerc să las pe mîine greșelile pe care oamenii îmi spun că ar trebui să le fac azi"...

Publicația se numește 'Gândul'...

„E OFICIAL! Datele pe care Biserica Ortodoxă nu le poate contesta. După 26 de ani iese la iveală ADEVĂRUL” (link)

O vorbă de duh interbelică

…suna cam așa: „Îmi ajunge un oscior pentru a reconstitui dobitocul” (la origine, se află acolo o teorie arheologică).

E.
Cînd un articol demarează așa...:

> *„În aceeaşi zi în care PNL consacra, **cu elan sărbătoresc** (s. mea), candidatura lui Marian Munteanu la Primăria generală a Bucureştiului...”*

... păi las baltă lectura restului.

Tărășenia se află pe Contributors.ro. Site altminteri cu pretenții: „texte cu valoare adăugată”
Bancuri asemănătoare tocmai sesizasem la cei de la „Gândul”:

> *„E OFICIAL! Datele pe care Biserica Ortodoxă nu le poate contesta. După 26 de ani iese la iveală ADEVĂRUL”*

Pe acel drum frumos pare să se fi angajat măcar în parte și Ziarul Financiar.

Le sar însă tot eu în ajutor.
E posibil ca rigorile economiei de piață să fie atît de obositoare pentru firea noastră, încît e nevoie de-o eliberare a primitivului din noi, în afara celor 8-12 ore de trudă. Valul unor asemenea dorințe/defulări e mai amplu decît am bănui. Pînă și corporatistul nu mai are chef de finețuri filosofice – adaptînd măcar în parte liniștitorul stil tabloid.
Prin urmare, frații de la Gândul ori ZF (probabil și altele) și-au adaptat stilul.

În cazul Contributors, am sentimentul că, pur și simplu, la suprafață iese primarul din acei intelectuali școliți. Oricîte noțiuni despre civilizație ai lectura, e greu să-ți dai la coș baza psihică, aceia dobîndită în mijlocul unui popor ca a nostru. Faptul că un domn Tismăneanu a învățat la un liceu de frunte, iar apoi a făcut carieră în SUA nu-mi pare a-i fi îndepărtat amabilitatea cu ghilimele proprie tuturor urmașilor lui Traian și Decebal.

Despre acea hulită categorie

.. a grandomanilor bănui c-ați auzit cu toții.
E, subsematul plătește cotizație la dumnealor... Mai exact, mă aflu grandoman de gradul 26 (copiem de la masoni...), ceea ce înseamnă șanse de vindecare 30%..

Din această postură, am privit cu oarece rezerve zisele unui cărturar adulat în toată lumea. E vorba de Carl Gustav Jung. Mai exact de o afirmație acestuia, reprodusă de un distins amic așa:

> *„Jung credea că, în cea de-a doua parte a vieţii, o nevroză se poate rareori vindeca fără dezvoltarea unei atitudini religioase, insuflată de o revelaţie spontană a spiritului. Spiritul este întâmplare psihică, o tăcere care urmează furtunii, o lumină de împăcare în întunericul minţii omului, aducând în chip tainic ordine în haosul din sufletul său.”*

Am privit aceste zise și mi-a fugit mintea la o pretenție a unuia pe nume Ordean.

(Să zicem că citez:) *„La destui, credința religioasă pur și simplu îndepărtează din angoasa existențială, în oaza de liniște creată animalicul din noi – acela dornic să domine, să stăpînească etc. – răsuflînd / manifestîndu-se mai destins...”*

Îndrăznesc a trece între fructele animalicului inclusiv vorba *spirit*. Știu că ea o să vă pară la ani-lumină de primitivism, dar tocmai de-aia o socotesc fruct al primarului (nu în sens de edil!) din noi.

În paralel, între suratele noțiunii de spirit aș trece formulările (între intimi, vrăjelile) de tip „aducând în chip tainic ordine în haosul din suflet...”.

Mă scarpin în cap

…la textul de aici...

Cum... dracu?! Care lecturează acolo, chiar nu miroase că unele (destule de acolo, mai exact) lucruri de acolo sînt absolut nerealizabile??

> *„Ochii noştri nu sunt concepuţi pentru dispreţ, ci pentru a exprima cu ei chipul iubirii ce se căzneşte să iasă din sufletele noastre....”*

Privesc materialul linkat și stau să mă întreb dacă simpatia pentru așa idei nu ascunde speranța că vei da și tu – ascutătorul / cititorul – gata pe altul, cu așa înălțări.

Mica ticăloșie a lui Steinhardt (sau măcar a editorilor și simpatizanților lui) constă în faptul că dacă lecturezi – să spunem – „Jurnalul Fericirii” are nenumărate pasaje de-o aroganță prima poci zice...

PS

Care-i interesat, putem pune de-o lectură și a restului materialului linkat.

Rămas-am cu ochi

…la articol net Nicolae Steinhardt.

> *„Acum știu, știu că orice ură, orice aversiune, orice ținere de minte a răului, orice lipsă de milă, orice lipsă de înțelegere, bunăvoință, simpatie, orice purtare cu oamenii care nu e la nivelul grației și gingășiei unui menuet de Mozart… este un păcat și o spurcăciune; nu numai omorul, rănirea, lovirea, jefuirea, înjurătura, alungarea, dar orice vulgaritate, desconsiderarea, orice căutătura rea, orice dispreț, orice rea dispoziție este de la diavol și strică totul. Acum știu, am aflat și eu…”*

Dincolo de faptul că dacă ajungi a deveni supraomul de-acolo, păi poți să te consideri mort și îngropat (în cimitirul săracilor, căci pentru altul nu-ți va rămîne bănet).

Zic asta întrucît – între altele – aversiunea pusă la zid de tata Steinhardt se numește în vîltoarea lumii prudență, respectiv a nu o lua ca prostul și a doua oară, în același loc....

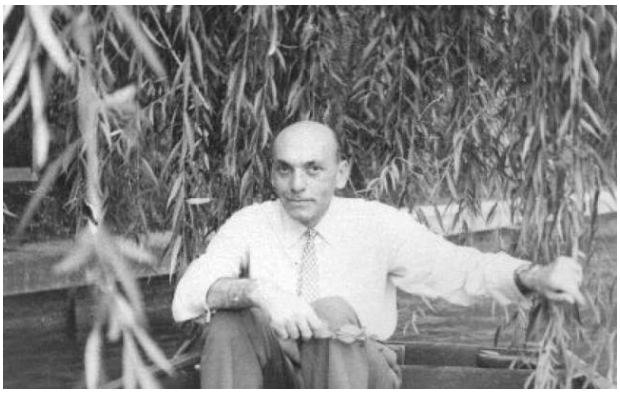

După cum. Și nestînd ca prostul a mă mira de vreo inconsecvență Steinhardt. Dumnealui, la junețe, era tip destupat. Și scria pe măsură (îi laud oricui scrisele interbelice!). În acea calitate o fi gustat nițel Freud, în sensul că ai un adînc ce nu stă s-asculte de tine, insul conștient, așa cum ți-ai dori. Apoi, la bătrînețe, vine și solicită să nu posedăm căutătură rea – de parcă treaba asta ar fi supusă voinței!!

Cum ziceam, nu-i cer (eu deocamdată aici, dumnealui trecut de Styx) socoteală de inconsecvență.

Stau doar și mă întreb ce fel de chestii (justificate) ne-apucă la bătrînețe, de dăm la coș multe lucruri cu scaun la cap de dinainte.

Că aflu ori ba ce ne-apucă.., sănătos ar fi să mă aștept a trage (sufletește!) și eu un picior, mai încolo...

> *”Îl vezi? Da, da, e Ordean! Vezi ce s-a rablagit? Plus c-am auzit a merge zăltat prin Obor, zicînd întruna Vițăvercea...Sau așa ceva.”*

PS

Cred că, totuși, e de dat ochi neortodox (nu-i vorba de sensul religios!) dincolo de poveștile steinhardt-iene în chestiune. Oi fi eu prea sensibil, dar parcă și dumnealui o făcea lată...

„Arta pe înțelesul tuturor”

Pricep mai greu de ce trebuie adusă arta la stadiul de-a o înțelege toți.

E un mic nonsens aici. Dacă ajunge a fi pricepută și de cei neînstare a o gusta inițial, mi-e teamă că dumneaei – rezultanta! – nu prea mai e artă... (chestie de *Trei simplă*...)

Pot simți că la mijlocul unei așa operațiuni de popularizare se află și încercarea inițiaților de-a conferi importanță domeniului ales – în viață – de dumnealor. Totodată, cu acei profani în jur, vor simți mai multă importanță – chestie care prinde mult bine în existență.

PS

> *„Arta este în esență cea mai profundă expresie a creativității umane. Arta este visul cu ochii deschisi.”*

Ultima chestie pe care o doresc așa-zisele Vorbe Mari este să te uiți mai atent la ele.

Legat de aceleași, pot înțelege nevoia unora pentru destinderea produsă (măcar o vreme) de-așa dulcețuri, dar și interesul șmecherilor pentru a-și clădi o carieră privilegiată.

Revăzînd după multe decenii

…niște imagini cu subsemnatul făcute în liceu, mi-am constatat din senin droaie de sentimente (în mare parte complexe de inferioritate ori de neavenit), de care nu avusesem ideea a nutri – atunci în adolescență.

Mi-am tradus că vor fi fost refulate, la vremea aceea.
Se înțelege că, golind nițel grajd Augias (al refulatelor tooot adunate) azi, n-o să-mi devină neapărat viața rai...

Nimeresc însă o poză IL Caragiale copil și, nițel în contextul pomenitelor de mai sus, am impresia că pe el l-au dat gata finalmente tocmai adunatele (inconvenabile, inițial) din suflet. E o tristețe în ochii lui, numai de bine anunțătoare... Nici nu mă mai miră faptul c-ajuns-a a pipa și bea la greu – de unde s-a ales cu niște artere la care specialiștii au făcut apoi ochi mari (n-am inventat nimic!).

Foto găsită pe: http://artapeintelesultuturor.blogspot.ro/…/ion-luca-caragi…

Era să întreb dacă ziariștii citesc istorie

N-au cum. Căci nu are nevoie publicul, de acel domeniu.
Căci trăiește strict în prezent.

Mă uitam la nu-puțini politiceni, botezați cu diminutive. *Nicușor, Stefănel, Mugurel* etc.
Părinții acelora cred că n-aveau idee a exista și altceva decît prezentul.

Neplăcute sunt momentele

…în care te descoperi mai slab decat ai avea nevoie...

Inevitabil, rămîn cu ochi

…pentru Marian Munteanu, cel desemnat candidat Primărie. Care, zic eu, ia pumni în cap – mai mulți decît alții – pentru că are o poziție specială.
Dînsul nu e doar un om cu șanse să ocupe un post înalt... . Treaba cu postul deja ne ucide, mai exact ne reamintește sinistra inferioritate de prin sufletele noastre.

Marian Munteanu mai posedă un ceva.
A fost cîndva semizeu (n-o să mă credeți, dar mi-am ales cu grijă vorba). Căci cam asta îi fu statura la care-l duse soarta, cînd cu Piața Universității. Un nițeluș sfînt (iar pentru alții, tot de atunci, mult-diavol). Nici așa ceva nu se poate înghiți, de către noi oamenii – cei mioritici, care ne aflăm atît needucați, cît și alintați de soartă.
De data aceasta nu mai e simpla inferioritate ofensată, ci o surată. Dorința de a domina lumea (n-am citit Nietszche și fîrtații, dar bănui c-au explorat la greu subiectul). Care-i la statul de voință, și-atît. Cu frustrarea aferentă. Ultima chestie fiind atribut al supraoamenilor (în sensul că așa îi vedem noi...).

M.M. a fost așa ceva. Și inevitabil a rămas, căci coborîrea din Olimp nu-l va scăpa vreodată de întrebările noastre: „Și cum e, acolo Sus... Spune-ne, te rog... Cum e rozul care plutește în aer?...” etc.).

A mai fost totodată, la vremea cu pricina, tînăr, liber și surîzător. Iar de atunci se află în istorie (eu unușl avînd îndoieli că va face vreodată boacăne cît să devină personaj negativ al Aceleiași).

Să tot cadă prost, la lingurică, destulor compatrioți – de atunci și de azi!

N-am idee ce socoteli aveau anticii doritori a fi eliberat Barabba, și nu Isus. Dar e posibil ca semizeii să fi picat prost și atunci. Nici nu m-ar mira să fi fost altfel...

PS

Pentru a nu încurca borcane în ce privește zisele-mi de aici. Sînt conștient perfect că dl Munteanu e om. Cu toate ale acestei ființe.

„Armata Română a folosit un laser

…extrem de puternic care a topit tancurile rusești care vroiau sa invadeze țara în 1968...”

Vise, taică, vise... E greu a ne accepta micimea față de colosul rus, trebuia să inventăm și noi ceva frumos...

Mi-aduc aminte de ceva asemănător (din categoria să vorbim pentru a nu adormi) spus de cetățeni ai Dresdei, respectiv ai Hiroshimei. Pasămite le era drag unor conducători dușmani (Churchill, Roosevelt) de urbea lor, de-aia ani buni nu i-au vizitat bombardierele dușmane..

E un pic amuzant

…să văd tot felul de luări poziție, unde se spune una (pastile mărețe), iar printre rînduri transpiră un primitivism clasa întîi...

> ***„Sustineti protestul*** [...]
> *E nefiresc ca, prin opțiunea făcută de PNL, drumul pe care l-a parcurs România în acești 26 de ani să ne ducă înapoi, la reabilitarea politicilor naţionaliste şi fundamentaliste din interbelic, la izolaţionism, antioccidentalism şi xenofobie. Socotim de aceea că alegerea PNL angajează nu numai viitorul politic al partidului care a făcut-o, ci deopotrivă imaginea României. Ca membru în cadrul Partidului Popular European, PNL este obligat să combată politicile extremismului, iar nu să şi le asume, așa cum o face prin această candidatură.”*

PS

Despre modul dlui Munteanu de-a vedea realitatea am comentat (nu chiar elogios) inclusiv pe aici, acum vreun an, cînd cu interviul luat de Rareș Bogdan.

Deci nu-i sînt suporter înflăcărat.

”România, în marș spre întuneric ”

De curiozitate.

Un tip – cititor de gazetă tipărită ori site – care are nevoie de-așa catch / titlu, cît va pricepe din textul de-acolo (să presupunem – prin absurd – c-ar fi unul cu capul pe umeri)?

> *„Dle Ordean, chiar îți faci iluzii că lumea lecturează pentru a se informa, în sens academic și occidental?”*

În paralel, mereu uit că gazetarii nu au treabă cu obiectivitatea.

”Există un mod discret

…și eficient de a-ți iubi țara fără a-i face rău.”

Altă limitare de minte. A subsemnatului.

Ca să-mi iubesc țara, trebuie să am așa sentiment inclusiv pentru palma de pământ de la Carei, să zicem. Eu, pe aceea, n-am văzut-o în viața mea. Ori atîtea, dintre cei 237.500 kmp (altminteri ador destule alte locuri).

Cum naiba să iubesc ceva la fără frecvență, ceva neștiut mie, nevăzut?

În paralel, lecturez cartea unui englez, despre România în primul război mondial. Un tip – zic eu – obiectiv.

Distanță măricică, acolo, față de ce-i scris prin tipărituri și discursuri autohtone....

Apropo de ideea „Dacă vrei să admiri ceva, privește de la distanță. De vrei să cunoști, uită-te de aproape”. Uitatul respectiv, barim la o minte matură, nu cred că se lasă cu iubire (care altminteri e soră bună cu Ura). Ci cu Rezonanță, spre acela.

*

Apropo de dragostea de țară. Și fiind posibil sa nu gresesc prea mult..

Pînă la 1789 mai nici o stăpînire nu se obosea a planta în mintea supușilor asemenea lucruri. Ultimii trebuiau să crape in războaie pentru monarhul absolut al locului, și gata! *Smir-naaaa*!

Vor fi făcut excepție unele state (trei? patru?) unde-ți era o plăcere să le fii cetățean, dacă tot se nimeriseră printre cele mai deștepte și de frunte ale lumii.

Oare dorința accentuată de comunicare

…(via smartphone, de pilda) a generatiilor proaspete nu-i si-un pic teama de singuratate, in chestia asta nu intotdeauna amabila – care este Realitatea?

Gura păcătosului

E posibil ca implicarea pe Fb să ne fie pe măsura a ceea ce psihologii numesc probleme existentiale nerezolvate.

Ca opinie personală

Nu se face, așa ceva!...
Eveniment la care tabloidele (oare numai ele?) se pun a confecționa din greu...

> *”Sara Montiel și Ion Dichiseanu. O DIVĂ și un foarte talentat actor român, tânăr, iubitor de femei. Dar Sara avea să fie un fel de pecete a iubirii. A rămas în inima sa pentru toată viața. Iar acum, marele actor Ion Dichiseanu a „îndrăznit” să spună povestea de iubire. O poveste de iubire pe care niciun scenariu de film nu o poate egala...”*

Două nedumeriri am, legat de așa volum și-așa laudatio...
Dacă dl public amator de atari rînduri a văzut la viața lui pasiune amoroasă. Una reală, iar în același timp personală.
Dacă dl Dichiseanu a primit semne de afecțiune de la doamne, în ultimele două sau trei decenii.

După opinia mea, fanții au măricele probleme existențiale după ce frumoasa și nebuna lor cursă amoroasă trage pe dreapta. Dumnealor rămînînd cu dantură rărită a zîmbetului, și-o eșarfă ascunzînd ridurile de la gît...

> *Einteresant că se vorbește de poem amor, în paralel antele fiind „iubitor de femei”, în sensul că umblă pe la multe.*

Am speranța că dl Truică (ajuns interesat cîntăreței Patricia Kaas) nu ne va delecta, la un moment dat, cu un volum similar.

PS1
Nu am idee dacă doamna Montiel se mai află în viață. Dacă da, sigur va fi fost încîntată – de relatările dui Dichiseanu?

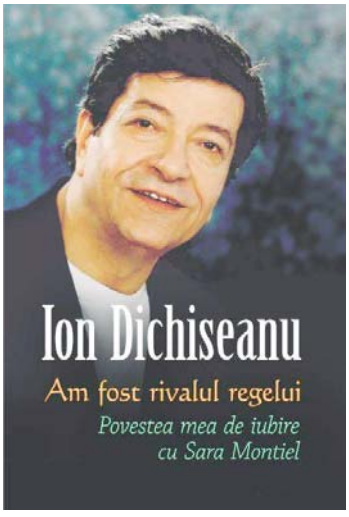

PS2
Viața-și are neașteptatele ei. Un local din parcul Tineretului se numește „Saramontiel” (legat!).
Cum patron nu cred că e vreun ins de 70 ani, e posibil ca fiul (nepotul?) să-i fi preluat din gusturi... Extragastronomice.
Revenind la un 1965, cînd ne vizita frumoasa cîntăreață spaniolă, coup-de-foudre (inclusiv la fără frecvență) se vor fi produs de cînd lumea, dar de data aceasta vor fi fost amplificate de seceta obsedantelor decenii, cînd pe scenă urcau doar Ilenuțe tractoriste.

PS3
Apropo de Securitatea care a încurcat ploile junelui Dichiseanu. Oare în ce relații se aflau cu toții, dacă dizeurul s-a putut învîrti atît de aproape de iberică? Vremurile fiind, totuși, unele cînd nimic nu mișca fără vestea dlui Alexandru Drăghici, ministru de Interne...

De cînd cu Marian Munteanu candidat

… se fac multe referiri către legionarism.

Chit ca ele reprezinta vreo 99,5% din notații media... Cred că orice trimitere nenuantata la comunism, legionarism si destule are treaba doar cu umorile noastre.

La a o adica, nu aplecăm ureche intelegatoare nici asupra semenilor cu fire exact precum a noastra, dar nascuti ceva mai devreme – cit sa voteze semnul electoral 'Gardul' in deceniul patru.

*

„Chiar vreți să ne întoarcem la ideologiile care au făcut ravagii în Europa secolului XX?”

Chiar așa lesne putem reveni acolo? Ori vreun distins ziarist are nevoie – in drumu-i spre un țel nemărturisit – a trezi asa frici in publicul mai putin mintos?

Eu unul nu cred ca revista 22 e una destupata. Ci o gasca de primitivi care isi urmaresc țelurile agitînd formule destupate.

Mă miră un pic, mirarea altora

… despre faptul că nu o ducem mai bine. Iar asta, din cauza măgarilor din jur! În același timp, se titrează ca-n mahala: „O veste bună, candidatura lui Piedone”.

Se înțelege că de-i spunea aceluia Cristian Popescu, tușea. Cădeau tăriile cerului.

Restul articolului păstrează, inevitabil, aceeași stofă.

> Reținpe acolo vorba de societate civilă *(„ar trebui salutată, şi nu hulită, de societatea civilă”)*
> Mi s-a întîmplat a pomeni în trecut că așa ceva, societatea civilă, este incapabilă prin definiție de un punct de vedere comun. Deci, nici nu poate saluta ceva, *in corpore* – caz în care ar fi Marea Adunare Națională, dar nu societate civilă.

Ca să nu mă îndepărtez de ideea inițială… Cîtă vreme nu ne comportăm altfel decît pînă acum (și spre stilul vesticilor), nema șanse a o duce mai bine...

Revista Historia

”Un om cât o epocă: Iuliu Maniu”.

Două probleme pe aici, decurgînd din caracteristicile unei anumite categorii umane. Și compatrioate.

Historia
20 ore ·

Un om cât o epocă: Iuliu Maniu http://goo.gl/GbGR8n

În noul număr HISTORIA, pe care îl găsiți acum la chioșcuri

Dacă titrezi altfel, în ton cu adevărul istoric, aceia nu se mai uită aceia la revista/linkul tău.

Fără îndoială nimeni nu e perfect, însă tot rămîne de socotit cît au părăsit aceia pădurea zonei temperate, în favoarea culturalizării.

Apoi.

Dacă ai idee, de prin lecturi măcar de liceu, cine a fost Iulu Maniu, nu mai e nevoie a-ți completa știința prin file revistă „Historia”...

PS

Mă aflu mai dur, ca de obicei, poate sub impresia manifestului revistei 22, contra lui Marian Munteanu.
Și unde observ că fiara noastră e bine mersi la timonă, în cazul oamenilor revistei, al GDS, dar și al sumedeniei de nume mari și școlite care semnează.

Macovei: "L-au propus pe Marian Munteanu

…care este un anti-european, un anti-american, care încă mai visează la perioada legionară și este urmărit de principiile legionare și care vine dintr-un trecut construit tenebros împreună cu Virgil Măgureanu".

De curiozitate. Ce-a făcut rău Virgil Măgureanu? Nu spun a se fi aflat sfînt, dar vreau să mă delectez cu o minunată flipică în limbaj de lemn (de tip 2016). Asta, după o bîblbîială prelungită...

Cu răspuns ori ba din partea vreunei doamne Macovei, de ce simt eu în pornirea contra Munteanu și Măgureanu o treabă simplă. Iritarea că aceia ne-au intimidat, cîndva. Iar în cazul lui Măgureanu, că ne-a întors pe degete – cum nu era cazul cu o inteligență deosebită, ca a noastră...

E foarte posibil să nu mă înșel...

Se află aici un zîmbet pe care doamna Macovei îmi pare să-l fi deprins la vremea pozărilor pentru reviste cu pionieri. Pot bănui că s-a înghesuit chiar, pentru a primi mai devreme cravata roșie. Pe care, acasă și cîteva săpămîni bune, și-o punea încîntată privind oglinda.

Observați-i atitudinea din imagine.

Fotografiile (n-am spus-o eu!) valorează o mie de cuvinte...

PS

Nu cred că-i o înfățișare tipică pubertății. Cercetașii lui Carol II n-o aveau, idem puștii din actualele clase primare.

Partidul voia așa tip de *smile*.

”Chiar vreți să ne întoarcem

…la ideologiile care au făcut ravagii în Europa secolului XX?””

Cînd (fie și nu chiar ieri) avea membru vreun Pavel Câmpeanu, onor GDS nu gîndea așa... Nici cînd vreun Silviu Brucan le oferea vreun generos spațiu în Calea Victoriei...

Atunci poseda nuanțe.

Căci prima interesul.

Legat de-același citat.

Mă uit spre lunga listă de semnatari (cu pretenții) ai Apelului GDS și mă-ntreb de-aceia se află prostuți ori lichele? Cum dracu ar întoarce Marian Munteanu țara asta la ideologiile cu pricina??!!

Fraților semnatari, Rămasu-va nițică proprietate a termenilor?

Am impresia că sîntem mult mai fiare decît spun diplomele de deasupra blanei noastre structurale... Dar ce frumos o întorc din condei... Ia uite-aici:

> *„E nefiresc ca, prin opțiunea făcută de PNL, drumul pe care l-a parcurs România în acești 26 de ani să ne ducă înapoi, la reabilitarea politicilor naţionaliste şi fundamentaliste din interbelic, la izolaţionism, antioccidentalism şi xenofobie. Socotim de aceea că alegerea PNL angajează nu numai viitorul politic al partidului care a făcut-o, ci deopotrivă imaginea României. Ca membru în cadrul Partidului Popular European, PNL este obligat să combată politicile extremismului, iar nu să şi le asume, așa cum o face prin această candidatură.*
> *De aceea GDS consideră că în aceste momente este extrem de important să ne reafirmăm ataşamentul faţă de valorile ce definesc o societate deschisă. Candidatura lui Marian Munteanu nu poate decât să le submineze şi să le compromită. Reacţia noastră publică fermă este modalitatea de a le apăra.”*

Or există responsabili zonali (raportat la Europa) cu antisemitismul?

Cine le dă așa job deja nu mai e treaba mea.

”PSD, PNL & prietenii: Nu mai bine staţi o tură pe tuşă?”

(Asta apropo de judecații pentru incorectitudine).

Deși nu ne pică bine ideea... Politichia e o treabă și necesară țării ăsteia, și deloc simplă.

Pe vreun cîmp gol, fără hulitele mari partide, am îndoieli că cineva s-ar putea întinde, organizațional, la nivel România, Iar apoi să și funcționeze – la vreme neelectorală, respectiv în perioada alegerilor.

Să zicem totuși c-ar izbuti. Și-ar asuda inclusiv în mers la cătun X. Sigur s-ar pricepe la discurs cum vrea nenele cel sprijinit lîngă o poartă rurală oarecare?

„Tupeul, iresponsabilitatea, replicile de autobază

… mizeria morală și iuțeala cu care se ”întoarce portofelul pe dos” la nivel oratoric, dorința de parvenire rapidă și de îmbogățire cu viteza luminii, spectacolele ieftine regizate printre tarabe, câteva panseluțe aruncate ici-colo în văzul fraierilor...” (Academia Cațavencu)

Înțeleg că dvs., gazetarii, procedați total diferit. Nema tupeu, nema autobază șcl.
Mă aflu invidios, pe locul în Rai pe care îl aveți rezervat...

A fi om înseamnă a reproșa altuia ce faci matale.

*

Cît de fain poate să sune!! „Mizeria morală” (accentuați z'-ul – e *orgazm* curat!). Emitentul fiind – în paralel – cu ochii mari-mari ca pastila să dea gata vreun fraier.
Din asistență, respectiv adversar (alt lansator de panglici, altminteri...).

Mă recunosc nițel curios

Ce-o mîna în luptă vreo doamnă Alina Mungiu?
O sete mare de *ceva*, observ lesne la dumneaei. Dar nu realizez direcția, acelei limbi-scoase-după-ceva...

Bănet? Putere? Simplă eliberare a animalicului personal (așa ca la mine, cînd scriu astea...)?
Să te dai voitoare a face România Curată, și-n paralel să oploșești oameni și articole de care-un Coriolan Drăgănescu s-ar admite mic copil...

PS
Ador delicatețea celor „sătui şi de corupţie şi de grobianism”: *„Idioţilor! Scrisoare deschisă către PNL…”*

> *”Din presă înţeleg că Vasile Blaga mă invită în ring pentru alegerile la Primăria Generală a Capitalei.*
> *Dragă Vasile, dacă este adevărat, te rog ai grijă ce-ţi doreşti. Ştii bine că în cariera ta politică n-ai fost în stare să cîştigi nici măcar o primărie de comună, iar la Bucureşti, Oprescu te-a bătut în 2008 de parcă erai din Vaslui şi nu de la vămile din Bihor...”* (Traian Băsescu)

Băsescu e neserios aici, de mai multe ori.

Între altele.
Aici e ca la foste neveste. Unii-s mitocani cu ele. Or nu se face. Vorba aia, ați mîncat o pîine împreună. Sau cum ar zice vreun comandant de vas: ați înfruntat furturi mari laolaltă...

După cum.
Zici inițial că înțelegi din presă, apoi, fără a verfica, dai cu respectivul de toți pereții. Niște 'pereți' nedrepți, căci – după cîte știu eu – Blaga a pierdut la un scor onorabil în fața lui Oprescu, iar în paralel neținînd grozav a candida. Totodată, bucureștenii erau dezolați în acel 2008 de călîul mandat precedent, cel al lui Videanu...

Mie, Marian Munteanu

…îmi pare un om onest.
Ultima însușire este însă o treabă complexă.

Mai exact nu împiedică pe posesor a avea păreri diferite de-ale altuia – de pildă vreun Ordean.
În același timp, nu scrie nicăieri ca vreun onest să poată conduce bine o capitală, cu atît mai puțin una ca-n visele nevroticilor.

”Marin Preda un geniu..”

(la comentarii, articol)
Cred că a declara pe cineva astfel (pe criterii vizibil artificiale, mie barim),cred că e un mod de a ne însenina existența (cît de fainã-i ultima, de-avem nevoie de-așa manevre, discutăm altădată).

Altminteri, mă uit la imaginea dnei Cornu,
E de-a lui (Preda). Miroase a brazdă reavănă (și a țărancă – m-aș fi mirat ca Preda să facă pasiune pentru alt tip uman).
Dar și neîncrederea din privire. Și închistarea sentimentelor traductibilă în dunga subțire a buzelor.
Supraviețuim cum putem...

PS
Priveam un agent de pază, la un hipermarket. Avea un ceva diferit față de majoritatea confraților. Agresivitate, multă neîncredere, încrîncenare – unele decurgînd din atmosfera cătunului de unde venea...
În paralel, o cerșetoare în metrou. Cu plod de gît (din necesară discreție, tace în favoarea unui scrise pe un carton). Meditam cum arată locurile de unde vine. Cum vor fi arătat preliminariile (fie și întinse pe mai multe zile) rămînerii însărcinată, pe acele meleaguri natale.
Coborîtă din tren, s-a dus la un automat de răcoritoare. Spre mirarea unui sărăntoc din preajmă (nu spun cine!), și-a permis un suc procopsit. Banii vin repede, se duc repede…
Ș-or mai aștepta-o vreo două decenii, sub cerul ăsta...

PS2

Interesant personaj, această Aurora Cornu.

Temperamentul ei, firea spun multe – în paralel – despre Marin Preda, poate și de ce întindea ultimul mîna așa tare spre alcool, în ultima aparte a vieții.

Mă uit la vorba asta

Cutare lucru e fabulos.

Am impresia că așa vorbe ascund de fapt ne-simțitul acelui fapt. O expediere grăbită a acestuia, dar care vrea să lase impresie (sieși, dar și semenilor) că ne-a mișcat sufletește.

Că sîntem vii.

E posibil ca tocmai ne-simțirea, ne-senzitivitatea (nu spun că opusul acesteia neapărat o calitate!) la jur are nevoie de ambalaj semantic umflat.

Mă uit la spusele unui cunoscut cineast

…(apud un site oarecare): *„Regizorul Emir Kusturica îl acuză pe Soros că a contribuit la criza refugiaților: De fapt, Soros vrea să creeze o Europă fără identitate!...”*

Pe de o parte, cred că-i o atitudine de copil mititel pe aici, să crezi că mișcările lumii se datorează unui singur om. Fie el și cu bănetul lui George Soros.

Apoi, parcă aș da un ochi la vorba asta: *identitate*.

Înțeleg mai greu cum vine chestia... Am o identitate, ca om sau bobor. Ba, să presupunem, și țin la ea.

Cum moaș-sa pot s-o pierd, dacă îi vine vreunui ticăit Soros a mă ușura de ea, și a-mi pune alta în brațe? Cum d... vine asta? Ceva nu se leagă...

Păi. Ori identitatea mea/noastră e mai fragilă decît ne batem cu pumn piept. Ori alergăm după cai verzi pre pereți, adică 'identitatea' e o construcție livrescă, carele se risipește în consecință tare iute...

ÎN PARALEL, fratele Kusturica propune ordinea socialistă.

Dacă stau să mă gîndesc, în ultima cheste a fost realmente posibilă îndepărtarea unei identități și croirea alteia. Treaba asta s-a întîmplat la Pitești, pe la 1950 (bănui că-n pușcăriile lui I.B. Tito nu era servit caviar, pe atunci...).

PS

Cineva – la comentarii articol – e supărat pe destrămarea Iugoslaviei. De care-s vinovați tot ăi de teapa lui Soros: *„distrugerea Iugoslaviei, programata si ea de aceleasi mizerii morale mondiale.”*

Se înțelege că nu se pune, aici, lipsa de chef a zonelor 'sud-slave' (cu niște milioane bune de locuitori) de-a mai viețui împreună ...

„O Europa fără identitate

… este un pas important spre globalizare...”

E perfect. Dar cine îmi poate lua Identitatea?

Eu mi-o am acea identitate – nu reușesc să văd ce cataclism mi-ar putea-o îndepărta. Să vină cinpșe Soros-i, mintea mea va fi la fel!

Cine ne oprește - totodată - să rămînem români? Va sosi cineva în casa noastră să ne oblige a vorbi *esperanto*?

Dacă stau să mă gîndesc bine, teama asta de globalizare e frica unora (actuali deținători de slujbe ori măcar de sabloane psiho personale) că mulți compatrioți vor fi interesați de avantajele acelei hulite globalizări... În acele condiții, dumnealor (reticenții) vor trebui să se adapteze la noua situație – fie și romîni nederanjați aflîndu-se – , dar treaba asta presupune o elasticitate ce destulora lipsește.

Iuțeala de gură

… (care altminteri face mult bine la suflet...): *„Fostul deținut politic Radu Ciuceanu, la 88 de ani, despre România de ieri, de azi și de mâine: Țării mele, pentru care au murit atâția, îi doresc oameni curați care au caracter!...”*

Așteptăm să se nască (ar fi primii de la Adam încace...) acei curați posesori de caacter... Apoi, faptul că dînsul Ciuceanu dorește cu patos așa ceva – păi nu are treabă cu materiaizarea...

PS

Nu știu cum vede dl Ciuceanu ideea de caracter, dar eu unul nu aș trece în categoria asta trecerea de la PNL la Partidul România Mare.

E vorba de a dumisale..

Globalizarea. Pierderea tradițiilor șcl.

„Eu ma gandesc la urmasii mei, ei nu vor mai sti cine sunt, ce sunt,.. ”

Să le lăsăm lor grija cu pricina. Nu țin să-mi bag nasul excesiv în existența lor, pe ideea că văd eu mai bine lucrurile... Posed maximă încredere în mintoșenia lor.

Fost-am ieri la nepotul Andrei... Păi mă ia cu `Huooo!` la vreo 16 ani, dacă m-apuc să-i arat eu drumul în viață! O să spună:

> *„Bine, bă tataie, chiar îți par idiotul satului? Eu nu-mi pot alege singur drumul prin viață?... Matale cum ți-a fi picat dacă, în tinerețe, venea vreunul cu idei de Maglavit să te ducă de mînă?*
> *Te credeam om serios...”*

„Planul de distrugere a României...”

Eu cred că pastilele de genul ăsta nu ar avea trecere, dacă în prealabil destui – grandomanizîndu-se un pic – nu s-ar identifica cu (ditai) toată țara...

Și n-ar crede că pot influența lucrurile pe-acolo, fie și pe calea fandacsiei de una ori alta..

„Scrisoare-manifest: Afară din cetate

…și votați-vă (e vorba de politicieni, n. MO) *între voi!”*

De chiu de vai, clasa politică e un șoarece viu. Cu dînsa gonită din Cetate, am avea un minunat Napoleon mort.

Ni se pare nouă – în desăvîrșita maturitate personală – c-alde clasa politică în exercițiu e inutilă. Ne dăm noi lei, dar puși a organiza ceva în respectivul cîmp (golit brusc de ocupanții actuali), am face un minunat rahat praf.

„Avem obligația în formarea și educația acestui public românesc

… trebuie să avem grijă în primul rând de acest public. Trebuie să avem grijă de acest neam...”

Nu știu cum se face că grija de neam trebuie să fie una pe șablonul dlui Simion – care e probabil depozitar al Adevărului și nu am aflat noi…

Eu cred că neamul acela își poate avea grijă de sine și singur. Dacă va opta pentru una ori alta, la mijloc îi vor fi interesele, gusturile personale – nu acelea prinzînd bine celor precum dl academician Simion...

*

„În manualul școlar nu mai este pronunțat cuvîntul națiune*...”*

Și dacă nu mai este folosit, unde e capătul de lume? Aștept să-mi explice careva – dacă se poate domol, neinflamat – cum vor arăta lucrurile, fără gargara pe acea temă..

Și unde va fi sfîrșitul lumii, din asta.

Pînă în 1800 și ceva nu se discuta – pe sub Carpați – despre națiune. Și, după cîte știm, nu s-a oprit soarele în loc dintr-atît...

Poate-mi scapă mie...

Ce-ar putea face în plus dl Munteanu – ajuns la Primărie și linia convingerilor reproșate (de către diverși) – față de perioada de dinainte?

Să ne temem de vreun umblet general, peste an, în cămașă verde și cu portrete Țuțea? Ne vom înghesui a vopsi pe ziduri semnul electoral legionar?

Eu unul, am îndoieli de-așa ceva.

Mi-a rămas mintea

…la dl academician Eugen Simion. Cu a sa grijă pentru națiune.

Dincolo de înălțătoarele aparențe, nu pot să nu văd acolo o atitudine absolut umană – reperabilă în lumea satului și uneori în afara acesteia.

Informațiile despre dl Simion îmi sînt minime. Știu că se afla în tinerețe un homo culturalis la locul său (spre deosebire de voci comuniste ale epocii), iar în paralel se găsea în avangarda moderată a vremii.

Nu știu să fi opinat pe atunci despre națiie. Lipsa domniei sale din acel cîmp poate să se fi datorat aglomerației de guriști patrioți, dar mai ales faptului că nu-i va fi ars de-asemenea lucruri, la acea vîrstă personală. Bănui că va fi nutrit plăceri existențiale care-i făceau neinteresant domeniul. Cel patriotic.

Nu știu unde-i născut dl Simon, dar miros că vine de la țară. (Da, așa indică și Wikipedia!) . Zic asta legat de stilul vîrstelor traversate, foarte apropiate de ale omului simplu. Al plăcerilor tinereții, apoi interesului (de la maturitate) pentru acumulări de bunuri, pentru ca la senectute să apară perorări despre necesitatea păstrării tradițiilor, în comunitate.

Perioada de interes 'material' a dlui Simon aș vedea-o în vremea colaborării strînse cu puterea fesenistă (povestea cu 'apolitismul' o lăsăm pentru alții...), care l-a propulsat – timp de ani nu chiar puțini -, în fruntea Academiei române. Pentru ca acum – la 2016 -, devenit (și) mai conservator, dl Simion să fie îngrijorat de dispariția cuvîntului 'națiune' din manualale școlare.

În acest stadiu al postului subsemnatului, dau o privire în jur, să văd cum s-au comportat cogeneri ai distinsului academician. Inevitabil, gîndul îmi fuge la dl Nicolae Manolescu, cu parcurs cultural foarte apropiat de al dlui Simion.

Între cei doi, îndrăznesc a sesiza niște diferențe, pe care le atribui extracției, ca mediu social. Dl Manolescu e 'de la oraș', mai exact din Rîmnicu Vîlcea, iar studiile liceale le face la Sibiu (înainte de a ajunge student la București). Dînsul nu urmează la maturitate / post 1990 vocea-pămîntului, ci rămîne în opoziție politică. Atitudinea îi va fi fost încurajată de faptul că avea un cod mai lax al plăcerilor lumești, decît dl Simion – educat ceva mai auster. Ca urmare, vîlceanul nu are vreo grabă către demnitățile înalte (chit că vădește durabilă amiciție cu întîiul fesenist, Ion Iliescu).

Suișul lui N. Manolescu în poziția de academician va fi (mult) mai greoi, dar nu parea fi suferit mult, din această cauză. Dînsul nu e îngrijorat în exces nici de problemele societății românești (acestea find, prin definiție, mai legate de umorile proprii decît de realitate...).

PS

Dlui Manolescu i se aduc în prezent reproșuri, legate de prelungirea poziției în fruntea Uniunii Scriitorilor. Nu cunosc foate bine subiectul, chit că explicațiile președintelui mi se pare urbane și echilibrate (stil dintotdeauna al dlui Manolescu).

Oare, dacă nu am fi posedat…

… un umflat aparat al Educației, cît de îngrozitori ne-am fi prezentat, ca oameni?
Ăsta da, subiect de lucrări!

> *”Cum ar fi arătat Românii, în lipsa atîtor zeci / sute de mii de inși carele nu dorm noaptea de grija culturalizării compatrioților...”*

PS
”Domnu Ordean, matale te afli cam nifilist...”
Absolut corect, dar ideea de sus tot rămîne!
„Cîștigă, bre, și ei o pîine... Iar statul ne lasă iluzia a fi ceva de capul nostru, al inșilor simpli... Îți imaginezi că mai aveam gura asta mare prin comentarii net, dacă nu ne găseam trecuți prin școli??”

Înțeleg perfect rigorile Speciei

Accept ideea ca insăși aparitia copilului care am fost a pus cruce vreunei minunate idile.

Dar tot simt o gheara teribila prin zona inimii, la vederea unui cuplu tînăr – că acea bucată de rai va supravietui doar pina la aparitia urmasilor..

Panglicăria la greu, în numele Domnului

Astea-s momentele în care socot ca Dumnezeu ori nu există, ori e mare neserios...
Să-ți pună șmecherii în cont asemenea parșivenii, iar matale să stai de lemn-Tănase...

PS
Unde păcatele mele exista identitate nationala, pe vremea luptelor cu turcii (exclud aici pe cele purtate la 1877-78, cu rușii alaturi...)??

PS2
Ce frumos vorbeste tata popa, în numele *tuturor* românilor! Sigur nu-i și-un pic de codiță Scaraoschi, în cearceaful epistolar al sfinției sale?
Dupa cum, si cunoscind supunerea stricta intru ierarhie a madularelor BOR, pot banui ca.mai degraba glasuieste.acolo PF Daniel...

Scrisoare deschisă către Președintele Klaus Iohannis

[…]

> Poporul român trece prin momente de cumpănă, iar conducătorii săi s-au îndepărtat de la nevoile neamului nostru. Este multă durere și suferință în România de care mai marilor țării nu le pasă. Așa încât îmi fac datoria creștinească de a vă atrage atenția asupra câtorva puncte care nu pot să lipsească de pe agenda președintelui României:

> 1. Românii nu vor o moschee turcească la București, un cap de pod al Turciei pe pământul nostru strămoșesc apărat cu sânge de înaintași pentru a salva identitatea națională despre care nimeni nu poate nega că este o moștenire creștină. Dumneavoastră, în loc să ne reprezentați pe noi, românii creștini, ați ales să îi strângeți mâna sultanului Turciei și să faceți înțelegeri peste capul celor pe care îi reprezentați.

> 2. Românii nu vor invazie musulmană în țara lor. Primirea de imigranți musulmani reprezintă o faptă care contravine nu doar dorinței românilor, ci și istoriei și tradiției milenare a poporului nostru. Și dumneavoastră, domnule Președinte, sunteți creștin, chiar dacă aparțineți de altă biserică. Cum ați putut agrea planul de invadare a pământului românesc pe care au luptat împotriva semilunei atâția voievozi precum Ștefan cel Mare, Vlad Țepeș, Mircea cel Bătrân, Iancu de Hunedoara, Mihai Viteazu și atâția alți români iubitori de țară? În acest caz, puteați cel mult să îi acceptați pe creștinii care vin din zonele îndepărtate, dar în niciun caz pe musulmanii care aduc cu ei prozelitismul islamic și, Doamne ferește, chiar risc de atentate teroriste.

> 3. Au murit în Argeș atâția copiii nevinovați și nimeni nu a fost sancționat. Nu doar că statul român nu încurajează natalitatea, dar, în plus, nici măcar nu are grijă de viitorul țării pe care îl reprezintă copiii crescuți cu greu și cu dificultăți de mamele române. Un Guvern care nu este în stare să-i protejeze pe copiii țării sale trebuie să plece, dar Guvernul pus de dumneavoastră continuă să fie la putere ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Decidenții de la vârful statului român trebuie să încurajeze natalitatea prin măsuri active și eficiente, nu să asiste pasiv la depopularea României sau, și mai grav, la asemenea tragedii!

> 4. S-au strâns în România aproape trei milioane de semnături pentru modificarea Constituției în sensul precizării că familia se poate întemeia doar pe baza căsătoriei dintre un bărbat și o femeie. Ar trebui să vă pronunțați și să acționați în sprijinul acestei inițiative care are menirea de a salva poporul român și continuitatea noastră pe aceste meleaguri.

> 5. Ați respins legea prin care Crăișorul Munților Avram Iancu primea titlul de Erou Național, iar acea lege s-a rătăcit prin Parlament, dumneavoastră transmițând un semnal clar că nu doriți recunoașterea meritelor celui care i-a apărat pe românii din Transilvania de asuprirea maghiară. Dați un mesaj public în favoarea recunoașterii Eroului Național Avram Iancu pentru ca Parlamentul să înțeleagă că nu vă mai opuneți acelei legi. Dacă nu ne recunoașteți eroii, domnule Iohannis, cum puteți fi președintele nostru? Nici de Ziua Națională a României nu ați desfășurat recepția oficială de la Cotroceni, ca și cum nu ați recunoaște Ziua de 1 Decembrie în fața străinătății. Așa de mult vă displace istoria noastră, a românilor?

> 6. Ați promulgat, în schimb, în mare grabă, legea prin care martirii temnițelor comuniste au fost condamnați a doua oară, fiind interziși în România. Doar regimul comunist a mai îndrăznit așa ceva în încercarea de a arunca vălul uitării peste ei. Poporul român nu i-a uitat însă și, de îndată ce și-a recâștigat libertatea, i-a onorat cum se cuvine. Dumneavoastră le-ați luat acum acea libertate, întorcându-ne în vremurile negrei dictaturi.

> 7. Nu îi asupriți pe români cu legea vaccinării obligatorii, este nu doar împotriva logicii creștine, ci și a drepturilor omului pe care pretindeți că le respectați. Este dreptul părintelui să aleagă în privința siguranței copiilor lor. România nu trebuie să devină piață de desfacere obligatorie a companiilor farmaceutice străine, cu riscurile pe care le presupune vaccinarea și despre care nu se vorbește în mod deschis.

> 8. Aveți datoria să sprijiniți promovarea istoriei românilor prin muzee dedicate istoriei naționale corecte și prin sprijinirea predării istoriei naționale în școli. Dacă Guvernul pus de dumneavoastră anulează istoria din educația copiilor, sunteți părtaș la distrugerea conștiinței naționale. La fel, orele de religie trebuie să rămână în programa școlară, ca și orele de istorie. În plus, pe cine deranjează prezența Sfintelor Icoane în școli? Sau Sfinții nu au loc pentru ca să poată fi manipulate mai ușor mințile prin reclame și modele străine? Lipsa educației religioase și istorice are ca scop creșterea unei generații înstrăinate, fără valori și fără rădăcini. Acesta este planul pe care îl desfășurați în România?

> 9. În timp ce monumentele altora sunt renovate și promovate, monumentele românilor zac în uitare și în ruină, ca și cum cineva ar vrea să șteargă amintirea noastră pe aceste meleaguri. Dacă nu sunteți doar președintele minorităților din România aveți datoria să atrageți atenția Guvernului că românii sunt stăpânii de drept ai acestui pământ și că istoria lor are dreptul să fie conservată și rememorată.

> 10. Teritoriul național devine tot mai mult scena de desfășurare a multinaționalelor străine. Vă îndemn să aveți în vedere, prin Guvernul pe care îl controlați, de stimularea micilor producător și a țăranilor români care sunt marginalizați și aduși la sapă de lemn pentru ca în România să aibă loc doar mărfurile străine. Am ajuns să ne

importăm mâncarea în timp ce recoltele țăranilor se strică pentru că românii nu au unde să-și vândă marfa. Acest proces are ca scop distrugerea bazei de producție a românilor, iar datoria dumneavoastră ca Președinte este să opriți acest dezastru.
> Poporul român are nevoie de un președinte credincios care să țină la istoria și la valorile neamului său pe care să și le asume și să acționeze în numele lor. Nimic din ceea ce ați făcut de când ați devenit președinte nu dovedește că respectați credința și valorile acestui neam care ne-au ținut laolaltă prin restriștile istoriei. Priviți la înaintași, la Voievozii și Regii noștri, și urmați-le credința și fapta!
> Trebuie să vă hotărâți, domnule Președinte, dacă vreți să fiți președintele românilor sau doar un stăpân străin peste hotarele României care ia decizii în beneficiul altor puteri. Stăpâni străini de acest fel am tot avut, iar memoria neamului le-a rezervat locul care li se cuvine. Depinde de dumneavoastră să vă alegeți locul pe care îl veți avea în istoria poporului român!
>
> Preot Protosinghel Justinian Oprina
> Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului"

Oare

Daca rușii nu se suparau pe turci la 1877, oare cind obtineam independenta?

În viața viitoare sper mult-mult să fiu un om normal

Să jonglez de pildă cu vorba 'geniu'. Și cu alte măreții, pe care anormalii/defecții le iau în serios.

Apropo de războaiele

… (pentru păstrarea ființei naționale, firește) cu turcii – de care amintea recentissim un inimos prelat ortodox.

Dumneavoastra va amintiti vreun domnitor care sa fii câştigat şi război cu otomanii – nu doar vreo bătălie?

Cam destui ajungem așa

Se interesa cum ajunge la Piata Unirii. Probleme maricele de pricepere.

Nu realizez daca asa va fi fost mereu, ori e degradare datorita vîrstei...

Fericiţi oamenii

… care pot sa-i contrazică pe ceilalti fara sa jignească...

„Piedone, muntele de nesimțire, nu se lasă”

Nesimțirea e o chestie greu cuantificabilă, și oricum valabilă doar la altul...
Poate că cel mai clar semn că ne aflăm la fel de animalic precum cel criticat, este duritatea exprimării.

Părerea mea

Dl Cătălin Ștefănescu îmi pare a-l fi depășit – întru calitate a condeiului – pe-un om altminteri nu chiar de colea: Andrei Pleșu.
Dați și dvs, un ochi...:

> *”Nu o dată, din toate direcțiile, la noi se dau lecții zgomotoase despre cum e bine să fii ortodox, despre cum se face chestia asta, de parcă ar fi vorba despre cure de slăbire sau amestecuri pentru zugrăvit.*
> *Să dea dracu’ să nu faci cum spune cîte un înțelept de ocazie, cîte un ortodox de-ăsta get-beget! Imediat te-alegi cu cele mai proletare înfierări și anateme ale combinației dintre clasica ședință de demascare și convingerea că ortodoxismul e neapărat militant și se nvață ca instrucțiunile de la bormașină.*
> *De la cea mai nevinovată scînteie se pornește ditamai pălălaia unei urlătorii generale, a unui vacarm în care*

fiecare țipă cît îl țin plămînii despre cum e să fii smerit, cumpătat și ortodox.
Rețetele de atingere a virtuții sînt mai numeroase decît cele de murături și sînt livrate, obligatoriu, din proprie experiență. Se etalează niște galantare gigantice ale smereniei, se montează de ndată corturile și tarabele unui bîlci mai mare decît cel legendar de la Negreni, în care se odihnesc soluții despre cum se face să fii un ortodox adevărat, într-un singur pas.
Trebuie doar să faci ca fiecare ins care are o părere despre treaba asta. Și… gata mîntuirea! Gata virtutea, ești un credincios cum trebuie! Și, mai ales, un român adevărat. Altfel, nu se poate..."

L-a depășit, cred, pentru că pare a-i lipsi actuala doză pleșiană de acreală.
Îi urez să rămînă așa, inclusiv la îndepărtata vîrstă a treia..

Parcă, modă a bărbii la noi

…a mai fost prin anii 60 – dar una subțirică.
Vag îmi aduc aminte că gura lumii îi trata pe aceia de *țapi* (iar duduile drept pițipoance – nu am idee dacă ultimul termen e mai vechi de acea epocă).
Bănui că-n spate era invidia pe tinerețe, școlire mai multă și îndrăzneală.

PS
Că veni vorba. Acuza de pițiponceală îmi pare să ascundă invidie pe cantitatea de copilărism a aceleia. Asta înseamnă că la aceea mediul de viață a fost unul mai puțin agresiv ca la noi – cei declarîndu-le pițipoance.

Niște supărați (bănuiți motivul...) pe Norvegia

„Pornografia este prezentă în școli încă de la 12 ani."
Subsemnatul:
"Să-mi explicați și mie, că tot am niște timp liber, ce e rău în pornografie. Abia aștept să vă ascult expunerea. Să vă admir calmul, respectul pentru opiniile contrare, plus cunoașterea vieții..."

PS
Apropo de-așa interdicții, iritarea unora pre punctele de vedere diferite trădează și modul cum au fost sădite acele limitări în sufletul lor, cîndva. Cu arbitrariul, parul, dacă nu chiar cu amenințarea morții. Nu cred că exagerez cu ultima vorbă – avînd în vedere multe unghere fizice și spirituale din simpatica noastră țară...

Stau și gîndesc ce-aș putea confecționa măreț

…în cinstea alesei inimii – alături de care abia făcui zece ani de trăznăi și certuri împreună.
O privesc – cu ochii mintii – stind in preajmă si teama mi-i ca nu-s potent de vreo poezie...

Nu de alta, dar mi se pare mai amplu sufletește sa o simt din toți rarunchii – pe cit mai pricep, bineinteles, la acest sport plin-plin de viata.

PS
Am impresia ca – prin definitie – nu poți poezi (verb inventat de mine!) spre vreo persoana draga cu adevarat. Ai multe altele de facut in acel moment, decit sa cauti metafore si rime.

PS2
Abia acum imi dau seama, dupa niste de decenii de invăpăiat amor, ca-s dator Caraimanului Bucegilor cu vreo doua volume de ode.

„Ca olandez imigrant în București

… nu înțeleg de ce românii nu vor să primească refugiați”

Una din vorbele cu efect garantat la public, chit că ea-i o recunoaștere a limitelor întru pricepere ale emitentului, nu vreun capăt-de-lume al opțiunilor celuilalt.
În context, alegerile noastre au toate justificările din lume.

PS
Întîmplător, olandezii sînt cei mai cîrcotași în privința primirilor în Schengen? Nu pun semnul egal între acest domn și compatrioți, dar de-un zîmbet la chestiune tot îmi pleacă...

Nu pot pentru ca să

Fire umană (adică „Înșeală pă iubitul seamăn, ca să-ți fie matale bine...”) – ok, dar tot rămîn niște chestii punctat – legat de astă poză electorală...
În trafic se stă pentru că străzile-s cele de acum mulți ani, și-n general nimeni nu stă să gîndească – la achiziționare autovehicul – cum e cu încăputul a două corpuri în același spațiu.
În paralel, dacă-i a se expropria vreun teren pentru lărgit artere (care tot se vor umple apoi, înțeleg că-i regulă verificată...), vom țipa că de ce se măresc impozite locale.
Într-adevăr, faci legătură între șosea ocolitoare Militari și plicul de sub perna Doctorului, dar nu acolo e beleaua cea mare...
În rest, parcă n-aș pomeni prea tare de pușcărie, cîtă vreme dl Nicușor Dan nu-mi pare deloc onestitatea pe pămînt.

Îmi nutresc așa prudență atît ochii săi cei aparte, dar și bănetul investit în sumedenie de chestii electorale (vezi de pilă file Fb sponsorizate). Arginții cu pricina pică doar în povești pentru vreun discurs frumos...

„Laura Chiriac, candidatul ALDE la Primăria Sectorului 1

… Dumnezeu nu are nevoie de clădiri megalomanice”

Asta e ca și cum o doamnă mai în vîrstă din capătul satului (altfel botă în electronice) s-ar pune pe sfaturi, ce smartphone să-și ia orășenii.

Gustibus

Unii deplîng distrugerea industriei autohtone (bănui că o secundă nu gîndesc ce șanse ar fi avut aceea în fața concurenței externe...). Dar nu pot să nu observ, în Bușteni, că orașul arată infinit mai frumos și mai înstărit decît în vremea cînd industria locului (și a Țării) duduiau din plin...

De vechiul regim mai aduc aminte puține, între care această trimitere („A”) spre un adăpost antiaerian din zonă. Era un mod de a ține populația în tensiune, cu mai multe avantaje pentru Stăpînire...

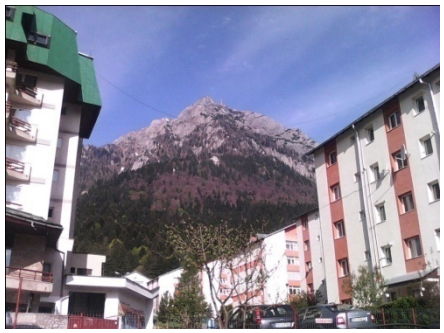

De mult timp m-a fascinat

..trecerea care se produce în om. De la tinerețea cea frumoasă (inclusiv întru fizic), de la dezinteresul material, la... altceva.

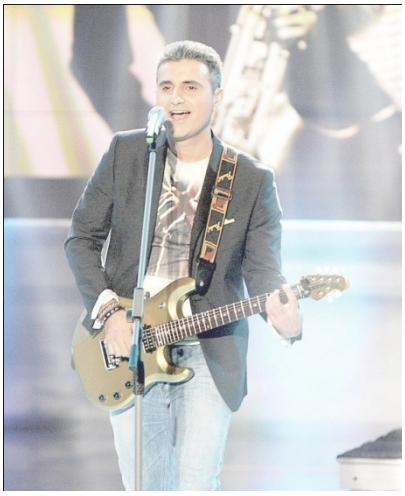

Întîi am sesizat metamorfoza în roluri actoricești, unde la început se află lume serafică, apoi se trece la roluri negativ-crunte.

Cred că schimbarea decurge din epuizarea perioadei plină de drog (interior) în care am adus urmași pe lume. Și căreia îi urmează epoca de acumulări materiale – necesare atît copiilor, cît și viitoarei noastre bătrîneți. În această ultimă situație, cavalerismul (cît va fi fost el anterior), fair-play-ul dispar.

Zic astea atent la metamorfoza unui tînăr foarte simpatic anterior (mie!). Ziarist destupat, fin, iar în timpul liber lucrînd la chitară într-un grup. Ulterior, n-a refuzat grade militare discrete (cu leafa aferentă), iar acum să candideze la o primărie – domeniu inevitabil străin priceperii, ba chiar firii sale.

Este drept că ultimul gest îmi pare să coincidă și clasicei crize de vîrstă.

Un cabanier moare pe munte

… (pe cînd aducea iarna provizii), la un 1938. Rămîn vreo opt copii orfani (iar vorba e goală, față de ce vor fi tras aceia apoi).

În situația asta, mie mi-i simplu a gîndi ce naiba socoteli avea Divinul, de-l luă pe-acel om...

Ceva mai greu mi-i a atrage atenția credincioșilor asupra situației (aceasta ori altele).

Ajungi să te jenezi matale, că le strici acelora beția... Că-i duci în zone crunte, solicitîndu-le nu neapărat o condamnare spre înalturi, cît o simplă părere.

Cred ca e nevoie de curaj

.. ca sa-ti accepți fricile...

Există mai multe amplitudini

… de băgat în ograda altuia.

Una e să nu fii de acord cu vreun gest al aceluia – chestie care se practică, mai ales că nici respectivul nu-și refuză așa mod de socializare.

Apoi urmează datul de sfaturi, de îndrumări.

.

„O NOUĂ SPOVEDANIE A BROKERULUI FUGAR. Scrisoare către un (fost) prieten, Cătălin Predoiu: Asumă-ți conducerea sau pleacă!”

.

Mie unuia mi se pare chestie de obraz. Bun, nu mai ești prieten cu cineva.. Se întîmplă. Dar a-i da la gioale... ?

Oare cum o fi procedat dl Sima cu fostele neveste? Tot așa?

PS

Se înțelege că păliturile de acest fl nu pot debuta decît cu „Dragul meu...”

Semne de normalitate, pe la noi

… se vor ivi cînd nu vom mai vedea într-un acuzat, și un automat dovedit.

Cred că putem conta optimist pe-așa înseninare, la un 2116...

„Cum am învățat să joc poker”

… zilele astea – ne binedispune un simpatic gazetar.

Ca haz suplimetar, dați-mi voie de-o aducere aminte, la chestiune.
La un 1968-70, poker se juca pe iarba ștrandurilor, îndeosebi după-amiaza. De pildă Tei. Dar și cel de la Amara, de Ialomița. Nu-mi aduc aminte să fi apărut acolo vreun milițian perturbator.
Puberii dădeau și ei ochi. Nu le lua mult a deprinde 'essentials', cum s-ar spune azi. Mai apoi, cîte-un amic mai răsărit îi informa suplimentar. Ca urmare, în vreo tabără școlară – la Cheia, de pildă, dar și ulterior la Predeal – se încingea așa intelectual joc (erau cărți, nu?).
Ulterior, frumosul obicei marca și diminețile adolescenților. Mizele nu erau imense.

PS
Ca fond sonor, la pomenitul mai sus ștrand Tei: https://www.youtube.com/watch?v=AzpXdYUa14o

„Împotriva căsătoriilor homosexuale

… Klaus Iohannis și Dacian Cioloș, invitați să semneze alături de 3 milioane de români”

Eu tot nu înțeleg.
Susținătorii mariajului clasic se află milioane. Ăilalți sînt doi-trei. În paralel, la iubitori căsătorie tradițională veghează din cer ditai Dumnezeu.
De unde atunci frica asta, că să fie trecută mintenaș în Constituție cum că...?

Păi.

Pe de o parte.

Bănui că știu ce știu dumnealor, dacă țin a bara acel val.

Și în privința posibilității de a a crește, a aceluia, dar și a (ne)soliditații construcției proprii – adicătele credința strămoșească, păstorită de sfînta Biserică.

După cum (și profitînd că pot turui liber aici).

Am impresia că niște vecini, nu știu exact cît de speriați, au impresia că fel pot stăvili astfel un Ceva. Mai exact un mod care amenință structura actuală a majorității românești – ce pare să le fie convenabilă. Asta, pentru că stilul dumnealor de influențare prinde, în așa 'pămînt'.

Întrucîtva, lucrurile aduc cu implementarea comunismului (altfel decît cu tancurile). Unde era nevoie de-un popor amărăștean, Marx înșelîndu-se c-acel sistem social va izbîndi în țări civilizate.

Am impresia că înțelept

…e acela care nu se grăbește a da sfaturi.

În context, oare ce raport este între sfaturile care se dau, și acelea care sînt solicitate, cuiva?

Simt că-i vorba de 10 la 1.

Invitațiile spre dl Dragnea

… președinte PSD de a demisiona.

Cu subiectivitatea-mi de rigoare spunînd. Mie mi se pare că un partid este precum o întreprindere privată. Nu ai cum să te bagi peste dînșii. Apoi, dacă dumnealor din pesedeu și-l găsesc util (ori chiar simpatic) pe dl Dragnea, acela-i ăl mai important lucru.

Da, poți veni să nu-l primești în casa ta numită Guvern ori Uniunea Europeană. Dar în firma lor nu e treaba celor din exterior cum decid. Căci n-au decît să aducă dumnealor un mai bun adminstrator acolo – dar pînă atunci e normal ca firma aceea să fie atentă la profitul (nu neapărat în sens malign) activității sale.

După cum.

Poate pentru că nu m-oi fi ales cu niște riduri pe chip degeaba, știu să miros iute – în spatele lozincilor – cam ce vor în realitate, nenumărații iritați moral...

A se slăbi, domnilor!

PS

Niște băieți buni, pe undeva, zic a se pricepe la glume: „Știți bancul cu Dragnea? Drag ne-a fost la Jilava!”.

Mie unuia mi se pare că se încurcă niște borcane pe aici – chit că așa ceva nu-i o raritate, în jungla noastră... Omul o fi greșit, dar nu cred că ilegalitatea cu pricina e de pușcărie plus mișto grosier.

După cum, poate nu-i de uitat că precum dl Dragnea, la referendum, făcură destui și-nainte (de la 1990 încoace). De-ai lor, dar și de-ai... noștri. Nu solicit clemență (poate a-ți observat că nu contest aici decizia justiției...), doar observ.

„Scrisori către un prieten

… Mi-ai spus că, în săptămâna aceasta, te gândești mereu, cu teamă, la moarte //
Mi-ai spus deunăzi, e drept că pe hârtia ecranului computerului, că atunci când te gândești la Săptămâna Patimilor te gândești mereu, cu teamă, la moarte. Știu. Și pentru mine moartea rămâne o ecuație pe care mă strădui să o înțeleg..”

Chestia cu scrisorile – făcute publice – către unul ori altul reprezintă (zic eu) o simplă formulă oratorică. . Sînt un fel de slănină în pod, dar suflet în rai. Omul are în structură aplecare pe-așa intimtăți, care deschid ceva mai lesne poarta spre inconștient / convingere.
Probabil că destui nici numai observă că intimitatea aceea a umplut deja tîrgul, dacă e relatată în media...

În materie de religie, poate doar la apropierea groazei... morții am să uit că-s n-șpe mii de credințe, fiecare convinsă că ea are dreptate, nu popa altui cult. În paralel, oricît ar suci interesații lucrurile, pe Dumnezeu nu l-au văzut niciunii la față. Ceea ce nu-i împiedică a confecționa la greu gogoși în domeniu.
Asta, în paralel cu amenințări de făcut păr măciucă, dacă nu-i iei în serios.

Apropo de moartea, cea ...atinsă

…în ultimul meu post.
Spunea cineva: „Hoinăriți fără scop, și frumusețea lumii vi se va dezvălui...” Poate pe ideea asta, în ploiasa zi de ieri m-a tras ața (zbughind-o în ultimul moment din vagon metrou) taman de-o vizită în cimitirul Bellu.
Noi îndeobște vedem acel stabiliment drept un ceva despre care nu se vorbește (cel mult, doar pentru a pomeni pus flori la cutare Valoare a Neamului înhumată acolo). Nu spun că mă înghesui la IML, dar așa preumblări m-au atras de mititel, fie și nu trecînd toată ziua pe acolo.
În prima tinerețe, un mentor mi-a dezvăluit apoi despre adevărata carte de istorie care-i cimitirul Belu. Mai știu că, în paralel, trecerea printre acele lăcașuri ale morții... destinde. Măcar prin bucuria că noi ne aflăm bine mersi.

Poate pentru prima dată am ieșit însă indispus. Numai s-a tras de la vreo oroare ajuns la eternă orizontală, ci de la sentimentul de a nu fi realizat mare brînză în viață, pînă la niște ani deloc puțini.
Este drept că tărășenia (poate scrisă în ADN-ul nostru) afectează și pe alții. Care țin să-și treacă (via familie) tot felul de merite. Că nu fac ele mulți bani pe lumea ailaltă ar fi una. Dar urmașii tot le pomenesc, ba le și înfoaie – uitînd nu o dată să menționeze chestii poate mai esențiale, cum a fi prenumele răposatului (redus la inițială).
Destui 'cunoscuți' (istoricește) pe-acolo, cum ar fi primarii Pake Protopopescu ori Dem Dobrescu. Literați precum George Murnu, al cărui epitaf e trecut pe-o bucată de coloană grecească.

Ce să mai... – fu interesant.

Totodată.
În ciuda mențiunilor inițiale de-aici, nu-s un tip uitat de Dumnezeu prin plimbări țintirimuri. Dar tot pot spune că n-am prea văzut o mențiune precum cea aflată pe cavoul (măricel bine) al familiei Urdăreanu.
„Sic transit gloria mundi”
.

Am sentimentul că lumea evită să vînture -și doar livresc – așa idee... Are probabil un 'ce' picător prost la suflet.

Probabil realitatea ni-i incomodă foc, în sensul că nu doar ne ducem de suflet..., dar rămîn departe și pozițiunile sociale pen' care am luptat la greu.
Și ne permiteau a ne considera burice terestre.

> Există însă un oarece echivalent al vorbei latine, însă mult mai răutăcios (la cub?). Aia cu „Ca voi am fost, ca mine veți fi...”

Legat de proprietar mausoleu. Poate pentru că tot umblasem pin trecut, întîia dată mi-a fugit mintea la fostul sfetnic al lui Carol II, care l-a însoțit altminteri ani buni în exilul portughez. M-am zis că vor fi revenit cu bănet, în țară, urmași ai acestuia.

Pe urmă mi-am amintit a exista cel puțin un om de afaceri contemporan, cu acest nume.

Dincolo de toate, apreciez vorba de e acel fronton... Chit că voi continua să alerg după glorie....

Un interesant articol

„Decăderea presei e un fenomen cu amprentă românească“ – dialog cu Cătălin Tolontan

Informație utilă, chit că trebuie să mai treci și prin sită – aceea a utilității reale.

De pildă, nu n-aș da atenție cărții cuiva – unde comentatorii netului sînt văzuți drept „un milion de pămpălăi în pivnițe neventilate“ (revin ceva mai jos asupra ideii!)

Aș puncta două lipsuri – barim cf. standardelor mele – ale discuției dintre dnii Tolonan și Vasilescu. Dînșii, deși unul este considerat ”inteligent și riguros” (înțelegîndu-se că și celălat are puterea de-a sesiza așa ceva în oameni), privesc situația presei cu parti-pris. Și unul măricel chiar, căci nu par a se ridica deasupra poziției lor, de gazetari, de meseriași și atît...

Spun asta nu doar pentru a slăvi înțelepciunea în lume, dar și pentru a sublinia că e greu de găsit o soluție unei situații, cîtă vreme elemente importante ale ei îți rămîn străine.

Aș minți să spun că eliberările de umori ale destulor comentatori se află niște lucruri plăcute. Dar cred că nu-i de-ajuns a te plînge de aceia.

> *„Andrei Pleșu și-a mărturisit exasperarea față de comentatori. Adelin Petrișor, care este reporter de război, care a relatat din cele mai primejdioase zone ale globului, și-a închis comentariile pe blog (și le-a reluat după o bună perioadă). Asta spune ceva.”*

Să fiu iertat, dar spune faptul că acea nu știu să gestioneze momente delicate ale existenței (posibil să se fi învățat a perora fără dezacorduri în sală...).

Acolo-s posibile două alte reacții.

A te înfige bukovskian în guralivi, respectiv a încerca s-i înțelegi. Ori măcar să-i 'iei altfel', pe (aparenții) scandalagii.

Domnul cel cu volumul amintit mai sus, cu pămpălăii, a scris cartea la furie. Păi ceva asemănător se întîmplase și comentatorilor, este drept că prin alte părți (și defulat acolo).

Dacă stai să te gîndești, o chestie la îndemînă este să minți pe iritat, că îi găsești instructive zicerile. Ori măcar că l-ai citit cu atenție. Nimic nu-l dezarmează mai iute – pe foamea asta de aprecieri/atitudini rezonabile!

Părinții, în lupă Freud sau ba

Un martir pentru Hristos: “Prețuiți-vă și iubiți-vă părinții cu toată puterea voastră”. VIDEO:...

Un martir pentru Hristos: “Prețuiți-vă și iubiți-vă părinții cu toată puterea voastră”. VIDEO: “Cât mai suntem, cât mai sunt, mângâiați-i pe părinți”

PIN.IT

Domeniul religios continuă să-mi pară foarte interesant. Și cam tot atît de dictatorial – în umbra din urmă minținд ori impunînd după cum îi prinde mai bine...

Văd că Iustin Pârvu a devenit martir...

Apoi. Au talent teribil religiile, de-ați pune în cîrcă niște sarcini – de-ai lua-o razna, luîndu-le în serios...

E imposibil să nu te înfurie seamănul alături de care trăiești – fie dînsul și părinte. Iar în cazul ultimului, să nu fii iritat de prunci (despre asta se vorbește mai puțin, în ideea voalată că părintelui îi este ceva mai permis...). Dacă ai un dram de scaun la cap, mi se pare aiurea să dau urmare vorbei: „Prețuiți-vă și iubiți-vă părinții cu toată puterea voastră!”.

Nu spun aici a le turna genitorilor – de două ori pe zi – șoricioaică în cafea... Dar prețuitul în cheie religioasă îmi pare cea mai sigură cale de-a avea relații tensionate...

Pomeneam de Freud inițial întrucît – cu ajutorul disciplinei întemeiate de acesta – putem afla cîte ceva despre sentimentele reale din lumea asta. Inclusiv dintre rudele de gradul întîi.

PS

Am sentimentul că Ceaușescu era copil, în materie de ode primite...: [Patriarhul Teoctist], “jertfit pe altarul poporului român ortodox”...

Mă pălise ieri ideea cum ar fi numele meu

…pe plăcuța unei străzi, la vreun 2060.
La așa idee, destui vor sări în sus. Negativ. Este drept că nu le-ar prinde bine să întreb, domol, ce-au pățit.

Poate vreunul mai îndrăzneț ar vorbi despre grandomamie, despre luat razna și c-aș face mai bine să-mi dreg știința acordurilor gramaticale, de pildă. Și să nu mai scriu „e multe și e bune”. Bașca isprăvitul școlii generale.
Tărășenia cu nume de stradă însă, oricît o umfla la Eul Fals, eu cred că pune util în lucru bucăți suplimentare ale minții. Ale îndrăznelii acesteia (chit că fricile nu vor zbura din suflet, nici pe-afară nu ni se va pune de plouat cu cîrnați).

PS
„Cutremură-te, domnu Ordean... Îți dai seama ce poți să spui?? Ia imaginează-ți. Inaugurare plăcuță. Să te ții perii – în cheie socială, se înțelege. Ba se poate ivi vreun mititel, care să spună ce atlet al lui Cristos erai matale, de țienai post și-n a opta zi a săptămînii...
Este că te vei răsuci în gropău, la Izvoru Nou?”

„O viață de elvețian, de 1000 de ori

… mai *asigurată* decât una de român”
Tare-mi place c-alde comparațiile se fac doar cu Vestul, iar ziaristul dorind în paralel să ne înfurie asupra decalajului (defularea de oftici ni-i prioritară...). De raportări la vreunii din est, tușim.
Chit că n-aș paria, cum că distanța (spirituală) față de uzbeci și alții e mai mare decît aia către occidentali.

Pomeneam acum niște ceasuri

…de aiureala îndemnului (religios) să-ți iubești părinții („cu toată puterea voastră”, căci altfel n-o fi suficient demersul...) .
Dincolo de ideea socotirii unilaterale (Prețuiți-vă părinți...”), de parcă un venit beat chior al părintelui nu-i de pus la socoteală.

Apropo, ce zice sfînta besearică a face cu negativele parentale? Ne facem că plouă?
Ori comitem ulcer, ignorîndu-le?

Bon. Stau de vorbă aseară cu un domn. 65 de primăveri. La plecare, mă însoțește mai mulți pași de la biroul său. Și ar vrea să continuăm pălăvrăgeala. Ceva asemănător am văzut la un amic, la vremea aceea locuind în Drumul Taberei („Lasă, că iei următorul troleibuz...")

Așa ceva, zic eu, au treabă cu cele care nu s-au încadrat în patul procustian, cel voind iubirea și celellalte povești ale lui Justin Pârvu. E prea puțina atenție acordată altădată acelora, cred eu că de către tată.

O chestie poate normală pe lumea asta. Dar neluată la socoteală de tata Pârvu... Și de *Cartea* acestuia.

La o adică, pastilele de genul celei citate sînt pumn de fier în mănușă de catifea. Pe ultima o săruți, și încă în genunchi aflîndu-te.

Băieți buni, tipii de-aici nu au curaj

…a solicita bănet (pentru plînsele spitale) rezultat din tăierea bugetului armatei. Ori desființarea acesteia (nu că eu aș propune așa ceva...).

Dumnealor se dau însă dezinvolt la ăl bănuit mal slab.

De ce-or fi iritați de-a catedrală?

Păi, îmi pare simplu. Inconștient, li se pare că aceea stă în calea visului lor din copilărie: abudenența (de-a gata..), plus lăudături din jur.

”Ce altceva poți spune

…decât că liderii acestui partid [PNL] *sunt inconștienți!”*

Mie unuia nu mi s-a părut că în articolele dlui Cornea, ale revistei 22 în general se lăfăie tare mult opusul inconștienței. N-are treabă de autorul cu calmul, cu nuanțele, cu ne-graba de a trage concluzii... Ar fi și anormal să-și bată capul cu ele, cîtă vreme Adevărul (nu ziarul!) se află bătătura domniei sale și-a comilitonilor...

PS

„pactiza cu Virgil Măgureanu”

Probabil mi-a scăpat mie știrea, în toți acești ani. Dl Măgureanu se află condamnat pentru ceva? Ori ni-i la mijloc 'brucanita' – adică mare iritare că ne-a jucat cineva pe degete, noi avînd pretenții de finețuri umane ce nu s-au pomenit...

Imi rămîne interesantă

…scindarea din sufletul majorității românești. Pe de o parte agresivă (vezi comentarii pe aici), pe de alta religioasă.

Dacă încerci să accepți realitatea, treaba devine simplă însă. La poale de Carpați, și cu istoria noastră, totul e absolut normal. Să fim și cum ne cere firea (rezultantă altminteri a atîtora...), iar pe de altă parte să dorim protecție: de la religie în sine, apoi de la tradițiile moștenite (nu neapărat acelea de prin cărți, ci habitudinile familiei, ale zonei de unde venim).

În ultimul caz, stare de bine vine și reprimîndu-ne dorul de a le încălca.

La vremea educației noastre, așa ceva se pedepsea, și deloc puțin.

PS

N-aș vrea să se înțeleagă de-aici că subsemnatul nu e scindat, ba la greu chiar...

Îndrăznesc să rămîn

… un simpatizant al lui Marian Munteanu. Se pare că mi-a trecut și dezamăgirea legată de niște naționalisme ortodoxe de-ale sale. Asta e, dragostea învinge...

Priveam la o emisiune Cornel Nistorescu, unde Marian se afla invitat. Și unde amfitrionul bagă un simpatic băț prin gard: „Cum, domnule Munteanu, să candidați alături de Turcescu??”.

La care M.M., cu o figură tare candidă, întreabă nelămurit: „Păi care e problema, să candidez alături de el?”

PS

Precizare poate utilă: mă găsesc între fanii dlui Munteanu, nu și ai lui Cornel Nistorescu.

Cineva ne întreabă

…cu ce personaj al lui Shakespeare ne identificăm.

„Păi, nu am prea citit Shakespeare. Un Hamlet, în copilărie... Apoi. Nu le am cu poezia, nici cu teatrul în sine. Plus că-s acolo trebi de acum 400 ani.

Ziceți că-s în opurile marelui Will adevăruri nemaipomenite?
Mmmm.
De chiu de vai noi am șlefuit patru secole suplimentare, la ceea ce știm (trec aici și pragurile de evitat capului).

Probabil că și Shak. (pe care-l bănui un sufletist stimabil) face parte din categoria aplaudată de toți, minus copilul și nebunul satului.
Ultimii-s aceia pe care-i scapă gura, cum că hainele împăratului nu-s perfecte.

„Unanimitate pentru condamnatul Dragnea

… Valeriu Zgonea a fost exclus din partid […] Minunat. Tot inainte, tovarasi. Sub sloganul "un condamnat pentru linistea penalilor" (un săptămînal oarecare)

Îmi mențin părerea. Ce fac dînșii în 'firma' lor (adică PSD), îi privește. Noi le putem contesta doar 'produsele' scoase pe piață. Eventual să nu le cumpărăm.

Pînă la urmă, privind așa gazetari și cititori, la mijloc îmi pare deranj de copil, că lumea nu i s-a lăsat schimbată, precum plastilina de pe covorul casei personale.

„Ce țară paradoxală

… Românii au ajuns să aibă mai multă încredere în DNA decât în Biserică... "

Paradoxul este cuvîntul prin care cineva se ferește să accepte incomoda realitate. Evităm așa ceva (cred eu), pentru că-i de-a dreptul îngrozitor, să nu ai nimic sigur/corect – ca idee despre mediu, despre viață.
E ca și cum ochiul îți raportează teren ferm pentru următorul pas, dar de fapt acolo se găsește altceva...

Cred că stau bine și cu sensibilitatea

… și cu imaginația. Dar aste versuri (plus destule altele) tot aiureală mi se par. Îmi miroase acolo a moft, încurajat social la greu.
Nu-mi dau seama ce-i la baza fenomenului, dar tot e bine că-mi pun problema...
Versurile-s de Vasile Voiculescu.

„Scăpat din jugul cărnii, afară din destine, / Văd cum desăvârşirea-mi însămânţase huma… / Doar după noaptea morţii, târziu, abia acum/ Începe dimineaţa eternităţii-n mine"

.

PS

Apropo. Dau ieri în raft bibliotecă de un fel de 'Tribute' adus lui Eminescu. Totul, la editură mare – bănui că și subvenționat statal.

Am avut același sentiment, de-a scrie să nu adormim.

Ca să nu mă declarați lipsit complet de glandă, am dat pe Fb de versuri ce rezonau cu adîncu-mi. Rațional, nu aveau cap și coadă – acele scrise -, dar gîdilau plăcut inima/inconștientul.

Cum ziceam, e de mirosit de ce încurajează Societatea așa gen de producțiuni. Fără îndoială, și-o avea socoteala ei bine gîndită.

Pe un site oarecare

… la comentarii, un cetățean mă declară în astă dimineață drept prost.

Are omul dreptate. Căci, constat după o vreme, Shakespeare nu am citit, iar despre Vasile Voiculescu nu știu mai nimic.

Spre ultimul m-a incitat un post al lui Victor R., neobosit naționalist. Îi sînt trase totuși atîtea vorbe mari acolo lui Voiculescu, încît m-a pălit dor să-mi fac o părere ceva mai exactă, despre subiect. Caut de poet pe net, și vreo trei pagini se înșiră doar texte laudative. Nici al 'României literare' nu-i mult diferit, dar barim oferă și informație brută.

Din acest stadiu al amatoricești mele explorări, aleg un delicat (zic eu!) drum. El pleacă sub semnul ideii (aparent cumplit de răutăcioase) dacă nu cumva oamenii aia – din faimosul lot „Rug aprins” – n-au greșit și ei pe undeva. Căci, totuși, vor fi mirosit anterior din plin pe cine au în față – de vorba de monstrul comunist al epocii.

Poate că n-am făcut rău, punînd lucrurile în așa cheie. Căci astfel mă apropii mai bine de realitate.

Există niște oameni trăiți inițial în anumite condiții. De libertate. Peste care vine tăvălugul comunist.

Trec niște ani. Tăvălugul cu pricina pare s-o lase mai moale. Totul, în ani de speranță – de „Vor veni americanii” sau măcar de neobișnuință cu eternitatea comunismului. Plus încheiere de acorduri Geneva la 1954, între lumile politice ale momentului.

Pe acest fond, aceia încearcă marea cu degetul. Vor fi fost pe acolo – printre cei săltați la 1958 – și destule visuri și socoteli înalte, de-a ajunge mare demnitar (cum e foarte posibil a fi fost și tata ori ruda cutare) în lumea democratică restaurabilă. Cui să dea]ns[prin cap restrîngerea șurubului, demarată de Gheorghiu-Dej, în compensație plecării trupelor sovietice din țară?

„Fiecare pas al istoriei costă rîuri de sînge...”, spunea cineva. Mă bucur că nu am apucat anii aceia.

Altminteri, rămîne a căuta în continuare infomări obiective, despre V. Voiculescu...

Cînd cineva îmi dă pe la nas cu titluri

.. precum acesta: „Admirabila Tăcere. Jurnal (1967-1968)”, păi acela ori nu are încredere în sensibilitatea mea – de-a repera cele bune din producțiune, ori dorește un preț de atenție/extaz/bani mai mare decît merită acel lucru.

În ce privește formularea citată, înțeleg ca vreo tăcere să fie de apreciat, dar 'admirabilă' – rog, cîntați la altă masă!....

> Interesant că, în situații de-asta, de nepus bot către formulări măiestre, matale ești luat de neserios (plus o lungă listă de alte netrebnicii)!

Uzul de așa formulări e bazat, cred, și pe faptul că ținta (cititorul, spectatorul etc.) nu are vreo jenă, la rîndu-i, să turuie în fața altuia, cînd are de cîștigat ceva...

Iar majoritatea nu găsește nimic bizar, în așa comerț...

„Un pic de respect pentru starea de sanatate

…a lui Klaus Iohannis! Abia s-a operat la mana, iar premierul sau il tot pune sa semnze numiri de noi mini;trii..”

Domnul președinte avînd altminteri probleme cu umărul, dacă am reținut eu bine.

Problema e alta însă. Zisele aparțin lui Radu Soviany. Om trăitor bine (vorba lui T Băsescu). Cu toate acestea, simpaticul om-de-multe simte nevoia acelui mișto. (ca să nu-i spun făcut de căcat...) Care mișto, după opinia mea, se află agresivitate mascată. Mai exact nu tocmai înțelept/occidental gestionată.

Vreau a sublinia aici că dorința de umilire a celuilalt pare a ne fi împrăștiată tuturor. Iar asta e normal. Pînă s ajungă dezgheţat prin multe locuri media, dl Soviany e fiu de trăitori în comunism.

Apoi, inevitabil a trecut pe la școli – cu școlari pe chipul și asemănarea părinților. Adică inclusiv descendenți din românii deceniilor și veacurilor trecute.

O fi dumnealui ministru al Culturii

Dar.

> *„În faţa rezistenţei opace la schimbarea structurală pe care am încercat să o iniţiez, să o dezvolt şi să o pun în practică în instituţiile de cultură din România, în faţa ostilităţii nedezminţite a aparatului refractar la regândirea modalităţilor de funcţionare a instituţiilor publice de cultură, a relaţiei dintre sectorul independent şi cel public, vă prezint demisia mea.”*

Sună minunat! Dincolo de aparențe lucrurile șed însă diferit.

N-am idee cît de nemaipomenite vo fi fost planurile dlui Alexandrescu. Cert este că dumnealui n-a luat în calcul o chestie de care era cazul să fi auzit: natura mediului unde urma să implementeze.

.

Avînd în vedere formularea...: *„ ostilităţii nedezminţite a aparatului refractar la regândirea modalităţilor de funcţionare ”,* pot bănui că și dumnealui s-o vrut nițel cam dictatorial.

Totodată, privitor spre lungimea comunicatului, pot simți un dor măricel de băgat în seamă.

După cum, limbajul (totuși) de lemn îl semnalizează ieșitor mai rar în realitate.

PS

Nu tare diferit (de dl Alexandrescu) vede lucrurile balerina Alina Cojocaru

> *"Din pacate am realizat ca aceasta tara a noastra nu este pregatita pentru ceea ce eu si Johan am oferit in acesti doi ani si voiam sa continuam. Am stiut ca o sa fie greu, dar am sperat... Am sperat sa fie o ruptura din cercul de rautate si distrugere in care este tara noastra. Macar cat de mica schimbarea, sa fie resimtita de generatiile viitoare...Dar se pare ca am gresit".*

Nu dă bine dacă nu plasezi vinovățiile doar la ceilalți...

Oameni

Am devenit politicieni pentru a accede la frîie putere. Iar totodată la reflectoare. Din acest motiv, dacă ne aflăm în opoziție, orice ne pute la guvernanți (cazul dlui Diaconu).

În paralel, și pentru că tot oameni ne aflăm – alții vrem a cîștiga un ban. Susținînd o tabără politică.

Prin urmare, și nouă ne pute la greu de adversari. Cu figurile de stil corespunzătoare:

> *„Dezastrul guvernării Cioloș...”*
> (ziarul „Ring” 27 aprilie 2016, p.3).

Privitor la publicul susțiitor de-așa harcea-parcea idei.

Știu că se practică.. E vorba de sugușatul ălora care nu ne pică bine (între altele, pentru că nu ne șterg adidașii de praf). Dar cred că-i de luat în seamă, totuși, criteriul performanței economice. Chestie valabilă și în cazul debarcatului cu huiduieli, Victor Ponta.

A merș țara mai prost cu dumnealor VP, respectiv Cioloș)? Mie-mi pare că nu.

> Dacă vreți să aflați ce e aia *Mers-rău*, dați ochi spre guvernarea domnilor Văcăroiu, Ciorbea sau Boc (altminteri, și dînșii nimeriți într-un taifun – al vremii acelora – pe care nu-l puteau domoli).

PS

Văd că nu mă dezbar de-un prost obicei... Să fiu curios de unde, din ce momente personale se trage conduita prezentă a cuiva.

N-aș spune că doamna Laura Chiriac

…a izbutit o performanță de obraz, huiduind un (pretins) mafiot, iar apoi valurile vieții ducînd-o foarte intimă cu acela.

Dar nu știu de înfuriindu-ne / vituperînd descoperim viața...

Si non e vero.

Și apropo de noi, vehemenții.

”Vreau, domnule, să scap de un cîh insuportabil al ei, al Vieții, iar pentru asta împroșc oriunde văd cu ochii. Nu am dispoziție de simțit ce-o fi în ograda cuiva... Vreau doar să-i ia dracul pe toți!...”)

.

Avu ceva gol, doamna Chiriac, de-a picat lată la prima vorbă frumoasă ... În paralel, nu puteai spune că era vreo gîscă. Doar că setea de afecțiune îi va fi fost mai mare.

Pînă să mă apuc a bîrfi despre seducător, dl Diacomatu, stau și mă întreb cît – din acuza de mafiot pe care i-o aruncăm – conține ascunsă invidie. Că are mai mult bănet.. Plus știință de a gestiona ale ființei sale și ale mediului (noi, plebeii, fiind împrăștiați ca fire și incapabil să cîștigăm ceva mai mult...)

Foto Gandul.

Rămîn un pic atent la o situație...

Cunoscuta doamnă Maria Grapini scrie ceva – nu tocmai amabil – despre dl Pleșu. Cam toți inimicii dumneaei îi sar prompt în cap, că nu știe nici cu ăst prilej despre limba română!

Dumnealor au dreptate, dar observ că nu răspunde nimeni la cestiune, La afirmațiile dumneaei de-acolo. Iar subsemnatul a trecut de vîrsta cînd nu mirosea așa gen de deturnare a atenției... Însăși faptul că Grapini e luată la ochi cu cea mai puternică pușcă arată că adversarii – de fapt – se tem de ce scrie ea acolo.

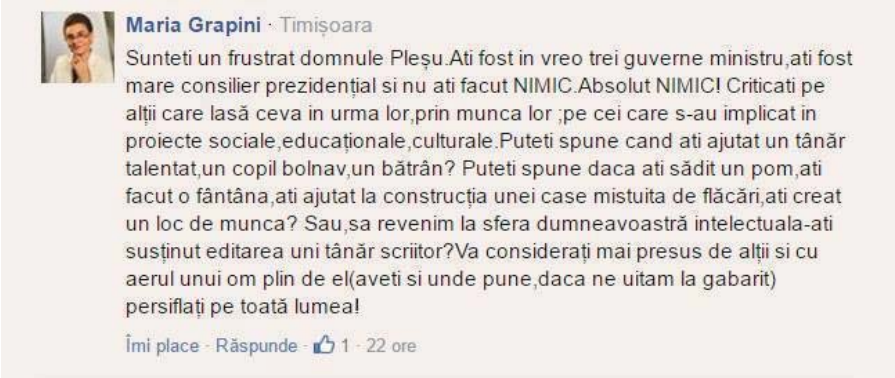

Hai să vedem ce scrie. Mai exact din ce categorie.

Simpatica parlamentară apelează la niște formule cu mult succes, în România profundă. De unde ne tragem mai toți, iar destui n-am reușit a o părăsi spiritual. Și, prin urmare, sîntem sensibili la mărețiile ei.

De pildă aceea cu săditul de pomi.

Sînt pe acolo, pornite din aceeași R. Profundă, pastile în genul „*Ce tînăr ați ajutat..*”
Cum în paralel adversarii săi (cei chitiți pe gramatica grapiniană) atacă și ei curent, în baza unor asemenea povești, se simt brusc aici luați cu propriile arme! Cu genul de reproșuri pe care le fac altor *români profunzi* din jur (care nu e așa, îi trimite iute la plimbare)!

De curiozitate.
Ce-ar putea răsunde adversarii dnei Grapini la vorba „Ești un frustrat”? Simt că reacția familiară li-i din categoria „Ba tu!...„.

Bănui că-i o treabă îngrozitoare

Să încerci de-o opinie nepărtinitoare în vreun domeniu...
Zic astea pornind de la partizanate scandal Opera Națională.

Doamna Maria Grapini

… spune că Andrei Pleșu persiflează pe toată lumea.
Adevărat sau ba ce spune dumneaei despre Hîtrul nostru național, eu cred că esențial este ce răspunzi matale , cît te persiflează vreunul ..

> susținut editarea uni tânăr scriitor?Va considerați mai presus de alții si cu aerul unui om plin de el(aveti si unde pune,daca ne uitam la gabarit) persiflați pe toată lumea!

Nu știu exact ce e aia cultură.

…Dar un ministru de așa ceva, prin mesajul său, nu trebuie să dea impresia de-a fi și altceva decît un simplu reproducător – de formule sociale în vogă?

> *„În mandatul scurt pe care l-am avut, am fost preocupat în primul rând să redau Ministerului Culturii credibilitatea și importanța pe care administrația culturală trebuie să o aibă într-o societate europeană modernă. Punctual, am încercat o reorganizare a Institutului Național al Patrimoniului și am cerut criterii precise care să reglementeze restaurarea patrimoniului național, în situația urgentă a deteriorării lui accelerate. Am inițiat grupul de lucru pentru redactarea Codului Patrimoniului. Am creat primul mecanism de finanțare prin care Statul Român poate cumpăra opere de artă românească de pe piața liberă prin subscripție publică, iar cea dintâi operațiune din cadrul acestui mecanism este campania pentru achiziția lucrării „Cumințenia Pământului" a lui Constantin Brâncuși. Am cerut refacerea dosarului pentru înscrierea ansamblului Brâncuși de la Târgu Jiu în patrimoniul UNESCO. Am dat expresie așteptării a zeci de mii de români, înscriind situl arheologic și natural de la Roșia Montană în Lista*

Indicativă UNESCO. Am intervenit direct în șantiere, oprind distrugerea monumentelor istorice din Piața Romană din București și din Parcul Romanescu din Craiova. Am creat cadrul strategic pentru transformarea muzeelor românești din instituții pasive, în instituții deschise publicului, participative. Pentru prima oară în România, muzeele au fost alăturate sectoarelor creative, demarând, sub umbrela Guvernului, un proces amplu de identificare a soluțiilor inovatoare care să relaționeze comunitatea muzeală cu cea creativă.

Parcă la dl Cioloș mai simți niscaiva inimă..

Meditez că – la ăștia uitători de suflet personal – frustrări de explodat pe te miri unde-s mai la îndemînă, decît la ăia care nu uită (măcar în parte) cine-s cu adevărat...

PS

Apropo de neînțelegere Opera Națională. În orice dispută e nevoie de doi... Fiecare închipuindu-și în prealabil că-l va păcăli/stăpîni iute pe celălal

Site-ul *Republica.ro* se vrea fin

Nu într-atît însă, cît să-și refuze două lucruri.

Părtinirea (cu înfloriturile de rigoare), într-o situație oarecare.

Solicitarea părerii publicului, asupra unor probleme care – altminteri – e foarte posibil sa depasească dotarea acestuia.

"O eroare: demiterea ministrului Culturii.
O galerie de ultrași pe scena Operei Naționale.
Câteva sute de persoane, printre care muzicianul Tudor Chirilă, au protestat aseară, nemulțumite de demiterea ministrului Culturii.
Premierul Cioloș s-a întâlnit cu protestatarii în Piața Victoriei.
Credeți că Vlad Alexandrescu ar fi trebuit să plece după scandalul de la Operă?"

N-am lecturat "Condiția umană"

…de Andre Malraux, dar aș trece liniștit între caracteristicile acelea eterna tendință a omului de a-și exploata semenii. Inclusiv via înșelăciune.

Zic astea cu ochii la întorsăturile verbale ale Laurei Chiriac, surprinsă în idilă cu acela pe care ea insăsi il declara recent mafiot. Aici va fi fost loc de admis public amorul, si gata! Atita doar ca simpatica teleasta are prea mult a pierde, cu asa atitudine.

Ca urmare, intoarce acum lucrurile fara cea mai mica jena.

Parca unul de talia lui Malraux a zis si vorbele următoare: "Acela care vîntură cuvinte mari, e și cel mai dispus sa le incalce..." – pe față ori îmbrobodind. .

Aș adauga doar ca, spre deosebire de noi – mototoii fricoși – oamenii puternici își permit să fie precum proiectul uman. Adică fiare.

Pe vremi, in junglă, ori azi la fereala de legi, nici nu se poate altfel...

Patronul Cristian Burci

… cel urmărit actualmente pentru nereguli financiare - o fi vazut in "Adevarul" si altceva decit o vaca de muls, cu orice preț?

Oare, in toata viata-i, s-o fi aplecat vreodata asupra ideii de adevăr?
Probabil ca da.
In tinerete. E propriu acelei etape. La maturitatea-i afaceristică nu cred ca si-a mai permis asa ceva.

Oare ce fac seara asemenea oameni, cind ajung acasa?
Simt ca fac business si acolo.
Pina la primul atac de cord.

Ăsta apare dupa 50 ani?
"Cam atunci. Afacerismul e totusi un drog. Cu prețul de rigoare."

Așa zici?

Poate din topor spunînd...

Prin cultură, omenirea își domolește animalitatea, ori numai și-o maschează – daca nu cumva o foloseste de-a dreptul, ca mijloc al pomenitei animalitati...?
Zic asta privind la modul cum unii intelectuali iau partea demisionatului Vlad Alexandrescu.

Bănui că ultima grijă a finului intelectual

…care este Andrei Cornea, în acest articol, este de a convinge pe cineva, via argumentația pe care o expune.
Ca mai peste tot sub soare, perorăm între ai noștri. Care-s deja convinși. Au nevoie, cel mult, a fi întăriți în ideea comună, pentru a se bate ulterior cu pumnul în piept: „Așa am zis și eu!”...
Aș porni să-mi imaginez cum ar da pledoaria dlui Cornea în fața vreunui neutru, cu atît mai mult a unui adversar – dar nu cred c-ar poseda vreo șansă...

Mă miră, în cazul unui intelectual fin, să apeleze – fie și în focul paratizanatului – la argumente de grădiniță.

> *„Ce greșeală a făcut, de asemenea, crezând cu naivitate de universitar de valoare, că mediul Operei din 2016 este diferit de cel de la IMGB din anii ’90! ”*

Asemenea idei arată nemaipomenit, dar țin totuși de supărarea celui ajuns în bermude și tricou, plus șezlong plajă, în gerul Bobotezei. Tot dumnealui fiind furios, că nu găsește soare, zefir și miros de caiși înfloriți. De vină e iarna, nu dumnealui.

Apoi.

> *„ideile sale de reformă în instituțiile de cultură de stat, îmbătrânite în birocrație și mediocritate de cele mai multe ori, vor fi primite cu speranță și cu simpatie de o majoritate a salariaților...”*

Mi s-a întîmplat să văd lungul cearceaf cu intenții, al dlui Alexandrescu (în demisie) și regret a fi învățat, în timp, că prin țara asta nu de vorbe mari și multe ducem lipsă.

În rest, cum ziceam, părtinire la greu, plus foarte des pai din ochiul altuia. De pildă ideea de gașcă. A celorlalți.

PS
În locul dlui Cornea aș evita de formulări gen: *„Se aude că [dl Cioloș] are în vedere o viitoare carieră politică prin PNL.”* Iar în paralel, nu aș uita zisa cu insul căruia îi spun mai mulți a fi beat. Dlui Alexandrescu i-au comunicat asta sindicat (fie și tip IMGB), președinte, premier, foarte posibil și alții.

Prefer a simpatiza cu dl Dragnea

… decît cu doamna Gorghiu. Vă spun și de ce, fie și doar un elev întîrziat aflîndu-mă. Iar președinta PNL rămînîndu-mi simpatică foc.
De la teleormănean poți învăța ceva. Stăpînire, calm, destulă ordine a ideilor. Plus capacitatea de a organiza și conduce un grup uman. Că o fi lepră prin adînc (cine nu-i însă, la un examen atent...)? Dacă știe să-și gestioneze așa picată din naștere (plus educație mediu rural), aia să fie singura problemă!...

Dacă tot scrisei despre Liviu Dragnea, îmi revin în minte niște observații...
PNL, și Dreapta în general, se află pe cai mari ai istoriei. Iar în paralel fiind adunate acolo minți – destule cu sînge albastru – care înnoadă cu ușurință idei. Cum (a se scuza astă vorbă de ateu!) Dumnezeu nu dă toate unui om / grup, s-a pogorît acolo și trufie, dacă nu măcar lene a celui izbutit în viață.
În partea opusă, PSD merge nițel cu capul plecat, jenat inclusiv de trimiterile dușmane la statutu-i fost pecerist. Dar 'cearcă a-și compensa acestea. Prin ceva mai multă (comparat cu adeversarii politici) modestie, efort și disciplină.

Ciolos a iesit sa vorbeasca

cu sustinatorii lui Vlad Alexandrescu...”
Există ceva mai frumos, în viața asta, decît să te asculte cineva cu (onestă) amabilitate?
Dacă stai să se gîndești, cu ochi spre adîncuri mai ales mioritice, la noi e mai stringent a fi ascultat, decît a executa celălalt dorințele noastre.

Psihologii ar spune, aici, că la acel stadiu ni-i întreruptă dezvoltarea... Al neascultatului suficient (da' de ce credeați că turui eu toată ziua aici??)

Foto, (via) Anca Lăzărescu.

Un distins coleg de Facebook:

”Asta va ramane un mister pentru mine. Poate in cealalta viata voi invata despre intelepciunea asta, dar in asta ma chinui sa inteleg Glossa lui Eminescu.indescifrabila pentru mine in literatura vietii mele.

<Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi si noua toate;
Ce e rau si ce e bine
Tu te-ntreaba si socoate;
Nu spera si nu ai teama,
Ce e val ca valul trece;
De te-ndeamna, de te cheama,
Tu ramâi la toate rece.”

EU UNUL, al lui Ordean, nu le am cu poezia. O socotesc o îndeletnicire care vrea să dea haine strălucitoare unor informații oarecari (inevitabil comune) din spate. Mi-ar fi plăcut să-mi spună cineva în proză (dacă se putea fără umflări stilistice) acele idei, din 'Glosa' eminesciană.

În paralel, observînd acolo îndemnuri (să socoți etc.) constat încă o dată cele două alternative ale unei poezii.: să te facă să te simți bine, respectiv să-ți pună mintea în lucru.

Eu unul nu cred că poți fi și cu mintea urnită, și dus pe valul plăcutului.

PS

Nu văd ce-i nemaipomenit în astă primă strofă. Iar asta nu o spun din maximă trufie, ci conștient că nu s-or fi scurs degeaba un secol și jumătate de la Eminescu, asta dacă nu cumva anticii se vor fi plictisit deja ideea lui „Totul curge”.

În același timp, mi-i vădită în acele strofe interesul pentru împerecheat la superlativ vorbele. Am îndoieli că mai ședea cineva să găsească și idei, care să intre în acel calapod...

Nicu Covaci, de la Phoenix, explică undeva cum se străduiau textierii de la Cantofabule a face să pice cuvinte

(inevitabil, nu chiar proaste) pe măsurile aduse de muzicieni.
Pînă la urmă, lucrurile par să aducă la plapumă: dacă tragi mult la un capăt, dezgolești dincolo.

La acest stadiu, veți fi făcut deja ochii mari-mari, cum poate spune careva așa vorbe, despre ilustrisimul.
Ei, uite că se poate!
Și dacă stau să mă gîndesc, să vezi aprecieri mai puțin reverențioase, peste 25-50 ani.

Eu devin prudent legat de Eminescu numai cînd văd cine-l laudă, azi (nu e cazul sufletistului amic de unde am extras inițialele postului!)

Pînă la urmă, dorul și dragostea de Eminescu

…– plus similare – sînt un semn făcut Societății, că te supui regulilor ei (acelea neamendabile juridic). Or, chit că dumneaei e mare și cu trecut îndelungat, nu-i obligatoriu a fi și perfectă.
Poate-i prinde chiar bine, dac-o mai trag nebuni ai satului de mînecă.

Bănui că ne mînă în luptă

…nevoi aparte ale sufletului.
Acum vreo lună, un fapt de viață (pe calea Moșilor, cu o tînără musulmană) – aranjat la greu de-un ONG interesat – ajuns-a în brațele presei. Care i-a adăugat subiectivismul caracteristic.
De parcă asta nu ar fi de ajuns, au început comentariile lumii fine, cît și mai puțin fine.

Stau și mă întreb dacă un fapt real ajunge a urni și-nimica-mișcă-ul din noi...

Ceva similar se petrece acum cu o piatră ajunsă tragic în capul unui copil.
Presa purcede urgent spre lăcrămoase (copilaș venit să ia cornul și laptele de la surioară, apoi atacat din senin de niște cogeneri ticăloși), pe baza cărora alții însăilează mărețe îngrijorări.

Un interior special avem, ce naiba! Să fim înțelegători...

Noi punem deseori la zid

…'politically corectness' al vest-europenilor, dar uităm a sesiza că un ceva asemănător n marchează și pe noi, pre mioritici.
Zi astea apropo de cele două cazuri, cu musulmanca ultragiată în buric București, respectiv copil lovit mortal cu piatra, în curtea școlii.
Există un comme-il-le-faut, un 'cum trebuie'. N-am idee cine-l stabilește, dar mi-i clar a exista unul. La fata cu acel voal islamic te revolți pe ticăloși (presupunem că aufost vreunii...).

Pe acest fond, vine gazetărească exagerare, cum că capătul lumii ni-i ante portas.

Pot bănui că și în al doilea caz (ori altele) șablonul se găsește la fel. Cu precizarea că Vorba-mare aparține aici nu vreunor idei europene, ci unora de funcționare socială, a la „Să protejăm copii nevinovați și puri!”...

Se înțelege că tot acest demers se găsește nuntă fără lăutari, dacă lipsește un vinovat.

Dacă în materie de Eminescu

…și similare vreunul bate (la greu) cîmpii, nu-l trage nimeni de mînecă.

Ba aș spune chiar că i-i semn de slavă măricică aceluia. „Uite, domne, nu-l ajută capul, dar se străduie... Vrea să pună și el umărul la construția națională...”.

Și invers.

Dacă te parcurge de vreo observație la adresa Idolului (persoană ori instituție) sumedenie de ochi te privesc urît. Că ai îndăznit să spui, ori să ieși din rînd...

La o adică, nu scrie nicăieri că acolo e o instituție cu scaun la cap. Poate că nici nu s-a pus problema respectivă (dincolo de aparențele cele măiestre), la înființarea-i.

Lunga introducere e legată de o curiozitate.

Ce va fi fost prima?

Persoana imensă a poetului, căreia i s-a făcut loc în trupul neamului (honni sot qui mal y pense...)? Ori invers: era un post în (patriotiica) schemă, pentru care a fost ales a-l umple cel plecat din Ipotești...?

Întrebarea mi-i un pic retorică.

Totodată.

Mi se pare și nedemocratic (cu tot ce presupune asta nesănătos), a fi doar păreri favorabile, ba chiar ultra... O iei foarte iute în depărtare de adevăr...

> *„Cu regret, domnule, dar adevărul nu-io chestie necesară în acea instituție, chit că se vorbește mult și elogios despre El...”*
> Daaaa?.

Traiul între semeni naște condiții

…pentru procesul numit de psihologi 'proiecție'. Adică atribui altora niște însușiri negative, pe care le posezi și matale altminteri – dar nu se care a ți le recunoaște (nu ai mai avea cui să freci ridichea, superior...).

Spun astea văzînd acuza lansată de Vlad Alexandrescu: „*Scrisoare către [dl] Cioloş: În România, instituţiile de cultură sunt anchilozate...”*

În paralel, mie lunga demisie a fostului ministru nu mi s-a părut un monument de elasticitate.
Dimpotrivă.

PS
Dacă vedeți pe la subsemnatul așa proiecții, nu vă jenați, 'țîpați-le' spre împricinat!

„Unul din cei mai reformiști

si plin de inițiativa miniștri ...”
Îmi dați voie a nu mai lua în serios pe-aceia care plimbă vorba reformă / reformist?
Fata (adică expresia) are un sfert de veac în cap. Dacă vreunii nu i-au sesizat vechimea, simțind nevoia unui echivalent mai proaspăt, cred că – de fapt – acela are o problemă cu (ne)schimbarea...

Vorba "Sistemul" te scutește

… (totuși) să dai detalii... Dar poți folosi la maxim acea formulă neclară.

O mică nebunie

Să avem drept simbol al gingășiei animăluțul numit miel. Să-l atașăm prin urmare celei de preț ființe din religia locului (după altii, a universului). Iar apoi să tăiem și mîncăm la greu acele (adorabile) animale.

Sigur omul le-o avea cu rațiunea pe cît se spune?

Pînă la urmă, în tărășenie ni-i acolo un animalic clasa întîi. Prin simbolul/imaginea mielului (extinsa chiar la dimensiune personaj religios) ne dregem una din maslowiene: dorința de siguranță fizică.

În paralel, ne satisfacem nevoia de hrană.

Mă intrigă uneori

A fi intrigat nu-i rudă cu a fi șocat ori revoltat. Ci semn că ești tentat a explora subiectul.

... siguranța 'în post' a dlui președinte Iohannis. Nu are vreo jenă, că indispune părți mai mici ori mai mari dintre posesorii de voturi (ori de stăpîni ai caldarîmului civic). Asta, în vreme ce-un Băsescu trimitea el cîte ceva în ciorbă, dar avea grijă a se face și simpatic deseori. Sibianul nu se obosește însă cu așa ceva. Și nici iresponsabil nu-mi pare, să o țină gaia-mațul pe a lui (în mijloc de popor latin!).

Cele de mai jos mi-s simple supoziții...

Președintele nostru e un tip sigur pe el, dar asta nu-mi pare a se produce în gol, de nebun prin tarla. Pe acest din urmă stil îți poți sparge iute capul – de n-ar exista o idee cît de cît clară, și niște protectori pe acel drum.

Nu mi-i complicat exercițiu de imaginație pentru a-l vedea pe dl Iohannis în deceniu-i de la Sibiu. Va fi fost ca la Bucureștiul de acum. Tot urs (puteți citi și dictatorial), căci doar nu s-o fi născut acum a doua oară!... Atîta doar că, asigurător, avea în spate suportul de simpatie și – implicit – de investiții al Germaniei. Căci nu-i de colea să-ți vezi așa avanpost în estul Europei, ba și în locurile unde au trăit secoli atîția înaintași. Oameni sînt și dumnealor, teutonii... Ceva asemănător bănui a-i fi și la București. Unde altminteri dl președinte se comportă nițel precum un gauleiter – măcar ca ținută.

La Sibiu, problemele de ideologie vor fi contat mai puțin. În Capitală însă, acesta devin primordiale. Ideile cu pricina fiind ale Uniunii Europene, ale taberei SUA în general.

Dl Iohannis e un executant foarte bun. Bănui că e apreciat, în aparatul occidental, chit nu trezește apetit de *bruderschaft*. În același timp, oricît aș improviza eu aici. politica mare va fi întotdeauna subterană.

Ce ne facem la viitoarele alegeri prezidențiale?

La firea noastră tumultoasă, nu cred că-i imposibil a fi reales Iohannis. Ce poate acea tabără (externă) am văzut la momentul Colectiv – a nu se înțelege de aici că dumnealor au pus focul. Cum putem noi fi întorși pe degete mai văzusem, dar în altă regie, în decembrie 1989...

„Azi e zgonea, mâine va fi Dragnea

… Partidul, o istorie nesfârșită de execuții sumare...”. Poate unii gazetari nu au aflat, dar pesediștii își cunosc mai bine rosturile, ... utilitățile în ograda proprie. Oare dumnealor, acei jurnaliști, ar fi încîntați să vină politicieni a-i învăța cum e cu presa?

Vorba cea cu „Respectă-ți părinții

… din toată ființa ta”...

Cadă lați care vor, la așa îndemn, dar eu îl privesc cu destulă mefiență. Zic asta, întrucît relația cu respectivii (ori urmașii noștri) îmi pare infinit mai nuanțată decît sună acolo.

În chestia cu pricina, vei izbuti în veci a face cum se cere – iar de aici te vei considera tu (ca prostul..) vinovat, cum că nu ai putut sări la ștacheta cu pricina. De care altminteri aceia nu te-au întrebat, dacă ți-i accesibilă.

*

Și măcar dacă aceia ar fi lăsat lucrurile la stadiul respectatului!... Dar bagă și acel „din toată ființa”.

La ultima vorbă încep a mă întreba cum stau acei profesori cu sadismul. Care sadism, încep să bănui că face parte dintr-un demers general.

Religia are nevoie de subiecți domoliți. Asta se face și punînd neîmblînzitului vreun mare cataroi în cîrcă (se înțelege că frumos vopsit – ca orice înșelătorie care se respectă). După ce aceluia îi iese limba de efort, se înțelege că nu-i va mai are de vreo nesupunere în țarc.

O să spuneți că exagerez nițel aici. Poate. Dar o doză de adevăr nu-i exclus a fi prezentă.

PS

Ziceam cîndva că naționalismul și patriotismul apar la un moment istoric bine definit: atuni cînd nu a mai ținut cu absolutismul.

Ceva similar pare să fi fost și cu apariția religiei, demult. Cîtă vreme va fi ținut cu aplicatul nemijlocit al parului, fu ok. La un moment dat însă, agresorul (ori casta lui) a simțit nevoia de-un ajutor, căci începuse a se deștepta țugulanul. Și le-a picat numai bine ideea de Dumnezeu.

Ca și la patriotism, era o treabă ce ateriza bine și omului simplu.

„Un copil din Argeş venea la şcoala

unde învăţa sora lui ca să mănînce cornul şi laptele pe care i le pastra ea. De ce? Pentru că era sărac şi flămînd. ”

N-ar fi bine a verifica un pic acest gen de informații? Ori atunci nu ar mai avea nici un chichirez?
Nu am mai avea cu ce să ne pansăm sufletul?

> Probabil mila față de acel personaj fictiv – la unul real ne trecea cheful – e de fapt una față de noi înșine, față de malraux-iana condiție umană...
>
> .

Oare cum cum or fi arătat nopțile de amor parental la care au fost zămisliți copii ca aceia?

Totodată, oare cum se va comporta acel copilaș, ajuns matur?

> *„Rău ești, domnu Ordean...”*

Te pomenești că-n jur se bate recondul la amabilități, dar n-am aflat eu...

Mă bucur că Dumnezeu a creat femeia

„Păi, deunăzi spuneai că te afli ateu...”

Îs și-acum.
Dar tot om.

Oare aș fi timid

… într-o discuție televizată cu mentorul meu (pe nevăzute) de acum 20 ani, Andrei Pleșu?

”Dar cine naiba invită o gură imposibilă ca a dumitale, pe la televiziuni...!”

Apropo de formule politețe

…(subsemnatul aflîndu-se totuși descendent al etichetei interbelice).

Mezinului nu i-a picat potrivit apelativul meu, legat de prietena lui: „domnișoara...”
Asta e. Să văd cum mă adaptez.
La o adică. Tonul face muzica. Mai exact, eventualul respect (plus înțelegere spre valuri adolescente) pe care ți-l ghicesc acei tineri, în adresare. În privirea-ți către viața lor.

PS
Interesantă vîrstă. Adolescența fiului. Îți pune mintea în lucru, de nu s-a pomenit!

E o chestie

Să ajungi ochi în ochi cu măcar unele din propriile animalice.

„Da' ce e aia, animalice? Chestii urîte?”

Nu știu exact. Cert este că nu ne dau voie educațiile, a umbla la brat cu ele...

„Poate-i mai bine așa, cu interdicții, decît să umbli ulterior cu capul spart, ori eventual cu colivă deasupra...”

Deseori

… se zburlește carnea pe mine. Că vin musulmanii și ne cuceresc (ați citit ce are de gînd Erdogan, nu? Plus moscheie în țara lui Mihai Viteazul!).
Prin norii cei negri, nelămuririle subzistă.

Cîți dintre noi se vor converti la izlamism, dacă apar ăia (mi-e oroare și să le pronunț numele...) la orizont...
Cîți își vor declara un înaintaș ienicer, dintre cei cuceriți de dulceața acestui plai blagoslovit de Allah (pardon, de Hristos!)...

Cîți , în fața unei bombe puse sub nas – și în pofida a două veacuri creștinești de gogoși – vor spune că o lasă baltă, cu credința strămoșească?

Pe aici, mai subzistă o problemă mică (de tot).
Prețul cu carele mă plătește Al Qaeda, pentru ticăloase atacuri anticreștine, taman în Vinerea mare...
Dar.
N-ar fi oare moment de privit la sensibilitatea, la vulnerabilitatea măriilor voastre cele creștine?

Sau acum și meditez (vedeți ce șarpe ați încălzit la sîn??) că – pînă la urmă – tradițiile șcl se află o mare comoditate...

Am observat

…că sumedenie de inși normali citează din cutare ori cutare. Din GB Shaw, din Einstein. șcl.
Decelez, în paralel, că li-i precum dracului de tămîie, a da niște trimiteri mai exacte la sursă. Opul, anul, pagina.... Cică vreau eu prea mult de la viață, cu așa obositoare amănunte...
Nu de alta, dar – la adăpost de-așa rigoare – se pun frații pe inventat (pe *pică-bine-la-inimă*) ce nu s-a pomenit...!

Între noi fie vorba

Cînd dl X întreabă asta, în ogradă de gazetă *sportivă*:

> *„Către toate autoritățile sanitare, DNA și SRI: cum ați putut lăsa timp de un deceniu peste 350 de spitale din România pe mîna unui iresponsabil care livrează produse care ar trebui să omoare inclusiv virușii HIV, Hepatic B și C, dar sînt diluate de 10 ori?!.”*

El vrea răspuns, ori de umililt pe careva?
M-ar fi mirat a dori răspuns, cîtă vreme animalicu îi e la putere...

E interesant

... că, în materie de ajuns osmalîii pe la noi, șmecherii cu tiară pe cap vor dispărea ca și cum nu ar fi fost. (dacă nu vor fi tras de-un aranjament personal cu invadatorul). Sper să nu ne facem iluzii că pe la dumnealor, oamenii Bisericii, instinctul de conservare șede mult diferit față de restul Țării, vorba lui Iorga...

Mica jenă dintre vîrste

A doua și a treia.
Este drept că voci dintre cele care să nu facă pe ele de frică (pe diverse motive) sînt puține.

Eu o ador pe Adriana Ausch.
Dar tot întreb. Cu vorbele norvegianului cum a rămas?
Cu *neclintit să crezi!,* și restul cele.

Tare-mi place peninsula de la Cernica.

Da, aia cu cimitirul.
Întotdeauna mi s-a părut superbă (avînd grijă să vin la timp de vară însorită...).

Există mica prejudecată, că-i aiurea a vizita așa locuri. Cred însă că lucrurile-s de nuanțat, în funcție de loc (n-am extaz pentru fiecare stabiliment întîlnit), individ, cît de...însoțitoare. Iar lacul în jur e superb.
Nu pot să nu observ în paralel mîna de businessman a patriarhului Daniel. Cred că nu-i un lucru hulibil. Aia mai lipsea, ca domeniul bisericesc – în sine tăietor de chef – să fie unul părăginit!...

Nu am mai mîncat fructe de pe acolo, după exemplul Ioanidelui căliescian, pentru că nu era vremea lor. Ce-i drept, m-am ferit a bea apă din fîntîna locului – avea toate ingredinetele pentru a nu mă atrage (inclusiv vreo freatică în comun cu lacul Cernica).

Mă uit la urările de pe aici, de Paște

… și tot nu mă pot schimba, spre așa conduită. Probabil iau lucrurile (prea?) în serios. Nu am cum să pierd din vedere amănuntele. Asta e. Vorba religioșilor, îmi voi duce crucea...

Dacă stau să mă gîndesc, interesul rezonabil pentru vreun țintirim doar aparent semnalizează dor de murit. În practică, poate-i un nederanj excesiv pentru acea altă lume. Altora li se face urgent părul măciucă, de subiect. Treabă care oricum nu-i scutește de blagiana Mare trecere...

Tot felul de școliți pe aici

...dar carele nu apucară să afle (din materii studiate la greu) – că lumea nu era deloc mai brează moralicește – în trecut – ca acum...

Poze, la slujbă Înviere

… ale celor ajunși acolo.

Eu tot nu văd de ce mi-ar trebui intermediar, în relația (cîtă se poate stabili) cu cine-i mai mare pe lumea asta... Mi-o fi trufie? Mmmm. Pînă la urmă, Dincolo aflăm – dacă mai e cazul – cine a avut dreptate (altminteri, nu țin a da cuiva cu sîc, dacă nu-i ca-n Biblii, acolo...

Ieri însă, la o alternativă vizuală clădiri monahale Cernica, respectiv ierburi în soare – ochiul, inima mi-au fugit spre ultimele.

Cele din urmă nefiind niște chestii cu carele am venit eu de-acasă, ci mi-au fost lăsate (pe măricel șest) de Altcineva.

*

Cît de fragilă e plăcerea asta decurgînd din urări pascale și similar..

Cineva spune „Isus să vă..”. Acolo e un conjunctiv, o dorință, nu are nimic concret de realizare!...

Sau: „Dacă Isus a înviat, nimic nu mai contează...”

Mă aflu eu un ticălos, observînd acolo o vorbă „dacă”?

Pur și simplu așa ceva îmi sare în ochi... Iar lumea strîmb la mine, pentru c-am îndăznit a vedea cît face unu cu unu...

Mă uit în oglindă. Așa o arăta trimisul Necuratului, pornit să strice plăcerile lumii cu scaun la cap?

Tinerii voitori să schimbe țara

Unii dintre ei, cei de la PACT...

Întreabă o doamnă din public FB, acolo: *„Cîte uzine combinate siderurgice si cîte spitale si locuinte pentru oameni simpli s-au construit in Romania după 1989 deci in 25 de ani ?Hmmm”*

Răspund frații: *„Prea putine, stimata doamna..”*

Pristanda curat. Cel cu „Pupă-l n bot, și papă-i tot!”.

Ce, erau nebuni să-i spună de regula trei simplă? Cum că, dacă nu mai e comunism, nema putirințele financiare ale aceluia?

Ne plîngem de supravegherea Uniunii europene...

1 Mai va fi sărbătorit

dar în săli închise, fără muzică,

pancarte sau demonstrații de stradă

Ziua de 1 Mai 1937, căzând a-nul acesta în ajunul Sîf. Paști, s'a îngăduit a fi sărbătorită numai în săli închise, fără demonstrațiuni de stradă, fără muzici și fără pancarte, numai de către organizațiile muncitorești sindicalizate și organizațiile politice social-democrate.

Obișnuitele serbări câmpenești în grădini sau în locuri situate la marginea orașelor sunt absolut interzise anul acesta.

S'a admis portul unei insigne de metal de culoare galbenă, în formă triunghiulară, reprezentând un răsărit de soare și având inscripția „1 Mai 1937".

Dispozițiunile de mai sus au fost trimise la timp d-lor prefecți de județe din întreaga țară, cu indicațiunea specială pentru localitățile unde este stare[illegible] de asediu.

Dar.

Dacă ședeam de capul nostru, cu democrația în brațe, apelam liniștiți în 2016, la așa gesturi de 1937... Eu unul nu-mi fac iluzii, că firea ni s-a schimbat de la un secol la altul. Ea-i la fel, doar vremurile fiind altele.

Și încă la vremea anunțului de mai jos nu ajunsesem la dictatura regală. Ci se afla la cîrmă dl Tătărăscu, fost și viitor liberal.

În paralel, avîntul culturii se afla desăvîrșit..

” Când anunțați partidul?”

Marian Munteanu: […] Acuma suntem în Săptămâna Mare și trebuie să ne rugăm la Dumnezeu, să ne pregătim pentru marea sărbătoare a Învierii Domnului. După aceea, după ce ieșim din această sărbătoare foarte importantă, o să ne adunăm mai mulți, și împreună zic eu că vom hotărî înființarea unei formațiuni cu care să ne prezentăm în fața românilor. Cărora vreau să le mulțumesc, prin intermediul dvs., pentru gândurile lor bune, pe care să știți că le-am simțit în această perioadă. (...) Tuturor vreau să le spun să fie siguri, că împreună vom reuși. Dar numai cu ajutorul Lui Dumnezeu!

Reporter: Mergeți mai departe.

Marian Munteanu: Absolut! Până la capăt!

Mie mi-e tare simpatic dl Munteanu, dar îl găsesc în paralel excesiv de religios...

O să spuneți că asta e de bine, dar parcă tot nu aș încurca borcanele. În politichie o lași mai ușor cu Doamne-doamne. Iar asta nu pentru că o dorește morțiș vreun ateu ca mine...,

Nu știu cum stătea la vîrsta-i de mijloc un D.A. Sturdza cu religia. Cert este că la senectute a luat-o razna de tot, inclusiv cînd intervenea ca prim-ministru.

PS

„Societatea noastră a fost afectată, zeci de ani, de noxe, de paraziți, de elemente toxice. E timpul unui proces de însănătoșire!”

Cîtă produci strict electoral asemenea zise, cred că e ok.

Devin ciudate însă lucrurile cînd crezi că noxele și etc nu se află de cînd lumea, pe unde răsuflă fire umană.

Am impresia ca, pe culoarul independenților

…. Remus Cernea pare să lase – spiritual vorbind – locul tipului Nicușor Dan.
Nu știu dacă e un progres.
Un dat inapoi asemanator priveste stafeta de la manifestatiile gen Roșia Montană, de acum patru ani, la acelea gen Colectiv.

In ce le priveste pe ultimele, pot vedea ca intii a fost un mediu de violenta, si abia apoi modul de pretinsa plîngere a morților. Aproximativ in acelasi interval s-a trecut la o contestare vehementa a politicienilor, a caror fruct imi pare a fi actuala inflatie de candidati independenti la locale.
Tot in acest ecart, eu simt ca s-a dat inapoi in materie de obraz general. Este drept ca aceeasi perioada a corespuns unei relansari economice, de unde simt ca banii in plus – si atit – nu-i obligatoriu a aduce fericire.

Cum ziceam, imi pare ca țara a dat inapoi, in materie de suflet. Așa ceva nu mi-i obligatoriu capat de… țară. La o adica, cel mai rau lucru este sa nu accepti realitatea.
Spun unii ca, la asa din urmă atitudine, multe nimica misca.

Tip de compatriot, la 2016.

Este.

Vorbele mari au o singura hibă

Le pica prost curiozitatile asupra dedesubturilor dumnealor.

Sufletul omului simplu

plus interesele mărimilor au nevoie de clădiri mari si de titulaturi precum "Catedrala Mîntuirii Neamului".
N-ai cum sa nu-ti pui acolo intrebarea:
"Dacă mă aflu păcătos, inseamna ca o sa ajung fara probleme in Rai, caci – o spun fețe tare serioase! – e mîntuit neamu in integrum..."

Te pomenesti ca ajunge (fara minim efort) si Ordean in lapte si miere, bașca o tablă cu Dumnezeu!
M-am scos.

Monica Lovinescu

…isi avea subiectivitatile ei...
Nici dracul n-a fost terț de fața la încercarea de racolare a mamei, Elisabeta Bălănescu, dar fiica sustine ferm:

"Disprețul, superioritatea morală, demnitatea, mîndria /deținutei/ *îl înnebuneau* /pe anchetator/".

Lumea spălata de azi ia (foarte) in serios așa glume.
Probabil istoria literară (și aici, a invingatorilor) va face la fel.

Mare chestie, întorsul din vorbe

"Oare înţelegem, azi, care poate fi viitorul unei naţiuni, al unei ţări fără educaţie, fără sănătate şi fără cultură?" (Traian Basescu, in "Adevarul")
Pai cum o fi oare, fara ele? Nu spun ca țin a le vedea disparute, dar voi sa mi explice d. presedinte cum arata acel cap de lume.

Astea-s vorbe ca in religie. Esential este sa te sperii si/sau sa pici in extaz – dupa cum vrea manipulatorul. . Daca le iei in serios, se uita foarte strimb smecherii la matale. Ba si omul simplu, ce risca a fi dus in meditatiuni, or el nu e obisnuit cu asa ceva – de niste generatii barim...

A fi jignit

Pesemne se intimpla cind defilezi cu un fals care ti e drag – caci te ajuta sa pici bine intre semeni.
Un tip il ia la.misto pe Remus Cernea ca n-are sanse sa adune atei precum se aduna credinciosi in jurul bisericilor. De Paște.

I am spus aceluia ca nici Iisus nici Mahomed nu si au dat gata concitadinii. Omul s a declarat jignit (ba in ce are mai sfint) de asa afirmatie, a mea.
Chit că-i adevarată, istoric.

Omul simplu nu se incurca in adevar, decit daca ii e profitabil. Si invers: e iritat foc atunci cind ii atingi pretentii nedoritoare de adevar.

Găsesc pe aici o listă a 'penalilor PSD'

Sună frumos.
La neavizați. Și în general la cei care vor să dea la cap cu orice preț cuiva.
Salivînd la vederea victimelor, altminteri aduse fedeleș de alții – dumnealor supărații de rînd nu avînd forța de a-i deranja vreodată pe Aceia.

Apoi.
Lista cuprinde vreo doi condamnați și restul de vreo opt în cercetări.

Mie unuia mi se pare un pic a opina înaintea deciziei Justiției. Fratele om simplu (îmi permit această mitocănie) nu are subtilități de-ăst fel, fiind ocupat cu nevoie de eliberare a fierei.
Se înțelege că nu există vreo ezitare a jongla cu ideea democrației ori a valorilor occidentale – cînd interesul îi solicită.

După cum.
Și declarîndu-mă din start vîndut pesediștilor.
Bun - acela e condamnat. Care e treaba fratelui cu lista (dincolo de fierea pomenită)?
Mulțumirea-i este că poae lovi și el pe cineva – destul cît o fi luat pumniîn cap de la diverși, în frumoasa noastră țară. Apoi, dumnealui – îndrăznesc a ipoteza – speră o chestie mică, prin denunțul său (plus acea condamnare): ca acel să nu mai aibă simpatizanți – în persoana celor votînd PSD, și mulțumiți de liderii acelui partid.
Partea nițel proastă, pentru acel listaș, este că susținătorii formațiunii nu judecă nici ei pe bază de rațiune maximă. Ca umare, îl vor plăcea pe cutare și după mele-ul cu justiția.

„Avem o ţară

unde au stăpânit odată Vitejii daci, bărbaţi nemuritori...”
Cred că oameni cu așa idei o problemă măricică întru stimă proprie, de ajung să și-o dreagă dînd înapoi cu două mii de ani, iar acolo inventînd la greu.
Ceva asemănător se petrece în restul poemului cîntat... Păstor acolo e un domn preot. N-are omul vreo jenă de-așa povești.
După cum, și poetul (Radu Gyr) mi se pare bătător de cîmpi – nici nu mai contează mobilul.

> *„Avem un Rai de sfinţi în temniţi daţi la moarte*
> *Şi aruncaţi în groapa neştiuţi;*

Dar astăzi dând pământul la o parte
Ies moaşte sfinte-n zeghe grea de deţinuţi.
.
E jertfa lor de veacuri mărturia
Ce strigă din morminte pân' la noi:
Să apărăm cu râvnă Ortodoxia
Şi-acest pământ, de Sfinţi şi de eroi!"

Pînă la urmă, așa vorbe țin de dorința unor oleacă mai dotați decît majoritatea, de a-și trage o carieră. Cu avantaje materiale.

Alții simt plăcere (gratuită) în a impresiona, azi și via net, pe cei mai slabi de înger... La ultimii, cred că e dregere de importanțe personale, cît și teamă – că dacă nu iau povestioarele patriotico-ortodoxe în serios le va fi rău...

Am văzut recent

…niște poze de la o întrunire a Glasului Patriei, oficină pentru exteriorul României socialiste, în deceniul șapte.

Nichifor Crainic, Radu Gyr și alții au bătut tobă de jertfă ori dat viața (pentru Căpitan), dar cînd au das nas cu Dînsa, au lăsat-o iute mai moale. Iar după închisoare se făcură frate cu dracul comunist.

Oameni.

Bănui că nu se cade

… la așa mărturisiri cutremurătoare, a se da și părerea celuilalt.

În rest, nu m-ar mira (în anumite medii) de cursuri petru fetele foarte tinere. Cum să se procopsească în mariaj cu orice preț.

Ori cum să stoarcă bani de la mai slabi de îngeri..

Altminteri (mi-i momentul de misoginism..) condiția femeii se află interesantă.

Mimezi la greu – cu ajutorul buzelor – păsărica disponibilă. Bărbatul fiind eternul animal sexual, să te ții fraier jucat pe degete...

El, în paralel, nu poate zice de înșelătoria duduii. I s-ar răspunde că i se pare lui, de așa ceva. Și că oricum nu-i interzis de lege, toate acele umbleturi feminine la inconștientul masculin.

N-am mari îndoieli că peste vreo 12 ani așa duduie va da lecții de viață fiicei personale. Asta dacă mititica nu va fi auzit prin casă deja mărturisiri între mamă și amice, la cestiune.

”Ridica-te, Gheorghe, Ridica-te, Ioane! ...”

Pînă la urmă, s-au ridicat alde Gheorghe și Ioane?

”RADU GYR - Ridica-te, Gheorghe, Ridica-te, Ioane! cantat de copii din Fagaras”

Cum mai spuneam azi, nimic nu e mai derajant decît a deranja povești bazate pe fals.

La așa înțepat se reacționează inițial cu bîlbît, plus furie. Și răspuns, dacă apare, prin plopi. Eventual privind coșurile de pe fruntea îndrăznețului sau trecutul depravat al vreunei rude.

Șmecherul deranjat e supărat pentru că nu a luat în calcul a-i fi contestată vreodată lucrarea. Nu are pregătită vreo argumentațiune a gogoșii.

Probabil că i-ar fi și greu, de alcătuit vreuna (cu scaun la cap).

După cum.

E interesant aici procedeul...

Omul de rînd e vai de steaua lui (pentru că așa e viața...) . Servindu-i vorbele cu ridicat Ioane, capătă sentimentul că asta e posibil pe lumea asta – ridicatul cel miraculos, din două vorbe.

În paralel, tata popa de acolo are clienți. Pentru ținut instituția sa pe picioare, iar în paralel jobul plătit plus importanța personală.

Să-mi arătați pe unde exagerez, mai sus....

„Un munte nu poate fi invins.

El a fost si ramane la fel chiar si dupa ce "victoriosii" au coborat si l-au parasit. Oamenii nu au invins Muntele; ei au invins cel mult slabiciunea din ei, ridicandu-se pentru o clipa la inaltimea muntilor. “
(Reinhod Messner)

Mi se pare o mică neghiobie, să-și pună cineva problema înfrîngerii (de către alpinist) a muntelui. Probabil e o lozincă produsă de unii care nu au suit pe munte. Eventual au lucrat la Poduri și tuneluri feroviare (posedînd în paralel un ego măricel).

Niciodată nu mi-am pus problema învingerii muntelui. În cel mai rău caz a-mi smulge la pieptul său o performanță, în ochii mei însă (poate și al semenilor).
Nu pot vorbi nici despre înălțimea (bănui că-i vorba de aceea la figurat). Ei sînt doar o ștachetă, în drum spre niște locuri frumoase (eventual o poți coborî, dacă izbutești a te bucura și de zone mai domoale ori mai în preajma casei).

Slăbiciunea din mine, dreasă la munte?
Mmm...

Altminteri, preferatul meu Messner scrie (totuși) pentru niște mulți cititori care nu prea ajung la munte. Altfel nu văd de ce-ar avea nevoie de așa formulări. Cînd umbli pe munte, nu ai nevoie de așa povești, decît dacă ții gata să dai gata niște nesosiți pe acolo.
E nițel, aici, ca la relația cu sexul opus. Dacă o faci curent lată la orizontală, nu-ți arde a turna sentimentele momentului în poezii. Poezia (și suratele) fiind prin definiție un sublimat al unei dorințe nerezolvate.

Neserios

Mi se pare mie ori Țuțea avu simpatii de stînga, în tinerețe?
Barim un Ion Iliescu fu consecvent.

Altminteri Stînga a putut conduce o țară, 45 ani chiar.
Dreapta, cea dragă lui Țuțea (și făcînd la greu semnul crucii, în cealaltă mînă ținînd pistolul) a izbutit doar cinci luni... (putere care-i sosise cam plocon în brațe.)

În opinia mea, amor pentru Țuțea te ia doar cînd ai și matale aplecări de-a epata, prin vorbe umflate și tot atît de goale.

Noi, oamenii

… avem nevoie ca de naiba a defula – fie și prin domenii străine de-acelea care ne-au cauzat problemele. Dar nici pe-acolo sanitara explozie nu are loc oricum. Ci prin exagerări ca ale startului de articol de aici...:

„România tinde să se autoizoleze, să-și abandoneze rolurile neasumate oricum până la capăt, să trântească ușa deschisă spre lume, să-și vadă de treburile ei așa cum crede. Nimic nu pare să mai funcționeze în interior, în vreme ce punțile cu exteriorul sunt șubrede și de multe ori nu duc nicăieri. ”

De unde atîta izolare etc?

Idei de 'abandon rol' , de tăiat punți șcl – toate fiind niște povestioare de trecut timpul, fără treabă cu realitatea.

Posibil ca prin astă hiperbolizare (cînd nu e minciună de-a dreptul) să ia naștere o trăznaie ideatică, pe măsura acelea care e de eliminat din psihism...

O vorbă

… cu cît e mai nerealistă, cu atît prinde mai bine în inconștientul nostru... Marile încîntări vin din acel tărîm, fără cap și fără coadă.

Mica problemă se ivește la vîrsta cînd asemenea droguri verbale nu mai prind... (nu pricepeam altădată de ce psihoterapiile sînt recomandate persoanelor sub 45 ani!...) Atunci probabil trecem la frecventarea asiduă a bisericii. Ori la ochi duși, semn ai unei minți asemenea.

La vorba lui Erasm, dacă vrei să te apuci a vîntura acea lumină, ai mari (insurmontabile) probleme... Despre ce lumină e vorba? Cum o răspundești? Care întuneric?

Nu contrazic vreo existența a acelora, dar de unde moaș-sa pricepere a ne juca la ele? Că tata Erasm ne cam lasă în aer (pot bănui că nici restul textului său nu e mult mai lămuritor – dacă voia asta, nu pornea cu măreția citată..

Pînă la urmă, e aci iluzia că te afli demiurg.

Mda.. Izgonim cele două mari angoase existențiale prin iluzia că ne aflăm dumnezei – adică tip care stăpînește atît mediul, cît și moartea de la capătul vieții...

N-am mai întîlnit atîtea aiureli pe frază

… ca la Petre Țuțea.

.

Îl întrece și pe Petre Pandrea

(cel din urmă barim a putut pune de niște Memorii).

Panou electoral Nicusor Dan.

"Decît să te simți furat, mai bine implica-te."

Tot acolo, privirea aparte a stimabilului, punctînd nonverbal ca o sa vedem ciu-ciu.
În paralel, un Bogdan Leancu dă pe la nas cu ideea de tineri (echipa lui!) care nu fost implicati politic. De parca asta ar exclude implicarea ulterioara... Tot dumnealui, dincolo de ideea-iarba a fiarelor de proiecte, ne indeamna sa reparam eroarea ultimilor 26 ani.
O fi fost respectivul interval imperfect, dar putinta dlui Leancu si a altora de a servi povesti li se datoreaza acelor ani...

Dincolo de aste vorbe, respira la greu foamea de bani si de notorietate, plus lipsa totala de scupule.
Omenește.

Apropo de ideea multor catindați hămesiți

… cum ca vor sa indeparteze politicienii.
Păi, pina la acestia, exista o 'fișă a postului", a interfetei putere – alegator, care indeamna la acele atitudini hulite. Însasi a lua.in seama hachițele si imaturele electoratului te scapa de eventualele scrupule intru seriozitate si corectitudine!

Cineva se plinge de victime inchisoare Sighet

…(sprayind in paralel cu ideea adevarului de partea noastra).
Pomeneam in paralel de inevitabila postura de interfata putere-supusi in care ajunge dregatorul / persoana publica. Acolo, suie totodata un om – cu toate caracteristicile acestuia, ramura de sub Carpati. Si iese un compost nu chiar ca-n povesti.
Bibliografie: Memoriile a diversi contemporani.

Acei tipi fura in mare parte victime ale.unui val istoric, cel al comunismului navalind in Romania.
Dar anterior fura exact.precum urmasii pusi la zid. Huliti in gazete si de colegi. Iar in paralel dormind bine mersi de grija supusilor, inclusiv a celor din Sighetul interbelic.

Multe improvizăm

… căutăm (blamabile sau ba) pe lumea asta, pentru a putea funcționa în regim de avarie...

„Ion Bruckner: Problema învățământului și reforma sa...”

Eu am îndoieli că vreun învățămît mai bun (la care oricum se tot moșmondesc de la 1990 încoace) poate schimba ceva, în structura românească.
La ultima îmi pare buba.

Bun, fi-va un învățământ mai bun...
Care va fi rezultatul (presupunînd că s-a gîndit cineva la efect, și altfel decît cele din gama poveștilor)? Vor exista niște tipi mai bine pregătiți – care vor simți inerent nevoia să plece spre locurile vestice, unde-s plătiți mai bine.
N-o să se arunce atîta gunoaie pe stradă, dacă prin minune apre un învățământ mai breaz? Am îndoieli.

Chestia asta cu reforma învățământului (cît și a celorlalte) e în sine o acțiune de găină doritoarea găsi o mărgică. La acea mică mascaradă, contribuie dorința publicului de vorbe mari (bănund că așa își mai drege din interioare) – pe care își clădesc niște cariere inerenții profitori. E o 'instituție' universală. Valabilă și-n patriotism, și-n religie *und so weiter*.
Stau și mă întreb dacă această horă nevoi publice – promisiuni nu-i cea care pune în mișcare haotica noastră viață socială...

PS
Scrie dl Bruckner un cîrnat, în revista 22, de la care în mod sigur vor răsări la noi, în zece ani, numai Harvarduri!

„Iohannis a revenit în joc

… dar deocamdată nu reușește să convingă pe nimeni că vrea într-adevăr să fie vectorul schimbării...”
Kakaia schimbare?
Și unde scrie că așa modificare va drege viața sub Carpați?
Chestiile cu refoma și suratele țin de iluzii, respectiv de formule gazetărești, preluate ulterior în poieni Iocan. Am văzut dor de reforme cu carul, din 1990 încoace (putem merge eventual pînă la Decebal...), dar pînă la urmă viața a mers cum a vrut ea. E neplăcut însă a te recunoaște frunză în vînt.

PS
”Domnu Ordean... Cioran a fost ungător la inimă, pe lîngă matale...
Uite de-aia crește procentul de sinucideri, că otrăvesc ăia ca dumneata netu!!”

Faimosul Radu Gyr

Procesul ziarștilor profasciști, 1945. „Preşedintele: Recunoaşteţi că sunteţi autorul unor versuri şi imnuri, care îndeamnă tineretul la asasinate şi atrocităţi?
Radu-Gyr: Versurile mele **sunt strict „lirice**“ (s. MO).

Glumă

Sa candidezi (din partea ditai PSD, la sectorul 1) si sa ceri fara politica!

Altminteri d. Tudorache nu e deloc un nou venit pe scena de profil... Este drept ca exista si dumnealui, Publicul, care in goana dupa țapi ispasitori e dispus sa inghita pe nemestecate inclusiv afisul de mai sus...

Supărare a unora

… cum că „filmul de animație pentru copii "Frozen" promovează un mesaj homosexual”.

Frațior îngrijați,

Mi se pare mie ori în aceste nenorocite focare de homosexualitate nu vă fierbe vreo oală? Adică vă băgați unde nu e treaba dumneavoastră?

Pe ultima idee, eu știu că e foarte plăcut să te crezi deținătorul adevărului divin și al ordinii universale – dar asta e cea mai sigură cale de a se ajunge la conflict între oameni: cînd unii vor să impună altora modul lor de gîndire. Dacă vă sperie homosexualitatea, cum că se va stinge omenirea din lipsă de urmași, n-aveți decît să produceți dvs. mai mulți.

Iar în același timp să vă faceți perceptele suficient de atrăgătoare cît porcii ăia de urmăresc Frozen să lase baltă nenorocirile și să cadă în genunchi la un lăcaș întunecat, mirosind a tămîie și emițînd sunete gregoriene.

PS

Nu știu ce grad de homosexualitate posedă subsemnatul (pîn' la vîrsta asta tot nu m-am apucat totuși de trăznăi cu domnii), dar mi-i boală maximă p-ăia care se bagă în viața altora.

Ce să facă, să spună ori să gîndească.

Mă uit la un articol

Despre Ion Iliescu.

Condei spălat.

Mica problemă este însă că rămînem oameni, noi întru gazetărie, iar în paralel avem de satisfăcut gusturi telespectator din categorie ochelari de cal. Mai exact, omul simplu (ce fain îmi șade ca elitist!) are nevoie de înfuriat la ceva. Și să nu judece mult, totodată. Așa că i se pune pe tavă un material părtinitor, cu bășcălia aferentă. Nici gînd de vreun ochi mai exhaustiv asupra problemei! Căci am rămîne, vorba unui clasic, în dilemă. Am descoperi că realitatea e și gri, și complexă.

Se înțelege că așa comportament ține (doar) în mediu prietenos.

Am ieri o discuție în contradictoriu

(cu simpaticul poet și gazetar Florin I.), despre un candidat la primărie.

La un moment dat, celălalt (în fața acuzelor mele de pungășie) îmi spune că nu l-au înfundat pe respectivul nici măcar dovezile lui Sima-brokerul.

Este momentul în care-mi cade fisa că, anterior, nu pusesem cîtuși de puțin problema în termeni de poprit. De luat libertatea.

Nu am nimic împotriva popririlor, cînd treaba e gravă, dar chestia asta nu o pot mirosi eu (dacă acela se află penal), ci ăi pricepuți la așa identificări. Și în care eu am încredere (măcar aceea a nepriceputului).

E interesant că, în paralel, candidatul nostru zărește altfel lucrurile: „Decît să stai tu blocat în trafic, mai bine să stea ei la răcoare”.

Așa atitudine a stimabilului îmi face nițel părul măciucă (apoi mă adaptez, se înțelege). Deci fratele Dan, pe de o parte, nu are trebi în a împărți pedepse mari, și-n cazuri nestabilite juridic (bănui că-i va veni grozav, cînd se va pune careva cu exact așa stil pe gesturile și existența sa...)

Apoi, dînsul nu are vreo treabă în a scoate ideea prin urbe, pre panouri electorale. Iar de-aici e de recunoscut că și dînsului Public (ori barim majorității iacestuia) îi vine mănușă așa tratament. Se înțelege că e vorba de unul privind pe alții.

PS

By curiosity.

De la dor cetluit grăbit pe careva, pînă la îndemn de luat viața, o fi mult? Teamă m-i că nu, totul este să apară mediul, vremurile propice...

„Mircea Flonta, filosof

… De ce ar trebui să înveţe filosofie studenţii de la toate universităţile..”

Pentru că întîmplător e spuza dumitale acolo, iar orice turtă adusă deasupra îți conferă importanță, poate și leafa.

Să te dai pricepător al filoofiei, dar să-ți scape că – dacătele fiecare specialist universitar ține să-și extindă la maximum disciplina în Alma Mater -, o să iasă un balamuc clasa întîi...

Se înțelege că aici e precum în religii, în convingeri în general: „A mea e mai brează, mai valoroasă decît a altora!”.

Cred că e în firea umană.

Nu ne simțim bine dacă nu stabilim diagnostice, iar apoi oferim cu dărnicie (cînd nu încercăm a impune țipînd) un „tratament”.

Nu realizez dacă așa tendință e pur umană, ori dau bine în societate așa griji plus soluții... Posibil să fie cumulate ambele...

La un popor credincios

…(ca al nost'!), unul din deranjuri vine din situații precum cea de mai jos.

Cineva se plînge de-o situație nasoală sub soare. Vede lucrurile în negru (cu parti pris-ul aferent, se înțelege – că de-aia e om!).

Păi.

Trei metri sare în sus, de-i zici astea: „Bucuroși le-om duce toate. Căci, vorba lui Gigi Becali, „unuuul este Dumnezeuuu!”. Și El are grijă. Căci așa scrie și în Biblie, nimic nu mișcă fără știrea Lui.

Ar fi urît din partea mea să uit măcar o secundă, că El e deasupra și veghează blînd asupra creației sale...

Deranjul ăl mare de aici – sursa lui! – e de studiat. De unde-i vine. Cum îi șede de fapt relația cu Dumnezeu.

Nu știu cît de porc mă aflu eu aici cu așa observațiuni, dar nici cu fățărnicia interesată a destulor religioși nu mi-e rușine..

Îmi mețin nițel părerea

… că iritarea pe manele și maneliști pornește din diverse pitite / inavuabile, prin sufletul respectivilor, și mai puțin din vreo corigență culturală a respectivului curent muzical...Între acele oftici de nezis e și boala că, deși acela e țigan și prost, nu ne pupă undeva (pe ce căi ne-a sosit asta în minte, se poate cerceta).

Să nu vă tulbure prea grozav ideea mea, căci – pînă la eliberare decisă de Cuza – așa erau priviți compatrioții sosiți cîndva din India...

Orbecăiri ce dau bine

1. Vorbele conținînd pe „Trebuie!”, care, de cînd lumea (minus situațiile de dictatură – dar nici atunci nu au ieșit bine...) au rezultate de doi lei.

2. 42% din copiii de 15 ani din România sunt analfabeţi funcţional /.../ Cine e de vină pentru această situaţie? Vina e a familiei în sensul larg şi a şcolii...”

Eee, găsirea de vinovați are și ea efecte pozitive de nu le poate duce..

Altminteri, realizați corect că eu mă dau la dl profesor emerit dîn invidie, din boală că nu am termnat nici măcar liceul....

Apropo de nostalgia cam generalizată

…de azi, pe Hagi, Nadia, Amza Pellea etc.
Uneori socotesc că trebuie să fi fost nebun, la ai mei 15-20 ani, să mă uit la personaje faimoase cu patru'j de ani în urmă...
Io-s mai bătrîior, fraților, deci echivalent mi-ar fi fost în adolescență să cad în extaz aproape la vremea cinematografului mut! Ori a fotbalistului Rudy Wetzer.

Munte

"A fost numai un versant din viata mea, celalalt, mult mai consistent si important fiind constituit de atatea altele: familia, profesia, relațiile, pasiunea pentru arta si lectura, calatoriile. Evident, existenta amalgameaza toate aceste experiente intr-un tot unic,in interrelatie unele cu celelalte." (Nicolae Dimache)

Colțul psihologului

Bănui că aici tresaltă dorința noastră de a ne apărea o iubire în viață. Dacă se poate din categoria celei căpătate în primul an de viață.
Ce primea totul și dădea mai nițel.

La așa vis, cu iubirea ce nu poate scăpa nedescoperită, dacă te apuci a solicita detalii (raționale...), te alegi cu capul spart...

Ca orice material care vrea să trezească interesul

… și acesta își are doza sa (mică?) de exagerare. De tipul „Uite-aici, la doi pași, e capătul lumii! Am feștelit-o!”.

> *„Întorcând spatele celor chemați să ne slujească, i-am lăsat să-și facă de cap. Obișnuindu-i cu lenea noastră cetățenească, ei au ocupat spațiul rămas gol, s-au destrăbălat în el, și-au creat mecanismele de autogenerare a puterii sub masca jocului democratic. Au făcut ce-au vrut cu forța de decizie care le-a fost pusă în brațe, simțind că nimeni nu-i controlează și nimeni nu le va cere vreodată socoteală. Au furat cu nemiluita banii publici, au sărăcit țara, ne-au lăsat fără spitale și medici, cu școala și mințile vraiște, ne-au distrus patrimoniul, au închis drumurile celor mai buni dintre noi și i-au făcut să plece. Nepăsându-ne de felul în care se iau hotărârile în numele nostru, am ajuns la bunul plac al intereselor și capriciilor lor. Ne-am pomenit de fapt acolo unde eram pregătiți de-atâta vreme să fim. Lenea socială, acesta e „păcatul cetățenesc” în care trăim de un sfert de secol.*
> *Când am început să ne trezim și să înțelegem că destinele ne-au fost confiscate, când am început să strigăm în stradă „corupția ucide”, era deja prea târziu. Pe fondul acestei delăsări și a acestui dezinteres afișat ani la rând față de lucrul public, calea tuturor uzurpărilor posibile a fost deschisă…”*

În paralel, și deși dl Liiceanu e cunoscut drept filosof, domnia sa pare lipsit de înțeleapta atitudine a celui care ia lucrurile cum se află.

Înțeleg totodată perfect că dă minunat a sta cu grija sănătății lumii ăsteia, dar în practică să mă anunțe și pe mine ce-a schimbat cu voroavele sale.

Spuneți că-i lucru tare urît, a nu sta îngrijorat de-ale Cetății?

La capitolul acesta e de văzut ce-i problemă reală, și ce-i nedormit bine de-al nostru.

PS

Revoltă cum scrie la carte (a altcuiva), pe belele din societate: „Ar trebui să ne cuprindă furia neagră, nu lehamitea!

Prin definiție, „ar trebui”-ul posedă legături minime cu putința de-a trece în realitate.

Frumos era să spună

… și datorită căror frici nu îndrăznește – omul acela – a trăi viața in integrum.

E ca și cum ai lua la mișto un cardiac, de rezultate proaste la maraton.

Similar: *„Oamenii fac absolut orice, până şi cel mai absurd lucru, numai să evite să se confrunte cu propriul suflet.”*

Chiar de nebuni nu procedează ei așa... Au motive întemeiate.

Formularea de mai sus lasă de înțeles că de aiuriți, de comozi nu dau nas cu acel pomenit 'suflet '.

Altminteri, tare frumos zis...:

Apropo de grija dlui G.L.

… cum că sfîrșitul Cetății ni-i la doi pași.

Subsemnatul se simte excelent în România lui 2016. Ideea asta mi-a mai țîșnit odată în cap azi, cînd am scos din frigider morcovii cumpărați ieri de la un hulit supermarket, cu un leu kilogramul. Și unde apa mea minerală favorită (calciu din plin!) s-a ieftinit, de la 1,22 la nițel sub leu – doi litri.

Lucrurile merg în bine – așa îmi pare mie, barim. Ieșii ieri pe ulita socrului din Rahova (sic!) și nu mi-a venit a crede, de curățenia ei.

Primăria-mi din Popești-Leordeni a tras strat gros de asfalt pe strada-mi.

Nu perorez aici în răspărul nimănui! Doar mă strădui a gusta ce-i bun prin jur,.

Iar, la cele rele, pricep că decisiv mi-i a le lua cum sînt – treabă ce altminteri nu mă umple de catran, căci toate catastrofele se află (totuși, doar) în mintea personală, și mai puțin în realitate.

Iar în ce privește criticismu-mi de pe aici, n-am vrut vreodată a zări – tăiat – gîtul nimănui.

A categorisi pe altul, drept prost

… oare, nu-i și o lene / neputință a noastră de a zări complexitatea respectivului?

Și motivul pentru care el se poartă aparent naspa?

Mă aflu om

Prin urmare, n-am să ascund că vreo 70% din pornirea-mi pe dl Liiceanu rezultă din dezamăgire, aceea de a-ți descoperi tatăl (spiritual, aici..) mai panglicar decît ai fi bănuit.

Restul de 30% mi se trag de la refuzurile (vreo două, parcă, ale) editurii Humanitas, de a-mi publica tărășenii. E dreptul lor, se înțelege, după cum între speranțele susbemnatului poate rămîne și-aceea de a-i vedea cîndva și pe dumnealor, cu mîna întinsă...

Vorba tatălui meu (cel real!): „O veni și vremea lui 'Hai, poftim...”', nu numai lui 'Hai, sictir!'...

„Domnu Ordean, sigur te dau modestia și realismul afară din casă?”

„Vali Zgonea descopera pe pielea lui democratia de tip PSD”

Democrația unei formațiuni politice e mai apropiată funcționării unei entități militarizate, decît alcătuirii societății. Prin urmare, mă mir că dumnealui Zgonea, politician hîrșît, nu a mirosit care va fi opinia colegilor. Va fi riscat prost – cu cap pierdut la cîntic sirenă șefie – și a pierdut. Mult, dacă nu totul – pe linie politică.

Ferească de mine, a solicita imposibilul!

Dar.

Eu nu cred că loc de trai național mai bun, cîtă vreme la așa solicitare lipsește seriozitatea, calmul.

”Măi băieţi, pe ce aţi cheltuit voi 70 mil. euro la Teatrul Naţional? *Ia săriţi voi cu raportul* (s. MO) ca să ştim şi noi cum ajunge să coste reabilitarea unei singure clădiri cât un cartier cu 3.000 de apartamente noi!”

O să ziceți aici că „Hă-hă-hă, coane, ai băut ceva...”. Și că vin a solicita aiureli.

Or.

A semnaliza dor de băşcălie (ori de revoltă acră) îi semn că dorul de rezolvat treaba de-acolo e doar o parte a mobilului acțiunii.

Cam la o treime.

În paralel, per tu-ul lasă înotdeauna loc de pupat piața endepedenți.

Deci nemarezolvat problema.

Nema trăit mai bine.

Materialul la chestiune apare într-un ziar cu pretenții de seriozitate în tinerețea mea.

Cel Financiar.

Apropo de ultim articol

… semnalizat de mine în ZF.

Dumnealor, acolo, n-au zonă de comentarii cititori. Bănui că vor a prezerva astfel respirabilitatea locului.

Dincolo de asta, treaba îmi pare nesiguanță pe forța materialelor tale. Plus dor de a da numai tu cu tifla, dar a nu primi replică.

E interesant că asemănător stau lucrurile la băieții cu gură mare din domeniile religios, respectiv naționalist. La ăștia ecartul creat este chiar mai mare – între ce-și permit să afirme ei, respectiv posibilitatea de a-i pune careva la punct.

Mircea
Ordean
9
2017

„Măsura luată de Guvern

…care va reduce cu 15% pensiile private a 6, 3 milioane de români...”

Privesc deseori la vehicularea ideii de români (în detrimentul celei de cetățeni ai României), care altminteri se practică la greu de vreo patru ani. / Bănui că dă un sentiment aparte, celor care-și umflă pieptul la rostirea ori la auzul ei (cînd se va perima, inevitabil, . sînt curios ce-i va fi pus în loc...).

Eu unul stau mai prost cu mîndria decurgînd din a fi român, dar pot bănui că ea face plăcere milioanelor de compatrioți care îmbrățișează fenomenul.

Ca ghinionist posesor al cercetatului dincolo de aparențe, mă întreb pe ce se bazează acea mîndrie... Nu par a fi acolo conștiința posesiei unei valori umane, ci o chestie mai lăpușneană. E plăcerea - perfect justificată inconștient - de a face parte dintr-o mare grupare, de inși cu ochi injectați.

„Sîntem mulți!”

Chestia asta e valabilă în interior țară. Ce-o fi în capul emigraților, și ei îmbrățișînd drapelul, n-am idee pe moment.

„Pentru PSD a fost mult mai simplu

…Electoratul social-democrat nu vrea reforme în partid, nu doreşte schimbarea modului de a face politică...”

Nu am stat a urmări, de unde apărut-a ideea asta de reformă. Care va fi stat bine prin anii 90, dar acum îmi pare a fi devenit pur și simplu o pastilă, pe care mai slabii de țîțînă o iau în serios - cînd șmecheri le-o flutură pe sub nas.

Înțeleg că dă bine 'cea vorbă... Mai exact, ea-i ajunsă la stadiul de vorbă sfîntă, pe care rărunchii noștri o declară inatacabilă, dar în paralel nu-s capabili a lega două idei despre ea. Dacă un partid se află de reformat, e treaba lui a decide ce și cum. Iar aici nu e doar chestie de politețe, și o prudență elementară vizavi de funcționarea unui organism. E ca și cum ai merge în sala de operație, c-un tip mai mototol , și-ai propune (amator ori chiar șmecher aflîndu-te) pe unde e de umblat, și de înlocuit, la acela.

În rest, legat de dl Dan și ai săi, nu-mi fac iluzii a fi altceva decît niște oameni. Adică doritori de-a se scula alții din locurile calde, pentru a se așeza dînșii. Nu-i mare lucru a mirosi în ochii și-n gesturile dlui Dan cîți bani face. Că destui ignoră acele semnale îmi pare a trăda disponibilitatea de-a acționa și dumnealor, la o adică, cu aceeași lipsă de scrupule - cînd umanul enteres le-o va cere...

**

Eu unul nu am încredere în dl. Nicușor Dan. Ne putem întinde la vorbă, de ce.

În privința șanselor sale, păi din anii 90 am tot văzut așa focuri de paie. Un Teodor Meleșcanu de pildă, în 1996. Tot atunci, (altminteri simpatizat mult de subsemnatul) Partidul Alianței Civice. Etc. USB o fi cîștigat la București, dar nu-i obligatoriu să se extindă (ca să nu mai spun cu succes!) la nivelul întregii țări. Unde PNL a obținut un scor nu neapărat catastrofal. Că veni vorba, a clama proxima dispariție a acestei grupări mi se pare o atitudine hazardată. Și care ține de ideea cailor ne-muritori cînd vor cîinii...

**

„Si cu cine vrei sa reformezi dreapta, cu Blaga ?”

Aici, poate e de întrebat și Dreapta, dacă găsește necesar să se reformeze... Totodată, se înțelege că nu se pune (*Doamne-ferește!) problema vreunei îndreptări interioare a doritorilor de reforme. Așa ceva se impune doar la alții.

Clotilde Armand, la protestul USB din Piaţa Universităţii

„Este o luptă pentru democraţie și transparenţă”

De ce pot bănui c-alde transparența se află taman la doamna Armand, în vreme ce-ăilalți sînt nedemocratici și opaci?

Enteresul și iar enteresul.Adică umanul.

PS

Interesant personaj, doamna Clotilde.

**

„La protest, după cum şi anunţa, a venit și Gabriel Liiceanu care a spus că fraudarea votului este cel mai grav atentat la adresa democraţiei.…”

Dl Liiceanu, indifent cîte tomuri de filosofie fină așterne pe hîrtie, rămîne om.

M-ar mira să fie altfel, cîtă vreme inconșitnetul nostru (cu ale sale nevoie) alcătuiește 99% din psihism... Dînsul, din motive asupra cărora se poate discuta, are niște țeluri sufletești. Pentru că nu cade frumos a le expune pe față, le caută veștminte frumoase / cu priză la publică (și ce-i vine poporului, întru amor de așa palavre, se poate discuta).

Pe d. Liiceanu l-a găsit dor de gîdilat tabăra dlui Nicușor Dan. Cum, dacă dai un ochi asupra istoriei, a realității în general, nu ai de ce pica în entuziasme pentru salvatorii de București, distinsul filosof are de inventat motive de proptit USB.

Unul este o pretinsa măsluire electorală. *„Înţeleg că există suspiciuni serioase legate de o fraudare a alegerilor în Sectorul 1...”*

Observația colo formulările „înțeleg că”, plus ”**suspiciuni** serioase”. Imediat după aceea, sufletul „Humanitas” deja pornește la tiradă împotriva celor considerați fără maneră. Se înțelege că, picat pere panta incorectitudinii, simpaticul bard al spiritului nu vede nimic bizar în uzul limbajului și de lemn, și politicianist..

M. Eminescu

"Aştept telegramele Havas, ca să scriu iar, să scriu de meserie, scrie-mi-ar numele pe mormânt şi n-aş mai fi ajuns să trăiesc !

> *...Citatul este dintr-o scrisoare pe care Eminescu o trimite la vîrsta de 32 de ani, în care, printre altele, își exprimă dezămagirea pentru limitele care i se pun în realizarea unui viitor mai bun pentru țară, din punct de vedere politic. Se plînge că "cei din afacere" l-au secătuit de inspirație, ca l-au condamnat la nefericire. În acest context, dacă reformulezi sub forma:* De mi-ar fi scris numele pe mormînt, n-aș mai fi ajuns sa trăiesc*, s-ar fi putut referi la faptul că dacă ar fi intrat în politică de la început, n-ar mai fi avut niciodată inspirația de a scrie, care era modul său de a trăi.*
> *Un alt citat din aceeași scrisoare este :* Ei bine, de şase ani aproape o duc într-o muncă zădarnică, de şase ani mă zbat ca într-un cerc vicios în cercul acesta, care cu toate acestea e singurul adevărat; de şase ani n-am linişte, n-am repausul senin de care aş avea atât trebuinţă pentru ca să mai pot lucra și altceva decât politică.."

Mare chestie să te oprești din scris, cînd drumul acela pare nefericit... Este drept că înșiruirea pe hîrtie are șarmul, dulceața, drogul absolut de nelepădat...
Încerc să mă țin departe de ultimul, chit că la citatul de aici au loc destule comentarii ...

În situații ca aceasta din poză

… barbatul binecrescut se tulbura ca dracul, și atît.
Alții se lasa în jocuri de imaginatie, fructe ale inconștientului, unde actul sexual reprezintă o idee un pi-cuț banală.

Nu doar țara te vrea prost, dar și societatea, în relatiile cu sexul frumos. Altminteri, pot pricepe de ce.

PS
Precizare poate utila.
Scrisele pe Fb, oricit de mintoase, nu rezolvă vulnerabilitățile - cele mari cît casa - ale vreunui individ.
Poate și aici se găseste foarte utilă măsura-cea-necesară-în-toate...

Stau și mă întreb

…de ce acum vreo 25 ani nu era mania/moda drapelelor (de pildă fluturînd la vîrful Omul), iar acum e...

Ce s-a schimbat între timp?

PS

Există și atitudini mai ciudate decît cea de mai sus (a mea). De pildă, a explora de unde-mi vine furia pe-acel drapel (se înțelege că din prima copilărie...)

PS2

Schimbatul survenit între timp (1990-2016, și soldat cu dor drapele sub ochii noștri) e foarte posibil să decurgă din oarecarea comoditate a traiului nostru... Prin definiție noi sîntem programați interior a sta angoasați, iar din acest motiv a purcede să dibuim hrană, adăpost... Chestiile din urmă-s în linii mari rezolvate, dar acel îndemn interior nu dispare cu una cu două. El ajunge în conflict cu exteriorul, unde totuși este - totuși - linștit, mai exact nici gînd de foamete ori războaie.

Și uite-așa alt tip de angoasă.

Care, din motive ele însele de cercetat, se domolește barim temporar prin plăcerea vederii acelui steag, pe Bucegi ori ba...

Acum observ că demonstrația mea-i cam șubredă, întrucît sportul cu drapelele nu-i foarte prezent prin orașe și sate... Deci o fi ceva raportat doar la colindători munte?

Ziceți că vă doare capul de-așa ideaticus interruptus? Și că era mai bine dacă subsemnatul doar ședea? Și lăsa cujetările nebunești?...

Apreciez pacea

… peste un continent oarecare si rasfațîndu-ne de șapte (ȘAPTE!) decenii. Ideea mi-a venit privind acești tatăși fiu hranind porumbei, intr-un parc central al Bucureștiului...

Într-o lume cam toată hiperancorată în prezent, vorbele mele pot părea aiurea.

Similar, citesc relatare Const. Argetoianu despre formarea unui guvern, demult (aproape o sută de ani!). Savurîndu-le, am o dată în plus motiv să nu cred că lumea (politică) a început odată cu mine..

M-am întîmplat

…a nu lectura din scrisele Marelui Will. Dar, privind un citat din Regele Cutare (cum că coroana îi e în inimă, nu pe cap) - expus zilele astea pe un afiș comercial din transportul bucureștean) -, parcă nu i-aș prelua chiar pe neverificatelea zisele. De fapt, însăși faptul c-alde contemporaneitatea nu-i pusă pe verificări valori ale sale îmi semnalizează a nu fi tare ok pe-acolo...

Uit însă că pe aici interesul lui Tanti Societatea îi este s-arate că valorile fluturate de ea-s etern solide. Deci dumnezeiești.

PS

Avînd în vedere aici ca rușii nu-s încîntați a submina valorile sociale perene, se poate socoti că nu ei mă plătesc, ci de-a dreptul diavolul. Deși, poți observa aici o echivalență - la nivelul percepției generale - între a modifica mari obișnuințe ale oamenilor plus umanității, și Necuratul.

„Ora de dirigenţie:

….tragedia din Colectiv şi furia adolescenţilor de 16 ani..."

/.../ Fiecare generaţie a trăit diferit tragedia din Colectiv. Unii au fost revoltaţi, pe alţii i-a aruncat în mlaştina conspiraţiilor, alţii au găsit motivul suprem să plece cât mai departe. Sunt, însă, unii care au deschis ochii în lume cu această tragedie. Adolescenţii care şi-au văzut prietenii murind şi au căutat să înţeleagă de ce. Pentru ei Colectivul înseamnă cel mai mult...."

Mi se pare mie ori ăla nu era un loc de frecventat pentru o persoană de 16 ani?

Altminteri, fac acum un total al locurilor trupești în care un ziarist are de alintat cititorul, pentru - vorba lui Pristanda - a-i păpa tot (acela fiind furnizor de clicuri pe pagina ziarului).

PS
#Colectiv a însemnat - în opinia mea ticăloasă - și o lovitură pentru cei care se credeau eterni.

VIDEO. Ora de dirigenție: tragedia din Colectiv și furia adolescenților de 16 ani

Fiecare generație a trăit diferit tragedia din Colectiv. Unii au fost revoltați, pe alții i-a aruncat în mlaștina conspirațiilor, alții au găsit motivul suprem să plece cât mai...

ADEVARUL.RO

„Viata te obliga! Nu renunta nici in ruptul capului”

… - mesajul pe care Teo a noastra ni-l transmite de dincolo de moarte”

Astea-s eternele falsuri, vehiculate de la Adam, menite a conferi iluzii.

Se înțelege că celor vii.

"Viata te obliga! Nu renunta nici in ruptul capului", mesajul pe care Teo a noastra ni-l transmite de dincolo de moarte

STIRILEPROTV.RO

Minciună la greu în articol, cu floricelele de rigoare. E de ajuns, la cele citate, să întrebi: „Și ce te faci dacă drumul e prost? Tot nu renunță nici în ruptul capului?”. Trec aici peste faptul că orice drum bun în viață devine la un moment dat, pentru că se schimbă condiții din jur. Prin urmare, mai de recomandat ar fi a mirosi permanent cel mai drum bun. Asemenea acțiune este însă prea mult pentru comozii și ne-mintoșii cărora li se servește pastila mai sus.

PS

Apropo de poză, de stilul din materialele pro-Collectiv, cu cît o măgărie e mai mare, cu atît umblă mai mult cu așa sistemă,a dulcegăriilor și sentimentalismelor înalte... Ce ziceți, ne încumetăm de-un ochi mai atent la problemă?

Mă uit la un reportaj

…despre comemorare #Collectiv. E pe-acolo afișat: „Nu s-a schimbat nimic”.

Asta îmi aduce aminte de revendicările legionarilor, care-și alegeau special solicitări e nu puteau fi îndeplinite. Iar apoi se plîngeau/revoltau în stilul șmecherilor pe care-i citez mai sus.

Fenomenul Collectiv merită o analiză atentă. Dar nu în tiparele... clasice. E mult animalic – cred eu - acolo…

> Legat de morți, poate-o fi bine să învățăm că mai și moare. Și aici e de stat la discuție (noi, încă viii) pe subiect.

PS

Apropo de revoltatii ca nu s-a schimbat nimic in ultimul an... De curiozitate: în interiorul lor cite s-au obosit aceia a modifica, a îndrepta?

Ziceti ca nimic, întrucît dumnealor se află perfecți? Si ca, in general, cine solicita schimbare altuia o face tocmai pentru ca el nu ține la așa ceva, în ograda proprie?

Că tot îmi bîntuie mintea

…(absolut întîmplător, se înțelege...) noțiunile 'orwellian' și 'kafkian', am impresia că la societățile omenești e perfect valabil spiritul butadei despre insul sănătos. Cum că e de fapt un bolnav prost consultat.

Nu m-aș jena de-așa zisă, cîtă vreme mi-i clar nu atît vreun păcat originar al alcătuirii omenești, cît opposite-le pe care e nevoită inevitabil să le gestioneze Societatea: animalicul din noi, respectiv niște reguli (de inevitabilă finețe, fie și nu neapărat una onestă) pentru a nu ne lua gîtul unii altora.

La un post de radio spălat

… se anunță cu obiectivitatea (lipsă) de rigoare că, la alegerile din Basarabia candidatul pro-rus Igor Dodon nu a întrunit 50% din voturi. Asta în primul tur.

În context, îmi aduc aminte de niște gînduri de ieri, pornite la unui unui accent est-moldovean, undeva prin București. Nouă, românilor, cînd vorbim de basarabeni adăugăm automat că aceia au a se uni cu noi (în așa demers, cascada vorbelor mari e nelipsită - bănui căștiți care). Cam foarte rar (ziceți că deloc?) ne gîndim că poate aceia au de gînd a viețui independent.

Se înțelege că nici pe-atît nu se merge și mai încolo, a intui cum se văd lucrurile de la dumnealor.

> În paralel, nu-mi fac iluzii că și aceia se află oameni. Și *pristanda*. Adică nu le sînt dragi neapărat rușii. Ci vor a le păpa cît mai mult.

Nouă nu ne dă prin cap, loviți de grandoarea de-a mai aduna o bucată la trupul nostru (reprezentat de Patrie) că poate vreun frate are chef a trăi independent. Singur. Și fără noi. Ar fi o prea mare lovitură la echilibrul personal, a accepta aceasta.

Interesantă specie, ăștia cu părere proastă de sine....

Subsemnatul aflîndu-se în evidențele ei.

Interesantă specie

… ăștia cu părere proastă de sine.... Subsemnatul aflîndu-se în evidențele ei.

O parte nebună din mine-mi șoptește însă că nimic nu-i mai frumos, decît a rezista măcar nițel chestiilor, ideilor groaznice...

Cînd m-oi prăpădi

… te pomenești că-mi aduc frații de la o anumită formațiune montană (*de unde m-am retras*) vreo coroană!...

Acum mi se pare aiurea, dar și perfect... viabil, căci firea lumii este cum e. Parcă văd scena. (mă întrebați da' mie cum o să-mi șadă, pe năsălie, tot atunci? Stați să mai iau o gură de cafea, să imaginez mai bine!).

> Mmm... Nu m-aș jena de-așa nebunii de gîndire. Dacă acum le faci la vreme de putirință spre așa glume, atunci cînd?
>
> .

PS

Că veni vorba, retragerea aceea decurge și din drumuri diferite pe care apucarăm, eu și elefantul aflați cîndva pe-o punte. Eu aș avea probleme a simpatiza mult cu Adrian Păunescu (precum niște amici de-acolo) respectiv a scrie povești de munte - cu pretenție de reale - pentru cei care... nu umblă pe-acolo.

Pe cînd caut

…prin frigider după ingredientele șandvișurilor din cursul zilei,. dau cu ochii de durduliul pet de bere, luat aseară. Veți rîde-o săptămînă, dar cei doi litri ai săi m-au costat pînă-n trei lei, de la Penny.

Meditez pe loc o chestie. Puțină lume vorbește de bine - inclusiv pe Facebook - de așa ceva... Nici de licorile o idee mai scumpe chiar, chit că așa salahori îi readuc buna dispoziție pe care insul nu-i capabil a și-o încropi singur.

Toate astea-mi vin în cap (altminteri am ușurat acel pet, aseară, doar de vreo 300 ml) independent de-un post pe care-l coc. Și care pornește de la zisa cuiva, la televiziune, cum că Statul nu-l protejează (bănuiți că tipul/tipa se afera în legătură cu Collectiv...).

Cunosc pe cineva

…care și-a făcut viața frumoasăîn dimineața asta. Atîta doar că în prealabil a băut o cană de ceai de pelin.

În context, vreo trei ani n-am dat atenție răsăritului din zona unde m-am mutat. A trebuit să îmi iau un job, să dau nas cu viața reală (cum ar spune vesticii), iar apoi soarele bătînd pe flancul marii hale a IMGB să nu mi se pare cu nimic inferior celui de pe Caraimanul Bucegilor.

> La o adică, nu locul e sursa plăcerii, ci deschiderea interioară de care avem baftă, la un moment dat.

Tot prin context, și de la vorba lungă ce mă aflu, îmi tot zboară mintea în ultimele săptămîni la o definiție a nevrozei. Sper că am reținut-o binișor (altminteri am lăsat-o baltă cu orice lecturi de acest gen, fără a declara cele răsfoite anterior drept ne-bune de nimic).

„Nevroza e substitut al suferinței îndreptățite (în sensul de adusă de viață)”

Se înțelege că ideea citată comportă - cam ca orice sub soare - nuanțe, dar tot mi se plimbă prin cap.

Păi. Vă doresc o zi cît mai bună. Ori barim suportabilă.

Ultima chestie nu-i de colea, cînd o accepți. Aici, stau și măîntreb dac-alde cheia multcîntatei fericiri nu-i în acceptatul cît mai multor din jur (cu nunațele aferente, bineînțeles...).

PS

Pe aici scrie o anumită parte din mine (cam întotdeauna). O alta umblă abătută.

Ziceți că existăși lucruri mai nasoale, pe lume, decît a fi abătut? Și anume cele decurgînd din a nu te lăsa să fii abătut (ori surate)? Căci ultima chestie-i o stare care și pleacă, dacă nu-i dai cu *Huo!*?

Mă uit la un text

…de pe aici (inclusiv cu idei inavuabile lesne) și nu pot să nu remarc un lucru.

> *Textul pe care îl redăm mai jos a fost descoperit într-un dosar albastru lucios, din Arhiva Crăciun, pe care autorul a notat, cu majuscule, „TEXTE ÎN LUCRU“. Sînt opt pagini dactilografiate, prinse cu o agrafă de birou, pe care George intenţiona, probabil, să le introducă într-o carte. Ele sînt numerotate cu creionul, sus, la mijlocul paginii, de la 513 la 520. Textul este inclus în volumul inedit Imagini, litere şi documente de călătorie ce urmează să apară în Seria „Gheorghe Crăciun“, la Editura Cartea Românească. Volumul va fi lansat la Tîrgul Internaţional de Carte Gaudeamus 2016, sîmbătă, 19 noiembrie. Peisajul se compune din culori despre care nu ştiu în ce măsură pictorul le-ar putea transpune în pînzele sale. Arămiul uscat al pădurii de foioase, verdele de o nuanţă imposibil de*

caracterizat al pîlcurilor de lariţă şi albastrul deschis al cerului stau bine împreună în natură. Dar cum ar putea fi împăcate aceste culori pe suprafaţa unei pînze? Apar întrebări tăcute, străine preocupărilor mele obişnuite, la care ştiu prea bine că nu pot răspunde. Mergem în şir indian de-a lungul potecii ce mărgineşte pădurea. Respirăm cu nesaţ, urcuşul ne oboseşte. Vorbe puţine, ne înţelegem mai mult din privire. Locurile pe unde trecem sînt […]

.

Cred.

A scrie așa ceva plătește tribut mare reproducerii realității. Căci se adresează altora, iar pentru asta adoptă pretențiosul (dar cam falsul) stil cultural.

O să-mi ziceți aici cum e cu transfigurarea șcl., cît realitatea să devină cultură, finețuri, înalturi etc. Foarte frumos, dar prefer cît mai mutl contact direct cu realitatea.

Ar fi și nițel haios, să ne întrebe Sfîntu Petru ce făcurăm în viață. Iar după răspunsul nostru, să ne rtezim cu explozia: „Cum, eu v-am lăsat pîn ograda Domnului și voi v-ați ținut de interpetări la a treia mînă?”

PS

Am senzația (iertată-mi fie ignoranță) că domnul tot lăudat în Observatorul Cultural e rudă cu potentații de pe-acolo...

Ziceți că ce-aș vrea s-am și eu așa pile? Corect!

Vis.

(„Ai ajuns să crezi în vise...?”)

Căpătasem un post mai procopsit. Curățel (subsemnatul avînd întîia calificare de muncitor, lăcătuș mai exact). În paralel, niște (foști) colegi trebăluiau la un fel de groapă pendinte de canalizare, cu niște lichid negru pe-acolo.

M-am oferit, aproape instinctiv, să-i ajut, dar luat cu alte treburi n-am apucat a pune serios umărul (lopata, găleata). Respectivii, îmbrăcați în haine ponosite, se uitau cam strîmb, că nu-i ajut, respectiv că ei-s unde sînt, iar alții nu.

Am tradus că evit la făcut ceva curățenie în adîncul personal, cel deloc septic și plăcut ochiului. Cam ce-i pe-acolo, prin profunzimi, am revîzut în ultimele zile, cît și azi, prin metrou plus între oameni. Tot felul de slăbiciuni, de sperieturi din senin față de bravii semeni.

O să spuneți (cu previzibil aer superior) aici că puțini inși își bat capul / sînt afectați de așa ceva. Am îndoieli însă că tînărul domn care-aștepta ceva pe trotuar - zărit în drumul meu spre job - își masca prin țigara fumată altceva.

Orice om sănătos e-un pacient (beteag) prost consultat.

Cred că înțeleg perfect

…rigorile vieții de politician, aplicabile inclusiv frumoasei doamne Gorghiu. Dar zisele-i din acest titlu mi se pare neserioase : *„Domnule Dragnea, nu mai speraţi! Nu veţi fi niciodată prim-ministru!”*

Ne aflăm destupați, dar dorința de-a pune mîna pe faimă (eventual foloase materiale) ne împinge la a servi așa vorbe, așa comportament insului majoritar din țara asta...

„Atmosfera de la curtea «sultanului» Enver Hoxha

… a fost impregnată de minciună, delir encomiastic, sadism şi vendete tribale. Membră a CC, controlând accesul la dictator, influenţându-i deciziile, Nexhmije a fost principala sa complice. Ceea ce nu se spunea în plenare ori în şedinţele de Birou Politic se şoptea seara acasă, la masă ori în timpul plimbărilor prin parcul rezidenţial păzit de Sigurimi. Prezenta monografie reprezintă o investigaţie deopotrivă captivantă şi terifiantă a unui univers politic lugubru, bântuit de uri, vendete şi invidii viscerale. Nu e lumea intrigilor florentine, ci aceea a patimilor de clan deghizate în verbiaj dialectic.“ (Vladimir T...)

Secta din care fac parte (cu membri altminteri foarte puțini) găsește utile așa informări despre o carte în apariție, dar pricepe mai greu de ce nu-i lăsat cititorul a-și face o părere pe picioarele / mintea proprie asupra opului...

O să-mi spuneți aici că nesectanții nu umblă după așa faceri de opinie, ci după semnale care să-i spună dacă - lecturînd acea carte - își va putea descărca una sau alta dintre umori? De pildă pe vreun opresor ori spre un ajuns sus, ba și discreționar purtîndu-se? (cît am vrea să procedăm și noi ca acela, nu se spune...).

„Campania falimentării naționale”

Chit că procedeul nu e deloc nou (nici în vremea lui Gutenberg nu era copilaș), e interesant cum șmecherul îți aruncă sub nas așa formulă, așteptînd să-i vină în ajutor propriile tale spărieturi acumulate anterior în suflet.

Mie-mi place mult a întreba așa autori, așa semeni ce e dacă se întîmplă cum spun / anticipează dumnealor. Ador să-i văd nepregătiți pentru așa întorsură a lucrurilor, în primirea de către public a materialului dumnealor. Să le văd ochii uimiți, apoi bîlbîielile în căutare de justificare a afirmației inițiale.

În paralel, sînt eprfect pregătit să sosească de la așa băieți de treabă acuză că eu nu-s cu scaun la cap, respectiv să caute prin jur sprijinul altora - ambele gesturi urmînd a-l scăpa de explicații.

PS

Un post media se declară ”LA UNICA RADIO CON COJONES!”

Oare, dacă le soliciți acelor a detalia, cum e să fii cu coaie - cum le va suna răspunsul?

Întreb retoric.

Nu va veni niciunul, dacă facem abstracție de situațiile în care aceia-s în mediu favorabil, iara tunci răspunsul lor va consta majoritar înr-un hăhăit, că ești matale prea fraier, de întrebi așa ceva. Și că cum de nu-i vezi, în general, ce măreți se află dumnealor...

Obsesiile-mi

…despre noțiunile 'orwellian' ori 'kafkian'

Mă uit la articolul acesta - unde e de făcut de mult cacao un cetățean (și el și baron PSD) - și simt că o societate ajunge orwelliană etc atunci cînd firea omului simplu - precum dl autor de aici - ajunge a dirija societatea.

> *„Istoria familiei penale Cosma şi episodul odei deşănţate care a înfiorat România. Cum a răsărit Ponta în „universul zidit pe răstigniri“*

Așa vrea mintea.

Să spună următoarele.

Îmi tot vine-n minte zilele astea zisa lui I. Kant: *„Două lucruri îmi umplu sufletul cu mereu nouă și crescândă admirație: cerul înstelat de deasupra mea și legea morală din mine.”*

Îmi arunc toată cenușa în cap pentru afirmația ce urmează (și-n același timp recunosc primul importanța operei respectivului, precum și faptul c-oi scoate vorba dintr-un context amplu, poate genial chiar). Dar, la un 2016 și la mintea cîte unui rătăcit, mi se pare discutabilă vorba citată.

Mă uit și la alte zise ale aceluia (v. link) și iar aș trata lucrurile cu prudență.

Bineînțeles că aici, dacă prin absurd mi-ați face complimentul unei minți nu chiar idioate, s-ar putea puncta că așa texte își doresc un anumit tip de auditoriu.

Scris pe undeva

… „Oamenii nu au nevoie de adevăr, ci de satisfăcut acute nevoi interioare - care îndeobște nu merg de drumul amintitului adevăr...„

Nu li-i de făcut vină, pentru așa ceva, și chit că ei se declară deseori supuși ai valorilor înalte (ba și supuși lui Dumnezeu)...

„Geostrategic: România este perdantul nr. 1

…al alegerilor de la Chişinău. Basarabia rămîne perdantul veşnic...”

Eu m-aș feri a trece pe cineva strada, cînd acela nu dorește. Ba mi se pare nu chiar de obraz să apelezi și la formule de suflet, a la 'veșnic', la sensibilități ale adîncului celuilalt.

Știu că se practică, dar opinia-mi rămîne..

„Mi-e imposibil să pricep

…cum am putea dori să fim ţara lui Ghiţă, ba mai rău, să ne şi placă…”

Nu fac vreun secret din faptul că admir stilul dlui Plesu. Informațiile pe care ni le oferă mi-s un regal. Dar nu pot să nu observ că întregul său demers e unul uman... Acela de a se simți mai breaz (și, o dată cu dînsul, cititorii care-l urmează), decît încondeiații din textul său.

Totodată, intratul în polemici mai ascuțite ne poate aduce și pe noi sub lupă. Și-i posibil să nu ieșim nuferi. Vezi simpatia dînsului pentru doamna Armand (om cu de toate), între altele.

În ce privește vorba citată de mine sus de tot, și chit că am mai punctat ideea... E o pastilă de colțul străzii/bodegii, cred eu, în sensul că folosește acel „nu pricep și pace” - foarte seducător de felu-i. Adoptînd, de dragul succesului, amintitul stil, dl Pleșu cade - în ochii mei barim - în postura filosofului farsor, care de fapt nu poate mirosi resorturile unui fapt de viață. cu atît mai puțin să accepte realitatea...

„Numele meu este Moise Guran

… am 42 de ani și începusem să cred că generația mea își va rata menirea de a schimba ceva în mod fundamental...”

Chipul dlui Guran din imagine nu-mi pare a transmite seriozitate maximă, iar mesajul său de aici îmi întărește ideea.

Ce fain sună: ba are menire (deci e țel picat din Înalturi, cu protecția divină aferentă), ba n-ar fi reușit fără dna Kovesi. Trec aici peste faptul că „generația” e o... generalizare care nu se face, totuși. Există la așa cogeneri ținte foarte diferite.

Dar dl Guran își permite uite-așa amănunte de dragul unui demers anume interesant Dînsul nu vorbește unor tipi cu păreri diferite de a sa, ci comilitonilor. Faptul că se purcede totuși la așa *speech* e semn că aceia se pot descuraja, așa că sosește așa discurs...

Spuneți-mi pe unde greșesc.

Aparențele

Pe undeva: "Sinistra poveste a comunismului..."

La subiect, noi uităm cu ușurință doi factori care au contribuit la instalarea acestuia. Excesele stăpînitorilor (care nu erau nebuni sa renunte la privilegiile lor), și firea omului simplu, care n-a zis nici el ba, de data asta la ideea ca va da jos boierii, avuții.

În paralel, iritarea vreunui condei contemporan pe comunism izvorăște din grija interesată a respectivului de-a cînta pe-o arie la modă, în condițiile în care publicul are nevoie de ținte incapabile a replica, spre care să-și verse una-alta, adunate din traiul de zi cu zi.

Tot așa, nimeni nu se întreabă pe unde umbla Dumnezeu, la vremea reclamatelor orori ale comunismului.

Am impresia

…că-i nemaipomenit momentul, în care simțim / acceptăm că avem o problemă în vreun domeniu personal...

Este drept că acesta e doar începutul unui drum dureros. Și anume de a te expune la situații unde acea zonă vulnerabilă din tine este dureros atinsă. Pînă se călește. Pînă atunci, fugeai de-așa situații ca dracul de tămîie...

În lumea asta

… cea plină de glosatori înflăcărați despre iubire, meditez că îndrăgostirea e una, iar simțitul bine cu persoana dragă, plăcută alta.

Nu o dată îndrăgostirea - ce să mai spun de pasiune! - se bazează (simt eu) mai degrabă pe marea necunoscută despre acea persoană. Aici e un pic precum la observațiile pe care le fac unor diverși jongleuri cu idei ce prind bine în adîncul nostri (de genul „Vine sfîrșitu' lumii, neamule, am c...t-o...”). Mai exact, dacă umbli cu uneltele minții, conștiente la așa lucruri (gargara de presă, respectiv marile îndrăgostiri), se rupe firul.

Ori de ceea ce dai - pe-acolo - nu-i treabă plăcută convingerilor noastre anterioare (asta dacă nu refulăm scurt la veste)....

Condiția bărbatului

Cind treci prin preajma unei dudui cu fusta scurta si niste minunate cizme inalte de lac, nu e frumos a te vadi încîntat, plus eventual întors capul. Nici cind treci prin culoarul intre statii metrou, plin cu panouri mari cu reclama la lenjerie, nu se cade a saliva, eventual a gindi fățiș că ce noapte aparte ai dori cu exemplarul...

Nu-s misogin. Deci pot asculta și punctul de vedere al femeilor, asta cînd - modest - nu-l intuiesc în bună parte.

PS

.Se înțelege că domnișoara din reclamă poate candida c-un sloi erotic, barim pentru o largă categorie masculă, dar tot nu poți rezista la vederea standardelor de arhetip erotico-social...

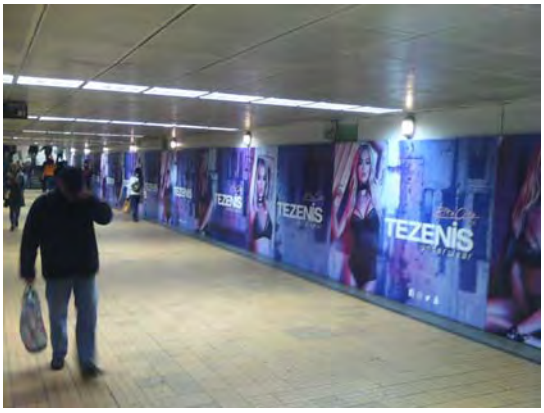

”O carte frumoasa ce iti poate schimba viata

…ție, dar mai ales copiilor tai..”

Oare cum trebuie să ne fie viața adîncă, pentru a ne agăța de paiul speranței că o carte ne poate schimba viața? În paralel, cît de mare e angoasa de un eșec material (o fi și vreun altul?) a unui editor, pentru a minți în modul cu pricina? Teoretic, eu-s acela care vede lucrurile naspa, dar și cele de mai sus semnalizează la greu *the same thing*...

"Domnule, ne strici plăcerile care ne-ajută a rezista prin viață...".

Viața aduce nițel

…cu sistemul comunist. Nu-ti da voie sa pleci din ea, cind nu te dau gata povestile ei.

Pleci cind vrea dînsa.

Bucuriile simple

Un kilogram de făină, fie probabil amărâșteană, un franc (local!). În paralel, niste semeni se plîng de mocirla în care trăim. Bănui a se afla la mijloc un mic urît cu binele. Dacă dumneaceia nu mă cred, un nas în Istorie nu strică. Inclusiv asupra meandrelor (cursului) acesteia.

O zi binecuvîntată

În care am nimerit mazăre ieftină care fierbe bine.

O să întrebați aici cum se împacă scrisele catastrofale despre Viață, univers șcl. cu asa ubiect? Și că turbur încă o dată, cu așa hîțînat?

Păi dincolo de faptul că așa mă vrea Existența - aia lăsată de nu știu unde. Cred ca la mijloc e si ceva sindrom Cioran, care lupta pînă la unu cu scrieri cutremurătoare, apoi pornea destins prin urbea Luminilor și-a buchiniștilor și precupețelor cu care sa te intinzi la vorbă...

"Bre, matale faci psihanaliză pă noi... Nu e corect!"

Nu știu alții cum sînt

Dar mă uit la intervențiile mele de aici și le miros două chestii (altminteri umane):

- dorul de considerație al celorlalți
- cheful de-a elibera printr-o agresiune rănile căpătate (și refulate) în trecut, din cu totul alt gen de experiențe existențiale.

În rest, glumesc de prînz, extrăgînd din gîndirea personală: „*Niciodată un mop în plus nu strică pre pardoseala bucătăriei”...*

PS

Două nuanțe, la zisele-mi din start, de aici...

Considerația cu pricina. Ea nu-i una sosită din exterior, deși dorul de așa ceva (om aflîndu-mă) e mare-mare Mă satisface însă, pe acea direcție, pe de o parte iluzia că ar sosi așa ceva, apoi încîntarea ce-mi sosește (existăși damblale mai mari, nu?) privindu-mi producțiile.

Iar despre doamna C…: Întotdeauna în lume va fi infinit mai multă nevoie de considerație sosită de la alții, ***decît putem noi să trimitem spre alții***. Asta, și trecînd peste intermedieri argumentative, întrucît viața nu e sărbătoare, ci niscaiva mai neplăcut.

Doi.

Dezinvoltura majorității scriselor mele de pe aici voiește și a compensa opuse de prin adîncuri suflet. Deprimare. Neveselie. Șcl.

Dau de-o poză pe undeva

… cu-o năframă neagră atîrnată zilele astea de cabana Omului bucegist, și pe care scrie „#Collectiv.

Că tot mai meditasem zisele acestea la tărășenie, mi-a fugit încă o dată mintea acum la... Bulă. Mai exact, la un adevărat excurs legat de acesta...

Cum erau bancurile înainte de comunism (mi-am făcut o idee din reviste umoristice a la 1926 ori cărțulii cu soldatul Tiliță ori benzile desenate ale lui Neagu Rădulescu), apoi pe la un 1965, cînd începusem eu a umbla măricel și grație urechilor personale. Bulă - din ce-am simțit eu, apare pe la debutul deceniului nouă (pe fondul unor condiții economice speciale, de tăiat pofta vieții).

Mărturisesc a fi avut din start o părere deloc entuziasmată de acesta, în care am văzut un mic tembeluț, din specia cenușie (putea fi și un t. vesel, să zicem rîzînd de unul singur pe stradă).

> Tot pe atunci s-a ivit un personal la fel de sucit, dar pierdut pe drum: Ancuța-oarba.

În ăștia revoltați de autorități, cu ocazia incendiului dela Collectiv, văd un Bulă și mai acru, și mai negru.

La final, rog nu-mi plimbați drept replică (la cele de mai sus) minunățiile clasice, cu morți tragici, cu autorități cremenale - căci nu-s născut chiar ieri, pentru a nu zări ce-i dincolo de-așa pledoarie...

PS

Tot (doar) din amintirile mele, Bulă apare inițial cam ca Bendeac la grupul Mondenii, urmînd a se separa ulterior, pentru carieră pe cont propriu. Mai exact, fu un banc: „Sulăși cu Bulă se trag de... nas”.

Fainã invenție

E vorba de weekendul liber.

După ce-am socotit nițică aiurealã

… să spui că Iliescu a tras în noi, în decembrie 1989, cineva mă interpelează: *„Daca stiti asa de bine cum au stat lucrurile si cine a comis crimele din 1989, sunteti obligat sa va adresati celor care cerceteaza dosarul.”*

Subsemnatul (arogant ca întotdeauna, adică umilit la greu prin adînc, pă vremuri): „De parcă ăia care instrumentează dosarul nu știu cu ce au de-a face….”

În același timp, se află la mijloc ordin politic. Unul curajos, căci 27 ani acei slujbași n-au marșat. Lipsea ordinul. Lipseau condițiile istorice, mai exact.

Ăștia-s precum mușcatul de posterior al lui Ceaușescu ***după ce-a picat***, căci la vremea-i de glorie nu sufla nimeni!

În rest, apropo de ce fu, lectura unul Alex Mihai Stoenescu cred că se află edificatoare.

PS

Facem pe leii acum, după ce 27 ani nu am putut urni ceva...

Pînă să reclami ceva de Iliescu, e de văzut că bravul popor nu a ieșit în stradă (m-aș fi mirat să iasă, al nostru...) decît după ce l-au zgîlțîit servicii secrete străine. Rusia sovietică și-a schimbat omul devenit incomod, adică pe Ceaușescu. Și a făcut-o cum s-a putut. Apoi, a avut de consolidat o putere, fără de care era mai rău, anarhia socială nefiind o vorbă doar prin cărți proaste...”

Cineva se declară supărat

…pe sistem (adică pe *Sistem*). Care, între altele, îl tratează pe omul nostru drept simplu număr (cum ar fi CNP). În paralel, respectivul desfășoară steagul patriei pe înălțimi montane.

Pesemne n-a apucat să afle că steagul, nația sînt creații tot ale unui Sistem, fie și acela de acum aproape două sute ani (și pe care bună parte dintre contemporani e posibil să-l fi stimat la fel de mult...).

PS1

Discuția-mi cu respectivul s-a terminat prost.

Ca atare, eliberat de eleganță, stau și mă întreb cum le-ar fi acestor patrioți alpini întinderea/ imensitatea geografică, de n-ar avea steagul țării fluturat deasupra? Ori e un banal luat în posesie (face mult bine la suflet, la angoase), pe acea înălțătoare cale, a mediului?

PS2

Nu mă întrebați ce e aia Sistem. Îmi declin competența în favoarea celor de la #Collectiv (se înțelege că e vorba de-ăia posedînd respirație...), ce stăpînesc infinit mai bine subiectul.

Adică cine e Sistemul și ce vrea el de la viață.

Ratarea-mi din viața socială

…mi se va trage inclusiv pentru că nu pot spune unor semeni a fi oameni frumoși (nu în sensul fizic, la așa ceva măînghesui a comunica).

Orice s-ar spune, tărășenia ține de ipocrizie. Să-l văd pe acela că are de toate, dar eu să-i spun că-i - doar - frumos în ale obrazului... Nasol.

Altminteri, eu cred că exact acolo (la gargaragii cu vorbe mari) se plimbă animalicul mai tare, fie și după cortina unor aparențe... Trec aici peste banala aritmetică, asupra a ce vor aceia să îndulcească prin suflet - cu vorba în cauză. Să fie părere despre urîțenia noastră? Nu m-ar mira.

Apropo de oamenii cei frumoși...

Cineva-i încîntat de mănăstirea Caraiman.

Poate că-s eu drac pe pămînt, dar nu pot face abstracție de faptul că frumosul loc are la bază minciunile fondatorului Gherontie, cum că i s-a arătat aia ori că a văzut ailaltă (dintr-o grotă sub Claia)...

PS

Am impresia că oamenii frumoși sînt foarte toleranți la minciună. Se înțelege că-i vorba de emisele prietenilor, cît și de cele personale.

Precizînd din start că nu mă aflu sfînt

… motiv pentru care nu-mi văd uneori propriile derapaje... Dar tot mi-aș da cu părerea despre o situație.

Observ o grabă a unor minți fine de-a se lansa cu păreri în agora (noastră cea înflăcărată). Pe lîngă domnii Liiiceanu și Pleșu (bașca Patapievici și Cărtărescu), văd că Nicolae Manolescu simte de asemenea nevoia intervențiilor de-acest gen.

Pot înțelege nevoia de-a părăsi bibliotecă și catedre, pentru o cură de vitalitate, frustă. Dar parcă-i nevoie de-o măsură. Asta, dacă ești interesat să nu fugi după doi iepuri, prinzînd niciunul...

Găsesc deplasat a te lansa în formule gen: „Este absolut scandalos să...”. E acolo și *absolut*, care nu prizează cu finețea intelectualului, idem *scandalos*... O să ziceți că mă leg de fleacuri.

Poate. Dar totodată voiesc ceva mai mult de la niște minți destupate, decît un gen de scrise cît se poate de comune...

Simt totodată că lipsește în așa intervenții un fel de valoare adăugată. În sensul c-ai învățat ceva de-acolo. Că ai mirosit acolo o știință nouă de-a aborda lucrurile (astaa, presupunînd că avem și alt țel decît defularea - via agresivitate - de diverse.

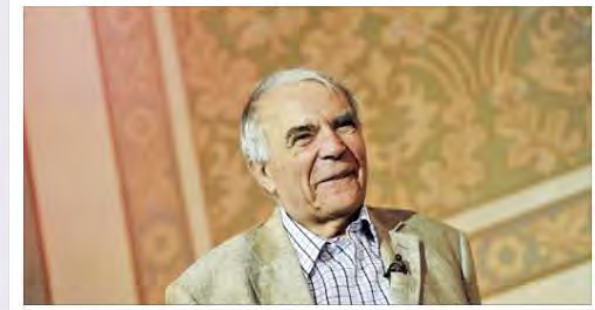

Nicolae Manolescu i-a desființat pe Cătălin Tolontan, Mugur Ciuvică și Sebastian Ghiță: Incompetența lor e la originea răului | Romania Libera

ROMANIALIBERA.RO

Simt că la mijloc, în cazul unor așa intervenții, este - pe lîngă umana sete de reflectoare editoriale, și micul regret al insului educat, că-l prinse finalul vieții și purtatul frumos i-a lăsat doar cenușiu în cerul gurii.

M-am lăudat de multe ori

…pe-aici cu simpatia-mi pentru Constantin Argetoianu, politician de-acum o sută de ani. Dar abia azi am simțit, lecturînd un nou 'carnet' memorialistic al acestuia, că-i un tip mai mult decît valoros, dacă țin să mai șlefuiesc ceva la propria persoană, în anii ăștia și-ăi de vor urma.

Argetoianu are o faimă destul de proastă, iar asta întrucît - pentru a folosi o expresie adaptată, inițial a colaboratorilor cu regimul comunist - nu a mîncat c...-ul lipsei de inteligență, cu compromisurile aferente. Numitul mi se pare un exemplu de urmat din mai multe motive. Despre inteligență pomeneam. Bașca o mare stăpînire de sine, dar una seacă, una cu lanțuri spre interioru-ți. În același timp are un condei cum puține am mai întîlnit, în scrisele românești. Fac aici precizarea că nu-s interesat de simplul plimbat frumos al cuvintelor, de către un scriitor.

Chiar și hulitul cinism al lui Argetoianu mi se pare o calitate, mai exact denotă că acela stă bine pe picioare, că nu se îmbată cu apă rece asupra realității (că nea Costică a tras un mare și decisiv rateu pe-acel tărîm, asta e altă parte a discuției, și pîndind pe oricine, deci și pe noi).

Totodată.

Am avut o strîngere de inimă privind spre ceea ce s-a numit retragerea din Moldova, din 1917-18. Dar simt că cel mai bun carnet memorialistic al lui Argetoianu este legat tocmai de această perioadă! Scrie el frumos și despre alte vremuri, dar în filele pe care le laud acum practic îl ajută și istoria. Este ca și cum ai scrie destupat despre Revoluția din 1989. deja iese altceva decît dacă ai scrie despre (fie și) mineriadele 1990-91, ce să mai zic de subiecte mai domoale ulterioare.

Meditez că poate doar mineriada din 1999 va mai fi posedat dramatism (nebunie?) egalabil...

> *Zisele-mi de mai sus nu-l trec pe C. Argetoianu în categoria sfinților, a celor fărăd e prihane. Are și destule omenești.*

E nițel amuzant

…că băieții ăștia cu gură mare, care vor unire cu Basarabia, au un unghi asupra problemei ceva diferit de al istoricilor. Ori al contemporanilor cu 1918, gen C. Argetoianu.

Statul / Societatea cît și omul simplu fac însă echipă brici, cînd e vorba de vehiculat și înghițit povești mărețe (întîmplător însă foarte la sufletelul și la interesul lor...). Altminteri, despre militanții basarabeni ai momentului, simt că au ceva probleme în a se așeza la vreo masă, pentru comunicat cu văzători diferit ai problemei. Nici nu mă miră, eu simțind în dumnealor simpli voind a face carieră (ori defulînd și-atît) pe-acel drum.

Or de la așa semeni, slabă speranță de altceva decît de primitivism...

„Primul drapel de luptă al României:

„Steagul e trecutul, prezentul şi viitorul ţării, întreaga istorie a României!“

Am impresia că există două feluri (dacă nu mai multe) de minți omenești, sub soare. Prima serie pare să se îndepărteze de comandamentele inconștientului, care servește pe nemestecate ce i se pune sub ochi (cazul celei de-a doua categorii).

În același timp, același tip de psihism are nevoie de imagini de-astea eroice, umflate la greu. Care la vreme de pace își găsesc echivalentul în tabloide (tipărite ori media).

PS

Ca părere a mea, la vorba citată, stau mirat cum a pătruns istoria (bănui că și toată) în simbolul Drapel. Dar dacă inima unora („E mulți de tot, bre...!”) vrea așa formulări, pas de te pune cu ei!

PS2

Se înțelege că a nu judeca precum iubitorii de lozinci nu-i garanție că neplăcutul pe lumea asta îți va fi mai puțin. Ori că la capăt total de respirări nu se află tot doi metri pătrați...

„Cine este vinovat

…pentru carambolul mortal de pe Autostrada Soarelui”

Păi, eu cred că firea noastră. Cea umană. Care dorește, în așa situație, a găsi vinovați (se înțelege că noi nu ne aflăm între aceia). .Nu a cerceta domol cauzele sinistrului, iar apoi a le evita în viitor. Eventual a fi nițel mai călîți, în același viitor, cînd apar asemenea (inevitabile) momente tragice.

Firea noastră. Cea de acceptat. Și văzut, vorba cea moromețiană, pe ce se bazează.

A discuta cu un călugăr

… cu un om al religiei e o imposibilitate pentru mine, cîtă vrene adevărul e numai la el.

Spuneți că și subsemnatul lasă aceeași impresie, a deținătorului de justețe-pe-lumea-asta? Nu-i chiar așa. Îmi place a-mi abandona opiniile, în favoarea unora mai complexe, care cuprind fructul unor explorări noi...

.

PS

Scrisele de-acest fel, cică sigure pe ele, merg în paralel cu acel nechef de slujbă, de viață caracteristic zilei de luni. Unii spun că și vieții, în general.

Existența mi-este un rahat

… dar spiritul critic („adică agresivitatea primită de la mama Natură...”) nu piere.

Trag cu urechea la radio-ul celor cu coaie. *Guerilla*. Caută vinovați pentru situația din învățămînt. Deci vinovați pentru o tărășenie cît se poate de naturală (dacă nu era, nu viețuia - e o primă regulă a sub-Soarelui ăsta...).

Explicațiile, soluțiile-s pe măsură. Adică nucă-n perete, ca eficiență reală. Dar ele fac al naibii de bine la inimă. A realizatorului (nu uitați, cel cu cojones...), cît și a ascultătorului...

PS1

Concluziile reale despre firea omului nu pot fi agreate de către oameni. Poate doar alte viețuitoare le-ar lua în disucție, ca să facă - pe stil... omenesc - mișto de noi. Și să ne declare, finalmente, vinovați pentru răul de pe planetă.

PS2

Din principiu, cine se laudă a poseda cutare calitate (cazul testicolelor, în cazul fraților din aminte) de fapt nu-l dă afară din casă... Trec aici peste faptul că, în cazul de față, dacă întrebi cum e aia să posezi amintita bătbăție, mi-e seamă că nu se lasă cu explicație. Doar cu ochi mari, a mirare.

De bărbat adevărat.

Apropo de surprinderea

…Ipe care a produs-o alegerea lui Donald Trump...

Noi toată ziua sîntem cu formulări prin media de genul „Șoc!”. Care-s debitate altminteri nițel de sanchi, un fel de defulare controlată, cît și de plăcere de-a tulbura pe alt sandilău de prin preajmă... Uite însă că azi, și apropo de avut grijă ce ne dorim (ori de povestioara cu ciobanul care chema satul-în-ajutor la mișto, cum că vine lupul), s-a lăsat cu adevărat șoc. Se înțelege că dacă ne roagă cineva a lega două vorbe, de unde s-ar porni vreo tragedie pentru noi (demarată din rezultat scrutin american), păi am avea probleme în a lega o scurtă explicație cu taburet la cap.

Eu unul m-am întrebat ce legătură ar avea viața mea cu Trump ajuns la Casa Albă. N-am prea simțit vreuna, asta și pentru că existența-mi e legată de destule altele, decît de dumnealui - fostul soț al focoasei Ivana...

N

Mi-a spus azi cineva că stau prost cu încrederea în sine. Mamă, ce-au putut să mă doară vorbele lui...

Hm... Sinistrul moment al chestiilor inacceptabile, insuportabile... Dar e și humusul pasului viitor. Nu spun aici (humusul 'al) fericirii', căci ultima e-o adiere, nicidecum ceva palpabil, cu atît mai puțin etern...

Ziceți că de ce nu abordez subiecte mai normale (a se citi ușurele)? Bine. Mă voi strădui. E posibil să nu reușesc.

Viața are la bază iluziile

Zic asta ascultînd și pe cei de la Radio Guerilla, cu-a lor tot repetată vorbă; „Binele învinge!”.

Se înțelege că n-are rost a te pune acolo cu analiză, dacă acela învinge, respectiv ce-i vine insului să cadă lat la așa vorbă... Cert este că-i prinde bine - iar în treaba asta, decît să iasă bine rațional și să ne simțim fleoșc, mai bine o iluzie frumoasă - care ne permite a merge mai departe țopăind, prin frumoasa vîrstă de mijloc.

PS

Cu lipsa de modestie aferentă, zic.... Mă simt precum un tip căruia altul, vesel-foc, i se adresează: „Ia și tu un credit (de la bancă), ca să bei și să te veselești...! Nu vezi ce meclă ai!? Intră și matale, bre, în rîndul lumii!”.

Pas a-i putea spune aceluia că poate sosi o vreme la care nu mai poți obține acele credite de bunăstare (nu mai pomenesc aici de-o metaforică înapoiere a banilor...).

Și are dreptate, dumnealui... Pe strada unde circulă el există doar tipi care au căpătat de curînd un 'credit'... Alții nu umblă pe-acolo.

Am iar mici clinciuri

…cu un descendent de boieri, pe numele-i mic Toader.

Îl bîrfesc nițel, aici și-acum... Simțitul bine pe lumea asta e legat de iluzia că ne aflăm valoroși. Care îndeobște înseamnă și mai deștept decît alții. Ultima idee nu crește însă pe toate drumurile, ci doar în solul pregătit, ca să-i spun așa... Mai exact, acela unde ai prin jur adulatori, dar nema contrazicători.

Dacă se nimerește pe-acolo un necredincios, contează mult să-l descurajezi, în ceea ce spune. În așa demers, e important cît de mult o poți ține matale - boierul - gaia mațul cu stilu-ți, respectiv cît de iute se descurajează celălalt.

În context, continui să privesc mirat spre un citat din filosoful antic X, care se laudă singur a fi cel mai breaz (ba și în condițiile în care nu asudă de loc, să spunem pe cîmpul politicii). Domnul Toader P. nu vede ciudățenia din situație, nici amicii săi - care-l aplaudăși admiră pentru așa extrase din înțelepciunea vreunui Socrate.

Și iar ajungem la particularitățile tărășeniilor fără scaun la cap, dar care fac mult bine la suflet.

PS

În lipsă de lăudători, suplinim cum putem. O revistă culturală perie la greu o rubedenie. Dl Toader P, conferențiază - cu subiectivismul aferent - despre propriul tată... Intuiesc a nu se înghesui și neutri, asta în condiții în care e nevoie ca de apă de acele adulații (la o adică, ele privind propria persoană, după un ocol pe la omagiat).

Multă lume își manifestă surprinderea

… ori oroarea față de alegerea lui Trump ca președinte.

Ambele atitudini pomenite mai sus ascund dificultatea de adaptare la o situație incomodă.

Ultima e alcătuită îndeobște din sperieturi personale refulate, și mai puțin din ce se petrece la 7000 de kilometri de noi.

Prăpăstios.

Gîndirea deja se află pe un plan total diferit de-al simțurilor/sentimentelor noastre. De-al vînzolelilor din viscere, din ființă. Scrisul pe Facebook (reclamat altminteri imperios de ființa noastră) ne îndepărtează o dată în plus de acea realitate nedorită.

Aceea din noi.

Ideea-mi fixă...

Cînd văd pe cineva declarînd mișcătoarele de mai jos...

„Trei hăndrălăi, o ditamai biserică şi maşina de război informaţional rusă faţă cu naivitatea femeii politician: Execuţia Maiei Sandu ca bătaie de joc. Povestea pare că se repetă la Chişinău. Parcă într-un remake al alegerilor americane, cu grobianism extrem şi la scară provincială de colţ de Europă, vedem alegerile din Republica Moldova înghesuite în zona martirizării unui politician femeie care a crezut în şansa sa, în decenţă, bun simţ, bună credinţă şi luptă electorală corectă..."

Păi îmi menţin părerea că acolo se află animalic, enteres ca la oricare ființă umană. În oarece context, pledoaria are drept scop fixarea propriilor partizani în actualele opinii. Pricep că fără asemenea reșușotiri periodice (pe care ținta nu le regretă, avîndu-și ea însăși socotelile interioare) suporterii Ideii cu pricina pot porni razna..

Vorba unora din retail...

„Depozitul de… psihologie"

Am impresia că alde criticismul ascunde inclusiv evitarea în a îndrăgi pe acela... Ultima nefiind atitudinea matură (cu toate complexitatea de rigoare, altminteri), ci una mai de demult - raportat la existența noastră...

Mda, e de sondat. Asta dacă nu se vor fi scris deja rafturi de bibiiotecă, pe subiect...

A fi dezamăgit, cînd vrei să intri în hora drăgostirii cu cineva... Se întîmplă. Se evită apoi. Dar pare să rămînă o caracteristică a vieții.

Zic și eu.

„Gestul surprinzător al lui Dacian Cioloş

… făcut în traficul din Timişoara. Premierul era alături de omologul său sârb..."

E interesant aici că ziarul nu ne lasă a ne face propria impresie despre gestul celor doi politicieni (plus suita). Deduc de-aici că bun simt, ok!, dar important în acest demers jurnalistic este și de a sui în simpatii pe dl. premier.

Nu o spun cu răutate, avînd multă simpatie pentru dînsul. Doar mi s-a părut a mirosi unul din mecanismul mișcărilor noastre sociale (mă refer la media).

Un gest de civilizație, normalitate și de bun-simț al lui Dacian Cioloș în traficul din Timișoara FOTO

Premierul Dacian Cioloş, aflat la Timişoara pentru o întâlnire oficială cu omologul său sârb, Alexandar Vucici, a atras atenția printr-un gest firesc într-o societate...

ADEVARUL.RO

Pomeneam recent

…asupra unui material al dlui Iulian C., cum e cu dedesubturi care sosesc la pachet cu vorbe mari. Ceva asemănător se găsește aici:

> *„Premierul Dacian Cioloş, aflat la Timişoara pentru o întâlnire oficială cu omologul său sârb, Alexandar Vucici, a atras atenţia printr-un gest firesc într-o societate normală, dar atât de rară în România...”*

Acreală și neam-prost (adică omenesc!) acolo, la greu.... Eu așa cred, și ne putem întinde la argumentație.

În paralel, privesc la un mesaj de Sărbători oarecari (din trecut). Unde un om reușit în viață (deci deloc împiedicătoriu de fleacuri transcedente) urează măreții. Cum că să fim buni, cum că învierea Domnului... La o adică, ăștia sîntem, Cu registre diferite (în același om) dar atît de întrepătrunse..

Răposatul Gil Dobrică

…se produce pe unde radio cu o melodie mai mult decît favorabilă, mamei (personale).

Mi-i imposibil a nu observa aici că-i vorba de un demers pentru urechile altora, și nu mamei. Simt totodată că un așa distihuitor nu ar putea spune personal mamei acele vorbe. Ba-i posibil ca nici relațiile dintre ei să nu fi fost pe cît de destinse se spune...

Omenesc.

Un amic aduce vorba

… despre președinții americani.

Îmi fu ocazie de a mi-l găsi drept cel mai mergător la inimă pe Obama (dați-mi voie a amesteca ale cordului, în așa priviri planetare...). Mi s-o trage de la aparența lui lipsă de agresivitate...

Interesant mi s-a părut președintele Reagan (asta și pentru c-am vizionat de curînd un documentar despre el) – și aici, recunoscîndu-mi din start subiectivismul.

La o adică, fiecare și-a avut doza lui de interesant, pînă și vreun Gerald Ford, ajuns întîmplător la cîrmă și picat la fel de iute, la următoarea campanie electorală.

„Generaţia mea – stigmatul unei societăţi ratate”

Înțeleg perfect că firea de om - de public în principal, servit de condeieri - are nevoie de măreții. Din motive ce se pot explora, detalia. Dar mi se pare pripit a te apuca să aplici stampile, și unei

întregi generații (ca orice pastilă cu trece la suflet, bănui căși aceasta nu acceptă lesne o definiție...). A treia componentă de măreție este să decizi matale acea ștampilă, care-i aici una a ratării (cît corespunde aceasta cu sentimentele pur personaleale autorului, pe baza unei mici proiecții, se poate discuta)

La o adică, eu cred că orice generație se ratează, sau așa simte orice component al ei (și-al oricăreia) cînd ajunge la malul Styx-ului. Aceeași ratare, dincolo de-o ignorare a caracteristicilor vieții, e legată și de niște standarde sociale, pe care iar nu l-aș lua în serios - cel puțin cînd nu am a da gata vreun cititor.

Ideea de ratare

Ca-n cazul multor noțiuni vehiculate de homo societalis (am inventat bine?), e aici la mijloc o lansată (ca făcîndu-i bine) de mega-animalul numit Societate. Adică nu-i de scăpat din vedere aici că vreunul este el marcat de ratare, dar pînă una-alta ia de bună o expresie ce-a fost pus să pască inițial de altul.

Ratarea îmi pare o idee-rău-mai-mic, ce ascunde răul mai mare din spate. Și anume că existența umană este marcată spre final de ceea ce noi credem că-i valabil numai pentru leneșii ori nenorocoșii păliți de zeița Ratare.

În acest stadiu al expunerii, îmi aduc aminte de confidențele la care purcede personajul călinescian Leonida Pascalopol, către junele Felix Sima („Enigma Otiliei"). Căruia îi pomenește mirare personală, și anume face să se dezumfle marile planuri cu care plecat-am în viață. Pascalopol rămîne la stadiul de mirare, în vreme ce alții țin - după cum am arătat în postu-mi precedent - a stabili generații (întregi) lovite de așa ceva.

.

La bani mărunți, nu există ratare...Ci o treabă mai dureroasă.

Astă nebunie (îs suficient de elegant?) numită Viață poartă pecetea Speciei (bănui că-i neam conceptual cu Societatea, barim pe la zăltați ca mine...), care-i speriată și ea de moarte apersonală. Pentru ca ultima să nu intervină, are nevoie a i se succeda generațiile. Exemplarele umane - poate și cele animale - ar da iute bir cu fugiții din Scena pentru care nu au optat (aceea cu respirație), așa că e nevoie măcar la început de un îndulcitor. Care-s endorfinele, mai exact alea trezind plăcere și speranțe că ne va fi mai bine.

Tratamentul acesta începe să fîsîie taman cînd am făcut ce era de făcut: adică adus urmași pe lume, care să urce și ei Golgota (de care n-am idee ce și cum, doar mi se face un pic părul măciucă asupra lipsei de sens de acolo). Ăla e momentul în care unii, îndemnați de cine spuneam mai sus, se-apucă a pune impasului numele de ratare.

În context, al endorfinelor cît și al nedatului suficient cu capul de realitate, este de spus că nu-i deloc obligatoriu ca tinerii să fie mai curajoși, mai îndrăzneți ori mai senini decît vîrstnicii. Doar că le lipsește știuta asupra realității, bașca rănile sosite urmare a loviturilor cu capul în pragul de sus.

Epilog.

Se poate pune de problema de ce se-apucă subsemnatul a îngrozi pe vreunii, cu așa idei. Păi să vă spun de ce.

Nu văd de ce aș fi eu mai elegant, mai grijuliu cu restul lumii (în dauna vrerilor interioare), cîtă vreme n-am sesizat așa amabilitate din partea semenilor. Fiecare-și vede interesul, așa că nu văd de ce-aș umbla eu cu mănuși, ori eventual nu aș ieși deloc prin urbea ideilor. Resoectiv, n-aș asculta acea voce interioară care dorește a debita chestii precum acestea de aici. Și care, în sadismul personal (dacă e de explorat ce și cum, stau cuminte pe masa disecției psiho...), cere a speria pe-ăi din jur cu-așa prăpăstii.

.

PS

Dl Tolontan se simte și el dator cu-o serie de productii: „ România e o țară roasă de sărăcie și care, pînă nu va acorda o șansă corectă sărmanilor săi, nu va evolua. ”

Poate-ar fi indicat a duce – totuși - pianul mai ușurel pe scări... Una la mînă, cred că vrem prea mult de la ființa noastră, să stea cu grijă la mersul întregului neam. Apoi, să dea și soluții ferme pe-acolo (chit că din categoria; ele-s salvarea, dar asta nu se poate...).

Tot pe aici, este deranjul nostru de-a lua realitatea cum e. Ca soră a acestei atitudini se află aceea de a nu renunța că vreo bucată de drum urmată anterior în viață nu a fost perfectă. Ultima poziție te înlănțuie în durere, în.. ratare, în loc să ne spunem: „Da, domne, am mers aiurea treij' de ani, așa c-acum aș pleca în altă direcție, ori îmi las luntrea dusă de valuri...”

PS2

Revenind la vorba cea măreață: „România e o țară roasă de sărăcie și care, pînă nu va acorda o șansă corectă sărmanilor săi, nu va evolua. ”

Astea-s glume menite a picura frumos la urechi publice (mai exact de cumpărător oferte Gazetă). Pe subiect, aștept un curajos deget și spre Înalturi, în sunet de „Bă Doamne, nu puteai să faci și matale trebile nițel mai bune? Dă-o-n măsa de treabă!...”.

Priveam recent

cum CT Popescu pune tunurile pe Liviu Dragnea. Că are cutare ori cutare hibă, între altele a manipula fără jenă.

Așa o fi, dar - ca optică a zăpăcitului ce mă aflu - parcă-i util a da și-un ochi în oglindă cînd afirmi așa ceva. Ori spre echipa pe care o păstorești la un site republican.

Bineînțeles, însă, că nu voi schimba nici atîtica lumea - cu așa vorbe... Ea va merge înainte, pe cum îi e calapodul.

„Corupţie, incompetenţă, prostie...”

Ca părere a mea, de *Tipătesc* pe care nu-l dau gata volutele cațavenciene (cele din corp articol)… Eu m-aș feri a vorbi despre prostia cuiva. Asta și pentru că semnalează existența-i... în noi înșine.

Hai să detaliez. Prostia e o noțiune intenționat inventată, pentru a da gata pe-un seamăn foarte limitat, de către niște doar-limitați (plus ticăloși).

Prostia are probleme și cu definirea rațională. E greu cuantificabilă, iar apoi plaja unde poate fi aplicată rămîne în mare (și eternă) ceață. În același timp - bănui că d. Pleșu cunoaște amănuntul, dar se face că plouă, ca să nu-și dezamăgească peluza de suporteri -, putem fi pricepuți într-un domeniu, și botă în altul..

O să ziceți că-s invidios foc pe dl Pleșu, dar tot șed mirat la pretenția-i că se află filosof ori destupat. E doar un lup care și-a pus o blană cu trecere socială pe deasupra.

„Am obosit cu toții scriind de ani și ani

…că învățământul de toate gradele este neperformant și trebuie reformat din temelii.”

Astea-s texte pentru ăia mai slabi cu capul (că se află milioane, asta e...).

Cum ajung unii a face dintr-un fapt de viață (un fel de barcă dusă de-un fluviu asupra căruia nu putem interveni decît intreținînd ambarcațiunea) o vacă nemaipomenită de muls - pentru dat gata cititori, plus redus probleme interioare gazetar.

A sta obsedat de reformat învățămîntul e semn sigur, cred eu, că rezultate fi-vor canci pe-acolo. E ca la umbră, cînd te ții după ea - vezi să n-o ajungi....

PS

N-are treabă dna Culcer cu obrazul...: „Demolarea statului de drept a fost întotdeauna o componentă a modelului social-politic al PSD...”

Să înțeleg că debarcarea lui Victor Ponta la fine de 2015 fu un monument al democrației, dar n-am băgat noi de seamă...

Aaah. subiectele delicate...

Care *s.d*. au însușirea de-a păli, dacă le abordezi, pînă apare altul care-ți naște îngrijorări, că cum se va uita lumea la tine dacă le sui pe scenă...

Prima dată, disconfortul unor idei nu-se-cade mi-a țîșnit azi, pe cînd lecturam pereții unei toalete publice. Dincolo de șarmul notațiilor respective, socoteam că-i aiurea a pune la zidul infamiei, cîtă vreme nu se dau detalii - în lumea bună - ce-i groaznic în acel lucru de ne-vorbit...

Ceea ce, la un inclusiv iubitor de Zola ce mă aflu, nu-și are locul...

.

E.

Dar aste vespasiene gînduri au devenit pasabile, odată cu răsăritul unor altele... Care, meditez acum, cam tot de la zona genitală pornesc, de la interdicțiile locului.

Dar stați nițel, că lucrurile-s cu mizanscenă mai interesantă decît ați bănui. Pomeneam recent despre susținătorii lui Nicușor Dan,mirat inițial că acele figuri fine nu miros cu ce pușlama au de-a face. Apoi am realizat că, dincolo de ambalaj, nici acei glotași nu-s chiar ușă de biserică.

După un ceas, încep să cadă alte nuci, vorba unui banc c-un țigan pedepsit de-un Vodă, dintr-un basm, a fi așezat pe-un sac de nuci, tras tras în goană de-un cal: „unde pica nuca, pica și bucățica de țigan...". Așa simt că încep a păți și eu. O cunoștință de munte ni-l recomandă pe dl Dan. După care altcineva, ziarist destupat pe vremuri, se destăinuie a fi în staff-ul aceluiași frumos zîmbitor bărbat...

Potrivit unui mai vechi (și prost) obicei, am dat a cerceta ce-i veni, aceleia. Iar de-acolo m-am lovit de-o mare rezistență interioară, la așa curiozitate.

N-o să mă credeți, dar ditai complex Oedip ședea la poarta disconfortului. Mai exact, a unei colaterale a aceluia... Care interzice incestul, deci băgatul sexual peste părinte (în oftica celuilalt), dar simt că nu vede deloc cu ochi buni și a te băga în ale sufletului aceluia - genul de sancțiune interioară aflîndu-se același.

Acea reprimare pare să se extindă și la 'atentatele' privind apropiați familiali, respectiv substituți de părinți. E cazul unei surori mai mari.

Or, pomenita femeie de presă se află pe șablonul de personalitate al surorii mele. Și la care nu se făcea / era strict interzis a cerceta sufletește mai mult, cine de fapt acela și ce vrea de la viață.

La chestiune, se pare că în cazul unor asemenea autorități e-un pericol mare, a-i clătinată (repet termenul...) autoritatea. Și deci sancționat pe măsură. Ăsta fu motivul pentru care mi-am interzis, prin adîncuri, a cerceta în simpatia/enteresul aceleia pentru gruparea lui Nicușor Dan.

Eventual și teama-mi de-a fi dezamăgit, după ceva descoperi neplăcute prin zonă... Deranjul din urmă cred că e important, cîtă vreme rezultanta e a te simți singur, chestie care-n prima copilărie e posibil să fie ceva tare rău...

Hotărît lucru, îmi lipsește o glandă

Aceea de-a minți, manipula în interesul grupului din care fac parte. Ca aici: *„Execuţia Maiei Sandu: trei hăndrălăi, o ditamai biserica şi maşina rusă de război informaţional..."*

.

„Și mai visezi la succes pîn' viață, Coane Ordean..."

Eu unul n-am prea trăit în mijlocul oamenilor. Ca atare, ziceți-mi și mie cum stau lucrurile, în acel frumos mediu... Cînd unul atacă așa în exterior, nu te ia simultan un pic de grijă, că te-ar putea pune și pe tine la fel, la zid, cîndva?

Se doarme bine cu-așa fără mamă-fără tată prin preajmă?

Îh. Mai bine singur, decît frate cu cîinele, spunea cineva...

.

S

Nenorocitu-mi de instinct îmi spune că semnatarul citatului de mai sus are dor a sui cît mai departe profesional. Asta, pe fond de-a nu mai trăi vreodată de unde-a plecat. Din mediul socio-cultural cu pricina, dacă nu cumva angoasa o fi pe stil biblic, adică transmisă de ceva generații...

Cum i-o fi stat familia cu vreo două generații în urmă? Ziceți că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala? Lasă, că nici dumnealui respectivul nu se omoară în eleganțe, la articolul de unde citez.

„Da, domne, da' ăia - rusofonii, rușii - e dușmanii noștri...”

„ Eram la fel de surprins și de uriașa popularitate a lui Șora

… om atît de discret și de rezervat cînd îl cunoscusem întîia oară: atrăgător pentru tineri și tinere, maturi și bătrîni, bărbați și femei. Această simpatie și prezență publică aveau să se transforme apoi în decurs de douăzeci de ani pînă la obținerea statutului de adevărat patriarh al filozofiei române. Asta, informal. De ce a fost ales atît de tîrziu membru al Academiei Române? O enigmă, o absurditate. Merita locul în mod categoric, iar întîrzierea a fost o pagubă – a Academiei.”

Răutăcios de serviciu. Adică eu.

Am sentimentul că intelectualii, dincolo de ușurința legării vorbelor, au mari probleme cu a-și struni animalicul personal, pe calea obiectivității de pildă..

Privesc spre partis-pri-ul unui așa articol. Simt că un ton neutru ar lipsi intelectualii în chestiune de orice chichirez al demersului, de orice sare a viețuirii... Apoi, ca exagerare, notez treaba că în 1990 d. Șora se bucura de-o popularitate uriașă (mie-mi scăpase amănuntul…)

Aș mai puncta, la capitolul mintoșenie discutabilă, mirarea că centenarul anului 2016 nu a fost primit mai devreme în Academie. Bănui aici că a cerceta și a accepta motivele reale pentru care s-a petrecut așa întîrziere nu dă bine, la astă categorie de condeieri...

„Şcoala produce analfabeţi?”

De la o vreme mă bate o idee, la chestiunea ridicată de d. Mircea Vasilescu.

Nu știu cum ar fi să ne lipsim de grijă pentru reformat învățămîntul. Adică să-l lăsăm în plata Domnului, a funcționa cum funcționează de pildă metroul bucureștean ori Apa Nova. Dar, în răstimp, grija asta pentru Educație îmi aduce grozav aminte de copilul cu moașe multe. Care în cazul acesta n-are buric netăiat, ci se înăbușă, cu-atîtea matroane prin jur.

După cum, cred că-i (psiho)cercetabilă grija asta pentru educație.

Posibil să fie la bază acolo ideea că un matur nu ne-ar lua în serios, deci e nevoie de-un plod - prin definiție naiv, cît și fără apărare în fața violenței mature - față de care ține a (ne) manifesta forțăși deșteptăciune.

La unul ceva mai copt (a face economia să meargă mai bine, de pildă), nu se înghesuie amatorii de dres Educația...

PS

Sînt curios. Aferările privind învățămîntul cît schimbă în bine, la acela?

Educația face să ne luăm deseori la șuturi

…pentru un puseu interior sau altul, fără să apucăm să vedem ce anume se mișcă exact prin noi. Ce dorință pasămite ticăloasă ori inacceptabilă. Rămînem la acest capitol niște copii (speriați de joardă) toată viața.

Similar, nu apucăm să ne conștientizăm neplăcuta condiție de frunză, pe rîul vijelios al instinctelor. Teoretic, ultima situație e una inferioară, respectiv acut îngrijorătoare - dar e posibil a fi și întăiul pas spre a ști ce ni se întîmplă realmente...

Hm...

Fac ce fac și-mi fuge mintea la condiția vieții... Un mers cam hăbăuc, între două limite grozave: nașterea și ducerea...

Din motive de sănătate personală, existența insului care scrie aici nu-i alcătuită doar din scrise pe facebook. Am și alte bucăți (puteți să le spuneți și 'măști') care ies de la garderob în cursul zilei. Pentru că doar așa, vorba sportivilor, stă pagaea în echilibru (să-i facem prezumția de-așa reușită...)..

Mă uit un pic la aste spuse ale dlui Băsescu

…"Legea, aşa cum a modificat-o doamna Andronescu, permite oricărui idiot să devină doctor..."

> Titlu al materialului:
> *„Haita mafiei din educaţie, în frunte cu doamna Andronescu"*

Eu cred că nu-i loc de cale de mijloc aici. Ori te plîngi de condiția doctoratului actual și românesc, dar folosești și alt ton decît un ton adresat viscerelor (cel cu haita șcl), ori turui cum vrei dar o lași moale cu morala.

Recunosc, totodată, că pretenția mea de mai sus e născută moartă, căci firea omului - cu eterna-i componentă spre înșelat - jonglează lesne cu ambele, în fața unui public funcționînd pe același tipic. Și anume: „Poate ne ține (zmecheria oratorică)...".

„Nimeni n-a avut atâţia bani încât să-mi închidă gura"

Cam multă modestie (și inteligență), în așa afirmație a omului de radio Vlad Craioveanu… Și care năruie speranța-mi în valoarea ziselor sale, de care se tem atîtia pasămite (și vor să-i închidă gura).

Altminteri stau cu urechea în ultima vreme spre-un post de radio oarecum destupat... Dar spun băieții acolo destule minuni - iar asta se petrece deoarece e nevoie (ca de apă, ca de aer) a servi copilului alintat din noi ce poftește acesta...

Tot de pe la radiouri, am observat că - îndeosebi la emisiunile matinale, se practică *rîsul ca prostul*. O să ziceți aici că-s eu acrit ori trist ori alte alea, dar tot mă gîndesc ce dorește a compensa, acest rîs tras de păr...

Da, îs al dracului. Dar nici semenii mei nu-s tare diferiți...

Bănui că nu se va supăra buna și frumoasa-mi amică

…din partea răsăriteană a țării, dacă rămîn cu ochii la vorbele de-aici (reproduse de ea): *„Aş vrea să-ntreb, străine, în ţara-n care stai, mai umblă Mioriţa pe un picior de plai? ”*

Care-i aflat în interiorul *Cercului*, adică îndoctrinat socialmente, bănui că scapă din vedere un mic amănunt. Și anume că poezia/balada sau ce-o fi fost „Miorița” are parte de tratamentul clasic al unui mit, cînd dintr-un lucru normal/banal se confecționează o dumnezeire (admiteți-mi licența...). O chestie peste omenescul, peste realul-de-zi-cu-zi al celor din jur.

A publicat-o Alecsandri, apoi niște băieți porniți a-și justifica jilțul cultural s-au apucat a inventa la greu, că ce valori, ce gesturi (tot la per-tu cu Dumnezeu) se ascund în tipii, în gesturile din baladă. În timp, broasca cu pricina a fost umflată suplimentar de alți domni (cu morgă) frecînd menta culturală.

E interesant (dar observat în lume cel puțin din vremea poveștii cu „Hainele împăratului”) că pe unul ca mine-l ia rîsul, la pretențiile legate de ”Miorița” și cele ca ea.

În rest, mă uit la acest binom: invenție - pretențiune că tărășenia se ridică valoric pînă-n slava Ceriului și chiar dincolo de aceasta. Dar la origine găsindu-se un fals!

„Trump, o amenințare pentru Europa si democrația americană”

Deranjul nostru la apariția lui Trump ține de mica teamă, că vine un pădurar și ne dă afară din pădurea unde facem pe vitejii. Altă explicație nu văd.

Pădurarul e unul exact cu firea noastră (adică primar-omenească): vrea să domine el, fără să i se ceară socoteală.

PS

Cînd țipăm de vreo amenințare din exterior, păi foarte rar ne punem problema unei reacții deștepte (nu povești!) a noastră, la acea noutate. În general doar se țipă la adresa ticălosului, și cam la adăpostul ideii că noi trebuie să deținem controlul în lume.

Tare mi-i simpatic președintele Obama...

Bănui că-i o mare rușine să spui, că te simți nițel amorezat de careva (ba și de-același sex, bașca afroamerican!)....

PS

Pomeneam de curînd mă gîndurile dureroase (datorită răspărului lor cu regulile sociale) se dizolvă mai ales la apariția altora de-același gen.

Mai exact, la îndrăzneala emisă mai sus adaug altă minunăție, că-i tare plăcut (chit că ne abandonăm rar în acea direcție...) să fii îndrăgostit - cu nuanțele și măsura aferente...

PS2

Na, că-l pun și pe B. Obama între modelele personale. În context, și chit că m-acuzați de bătut cîmpii, acum vreo 10-15 avut-am un amic cu însușiri la antipodul alor mele. Dînsul nu-mi ajunse de model, fie și pentru că abia de-un an-doi (și la ideea unui dușman altminteri) am ajuns a sta cu ochii după așa ceva (totodată, la vremea aceea nu simțeam nevoie a-mi schimba comportamentul prin lume).

Eee. Mă aflu de nițel timp pe ceea ce pare a fi un drum de viață nou. Acolo, situațiile-s pe măsură. Din comportamentul cui credeți că preiau aproape automat, mirîndu-măîn paralel de naturalețea noii conduite? Al acelui amic de altădată (în ultima vreme ne răcirăm)!

Cu ce-și bat capul unii, luni dimineață...

Am impresia c-alde clivajul între cele două mari falii din Basarabia este nu doar geostrategic (unii spre Vest, alții Est), dar și de condiție socială. Noul președinte Igor Dodon pare să se

adreseze mai bine (nimeni nu ar putea servi altminteri ambele tabere...) omului simplu. E de privit poate mai cu atenție acest tip (situația de pe acolo în general).

În context, și de bine ce observat că privesc nu puține relații prin cheia urii (sic). Am impresia că teama unora de-a observa cu atenție un Dodon, și dincolo de clișee convenabile, se datorează tot nevoii de-a urî pe cineva. Și implicit de a nu cădea în teritoriul tare minat al iubitului, cu dezamăgire mai mult ori mai puțin fulgerătoare.

O să spuneți aici că tratez lucrurile (eventual) prea personal, respectiv prin teritorii pe unde nu se prea umblă - dar ideea tot îmi rămîne...

PS

Privesc imaginea ce însoțește articolul și caut să citesc atît în ochii dlui Dodon, cît și în poziția buzelor. E om și dumnealui, pe-acel criteriu pomenit cîndva de Terentiu (cel 'nihil humanum...').

PS

Ador bănuielile că-s un tip vîndut Moscovei.

Între noi fie vorba, eu am vrut să mă bag slujbaș la dumnealor, dar nu voiră dînșii. Normal, cine-ar face echipă cu o gură mare și imprevizibilă ca a mea?

„Probleme de caracter...”

Eu unul m-aș feri a vorbi despre problemele de caracter ale altuia, cîtă vreme eu-s de asemenea om. Cu inerentele derapaje. Dacă altcineva are impresia că derapajele în chestiune îi sînt străine, păi e posibil să nu stea perfect la capitolul de care discutăm, și anume acela al Caracterului.

Cred că dl Pleșu se aflăîn acest ultim caz.

Pînă la vreo discuție mai amplă despre caracterul cuiva, e de sesizat că există două mari nebuloase acolo. Două variabile asupra cărora nu se poate pica ușor de acord. Și anume domeniul în care vreo scăpare/abatere ține de caracter, respectiv volumul acelorași.

După cum, pPoate-i de cerut, conform intelectualului Audiatur et altera..., și părerea dlui Băsescu despre caracter dl. Pleșu...

Totodată: *„Mai greu decît ce aveţi de făcut pentru ţară este să găsiţi puterea de a vă lupta cu propriile Dvs. limite”*

Apropo de particularitatea explozivă a terenului unde se pun ștampile asupra caracterului, aș sesiza în acest scurt citat două lucruri, în legătură poate cu subțirimea obrazului.

Una la mînă, dl Pleșu scoate nepotrivirea sa - cu președintele Băsescu - în public. Și-i alătură toate... tunurile stilisticii, în omenească încercare de-a căpăt/păstra aderenți, respectiv de a se ridica pe sine și coborî preopinentul.

În context, îi pune acestuia în brațe o lipsă pe care acesta s-o vrea, și tot n-ar putea-o drege în următoarea sută de ani: e vorba de transgresarea limitelor.

> Că veni vorba, oare cum arată limitele pe care le-a depășit în viața-i dl Pleșu?
> Dacă țin eu bine minte (și stabilind tot eu cîmpul de pus ștampile întru caracter), și-a depășit cîndva limita de obraz de a NU deveni membru al partidului comunist...

O publicație oarecare

… pare să fie la ananghie: *„Jurnalismul independent are nevoie de sustinere. Noi, la Revista 22, ne luptam sa ramanem independenti. ”*

E un subiect de discutat, ăsta cu independența.

La chestiune, pînă la alte subtilități aș marca faptul că revista (a unui Grup pasămite pentru dialog...) e dependentă de omenesc. Inevitabil, e dependentă mult.

PS

Apropo de GDS, am meditat multă vreme că denumirea e menținută pe stilul bunicului mort la fereastră, pentru a continua să-i vină pensia...

Acum simt, suplimentar, că o vorbă de genul ăsta (dialog) dă bine. Mimează neagresivitatea, plus rezolvarea necazurilor celorlalți - chestii care marchează, manipulează la nivel inconștient - pe noi, cei doritori de-oleacă de liniște, de serenitate în balamucul vieții...

„Regret sincer că

… , prea des, mlaştina dîmboviţeană nu mai lasă destul oxigen pentru evenimente adevărate. Bălăcăreala curentă asfixiază, constant, ştiri importante legate de viaţa culturală. N-am prea văzut, de pildă, în presă, anunţuri detaliate despre marele Târg de Carte Gaudeamus care va fi deschis între 16 şi 20 noiembrie la Romexpo. Faţă de prestigiul acestei sărbători, restul e mărunţiş…”

Mlaștina cu pricina e realitatea. A strîmba din nas la dînsa, pentru a cita din articol, nu-i semn de caracter maxim.

În același timp, legat de tîrg Gaudeamus, cred că e chestie de inteligență a nu pica în slăvi spre acolo, respectiv a fugi de la extrema aprecierilor gen mlaștină la aceea a unui roz extras cu forcepsul. Și la Gaudeamus există omenesc din plin. Așa ceva se află valabil la vizitatori, respectiv la buchiile de pe acolo.

Nu spun ultimile lucruri pentru a mînji neapărat ceva, cît propun o măsură în toate. Este drept că, în țarcul social, asta sună ca dracul, pentru a cita din clasici...

PS

„Regret sincer că, prea des, mlaştina dîmboviţeană nu mai lasă destul oxigen pentru evenimente adevărate. Bălăcăreala curentă asfixiază, constant, ştiri importante legate de viaţa culturală...”

Aștept ca d. Pleșu să-mi detalieze cum asfixiază acea mlaștină manifestările culturale.

Demonstrația - sper că nu cer prea mult - mi-aș dori-o făcută cu trimitere la un iubitor de cultură, care de la acea bălăcăreală rămîne fără chef de finețuri ale spiritului.

Altminteri, admit că subsemnatul posedă o părere destul de proastă despre viața culturală, despre acest domeniu în general. Asta, pentru că pot vedea - în calitatea-mi de copil nebun al satului - și dincolo de aparențe.

Realoaded

„P.S.
Regret sincer că, prea des, mlaştina dîmboviţeană nu mai lasă destul oxigen pentru evenimente adevărate. Bălăcăreala curentă asfixiază, constant, ştiri importante legate de viaţa culturală. N-am prea văzut, de pildă, în presă, anunţuri detaliate despre marele Târg de Carte Gaudeamus care va fi deschis între 16 şi 20 noiembrie la Romexpo. Faţă de prestigiul acestei sărbători, restul e mărunţiş…” (sursa)
.

Eu unul n-am raport cu-alde Cultura, pentru că-i privesc rezervat existența (cu atît mai puțin definiția pe care diverși se căznesc să i-o scoată). Dar îmi place a descoperi fațete noi asupra lucrurilor... De pildă cel de mai jos.

Nu cred că-i de făcut un secret, că dumneaei cultura se află în categoria vorbelor mari și sfinte, dar al naibii de vulnerabile, dacă le iei la purecat / contrazis...

> (de-aia acel tip de vorbe are nevoie de-un mediu septic, unde să fie venerate, nu și luate de urechi dacă fac proastioare, între care minciuna...).

Cînd iei drept glumă mofturile Culturii, reacția celui din fața noastră (dacă nu are mediu cît să te reducă la tăcere) este de bosumflare.

Realizez de-aici cam cum îi e vîrsta interioară, respectiv tipul de copil interior.

Multe lucruri cred că se pot îndrepta

…în noi, cîtă vreme acceptăm că avem o problemă - în vreo zonă de acolo... Necazul este însă că tărășenia ne e refulată (urmare a unor experiențe dureroase din trecut, maturi ori mai ales copii fiind atunci), așa că noi-ne-ascundem-nouă că există o problemă.

Noi avem doar luatul-pe-arătură, zăpăciți la culme, cînd apare acel gen de situație, cu tentația de-a evita pe viitor mediul unde apar asemenea belele....

”Protest la Chişinău.

… Sute de tineri au ieşit în stradă şi cer alegeri repetate: „Jos trădătorii!“
Dacă așa mintoși și cu obraz arată unioniștii, am pus-o.

Minciuna (mare si complexa)

…de linga noi. Plus perfect umană. N-o sa schimb eu lumea, insa...

PS
Interesant mesaj al ochilor, la doamna cea încîntată...

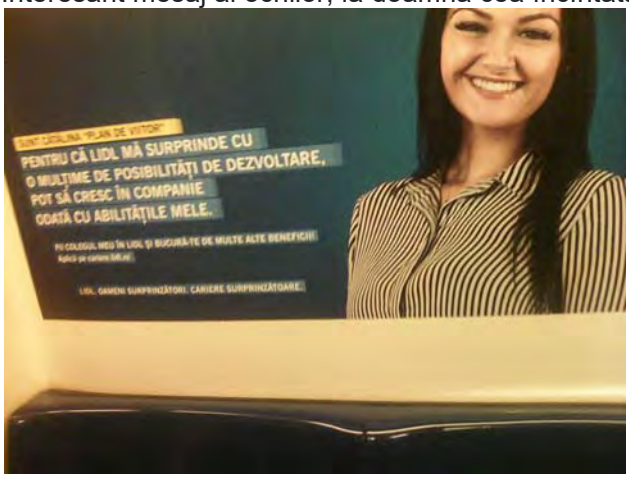

Cred că-i o chestie utilă

… să-ți dai seama (măcar în parte) ce te îngrozește prin viață.

„Lupta pentru salvarea Moldovei

…*abia începe”* Onest ar fi să-ntrebați și Moldova dacă vrea să fie salvată...
Altminteri, dacă ditai Deutsche Welle purcede la păpat așa borș, parcă încep și eu a crede că se află lucruri de salvat pe lumea asta...

*

„După alegerile de ieri, Plahotniuc şi tot sistemul său corupt s-au ales cu un preşedinte pe potriva lor. Noi, cei 47% care am votat pentru Maia Sandu (foto stânga), ştim acum că suntem o forţă de temut, că uniţi suntem mai puternici decât ei şi nu ne vom opri aici. Îi vom învinge prin unire, solidaritate, răbdare şi determinare!”, a comentat directorul Asociaţiei de Politică Externă de la Chişinău, Victor Chirilă.”
Oameni. Și, implicit, formula lui Trahanache, aceea cu enteresul. Restu-s flașnete. Nenea acela, Chirilă, fiind ditai directorul de comițiu - mamă, ce primitivități scoate pe nas...
Și mai zice că voiește a duce țărișoara în Europa!

*

„Victoria liderului socialist Igor Dodon în prezidențialele din Republica Moldova ar putea schimba orientarea politicii externe a țării.”

Poate mi se trage de la bătrînețea-mi cea avansată, poate nu... Dacăși Deutsche Welle practică formulările cu „ar putea”...”

Sentimentul fricii

Cea personală și privind ipostaze ale vieții (de asemenea personală, se înțelege). Pomenim rar de ea. Dumneaei răzbătînd în simțuri în forme directe sau ba.

Spunea un amic, și sper să fi avut dreptate: „Îți aduce folos doar ceea ce îți opne rezistență”.

„15 noiembrie 1987, Brașov, revolta muncitorilor de la Steagul Roșu

…Un respectuos omagiu braşovenilor… începutul sfârşitului, pentru regimul comunist. Manifestanții au incendiat tot ce amintea de regimul comunist, iar un rug uriaş, alcătuit din înregistrări de propagandă și documente de partid, a ars ore bune în piața din centrul Braşovului”

Opinie strict personală. Eu unul am probleme în a nu trata detașat acele momente, și cele asemănătoare. Sînt din alt film, decît al prezentului. Se află două lumi inerent separate (chit că nu refuz dramatismul acelor timpuri). Am mai văzut destule între timp (inclusiv via lecturi) pentru a nu se așterne oarece liniște în interioru-mi, cînd e dat cu părerea despre trecut.

Că veni vorba, și trăgînd vorba spre ce-i considerat revoluția română din 1989, nu am cum să nu țin cont de informațiile asupra momentului, și care nu o dată pică prost sufletului nostru...
În paralel, pînă să mă revolt ori inflamez de trecut, am în vedere că omul se află *sub vremi*. Extinzînd, *sub realitate*.

„Republica este o casă

…Nu e mare, dar este curată, simplă și are ferestre mari. Și e a noastră, a jurnaliștilor. Nu mai există un patron cu care să ne luptăm pentru a nu renunța la principii etice și profesionale, în ciocnirea cu interesele lui personale...”

Mă scarpin în cap, doritor să nu par, să nu fiu acru. Dar micu-mi dubiu despre curătenia cu pricina rămîne. Și poate nu-s exagerat. Căci toți rămînem oameni. Cu agresivitatea aferentă, respectiv cu încercarea de a înșela semănul.

Asta e...

Recunosc, am niște obsesii în perioada asta, despre ceea ce-i omul dincolo de aparențe. Se înțelege că nu se ajunge bine, în așa explorări....

Omenesc

A servi celuilalt (îndeobște cu vîrstă interioară mică) ce dorește să audă. Bucurie.
Dar.

Încep să mă specializez în lectură ochi (sănătos aici, e drept, ar fi să explorez și iadul uitaturii mele...). Nu spun că-i un drum tare sănătos. În paralel, am impresia că în așa demers cuvintele un-și au locul nici în chiar explorarea-mi cu pricina. Îmi pare de simțit și-atît, acolo.

În context, priveam la un panou publicitar - unde săpam curios ce mișcă în om (adică subsemnatul). De la un anumit nivel la vale, cuvintele își perideau sensul. Metaforic vorbind, *n* nu mai era *n*... Și stările deveneau - chit că divulgate, ca nuca în perete. Nițel mai concret fiind, m-am trezit de la privirea spre niște copile - pe un panou publicitar - dus la disconfortul copilului, că mama are viață independentă, nu dedicată total plodului...

Ultima chestie nu-i foarte de mirare... Cele șase luni ori doi ani de la începutul nostru ar fio de mirare să se găsească guvernate de alt tip de idei...

Pe cînd pregătesc necesarele zilei

… acasă și pentru la slujbă, mă ia dor să ascult o piesă, unde se vorbește de Maria. Nu realizez dacă e vorba de vreo dorință interioară (nu neapărat erotică, deși nu-i de exclus nimic - așa ne învață psihologii) pentru prima nevastă, sau pentru mama.

La prima vedere, sentimentele-s (chit că neidentificate mult, dar esențial este că sufletul vrea așa cîntare) sînt pentru întîia doamnă. Dar e greu a face abstracție - indiferent de experiențele dintre noi/voi - și de ce-or fi față de aceea de undeam venit, fizic, pe lumea asta.

Cam din același cîmp, al baterii de ... cîmp, priveam ieri o gazetuță electorală a PMP. Mint băieții (și fetele de nu au treabă! Cum barim încerc să nu mă revolt (iar asta nu de amorul artei, ci pentru a vedea ce explodează în interiorul personal dacă nu apuc acest bătătorit drum!), apuc a mirosi că și dumneaei, Țintei electorale, nu-i displace acea gargară.

Bănui că i se trage din două chestii. Una că nu se omoară cu moralitatea („Ce să faci cu ea în orașul nostru?”, ar parafraza aici un personaj al lui Victor Eftimiiu). Apoi, joaca asta cu vorbele mari e un mod de a crea virtual stăpînire asupra lumii.

Fac ce fac și ajung la disconfortul care ne însoțește perioada acestor decenii, în care respirăm.

Vis de-acum cîteva ceasuri

… din crucea nopții. Încerc a piti nu știu ce lucruri, de amicul Victor (un monument de animalic), care le găsește însă. În paralel, disprețuiesc pe-un tip mai amărâștean din zonă.

Nu-mi sună a bine pentru viitorul apropiat, ca tensiuni interioare și personale. Deci animalicul mi-i pe poziție („Dar cum ai vrea să fie?! Ca-n preziua încrucișării definitive de mîini pe piept??"), în vreme ce față de slăbiciuni la fel de personale mă aflu dur - toate astea în adîncul oceanului sufletesc.

În rest, dincolo de așa pretinse deșteptăciuni, recunosc întîiul că așa relatări dau îmbărbătare că-s grozav, și deci că-mi va merge corabia mai destinsă spre diverse zări. Oarece iluzie, se înțelege, dar barim în ste 10 minute de scris mă simț bine (plus sfertul de ceas următor).

În așa condiții, de dat deștept, mai pot arăta obrazul ălora de la PMP, cu apstilele lor, ori celor care le sorb vorbele?

În ticăloșia mea, n-am cum să nu observ aici niște lucruri...

Unu, că acestor vlăstare ale epocii corporatiste (adică domni hipercuminței) le e nevoie ca de apă - editorial și uman - de animalitatea dlui Popescu. Contrastele...

Doi. Dl Popescu, datorită meandrelor concretului, ajunge a fi prizat doar de asemenea exemplare umane (aș adăuga lumea fină de la Digi24, care la fel, se manifestă CU DELEGAȚIE prin intermediul invitatului lor, raport fără îndoială existent și față de publicul cel cuminte al postului TV respectiv).

Cum am zis mai sus, urlă invidia în mine, pe cînd scriu ticăloșiile astea! Și anume, aia că nimeni nu bagă în seamă un agramat ca mine, doritoriu în același timp de lumini ale rampei!

PS

Legat de periile trase de dl Popescu comilitonilor, mă obișnuiesc greu cu stilul „pupă-l în bot., și papă-i tot", al omului normal. Probabil că, la vreun preț măricel oferit, și eu aș păpa cu linguroiul. (fain subiect de viitor post!).

În rest, observ eternul uman... Dl Popescu e foarte critic cu alții (exagerînd gazetărește pe parcurs, dacă nu inventînd, stilistic), de pildă recent cu dl Dragnea, dar fuge de oglinzile de prin casă...

PS2

Oare cum ar arăta o polemică între mine și simpaticul prim editorialist? E posibil să se ferească de așa ceva. Vă fac aici mărturisirea, nu știu de-n premieră, c-am visat acum vreo trei ani cum spunea: „Nu țin a intra în polemică cu dl Ordean.."/ În paralel e sănătos să nu-mi bazez existența pe-așa vise, că dînsul s-ar feri de-așa arătare, în ale schimbului de idei...

Suportabilitatea în viață e dată rău peste cap, în rău, cu-așa umflări de ego - utile pînă la un anumit punct, dar numai pînă acolo. De acolo, echilibrul existențial se obține mai puțin eroic. Mai dureros, ca s-o spun direct (urați-mi baftă la acel degustat de ceai pelin).

Între noi fie vorba...

Cînd declari - să zicem - Muntele drept loc de poveste, mi-e că prin adîncul nostru nu sîntem siguri de așa ceva... Și că umblăm deseori pe coclauri cu un gust de cenușiu în gură.

Chestia citată are succes și la nepricepuți în ale muntelui. Chestie care dă bine la imaginea de sine - a noastră. Nu spun astea cu răutate. Dar poate erau de zis.

Circulă binișor expresia „N-o lua personal...”.

Sau: „Nu e ceva personal” (eventual, completat de „... să mor io dacă te mint!”).

Mă uitam însă la ce scriam azi spre un mare și calvit gazetar și realizam perfect că mi-i personal la greu. Cu motive prezente și trecute (ultimele, de pildă din vremea copilăriei, cînd voiam a-mi domina și depăși părintele de sex masculin). La ce m-aș jena, cînd așa pornire există? O să mă pună lumea la zid, dar subsemnatul o săs e aleagă c-un rînd de bube mai puțin (căci nu va mai refula zona de idei cu pricina. O(o să mă pună doar pînă, timid, voi solicita lămuriri suplimentare la mîrșava chestiune)

Multe lucruri cred că se pot îndrepta în noi

… cîtă vreme acceptăm că avem o problemă - în vreo zonă de acolo... Necazul este însă că tărășenia ne e refulată (urmare a unor experiențe dureroase din trecut, maturi ori mai ales copii fiind atunci), așa că noi-ne-ascundem-nouă că există o problemă.

Noi avem doar luatul-pe-arătură, zăpăciți la culme, cînd apare acel gen de situație, cu tentația de-a evita pe viitor mediul unde apar asemenea belele....

Opinie strict personală

Eu unul n-am probleme în a trata detașat acele momente, și cele asemănătoare. Sînt din alt film, decît al prezentului. Se află două lumi inerent separate (chit că nu refuz dramatismul acelor timpuri). Am mai văzut destule între timp (inclusiv via lecturi) pentru a nu se așterne oarece liniște în interioru-mi, cînd e dat cu părerea despre trecut.

Că veni vorba, și trăgînd vorba spre ce-i considerat revoluția română din 1989, nu am cum să nu țin cont de informațiile asupra momentului, și care nu o dată pică prost sufletului nostru... În paralel, pînă să mă revolt ori inflamez de trecut, am în vedere că omul se află sub vremi. Extinzînd, sub realitate.

15 Noiembrie 1987, Revolta de la Brașov. „Un respectuos omagiu brașovenilor... începutul sfârșitului, pentru regimul comunist. Manifestanții au incendiat tot ce...

BRASOVROMANIA.NET | DE BRASOV CEL MAI FRUMOS ORAS DIN ROMANIA

„Fostul SPP-ist Emanoil Petrea

… alegea fete care proveneau din familii sărace şi dezorganizate din Vaslui pentru a participa la orgiile sale…”

Supărarea multora pe ticălosul din [articol] ascunde și invidie. Că nu am ajuns și noi la acel nivel profesional (rîvnit probabil de niște generații ale neamului personal), respectiv că nu iubim și noi cu foc acele duduițe minunate.

Dacă nu mă credeți, întrebați întîiul psiholog întîlnit pe uliță.

Fostul SPP-ist Emanoil Petrea alegea fete care proveneau din familii sărace și dezorganizate din Vaslui pentru a participa la orgiile sale

ADEVARUL.RO

PS

Amabilități.

„Dacus Lupus a comentat acum 13 ore:

”Iti doresc o moarte chinuitoare si lenta, consumator de oxigen inutil si nociv, pe masura spurcaciunii din creierul tau bolnav. Am mai spus ca la nivelul populatiei actuale e nevoie de un sistem de purificare care sa eradice elementele ca tine prin lagare sau impuscare, in urma unui test psihologic pe care, bineinteles, l-ai cadea”

Eeee... La fix îmi vin așa frumoase vorbe, în dimineața asta. Hai să (ți) le luăm pe rînd, alături de invitația de-a te uita - previitor - cui lansezi așa amabilități.

Matale poți să dorești ceva pînă în lumea de apoi, mai rămîne să se și petreacă. Eu am sentimentul că mă voi prăpădi în alt mod, decît acela la care faci înflăcărată și amabilă trimitere. ă aș pica vreun test psiho se tot poate, dar mă bucur mult că dumneata l-ai trece cu brio!

Că veni vorba. Zici că nick-ul Dacus Lupus e semn de multă sănătate la cap? Așa o fi.

„Aniversare si Comemorare la 12 noiembrie

Data de 12 noiembrie are o dubla semnificatie: este ziua cand a incetat din viata Emilian Cristea si totodata este ziua de nastere a lui Vasile Ciobanita.

Emilian Cristea se inscrie in pleiada de alpinisti reprezentativi ai Romaniei. Fiind un nume bine cunoscut, nu voi intra in detalii. Voi evoca deschiderea traseului Fisura Albastra, varianta prin Fata Mustelor. Totodata raman de referinta monografiile alpine scrise de dumnealui ce ne-au calauzit pasii pe munte.

Un tragic accident rutier i-a curmat viata in 12 noiembrie 1982. ”

Oare cei care, zice-se, stimează mult pe un Emilian Cristea (cel din artificialele materiale elogioase), l-ar mai stima dacă li s-ar pune sub ochi relatări 'omenești', adică fără mult-roz? Și deci obiective? Întreb retoric.

Se pare că nu putem iubi (ori mima social asta) decît statui. Omul normal, cel adevărat trezește (părerea mea!) oroare.

Pomeneam acum cîteva minute

…despre subiectivitatea media, în general a celor care se adresează omenirii.

Mă uit la spusa asta a unui ditai Gabriel Garcia Marquez: *"Toata lumea vrea sa traiasca pe varful unui munte, fara sa stie ca adevarata fericire este in felul in care urci pantele abrupte spre varf.".*

Bănui aici că n-ajunge la atenția publică dacă nu-i spus: „TOATĂ lumea”.... Idem dacă nu jonglezi cu ideea de fericire, și încă nu una de doi lei, banală, ci una adevărată.

Pe acolo mi se pare șmecherească, respectiv plecînd spre niște tipi care nu vor urca vreodată pe munte, licența cu pantele abrupte, pe care le urci (se înțelege că din greu, o metaforă tare dragă la fără frecvență), ba chiar pînă la vîrf (dacă te oprești pe drum s-o freci la soare, tot miezul zilei, nu se cade..).

> N-am înțeles nici de unde-a scos-o marele scriitor ideea că lumea dorește grozav a trăi în vîrf de munte...)
>
> .

În context, mă uit și la tata Coelho ce scoate din pălărie… Niște cărți profunde foc, despre Mata Hari de pildă.

> Este că-s invidios ce nu s-a pomenit? Și o să ajung rău?
>
> .

PS

E greu de spus cîți pupăm un pic de fericire (căci așa e în natura ei, să fie cu țîrîită). Dar am sentimentul că ăl de dorește 'fericirea adevărată' poate să-și ia adio de la a-i vedea mecla vreodată.

Între noi fie vorba, dac-aș avea o pilă la Dumnezeu m-aș interesa de-a lăsat cu adevărat fericire pe lume, ori e o chestie care umblă ca Yeti omul zăpezilor, adică nu l-a fi întîlnit nimeni direttamente...

Circulau niște bancuri demult

… pe care ființa noastră socială socotise potrivit (și curajos) a le pune în cîrca unui literat octogenar pe-atunci. Și anume Tudor Arghezi.

Între glumele cu pricina se afla și aceea în care poetul era sunat de la Uniunea Scriitorilor,, pentru a participa la o întrunire. Potrivindu-și cuvintele, Arghezi a arătat că se află la o focoasă damă. „Dacă pot, nu vin. Dacă nu pot, vin!”.

Cam așa și cu scrisele-mi Facebook ori pe diverse file net. Cînd îmi pot (din An în Paște) a-mi suporta fără așa-numite compensații micimile umane din interiorul personal, nu scriu nimic.

Apropo de astuparea găurile sufletești, cum putem

Post de radio cu pretenții își aranjează viața (cea spre asculători) în jurul vorbei „Binili învinge!”. N-apucă nimeni însă a întreba, pe-acei băieți (cu părere bună de sine, cît și cojones), dacă au văzut învingînd binele. Ca în toate bandajările de acest fel, nu vor sta niciodată la discuție pe chestiune, ba se vor și înfuria teribil dacă le-o ridici... Ultima caracteristică însoțește inevitabil orice iluzie, menită prin definiție a acoperi Beleaua...

PS

Descopeream ieri - în acele situații care ți se devoalează nu cînd vrei tu, ci ele (și faci pe tine de groază) - cam cum stau cu pana de afecțiune. Cu dorul de apropiere umană. Mi s-a făcut nițel rău, sesizînd volumul de pe-acolo... Repede, o lopată să astup cîhul! Să nu-l mai văz, în simțuri! Ia, despre ce ar prinde bine să scriu aici, superior și academic? Astfel, se mai domolește acel viscol...

Cînd scrii despre angoasă

…(și presupunînd că ai dat vreodată nas delicat cu dumnealor), e semn - aparent paradoxal - că nu te mai afli sub gheara lor. Cînd ești sub răsuflarea lor, nu-ți mai arde de scris. Căci nu mai vezi în asta simțit bine (care te ține departe de dumneaei).

O să spuneți aici că cu urîte prăpăstii sosesc, la astă oră a după-amiezei. Mmmm... Lucrurile țin un pic de datul cu mătura prin casă, Face un pic de praf, însă rămîne curat.

Așa mi se pare mie barim...

Prin bunăvoința lui Morusca Alin Octavian

…am primit niște imagini vechi de munte Între ele găsesc (foarte) interesantă una cu zvastică zugrăvită pe cantonul Schiel, unde Icururile par mai puțin fioroase decît s-ar părea. Mai exat, pînă să fie a național-socialiștilor germani, semnul aparținea unei mișcări politice autohtone., și anume LANC al profesorului AC Cuza. Așa mi-a zis barim un înaintaș. Totodată, mustața a la Hitler nu aparținea acestuia ca brand, căci exista o modă la care însuși neamțul se raliase.

După cum, omul e sub vremi. Dacă o mișcare pare să aibă vînt sub aripi, mai mult ori mai puțin destui tragem spre adăpostul ei - constînd în siguranță și avantaje materiale.

Apropo de chipurile de prin reprezentări, treceam zilele trecute prin acel pasaj dintre Calea Victoriei și strada Eugeniu Carada. Diverse figuri (la modă fiind trasul din narghilea).. Mi-a fost imposibil a medita că același gen de temperamente va fi populat locul, cam pe-același gen de jilțuri, la vremea cănd fiind aici localul Blanduzia, unde se adunau alpiniștii de frunte la un 1930.

Umblat-am un pic azi către Dunăre

… și dincolo de impresii frumoase asupra locurilor, cîrcotășeala-mi s-a abătut pe două chestii din drum.

Întîia privește localitatea „1 Decembrie”. Au rezolvat repede, dumnealor, la cutremurul politic din decembrie 1989. Nu mai e 30 decembrie, e întîi, al acelei luni. Ce pupau pînă la o zi oarecare - cu destul foc - se duse fulgerător la coșul de gunoi. Cred că nici în sens invers nu ar avea aceia, omul comun în general, vreo problemă de-a executa *switch*, cîndva, la schimbare de vînt istorie...

Apoi am trecut pe la Călugăreni. Unde-i monument, lui Mihai Viteazul.

După cîte știu eu, de mare victorie ce obținu acolo, Mihai cu pricina s-a retras a doua zi cît mai departe de învinșii turci... Mă ia un pic cu frisoane, la vederea amplorii minciunii.

Ziceți de mine că-s anormal, cu-așa unghi de privit, dar faptul că ditai construcția socială se bazează pe minciună continuă să-mi provoace mirare. În paralel, 99% dintre semeni fac doar ochii mari la așa idei ale subsemnatului, refulînd urgent că pe-acolo ar fi o problemă. Or, mai rău, găsesc absolut normale gogoșile, sub soare.

Nu alea cu zahăr.

În rest, pe malul Dunării de la Oltenița și privind Turtucaia de vizavi, mi-a zburat gîndul la relatări Topîrceanu, despre sinistrul prizonierat la vecini, din 1916-18.

Tot cenușiu zărind prin jur, priveam azi la gunoieri urbani, la căruțași cu glugă udă a hanoracului pe cap, cît și la vulpea pălită mortal de o mașină, lîngă pădurea unde viețuise. La oraș lumea e ocupată însă cu Dragnea (a-i da la cap mai exact).

Mă uit la fata asta

… O minunăție!

Însă dumneaei rămîne om. N-are vreo treabă a minți la greu, pentru a sui unde s-ar simți bine.

.

”România este o țară cu resurse naturale bogate, cu un mare potențial în agricultură și cu o societate foarte creativă. Diaspora este o șansă în plus pentru România și oportunitățile trebuie valorificate împreună

Timp de două zile, am lucrat împreună cu 300 de antreprenori, manageri și profesioniști români la Summit-ul RBL, pentru o Românie mai bună.”

*

Mă uitam azi, vorba cuiva, la starea nației. Mai exact la o mică parcare, pe drumul București - Oltenița. În dreapta, se adunaseră vreo 40 de pet-uri, în majoritate de bere la litru. În față, pe cînd ne-am oprit acolo, staționa o dubiță. La un moment dat zboară din cabina aceleia un ceva spre

taman grămăjoara de plastice... Pur și simplu, simt, acea moviliță se construise din oprirea - foarte probabil zilnică - a unor vehicule asemănătoare, acolo. Unde frații-și iau masa, apoi zvîrlu butelca goală.

Dubița e aceea care se vede în ultim plan. Plecase.

PS

Nu mă revolt, ci rîd ca prostul (nevrotic?) privind chipul serafic al tinerei femei și realizînd cît poate să mintă ființa umană, inclusiv din spatele unui așa paravan. Este drept că aici intervine o nuanță. Femeia servește publicului ceea ce dorește ultimul să audă, în încercarea-i de-a scăpa - via iluzii - de una-alta de prin existența-i.

„Matale, domnu Ordean, nu mai ai iluzii pîn' viață?” Nu prea... „Îți convine...”

PS2

Îndeobște, pe panglicari îi trădează ochii. Nu e cazul fetei ăsteia. Abia vorbele o dau de gol, că nu-i ce pare...Oare cum o arăta ca babă, în materie de privit cele din jur? Luat din scurt de idee, nu pot să-mi dau seama...

Am și eu o pornire

… vădit psihanalizabilă, pe bietul domn Pleșu.... Care face aici apologia unui sentiment nu chiar sănătos. E vorba de rușine.

Termenul o avea trecere - la stadiul de povești, oricum - spre anumite pături umane, dar un gînditor fin e cazul să știe ce și cum cu acea rușine... Cum se plantează ea. Cum arată ochii celui care știe de ea. Eventual și cum defulează acela uneori, de-așa nemilos jug.

Stau și mă întreb: De-acum 25 ani, cînd îl aveam ca mentor (via gazetă) pe fondatorul „Dilemei", am urcat eu ori a coborît dumnealui?

PS1

Deci, multe scuze spre dumneavoastră cititorii (puțini) ai acestui post, pentru astă supărare nesfîrșită, a șoricelului înspre elefant.

PS2

Mă sperii un pic, de ce explicație pot da cei care-au ales titulatura (de site) „În linie dreaptă"... În sensul că se bîlbîie, la vreo lămurire, dacă îți ghicesc în ochi a nu fi chiar tembel.

.

Așa titulaturi se aleg cu gîndul la inconștientul cititorului de rînd.

Satisfăcînd acolo chestii care nu-s de spus cu ușurință, mai ales în cazul celor cu pretenții intelectuale.

Foloseam în postul anterior vorba

…: „Am și eu o pornire, vădit psihanalizabilă, pe bietul domn X...."

Tărășenia că gestul cutare (îndeobște al altuia) e psihanalizabil îmi pare ține de - o mare - cacialma. E un fel de ștampilă, din categoria celei declarînd pe careva prost. Care conține inclusiv lene în a da explicații suplimentare (mă întrebați că ce năzbîtie mai e și asta, cu a cere și oferi explicații suplimentare? Și că la ce ar servi asta?)

În același timp, pshianaliza e poartă (dacă nu acel tărîm de-a dreptul) a iadului. Sau, oricum, a unei alte lumi, unde - ca să citez pe Marie Cardinal - de pază ca să nu treci stă ditai Moartea. Prin urmare, dacă umbli la ascunsele cuiva și nu te afli pregătit cît de cît, s-ar putea să vedem pe dracul...

O să-mi schimb poza de profil

Mă aflu în realitate mult mai speriat de bombe, scrisele-mi cică dezinvolte și deștepte de pe aici fiind doar un mod de-a mai reduce angoasa zilnică (în parte și nocturnă).

Am ceva baftă cu existența lui Tati(ana) în viața mea...

„Bunica

…Cu părul nins, cu ochii mici
Şi calzi de duioşie,
Aieve parc-o văd aici
Icoana firavei bunici
Din frageda-mi pruncie.
Torcea, torcea, fus după fus,
Din zori şi până-n seară;
Cu furca-n brâu, cu gândul dus,
Era frumoasă de nespus
În portu-i de la ţară..." (poezie reprodusă de pe siteul „La mine acasa in Romania."

Cînd ai nevoie de-o poezie - a altuia - pentru a reproduce sentimente personale legate de ceva, eu nu mă aflu între cei cuceriți...

Aici, la așa reticență de reprezentații, nici nu știu ce e mai mare... Părerea în sine deficitară despre aptitudinile artistice, ori teama că vor rîde alții de noi, dacă încercăm vreo artistică... Oricum, e un mic triș la mijloc, în sensul că vrem a da gata pe altul cu poezia care nu ne aparține...

Răutate din parte-mi

Am observat că apetitul pentru patriotism este invers proporțional cu acela pentru cunoașterea limbii (mai exact gramaticii) statului iubit.

Ferice de cel care

… știe să rabde, pînă trec (omeenești)le momente de suferință, de disconfort... În paralel, e mare lucru să ai îndrăzneala de a-ți simți momentele de tristețe, de amărăciune. Distanța de la o vorbă, de la un îndemn să facem cutare lucru și pînă la practică e mare, dar poate merită îndrăznit oarece mers, pe-acolo...

> *„Bine, domne, cu astea-ți bați capul matale, la ceas de sărbătoare națională? În loc să bei și să te veselești, vii cu negureli d-astea... Hai dă-o naibii de treabă!...”*

În ticăloșia-mi

… emisesem ieri (nu prima dată...) o definiție deloc favorabilă măreței Culturi. Azi, o defilare pe lista pe care ne-o propune d. Dan C. Mihăilescu îmi întărește ideea că nu mă aflu neapărat pe un drum greșit.

E acolo un op al lui Constantin Noica. Îi spune „Cele șase maladii ale spiritului contemporan”. Poate fac greșeala de-a critica aici o lucrare pe care nici nu am deschis-o (deși, la antecedentele întru subiectivitate pe care le ale Noica în ochii mei,m-aș mira să scrie ceva diferit ca esență în interior...). Definiția-mi despre cultură (probabil subsemnatul descoperind 'o amiază în plină zi', la o adică) era că ea servește de fapt animalicul din noi.

50 de propuneri de lectură din literatura română ca să putem cinsti cum se cuvine Ziua Națională

Bine v-am regăsit, dragi prieteni. Astăzi am o frumoasă (chit că riscantă cât...

Ia să ne uităm la acel titlu.

Noica nu-și pune problema că acolo e banală scurgere a vremii, cu vreun impact asupra gîndirii contemporanilor, ci trage lucrurile spre un standard care-i convine lui.

De aici, o minunată senzație a fi demiurg (între cerințele animalicului, ale speciei în general fiind acela de a încerca să devenim stăpînii lumii, țintă - iluzorie, dar utilă Ei - către care ne și dotează cu o beție, a vîrstei de mijloc).

În paralel, avînd în vedere că prezentul îi e naspa lui Noica, pot bănui că trecutul (ori părți din acesta) îi e mai suportabil. Mai - avînd în vedere pornirea spre exagerare a intelectualului - măreț. (mai degrabă aș citi aici teama nevroticului de prezent, de realitate).

Amuzant în Cultură mai e o treabă. Că o iau în serios taman aceia care nu au răsfoit, ori - dacă au făcut-o - tot animalicului îi e la frîie (m-aș fi mirat să nu fie, cîtă vreme dînsul posedă nici 99% din psihismul nostru). Cine a aprofundat scrise, în paralel cu un privit obiectiv în viață,în durerile și bucuriile ei, nu are nevoie de ridicat statui Dumneaei.

Frumos spus, de cineva...:

„Becul nu a fost inventat făcând îmbunătățiri continue lumânărilor”.

Fericit cel care nu trebuie să alerge

… după afecțiunea, stima, simpatia celor din jur..
„Fericit zici?”

Băieții ăștia, care scriu și laudă frumusețile României

… oare au idee că frumuseți sînt în toată lumea?
Bănui că acceptă mai ușor să-i înjuri de mamă, decît să le ridici atenției amănuntul de dinainte...

Totul curge

Pe vremuri, pe aceste șine (fie și schimbate practic, în răstimp, cu altele noi) a trecut trenul domnitorului Carol I, la inaugurarea liniei feroviare București Filaret - Giurgiu (1869).

Cum nimic nu-i etern, acea linie arată așa (în dreptul străzii Zăbrăuțiului), pe alte tronsoane a dispărut de tot, iar nu departe gara zisă București Progresul e-n agonie.

Asta e.

”Autorităţile locale din Miercurea Ciuc

…nu au participat la manifestările de Ziua Naţională, iar oraşul nu a fost pavoazat cu drapele tricolore, situaţie care persistă de ani de zile.” (revista 22)

Și dacă n-au arborat, care e problema?

Întreb asta pentru că-s curios de reacția cea echilibrată și detaliată a vreunui patriot, la curiozitatea mea. De obicei (99,99%) se dă doar în bîlbîială hiperfurioasă.

În rest, eu pot bănui simțământul de mare fragilitate, al unei construcții (socio-politice) care se sperie de-așa nearborare.

De cîte ori scriu pe aici

… devin mai vulnerabil în viața de zi cu zi. Într-un fel, e ca la alcoolici ori la drogați. Plăcerea atît de necesară își aduce apoi nota de plată...

De ce avem nevoie ca de apă de acea plăcere, e altă poveste!

„Studiul realizat de Kantar-TNS

… la comanda USR a venit, însă, şi cu o surpriză în ceea ce priveşte poziţionarea partidului lui Nicuşor Dan: Uniunea Salvaţi România s-a clasat pe locul al doilea, obţinând un procent de 19%, faţă de liberali, care au fost preferaţi de 18% dintre cei care au declarat că vor merge cu siguranţă la urne în 11 decembrie. ”

Băieți buni. Și patrioți, vorba lui Arghezi.

De fapt, asa fără-mamă, fără-tată se vedea în ochii dlui Dan Nicușor cam de... multișor..

În paralel, îmi cade în mînă o gazetă volantă a unui partid foarte grijuliu de România. Pe de o parte, mă uit la zisele unui critic literar și-i apreciez mult putința de dedublare. Și anume rațional foc în meserie, respectiv enerjic în opțiunile-i politice. E de studiat. Cînd s-o putea, și de acceptat.

După cum.

Observ că o anumită categorie socială are nevoie să i se susure așa povești. Îi sînt drog. Cei care susură nu cred deloc în gargara cu pricina, dar își asigură și ei un drog. Al puterii.

O să mă întrebați *kakaia* putere, întrucît respectivii n-au șanse a intra în parlament. Inconștientul nostru face însă orice măreț, învăluind în speranță. În iluzie.

03 ALIANȚA NOASTRĂ AN Societatea civilă

Prietenii și susținătorii Alianței

Alex Ștefănescu

Prin candidatura sa, Marian Munteanu a stârnit o furie distructivă vecină cu demența.

identității noastre naționale. Discursul lor se potrivește în orice țară, n-are legătură cu România, de multe ori apără interesele altor țări. Nu se poate să rămâi indiferent la faptul că apărții acestui popor.

Mă bucur că a apărut Alianța Noastră România. Este un partid al patrioților, pe care îl sprijin din toată inima cu toate posibilitățile mele, prin scrisul meu și din tot sufletul meu.

Marian Munteanu a jucat un rol de neuitat în revoluția care a dus la căderea comunismului, în 1989, și în demonstrația anticomunistă din Piața Universității din 1990, înăbușită în sânge de Ion Iliescu și oamenii lui.

Prin candidatura sa, Marian Munteanu a stârnit o furie distructivă vecină cu demența. Reacția a numeroși intelectuali la apariția lui pe scena vieții politice mi s-a părut rușinoasă și, în același timp, înfricoșătoare. Regret că am asistat la ceva atât de murdar. Îmi plăcea să-i admir și să-i respect pe contemporanii mei. N-am s-o mai pot face de acum înainte. Practic, a avut loc o nouă mineriadă, de data aceasta nu cu topoare și răngi, ci cu fraze învârtite amenințător deasupra capului.

Este pentru prima dată în ultimii ani când simt un entuziasm politic.

Trăiesc într-o țară în care, în mod curios, cei care-și iubesc țara sunt pedepsiți. Eminescu a fost pedepsit; și în timpul vieții lui și ulterior și în vremea noastră pentru faptul că-și iubea țara. Cu Lucian Blaga s-a întâmplat la fel. Politicienii români nu vorbesc aproape niciodată de problemele

Dan Puric

Îl susțin din tot sufletul pe Marian Munteanu

Când am semnat pentru Marian Munteanu am făcut-o într-un mod liber și parcă am avut un act de igienă sufletească. În sfârșit pot să pun și eu semnătura pentru o lucrare cinstită, sufletească, românească: Alianța Noastră România.

Marian intră în sfera politicii cu o încărcătură sufletească românească autentică, pe care o așteptam; semnătura mea este una de susținere sufletească, de refacere a acestei țări. Trebuie să adunăm apele, că ne calcă ăștia în picioare. Pentru că țara este în plin proces de descompunere făcută premeditat și ajutată de o clasă politică coruptă și vândută.

Să nu ne fie frică să fim români. Să aveți încredere în Marian: era să moară pentru condiția asta, a existenței noastre ca români, nu știu dacă a mai fost cineva în stare să se jertfească. Este o oportunitate firească dată de bunul Dumnezeu acum.

Sorin Dumitrescu

Piața Universității este un model planetar

Marian Munteanu este creatorul unui model planetar: Piața Universității. Nu vedeți, cum sar neamurile contra stăpânirilor, peste tot în lume,

fost din capul locului acest om, care a îndrăznit întreruperea

Marilena Rotaru

Să prețuim puterea sacrificiului

"Fostul lider al Pieții Universității" îmi sună ca sintagma lui Ion Iliescu cu „fostul Rege". Îmi amintesc primul 10 Mai în libertate pe care l-am

Că veni vorba de fără-mamă, fără tată

… într-un clasament pe-așa arie (românească) dl Adrian Sârbu s-ar găsi cu certitudine printre fruntași: *”În huiduielile figuraţiei - poporul român, terminat a nu ştiu câta oară de frig, nervi şi nerespect...”* Minte amicul și manipulează fără să clipească. E om.

Sunt român și vreau să joc în filmul meu!

De 1 Decembrie ni s-a dat live filmul educativ "Trăiască Eu!", cu Iohannis în rolul lui Klaus.

GANDUL.INFO | DE ADRIAN SARBU

Sentimentul de vinovăție

… îmi pare legat de incapacitatea acelui subiect uman de-a rezista la durere. E-un fel de vîndut sufletul... Pentru că nu poate, la momentul x, a rezista unui mare disconfort, omul devine etern sclavul acelei parșive întoarceri pe degete din partea unui seamăn.

Am prostul obicei

de-a privi și spre unde greșesc eu. De pildă, cînd mă dau de zor la Andrei Pleșu, mă sondez și de vreo oftică - pornind de la poziția dumnealui socială, în raport cu-a amărâșteanului de mîzgălește astea, aici.

Azi însă, pe cînd am realizat că pun pe răbojul proiectilelor mele și-un distins critic literar, mi-am dat seama că la mijloc s-o găsi și o banală dezamăgire... Că tipii ăia nu s-de pus bază pe ei.

Cum reacția mi-i distorsionată, avînd în vedere iritarea-mi (frumos învelită-n argumente și ironie), mi-a dus cercetarea nițel mai departe-adînc, și-am dat de sperietura că nu pot pune bază pe un apropiat, pe un ca-mine (cei doi citați fiind niște ca-mine, în sensul cercetărilor cu mintea).

În paralel, apropo de sperieturi de care nu știi ce-s cu ele, mărturisesc spășit a avea un simțământ prost, cînd văd ușurința unor ade-a se juca în vorbele mari. Nu doar alea cu patria, dar și cele cu Dumnezeu. Și a profita de aproapele-i (de pildă, reclamele unor pricepuți psihologic, ce știu unde s-apese pe inima amărâșteanului, ultimul fie el și cu studii superioare).

Dar.

N-o să vă las - la final de post - însă în așa cețuri urîte... Prin urmare, voi aminti-n fugă că aste dureri vor părea fleac, spre capătul vieții, în fața bolilor ori a Dumneaei. E vorba de tanti aia cu coasa.

Dacă ditai Deutsche Welle scrie de-astea

… păi am căcat-o.

Voila: „*Votul cu mâna la nas”*. Ba-ți dau și poza aferentă.

Aici, fără să vreau ajung la vorba unor tipi față de care - de azi - nu voi mai pune degetele la nas: „E foame de bani, băieți...”

PS.

(Nici) DW nu are rubrică de comentarii.

Altminteri nu-i doare gura a spune, pe-acolo, că dumnealor-s „made for minds”

Apropo de finețurile vehiculate de Deutsche Welle

… în românește, mi s-a trezit vechea idee că libretul pe la titanul Wagner e o glumă proastă, barim ălora cu scaun la cap (cîți or fi ei)... În context, și picat aflîndu-mă pe calea (nesolicitatelor) mărturisiri, am nimerit la operă mare italienească, acum vreo doi ani.

Tosca? Parcă.

Am plecat după un act. Grădiniță curată. Sau, pentru a folosi un termen drag, împăratu-n fundul gol.

„Da, bre, însă acolo e ditai specia omenească... Realizezi al lu matale?! Șapte miliarde dă suflete! Pun-te cu ele, dacă poți!”

Cît de deștept poate să fie un om la 1880, pentru ca la un 2016 să nu fie depășit (mai exact să-l strîngă de sensibile pe-al lui Ordean)?

„Nu știm, că nu s-a născut pînă acum așa geniu-la-pătrat...”

PS

Între ale noastre rămînînd, îmi tot amintesc un vis.

Pe la un 50-55 ani, coboram de-a dreptul îngrozit de la Omul Bucegilor. Mă prinsese noaptea. Pe la jumătatea versantului, chit că vreun apropiat de sex feminin urca vesel, eu coboram spășit. Atîta doar că se ivise o geană de apropiat răsărit (care a dormit speriat pe munte cunoaște nuanța).

Mai încoace, mă păli la ceas de reverii nocturne ideea că sui din nou Muntele. Ba fură și semne clare că voi ajunge la jumătatea înălțimii Lui (e vorba de munte, nu de Divin), de unde nu țin a merge mai departe. Căci sînt om cu scaun la cap. Copilul din preajmă-mi (12 ani?) are chef a merge însă pe înălțimi. „Stai, bă, zăbăucule! Nu vezi c-acolo e frig, e rece? E balamuc? Plus că tu nu ai echipament, nici experiență!” El, ăla micu, nu și nu - ca-n bancul fratelui Naumovici.

Asta era acum vreo doi ani.

Vă pomeneam azi

…că-s cu ochii ca pe butelie și la-pe-unde-grețesc.

Deci dacă nu visez cam mult, cînd mă întreb cum mi-or pureca alde criticii literari peste un veac zisele. Dar parcă e de încercat, a merge înainte.

La bani mărunți, nici nu poți a da înapoi, ori a mă opri. Vine un ceva, precum piticul din visele cu incontinență - și pas de i te opune.

Oare ce-i trecea prin cap unui Caragiale

… pe cînd mîzgălea Petiţiune ori Scrisoarea? Cre' că nimic.

Ce-o fi gîndit Eminescul, mă întrebaţi, dacă tot vă scutesc de tremuriciul unei nopţi în jurul mesei de spiritism? N-am idee. Căci îl simpatizez pă Eminovici, dar chiar genul meu nu fu.

Caragiale fu pe-al meu stil, dar sper că nu întratît cît să prăpădesc la vîrsta-mi (59-60) cu arterele praf...

Am avut un clinci cu Toader Paleologu

Se-apucase a-l vorbi de foarte bine pe tată-său, iar mie nu mi s-a părut (aşa ceva) tare serios.

Oare cum m-ar vorbi mezinul meu (acum adolescent) peste 10-15 ani - şi presupunînd că el ar sui, iar eu n-aş coborî vertiginos ? Cred c-ar fi suficient de inteligent pentru a comunica - la aşa stadiu - nonverbal.

Pas de a-i pomeni însă lui Toader de-aşa finețuri. Auzi, comunicare non-verbală!...

„Pe 11 decembrie vă chem […] să votaţi omul

… nu partidul: un om cu experienţă şi poziţii clare de dreapta, un om de la care ştiţi ce să aşteptaţi. Eliberaţi-vă de teama că n-aş avea şanse, de grija votului util şi de logica perdantă a răului mai mic. ” (Toader Paleologu dixit)

Un pic, mă ia cu tremurici. Cum poate un tip să-şi facă semenii, în vreme ce spune că nu mai poate de grija lor. Şi susţinînd - în paralel - că se află destupat foc.

Bănui că angoasa de care fuge dumnealui, prin aşa scrieri, e pe măsură.

Mă nimeresc cu Radio Guerilla

…din nou prin preajmă.

Remarcasem mai demult că - diferit de pretenția dumnealor - nu-mi pare a-i da cojones-urile afară din casă. Sau cel puțin ce înțeleg eu prin posesia de coaie cu pricina.

Azi devin fără să vreau atent la denumirea postului. Și pat la fel. Nu prea văd ce e guerillă acolo. La o adică, se petrece un lucru cît se poate de normal. Ne place a ne lăuda, deseori, cu ceea ce ***nu*** avem. Cînd posezi ceva sufletește, nu simți nevoie a bate cîmpii. Vorba cuiva, mutul f.. pămîntul, nu cel care se laudă cu testicolele lui.

Sună frumos, o invitație la simplitate etc.

… dar la mijloc e un clasic băgat neinvitat în viața altuia. Mai exact, că să facă aia ori ailaltă - care întîmplător ne prind nouă bine. *Only human*…

Care ins e complicat / nesimplu și-o avea socotelile lu, de-i așa...

Trec peste faptul că dacă-l iei pe dl Mihăilescu la purecat, nu simplitatea în idei și manifestări îi e caracteristica principală.

58.186 de vizualizări

Cartea de la ora 5 a adăugat un clip video nou: Erin Boyle, Simplitatea contează.
5 decembrie la 17:00 ·

Îmi place pagina

Leonardo da Vinci spunea că „simplitatea înseamnă suprema sofisticare". Cartea „Simplitatea contează" este o pledoarie pentru dezaccesorizare, împotriva aglomer...

„Lasă să vadă toată lumea ce țară frumoasă avem

… sa stie toata lumea ca avem curaj sa spunem: DA SINT ROMAN si sint mindru de asta..."

Există o problemă aici, cred eu. Lumea e posibil să fie la fel de egocentrică precum noi, de doritoare a i se descoperi frunmusețile propriei patrii. Și, implicit, să afle lumea că el are curajul să spună a fi uruguayan, nepalez șamd.

Stau și mă întreb dacă dorința asta de a afirma, că sîntem români, nu-i o proiecție a nevoii de a fi apreciați ca oameni, în mediul nostru apropiat. Cel format din amabili și respectuoși români (probabil și rude). Pe-această linie, acea dorință preia, cred eu, haina naționalistă, întrucît e una

în sine apreciată (social) în zona umană cu pricina, apoi că acea îmbrățișare a Ideii naționale ține un pic de închinarea la un Dumnezeu.

Oferă siguranță interioară.

Poate-s eu în eternă pasă acră

… dar ia uite cum se exprimă Vocea Germaniei, secția ei carpatină... Hîrbul cu pricina rîzînd de oala spartă a Antenei 3.

Pare să fie foame de bani la mijloc (a germanilor de rrit românesc) Si de obraz (asta dacă ultimul va fi viețuit vreodată alături de minunata specie omenească...).

Lecția lui Cioloș din marțea neagră a Antenei 3 | România | DW.COM | 07.12.2016

Am avertizat contra unor salvaţionisme gen USR. Am criticat blatismul PNList. Şi totuşi, i-aş vota. Căci îl sprijină pe un premier ce dispune de virtutea supremă a unui...

DW.COM | DE DEUTSCHE WELLE (WWW.DW.COM)

Nu v-am mai plictisit ieri

…cu ideea că se împlinesc niște ani de la Pearl Harbor. Și că trebuie să fie lucru al naibii de urît, a trage de mînecă vreun #colectivist, cum că nu-s ai lor primii morți tragic din lume (asta apropo de cei 2500 cu prelungită agonie din crucișătorul răsturnat Arizona).

Dar revăd azi marota #colectiviștilor, cea cu schimbatul clasei politice. Domnul doritor de așa ceva, din echipa dr-ului Dănăilă, avînd un dulce mesaj - de onestitate - prin ochi...

PS

Americanii-s ăia care pasămite ne-au trădat la Yalta (de parcă scrie undeva că interesele lor trebuiau să coincidă cu ale noastre!) , dar apoi ne-au salvat de ruși, ba ne-au dat și internet plus libertate a cuvîntului..

”Daca PSD si ALDE castiga alegerile, România se duce de rîpă.

…Se va asterne noaptea”

Dl Liiceanu se află farsor. Unul altminteri foarte interesat.

La chestiune, Mă întrebam ieri cîte ceasuri (sau măcar minute), din decembrie 1989 încoace, GDS ocupatu-s-a realmente cu dialogul social... Și nu cu încercarea de-a sui spre privilegii, spre putere și faimă (e oameni și ei...)

Tot din revista 22: „ să opună mugetelor anti-Soros cuvântul ei ferm în adevăr.” (Rodica Palade).

Multă modestie. E vorba de ideea că adevărul e la noi. Totodată, alegerea expresiei mugete spune cîte ceva despre compartimentul din cititor pe unde vrea doamna autor a-și exercita persuasiunea, respectiv de calitatea acelui cititor.

Spuneți-mi unde greșesc în idee.

„Pentru mine, cîteva secunde

… au fost diferenta intre viata si moarte. La alegeri, cateva voturi pot sa conteze enorm. Nu-i lasa pe altii sa aleaga pentru tine!", spune si Catalin.”

O fi fost el necăjit la incendiu Colectiv (să fiu eu sănătos cîți alții au pățit mai rău, sub Soare!), dar ia uite ce școală oratorică are în el. Bașca partizană.

PS1

22, fată de treabă, folosește articolul hotărît. *„Supraviețuitorii...”* Adică toți.

PS2

Privind imaginea alăturată, meditez oare cît alcool avea deja în ea doamna, la ora izbucnirii incendiului… După ce mă înjurați suficient de așa întrebare necuviincioasă., dați totuși un răspuns... Ziceți că băuse doar limonadă? Așa o fi. Meditați și cum se exprimă o duduie cu așa fizionomie (faceți abstracție de urme foc). De cîte ori pe ceas își bagă și-și scoate.

Apropo de Pearl Harbor

… de americani în general. Se ridică deseori imputarea că americanii ne-au vîndut la Yalta.

Aici, vin și-ntreb cu ce ocazie să nu ne fi vîndut aceia, în 1945?

Mă voi alege cu două reacții, cum că-s mare ticălos, plus că nu e frumos ce spun. Dar la întrebarea-mi tot nu va răspunde careva, din acei patrioți. Că de ce trebuiau aceia să-și lase deoparte interesul lor, pentru al nostru.

Trec aici peste faptul că nu-mi aduc aminte să fi cultivat reacția cu Washingtonul, între războaie.

Dacă e să învăț (admiteți-mi astă dambla...)

…de la vreun politician, cred că de la Dragnea aș putea 'fura' cel mai mult. Opinia e strict personală.

Că veni vorba, v-ați pus vreodată problema a învăța ceva, de la altul?

> Eu îmi pun de multișor, dar voi muri tot prostuț, iar în paralel cantitatea de durere a existenței îmi va rămîne fără îndoială aceeași.
>
> Învățatul acela e și el un drog, o speranță că viața - fir-ar tîrla ei a naibii! - va fi mai senină.

Nu există vreo jenă, în a minți

Frații de-aici, pot paria, n-au nici cap limpede, nici nu oferă știri adevărate.

Se minte datorită mirajului - săltat de viață în mintea acelor tipi - că vor putea cîștiga bani mulți, iar în paralel vor modela realitatea ca pe-o plastilină. Bașca vor deveni faimoși. Himere din categoria morcovului atîrnat înaintea măgarului de tracțiune... Parafrazînd o vorbă, rîdem unul de altul și viața de toți.

E corect ce spune dumnealui

Partea proastă este că eu nu-s dintre oamenii buni (puțini se vor înghesui însă a recunoaște treaba asta...). Deci, în Germania lui Hitler, oamenii buni n-au făcut nimic, în vreme ce majoritatea neamului teuton a fost încîntat de micul austriac ajuns Fuhrer...

O observație. Cine ia în serios zisa lui Burke, păi are suficient de puțin discernămînt (trec aici și setea de povești frumoase), pentru a fi entuziasmat și de zisele unui Hitler.

Dincolo de gargara mult amendabilă

din articolul dlui Unteanu…

România, ofensată. Politicienii români tac, plecați după voturi

Domnul Viktor Orban, Prim Ministru al Ungariei şi cetăţeanul român Excelenţa Sa dl....

ADEVARUL.RO | DE CRISTIAN UNTEANU

.

…..mă întreb dacă nu cumva, acum peste o sută de ani, pe exact același tipic se rățoiau fruntașii unguri la minoritarii români.

„Nu lasa pe altul sa decida pentru tine [la vot]”

Și dacă decide, care e treaba? Problemele mele nu au rezolvare în viața politică (este drept că asta am priceput-o abia după 50 ani..). Pînă atunci jonglasem probabil și eu cu vorbe precum Viitorul, respectiv a decide alții asupra alui meu etc. (ultima chestie o zic de sanchi, căci alt gen de tîmpenii îmi vînturau mintea)

*

Legat de îndemnurile la vot (mai mult ori mai puțin subtile), îmi mențin părerea c-alde campania e încurajată (dacă inițiată) de tata Stăpînirea. Căreia îi pică prost de tot statul acasă, pe care-l ia (și are dreptate) drept nerecunoaștere a autorității lui. Spre deosebire de plată taxe școl, , acel așa-zis gest benevol al votului este precum omagiul sincer adus unul dictator. E argint, dacă nu aur. Neparticiparea la vot pune umăr la potențialul anarhic din arealul guvernat de acea Stăpînire.

În general, se întîmplă rarisim a pica de pe capra șaretei dumneaei Stăpînirea, însă dînsa are oroare de așa ceva cam cum avem noi, vivanții, de moarte.

Se pare că a apărut cartea „Chemarea muntelui”

… (sper să fi reținut bine titlul), dlui Mititeanu, la editura României Pitorești. Probabil sînt materialele confratelui clujean de pe site-ul său. Oricum, stilul îi e cunoscut. Și mult apreciat, fără îndoială, între montaniarzii de condiție medie.

În context, meditam că n-aș putea scrie o carte, despre drumurile mele montane. Asta, pentru că:

- pe de o parte nu cred c-ar coincide mulți cu gustul meu întru munte.
- apoi, n-aș putea servi vorbe frumoase, adică false, inventate acasă (pentru profani!) și care n-au treabă cu ce simți pe munte..

Înțeleg perfect că așa falsități - via educație, respectiv interes - constituie cel mai puternic liant între oameni. dar glanda aceea îmi lipsește. La o adică, la așa lacună sosește vanitatea și mă bate reconfortant pe umăr: ăia carele au dus lumea înainte n-au judecat precum majoritatea contemporanilor / semenilor lor.

PS

Avînd în vedere o idee adusă de cineva la comentarii, aș vrea să precizez că nu am nimic cu Dinu Mititeanu.

Îmi asum totodată o gură al naibii de păcătoasă, de care nu o dată mă rușinez... Dar nu am ce face - căci rîul care-mi duce personalitatea e prea puternic, pentru vîsla educației / politeței ce țin în mînă...

În paralel, sînt rarisime situațiile în care să mă jenez de argumentele mele.
Așa ceva nu reprezintă însă totul, între oameni - admite asta pînă și un nesociabil ca mine!

Dacă mă nimeresc pe la vot duminică

… păi ștampilez PSD. Asta, să-mi fie de experiență nouă - chestie care, înțeleg de la alții - atrage apetitul pentru noutăți.

Apoi, am dat ochi în broșuri electorale. Una a PNL n-avea altă treabă decît să arate pe 50% din întinderea ei că ce făcu ori face Pesedeul nu e bine, în vreme ce dumnealor, urmașii de Brătieni, se află ce nu s-a pomenit. În răstimp, ai lui Dragnea îmi par mai domoli, mai la locul lor. Și parcă învîrt mai puțină gargară (dacă, în așa materiale, flașnetele pot lipsi...).

O vota cu respectivii nu înseamnă nici declarație de amor, nici așteptare să respire ei de șaișpe ori pe minut, în locul meu. Ori ca laptele și mierea să nu mai curgă pe Șoseaua Berceni,.ci pe ulița mea din apropiere.

MUNTE. Apropo de lipsa-mi de apetit

…pentru relatări (le-aș zice) sociale, acum realizez că nici nea Nae Baticu nu se înghesuia la așa ceva. El are articolele din Buletinul Alpin, apoi mărturisirile de mare sensibilitate din 'Amintirile unui alpinist', care i-au fost mai puțin discursuri urbi et orbi, cît vorbiri într-un cerc de apropiați.

Recunosc a sta și mai prost decît dumnealui la așa tip de deschidere.

O să mă întrebați nedumeriți, aici, c-atunci pentru cine moaș-mea vă turui pe-aici!? Păi. Mi-i o defulare, plus un drog. Apoi, și tot iluzie, mă legăm în ideea că rînduri precum acestea, adunate, vor fi privite altfel în viitorime..

Vanitate (între intimi, scrîntează), nu glumă...

.

Vă mărturisesc a exista situație și mai nasoală însă. De genul ăleia pățite de-un Eminescu.

Un timid ca el ca el a ajuns (post-mortem) moaște venerate, chit că din motive confecționate la greu - și fără să-l întrebe pre Luceafăr - de alții.

Oare cum arată ochii

… sufletul celor care strigau (și ei), la un 1990,. că tinerii cei curați vor îndrepta Țara (căci babalîcii momentului erau prea infestați de comunizm pentru a o face...)? Ziceți că e urît ce spun? Așa e, dar punem (totuși) de exercițiul de imaginație propus mai sus?

Mamă, și ce gogoși se scriau...

PS

Ziceți că-n Olimp e discuție mare, pe cine să puie Zeu al Cinismului? Pe Diogene, pe Costică Argetoianu ori pe-al lui Ordean?

„Ne-am întors cu mai mult de 27 de ani în urmă....

/.../ Duminică va fi votat dl. Soros. Este o hipnoză în masă", a constatat Cristian Tudor Popescu."

Gazetarul român, poate și cel de pe-afară au o problemă în a cerceta cauzele vreunei situații, iar finalmente să accepte acel lucru. Mai bine-l înjuri de mamă (eventual și majoritatea umană de sub soare) decît să-i ceri așa lucru. Adică explorare onestă a realității, urmată de acceptarea ei.

Ființa umană are nevoie însă ca de apă de exprimarea agresivității (bășcălia face parte din fenomen). Fără de care ar fi precum cada de la baie, cînd curge apa, iar noi ținem dopul pus. Dă pe-afară, inundă...

„Mesajul cel mai important pe care vreau să îl dau românilor

…este unul clar și simplu: mergeți la vot și nu lăsați pe altul să hotărască în locul vostru ce se întâmplă cu România noastră” (Klaus Iohannis)

Și dacă altul decide în locul meu, care e problema? Aștept o explicație, din partea cuiva care nu mai poate de grijă,că altul decide în locul meu.

De fapt, declarantul de mai sus mă manipulează, prin așa vorbe. El incită ceva din mine, dincolo de care (îndeobște) preia 'înțepatul' acțiunea - în sensul dorit de șmecher. Ultimul duce lucrurile doar pînă dai matale în bîlbîiala convenabilă lui. Dacă nu marșezi la tărășenie, manipulatorul nu are cum duce acțiunea mai departe. Are nevoie ca de apă, după vorba golanilor, să pui matale botul...

Tot pe acolo: *„Mergeţi la vot pentru copiii şi nepoţii dumneavoastră!”*

MUNTE. „Ne vorbeste despre carte

despre inceputul mersului pe munte , despre cum a urcat pe munti cu respect si dragoste , nu i-a cucerit asa spune dansul ...”

Îmi mențin părerea. Cînd, ca împătimit de munte, ai nevoie a scrie așa ceva - că i-ai urcat cu respect și dragoste - intră în scenă nevoia de afecțiune care încearcă (și reușește) a se drege captînd interesul celor care ori n-au suit pe munte, ori merg, însă stilul social de comunicare li-i mai puternic decît ceea ce simt realmente în drumurile lor alpine.

„Câteva zeci de studenţi stau la cozi

… vineri, la casele de bilete din Gara de Nord din Capitală, pentru a-şi lua călătoriile dus-întors gratuite spre localităţile de domiciliu, oferite de Guvern pentru ca aceştia să poată vota la alegerile parlamentare de duminică. Bravo !”

Cam țîțîie fundul cuiva - pe numele-i Stăpînire - cum că n-o va mai lua lumea și altfel în seamă, decît ca opresor. Poate sar un pic peste cal, și nifilist, cu așa vorbă, dar oleacă de adevăr o poseda...

În categoria de-aici aș plasa și cimentul de rrromânism pus (de cîțiva ani) pe la găurile construcției statale. La ultima chestiune, nu știu cît sînt găuri, și cît multă teamă, de ceea ce-s văzute drept posibile mari-mari belele: migrația non-europenilor spre Vechiul continent, hemoragia cetățenilor României la muncă în Vest, natalitatea scăzută, poate și altele.

Altminteri, demersul din urmă îmi pare unul dorind să cîrpească, nu vreun proiect a la longue de dres problema. Probabil ultima chestie nici nu e posibilă, dar ăn paralel ni-i tare drag a vieții în Olimp, nouă stăpînilor.

Că veni vorba, dl Remus Cernea candidează independent. Bănui că e urît să cazi de sus, după ce-ai gustat dulceața de ales al poporului. Chestia e valabilă și la dl Toader Paleologu, chit că

acesta are mai multe șanse la o salvatoare (sufletește) rămînere sub reflectoare sociale (căci sînt destui snobi prin jur).

„Eu nu am nimic cu Soroş…

…Încă nu a făcut nici-un rău României...”

Dacă stai să te gîndești, așa vorbă - cu făcutul rău - e de copil. Care ascunde în spatele formulei disconfortul și mai mare, că viața e cum e. Adică nu neapărat comodă, iar în paralel nu prea gestionabilă de către noi, mai ales la nivelul celor ce sosesc unei țări.

Cînd, în istorie, cineva a făcut un rău României? Eu cred că nimeni, niciodată. Pur și simplu, la un moment dat o sumă a situațiilor, a forțelor din jur a făcut să devină alții mai puternici. Iar aceștia aflîndu-se oameni, au căutat a lua cît mai mult de la noi.

În context, nu mi-aș face iluzii că noi ne-am comportat altfel. Cînd am putut lua Cadrilater nu chiar meritat (putem trece și Dobrogea în categoria asta), n-am ezitat prea tare. Nici Transnistriei nu i-am zis *pas*, în WW II. Iar la vremea negocierilor de intrare în Primul război, dacă tot i-am prins pe antantiști la strîmtoare, am vrut tot Banatul, pînă la un pas de Belgrad.

„Chiar şi neparticiparea la vot

…e o alegere cu consecinţe, întrucât minoritatea decide pentru majoritate, a declarat Dacian Cioloş într-un interviu acordat vloggerului Mikey Haş.”

Domnule Cioloș, dacă minoritatea decide pentru mine, neparticipantul, păi e treaba mea, nu a dumitale. Deci - aflu acum - mătăluță nu mai dormi noaptea de grija chestiei cu minoritatea care decide șcl. Frumos.

> Legat de Mickey Has, parcă n-aș lua în serios un tip cu-așa nume (fie și de scenă).

Altminteri, am impresia că astă campanie pro-vot (mai vizibilă pe culoarul Dreptei, deci pro-occidental) dorește și să limiteze proporțiile viitoarei înfrîngeri...
Și implicit să crească șansele de-a pune bețe în roate (eventual răsturna, pe consacrat stil iohannistic) puterea mai puțin pro-vestică ce se va instala la debutul anului viitor.

Încă n-am aflat, de ce trebuie să mă jenez

… a diviniza chiloțeii doamnei partenere, după ce-i scot din balsamul mașinii de spălat, respectiv îi văz uscați pe suportul de profil. În paralel, multă lume se miră de ce nu-i merge bine în ale amorului.

Pentru că am puțină lume destupată din jur, de la care să primesc sfaturi la fel, mă ponderez eu însumi la așa extaz.

Nu, prudența nu-mi vine de la povești mult vehiculate în soțietate în caz de pasămite excese, ci de la niște scrise Argetoianu. pe care altminteri nu le știu de ieri de alaltăieri. Nea Costică avea o pornire nițel explorabilă pe-acei contemporani, care se aflau „cu ochii după fetițe”. Prin asta înțelegîndu-se, cred, tinere femei. Nu o dată, memorialistul reîntîlnind acei focoși cinquagenari după niște ani, cînd se prezentau ca niște gagarisiți perfecți. Prin urmare, e de privit la așa scrise (în cazul autorelui lor), apoi de meditat la ceasul cînd m-o întreba careva, ajutîndu-mă să-mi ridic bastonul căzut: „Și cum era, domnu O., cu acei chiloței?”

Aici glumesc un pic, cu ticăloșenia-mi intelectuală dintotdeauna. Căci îs atent și la centenarii momentului, un Șora ori un Djuvara, care li-i cheia longevivității. Se înțelege că acea cheie nu scutește de avatarurile - greu suportate de hîrtie ori de tastatură - ale ultimelor două-cinci decenii din existența matusalemicilor.

.

PS

A putea privi fascinat lenjeria unei doamne, în lipsa acesteia, e semn (dacă nu ne-a dat timiditatea gata de tot) că și pe ea o vei sorbi din ochi la fel, ajunsă în preajmă-ți. Chestie care dă tare bine femeilor normale - Doamne T. ori ba.

Citeam undeva că multor doamne le-ar prinde bine să fie învălite în privirea pe care îndeobște bărbații educați o rezervă doar revistelor sexy și doar cînd sînt singuri în baie. Of, regulile sociale...

Sărind oarecum de la una la alta, o să-mi spuneți aici că ar fi mai rău fără ele. Nu aș duce discuția în așa prăpăstii, doar aș puncta că deseori societatea rămîne în urma timpului pe care îl străbate.

PS2

N-am ilustrat aici cu imagine a chiloților care deschiseră articolul, căci am găsit arhisuficient un ciocan la un car de oale.

Nu-mi pleacă mintea deloc

…de la o licență, aceea de-a respecta muntele. Ea sună frumos, dar identific acolo nu tocmai bune (chit că le îmbrățișează un 90% din onor popor). E comoditate acolo, e prostie, e parșivenie (chestii în sine altminteri surori...) Prostie în sensul de a nu cerceta, a nu cunoaște nițel mai amplu un subiect/ realitatea.

Altminteri, noțiunea se află în ograda noțiunilor sfinte. Și de la al căror vehiculator ai mari probleme, dacă te-apuci a solicita detalii (iar în ochii matale fiind depistabil nu chiar tembelism).

Poți întreba, la cestiune, cum e aia să nu respecți muntele. Iar de-aici, de la astă întrebare de strengar, îmi vine ideea că acele judecăți au la bază - absolut întîmplător - un cod de apreciere stabilit de domnul cu vorbele mari. Și legat de care nici nu a cerut părerea altora, nici nu are de gînd.

Se află plină lumea cu dătători de sfaturi

De pildă, de ce să nu-l votezi pe Dragnea. Bănui că e acolo o sublimare (am zis bine?) a dorinței primitive de-a controla, de-a stăpîni și exploata pe altul.

PS
La scurtă vreme, descopăr în fina revistă 22...: „*Scriitorul Ion Vianu: Votati USR. Este motorul pentru o reformă structurală a statului*”
Stimate, cînd oi veni eu a-ți da sfaturi ce să ștampilezi pe buletinul de vot, să sosești și dumneata pe la mine, cu îndemnuri de-acel tip. Pînă atunci, nu.
În rest, nu realizez exact cît e parșivenie și cît prostie în ideea cu reformarea statului, din textul dlui Vianu. Cel puțin de pe la Cuza se reformează Statu', și *ever* va fi de lucru acolo.

PS2
Tot pe acolo: *„Cine deblochează România?”.*
Păi dumneavoastră, adică acei vanitoși care o văd blocată. Eu unul n-am simțit așa blocaj, ci doar mers al Vieții - chestie care întîmplător e mai tare decît noi.

În același spirit, undeva pe Fb*: „Dragilor, nu facem politică doar vă rugăm sa nu uitați de spiritul civic! ”* Am față de om care servește așa povești, cu spiritu civic?
Altminteri, cînd a stabilit careva regulile spiritului civic, mi-a cerut și mie părerea ta?
Iar dacă nu, am dreptul a nu le lua pe nemestecate producțiunea?

Îndemnurile de tipul acesta

…mă duc cu gîndul la supușenia socială. Care ne face a vehicula interesele Societății unde viețuim.

Îmbrățișarea acelui cod de valori îmi pare a se fi făcut cîndva pe două căi (un doctorat mic poate e de dat aici, de către ăia care au urmat o facultate...) Una s-a aflat sub imperiul fricii, că dacă te supui respectivelor, vine sfîrșitul lumii personale. A doua ține de speranța, risipitoare de angoase existențiale, că dacă facem frumos celor mai puternici se va lăsa cîndva cu Eden.

PS1

Mie nu-mi pasă. E ceva urît, să nu-ți pese?

Ce chestie! La așa vorbă magică, recte amenințarea cu declararea că nu-ți pasă, ținta umană o și ia razna, îngrozită de perspectivă.

PS2

„Bușteni am nevoie de tine! VINO LA VOT DUMINICĂ 11 DECEMBRIE!”

E de bon ton să chemi lumea la vot. Însă. Dacă la vot ies 10% dintre compatrioți (pardon, dintre 'români'!), cum va arăta capătul de țară ulterior?

Ziceți că nu-mi vor sosi curînd lămuriri, din partea celui citat?

Tudor Chirilă îşi doreşte

…ca tinerii să schimbe România ieşind la vot: *„Hai să aflăm odată cum e cu ţara asta, să nu mai decidă pentru noi o minoritate“*

Ca părere a mea, dl Chirilă poate dori în continuare - ca tinerii să schimbe România. Eventual, să ne dea detalii peste vreo 20 ani, cum s-a isprăvit glorioasa campanie. Legat de care, noi care cetit-am istorie - , n-am aflat echivalent în trecut. E vorba de tineri a fi putut schimba ceva după vrere, altminteri pastile ca acestea fiind vînturate mult în 1990, iar anterior la vremea șantierelor Bumbești-Livezeni - totul în sine pe ideea discretă „Scoală-te tu, ca să mă așez eu”..

Privind citatul, îi admir totodată logica, mai exact a dorinței de-'a afla odată cum e cu țara asta', via vot. În restul timpului bănui că mijloacele personale de explorare îi interzic asemenea cercetare.

În context, m-ar fi mirat alt gen de grăiri ale dlui Chirilă, cel posesor de privire atît de echilibrată, de înțeleaptă...

Again

„Tudor Chirilă îşi doreşte ca tinerii să schimbe România ieşind la vot:..”

Mă voi trăda aici - admit! - de scîrbos elitist. Căci văd vorbe ca astea citate ca destinate troglodiților. Numai ei își pot închipui că tinerii vor ieși în bloc la vot, iar apoi - tot așa, in corpore - vor schimba România (se înțelege că în direcția perfecțiunii / a Edenului!).

.

Astea (e vorba de pastilele citate) se află producțiuni de zmecher. Care fac bine atît autorelui, cît și publicului ejusdem farinae moralicește.

.

Nota bene.

Elitiștii au parte de-aceeași suferință în viață (dacă nu mai multă) , în raport cu neelitiștii.

.

Tudor Chirilă își dorește ca tinerii să schimbe România ieșind la vot: „Hai să aflăm odată cum e cu țara asta, să nu mai decidă pentru noi o minoritate“ VIDEO

ADEVARUL.RO | DE ALEXANDRA CONSTANDA

De la o vreme

…îmi comentează (negativ) mai puțini aiurelile de pe aici. Bănui c-a intervenit o chestie mică (altminteri cantitatea de durere existențială rămînînd subsemnatului la același înalt nivel). Interlocutorul deranjat de scrisele-mi realizează că-i lipsește aliatul care i se crează în noi, cînd sîntem înțepați cu una ori alta.

Preopinentul, la poale de Carpați barim, are nevoie de două chestii. De satisfacția de-a te vedea iritat / rănit. Respectiv de zăpăceala pe care o induc aceleași jigniri ori afirmații nedrepte, și care te împiedică a-i replica elaborat (chestie care-i poate fi mai dureroasă decît banala jignire, ultima avînd avantajul de a-i furniza și energie reactivă).

„Ateu nenorocit!”

Mircea Ordean:

” Zi și mie, să nu mor prost, ce e naspa în a fi ateu. În rest, de-ăștia ca tine, eu pap 20 la micul dejun - întru polemică.

A păpa întru polemică înseamnă a înțepa atît de bine unde trebuie,încăt să de ducă acela împușcat. Zău că mă pricep la treaba cu pricina. Altele nu știu în viață, aflîndu-mă un moș ratat ce nu s-a pomenit.”

MUNTE. Spune cineva:

„Este ziua ta, la mulți ani, munte drag !” (e vorba de Piatra Craiului)

Mie mi-a unuia trecut, așa patimă. Zic asta și pentru a spune că vreun abandon poate izbi, deodată, în viață. Altminteri - și chit că mi-am făcut socoteli, a executa pe munte la un 65 aia ori aia - nu am simțit nevoia a oferi muntelui declarații de dragoste eternă.

Personal, cred că abandonul de munte e un semn bun (dacă nu m-oi lăuda eu...). În sensul că ești gata pentru adaptare la o situație nouă (și de neevitat) pe care ți-o aduce viața, la un moment dat.

PS1

N-am tras declarații muntelui drag - nici mie, iar altora cu atît mai puțin. Probabil, și vorba aceea, am ținut plăcerea doar în jurul inimii personale.

În paralel, și privind între alții la Dinu Mititeanu ori la Zsolt Torok, înțeleg perfect tehnică spălării de-o mînă pe alta, iar ambele tratînd obrazul. În sensul că servind altuia ce-i prinde bine (de pildă, vorbiri minunate de munte, la care adrisantului îi pică din senin și lui plăcere) vine și oarece răsplată,plus că poți face echipă cu unul ori alta. Fie și bazată, să am pardon, cam pe fals (nu zic ultima treabă cu dispreț moral!),

PS2

Sînt curios, apropo de acuzații de aiureală-și-atît pe care un Mihai Ogrinji (cel de la 'România Pitorească') le aduce scriselor mele, de aici ori de-aiurea.

Pînă la urmă, rînduri precum cele de aici vor fi considerat a fi adus plus-valoare, față de clasicele de prin jur?

Oare și generația interbelică

…ce-asculta „Pe boltă cînd apare luna”...

> Atenție, la 25 de ani ai ei,nu la senectute, cum sîntem tentați acrede azi, la auz de așa ceva ori de romanțe)

.. s-a simțit eternă? Simt că da. Și-a bătut capul cu alegeri de la 1870 cît își bate cea de azi cu scrutinul din toamna 1933. Bănui că urmașii, la un 2100, vor trata la fel lucrurile.

Îs eu rău, punctînd astea? Poate. Dar mă uit în jur și nu văd să dea pe careva bunătatea afară din casă.

În context, privesc de pildă la titlul alăturat ziselor unei gușterițe clasa întîi. Sună așa: ”*Oana Pellea starneste furia PSD: „Exista un om care mi-a redat increderea in VIITORUL acestei tari. Este Dacian Ciolos. Nu mai vreau sa fiu furata”*

Îs acolo toate ingredientele mitocăniei (naturelului?) omenești/omenesc. Inclusiv în privința fizionomiei aranjate de sanchi, în imaginea însoțitoare...

Cred

Că cine jonglează cu formule precum (dor de) „Justiție curată”, se află pramatie. Și pe care-l doare drept în cot de valorile fluturate.

Astă idee o cred valabilă inclusiv dnei Mungiu și ciracilor săi - cei dornici de-o Românie curată...

Scăpat de urmărirea penală cerută de DIICOT, Varujan Vosganian încearcă al șaptelea mandat de parlamentar | Initiativa pentru o Justitie Curata

JUSTITIECURATA.RO

„Iti scriu tie, tanarului revoltat de coruptia care ucide

…scepticului vesnic nehotarat, cinicului scarbit de politica. Acum un an si ceva ai maturat in strada un guvern arogant, sfidator si ai trimis vechile partide pe tusa...” Etc.

.

Domnule Tapalagă, Le ai cu mîncatul de borș, nu te joci.. Vorbele dumitale, chit că jonglează la greu cu măreții, îs un simplu mod de-a cîștiga material de pe urma poamelor care țipau după Colectiv.

De ce le spun poame (umane), acelora? Dacă m-apuc de argumentație, nu termin pînă diseară!

Ai terminat ce ai inceput dupa Colectiv?

Iti scriu tie, tanarului revoltat de coruptia care ucide, scepticului vesnic nehotarat, cinicului scarbit de politica. Acum un an si ceva ai maturat in strada un guvern...

Apropo

…de ce scriam în ultimul meu post despre dl Dan Tapalagă, pot fi acuzat de răutate.
În același timp, dacă m-apuc a-i lua apărarea,a fi înțelegător cu dînsul - cred că se lasă cu afirmații și mai dureroase, pentru dînsul, partizani cît și simpli cititori.

Iar apare la deschiderea filei Facebook

o tărășenie, cum că e timpul să votăm. Ba ne și arată pare-se, pornind de la domiciliul pe care l-am declara, unde ni-i secția de care aparținem. Așa demers mă lecuiește de vreun dor votare!
Campania îmi aduce aminte, cu oarecare nuanțe, de copiii născuți la șapte luni ori scoși cu forcepsul. 'Sarcina' nefiind la locu-i... Înțeleg că destui vor a supraviețui (tata Statul fiind în cap) copilul din burtă, chit că anterior nu s-au strofocat prea tare cu acel plod...

Dl Cioloș începe a le avea cu panglicile...: *"#EuVotezDecid"*

Păi. La ce a decis, în 2008 votul, cînd vreme a sosit o pală a realității mondiale (e vorba de Criză) să i fost-am duși în cu totul ală direcție?
Ziceți că văd eu lucrurile în negru? Poate. Dar stați dvs cu iluzii goale-n brațe, și vorbim mai încolo care-i mai negru la meclă.

Am o părere proastă

…despre echilibrul meu sufletesc. Dar tot mă bucur că nu-s la stadiul a mă drege doar prin salvarea României, de către cutare ori cutare politician.

Întreb retoric.

Oare de ce formularea 'românii" e încurajată în defavoarea celei de 'cetățenii români / ai României'?
Pe de o parte, acea formulare defavorizează cetățenii țării de altă naționalitate. Apoi, umple o 'gaură' în echilibrul psihic al majorității. De care nu a avut nevoie în trecut - de unde miros că gaura cu pricina e relativ nouă. Tărășenia poate fi explicată, din ce provine.
Oricum, intervenția autorităților în sădirea mentală (în... cetățeni) a ideii mi-i vizibilă.

Prostie

…este si sa nu verificam daca A.E. spus-a realmente vorba aia.
Este drept că așa cercetare poate risipi multe iluzii frumoase..

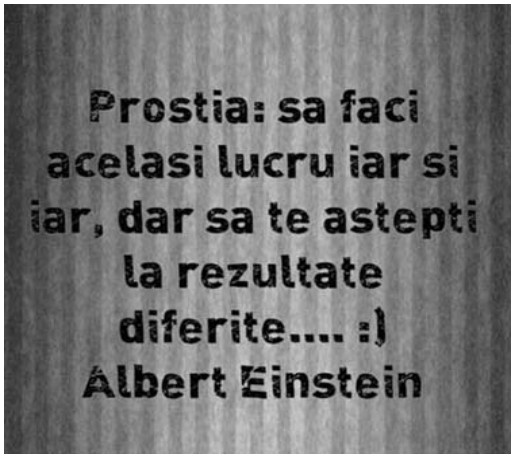

Alegerile s-au încheiat

Poate-i de privit acum fenomenul (mult laudat) Colectiv si prin prisma ca - electoral - nu s-a marșat cam deloc la poveștile animatorilor de-acolo.

Legat barim de cei care au ajuns la vot, nema dor de schimbat clasa politică (altminteri o mare gogoașă demagogică)!

E tare plăcut

…- pentru sufletul cuiva - să i se spună că a avut / are dreptate...

Vot decembrie 2016.

Într-un fel e fascinant să realizezi că nu-ți cunoști compatrioții.

În același timp, și legat de atitudinea lumii bune românești (care-n ultima vreme votează USR), îți vine în minte o zisă din „Răscoala” rebreniană: „Dumneavoastră nu cunoașteți țăranul român!”...

Se face mult caz de 'penali'.

Asemenea lamentări trădînd însă - prin ton - că nu grija pentru corectitudine se află în spatele dezacordului cu acea persoană condamnată. Pur și simplu este o ocazie de vărsat fiere.

Legat de dl Dragnea. Mi-e greu să nu observ că, dacă vîntul istoriei bătea în altă direcție, cădeau alții sub sabia justiției cea mult imparțială. Parafrazînd pe dr Petru Groza, învățăm noi - mai marii de la un moment dat - Justiția pe cine să iubească.

Din partea mea, l-aș lăsa liniștit pe dl Dragnea să fie prim-ministru. Trec aici peste faptul că l-a votat jumătate din populația acestei țări - și-o fi și-asta un semnal. Dacă nu s-o descurca, îl va sancționa electoratul, dacă nu propriul partid.

Ziceți că va duce țara de rîpă? Mm, n-aș băga mîna în foc...

PS

N-am idee dacă nu-i o imprudență măricică din partea președintelui Iohannis, a se plînge de cazierul altora. Nu se știe niciodată cu ce se poate alege taciturnul sibian la o schimbare de regim. Chiar degeaba nu o fi ieșim fum legat de proprietățile sale.

Momente neplăcute

Acelea în care-ți descoperi din limite.
.Și mai proaste: Cînd dai de felii din acela care ești cu adevărat.

Nu mă aflu simpatizant de idei comuniste

…ori măcar socialiste (în rest, ultimelor le dau voie liniștit a exista sub soare). Dar mi-am reamintit ieri de ziua 13 decembrie 1918. Cu o manifestație - poate nu chiar pașnică - la care autoritățile au răspuns cu gloanțe, în Piața Teatului din București.

Se află interesant că se vorbește mult de Marea Unire de la Alba Iulia, nu și de atmosfera momentului, prin România reîntregită. Nu va sta Pămîntul în loc la așa optică, dar nu-mi plac oamenii care judecă părtinitor. Precum lăudătorii de 1 Decembrie. Le intuiesc al lor chip, ba și sufletul.

Corect: Simț enorm (probabil doar în anumite direcții).

Spune cineva, ironic

„Nu știu de ce insistăm cu moftul ăsta că premierul desemnat nu trebuie fie condamnat penal. ”

În context, eu cred că un condamnat și-a plătit - prin acea pedeapsă - greșeala. A duce lucrurile într-o pedepasă perpetuă îmi aduce aminte de ultimatumul URSS din 1940, care ne lua forever Bucovina de Nord, pentru ocuparea vreme de 22 ani a Basarabiei (nedreaptă, ziceau ei).

Pe de altă parte, mi-i clar mai mult ca niciodată că o revoltă de penalitatea altuia ascunde altele deranjate prin noi, nu vreun mare cod moral. În cazul acestui autor, o amenințare a infantilei dorințe de a fi cel mai puternic, în lume. Prin adînc avem și chestia asta.

Sînt curios

Ăștia care urăsc stăruitor, au făcut-o prima dată față de propriii părinți?

Sună frumos

… dar Nea Iancu avea însă o problemă în a respecta realitatea. Totodată, servea cetitoriului ce voia acesta să audă. Căci altfel nu-i mai sosea leafa de la gazetă (iar apoi de la posteritate).

Știu că fierea (aia personală!) o să mă ucidă, dar tot nu mi se pare serios pasajul / articolul. Mi se pare doar omenesc.

TVR1 reproduce un clip cu Ion Rațiu

„Pe 17 mai 1990 […] în campania electorală pentru Presedinţia României, Ion Raţiu definea democraţia: „Democraţia înseamnă o înţelegere că omul este în centrul societăţii şi toate instituţiile se învârt în jurul lui". Îi alătură niște zise ale acestuia despre democrație (chit că, de la flutura idealisme și a le pune nițel în practică e distanță mare, mai ales cînd apostolul acela se ală om).

Mi-a fugit minte ala la Jurnalul lui Rațiu legat de ultimul său deceniu de viață (cel de după revenirea în România). Multe situații din acel op mi se pare (mie unuia barim) infinit mai interesante, mai pline de viață decît brașoavele despre democrație.

PS

Și acum am în ochi pasul alert (și deloc forțat) în care I. Rațiu suia scările către redacția „Cotidianului", la 81 ani... Cînd i-a fost scris însă, peste nici doi ani... La acea etate, e de ajuns s se strica o singură rotiță...

„Majoritatea tace şi îşi vede de ale ei

… fără să-şi dea seama că, în acest mod, lasă pe seama copiilor grija de a repara o societate care s-a stricat profund într-o tranziţie şuie. Ei, adulţii de azi, „îşi văd de ale lor" cu gîndul că au copii de crescut şi-atunci nu e cazul „să se pună cu sistemul".

Înțeleg că d. Vasilescu e profesor universitar. Dincolo de acea onorantă calitate însă, îmi pare a fi om. Mai exact, dacă scrie la gazetă o face pe tipicul omenesc. Care vede doar în prezent, iar în paralel vrea a trezi frici.

La fel precum modul reproșat azi de d. Vasilescu, cum că lasăm copiilor în cîrcă etc, s-au purtat și înaintașii noștri - părinți, bunici etc. Și ei, supraviețuind cum au putut, ne-au lăsat o lume - zice-se - șuie.

La chestiune, mi se pare un pic neserios (dar gazetărește și uman) să socotești doar în funcție de intervalul care-ți convine. Și anume ultimii 27 ani. Nici 7, nici 107. Ci exact cum ne prinde nouă bine în discursul de picat bine - la cititorii noștri.

Cît de mare-i diferența

…între dezinvoltura-mi de pe net, și nesiguranța acută din viața de zi cu zi, de pildă la jobul unde cu onor ucenicesc.

Oare tata Caragiale cum era, în diurnele-i?

Probabil destins. Cu prețul a multe-multe țigări pe zi, ce-i drept.

Ce chestie... -S atîtea unghiuri în care nu fu cercetată realitatea!

Se înțelege că așa explorare în plus e utilă Omenirii precum frecția la picior lemn, dar tot îmi fuge mintea spre așa unghiuri...

Judec în răspăr cu majoritatea semenilor.

Dar.
Cînd cineva debutează cu întîia frază de aici, la restul articolului nu mă mai obosesc a privi.

ROMÂNIA

Utilitatea demnității

Cum ajung românii și furați și cu demnitatea luată? E chestie de gene, cum cred unii? Sau, mai degrabă, cum cred eu, de cultură și cutumă? Ajută introspecția. Memoria. Și poate o privire peste gard, la nemți.

Demnitate... Pas de clădește ceva pe-așa formă foarte mare!
Vorba în cauză mai are o însușire. E clădită de șmecheri intenționat, pentru a nu te apucă să-i vezi fisuri ori nemernicie. Ea e umflată,tocmai pentru a cădea lat în fața-i. După aceea va veni un domn care te va face la buzunare.

PS
„Demnitatea nu cunoaşte utilitate. Paradoxal însă, a nu o cultiva chiar şi când pare contraproductivă, înseamnă a pierde până la urmă pe toate planurile."
Nu-i mai sănătos să mă lași pe mine a fi nedemn, iar la urmă să mă întrebi cum îmi fu? Altminteri ți-ar fi, domnule Iancu, o experiență la fără frecvență, motiv pentru care nu-i frumos a scrie asupra ei...

Cu cît o vorbă e mai mare

… cu atît are mai puțină legătură cu realitatea. Poate cu înșelăciunea să aibă multă, ori măcar cu dorul nostru de-a ne iluziona. Ideea asta, dospită ieri prin urbe, mi-a revenit azi la scrisa articlerului DW despre Meșterul Manole. *„Reşuta în paradigma meşterului Manole devine fatalitate cât timp ..."*
Tot ieri, un tînăr îmi dădea pe la nas cu o vorbă a lui C. Noica, despre nu știu ce al sufletului românesc (altminteri formula dădea gata trei bodegi odată). La care mie mi-a fugit mintea la anul 1812, unde numai un fleac (mai exact graba țarului Alexandru de-a se pregăti pentru iminenta invazie napoleoniană) a făcut ca rușii să nu primească toată Moldova.
Dacătele - și chit că istoria nu se scrie în așa cheie - o luau, să te ții Unire de la 1859.
Cît și Noica însăilînd savant apoi, pentru tabloidiștii cu pretenții.

„Demnitatea e, după Kant, dincolo de valori”

Nu l-am citit pe dl Immanuel.
Dar dacă el zis-a realmente ca aici. e nițel de rîs.
.
Ori măcar de privit pe cîmp matematic.
.
Adică ai de înmulțit cu zero, eventual cu zero la pătrat.
.
Altfel nu izbutesc a privi noțiunile 'demnitate' și 'valori'.
.
Se înțelege că n-o să mă cheme nimeni a conferenția despre așa ceva, e ca și cum ai accepta ca diavolul să-ți vorbească despre cheia înțelepciunii.
Asta, chiar dacă - acceptați ideea - el ar poseda-o realmente.

Made for minds.

ROMÂNIA

Utilitatea demnității

Cum ajung românii și furați și cu demnitatea luată? E chestie de gene, cum cred unii? Sau.

iscriminarea stupidă și superbia nu s-au pedepsit, ci s-au răsplătit veacuri la rând, o astfel de titudine indică nu doar adecvarea la modernitate, ci și o demnitate incontestabilă. Ea semnalizează derența la valori. Dar toate aceste virtuți se uită rapid. Pentru că Cioloș, vai, nu s-a înscris în PNL. au fiindcă i-a acordat salariul gras pe care-l revendică Patriarhul. Demnitatea e, după Kant, dincolo e valori. Dar nu și dincolo de morală. Fapt e că, unde nu există demnitate și memorie autentică, nu e poate construi nimic durabil. In schimb, se cuibărește dezumanizarea. Oamenii care se lasă tratați

Demnitatea nu cunoaște utilitate. Paradoxal însă, a nu o cultiva chiar și când pare contraproductivă, înseamnă a pierde până la urmă pe toate planurile.

Autor: Petre M. Iancu

Pentru a sta cît de cît cimentată, dumneaei Societatea are nevoie a servi supușilor ideea de sfințenie,. cît și de continuitate/perenitate (adică exact ce lipsește muritorului).
O să te trezești cu strada X-ulescu ori cu Valoarea Y, chit că primul numai perfect nu fu, iar a doua idem în ale scaunului la cap („Da, domnu Ordean, da' noi avem nevoie de scaun la inimă, la angoasă.. Nu ne spune că nu știi ce e aia, angoasă !?”)
Apoi, Dumneaei n-o să privească alde cartezian vreun Kant ori chiar un Descartes, ci o să-i ție în continuare în marele osuar la Valorilor.
..
Am arătat în cazul vorbei lui Kant despre valori și demnitate, că ceva nu e în regulă... Dar pot paria că și altele scîrțîie, în opera dumnealui. Ceea ce-i absolut normal, pentru că dumnealui

konigsbergianul scrise pentru altă epocă (pastilele despre sistemele filosofice rog a fi lăsate pentru alții, mai fraieruți...)

Doamna Societate însă, pentru a da senzație muritorului că Ea se află altfel (adică un Dumnezeu oleacă mai mic), își trece în cont ceea ce i-ar aduce respectul celui lipsit de-așa ceva. Adică oarece dumnezeire plus nemurire.

Să mă iertați

…dacă azi scriu un pic mai mult, căci de mîine îmi va reveni starea de găină (pardon, cocoș) fricos, inclusiv de umbra penelor lui.

E interesantă - dar nu de mirare - prestanța junilor condeieri ai momentului. Am sesizat-o la Adevărul, dar mai ales la Republica.ro - chit că plaja e inevitabil nesfîrșită. Oamenii-s dărăciți la școala corporatistă. Unde zîmbești amabil, frumos (altfel te ia dracul, ori măcar nu mai pică bai destui) Agresivitatea prin rărunchi li-i însă, inevitabil, aceeași. Și de neoprit, așa că rîmâne doar hina care îi va fi pusă, aceleași animalități.

Mă uit la poza fratelui de aici. Ce frumos zîmbește el...

Mă întrebați da' io, al lui Ordean, cum zîmbesc? Cum privesc? Nu la fel de fals, de cu testicole strînse?

Aaah! M-ați prins! Uite poza mea e de-acum patru ani (Slănic-Prahova, parcă, și cu maillot proletar), dar nu strică două ciocane la un car psihanalitic cu oale ...

Pomeneam adineauri de psihanaliză

Iar în paralel mărturiseam cuiva cum e planurile de autoeducație (ale mele) din tinerețe.

Azi am sentimentul lui a mă fi zbătut degeaba. Iar totul fiind doar din zona unui fabricat personal de iluzii. Că se va trece vreodată edenistic peste ale vieții (bașca - la nivel inconștient - dobîndită nemurirea).

Ca linie trasă la 60 ani. Vanitatea mă face a crede că era mai rău fără un curățat - fie și via iluzii psihologice - grajdul Augias care ne însoțește existența. Realizez însă că un ceva la care pricepem că totul fu degeaba tot sosește la urmă.

O să ziceți aici că nu-s întîiul terminat/dezamăgit de Viață care grăiește așa ceva. Dddaaaa.. Însă o spun la vremea cînd nu-s chioar isprăvit de Dumneaei - adică de trecerea pe sub Soare... Asta o face (mă mint) ca un credit favorabil pentru acea epocă.

Altminteri, mai vorbim atunci.

Să lăsăm filozofiile (eu scriu cu z...)

… și să trecem la chestii mai serioase.

O fetiță răzgîiată un metrou. Un tînăr - să fi avut vreo 22-24 ani - s-a nimerit prin preajmă nu doar c-un fes și-o barbă Moș Crăciun în bagaj job, dar și cu spirit... Se echipează pe șest cu ele, apoi (după ce parcurge jumătate de vagon) se înființează în fața domnișoarei.

După ce pleacă, juna rămîne ca-n ultima pază..

Tare frumos... Și felie de viață, cred eu.

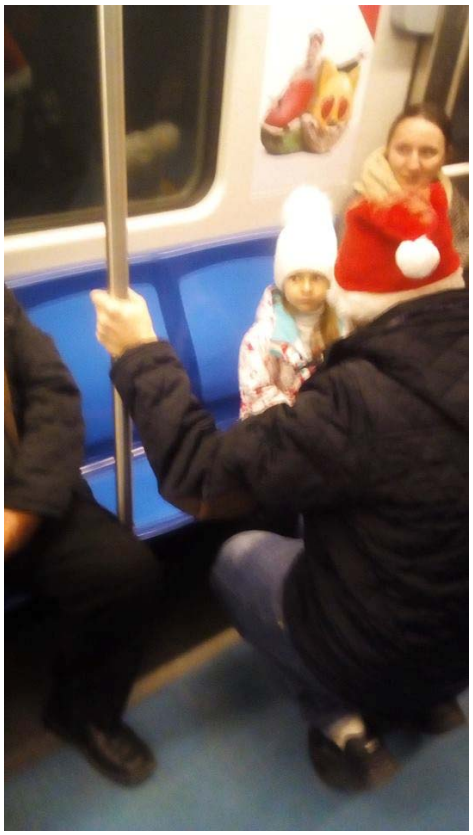

*

Altă chestie serioasă.

Magazinul IKEA. Foarte tînără domnișoară descifrînd era digitală-la-pătrat (aia simplă fu la vremea lui Wolfenstein în Ms-Dos).

Despre duduca ce-alerga după mama, a veni cu telefon-foto să-i execute poză cu Milka, într-un hipermarket oarecare, păi v-am vorbit zilele trecute. Păi ce credeați, păcatele mele? Că filozofii adînci și negre, se fac pe burta goală?? Nuuu... E nevoie de pansamente stomacale, prin gustat așa fleacuri minunate... Altfel dăm în ulcer (accent pe 'u')!

PS
Mersul prin IKEA cred că face cît un pumn de-antidepresive.

„Fapt e că, unde nu există demnitate şi memorie autentică

… nu se poate construi nimic durabil.”

Pomeneam recent despre înmulțirea cu zero la pătrat (ori cub). În citatul de mai sus tot așa e.

Parcă T. Mazilu spunea undeva că alde conștientul (aș adăuga școlitul) e simplă marionetă a adîncului... Mi-e teamă că nu se înșela. Tipul de-aici se înfoaie el culturalicește, dar dar persuasiunea și-o clădește tot de tabloid. Demnitate autentică...

Asta ca aritmetică a formulării.

În rest, aștept autorele a-mi mărturisi dacă memoria (autentică...) nu-i întîmplător una care-i prinde dumnealui al naibii de bine... Și asupra căreia nu s-ar arunca să detalieze nici să-l pici cu ceară!

PS
Don't forget. Oameni fini ca acest autor, ca acel post de radio nu servesc rubrică de comentarii... Aș spune atitudinii lor *sindromul Toader Paleologu*:

Visez că s-a spart o țeavă cu apă

…la vecinul V., care stă deasupra.

Udătura rezultată nu mi-i tocmai comodă, așa că pornesc spre acela, de felu-i un monument de vehemență animalică. Nu prea am ghes, căci ne aflăm en froid. Paradoxal, vecinul (la a cărui ușă ajung finalmente - în vis…) e în toane bune.

Bănui că prin așa vis e semnalizată o defulare a animalicului personal (al meu), care urmează a se produce curînd.

Mă bucur nițel (și presupunînd că intuiesc adevărul de prin adînc) că acel primitivism personal e totuși amabil, în situația de față barim...

Raluca Turcan (președinte interimar al liberalilor)

…" PNL a discutat cu Tăriceanu dar nu i-a oferit nimeni conducerea partidului..."

Am impresia că d. Tăriceanu și-a făcut dovada forței politice abia după ce a plecat din PNL. Pînă atunci fusese un copil răsfățat al partidului Brătienilor. Unul - adaptînd vorba la domeniu - de bani gata. Abia de cînd a devenit proscris Dreptei clasice a dovedit mai mult sînge în instalație.

Asta-i strict opinia mea. În rest nu am apetit pentru a vota curînd pentru ALDE.

Legea din 2001

… (care interzice accesul în guvern al persoanelor condamnate penal) și Liviu Dragnea.

Dincolo de toate poveștile, de toate inflamările eu văd în tam-tam-ul cu penalii șcl o mare teamă. Că un guvern PSD va funcționa bine (funcție de interesele acestuia), cu L.D. ca prim-ministru.

„Mi-l amintesc pe Romi Rusan

…strângând cu mătura molozul care se tot scurgea de pe zidurile închisorii de la Sighet, în primul an în care Academia Civica organiza acolo ceremonii de comemorare a victimelor comunismului."

Mi-e mi-a fost simpatic dl Romulus Rusan.

Dar tot văd acel memorial de la Sighet drept o întreprindere părtinitoare (am o idee fixă, cu această idee a nepărtinirii). Și neinteligentă, în sensul de-a căuta să descopere de ce se petrece vreun lucru, sub soarele ăsta românesc, și nu numai.

Dincolo de școlile, de discursurile noastre, rămînem niște primitivi. Care au nevoie de vinovați, cît și de lamentații... părtinitoare însă făcătoare de bine la suflet.

**

Apropo de memorialul de la Sighet, e de ajuns să citești lucrări cît decît obiective despre politicienii încarcerați acolo pentru a-ți trece din vreo milă. Bănui că ultimul din lucru făptuit de dna Blandiana și simpatizanții dumneaei este să îndemne către lectura unor așa informații!

.

Privesc și la ideea asta cu adus elevii la așa muzeu.

Vorbele mari sînt mari,că să vezi ce cocoșați de emoție pleacă puștii de-acolo. În practică aceia-s cu gîndul la ale primei juneți, iar pe care l-o apuca dor de-așa relicve istorice îl apucă oricum, fără să-i și șoptit doamna Blandiana a o face.

Irezistibile-s iluziile!

Poate-i normal să fie așa, cîtă vreme ele-s menite să ascundă (de noi) percepții absolut insuportabile, despre cele din jur.

Cele din jur...

Adică Totul (nostru, dar totul din existența-ne).

„PSD nu a avut de dat socoteală

…pentru cei trei ani de Guvern Ponta, marcați de lipsă de reformă și corupție..." (Andreea Pora)

Mi-e tare teamă că la majoritatea românească cele două teme prind ce nu s-a pomenit. Mai exact deloc. Barim cea de reformă...

Trebuie să fi mai prostuț decît nepretențioasa noastră majoritate românească, pentru a lua în serios acea vorbă..

Bănui că asta e valabil și la alți tați

… de pildă a confecționării de textografii precum cea de mai jos. Eventual tratînd polemic și despre zone trupești neadaptate procreației..

Probabil e inuman a încerca să furi ceva din conduita unui (inamic) Dragnea, pentru a încerca să-ți faci viața mai ușoară. De pildă a nu scăpa caii cu una, cu două. Ori a știi / putea să conduci oameni.

În rest, îmi mențin părerea că iritații de vreun Dragnea-s ofticați și că țăranii nu le pupă mîna, și că acela nu le e tată de copii mofturoși, care ar vrea să scuipe pe cel care-i crește. Căci așa vrea eternul omenesc din dînșii.

Am simțit că odată cu [dl X] se duce o întreagă lume

… cea a Pieței Universității, a speranțelor într-o Românie modernă, ancorată solid de instituțiile euro-atlantice, pe care au visat-o și pentru care au luptat intelectualii grupați în jurul Alianței Civice. ”

Ca idee. Și chit că formularea citată se află măreață. Există în pretenția reprodusă două chei, care scot pretențiile autorului din realitate (putem să-i spunem și din bunul simț, la propriu cît și la figurat). Băieții aceia visau profund încă de la 1990. Se pare c-o fac și azi, dînșii și reprezentanții lor. Or, realitatea e infinit mai nuanțată, mai puitoare să ne schimbăm, dacă dorim a o cunoaște măcar nițel. Ca urmare, eu cred că-i de văzut, ce anume nu mai corespunde, din reveriile noastre de-acum 26-27 ani...

După cum.

„ancorată solid de instituțiile euro-atlantice” Astea-s vorbe pentru copii mici, vînturate de șmecheri.

PS

„Istoric prin pasiune și vocație”

O fi fost. Dar istoria se face totuși sine ira et studio.
Mă mir că dl Goșu n-a aflat asta. Ori a avut grijă să pună vorba sub preșul interesului...

Pînă și o asociație cu grijă de persoanele cu dizabilități

… nu se poate opri a vorbi după un șablon al momentului...: *"...Români..."*
Intuiesc a se tuși din greu, dacă spunem 'cetățeni ai României / țării ăsteia'...

Și iar îmi fuge mintea la conciliabulele unde niște figuri aparte au decis a fi plantată în limbajul diurn formula cu 'românii fac și dreg / sînt'... Asta, pe cutare motive, că să nu spun interese ale dumnealor, acei inși mari... Pardon. Români de frunte.

Tărășenia îmi aduce aminte de autosugestia prin repetare. Unde pasămite se ajunge cum spui că ești...

Chestie de aritmetică

Cu cît o marfă are denumire mai de inimă, cu atît e mai scumpă.

Acum zece ani

…cîștiga (festivitate la Ateneu) premiul de cel mai bun condei sportiv. Acum scrie precum o face în link (în paralel, reproșează inimicilor exact ce face el).

În viitorul Parlament nu se vor mai regăsi Jipa Miruitoarea, Lili Loterista, Barbu Troțkilă, Ghișe Căpcăunul, Ghiță Hoțomanul, Palada Pufosul, Udrea Teoloaga, Hrebe Combinatorul, Șova Țeparul, Pop Microcefalul, Mihăiță Falimente, Generalul Izmană, Senatoarea Foamei.

Francezii au o vorbă: *"Chassez le naturel, îl reviendra au galop"* (Goniți naturalul din voi, și se va întoarce urgent). Așa și cu pozele de inși la locul lor, pe care le adoptăm o vreme, cînd suim în viață...

„Ţara asta are un deficit grav de adevăr. .."

Dl Guran este un om mai mult decît stimabil. Dar.

Pe cînd se plînge de acel deficit (apreciere ce altminteri poate fi trasă mult de păr), de fapt e supărarea de copil că lumea nu e cum vrea el. Eventual cum i-au spus părinții că trebuie să fie.

„Cel mai tare truc născocit vreodată de către Diavol

…a fost să convingă lumea că nu există. Şi astfel, pac, a dispărut." [1]Între noi fie vorba, Dumnezeu a născocit trucul de-a face să credem că există...

Zonele, obiceiurile pe care vrem să le modificăm în noi presupun, simt eu, multă-multă durere – a expunerii în situații care nu ne plac.. Și nici atunci nu putem fi siguri de oarece succes...

Așa dorește viața...

"Este absolut de neconceput

…cât s-a furat în această țară la fel cum de neconceput este că o gloată incultă, lipsită de inteligentă, posesoare doar a unui instinct animalic de pradă a semenilor, a putut să conducă România timp de peste 20 de ani. Te uiți peste lista asta și te întrebi unde ai fost în toți anii ăștia ce fel de somn ai dormit încât să nu fi auzit galopul hoardelor care jefuiau totul în jurul tău? Unde?"

Dl Chirilă mi se pare aici un pic neserios, dacă nu panglicar de-a dreptul (am în vedere, la ultima vorbă, dezinvoltura de-a oferi celuilalt ceea ce dorește să audă... - de pildă povestea cu furatul în țara asta, adevărată iarbă a fiarelor dacă vrei să dai gata huliții inculți...).

Legat de incultura altora. Și dincolo de faptul că- nu-i vina acelora, a se fi născut la mahala, și nu în Bulevardul Primăverii ori similar.

---

[1] Roger Verbal Kint, *The Usual Suspects*, regia Bryan Singer (1995), citat după C. Baudelaire, *Micile poeme în proză* (Le Spleen de Paris).

Personal am îndoieli că Tudor Chirilă se află un tip cult. Nu i se citește pe față (deprinzi așa putință de identificare, dacă citești una-alta...), și nici prin scrise. În același timp, buchisind mai mult realizezi cît mai ai de lecturat, de învățat - iar așa constatare se lasă cu ceva mi multă modestie, asta inclusiv că te poți trezi oricînd cu unul mai învățat ca tine, pe cap...

Totodată. Mi se pare de-a dreptul sadic a mă întreba unde eram, cînd pasămite hoarde ale ticăloșilor jefuiau țara. Eu avînd sarcini - pe așa linie - a-mi face cunoscută părerea cea inflamată (de jafuri), iar în paralel a judeca oameni și situații, stabilind clasamente de culpabilitate, după care să purced cu briciul la jugulara acelora...

Or, aiasta nu se poate, maiestate Tudor...

PS

„Eroina mea din ultimele luni este o femeie care se numește Anna Politkovskaia. O femeie care a ales să lupte cu însuși Putin în speranța că vocea ei va reuși să trezească vocea civică din Rusia adormită..."

Depinde și cum lupți… Eu am citit din doamna respectivă și mi s-apărut cam din pietroi. Or, cînd concurezi cu d.Putin, e sănătos a fi mai inteligent(ă) ca el.

PS2

„Eroina mea din ultimele luni este o femeie care ***se numește*** (s. MO) *Anna Politkovskaia*. "

Cînd îți stabilești pe careva drept erou sau eroină, ți se cam suspandă spiritul critic.
Or asta nu e bine, la tipi care se plîng de incultura altora... Mi se pare mie, ori Politkovskaia a murit de nici zece 10 ani?

„Nici nu s-a instalat încă în fotoliul de preşedinte

… şi plagiatorul Dodon a dat măsura întreagă a stilului în care-şi va exercita funcţia decorativă."

Fără îndoială-s rău, de dimineață. Dar să pontezi conferențiar universitar, iar în același timp să apelezi la exprimări precum mai sus, în paralel cu o mare siguranță asupra viitorului - păi parcă ceva nu e ok... La o adică, în cazul dlui Dodon esențial este cît de deștept îi vom răspunde, nu să-l declarăm plagiator. Așa zisă Ultima chestie o încînta suporteri înflăcărați de-ai noștri, nu și președintele basarabean...

PS

Putem discuta aici despre invidia subsemnatului pentru posesorii de licențe și de doctorate, dar nu bag mîna-n foc cum că un doctorat luat pasămite pe bune poate fi o pojghiță suficient de mare pentru primitivismele și mahalagismele noastre.

PS2

Stau prudent în privința ștapilării întru stupizenie („Două stupizenii”), pentru că nu știi niciodată cînd îți depistează cineva vreun așa gest/exprimare.vTrec aici peste faptul că ceea ce ne pare nouă drept stupizenie este în cazul dlui Dodon interes personal.vLa bani mărunți, ștampilarea de care pomenesc trădează nițică teamă de cel vizat, minus eterna supărare că nu ne pupă tălpile, căci dumnealui e rus înapoiat, nu?

E tare interesant

…că emisiunea televizată Vocea României se produce de cele mai multe ori pre piese ale ne-României...

Pînă și alde șablonul emisiunii e luat din alte părți.

Noul prim-ministru

…îmi pare un echivalent al înaintașului Nicolae Văcăroiu, cel desemnat la palatul Victoriei în 1992, de către Ion Iliescu.

Iar de aici alunec (via egocentrisumul de care mă acuza recent o apropiată persoană) în mărturisiri... N-aș putea să vorbesc de cineva, ca om, fără să-i iau în calcul *toate*. Văcăroiu era (poate și e) bășcălit la greu, foarte puțină lume nepartizană aplecîndu-se asupra calităților sale.

Nu zic a fi fost un geniu. Ci un om.

PS

Ce privire ale doamna Sevil Shhaideh...

Poți să ajungi sus, rămînînd același om trist, înnegurat (că o fi dură în paralel - cu sine ori alții - nu schimbă datele problemei).

„Ca preşedinte, joci ceva mai măricel, nu un şeptic.

… Nu rişti o întâlnire cu Tăriceanu, asistatul social al PSD..." (Crin Antonescu, despre Klaus Iohannis)

Mă mir un pic uneori, cum că - ajunși sus - destui se comportă tot copilăresc (nu în sensul roz).

Dincolo de faptul că președintele Iohannis și-o avea socotelile lui, de face una ori alta. Dar nu te-apuci a-l compara cu un șepticar, măcar pentru că un știutor de bridge ca d. Antonescu s-a dus de-a dura de nu s-a văzut, din cuibul puterii...

Că veni vorba, partea proastă pentru d. Antonescu abia începe. Pînă acum, ale sufletului îi erau drese prin aspirația, iar apoi prin deținerea puterii. De acolo, emisile-i verbale purtau haina suportabilă a glumei/băşcăliei (inteligente altminteri, eu rămînînd un admirator al minții sale). În ăst moment cît și-n viitor (căci puiul a zburat cu ața, și pot detalia), d. Antonescu e lipsit de amintitul *cocoon*, că-i la fruntea socială. Iar așa ceva își va lăsa amprenta, pentru un dor de zis una ori alta, despre cei care se zbenguie Sus.

„România, o țară de cre(ș)tini, condusă de musulmani..."

(înțeleg că generalizarea „țară de cretini" e semn de minte multă...)

Similar: „*Sunteți fericiți, băi, șoșonarilor, acuma? Sunteți mulțumiți că voi, pupători de patrafire și moaște, ortodocși de la Burebista încoace, o să aveți un premier musulman..?"*

În așa situație nu există minimă aplecare spre a intui cum judecă acei votanți PSD.
Nici spre mecanismele prin care vreun om (pesedist sau ba) ajunge a pune vot la scrutin, unei anumite tabere. Există doar un ceva în noi, care vrea să se descarce prin acele aprecieri.

Only human.

Pe undeva: „Brâncuşi – Titulescu: suflete pereche"

Oarecum culmea, dacă te-apuci a spune că ceva nu-i în regulă cu așa tărășenie (matale citind despre Titulescu, de pildă, diverse), la tine se uită lumea strîmb.

Cred că săltăm spre-așa slăvi (false) pe careva pentru a ne proiecta noi înșine nițel în acel rai, iar în paralel pentru a da gata terți.

Mă uit la aceste *perii*

…ale lui Lucian Blaga spre Nicolae Titulescu. Între altele mă frec la ochi la ideea: *„insomnie lângă destinele (sic) ţării“*. În același timp. Cu ce-a ajutat magnifica activitate titulesciană situația de fundul-gol în care ne-a surprins anul 1940?

În rest, pot pricepe că la mijloc (de-așa scrieri) e doar interesul și iar interesul - pe diverse paliere.

> *” Din când în când zvonurile, ce scăpau dintre pereţii bolnavului, stârneau îngrijorare. Titulescu sta într-o cameră la Hôtel des Bergues, primind numai pe cei câţiva colaboratori ai săi. Nimenea, nici chiar cei mai indiscreţi dintre amicii săi, n-ar fi putut spune care anume era boala ce-l consuma. El era totuşi bolnav. Greu bolnav de-o boală imponderabilă şi fără de identitate precisă în tratatele de medicină. Bolnav de flacăra lăuntrică, ce-l ardea, reducându-i existenţa până la limitele pâlpâirii. Geniul său nu putea să suporte eşecul, ce intervenise prin jocul contingenţelor, şi pregătea, în febre de vulcan acoperit, revanşa pentru sesiunea ce trebuia să aibă loc în iunie. Grava temperatură creatoare, simţul extrem al răspunderii, dorul de revanşă sub semnul unei dreptăţi colective şi irezistibila ardoare a posedatului, nu-i mai dădeau răgaz, îi desfiinţaseră somnul şi-i problematizaseră însăşi fiinţa: aceasta era boala sacră a lui Titulescu.*

În rest, îmi sare în minte vorba cuiva, cînd a fost atenționat că nu se zbate pentru adevăr. „Cui trebuie adevăr, domnule? Așa ceva nu-i bun la nimic, ba provoacă și insomnii...!”. Extrapolînd, minciuna face bine, între altele ajutînd o mînă să spele pe alta. Căci așa e viața.

Am pus aprecierea 'sic' lîngă dormitul alăturea destinelor țării, deoarece eu văd destinul drept ceva măreț, dar stabilit cuiva de-Alții-și-demult.

Raluca Turcan, preşedinte interimar PNL

”Este dreptul constituţional al preşedintelui de a face o analiză amănunţită asupra persoanei pe care o va desemna prim-ministru. Probabil dacă propunerea PSD ar fi fost o persoană cu un profil public mai conturat, decizia ar fi fost mai uşor de luat”.

Îmi pare că istoricul PNL duce o muncă de Sisif aparte. Cu rădăcini inevitabil implantate în solul românesc (pe latura-i întreprinzătoare), gruparea politică amintită dezvoltă un anumit tip de construcție. Care aduce inevitabil la frunce personaje fără charismă, cînd nu de-a dreptul din categoria Turcan ori Nicolaescu.

Precum o familie care și-a alterat pașadisiac (de la Pașadia) sîngele, aleargă apoi - cam de nevoie - a curta prin străini de-acel curent politic. Precum Stolojan ori Iohannis (aș medita dacă e de pus aici și Radu Câmpeanu). Dumnealor stau ce stau, apoi inevitabil pleacă, căci sînt de altă fire.

„Doamna Sevil Shhaideh va fi interfața lui Dragnea

… brațul care va executa deciziile acestuia fără nici o posibilitate de autonomie...”

Dacă angajezi pe cineva, ai chef să te asculte, nu să se bucure de autonomie. Dacă domniile voastre angajează la revistă (adică „22”) un ins, cîtă autonomie va avea acela? Nu-i normal să fie cît doriți dumneavoastră, cei care l-ați adus, eventual l-ați făcut și om, căci se afla în mare foame?

PS
Mie-mi place că ăștia de la 22 se dau de intelectuali plus independenți... Or, se află așa ceva de nu mai pot... Ia priviți-le limbajul! Eventual și ochii.

Cînd nu sîntem ocupați

…să fugim de inconvenabilele vieții, asudăm în a ne crea iluzii despre ea.
Scrisele-mi de aici nu fac excepție.

„Filozoful timișorean Eduard Pamfil

…scria, în decembrie 1989: “Comunismul s-a născut pe malurile Nevei și a murit pe malurile Begăi!” (Claudiu Iordache)
Glume proaste, aici, și-un șmecher care încearcă a-și risipi nasolul momentului… Dacă nu trăgeau alții sforile, prin țară ori afară, se termina ca în 1956 (București) ori 1987 (Brașov).
Însă. Nimic nu e mai blamat, la așa poame, decît să le strici discursurile cu grijă confecționate - pentru a sălta în ochii semenilor sus de tot.

PS
Nu există doar confecționat de măreții convenabile aceluia, dar și (ăia prin jur, inerent, nebăgîndu-ne în seamă) reproșuri mari:

> *„Efect de insensibilitate! Revolutia romanilor a rasturnat o dictatura! Cu pretul sangelui... Cu pretul sangelui... Cu pretul sangelui... Fara acest pret al sacrificiului extrem astazi ati fi orbecait pe intuneric, cu doua ore de caldura, cu ratie de ulei si zahar, traitor umil intr-o barbarie fara sfarsit! Scene de curaj! Ce se intampla in sufletul dv? Va deplang!”*

Ce școală are în el! *„Revoluția românilor...”*
Doamne, Tu Ăla de Sus, cînd ai făcut omul te aflai în zi proastă?

PS
„Revoluția românilor...”, și toate cele conținînd (cu sforăiturile patriotice de rigoare) vorba *român*.
E interesant că vorba fu sădită instituțional, în ultimii ani...

> Aici, eu cred că un stat cu aspirații europene era mai sănătos dacă marșa pe apartenența la o Cetate - deci 'cetățeni ai României/țării' - și mai puțin pe troglodita situare în tribul mare numit Nație).
> .

... dar apoi mulți se-nghesuiră a profita oratoric de pastila nou venită. E cazul dlui Claudiu Iordache, de aici.

„Parlamentul acesta are o șansă uriașă

… de a se ridica la nivelul demnității și prestigiului pe care le merită...” (Adrian Țuțuianu, PSD, secretar al biroului permanent al Senatului).

Eu tot n-am idee cum arată un tip demn. Cum merge el pe stradă, cum vorbește, eventual cum își suflă nasul. Omul demn îmi pare a fi precum acela nou, al lui Ceaușescu (al utopicilor în general). Dracu' l-a văzut la față!

Bănui că există oameni cărora așa pastile le astupă una ori alta prin suflet...

„Sentimentul că ura crește mereu

… de la o zi la alta, e tot mai puternic...”

Crește ura

2016-12-22 18:32:00

Părinții mei sunt înmormântați într-un cimitir din periferia Capitalei, în religia ortodoxă, așa cum au dorit. Ceea ce n-are nicio legătură cu ideile

Hai să stăm a judeca drept. Dacă nu intervenea povestea cu distrugerea crucii, i se părea persoanei că e-n creștere ura? Nu.

Altminteri eu nu cred în vorba asta, cu ură în creștere, deoarece în cam toate epocile bîntuie ideea. O să mă întrebați de unde știu eu cum era în alte epoci? Chiar gazete de pe atunci n-am răsfoit (să zicem din interbelic), dar de prin anii 80 tot îmi aduc aminte. Azi e giugiuc față de acea epocă. Afirmațiile de acest gen țin doar de interiorul aceluia... Întrebați un tînăr la chestiune și o să vedeți că n-are el vreo treabă cu așa sentiment.

Dl Popescu îmi pare a culege ce a semănat.

Aprecierea mi-e în ton și nu prea cu zicala știută. Pe de o parte, cultivînd în gazetărie al dumnealui stil teluric, a avut avantaje. Ideile țîșnite din adînc (și inevitabil originale), cît protecția pe care i-o asigura acea fire, pardon, fără-mamă, fără-tată.

Acel animalic interior îi aduce și dezavantaje, mai ales că dl Popescu nu ține a-și struni prea tare pe-acolo (ar pierde probabil și avantajele enumerate mai sus) L-am urmărit în emisiuni TV mai vechi ori mai noi și nu are vreo grijă a menaja. Asemenea apăsat pe accelerator i-a lăsat urme de uzură pe față, iar în paralel inevitabil aduce dușmani.

În contextul ultimilor, e interesant că la cimitir a pus mîna pe baros nu vreun deranjat în sine de ideile dlui Popescu, ci de-un asemănător în ale firii, la fel de bolboroasă. De ce un seamăn - pe linia temperamentului, în acest caz - se ia de noi, asta vă las pe dumneavoastră a cerceta.

E la Piața Victoriei o reclamă

… a editurii Humanitas (peronul ce duce spre Pipera). Unde o doamnă Pârvulescu pomenește (nu am tras o poză, așa că mă veți crede pe cuvînt) de prietenii buni pe care ți-i faci cumpărînd cărțile indicate acolo.

La așa vorbă, editez subit că sumedenie de oameni, inclusiv intelectuali, nu au nevoie a cunoaște viața, ci a-și face iluzii asupra ei. Cum că lucrările Humanitas le aduc prieteni, de pildă. În paralel, miros la frații de la acea editură un inevitabil pragmatism-din-greu. Inclusiv la acea doamnă Pârvulescu, chit că pune pe hîrtie rozuri, despre amintitele prietenii... (pot pricepe că cititorii luînd în serios ideea stau prost de tot cu amicițiile...)

Scriu eu de-astea pe-aici, dar în paralel rămîn atent a nu întrece măsura - căci a sprijini inclusiv adevărul dincolo de o măsură nu-i treabă deșteaptă (măcar atît am apucat a pricepe pînă acum...). Ca urmare, mă întreb dacă n-am eu dorințe inconștiente nesatisfăcute de ăi de la Humanitas. Cum că să m-ajute ei a deveni cel mai tare din lume, iar eu apoi a griji să le scuip în cap (căci așa e în inconștient, de-aia îl și refulăm la o adică...).

Iritarea o fi și de-acest gen pe dumnealor (admițîndu-le în paralel a deține cea mai bună 'barcă' din cîmpul deșteptăciunii locale/românești), dar mai e una. Tot copilărească, admit... Și anume că-s farsori. Că nu se poate pune bază pe ei.

Acum, nu cred că rezolv vreo treabă învinovățind pe alții. Pînă la urmă, e sarcina copilului a realiza că adulții din jur nu sînt de poveste. Ok. Dar. ca adult, tot le spun despre unu cu unu fac doi.

Neavînd altceva mai bun de făcut

… (la slujbă fiind, în afara vacanței de iarnă, un perfect încurcă-lume), dau ochi spre privirea, spre atitudinea vîrstnicilor de prin jur. Între altele, meditez cînd li s-a alterat (eventual și cum) entuziasmul juvenil, de pildă pentru vorbe ca acestea:

„Unde te duci, unde-alergi, omule nebun
Unde cauţi tu comoara mea
Ori eşti orb, ori nu vezi, dar eu îţi spun acum
Caut-o-n inima ta!”

Mi se pare absolut neserios

… trimiterea în judecată a lui Ion Iliescu, pentru mineriada din iunie 1990.

Mi-ar plăcea să susțin, la trebunar, cauza dlui Iliescu (poate ar trebui să trimit așa vorbă PSD-ului...)

Dacă stai să te gîndești, o sentință favorabilă procurorului (și cui îi stă acestuia ISTORICEȘTE în spate) în cazul de față nu se poate impune decît cu anasîna. Cu nedreptatea. Ceva a la 1946 (proces Antonescu, chit că nici acesta nu fusese domol cu învinșii săi anteriori.

Noi am ajuns tari, facem ce vrem / și ce dă bine mulțimei doritoare de pîine și circ...

PS 1

”Poate ar trebui să trimit așa vorbă PSD-ului...”

Ca fapt divers, am răgușit la 1990-91 strigînd împotriva președintelui de-atunci. Dar lucrurile nu stau pe loc, la mine barim.

PS 2

„Marian Munteanu [..] a susţinut că întreaga societate românească aşteaptă un răspuns privind evenimentele petrecute în timpul Mineriadei.”

Sînt convins că *întreaga* societate românească nu mai doarme noaptea, de-așa subiect. În răstimp, încearcă să afle în ce țară trăiește (vezi întrebări adresate de teleași unor oameni simpli).

PS3

„Preşedintele Asociaţiei "21 Decembrie” a adăugat că nu este surprins de evoluţia dosarului şi este de părere că cei care au ieşit în stradă la data de 13 iunie 1990 sunt eroi, deşi mulţi dintre ei acum nu mai sunt în viaţă....”

.
Dacă tratăm lucrurile prin cheia eroismului, păi numai rațiune și echilibru nu șed pe-acolo... E loc în schimb pentru enteres. Da, cel pomenit de Trahanache.

„Radio Europa Liberă promovează valorile democratice”

Bănui că n-o doare gura, s-afirme asta... Oare între valorile cele democratice s-o afla și ne-lauda de sine?

Aici, e nițel ca la panoul publicitar al Humanitas (cel de la Piața Victoriei, și de care vă pomeneam recent). Povești roze, dar numai de catch, și peste care tronează vechea vorbă...: 'Primum vivere.' Dacă nu chiar „Pupă-l în bot, și papă-i tot!”

Pomeneam acum niște ceasuri

… cum rămîne primitivul-primitiv la intelectuali. Și cărora o editură cu... parapon le servește la minut - dar contra cost - poveștile de copii mici (și neintelectuali).

Ceva asemănător observ la o gazetă cu pretenții, și anume Ziarul Financiar:

> *„Iepurele scos din joben de preşedintele PSD, Liviu Dragnea, prin numirea fostei sale colaboratoare din Ministerul Dezvoltării Regionale şi Administraţiei Publice, Sevil Shhaideh, indică o direcţie a guvernării asumată de noua conducere a PSD de care cine ar fi vrut cu adevărat să întrevadă încotro se îndreaptă liderul PSD pentru a conduce ţara ar fi trebuit să ţină cont.*
>
> *Iar aceasta este: prevalenţa teritoriului, a aşa- numitei „provincii”, asupra centrului. Numirea fostei sale colege de la conducerea Uniunii Consiliilor Judeţene din România arată cât de multă frustrare faţă de centru a acumulat Liviu Dragnea în funcţia sa de preşedinte al Consiliului Județean Teleorman.”*
>
> .

Simt că Mafalda, pe vremuri, deținea infinit mai mult bun simț decît *Ziarul financiar*.

Nu faceți prostia, neicusorule, a vă închipui că ZF posedă rubrică de comentarii, la materialele sale... Nu. Aici face echipă cu siteurile religioase, naționaliste și alte obraze fine de pe-acolo...

„Iliescu, Roman, complicii lor și viitorul nației”

Rămîn gaia-mațul. Adică o țin pe-a mea.

Înțeleg perfect că aveți a ține cont de gusturile cititorilor. Care or vrea tabloidism, chit că pe cartea de vizită și-au scris „intelectual”. Dar parcă, vorba cea veche, „surtout pas de zele”.

Să pleci din titlu cu ideea de complici... Iar apoi că vorbești de viitorul nației... Parcă nu se cade, la o minte normală (ce să mai zic de alea brici...).

Iar încheierea, pe-acolo, e de stat mult și bine în limitare a minții. Să stai a monitoriza puterea pesedistă (asta, după o analiză cam aiurea a realității...)... Nici dracul nu stă se se uită cum să ne facem mai deștept comportamentul nost'... Căci acolo îmi pare a fi cheia (este drept, că-n așa caz ar cădea toată premisa, adică acel cap de țară identificat de doamna Culcer...).

Văd pe-aici o poză

cu brîncușiana Coloană a Infinitului.

Am o problemă. Pe mine nu mă dă gata deloc. E tare uniformă și sfîrșită în cer nici că se poate mai prost. Numai a infinit nu-mi sugerează retezetura de-acolo!

Pot să-ți ție discursuri zece critici de artă ceasuri la rînd, nu cred că voi fi un cucerit de ea (vă mărturisesc a prefera, să zicem, "Sărutul" lui Rodin. Ori „Moise" al lui Michelangelo). Asta, cînd nu mi-i drag vreun pîlc estival de iarbă.

fenomenul în sine, al stimei-la-comandă de ceva mi se pare aiurea... Ea și cum te-ai îndrăgosti la ordin de cineva. Adică așa ceva se poate ioc.

Într-un fel, e aici și contribuția snobismului popular. Care evită a spune: „Neamule, io nu mă pricep la chetre de-aste scluptate... Mie-mi place bolovanul pe care mă așez cănd ies obosit de la cîrciumă,..".

Părere strict personală.

Dl Popescu bate la greu cîmpii, aici: *"Încă o mineriadă? Situația politico-socială și umană din 2016 o repetă aproape identic pe cea din 1990. Partidul lui Ion Iliescu are din nou o majoritate zdrobitoare în Parlament. Opoziția e în genunchi sub greutatea propriei nimicnicii. omânii au fost asmuțiți luni în șir împotriva neromânilor, antiromânilor, vânzătorilor de țară. Ura, amenințarea, violența țâșnesc din televizoarele mult mai multe decât în 1990 și de pe internetul pe atunci inexistent.*

Întrebare, stimați republicani[2]: credeți că ar mai putea avea loc o mineriadă în România, nu neapărat cu mineri?"

„Vine ciuma și la noi?"

Cînd un material de presă / o intervenție umană are ca titlu o vorbă cu semnul întrebării, cred că-i timp pierdut a lectura pe-acolo. Știu că se practică la greu așa ceva (titlurile cu pricina), în gazetărie, dar îmi mențin obiceiul...

Pînă la urmă, m-am uitat un pic. „Germania este raiul refugiatilor musulmani, care o numesc pe cancelar Mama Merkel" .

[2] E vorba de simpatizanții siteului Republica.ro

Careva exagerează, extrapolează șcl. Totodată, de-o veni Ciuma cu pricina, socotesc a fi mai înțelept să ne gîndim de-un ban de înmormîntare, de creștinește (să zicem...) care ni se vor face la șase săptămîni etc. Pînă la urmă, ce-s 10-20 ani care ne-ar rămîne - fără acea Ciumă - din viață, față de Eternitatea carele ne așteaptă ulterior?

Privesc într-o oglindă

…nu neapărat fizică și realizez că fața pe care o port pe net nu-i deloc identică întregului personalității (pe cît am apucat să cunosc acolo).

O dublă Matrioșă, pentru ochii neinițiaților (noroc a le exista instinctul...).

Nimeresc niște zise la TV, mărețe, despre tradiții

La bani mărunți, pe de o parte ni-i la mijloc aici o speranță că ne putem prelungi viața, prin ele. Asta în cazul maturilor/vîrstnicilor. La tineri, le conferă oarece sentiment că nu vin chiar într-un balamuc lipsit de rost, dar și trecător, coincizînd doar cu existența lor.

Apoi, dincolo de poveștile care le înconjoară, tradițiile-s și semn de închistare, de neputință a ne deschide la nou. În așa domeniu, e vizibilă o veche însușire socială. Aceea de a nu admite discuții asupra unor stîlpi și funcționării sale.

Altminteri, recunosc. Am multă furie nedescărcată la timp, de atac fără vreo reținere așa subiecte. Asta să fie 'a mai mare belea sub soare...

(Tot) la televizor

… un personaj interpretat de Kevin Spacey vorbește despre ură.

Treaba se petrece într-o biserică. Speech-ul pornește foarte îndrăzneț, legat de acel spațiu, dar pot anticipa că - avînd în vedere canonul locului - finalmente nu va fi vorba de vreo concluzie independentă, ci de una părtinitoare, unde "clientul" ideatic inițial e precum purcelul de lapte gătit: arată că ființa ce guița, dar în practică e mort și urmînd a hrăni/servi pe alții.

Îmi pregătesc drumul viitoarelor acreli

… - lansate pe aici -, prin cîteva observații de inimă. De pildă spre oamenii care lucrează în prima zi a Crăciunului. Precum o doamnă de la chioșc Piața Victoriei. Ori agenți de pază în stații metrou tare bătute de curent aer.

În troleibuz, un țigan tînăr, pricăjit și uzat cerșește în numele celor cinci copii personali. Trage și o colindă. Nu pare să primească vreun ban. Ca ieri se va fi aflat copil și intona la fel... Ce vremuri! Era copil fără griji, plus că avea voie să cînte la metrou, ba de la un 25 noiembrie chiar.

În context, privesc la cei care vin cu ursul, cu capra etc. de prin cătune megieșe Bucureștiului. La ei lumea a stat în loc. Dar despre așa ceva nu se scrie, în site-uri Republica.ro ori similar. Jeunesse Doree nu își stropește rozul cu așa ceva.

Na! Am zis că voi fi aici precum Fuego, dar nu m-am ținut de cuvînt! Shame on me!

Una din acrelile-mi pe care le anunțam mai sus

… pornește de la afirmația cuiva, altminteri condei ce-mi place mult. Al lui Dan Grigorescu („Drumuri printre amintiri”, 2008). Ideea vine ca mărgica după o surată. pe-un șirag al ideilor pe care naiba-l poate opri...

Ziceam într-unul din ultimele posturi că poți discuta - era vorba de ură - despre vreun lucru, dar dacă-l bagi în retorta convenabilă vreunor interese umane, s-a terminat cu obiectivitatea (ultima, alături de adevăr, dreptate șcl fiind o chestie de care se clamează mult, la orice colț de uliță). Asemănător, și tot sub faldul zeului Subiectiv (bănui că grecii nu s-a omorît a crea o divinitate,pe-acel cîmp), vine ideea următoare.

Prin deceniul șase, autorul amintit se duce la Cluj, unde Lucian Blaga era exilat de comuniști la o bibllioteca (nu chiar ultima din lume, ci universitară). Pe-acolo, un bec chior,. praf, înghesuială de hîrtii și cărți. La care d. Grigorescu spune: „Mi se părea că intrasem într-o celulă de închisoare în care era ținută prizonieră cultura însăși”.

Dincolo de faptul că la ocnă (mai ale stalinistă) lucurile stau ceva mai urît - de chiu de vai Blaga era liber... -, meditez că zisa, situația,m modul lor de abordare sînt foarte asemănătoare cu cele văzute prin lupa religioasă. Esențial este să crezi în regulile acelui jos, iar de la acel stadiu și nimica mișca Inclusiv vorba de cultură, cu toate mărețiile ce decurg din dumneaei.

Tot precum la credință, nu va accepta careva discuție despre fundamente - cam șubrede ideatic, după opinia lui Ordean (faptul că vor domina alte sute de ani lumea e altă poveste). Pe-aici, discuția poate .trece în eventualitatea că poate nu văd eu bine... Deși, chit tîmpenii nu cred a zice.

Un alt lucru care se trădează fragilitatea (falsitatea) *culturalelor* este faptul că au nevoie de vorbe mari. teoretic / după opinia mea, dacă vreun subiect emenit să te miște, n-ai nevoie acolo

de energizante lingvistice. Inclusiv cînd e vorba de confrați pe cîmpul culturii, care-s - să zicem „excelenți redactori”.

Dincolo de invidia ce-mi poate justificat fi bănuită. omul nu poate 'percuta', legat de un altul, dacă nu i se dau cu așa umflări pe la senzori.

PS

Altă răutate.

Priveam ieri o emisiune de Crăciun, la Antena 1. N-am izbutit a vedea legătură cu momentul religios care ocazionează astă vacanță a noastră. Mi-a fugit mintea, ca atare, că - raportat la religie - ni-i o relație cît se poate de profitoare.

Pe de o parte,, ședem ceva mai liniștit de groaza existențialelor. Pe de altă parte, respectăm cît avem noi chef (în emisiunea cu pricina și destule similare: cam deloc), încercînd să tragem cât mai mult turta celei înțelegeri cu Înaltul pe spuza noastră.
(dacă am greșit, care se trage, turta ori spuza, scuze!)

Unul din 'oarecemile'-mi disconforturi între oameni este a nu găsi vreun seamăn cu carele să rezonez în gîndire. Lumea ia în serios ideea de Crăciun, de religie în general, fără s-aibă curiozități de corectitudine a informației pe-acolo.

Știu, zisa-mi de pare un nu-se-face, dacă nu curată nebunie.

Oarece mirare pe-aproape aveam gîndind la titutatura unei universități bucureștene (nu e vorba de „Titu Maiorescu”). Acolo niște tipi umflă cu pompa personalitatea unui interbelic - altminteri om pînă-m măduva oaselor și-a gesturilor - , in vreme ce publicul de studenți n-apucă unul să mediteze dacă zeul locului corespunde cu informațiile istorice.

Hotărît lucru, mi-i răutate în ce spun pe-aici, dar și fruct al unei minți al dracului de atipice...

Cîtă vreme stai bine

…cu siguranța existențială, cred că nu simți nevoia a vorbi despre dragoste.

Dincolo de haina frumoasă a vorbei, vorbitul despre dragoste (ori fericire) semnalizează un impas. Și unde - re-ajuns copil neajutorat - ai nevoie de ce-ți oferea mama pe vremuri...

Se înțelege că pot exista oameni în impas care n-au forță/voie prin educație să se angajeaze pe așa drum al compensațiilor sufletești.

Sînt multe zise discutabile în articolul de aici

..., ale lui Caragiale, cît și ale autorului.

Între ale dlui Pleșu: *„Deunăzi, răsfoind minunata antologie de scrisori alcătuită de Dan C. Mihăilescu (I.L. Caragiale, Cele mai frumoase scrisori, Humanitas, 2013)..."*

De la Caragiale citire, cu melancolie

Anul acesta, acum vreo lună, s-au împlinit 165 de ani de cînd s-a născut Ion Luca Caragiale. Nu ne cramponăm de aniversări festive, mai ales cînd e vorba de un autor care e prezent în măruntaiele ţărişoarei an de an, zi de zi, ceas de ceas.

ADEVARUL.RO

Nu știu dacă între oameni serioși are ce căuta o formulare cuprinzînd „minunata", în paralel lăudatul Dan C.M. jucîndu-se și dumnealui similar - cu ideea că acele scrisori nu sînt doar frumoase, ci foarte frumoase ('interesante minții' bănui că tușea, dacă folosea).

Ca fapt divers, eu am o părere deloc străluce despre prestația dlui Mihăilescu. O să ziceți că susbemnatul se află acriturâ ambulantă, dar poate nu-i totuși vina mea, a fi găsit prin jur liber doar scaunul de nebun al satului. În a ultimului fișă de post aflîndu-se privitul spre hainele împăratului.

PS

Ca părere strict personală. E interesant că la adresa Marilor neamului nu zice nimeni vreun dă-te mai încolo. Nici dl Pleșu. În sensul de-a nu lua de literă a Evangheliei ce spuneau dumnealor. Nu de alta, dar și dumnealor, Marii, fură oameni.

Puteți glosa liniștiți despre frustrarea care mă împinge la așa ticăloase observații. Ideea din amonte cred că rămîne, totuși.

Mă uit la vorba asta, de respect

Cred că la origine a privit bătrînii, unii mai importanți prin trib. Un fel de foști dregători ai locului ajunși 'pensionari'. În așa situație, sentimentul/atitudinea cu pricina se acorda automat, cu rezerva ca acela să nu se apuce a comite prostii.

Sesizați că noi, oameni fiind, ni-i greu a nu face trăznăi - fie și ajunși la senectute. E posibil însă ca Societatea că fi inventat acea noțiune, dîndu-ne sarcină, ca în multe asemenea situații, să ne străduim a corespunde. Unii din poziția celui meritînd acea idee, alții atribuind-o.

Ce cîștiga ultimul? Păi, cred că - în caz de comportament fericit al venerabilului - se găsea în fața unei oglinzi (umane) care îi returna stima cu pricina.

Rămîn cu mintea spre Stînga și Dreapta

(e vorba de cele politice).
Am impresia că prima oferă chestii mai palpabile electoratului său, în vreme ce Dreapta dă cu prafuri imateriale, fie ele și dorite de simpatizanții dînsei (un psiholog ar putea spune că oferă hrană pentru Eul fals)..

Am o părere de sine atît de proastă

, încît a condamna sec pe altul, fără a încerca să înțeleg resorturile situatiei, mi-e devastator.
A mă strădui să pricep dedesubturi îmi mai drege jalnica opinie de sine.

Nu-i simplu

, să descoperim cantitatea de frică ce stă în spatele furiei și urii noastre spre alții.

”Deputatul PSD de Argeş Cătălin Rădulescu

… cere ca protestatarii din Piața Victoriei să fie alungați cu tunurile de apă. ”
Situațiunea.
Se află acolo un junghi, în competiție cu o tuse. Gestul deputatului pesedist conține exact aceeași agresivitate pe care o are demonstrația din Piața Victoriei. Căci vehemența venirii zgomotoase exact sub ferestrele Guvernului, ba și în nenumărate zile constituie elemente de agresivitate, doritoare ca celălalt - răzbit de frică - să cedeze.

”Ţara mitraliată de hoţi şi de proşti”

N-o să mă credeți, dar e titlul unui articol apărut sub sigla Deutsche Welle.
Ceva asemănător observam, ca stil 'basse espece', și în materiale ale Radio France International.
Nu-i mai bine a studia stilul direct de la sursă, adică din publicațiile gen România Mare?

> *În timp ce Olguţa îşi calibrează lupta cu limbile, pentru care s-a antrenat luându-se la trântă, între altele, cu părinţii de copii protestatari, Rădulescu AKM îşi unge mitraliera, cu spatele la zid fiind ţara. Se pregăteşte, pentru o execuţie sumară, cu sau fără OUG 13/14, statul de drept. Dar nu doar el. Armele*

care i s-au permis, ca infractor, să le deţină, îi sunt utile parlamentarului PSD-ist, spre a ţinti în mulţimea de protestatari încă nestriviţi de mineriade. Proşti fiind, de vreme ce #rezistă aiurea, nu „merită" ei oare să fie luaţi la ochi, aşa cum îi lua şi Vadim cândva, când, nelustrat la timp, publica în 1990 o listă cu 10 intelectuali care, în opinia lui, trebuiau împuşcaţi?

Supărarea destulora pe deputatul pesedist Rădulescu

... vine și din încercarea de-a descuraja un adversar care nu se jenează a folosi și el toroipanul. Ca noi, campionii democrației și ai fineței de spirit.

Pe-ăștia trebuie să-i anihilezi de mici, căci dacă pesediștii ne imită stilul, o întindem / ne dezumflăm urgent!

De curiozitate. Dacă PSD cheamă la o manifestație de sprijin în București, la care nu garantez că va fi pustiu, cam ce față vor face guralivii din Capul podului (Mogoșoaiei)?

Altminteri, dl Rădulescu e tip de tip.

Rădulescu e genul de politician care acceptă bucuros să-ţi ofere un interviu. Îi pui o cameră în faţă, îi prinzi o lavalieră în piept şi începi să-i pui întrebări. Îţi povesteşte că are acasă o mitralieră păstrată de la Revoluţie pe care e pregătit să o folosească oricând, cere alungarea manifestanţilor cu tunuri de apă şi se plânge că salariul de parlamentar e o mizerie. Printre toate acestea, are grijă să menţioneze că e prieten la cataramă cu patronul ziarului la care lucrezi şi că - a dracu' coincidenţă! - chiar astăzi are o întâlnire cu el. "Las' că vorbesc eu cu Cristi, îi spun eu lui...". La final, îţi strange mâna volubil, mai face o aluzie la patron şi se desparte de tine convins că o să fie bine.

„Xenofon nu ne-a lăsat decît patru texte

…avîndu-l pe Socrate ca protagonist: "Convorbiri memorabile..." (Theodor P.)

Am o problemă („Iar, domnule?!!"). Dacă dau pe undeva de vorba aceea, memorabil(ă), ori similar, îmi dispare prezumția 'default' de seriozitate, la adresa acelui text.

Poate-s pus eu în exces pe-a găsi bube, dar nici vehiculatorul de-așa pastile nu mi se pare onest... Îl înțeleg că vrea să dea gata inconștientul cititorului, dar deja-s avertizat de prezența unui mic/mare farsor în fața mea. („Adică a unui om, vrei să zici...!")

PS

Nu aș putea spune despre un text că-mi fu memorabil. Aș zice că, la un moment dat, mi s-au părut vreunele (nemaipomenit de) interesante. Apoi, acea bucată suindu-te nițel mai sus în ale minții, au sosit informații, idei noi. Mai complexe. Și tot așa.

Și pas de-a mai putea socoti ceva memorabil (în sensul de rupt gura tîrgului)...

”Furculision, felicitation, Olgutsion...

…Allez, les roumains! Olguta loveste din nou la ONU. Cum a promis, în franceză. Ma bucur pentru ea. Daca iese din politica are un mare viitor in comedie.”

Ca să te legi de pronunția în franceză a doamnei Vasilescu, păi eu cred că-i sănătos a proba noi, în prealabil, pronunția desăvîrșită pe care-o posedăm, în franceză.

Și-uite-așa am devenit curios: cum se exprimă dl Mîndruță (pe care l-am citat mai sus) în limba lui Voltaire?

Apoi.

Da, da, și eu aș iubi-o... (asta ca traducere psiho a iritării pe șarmanta olteancă).

Apropo de cum pronunță dna Vasilescu, de la PSD, în limbă Voltaire

Nu oprește nimeni băşcălitorii - vorbitori fără îndoială și-n somn de franceză - să cîștige (detașat) alegeri, iar apoi să glăsuiască străinătății în toate limbile pămîntului.

Poate am mai spus-o. În spatele iritării pe frumoasa olteancă stă oftica de-a nu fi socialmente unde se găsește dînsa, respectiv (domnii!) că nu pot intra cu penisul între picioarele ei.

Rîde (vorba unei fabule autohtone, și nu numai) ruptul de cîrpit

Ziaristul de politician...

„Omule [,] ai o problema ?”

Eu cred că-i sănătos să ne uităm cui trimitem, un așa luat de guler. Putem da peste vreunul care să răspundă că „Daaaa!”) iar apoi să s-apuce de înșirat amănunte.

S-ar putea să nu fim pregătiți pentru așa replică.

De felu-mi n-am fost și nu sînt un suporter al lui Nicușor Dan.

Dar îmi devine brusc simpatic, la așa acuze: „*SOV :SRI a creat USR . Credeți că retardul ăla putea face un partid?”*

După cum.

Nu mă pricep la sistemul de sfori de prin țara asta. Dar nu cred că SRI clocește de noi partide. . Dacă, să zicem, careva entitate ține morțiș de-așa ceva, treburile cred că-s foarte complexe.

Este un motiv pentru care acord prezumția deșteptăciunii, pentru cine pornește așa acțiune - de adevărat surfer. Adică să iei atît de imprevizibilul 'val' ochit prin societatea românească, și să faci din el ceva cît mai apropiat dorințelor tale...

Urmez aici, observ, ideea dlui Țiriac. Admir mintoșenia, oriunde ar exista ea...

Domnule Boia, și (ca părere strict personală)

Nu se fac, așa materiale...:

> *„Respectă-te pe tine însuţi ca să fii respectat de ceilalţi. O calitate incontestabilă a generalului Oprea a fost aceea că înţelegea într-adevăr să se respecte. De pildă, oriunde s-ar fi dus, nu se deplasa decît în coloană oficială şi cu viteză maximă. Şi aşa, fiind foarte solicitat, abia mai prididea, îndeosebi cu restaurantele. /…/*
>
> *Am citit undeva cum a sfîrşit ţarul Alexandru II, unul dintre suveranii luminaţi ai Rusiei, eliberator al ţăranilor din iobăgie, şi învingător (alături de români) în războiul împotriva Imperiului Otoman din 1877-1878. A căzut victimă unui atentat, de care ar fi putut să scape dacă îl chema Oprea, şi nu Romanov. ”*

În ochii fan-ului care vă sînt, riscați a strica multe. Mai exact să mă întreb - legat de minunățiile dvs. de texte istorice - dacă nu-s interioricește doar un *gagne-pain*.

Nu-l studiem pe Napoleon și rafturi de nesfîrșite de lucrări istorice doar pentru a ne trăda, de fapt, nevoia unui dres de complexe inferioritate, punînd la punct un ins oarecare totuși.

E vorba de Gabriel Oprea. Și care se află deja căzut. Doborît.

Nu se face.

Vieți paralele: Charles de Gaulle și Gabriel Oprea

Cariere uluitoare ca aceea a generalului Gabriel Oprea nu s-au mai văzut la români. Sunt rare şi în istoria lumii. Vieți paralele: Charles de Gaulle și Gabriel Oprea

REVISTA22.RO

Cineva

…(autor promovat de ”Cartea de la ora 5”) se declară ateu convins.

Cred că aici este precum la oamenii de cultură, mulți de ei neștiind cît de subțire este poghița acelei șlefuiri... Nimerindu-te să fii ateu, cred că te afli în situația de a-ți avea în mîni. frîiele existenței, ale percepției despre ea.

Sînt de acord că, acolo, te poate păli vanitatea de-a te declara fără nimeni mai tare, decît tine (la alții se află adoratul Dumnezeu). Cred totuși că postura are și lucruri mai bune de făcut, dacă nu chiar mai sănătoase. Și anume de a te aștepta la multe și necunoscute prin jur.

Cred că unui ateu înțelept nu-i strică nici ideea că nu poate ști, cînd îi trece vreo fluturare prin suflet și se trezește iar a simți Jurul animat de un Ceva.

Oameni buni și iute făcători de mișto…

De ce nu vă puneți voi cu unii mai deștepți ca voi? Eventual cu care poți încropi de-o înfruntare pe față?

Așa, curajoși la fără frecvență...

PS

'Madame' nu se prescurtează cu punct la urmă.

Apropo de protestele din săptămînile acestea

Și voind eu, poate, în exces de la viață….

Nimeresc în Regie (adică zona căminelor studențești), apoi și pe zidul Universității niște afișe. Să mă iertați, dar dacă ieși la zaveră doar în baza unor așa informări, păi sînt ceva probleme cu intelectul. Eventual și cu bunul simț.

După cum, și presupunînd că alții ori majoritatea din Piața Victoriei nu agrează așa stil, n-am auzit să-i trimită careva la plimbare pe-așa revoltați, cu afișele pomenite sub braț.

PS

Dincolo de lipsa datei, pe afișe... Un altul reclama că unui act normativ ce-a redus tăierea forestieră cu 80% 'i s-a pus gînd rău' (detaliile lipsesc) în parlament.

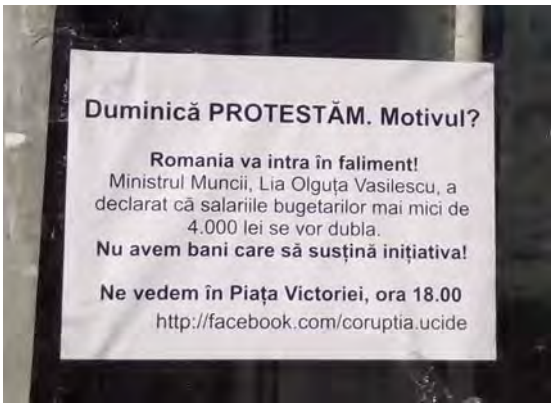

"Manualul de intimidare a protestului paşnic în România 2017…

… amenzi, ameninţări, abuzuri"

Autorul scrie minunat. Dar tot mă uit, curios, dincolo de aparențe.

În cazul de față, există servitul de idei pe care publicul unui site precum Republica dorește să audă.Și care au treabă cu realitatea & onestitatea mai puțin decît de bănuie.

Tot pe acolo, de află partizanatul politic ce prinde bine mai-marilor site-ului in cauză. Aflîndu-ma mititel, n-am idee cum bat vînturile acolo sus. Cum spala o mînă pe alta, cele două fiind "Republica", respectiv o entitate discreta, dar foarte interesată să pice PSD de la guvernare.

O dilemă, pentru insul care se adresează semenilor

Să spui adevărul, ori ce prinde bine auditoriului/publicului? Bineînțeles, se folosește o doză din fiecare, un amestec între cele două „materiale", care diferă de la la condeier la altul.

În paralel, există (la solicitarea publicului) e nevoie de poezie, în sensul dulcegăriilor mai mici ori mai mari. Nu pot spune aici cît e nevoie aici de un mic drog - care să facă mai suportabile cele din jur -, și cît o cerință socială, ca lucrurile (inclusiv scrieri) să fie înfrumusețate, să primească o doză de complex, de efort încorporat.

Nu o dată, îmi pare, ultimele două caracteristici intră în conflict cu realismul acelor mesaje (dar, la o adică, realismul nu e tot, în universul uman).

Nu mai scriu nimic, întrucît sînt în depresie

Iar despre depresie nu-i frumos, a scrie. Chiar cu talent (sau mai ales cu talent!).

Micul ei avantaj (să fie la dînsa, Depresia...) este că vezi două lumi. A celorlalți, cu viață, optimism șcl. Și-a ta.

„Dan C. Mihăilescu: Începând cu data de 22 martie

, timp de câteva luni, în fiecare a treia săptămână a lunii, aș vrea să ne întâlnim, să ne încălzim sufletește și cultural împreună, grație unor cărți, unor literaturi, unor genuri, unor relații dintre religie, filozofie, teatru, film.

Cărțile care ne-au făcut oameni *cu Dan C. Mihăilescu, în fiecare lună, în penultima miercuri..."*

Azi mi-a fost un motiv important de indispoziție, așa joacă de-a vorbele (precum cea de mai sus). Căci, dimineață, același DCM se interesa de cărțile bune *„care ne-au șocat"*. Și nu pricepeam cui de fapt plătește bir de supunere acela... Lui Dumnezeu (adică spiritului realmente doxat), ori Mamonei/stilului tabloid.

De acord, la mijloc poate fi și vreo oftică a mea, pe faptul că lumea cască ochii la limitați ca aceia, iar la subsemnatul ba. Dar cred că mi se trage și de la o sperietură, că ai vrea să discuți de una-alta cu semeni, dar că destui - zicînd a se afla mintoși - îs de fapt niște farsori. Niște simpli jongleuri cu vorbele.

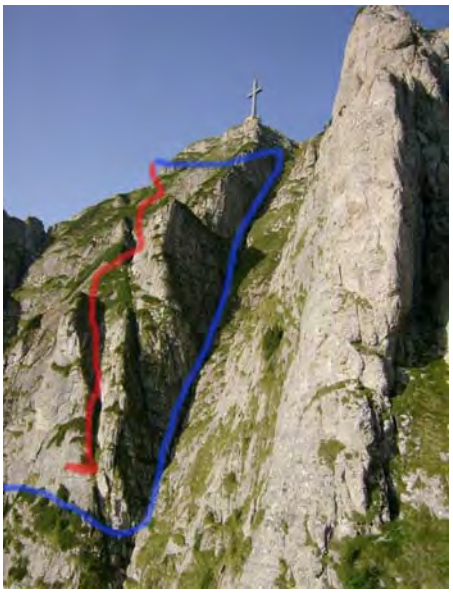

La chestiune, simt uneori nevoia a discuta de-ale muntelui - dar nu în cheia în care se face îndeobște. Am chef a-mi deschide inima despre ce-mi fu în două drumuri la... inima Caraimanului, mai exact în zona trecerii lui Rafail, între Valea Spălăturii și Hornurile Văii Seci. Mă uit prin jur: pauză.

Ar fi un cetățean, dar par să-l fi lovit niște bîzdîci de la o vreme (criza de vîrstă?).

În paralel, îl am pe amicul L., cu care ne întindem la delicioase taclale istorice (bașca despre Svejk). Dar atît. Plus el dispare în ceață, cu lunile....

Ca să vedeți cu ce-și amărăsc unii viața...

Să fiți iubiți! Inclusiv de cel ori cea care vă privește din oglindă.

„Cărțile care ne-au făcut oameni" cu Dan C. Mihăilescu...

Spuneți-mi liniștiți, că vreau prea mult de la semeni... Dar cum naiba să spui c-alde cărțile (mai exact o parte din ce ți-a trecut pe sub dioptrii) te-au făcut om?!

Încap o sumedenie de nuanțe, la ideea de-a deveni om. Bașca faptul că așa ceva, și parafrazînd o vorbă T. Mazilu, e-o chestie pe muchie de cuțit, care se reface permanent.

Parcă mi-i un vis urît (și mîcar de-ar fi dl DCM; singurul bau-bau de pe-acolo...). Crema culturală așa privește lucrurile. Tocmai ea, care-ți poate glosa pînă mîine despre spirit.

„Preşedintele PSD, Liviu Dragnea

, a declarat […] *că nu este „reclamagiu de profesie”, dar ia calcul să depună, în câteva zile, o plângere penală împotriva lui Gabriel Liiceanu, care a afirmat, în cadrul unei dezbateri din Comisia LIBE a Parlamentului European, că liderul social-democraţilor ar fi spus că doreşte demiterea procurorului şef al DNA, Laura Codruţa Kovesi.*

Nu am cum să nu execut o paralelă între domnii Liiceanu și Dragnea.

Ultimul nu e filosof (ba-i și născut în hulitul Teleorman), dar vorbește - îmi pare și trăiește - mai cumpătat, mai socotit decît părintele Humanitas.

Liiceanu, explicații despre citatul atribuit greșit lui Dragnea: Am exprimat un adevăr, dându-i pretenția de exactitate

PS

Nu mi se pare tocmai de obraz cum o scaldă dl Liiceanu, apropo de eroare-i, dar simt că ieșea și mai prost, dacă spunea scurt: „Da, am greșit. îmi cer scuze”

I-ar fi tăiat craca mersului pe drumul unde se află.

Vasile Ernu reproduce proclamația de la Padeș (ianuarie 1821).

> *„În drum spre Liceul "Tudor Vladimirescu" să vorbesc copiilor despre Bandiţi & educaţie în negativ. Ca să nu mă plictisesc în metrou citesc "Proclamația de la Padeş". O mai ţineţi minte? Se învăţa pe vremuri în clasa XII-cea parcă.”*

O parcurg si-mi pare că Tudor Vladimirescu e - cronologic vorbind - întîiul politician român. El se adresează publicului larg, cu țel de a-i capta interesul.

Anterior, dacă boierul X ori domnitorul Y voiau a pune-n jugul dorit auditoriul, urma un ordin și gata. Nema captării benevolentiae!

Mă uit la o poză cu Liviu Dragnea

și realizez că încep tot mai mult să judec precum Ion Țiriac.

De chiu-de vai, liderul PSD e un om capabil să construiască o echipă, și încă una activînd sănătos (vorbesc în cheie funcțională) pe întinsul întregii țări. În paralel, un PNL e vai de steaua

lui, ca putință de-a crea un mecanism viabil, în vreme ce USR stă excesiv pe toana de moment a unei cîtimi (vorba lui Caragiale) din electorat.

Legat de PSD, multă lume îi acuză de hoție. Și iar mă duc la ideea, la opțiunea lui Ion Țiriac. Că-s de preferat hoții, în locul nedușilor cu mintea (ultima categorie neputîndu-se lipsi altminteri de umana gaură în obraz).

Cînd se vorbește despre hoție în societatea românească, se face dintr-un unghi infantil, al unor oameni care de fapt nu au idee cum stau lucrurile - în zona unde se extrage delicat un ban. Nu iau apărarea ultimilor, dar nici nu pot muri de simpatie pentru cei care-și maschează neputințele - de procopsire - prin țipăt că jefuiește altul.

Umor. Al unora.

> *„ DEZVĂLUIRE RL Liviu Dragnea e nepotul de văr al unui ofițer venit în România cu tancurile sovietice. Generalul Marin Dragnea a făcut parte din Divizia "Tudor Vladimirescu", cunoscută ca "Divizia trădătorilor" "*

Mi se sperie un pic gîndul, de niște proxime răspîntii ale istoriei. la care indivizi precum gazetarii de mai sus să dobîndească putere efectivă.

„Filosoful Gabriel Liiceanu"

Mie unuia, conduita dlui Liiceanu nu-mi pare a unui filosof. Căci, zic eu, O ființă umană din ultima categorie, zic eu, evită să fie părtinitoare. Cît și amiciţiile cu incorectitudinea.

Asta apare barim prin definițiile vulgare ale filosofiei.

Filosoful Gabriel Liiceanu și jurnalistul Liviu Avram vorbesc în Parlamentul European despre Ordonanța 13/2017

În practică, orice purtător de mențiune 'filosof' pe cartea de vizită e om. Cu nevoile sufletești aferente (ultimele fiind niște lucruri nu chiar ca-n volumele roze).

Bîrfă de seară...

A mea.

I

„Europarlamentarul Monica Macovei, membru în Comisia LIBE, a declarat la finalul dezbaterii că cei care au prezentat situaţia au câştigat, în sensul că au arătat ce se întâmplă în realitatea în România, “că e greu să spui că e stat de drept atunci când faci ce faci, când schimbi legile penale în favoarea inculpaţilor, când ai conducători penali. Aşa ceva nu se întâmplă într-o ţară europeană”. „Enteresul și iar enteresul”...

La pomenita doamnă Macovei, mie unuia mi-e clară trăsătura umane (în sensul biologic zicînd).numită agresivitate. Care, pentru că nu poate fi stropșită direct, apelează la ceea ce-i numit popular gargară, mai exact una fluturînd principii.

Între care iarba-fiarelor a deceniului de față, și anume Corupția. (mare trecere are și acuza - adresată altuia., se înțelege - „penal”)

II

Ca psiholog ratat ce mă aflu, stau și mă întreb - legat de impetuozitatea insului ajuns la 75 ani care e Gabriel Liiceanu - cît pe-acolo e teama de un moment inevitabil, din existența fiecăruia.

Înțeleg că semnele zodiacale greoaie, precum Berbecul și Taurul, au niște probleme (mari) a medita că ne așteaptă un sfîrșit. Prin urmare, își gonesc din minte crunta neplăcere prin cît mai multă acțiune.

Puteți spune liniștiți

…că mă aflu amorezat de Olguța Vasilescu. (după ce spuneți asta, aștept și argumente. Știu că se va lăsa cu liniște, apoi, pe chestiune...)

„să faci de rîs naţiunea pe care o reprezinţi”

Ideea făcutului de rîs presupune un cineva - în fața căruia te faci de rîs - care se află poamă (una umană). Deci, pînă să ne facem noi de baftă, de partea cealaltă se află un neam prost, care la acel moment are norocul a poseda mai multă forță. Și-n baza căreia își poate etala caracterul nu tocmai ales, și anume latura sadică. E un amănunt de care nu aș face abstracție.

Revenind la doamna Vasilescu, se apucă să rîdă de vorbirea dumneaei (în limbi străine) acela care nu posedă treabă. În același timp, străinii nu vor fi niciodată atît de duri cu cei ca dînsa, pe cît sînt conaționalii.

Imaginea „vorbită” a patriei

Care patriot nu vrea să contribuie la o mai bună imagine a ţărişoarei în ochii (severi, cînd nu de-a dreptul răi) ai „străinătăţii”? Vrem să ieşim în lume cu un portret dichisit, să etalăm, dinaintea mapamondului, calităţile impozante ale neamului, strălucirea lui,...

ADEVARUL.RO

Pînă la urmă, în pornirea pe frumoasa femeie ne stau altele, care nu pot fi recunoscute direct, iar prin urmare li se aplică haine din principii.

Ultimele fiind alese, se înțelege, dintre cele care ne convin.

Dincolo

…de amănuntele pomenite în materialul de deasupra (și anume cine-i făcutul de rîs și ce vrea el de la viață). E foarte posibil ca străinii să privească partea plină a paharului. Și anume că cei precum dna Vasilescu se străduie a le face pe plac.

În același timp, a semnaliza că ești nițel mai în urmă, ca om și ca țară, e posibil să facă de asemenea plăcere europarlamentarilor mai destupați. Ori ce s-ar spune, omul rămîne etern o ființă complexată, iar dacă apare unul și mai mic prin preajmă, asta îi prinde bine.

Ironia sorții face ca subsemnatul să fi dobîndit oarece artă a nuanței tocmai de la dl Pleșu, via revista dumisale cea dilematică. Asta se întîmpla ceva mai demult, cînd eleganța privitului prin jur îi era caracteristică. De-atunci și pînă acum i-au intervenit niște ani în plus.

Din ce motive ultimii pot schimba un om (au aș zice că nu spre bine) las pe alții mai deștepți ca mine a explora.

PS

„În alte ţări - vorbesc de cele din comunitatea cărora pretindem că facem parte - a ajunge într-o demnitate publică implică, de regulă, o anumită uşurinţă a comunicării cu omologi de pe alte meleaguri. La noi, regulile sunt ceva mai „maleabile”.

Nimic mai interesant, pe lumea asta, decît a identifica hainele mărețe în spatele cărora agresivitatea noastră purcede a freca ridichea cuiva. De fapt, nu-s numai hainele mărețe, ci și dusul cu prețul al bunului nostru seamăn (plus compatriot).

România actuală în o mie de cuvinte

Gabriel Liiceanu

Like Share 1.4K Tweet

2017-03-23 25

Aceasta e forma completă a discursului pe care l-am pregătit pentru alocuțiunea mea de miercuri, 22 martie din Parlamentul European, calibrată pentru cele 10 minute care ne fuseseră anunțate cu câteva zile înainte.

Nu-s specialist în logică, dar mă uit cum intervin în prima frază a dlui Pleșu două gesturi din categoria iuțeală de mînă. Pe de o parte, ideea că noi presupunem a fi (în comunitatea cutare). Apoi, survine un 'de regulă'. În baza lor, se merge apoi la niște concluzii solide, cum că la noi regulile-s mai maleabile.

Dincolo de așa ceva, mi-i greu să uit că dl Pleșu se pretinde filosof (și moralist). Or, după umila mea părere, asta presupune a încerca să observi de ce un lucru se petrece, cum se petrece, sub soare. Recte, de ce la noi nu e ca la aceia (aici trec peste faptul că nici pe-acolo nu umblă cîinii cu covrigi în coadă, respectiv tot la echivalent de Pere Lachaise ori Belu ajungem pînă la urmă).

De ce noi nu sîntem (pasămite) maleabili.

Este drept că, dacă apuca așa drum, dl Pleșu s-ar fi văzut lipsit de două lucruri tare plăcute sufletului. E vorba de agresivitatea descărcată pe un seamăn, respectiv de aplauzele cititorilor de aceeași făină cu dînsul.

Dincolo de fondul problemei ridicate (cu inerenta subiectivitate) de dl Liiceanu.

Simt un efect neînsemnat, al discursului domniei sale, către ascultătorul neutru (comilitonul l-ar fi aplaudat oricum, iar adversarul invers). Se face mult caz, la noi, de ideea spălatului de rufe în public. Unii recomandă, alții ba. Dincolo de asta, și posedînd suficientă imaginație pentru a mă pune în pielea neutrului - care ascultă aceste zise ale dlui Liiceanu. Mai degrabă m-ar indispune, o așa vorbire.

Iată și de ce. Discursul scoate spectatorul din egocentrismul atît de binefăcător ființei personale, pentru a-i ocupa urechile și mintea cu certurile neelegante din mediul cuiva.
Dacă nu ai nevoie a exterioriza vreun amestec exploziv interior, așa informații tulbură, căci îți transferă agresivitate - cu sentimentul neplăcut aferent, că ești atacat, că pot surveni lovituri.

În paralel, din ce văd eu în discurs, dl Liiceanu nu vădește minimă înclinație spre captatio benevolentiae, grație căreia să-și poată plasa mai eficient din dorita persuasiune.

http://revista22online.ro/…/romnia-actual-n-o-mie-de-cuvint…

„Nouă [românilor], istoria ne-a oferit un tavalug comunist prost

… si unul postcomunist si mai prost care a dinamitat orice scara valorică. ..”

Eu n-aș lua în serios așa instituție (a Scării valorice), cîtă vreme ne aflăm cu toții oameni.

O să spuneți că-s nifilist, că văd lucrurile în negru - dar prefer așa, decît să cad din lac în puțul unde clasamenttele au la bază subiectivism. În baza cărora dușmanii-s mai negri decît în realitate, și viceversa în privința comilitonilor.

„Ministrul Tudorel, liberal de rit Tăriceanu

[…], CCR în cap cu vechiul și distinsul țucălar PSD Dorneanu, căruia îi vine tare greu să-i zică lui Dragnea că nu poate fi premier...” (C.T. Popescu)

Dincolo de stilul Nichifor Crainic...

Și dacă e Liviu Dragnea premier, care e problema? Calcă prost pe complexele noastre de inferioritate? (putem intra în amănunte...)

La acest stadiu al expunerii mele, nu veniți, rogu-vă, cu povești a la corupție și penal. Am învățat pîn-acum a citi dincolo de lozinci și de atitudini...

PS

În același articol: *„Ce deosebire este între Iordache Altăîntrebare și ministrul Tudorel? ”*

Aș lua în serios zisele dlui Popescu, dacă n-ar fi atît de preocupate să gîdile neamul prost și infantil din cititor.

Sau: [Cutare pesedist e] *„Montesquieu de Bahlui”!”*

Ce deosebire este între Iordache Altăîntrebare și Montesquieu de Bahlui? Radio Erevan răspunde

Distribuiți! Cristian Tudor Popescu, în Republica: Așa cum m-am temut din ziua...

REPUBLICA.RO | DE CRISTIAN TUDOR POPESCU

Ca să lecturezi așa minte (Montesquieu), iar de la acea înălțime să te folosești de franțuz pentru a plasa ridicol spre un bahluian (în fața suporterilor, nu aiurea - se înțelege!), parcă nu se face!...

Expresia 'a fi spălat / a spăla (pe cineva) pe creier'.

O consider o răutate omenească și atit.

Lucrurile stau mai complexe, în domeniul convingerii cuiva, de vreo idee/realitate.

Hulitul sosit (să zicem) pe tancurile sovietice

…mi se pare îngeraș, față de cel care - la vremuri istorice plăcute - trece pe hîrtie așa titlu, așa articol...

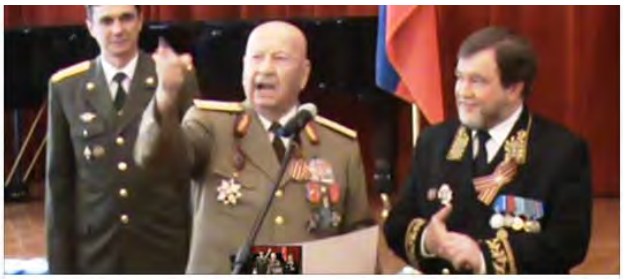

EXPLOZIV/ Unchiul lui Liviu Dragnea, omul URSS și al lui Putin: A venit în România cu Armata Roșie a lui Stalin/ DECORAT DE 2 ORI DE VLADIMIR PUTIN...

”Am glumit...!”,

dă cîte unul înapoi, dacă îi reziști vreunei afirmații lansate spre tine.
Gluma îmi pare și un mod de-a testa pe celălalt, cît suportă agresivitatea noastră - trimisă în direcția lui.

Deseori îmi acuz pornirea

pe dnii Pleșu și Liiceanu drept oedipism, de ins doritor a străluci doar el pă scena lumii.
Așa o fi. Dar mica-mi supărare decurge și din risipirea visului că, uite Domne!, am cu cine sta de vorbă pă lumea asta românească... (bașca încîntarea că-s alături de tipi bine situați socialmente, pe care i-am ajuns totodată din urmă, întru mobilare a minții)

Admit.
Ultima zisă e crunt lipsită de modestie. De nevăzătoare a lungului nasului ordean-ian.

Vorbele frumoase ale vîrstei de mijloc

N-au ele treabă cu realitatea, dar merg la suflet.
Cînd te gîndești că fondul sufletesc al omului e cam la fel, în cazul vîrstelor doi și trei. Atîta doar că la mijlocul existenței drogurile existențiale curg la greu, conform planului biologic al Speciei.

PS
Ce naiba au inși cu scaun la cap (așa-mi pare mie, barim), mă refer la TotalSoft ori Business Magazin, cu așa povești - nu știu!

E foarte posibil ca dincolo de masca tînără și civilizată (raportată la 2017) să stea altele, mai puțin glorioase.
Ziceți că mă aflu rău ce nu s-a pomenit? Rezon (deși nu-s atît de rău, cît să vă cer lămuriri, asupra cîinoșeniei din vorbele mele anterioare). Dar n-am auzit de curse prin oraș al doamnei Bunătatea, către domiciliul unuia ori altuia... Întîlnești doar un tramvai pe care scrie „Om”.

Omul normal este un lichid. Care ia forma paharului în care-i turnat de Istorie.

Paharul în chestiune este particularizat totodată de mediul în care individul (să presupunem că unul temperamental) vede lumina zilei.

Unul va sprijini vehement ideea Familiei. A ortodoxiei. Altul va *#rezista*. În vreme ce un al treilea va scrie cu aplomb despre victimele comunismului.

Ar fi fost îndeajuns să fie născut pe alt palier, pentru ca energia (și interesul lui existențial) să îmbrățișeze alte lucruri.

Comun a tot este interesul personal (ceea ce-i absolut normal), care inevitabil se aliază cu părtinirea, mai mare ori mai mică. Și cu încercarea de a înșela. Așa i-a zis specia, cînd i-a aranjat ADN-ul. Nu o spun din răutate, Ci încercînd să iau lucrurile cum sînt. Chit că nu-i o treabă simplă, să știi că-ți sînt majoritari prin jur.

Nu sînt la curent

Mai #rezistă lumea? Ori sînt eu foarte mitocan, întrebînd de așa ceva? (e ca și cum ai chestiona un beţiv, ulterior îndrăznelilor sale pe bază de euforizant).

Admit c-am și eu o idee mică-plus-fixă. Dar ia uite frumusețe de gargară:

> *”Povestea tulburătoare a tânărului care a rămas o noapte întreagă să protesteze în faţa Guvernului: „Am vrut să îmi dovedesc că mă pot jerfi pentru ţară“*

Dacă înnoirea țării șade pe-așa ceva, mai bine deloc... Nu țin să scap de dracul, și să dau de tat-su.

Imagine însoțind un articol...

Ciudată e firea omenească.. Acolo, în poză, niște oameni vorbesc în numele altora. Aceștia din urmă fiind „bărbații adevărați”, respectiv „femeile” (adică toate).

În paralel, privesc la icoane. Cele cu Maica Domnului.

Păi. Și dacă avortul e-o problemă (acelora). De ce nu intervine Pomenita direct în situație? Să lumineze la cap pe cei iute mergători la avort? Coroborat, de ce nu roagă femeile din imagine pe aceeași Maică a Domnului, pe direcția amintită?

Am îndoieli că înalta Entitate nu i-ar asculta.

Zisa ce urmează-i a mea. *„Omenire, numele tău e încercare de-a înșela semenii..."* Unde te uiți prin jur, cu oarecare atenție, de așa ceva dai...

Admit că și-n scrisele subsemnatului s-o lăfăi așa pornire...

Dl președinte Iohannis a ieșit la plantat de copaci

E un gest care îl plasează minții mele (și coroborat cu trecutul domniei sale la Cotroceni) în categoria politicienilor imprevizibili. Iar asta, în ciuda măștii de om calculat.

Îmi pare că e mai visceral, mai du-te-ncolo, vino-ncoace pe rîurile interioare...

Inevitabil, dau ochi spre ceilalți lideri pe care i-am avut după 1989. Iliescu, parcă, a stat mai bine cu stăpînirea. Cu predictibilitatea.

A-ți duce (sic) crucea

Facebook îmi aduce atenției profiluri de oameni interesanți, între care mulți montaniarzi indiscutabil inimoși. Avînd în vedere genul meu de scrise întru uman, evit să le cer amiciția, iar apoi să-i pun cu ochii pe niște lecturi ce-i posibil a nu le face bine (chit că nu-s chiar mincinoase - sau poate tocmai de aceea!).

Și-uite-așa execut acțiunea aia de pomeneam inițial.

În rest, nimic nefiind etern, foarte probabil ca acea întelenicire scriitoricească a subsemnatului să lase la un moment dat loc altui mod de echilibrare interioară. Adunat de timbre, de pildă. Ori scris poezie. (bașca activități de Cișmigiu, ca format guverne ori dat muște afară din acel parc)

Semne că lucrurile se mișcă e faptul c-ascult în ultimele săptămîni Angela Similea (între alte bucăți muzicale la locul lor).

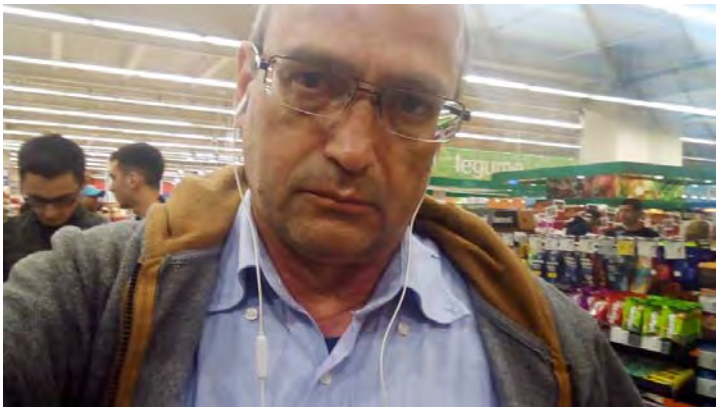

PS

Abia la anii-mi mulți descopăr condeiul numit François Furet. Îl văzusem - încă din anii 90 - citat cu respect de mulți compatrioți, dar nu mă intersectasem cu vreun volum de-al dînsului.

Te lucră un pic la complexe inferioritate rîndurile sale de analiză istorică...

Bănățenii au o vorbă frumoasă

… cum că ei sînt fruncea.

Brusc se naște o curiozitate în mine. Afirmația cu pricina nefiind nouă, mă întreb dacă la nașterea-i nu privea cumva alt areal politic (și nicidecum al României întregite)...

”România a devenit o Golanie populată de golani”

Poate mi-i semn de bătrînețe, a nu izbuti să mai identific scriituri demne de stimă (la etalonul subsemnatului barim).

Mă uit la vorba citată și deduc de-acolo că altădată nu eram golani. Or, pe cît am studiat eu istoria, eram chiar mai rău decît azi, ori măcar la un etern egal.

Ce i-o veni dlui Manolescu de afirmă așa ceva? Dorința de a-și mulțumi cititorii de gazetă comună? Sentimentul real, din interiorul său, că sîntem mai neamuri proaste ca altădată? (în acest ultim caz, chiar nu miroase a-i interveni o lupă deformatoare din interior, una temătoare proprie senectuții?)

Mi-e o mică dezamăgire, să văd că încă o minte, pentru care aveam stimă, că-i a unui om de rînd. Zic asta și pentru că dînsul, anterior, nu era un condei să dea cu parul. Și la care simțisem oarece aplecare de a-și explica realitatea, iar apoi a o lua cum e (am și eu o idee fixă...). .

PS

Am meditat un pic dacă să las întîiul meu paragraf de aici. Căci încurcă mai multe. Dar poate merită spus!

*

Tot dl Manolescu: *„Baronii sunt deopotrivă de primitivi sufleteşte ...”*

Dumnezeule! Păi oricînd se poate ivi unul care să puncteze primitivitatea NOASTRĂ sufletească, a celor care o vedem (doar) la alții. Căci, noi oameni aflîndu-ne, nu sîntem perfecți.

Am 60 ani. Ca urmare, îmi propun a fi cu ochii ca pe butelie, la ce voi apuca a trece pe hîrtie mai încolo... Etatea a treia aduce surprize, care în sine nu-s o dramă, dar ele riscă a pune observatorul de mai tîrziu în dilemă...

Care să fi fost adevăratul dl X: cel din prima tinerețe, de la maturitate ori de mai tîrziu? Știu foarte bine că ne aflăm, pe acele paliere, ființe total deosebite, dar parcă-i păcat ca dumnealor să se dea cap în cap în ale ideilor...

„ Ar fi putut demonstra că

… fie și mai târziu, acest guvern a înțeles mesajul a cel puțin câtorva sute de mii de români...”

V-ați obosit vreodată, domnilor de la „22”, a cerceta și care e mesajul a 20 milioane minus sutele de mii pomenite de dumneavoastră? Ori v-ați ferit ca de naiba, de așa ceva?

Părerea mea e că se ducea d... tot giudețul discursului dumneavoastră, dacă v-ați fi aplecat asupra tentei naturaliste (în termeni de curent literari vorbind) a opticii acelora..

Sună frumos citatul

Cum se discută cu protestatarii în spațiul fost sovietic în zilele noastre, în înregistrarea Svetlanei Aleksievici:

---„Mecla-n zăpadă, cățea! O singură mișcare și te omor!“ Stăteam întinsă pe asfalt… Nu eram singură, toți ai noștri erau acolo… capul mi se golise… nu aveam nici un gând… Singura senzație reală era de frig. Cu îmbrânceli și lovituri de baston, suntem ridicați și îngrămădiți în dube. Cel mai greu le era băieților, pe ei se străduiau să-i lovească între picioare: „Dă-i la coaie, la coaie! La sculă!“, „Dă-i la oase“, „Pișă-te pe el!“ În timp ce ne băteau filozofau: „Mă fut în revoluția voastră!“, „Pe câți dolari ți-ai vândut țara, nemernicule?“

Totuși.

După ce o termina de reproșat călăilor, aștept un semn al autorului - că putea să acționeze și ceva mai deștept. Și cît să nu ajungă în beleaua descrisă.

Cînd un domn Andrei Cornea

…vorbește despre atacul la libertatea Justiției, este vorba totuși acolo de modul cum vede dumnealui (plus tabăra-i) ideea de Justiție.

Care întîmplător coincide cu a celui mai tare - per domeniu geostrategic - în acest moment. Dacă se afla altul mai tare, ideea de justiție i-ar fi arătat altfel. Dar tot cu interesele-i.

Dacă eu țin să mă exprim cum îmi vine bine

… care e problema? Eu țin să mă exteriorizez - via scris - într-un fel anume. Cu ce ocazie (astă plăcere a mea) e treaba altuia?

Tot demersul celor precum dl Paraschivescu are la bază necheful ori neputința celor puși la zid de a le solicita corectorilor să stea în banca lor.

După cum.

Reproșurile de prin post nu țin să ajungă în atenția prost-vorbitorilor, ci au ca scop dregerea ego-ului - via superioritate in ceva - al tipilor cu iluzie de-a cunoaște vorbirea destupată.

Mă uit pe fila FB a editurii Humanitas

… și realizez - în spatele faldurilor cu pretenții de acolo - două lucruri cît de poate de adînc umane (dar, mai ales la acel nivel zice-se înalt, imposibil de acceptat). E vorba de agresivitate, reperabilă mai ales cînd vreun seamăn e luat de urechi ca incorect, respectiv declarat inferior nouă.

Al doilea element este fabricarea unui *cocoon*, unde amorezii culturii înalte să se simtă bine. Acela e realizat prin învîrtirea cuvintelor și ideilor, ceea ce lasă lat publicul, iar nouă ne conferă notă mare, în domeniul social cu pricina.

Prestidigitația cu elemente culturale lasă și impresia dominării Mediului (entitate care cuprinde inclusiv timpul și spațiul).

Stăpînirea din toate colțurile lumii încurajează așa demersuri, căci finalmente supușii au încă un motiv de a-i sta închegați sub ascultare.

Nimic nu pare să-i fie mai dezagreabil doamnei Realitate

… decît vorba: "De ce n-ai fi fost / nu ești, fă cucoană, altfel...".

Mie se pare mie, ori ne punem rar (și serios) problema de a schimba nițel, și pe la noi? ("Da' e inuman ce vrei dumneata, domnu Ordean!!")

Îmi ajunge sub ochi

…o reclamă la o carte de Alain Finkelkraut.
Dincolo de una-două chestii discutabile, într-unul din paragrafele oferite cu evlavie de Humanitas, rămîn cu ochii la o zisă din Mai 68 (și ea pomenită ultrareverențios): „Fiți realiști, cereți imposibilul!”

Ce s-a ales din vorba asta? Cu ce-a influențat dumneaei istoria ulterioară a Franței?
Aducînd lucrurile, vorba parizienilor, la cepele (adică oile) noastre, sînt curios - spun asta retoric.. - ce se va alege din sloganele Pieței Victoriei 2017.

Ziceți că tot eu-s ăla răul? Pentru că lovesc în tinerii puri, respectiv în cărțile lăudate de Humanitas?

PS
În 68-ul francez năștea furori și o altă vorbă. Că nu Dumnezeu, ci Nietszche (care filozofase despre decesul Divinului) a murit.

Că tot se duseră aproape 50 ani de la Mai-ul parizian, bănui că și insul ce-a emis acel slogan a descoperit a nu fi etern. Cît privește eternitatea lui Dumnezeu, orice despre El rămîne discutabil, cîtă vreme nu avem dovezi serioase de existența Lui (sper să nu-mi apară la noapte, supărat foc, prin vise ori chiar în realitatea dormitorului întunecat: „Și-așa, bă, io nu egzist?! Las' că-ți arăt io ție...").

Rămînînd un pic la chestiune, se glosează mult despre dragostea spre Dumnezeu, dar eu am impresia că - rezonînd spre Înaltul - sentimentul principal care mă încearcă e teama. Măcar de dimensiunea și eternitatea noțiunii.

Apropo de idei înalte

…, priveam recent la bibiliotecă cotorul unei cărți: „Religie și spirit". A unui mare filozof român.

Eu unul am o problemă mică, la vorba de spirit. Pornind de la ea, meditez că sumedenie de așa vorbe au circulație doar dacă ăi din jur respectă o regulă a jocului. Aceea de a socoti viabilă, ba chiar sfîntă o așa noțiune. Urmare a acestui accept, și nimica va mișca, pe tărîmul ideilor mari.

Dacă nu aderi la regulile jocului, te uiți la acel spectacol taman precum un tip oarecare la hainele lipsă ale împăratului.

Sînt perfect de acord că, din rațiuni ce pot și explorate, și acceptate apoi, vreo 99,9% dintre componenți unei societăți acceptă jocul. Mai exact nu-i contestă scaunul la cap. Asta se întîmplă pentru că au fost educați în a nu spune nici dă-te mai încolo măreților Societății.

„Cărţile care ne-au făcut oameni"

Eu știu că sună tare frumos, enunțul acesta, dar doamne-ferește să-i privești mai cu atenție scaunul la cap.

Nu-i cam multă modestie, în ideea că ne aflăm - noi, ăi de spunem asta - oameni? Plus neinteligență? Poți să te crezi la un moment dat om, în sensul vorbei pomenite, și să-ți tragă viața a doua zi o smetie (adică o nepregătită pentru experiența noastră)...

Ziceți că-s eu al naibii? Poate, dar și părinții formulei citate se joacă nițel (cu enteres altminteri) de-a vorbele...

Cu speranța că nu descopăr eu apa caldă...

Privesc un text cultural oarecare. Și observ mai mult ca oricînd plăcerea de a înșira mult, deși ar fi loc de comprimat - spre esențial.

> O să ziceți aici că și eu scriu mult („și prost, bre!"), dar zău că mă strădui să nu existe rînduri fără vreo idee, respectiv să înșir doar de dragul ocupatului de ureche a altuia, ori de spațiu editorial!

E.

De la astă observație, realizez că-i o însușire comună cu litaniile religioase. Un fel de întindere a discursului (să zicem că e unul...), poate bazată pe convingerea că atîta vreme cît interlocutorul stă și-ascultă, nu poate s-o întindă din acel loc / de lîngă noi.

Și-uite-așa risc să identific în chestiune atitudinea copilașului, care debitează mult, sperînd că așa își ține părintele aparte, respectiv că primește aprecieri pozitive asupra producțiilor sale.

PS

> *„Ce bine vezi mata la alții, domnu Ordean, defectele-ți personale...”*

Corect!

Dar.

E posibil să nu greșesc prea mult, în aprecierea de ceva mai sus. La bani mărunți, în spatele oricărui gest al nostru se găsește o infantilă... Sau măcar o nevoie bazală (nu chiar de pus în ramă socială...).

Teoretic, vîrsta a treia e una neplăcută

Dar își are descoperirile ei aparte... Căci și nou e destul, prin jur.

Dădusem cîndva atenție vorbei: *„Omul ajunge greu să gîndească, dar de-atunci nu se mai oprește”*

Cum ajungem inevitabil să năpîrlim, inclusiv în ale minții, la întîlnirea cu o situație nouă (cînd s-a modificat ori mediul, ori interiorul nostru), și de la ideea citată e de făcut marșarier.
Sau 360 grade. Asta, și pentru că nu o dată gînditul e un simplu mod de-a îndulci sentimentele neplăcute din adînc... (iar ajung la vorbă T.Mazilu: „Mintea e lașă, ea evită contactul cu realitatea”)

Prin urmare, dacă te strădui a simți ce fulgeră de prin adînc, spre exterior, începe un sport interesant, al comunicării cu acel al-tău, care-i de fapt lume separată. Comunicarea aceea nu-i clasică, ci aduce mai degrabă cu un mic joc de șoarece și pisica . Nu pentru că adîncul e mic și vulnerabil (o, nici gînd!), ci pentru că semnalele de-acolo sînt cvasi fulgerătoare și nu se lasă gestionate în sine. Doar te anunță, respectiv dor.

PS

Mă întrebați dacă vîrsta înaintată e o chestie de care să bați toba?

Poate nu... Însă pe de o parte, caracterul deloc comun ale unor mărturisiri precum aceasta are nevoie de-o explicație, de un așa-zis *warning*.

Apoi, iar aici pic un pic în exces modestie, senectutea cu pricina nu e una singură. Ci putință de cerceta și afirma optică precum cea de aici.

Zău dacă pricep!

Și anume ce-i vine unei publicații spălate - recte Business Magazin - a produce asemenea enunțuri:

> *”Semnal de ALARMĂ: Una dintre cele mai cunoscute meserii din România va DISPĂREA. Mii de oameni vor rămâne fără un loc de muncă. Deja a început să se întâmple...”*

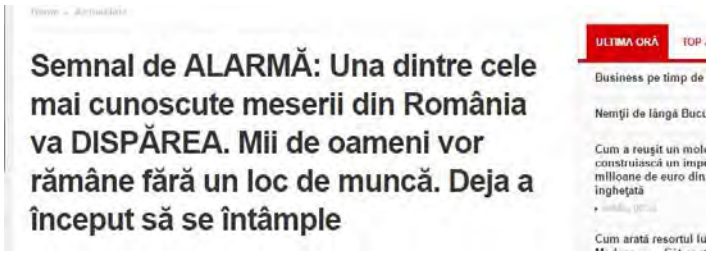

Ca metaforă, cred că pați ce pățeau unele minți în Germania de după venirea lui Hitler. Te uiți prin jur și descoperi că oameni anterior cu scaun la cap sînt luați de raznă.

Să mor dacă țin a fi măgar printre oi - căci e nasol să n-ai cu cine-a schimba o vorbă.

PS

Că veni vorba de-a muri, înțeleg că s-a prăpădit ziarista Simona Catrina. Nu spun, și subsemnatul e dornic a comunica (urît obicei, acest cerșit de băgat în seamă..)... O fac și mulți alții, care au însă grijă a oferi ceea ce se cere... Că sîntem tari. mai exact.

De pildă:

> *„Simona Catrina-Roman a fost depistată cu cancer mamar în mai 2016. Atunci, ea scria în Revista Tango: ”Numai de-a naibii am să trăiesc, am să înot prin Iad şi am să ies la suprafaţă, am să mă trezesc din orice comă, am să îndur orice. Am să arăt că Dumnezeu e mai puternic decât o satană deplorabilă, care, fiindcă se simte o legumă, atacă murdar. Tipic.”*

Am sentimentul că tipii cu oarece succes în viață sînt oameni care trăiesc numai în prezent. Într-adevăr, treaba asta sună tare frumos, iar Societatea încurajează atitudinea, inclusiv pe calea lui „Trăiește clipa!”. Mica problemă este că asemenea persoane nu realizează că-l poate întreba cineva, după nițel timp, cîți bani îi face afirmația. În cazul celor citate imediat mai sus, cum e cu trezitul din comă ori cu Dumnezeu cel mai tare ca diavolul.

Mi se face un pic părul măciucă, la ideea comunicării cu niște oameni care se produc - în timpul vieții, se înțelege - așa. ... Și-mi fuge pentru a doua oară gîndul la scrise George Călinescu. Mai exact la personajul superficial al acestuia, Gaittany (din *Bietul Ioanide*).

De asemenea, deschid mental un articol al aceluiași (din Cronicile mizantropului), unde povestitorul lectura cărți poștale primite în timp de un altul, de la persoane care de care mai tonice - la momentul expedierii acelor vederi barim.

Concluzia (după o discuție cu destinatarul acelo trimteri poștale) era c-au mîncat, au băut, au știut să se distreze și... au murit prematur.

„Va cere Tudorel Toader revocarea lui Kovesi?”

Înțeleg că *e democrație*, respectiv că e o modă în jurnalism. Dar privesc nițel aiurea bătutul pe burtă, fără adăugirea 'domnul'/'doamna'.

Ce să mai spun de-a evita să indici prenumele unei femei...

Pe urmă ne mirăm că ne merge prost!

.

PS

De la o vreme, iar asta putîndu-mi fi semn de nevroză, m-au părăsit convingerile că umanitatea (sau măcar românimea) merge neapărat spre bine.

Iar asta pentru că libertatea - dac-o servim în exces - s-ar putea să dea roade proaste.

„Situația de fapt din România

... este exact cum a descris-o Gabriel Liiceanu în discursul de la Bruxelles”

Hai s-o luăm aritmetic, mai exact în logică elementară. Numitul mai sus se află partizan (nu din munți, ci aderent la o tabără politică). În acest caz, ce șanse are dînsul a mirosi *exact* situația din România?

PS

În titlu (chiar): *„Filozoful Gabriel Liiceanu”*

Două observații, de cititor oarecare...

1. Adăugirea filosof e pusă acolo - de autor articol - pentru că însuși dumnealui își consideră insuficient demersul persuasiv din restul materialului. Așa că plasează acea `funcție” - la care-s sensibili inclusiv cititorii intelectualei reviste de față.

2. Presupunînd că filosofie înseamnă dragoste de înțelepciune. Dl Liiceanu e interesat (realmente) de așa ceva, cum e subsemnatul de-a crește găini.

„Ţara se află din nou la o răscruce

… şi există realmente riscul de a fi împinsă înapoi, pe planul devenirii sale istorice, cu o generaţie sau chiar mai mult. Acest lucru, însă, nu ar trebui să devină o realitate.”

Mă opresc a cugeta, dintre bunătățile de mai sus, doar la vorba „devenire istorică” Mai exact, ea m-a incitat să-mi amintesc formula „destin”, întîlnită în titlurile a destule cărți (de pe rafturile de bibliotecă baleiate ieri cu privirea, de subsemnatul).

Privesc spre vorba 'destin' (soră mai mare a unei cohorte ce cuprinde și „devenirea istorică”) și mi se pare - ok! - mișcătoare, dar goală pînă la - pardon - Dumnezeu. La chestiune, e interesant cum te tratează vreun preot-al-domeniului, ori măcar un simplu susținător al unui așa templu (presupunem că ajungi a schimba o idee cu el).

Privirea inițială - spre nelămurit - îi e de sus. Apoi se poate naște vreuna de revoltă, că pui la îndoială așa ceva, pentru ca abia al treilea pas (dacă insiști) îi e s-o întindă din loc, bolborosind.

„Cristian Tudor Popescu e printre cei mai apreciaţi comentatori din ţară

… El a arătat, încă o dată, că se bucură pe deplin meritat de acest statut. /.../

„Halep are în România mulţi contestatari după înfrângeri pentru că noile tehnologii pun în valoare zăcămintele de prostie uriaşe din această ţară.”

CTP și un răspuns genial: „De ce e înjurată Simona Halep pe internet?“. Replica jurnalistului face toți banii

Cristian Tudor Popescu e printre cei mai apreciaţi comentatori din ţară. El a arătat, încă o dată, că se bucură pe deplin meritat de acest statut.

Din partea mea, puteți stima în continuare un asemenea condei (și implicit om).

Dar.

A vorbi de prostia (ba și uriașă) a altuia e semn - în opinia mea - că și emițătorul vorbei în cauză o deține.

Apoi.

Bineînțeles că o minte capabilă de aserțiunile citate nu le are cu o explorare serioasă, asupra motivelor pentru care vreunii o 'înjură' pe Simona Halep.

*

.

„„Halep are în România mulţi contestatari după înfrângeri pentru că noile tehnologii pun în valoare zăcămintele de prostie uriaşe din această ţară.”

Prostia e-o chestie greu de pus într-o definiție, cît și de cuantificat.

Eu cred că acuza de prostie este fruct al unei minți și limitate, și acre. Zic asta pentru că scopul ei este doar de-a lovi, făcînd pe plac astfel viscerelor din noi. Acesta fiindu-i zona (inconștientă) unde ia naștere, nu se pune problema vreunui cap și coadă, care să conducă la vreo definiție/explicație: „Cutare e prost, pentru că...”.

Un individ - stropșind așa acuză - are mari probleme în a se liniști și-a oferi apoi (dacă îi mai arde, după ipotetica domolire) o definiție: de ce este cel atacat un prost.

PS

Mi se pare nițel grăbită adunarea remarcilor negative despre Simona în categoria înjurăturii. Există mai multe tipuri de atitudine, în eventualele nemulțumiri la adresa celei mai în vogă sportive române.

Dintre toate acelea, a alege ideea de înjurătură cred că spune ceva, despre interiorul celui care simplifică lucrurile, optînd pentru amintita vorbă.

Am cunoscut un sinăian

… care îmi povestea despre gara Predeal de dinainte de 1916 (tatăl său lucrase în zonă).

Cum, între altele, slujbașii de la vama românească, respectiv austro-ungară se duceau la același birt, pentru masa de prînz ori berea de seară...

Același domn Florin Ștefănescu îmi povestea cum erau duși copiii la școală cu trenul (mai exact o locomotivă plus un vagon cu de marfă cu băncuțe de așezat), din gară pînă la mînăstirea Sfîntul Nicolae - aflată cam la bifurcația drumului spre Rîșnov de azi. Iarna, vagonul avea și-o sobiță, în funcțiune.

Ce mi-a mai spus, foarte simpaticul amic (1909-1992)? Păi, despre o înzăpezire grozavă, care l-a surprins în Brașov. A izbutit să fie luat de mecanici în garnitura ce-și propusese îndepărtarea omătului mare aflat linie. S-au folosit atunci patru locomotive cu abur.

O figură, nea Florin... Între altele, a slujit ca administrator atît la Peleș, cît și la vila Președinției Consiliului de Miniștri (în vremea lui Ion Antonescu) de la Snagov.

Mi-aduc aminte cu mare drag de dînsul. Odihnește la cimitirul din preajma Izvorului Rece, de lîngă Sinaia (care-i o adevărată carte de istorie montană, prin cei depuși acolo).

Mi-am dat cu părerea, pe aici, despre prostie

Pînă la urmă, mintea m-a dus inevitabil la surata acesteia, si anume desteptaciunea.

Si aici e de stat prudent, în a stampila pe careva. Asta, pentru ca lipseste o definitie acceptata (de unde banuiala mea ca avem de-a tot cu o eticheta a inconstientului, mai exact a departamentului nimerit amabil pe acolo).

Legat de ultima localizare, opusul ideii de prostie - pentru cei vehiculînd așa eticheta - nu-mi pare a fi desteptaciune, ci geniu.

Toate astea de mai sus mi-au plecat de la o citare a lui Nicolae Iorga, despre prostie. De la care, poate indreptatit, mi-am zis ca istoricul neamului nu-mi pare a fi fost un tip destept. Am realizat insa, curind, ca unii pot vedea destepaciune in adunatul de informatie cit sa publici sute de volume. Altii pun sub aceeasi vorba putinta de a nu comite traznai precum Iorga (de la care i s-a tras si sfirsitul deloc onorabil).

Partea proastă

… e ca putem avea baieti comuni (ori chiar incomozi parintilor), iar despre gestionat asa ceva nu invata nici o publicatie glossy. Ci doar lectura Fratilor Karamazov.

Dincolo de invidia cruntă

… care mă animă, spre succesul național și mondial al înaintașului - și el ochelarist...

N-aș putea stima pe cineva datorită operei (presupun că aș lectura-o), cît pentru ce a fost ca om. Ultima chestie reperîndu-se din observare ceva mai atenta a gesturilor și ziselor aceluia.

Amorezatul de opera cuiva (să zicem...) ține de oarece fetișism. Te îndrăgostești nu de doamna, ci de pantofii ei.

Prin Bucureștii lui Mircea Eliade - Dilema Veche

A.R.C.E.N. organizează, în colaborare cu Institutul Francez din București, în perioada 30 martie – 27 aprilie, seria de evenimente

DILEMAVECHE.RO

Poate acru eu, poate doar zăritor de-un unghi aparte

La o vorbire publică de genul ăsta, spiritul critic de lasă la ușă. Asta pentru că, admit ar deranja atît orator, cît și publicul doritor de extaz... Deduc de aici a fi destul de fragil, acel monument (în mod sigur interesați în vor prezenta că stare...).

Ana Blandiana – recital de poezie la Humanitas Cişmigiu

4 Aprilie 18:00 · Librăria Humanitas de la Cişmigiu

eventbook.ro

la bilete

.

"Te mai miri, domnule, că te afli nefericit, cîtă vreme vînezi doar așa ceva, pîn această minunată existență..."

Nu eu, ci proiectul ăluia de Sus, cînd mi-a dat drumul a respira!...

Militanții pentru Familie

Cred că-i aici un exemplu clasic de simbioză, între un om (avînd în proiect dorința de-a domina cît mai mult din mediu) și o credință. Ultima îi zice: *"Eu îți dau voie sa te simți puternic şi mai breaz decît semenii, dar asta cu condiția de-a sprijini scopurile Mele...".*

Marșurile proFamilie imi par a funcționa pe-așa calapod.

În paralel, și noi - ăștia nemulțumiți de dumnealor - putem fi luați la lupă, de una ori alta...

„Menestrelul Tudorel cântă pe nas execuția teroriștilor DNA”

Admit că posed idei puține și fixe. Una dintre ele privește afirmațiile precum aceea citată (la o adică e valabilă întregului articol).

Cu ochii la așa zise, mă întreb: ce voi(esc) eu, lecturînd așa materiale? Dacă vreau să defulez, să zicem pe Calea Băşcăliei (putem glosa, ce-i asta) strîng la piept zisele dlui Popescu. Dacă am nevoie de-o prezentare obiectivă a lucrurilor, îmi iau tălpășița din preajma lor.

Bineînțeles însă că un român adevărat - precum mine - are nevoie a-și vedea umflate venele, pe la tîmple. De-a descoperi proști și ticăloși pîn jur. Șcl. Și de-a spune, la adresa autorului: „Bine le-a zis-o,mama lor dă bestii nenorocite!”.

Condamnarea celui numit „torționarul Ficior”

Al doilea torționar condamnat. Și (probabil) ultimul

Ca și în cazul lui Vișinescu, aceasta condamnare – dacă va rămâne defintivă – echivalează cu o sentință la închisoare pe viață, dată fiind vârsta lui Ficior (88 de ani).

REPUBLICA.RO | DE ANDREI MURARU

Întîlneam ceasurile trecute o expresie: „e o lecție pentru noi toți”. E genul de formulare care dă gata ținta umană (din motive ce se pot studia).

Similar e și cu trimiterea la închisoare la lui Ion Ficior. Nimeni nu mai apucă să observe că vreme de peste 50 ani n-am fost în stare a sancționa vreun derapajul aceluia (trec aici peste

faptul că omul era, totuși, o rotiță într-un Ceva. Care Ceva și el a fost mai tare decît revoltații de-atunci ori de azi...).

Poate filosofez eu în exces. Dar prinde mai bine puterii personale a accepta că ai fost slab la un moment dat, decît a scuipa - fizic ori simbolic - pe mormîntul cuiva.

Aceeași rezolvare după 55 ani aduce cu vorba: „Cei patru evangheliști au fost trei: Luca și Matei..." Ne uităm la Ficior și nu la comunism, iar cînd privim la ultimul nu ne uităm la terenul socio-uman pe care s-a ivit și-a funcționat acesta...

Ca urmare, eu cred experiențe incomode viitoare ne vor prinde tot nepregătiți.

Dar aici deja recunosc a voi eu prea mult de la oameni...

PS1

Poate am ai zis vorba asta a lui C. Argetoianu, spre cei veniți în 1950 să-l aresteze: *„Dar tari sînteți voi comuniștii, dacă vă încurcă un moș bășinos ca mine!..."*

Orice asemănare cu situația de acum nu e întîmplătoare.

PS2

Bănui că la un 2050 va fi condamnat vreun supraviețuitor dintre torționarii din 21-22 decembrie 1898 ori 14-15 iunie 1990... Simt că tonul materialelor de prin echivalentul-de-gazetă al epocii va fi asemenea celui de aici...

Condamnare fost director penitenciar (de acum 55 ani).

Opinie: *„Mult prea puțin mult prea târziu. Astăzi ar fi fost vremea lui Ion Iliescu."*

.

Eu unul - al lui Ordean - nu am încredere în semeni care țin să personalizeze... Adică să reducă măricica epopee Decembrie 1989 la Ion Iliescu. Iar aceea reducere să fie executată într-o cheie (matură foc și cu bun simț idem...) numită vinovăție.

Cel citat, din dorința satisfacerii unor intime, nu apucă să observe că, la o adică, poți acuza de mîrșăvii pe cei care debitau prăpăstii la TVR, în 22-23 decembrie 1989.

"A spune despre Revoluția română că a lăsat în urmă enigme multe

…este deja o banalitate..."

Eu nu văd ca revoluția cu pricina sa fi lăsat enigme. A lăsat doar locuri pe unde nu vrem sa călcăm / să luăm cunoștință. Căci ne dor, ne strică în insuportabil opinia despre cele din jurul nostru.

De curiozitate: de ce a fost Caragiale geniu?

Ador răspunsurile la așa întrebare! Am să vă spun și de ce.

Vorba geniu e menită a funcționa în inconștient. Unde nu există detalii, nuanțe, justificări. Există doar mare oftică, atunci cînd contești ceva de pe-acolo.

Frumoasă e și vorba *geniu neînțeles*. O văd sosind tot din hruba minții.

.

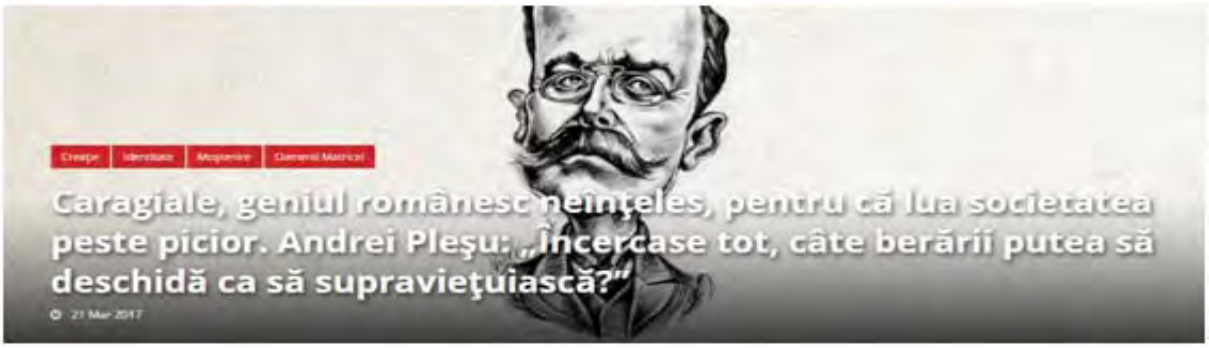

*

.

Apropo de Caragiale, și prestînd eu în Gică Contra.

Ascultam dimineață o piesă cultă. Poate pentru întîia oară am sesizat că-i precum un șlagăr modern, atîta doar că-i făcut poate o idee mai îngrijit. Chestia decisivă vine din faptul că a fost declarată, acea bucată, ca fiind cultă / clasică / nemaipomenită / perenă (din ce motive, discutăm altădată).

Cam așa, în bună parte, și la corifei literari. Vorba lui Petru Groza: "*Poporul o să iubească pe cine vrem noi…"*

”Mîndria de a fi român”

Nu îmbrățișez vorba asta nici să mă tai.

Una la mînă, prea am văzut numai unul și unul, cu sloganul ăsta pe buze.

Apoi.

Să ne închipuim că ne purtăm mîndri-că-sîntem-români. Imaginați-vă scena. Acolo, socotiți cît și cum privesc alții piepturile noastre cele umflate. Ceva îmi spune că aceia nu ne privesc încîntați. Și nici cu dor de-a lega mari relații.

Data viitoare putem medita și ce ne vine a ne umfla astfel...

Sloganele unei epoci

N-am apucat să mă interesez cum stăteau lucrurile între războaie (cele mondiale, și pe arealul românesc). Dar am impresia că tinerii din anii 70-80 (între care cu onor mă număr...) foloseau mai puține clișee sociale decît cei de azi.

Ceea ce-i normal, poate... Cei de azi uzează de pastilele momentului întrucît educația clasică îndeamnă noul ivit în viața matură a fi ascultător, pentru a-și croi o carieră (și implicit a-și întreține familia pînă cînd copiii pleacă pe picioarele lor). În comunism, și dincolo de vorbăria plebee din media timpului, se știa că sloganele, valorile epocii nu fac doi bani. Deci riscai, dacă reproduceai vreunii, să-și dea ceilalți coate, cu mesaj în cel mai bun caz „Săracul... A căzut în cap...”

Astăzi, simt că s-a revenit la un normal. Tînerii vehiculează formulele en vogue. De genul explicației pe care mi-o furnizează o tînără doamnă, cînd o întreb ce-i rău în a nu-ți trăi viața din plin (cum recomanda ea):

> *„Pentru mine ar inseamna sa-mi irosesc timpul si energia cu lucruri lipsite de importanta.*
> *Ar insemna sa nu fiu vie, sa fiu nemultumita si sa dau atentie la lucrurile marunte asa cum vad in jurul meu de multe ori. Si nu vreau sa traiesc asa.*
> *Vreau sa fiu vie atata timp cat respir. Vreau sa ma bucur in fiecare zi de lucrurile pe care le vad in jurul meu. Vreau sa incurajez, sa motivez si sa dau speranta.”*
> .

Peste niște ani, e posibil a înlocui așa idei cu unele personale. Sau nu, rămînînd doar un loc gol (cu indispoziția aferentă). Lucrul se petrece la epuizarea drogului (existențial, al) vîrstei de mijloc.

PS

Admit că, dincolo de cîrcotășeala mea, conformismul respectivilor le este util în viață. Dar am simțit nevoia a puncta un dedesubt al situației (un *dessous*, ar spune vițioșii...)

„Ana Blandiana – recital de poezie

… la Librăria Humanitas de la Cişmigiu”

Fur o vorbă din Ion Creangă. Mai exact: „Nu știu alții cum sînt”.

Dar, dincolo de prezumția de valoare pe care o alătur poeziei distinsei doamne, cred că inconștientul meu (ținta oricărei producții lirice) ar avea probleme - adică s-ar face arici - la auzul glasului doamnei Blandiana.

Și nu cred că greșesc, întrucît conștientul dînsei nu e inconștientul - cel care a generat poezia (respectînd, se înțelege, și cîteva reguli de pe-afară).

PS

O să mă întrebați aici dacă, la așa chibițism (de la chibiț, suporterul deranjat de multe, din terenul fotbalistic la care privește), mai apuc a savura vreo poezie. Nu-mi fac probleme. După cîte sesizam zilele astea, poate fi un pericol a rezona prea tare, cu vreun ceva din noi înșine...

Apropo de-așa schimbări prin interior, visam deunăzi de doi inși cărora le crescuseră cornițe. De drac. Iar eu le-o observam. Nu erau prea încîntați că îi zgîndăream, de micul amănunt. Dar nici grozav de jenați. În schimb, la apariția în preajmă a altora mai dezumflau din cornițe. Treaba

s-a dramatizat nițel cînd am atins pe unul din misterioși pe piele. Era rece. Au! Ideea de ins mort nu m-a putut ocoli.

Nu mai stau a traduce - psihanalitic din vise. Doar le țin în minte, poate măcar peste ceva timp voi mirosi ce-au vrut să transmită, din acea lume separată care ni-i adîncul.

A se ierta dacă sar de la una la altul, și-n general dacă scrisele mele-s al... dracului de egocentrice.

Liviu Dragnea mi se pare un personaj util

…în politica românească. Spun asta pentru că un ins nițel mai puternic în domeniu obligă și adversarii la o prestație pe măsură.

Cu un înlocuitor mediocru la fruntea PSD, cred că dnei Turcan și președintelui Iohannis le-ar ieși de cîte-o partitură de mai mare (pardon!) jalea. E ca la o cursă atletică. Cînd n-ai adversar, evoluatul în dorul lelii pălește pe oricine - mai ales român prin formație...

Este drept că o grijă ca a mea li-i ultima preocupare, celor care vor să-l dea de pămînt cu teleormăneanul...

„Un film despre protestele din Capitală..."

Pînă la urmă, cum rămîne cu părerea celor care N-AU IEȘIT în stradă (adică 20 milioane, minus sute de mii)?

Din principiu, adepții Pieței Victoriei nu au cum răspunde cu bună credință la așa întrebare. Căci și-ar pierde ascendentul - atît de casant - al mișcării lor.

Asta în ochii altora, cît și cei proprii.

Un schimb de opinii

…cu un partizan al demonstrației recente din Piața Victoriei mă trimite în delicat demers. Și anume, o paralel cu Piața Universității 1990, mai exact cît de favorabilă le va fi trecerea anilor (ți implicit modul în care vor fi văzute de istorie).

Admițînd din start că surata cea mare e deja alintată de Istorie (care procedează așa cu toți învingătorii...), deci meritele-i sînt un pic exagerate... Eu nu cred că PV are mari șanse a se apropia de faima predecesoarei. Asta pentru că altele au fost condițiile istorice.

În primul caz, a existat un scop mai mult decît onorabil, și anume teama teribilă de revenirea comunismului. La nemulțumiții din ianuarie 2017 au existat alte motive. Pentru a nu cădea în omenesc subiectivism, nu le pomenesc. Doar punctez că fatal dumnealor nu posedă atu-ul unei răscruci istorice (deși, vorba unui Deng Xiao-ping, să te ferească Cel de sus de vremuri 'interesante'...). Nu aș putea nega, pînă la ce vrea Istoria, că Piața Victoriei - pînă la urmă - reprezintă speranțele unei generații de juvenil revoluționarism. Ultima, previzibil, nu reprezintă o

generație in integrum (oricum, așa ceva e-o noțiune artificială), ci o categorie numeroasă de tineri - în buletin sau nu - pornită să se afirme. Și care posedă chef de conflict, plus disponibilitate de a pune-n practică așa ceva.

Disponibilitatea lor, îmi pare, s-a întîlnit cu dorința unei oculte de-a îndepărta de la putere o anumită tabără politică. Rezultantă fu manifestația cea colorată și mult sonoră de sub zidurile Executivului..

Văd că punctul de prim ajutor din Parcul Tineretului

…, latura dinspre Brâncoveanu, e asigurat de niște măicuțe (relativ tinere) catolice. Probabil absolvente de la institutul catolic din preajma, de pe șoseaua Olteniței.

Foarte frumos (zic eu). Am îndrăznit să le felicit, în acest sens (îmi par destul de stinghere, ceea ce nu mă miră, avînd vedere mediul ortodox și românesc...).

După una caldă la adresa credinței

… vin și cu una rece.

Privesc spre cineva care tratează cu evlavie (și fascinație) vorba 'taină'. Mie unuia, ea mi se pare mult mai găunoasă decît îi e vestea. (de fapt, cam toate vorbele mari suferă de așa ceva).

Lucrurile îmi par să se tragă și aici de la condiția omului: de fiară, într-un mediu ostil. Pe așa fond, caută a se refugia in ceva suportabil. La acest stadiu, niște semeni urcați la rang de diriguitorii religioși au încropit ideea de taină. Pe care apoi au început s-o vînture suficient de vag, pentru că insul de rind sa se simtă bine (direct, și/sau pe calea că ceilalți vorbesc nemaipomenit de tărășenie). Pe așa fond, trebuie să te afli in exterior - pentru a pricepe că omul simplu numește drept taină ceea ce, de fapt (și dincolo de sforăiturile interesate ale bisericii), refuză să recunoască a-l depăși.

Este și cazul entității numite Dumnezeu. La care apelam destui (unii cu intermitente), pentru a nu accepta lipsa de sens a Jurului, a existenței noastre.

Zic și eu, nu dau cu parul... Știți ce tare bate soarele in cap, pe izoprenul asta de plaja?

"În tradiția creștină, după moarte

… chiar dacă sufletul se desparte de corp, la înviere, oamenii vor învia și cu trupurile lor. .."

Ok. De la care vîrstă, acele corpuri?

Am sentimentul că-i absolut uman

…sa-ncerci a pune seamănul în slujba ideilor, a bunăstării tale în general...

În zonă, citesc niște sfaturi date de Buddha (la o adică, observația e valabilă și la confrații religioși...). Dacă eu m-aș nimeri în preajma numitului, și l-aș întreba dacă el primește sfaturi de la alții, cum o reacționa? Cu așa *The One*, lucrurile ar sta cum ar sta, căci fișa postului îi e clară, dar cred că adjuncții ar sări trei metri în sus, la banala întrebare.

Nici gînd să asculte dacă spun sau ba tîmpenii.

Mesajul unui sfînt

… oricît de stăpînitor ar fi el de Cer și Pămînt, are succes doar la publicul potrivit.

Pentru ceilalți e un nebun, dacă nu un farsor.

Evităm că dracu

… să ne vedem cele de prin adînc.

Uneori (din fericire doar pentru un ceas ori nouă) nu mai ține, așa ținut de material sub preș

„Fiecare cu părerea lui...”

Am impresia că emiterea unei așa vorbe are loc doar după ce lansatorul și-a văzut lipsa de argumente, în a-l trage pe celălalt la ideile sale. Mai exact după un eșec al persuasiunii.

De fapt, e omenește să doară îngrozitor - cînd accepți că (și) celălalt are dreptate. Specia ne vrea tirani. Prin urmare, nu dotează cu glande ale minții care suportă contrariile.

Am scos din nou, din raftul bibliotecii

… volumul lui Alex Mihai Stoenescu, despre „România postcomunistă” (e vorba de primele șase luni din 1990).

E un sentiment aparte (și plăcut...), să citești despre culisele evenimentelor în care ai fost implicat - fie și doar ca băgător de seamă. Nu am dorința unora, de-a modela istoria cum le vine

lor bine (demersul înnădit la fix cu găsirea furioasă de vinovați). Ba chiar îmi place să aflu despre fațete acele momentelor trecute. la care nu eram de față - eu fiind, de pildă, în Piața Victoriei (aceea din primele luni 1990), iar actorii politici principali în clădirea Guvernului.
Ori, să fiu iertat, la Ministerul de Interne.

Zăresc undeva o copertă a *Jurnalului fericirii*

… al lui Nicolae Steinhardt. Poate-s răutăcios, poate zăresc realmente dincolo de aparențe…Un așa volum face bine în primul rînd prin proiecția pe care o efectuăm în gesturile, în priceperea autorului. Citindu-l, avem sentimentul că deținem și noi putințele intelectuale ale aceluia.

Acestea din urmă, cred eu, or decurge ele din consultul mintos al bibiliotecii, dar cititorul de rînd - care dacă ar putea asmimila înalturi, ar fi făcut-o pînă atunci - e captivat de două lucruri simple. Ambele din categoria bătutului pe burtă. ul este cu Dumnezeu, autorul răsucind cu mare ușurință noțiuni religioase, unele înalte (adică un mix cu savante laice). Totul, întru preamărirea credinței locurilor noastre.

Tot așa, Steinhardt jonglează cu ale lumii văzute, în sensul că se trage de bretele (dacă nu înjosește de-a dreptul) mai marii lumii.

Cum ziceam sus de tot, zisele mele poate-s acre, dar cred că nu-s de scăpat din vedere, la o cercetare a operei și firii pomenitului autor.

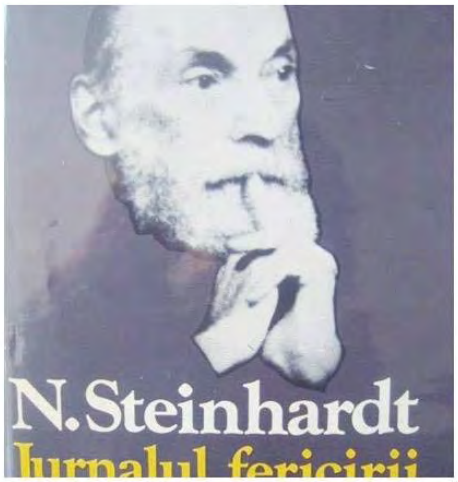

Apropo de aparențe

… cîntăreața Andra solicită pe aici share, la o piesă a ei adresată celor care mai cred în dragoste, respectiv că lucrurile se termină bine (cred că am reprodus ok).

E aici un troc vechi de cînd lumea, și umblînd pe toate drumurile. Cineva servește iluzii, unora care au nevoie de așa ceva. Bineînțeles că ambele părți au tot dreptul din lume să procedeze așa. Aș puncta doar că inșii crezători în așa minunății sînt mai vulnerabili în fața neplăcerii vieții, decît cei (negri la suflet) care nu le iau în serios.

Poate-s eu demodat

… dar nu mi se pare ok să pui bilet de intrare (15 lei) la un recital de poezie, în localul unei librării. Iar asta (și pricepînd în paralel eventuale rațiuni economice ale instituției) pentru că se intră în coliziune cu imaterialitatea ideii de poezie.

Poate alții gîndesc diferit, dar eu - cu beletul în poală - aș avea ceva probleme în a rezona cu momentul, în acea incintă din preajma Cișmigiului. Mai exact m-aș afla în dilemă: ce să iau în serios - vorbele mari ori ochiul la monetar al organizatorilor?

PS

În nemernicia-mi, am impresia că încep a mă pricepe la poezie, dacă mă străduiesc. E vorba de-a o asculta, la vreo ocazie.

Să mă iertați

… dar nu pricep și pace cum vine cu *absolutul*!. Faptul că destui jonglează cu el (iar în paralel vor să stai în genunchi cînd i se pronunță numele) nu mă tulbură prea tare, în a nu-l lua în serios.

În mahalaua mea era o vorbă: „L-a văzut mai prost....” Cam așa și cu vorba absolutul / Absolutul. Mai exact cu cei care-l servesc pe nemestecate (m-par fi mirat să procedeze altfel, cît despre ditai Dumnezeu nu-și pun curiozități dubitative...)

Și ajung iar la o idee. Din motive poate absolut omenești, unii au nevoie să emită gesturi, iar astea să fie primite elogios. Chestia asta n-are cum să meargă în mediu natural, ci doar dacă improvizezi/construiești o zonă sterilă, unde lumea crede în mijloacele de macara ce suie o noțiune pămîntească la Ceruri.

'Sistema', din motive absolut de înțeles, a fost îmbrățișată de Societatea locului, ca făcînd bine tuturor (minus rătăciți și acri ca subsemnatul). Ca să nu existe nisip în mecanism, modul de funcționare în acel glob de sticlă este însămînțat via educație, în paralel existînd și amenințarea curentă: „Dracul te ia,dacă judeci altfel!...”.

.

Privesc spre ideea de Dumnezeu

… și nu-mi dau seama (vorba unor intelectuali din deceniul zece - mă aflu în dilemă...) dacă legat de dînsul esențial este a crede în ce se spune despre el, ori a nu cerceta suplimentar pe-

acolo. Asta apropo de faptul că lumea crede la greu în el, dar nu intră în detalii despre numitul. Doar ciocnește ouă roșii de Paște, ori similar.

Haios este că mai mult se întreabă dezamăgiții religios ori ateii.

Cînd reușesc să fiu trist

… (și surate) o duc mai bine.

Educația presupune sa faci sau ba un lucru

.. dar și să te opui celor care procedează diferit de acele percepute.

Ești victimă, dar și inchizitor (altora).

Senator PSD: Cuplurile de homosexuali care merg pe stradă de mână îmi încalcă libertatea

Senatorul PSD Ioan Deneș a susținut, într-o conferință de presă, că este împotriva...

În rest, mă uit la dl senator și nu pariez că, la o educație mai laxă altădată, i-ar fi indiferente azi amabilitățile de același sex...

Cineva pe aici laudă Cultura

Eu cred, totuși, că respectiva-cu-majusculă înseamnă a nu-ți asculta gusturile, în favoarea celor impuse de societate.

Asta, pentru că noi estem proști, iar Ea (Soțietatea) mult deșteaptă.

„Președinta Coreei de Sud a fost arestată

… la patru luni de când a fost demisă pentru corupție. Ion Iliescu nu e arestat nici la 13 ani de când nu mai e președinte. Și nici la 27 de ani de când ne-a împușcat, ne-a "minerit" și a dat verde camarilei sale să ne jefuiască.”

I

Comparația e inutilă, cîtă vreme acolo se află Coreea (de Sud...), iar la noi nu.

II

Ion Iliescu nu e condamnat, pentru că realitatea e nițel mai nuanțată decît pică bine unor ziariști fruntași.

III

Iliescu (să acceptăm predicatul ce urmează) ne-a 'minerit' pentru că nici pe adversarii săi de atunci nu i-a dat onestitatea afara din casa.

Zic asta în baza Ami tirilor persoane ale, dar și a unui op istoric pe care-mi permit să-l socotesc serios (Alex M. Stoenescu).

Scrisa de pe oracolul din Delphi

… m-a făcut curios.

Cînd spune că să te cunoști pe tine, cam ce se-așteaptă a descoperi, în interiorul personal? De ce pot paria că niscaiva-uri favorabile, dacă nu eroice?

Astea mi-au venit în cap pe cînd aplaudam mental niște inși. Mai exact aceia care apucă a se cunoaște, neuitînd apoi incomodele/insuportabile (sieși) descoperite.

Apropo de ideea asta, că (ce) facem pentru Țară

Eu unul, nu țin să fac ceva pentru România. Între altele, pentru că nu-mi aduc aminte de cînd avem vreo înțelegere, în sensul ăsta. Iar dac-am avea, aș întreba-o ce face Ea pentru mine.

La așa nedumerire, o rog pe Dumneaei să nu-mi vină cu povești (ori, ma rău, să spună că doar eu trebuie să-i dau ei!)

PS
Radu Moraru își laudă televiziunea-i a fi liberă. În context, aștept momentul în care vreo entitate media se va lăuda a nu fi liberă. Și mult onestă.

”O prietenie care dureaza o viata intreaga este, pentru mine, un miracol

*…. Poate sa fie o simpla obisnuinta si atunci e trista si neinteresanta. Dar poate sa fie si o ”casatorie spirituala”, un miracol propriu zis. Unirea sufleteasca s-a facut, atunci, peste granitele omenesculuI.” (*Mircea Eliade)

Părerea mea.
Inseamna ca acei doi oameni au stat pe loc. Ori au mers absolut paralel.

Meditez zilele acestea la caracteristici ale fiintei umane. Una e subiectivitatea. A doua, pornind de la zisa asta a lui Eliade, imi pare a servi dulceturi si maretii, pentru urechile cele foarte dornice sa auda asa ceva.
In rest, asa ne e proiectul lasat de cine ne-o fi cladit.

O foarte apropiată rudă

....mă incită - via imagine expediată - să revăd cum eram la vîrsta lui. La 17 ani, adică.

Mă strădui să nu uit cum eram la vîrsta fiului, asta scutind de penibilul cere unui tînăr să fie cum n-am fost noi...

.

Mă duc la fotografii de acest fel și, Doamne!, cîtă jenă mă încearcă, de ceea ce văd acolo! (jena fiind chestia aia care abia pe la psihanalist apuci a vedea ce durere ascunde, propriu-zis...). Nu-i obligatoriu ca și alții să vadă similar mie lucrurile. Dar e foarte posibil să nu mai fim, cei de-acum niște decenii

Poate fi și mai rău: să nu te recunoști în cel de-acum o lună ori de azi... Nu excludeți ipoteza!

.

În același timp, e foarte posibil să fi preluat modul în care vreun părinte ori amîndoi își vedeau urmașii (au!)

La capitolul din umă, deseori te încearcă furii de cum se comportară înaintași față de tine, dar unii dintre noi miros (fără discursuri școlare...) și străduințele lor. Deloc(-deloc) puține,

PS

Bănui că nici domnul în baston - de peste două decenii - nu se va recunoaște în cel care așterne savantlîcurile de aici...

N-am idee cît întîlnesc fericirea cei vorbind toată ziua de Ea

… dar eu o consider o chestie nemaipomenită, ce sosește cînd și cînd, fugar, prin viața noastră.

Azi, Ea (pupa-i-aș tălpile, eventual și zonele erogene!) m-a vizitat. Lucrul ăsta s-a petrecut prin urbea unde cu onor locuiesc, la mar'ne de București. Niciodată nu fu Popeștiul (meu) Leordeni mai frumos ca azi. E drept că la așa stare l-au dus soare, senin albastru și arbori cu flori ale începutului de aprilie...

În paralel, și Popeștiul își are calitățile sale, de proaspăt răsărit, iar asta din nimicul unor ex-tarlale.

”Economia, sub presiunea populismului PSD”

Economia, sub presiunea populismului PSD

Creşterile salariale promise ridică povara facturii de salarii a administraţiei statului mult peste limita de echilibru a unei economii sănătoase. Economia, sub presiunea populismului PSD

REVISTA22.RO

Să mă scuzați, doamnă (autor, în '22') Moise.

Mi s-a întîmplat cîndva, din motive de imperfecțiune personală, a lucra în calitate de agent pază. Copiind acum nițel reacția unui Caragiale, la un oficiu poștal din Vest, unde nu a putut ridica pe cale onestă o trimitere oarecare, mi-a crescut păr de Lenin/Stalin pe spate, pe cînd priveam limuzinele unora, sosind la *Opera Center* din București...

Poate că, la vreun 1905, vreun Dragnevici (rus) a luat peste nas, cînd a vrut să dea un ban în plus, plebei... Ce a ieșit pe urmă, unii cunoaștem.

PS

Fac ce fac și privesc la imaginea autorilor, însoțind diverse producții ale acestora. De cele mai multe ori e-acolo un mesaj, diferit de-al corpului articolului.

În paralel, rîd-plîng, observînd în imaginile selfie că mă cred arătînd într-un fel, iar poza indică altceva.

Delicată vîrstă

… la care ajungi suspicios față de oameni.

Voci (da, eu aud voci!) precizează că nu procedezi deloc rău...

Eu am ce am cu Societatea

... pentru că-mi impune a gîndi cum vrea ea.

Am crescut mulți ani cu ideea că alde Simfonia V e cea mai valoroasă piesă muzicală sub Soare. Apoi am mirosit că cel mai bun e lucrul care ne pică minunat, fiecăruia, la inimă.

Pe acest fond, și după ce-am vizionat filmul 'I the Legend', am simțit nevoia de-a asculta separat banda sonoră, așa-numitul soundtrack. Iar asta pentru că, la așa ceva, e în muzichie legate de fapte de viață ce rezonează la inima-mi. Ca actualitate.

De aici, îmi veți putea spune că Beethoven e ceva carele place peste timp. Am îndoieli de asta. Acolo fiind un ceva stabilit de Numita, că să-i fie numitor peste vremi (fără așa ceva, O ia strechea). Ceea ce nu mă dă gata, întru valoare.

În așa frumos demers, nu aș Sfătui-O să-mi spună că-s trecător, respectiv că pe mine nu mă duce minte, în a stabili ce e aia bucată valoroasă și ce nu. S-ar lăsa cu ”Sictir!”... - din partea (fie și) provizoriului-sub-soare ce mă aflu.

Dumneaei dîndu-mi anterior semne de multă deșteptăciune, cît și de onestitate...

Cînd cineva ne laudă deșteptăciunea

… cred că ne-a luat deja - de foarte proști.

Deseori

… cucerim pe cineva doar pentru a avea pe cine să agresăm. Respectivul e atît de vrăjit de raza de soare apărută în viața lui, încît nu pleacă ușor de la locul 'execuției'.

Altfel, agresor - respectiv victime - sîntem pe rînd.
Așa vrea firea (nu e vorba de primărița Bucureștiului!).

A denumi o alee în parcul Herăstrău

… cu numele lui Carol II e că și cum ai boteza - tot azi - vreo artera pe lîngă o ctitorie ceaușistă cu numele scornicesteanului.

Admit că, între puținele-mi idei

…(se înțelege că fixe), se află și aceea a agresivității umane. Abia scrisesem ceva despre dînsa, și iar sporovăiesc în contu-i... Speech-ul pleacă de la o știre, cu un tip ce-a stat / trecut 60 zile la manifestatia din Piața Victoriei.

60 de zile în Piața Victoriei! Câteva lecții pe care le-am învățat

Oamenii au venit în piață buni, dar au plecat și mai buni!

REPUBLICA.RO

O spun din start. Vorba 'corupție' n-are nici o treabă cu scopurile naturale ale ființei noastre. Ultima fiind mînată sub soare de alte lucruri, între cele foarte importante aflîndu-se agresivitatea, respectiv dorința de notorietate - ambele privind semenii. Cu dumnealor nu prea poți ieși în public, dar șansa face să existe rînduri numeroase de acoperăminte. Acestea din urmă, cam totdeauna, țin de regulile de funcționare ale societății omenești. Carele reguli de află artificiale din plin (raportate la bucătăria noastră interioară) , dar au trecere mai mare decît orice, prin urbe.

Asemenea slogane (fiind apreciat cînd lași Societatea să se odihnească, dascălind tu spre neștiutori ori mai grei de cap) sînt legate - s-o spunem - de auditoriu, recomandata fiind neîncurcarea borcanelor.

Contează mult totodată să gargarisim pe un subiect la modă. De pildă, să nu perorăm la 2017 de șarmul Societății socialiste multilateral dezvoltate.

În corpul unui asemenea discurs *comme îl le faut*, poți împărtăși liniștit și cele amintite de mine inițial. Tanti care e mai mare pe acolo nu se deranjează de exagerări ori minciună - totul este să se afle în interesul Ei.

În paralel, spectatorii adoră venele umflate la gît, într-un demers care pune la punct răii și proștii (nu e vorba de aceia zăriți zilnic în oglindă...).

PS

Se înțelege că intervenția-mi de aici respectă regulile aceluiași joc: bădărănie dedesubt, dor străluce de corectitudine și adevăr deasupra..

Tot Piața Victoriei

Dl C T Popescu e foarte priceput în paralele scrîșnite (pornind de la gesturi ale adversarilor) către bolșevici. Or. Demersul unei minorități, de a e a impune restului, cu ce aduce?

Noroc a nu ne afla în Rusia, și la 1917 (bașca miez de catastrofal război)...

PS

Nici ai lui Lenin n-au fost mai economi la vorbe mari.

Dacă vă spun că doamna Gabriela Firea nu e genul meu

… n-o să mă credeți... Dar mă uit la mersu-i prin viață și cred că-i de aplaudat. Ori barim de cercetat, cum moaș-sa a reușit, ca din tîrg mititel și moldav să ajungă mai-mare peste Capitală...

La astea mă gîndeam, privind etajul I luminat, la clădirea renovată din bulevardul Elisbeta.

Mă simt un pic

…precum un personaj (nu tocmai senin, recunosc...) din Frații Karamazov. E vorba de Marele Inchizitor.

Care-i spune Cuiva (ditai Iisus) că el, prelatul scovergit de vîrstă, nu se poate bucura precum oamenii simpli, de una sau alta, pentru nu-și permite gustatul de povești-la-inimă (am tradus pe dispoziția-mi din acest moment)..

Privesc la zisa unui confrate montaniard.

Înțeleg că există o glandă care împinge la așa gen de zisă. Care face (mult) bine celuilalt. Mai pricep că așa categorie e majoritară, între oameni, în vreme ce-ăi ca mine-s doi-trei...

Dar, totuși, montaniardul nu e mai fericit ca alții. În cel mai bun caz are în gară, după tură, sentimentul că e mai breaz ca alții, eventual că - în fine - face și el doi bani, sub soarele ăsta.

Și mai zic ceva, tot cu multă acreală... Apuci a rezona, a te simți similar cu publicul dintr-o sală, ori cititorii unei cărți unde plasezi amabilități precum aceea citată? Căci pînă acolo una-alta amabilitatea cu pricina e un preț, pentru a fi primit între unii care nu te primesc, fără așa ofrandă...

E urît cespun, nu zic ba, dar eu cam așa văd lucrurile...

Spuneți că le preferați false, dar nu dure - precum –n postu-mi deaici?.

O fată de 12 ani a scrijelit o amintire pe Coloana Infinitului

„S+S=BFF". Mama ei a fost amendată"

Ziceți-mi și mie ce e rău, dacă a scrijelit mesajul cu pricina? Întreb asta pentru că-mi plac mult răspunsurile la chestiune (ale apărătorilor de valori morale șcl)

Veți observa că aceia nu prea au explicații (de foarte multe ori va sosi de la aceia doar enervare, cu ochii ieșiți din orbită aferenți). Asta înseamnă că respectul față de Minunății nu a fost insuflat acelora cu vorba bună, ci cu un mesaj non verbal de tip „Dracul te ia dacă..." - unul la pătrat.

În paralel, eu nu înțeleg de ce trebuie să admir-issim (e un verb creat de mine...) Coloana lui Brâncuși, cînd pot privi un copac ori o frunză.

Bănui că și la asemenea mirare (că cu e mai breză Coloana ... decît pomenitele piese de vegetație) va sosi răspuns mai mult de-o grămadă ...

PS1

Vandalizările de genul ăsta pică rău pentru că acolo e un minunat balon de săpun. În sensul că acea idee măreață, de piesă culturală ce n-a văzut sistemul solar, are mare probleme dacă se pornește minimă adiere de vînt (natural) prin jur.

Pînă la urmă e problema Coloanei... (și a celor ca ea) dacă vreun fleac al vieții de zi cu zi îi amenință divinitatea...

PS2

Apropo de Poarta Sărutului și altele. Asemenea lucrări au prins la vreun Anno Domini 1940. Cînd ne aflam într-un fel (presupunem că nu s-a operat atunci ca și acum, cu sosire de minte luminată: „Lasă că știm noi, plebeule, ce e nemaipomenit...”).

Azi, pentru că nu ne mai aflăm la fel (a trecut ceva apă pe Dîmbovița, Sena și altele), eu cred că rezultanta noastră e normal a gîndi altfel. A poseda alte gusturi.

La așa stadiu al discuției, apare iar un băiat deștept care punctează iar a fi mai priceput ca noi, prin urmare e de ingurgitat părerea că valoarea lucrării e perenă (și astrală).

.

Lume supărată că se taie bucăți de pădure

… în Prahova superioară.

Întreb și eu. La Castelul Cantacuzino s-o fi tăiat pădure, pentru viitoarea construcție și parcul aferent (1908)? Sau la reședința regală de la Peleș (ca să nu întreb și de mînăstirea Sinaia...)?

A rezultat vreun cap de țară ecologic? Nu mă bănuiți aici de nesimțire în ale protejării naturii, pur și simplu vreau s-aud răspuns la așa problemă.

Să mai punem de-o curiozitate. Cum ar fi întîmpinată azi ideea și construcția unui Transfăgărășan. (de ce pot paria că la vremea cu pricina multor montaniarzi sibieni le-a stat greu la stomac acțiunea).

„Toate-au fost la timpul lor
Ceva exagerat...
Timpul a trecut în zbor
Și lumea le-a uitat....”

Dacă Liviu Dragnea ar ajunge premier

nu cred că asta n-ar face rău țării, cît adversarilor săi. De aceea, la o adică, îl și latră atîția. E un mod de a-i recunoaște forța, ca om.

În ce privește acuzele de corupție, rog respectuos a fi solfegiate la altă masă. Oi putea citi și eu una-alta, în ochii și gesturile revoltaților...

Aud deseori acuza: "Cutare (ne) sfidează...!"

Păi, dacă dăm în bîlbîială de la o sfidare, acolo este de fapt problema noastră! Nu a aceluia care, să presupunem, ne zgîndără.

Că veni vorba. Reproșăm foarte lesne, altora, gesturi pe care noi înșine le executăm deseori...

Mă uit la niște scrise Eliade

> *”Nu sunt pierdute decât acele bătălii pe care nu le începi niciodată. Nu ești învins decât dacă refuzi lupta. Altminteri, orice faci, orice încerci în această existență miraculoasă - sunt victorii; și cât ar fi ele de mutilate, nu trebuie să regreți că le-ai obținut. În conștiința omului modern există această gravă confuzie între victorie și premiu…”* (Mircea Eliade, ”Despre numai zece oameni”)

Nu i-am răsfoit cele privitoare la istoria religiilor. Dar privitor la destule pe care le-a semnat în România, îmi par tributare unei înclinații strict omenești. Și anume de-a inocula publicului sentimentul unei măreții / atotputernicii care lipsește în realitate.

Ceea ce, inevitabil, nu se poate realiza decît pe calea vehiculării de falsuri. E ceva absolut omenesc, dar de a cărei esență poate merită amintit, fie și în treacăt.

PS

Nu m-am putut abține să nu întreb, dacă bătălia începută de Eliade alături de legionari a fost una cîștigată...

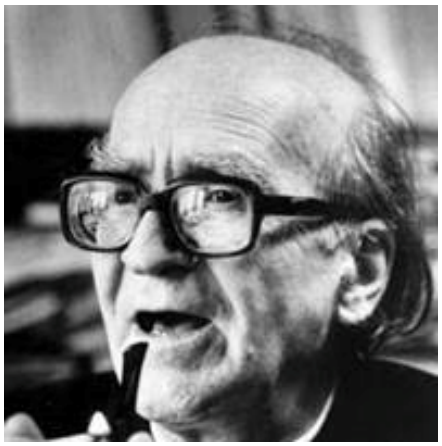

Cheia sociabilității

este de a ne lăsa, unul pe altul, a spune ce ne pică bine la inimă, chit că deseori vorbele-s aiurea dpdv rațional.

„Cățărăm, Drumețim dar mai și Citim”, spune cineva

Mă uit în oglindă.

Păcătoasa vîrstă înaintată face să citesc acum mai puțin, și să cîntăresc mai mult, asupra puținelor citite.

Asta e. Or exista și belele mai mari, sub Soare...

Mă uit de pildă la minunăția numită România postcomunistă, a dlui Stoenescu. Te dă gata, cu bogăția de informație și de idei.

Dar automat se pune în lucru și un compartiment care spune: „Parcă aici nu aș fi de acord cu onorabilul...”

De fapt, am observat că mai toți marii și valoroșii autori scapă uneori pe arătură.

Asta, pentru că ne aflăm oameni și nu ne putem refuza plăcerea decurgînd din așa ceva (căci exista una foarte mare, acolo).

PS

De la un nihilist citire...

Se mai întîmplă ceva, la cîte-o listă de mărimi (precum cea din imagine). Acei autori posedară o sensibilitate, în vreme ce subsemnatul are alta.

Din partea mea stea dumnealor liniștiți în Olimpul literelor, dar nu am cum să scap din simțuri așa amănunt.

Cineva îmi trimite semn despre Baudelaire

Charles Baudelaire.

.

Automat mi se pune în lucru o încercare de a parcurge și a mă bucura de versuri ale aceluia.
Dar se blochează ceva, interioricește. N-are chef de-așa ceva, pe-acolo.

N-aș spune că mă aflu lipsit de glanda gîdilatului plăcut la minte. De pildă apreciez o frază de text care curge bine. Îi simt (și ascult, pe cînd aștern pe hîrtie) dedesubturile ce-o fac (și mai) plăcută. Dar deja, de aici, ca apreciere, va interveni subiectivismul interior al fiecăruia...

Stau și mă întreb dacă e o afacere, să-ți aprecieze producțiile tipi care au învățat la școală că așa e frumos. Să se încînte de producțiile altora (zei ai locului ori cunoștințe).

Părere strict personală.

Cînd cineva formulează ca în imagine, e din aceeași făină cu cei blamați.

În vorba 'denigrat' văd eterna noastră dorință de-a fi băgați în seamă. Cu ceva efort, pot întrezări cum arăta dl. B.la vremea cînd - către cel de-o șchioapă - nu sosea atenție din partea grăbiților ori fudulilor adulți din familie...

Ascult un soundtrack, acela al filmului Zero Dark Thirty

Realizez că un Wagner e foarte bine văzut pe scena muzicii universale, dar acolo - după opinia mea - lucrurile scîrțîie un pic.

Adică trebuie să dai viață acelor sunete, în mintea personală, împreună cu ideea Walkiria face și drege în acelmoment. Walkiria (ori Siegfried etc.) fiind un personaj de legendă.

De chiu de vai, ...libretul piesei lui Alexandre Desplat (la pelicula Zero Dark Thirty) este unul apropiat, dacă nu chiar în perfect ton cu realitatea

Plus.

Aria de posibile talente muzicale este ceva mai extinsă azi.

Pomeneam despre servitul de vorbe

…care fac bine celuilalt (ca să împuște doi iepuri, produc frumos și condeierului).

Azi mai dau peste niște rînduri marca Mircea Eliade.

> *.„«Întoarcerea din Rai» însemna pierderea beatitudinii, a iluziilor și a optimismului care dominaseră primii doisprezece ani ai României Mari. Împreună cu o parte a generației mele, trăisem adolescența și*

prima tinerețe în această atmosferă și euforie, încredere și tembelism. Știam acum că acest Rai se afla undeva în spatele nostru."

„Iisus, dacă ne iubește atît de mult, dacă a simțit și El toată mizeria dragostei, ar trebui să ne învețe să nu mai iubim. Fiți unul cu altul ca streinii. Așa ar trebui să ne spună […] Ceea ce ne împiedică pe noi să ne bucurăm de viața aceasta pămîntească este dragostea".

.

E de doctorat (ori măcar licență) aici, pe subiectul tragerii turtei pe spuza proprie.

Ca în multe demersuri de acest fel, pentru a nu observa prestidigitația ți se oferă măreții, a la Iisus, respectiv a te opri Acesta să iubești.

Așa rînduri fac bine celor din grupul tău, eventual vizat contra unui ban cinstit. Nu-i poți da gata și pe alții cu o singură partitură. Ingredientele rămîn însă în mare aceleași.

Mărturisesc a nu fi dat atenție

... în trecut scriiturilor savante. Nu știu ce mi-a venit însă acum cîteva zile, a vedea ce cuprinde o noțiune cu care se dă mult pe la nas, și anume 'valori ale umanității'. La căutarea pe Google am dat peste explicații unui domn, cum e cu Binele, Adevărul și altele. Nu m-a convins, chiar deloc, însă am acceptat că așa ceva o prinde bine organizării sociale.

Nimeresc acum o scrisă a unui doctor în filologie, despre o carte („Întoarcerea din rai", 1934) a unui faimos interbelic. Mi s-a părut multă batere de cîmpi în acel material, respectiv un așternut de prețiozități peste un nimic. Ultimul fiind pretențiile din carte.

Primul lucru care atrage atenția este chiar titlul romanului. Cum adică întoarcere? Din ce Rai? etc. Acestea sunt întrebări care se ivesc de cum ochii cad asupra titlului. Cea mai bună interpretare este dată de însuși autorul romanului: Întoarcerea din Rai *însemna pierderea beatitudinii, a iluziilor și a optimismului care dominaseră primii doisprezece ani ai* României Mari*. Împreună cu o parte a generației mele, trăisem adolescența și prima tinerețe în această atmosferă și euforie, încredere și tembelism. Știam acum că acest* Rai *se afla undeva în spatele nostru. Îl pierdusem înainte de a ne fi dat seama că-l cunoscusem […] Evident,* Paradisul *acesta era de ordin spiritual: era pur și simplu beatitudinea rezultată din împlinirea unui ideal colectiv. Nu presupunea nici un sindrom paradisiac manifest în viața socială, economică sau politică".*

Este romanul care descrie „dramele" și „acțiunile" tinerilor din perioada interbelică, ale celor care au ratat „războiul", dar care vor să se implice în societatea nou formată, neexcluzând de aici „aventurile" de orice tip: intelectuale, sexuale etc.

Am însă restul de inteligență de-a pricepe că așa cărți prind bine cititorului, cît și specialistului care pornește a glosa pe marginea lor. Simt că ei alcătuiesc împreună un mortar (eventual și cărămizi) ale construcției sociale...

Mircea Eliade, „Întoarcerea din Rai" – Apostoli, iubire, sinucidere – Matricea românească

(1934) este romanul cu care Eliade începe prima schimbare de direcție a prozei sale, prima schimbare majoră în ceea ce privește tehnica narativă, renunțând la autenticitatea absolută ca rezultat al folosirii persoanei întâi și încercând un alt fel de autenticitate, instanța narativă îndepărtându-se...

MATRICEA.RO

Periculos este s-ajungi acolo sus...

Barim în România vremurilor noastre.

De-oi ajunge vreodată pe-acolo, e de stat cu ochii ca pe butelie, a nu se pierde mintea...

Cum era dl primar cu ținută Fidel Castro... Cu fete din Brazilia. Cu realegeri triumfale în fruntea Constanței.

Au!

Ce bine-i să fii mic.

Radu Mazăre stă pe ghimpi: Procurorii DNA au cerut pedeapsa maximă

Dosarul Retrocedărilor, în care sunt judecați Radu Mazăre și Nicușor Constantinescu, a ajuns...

STIRIPESURSE.RO

„Mostra de NESIMTIRE si TUPEU a la... ”

(în cazul acesta PSD).

Citisem prin cărți despre așa înclinație, dar mă conving de ea pe teren... Scuzăm pe alții de ceea ce posedăm și noi, din plin.

La chestiune. Oare înclinația de a ne considera un popor mare e legată de datul la gioale nesfîrșit, dintre componenții Lui (care sîntem)? Cred că da. Mîndritul cu nația noastră este, de fapt, un gol sufletesc - născut inclusiv din lipsa de reciprocă apreciere, de respect (a se citi de siguranță) existente între noi...

Se vorbește mult despre vise (nu cele nocturne)

Ca în această reclamă, de pildă

Simt că noțiunea are mai puțin de a face cu planificare spre un țel (înalt sau ba), cît cu evadarea din realitate. La ultima apelăm cam toți, indiferent de frecvență.

Visele (nu cele nocturne) despre care se vorbește atît de elogios că reprezintă nu neapărat proiecte - cum le-ar zice pragmaticii -, ci dor de evadare din realitate. Admit aici că noi toți - indiferent de proporția frumosului abandon - ne lăsăm pe brațele pomenitelor visuri...

Chestia cu #rezist

…mi se pare – mie! - din categoria *perseverare diabolicum*.

A existat tărășenia cu #colectiv... Nu am idee cum stăteau sondajele în octombrie 2015, cert este că la un an după aceea PSD suise și mai dihai. Nu văd de ce-ar cădea acum numitul în clasamente, doar pentru că țipă niște domni, doamne și domnișoare în stradă.

Aceștia din urmă, eventual aceia care-i înghiontesc nu-și problema (într-un egocentrism poate de analizat) că restul cetățeanilor se feresc de zguduiri. Iar în același timp hulita corupție îi lasă rece - sau barim cînd e îndreptată spre simpatizatul PSD.

Poate vreau prea mult, de la antipesediști, ori de la cine-i ghidează din interiorul și exteriorul fruntariilor, dar mai degrabă aș medita cum pot să atrag din nehotărîți ori din simpatizanții lui Dragnea...

”O lume în care nevoia de psiholog devine una cotidiană…

…e o lume de la bun început foarte greșită.”

Eu nu cred că există lume greșită, ci omenească neadaptare a noastră, la dificultățile Scenei unde-am ajuns prin naștere. E mai ușor poate, a O declara greșită, decît s-acceptăm că e îngrozitoare.

> *„Cioran a fost un optimist.”*
> (adaptare a subsemnatului, din Murphy's laws)

E neplăcut

… cînd nu crezi în Dumnezeu, căci nu ai pe cine da vina de una, de alta de prin Jur.
Poți medita doar la vreun chip ori altul de-a demisiona din existență...

Nu știu ce mi-i azi, de mă jenez mai puțin de subiect...

Și, prin urmare, îl iau la purecat ceva mai dezinvolt...

> *(Viața, după zisa cuiva, nu-i doar o lungă lecție de umilință, dar și o succesiune de gesturi pentru care te jenezi grozav la un moment dat, iar apoi ba. Pînă una alta, la mijloc se află banala 'expunere', după cum îi spun psihologii...)*

E vorba de privitul asupra realității.
Cînd ieși prin urbe, respectiv cînd răsfoiești oglinda urbei/societății omenești din jur, vei observa că ea folosește un limbaj / niște optici pendinte de maturitatea ființei umane. Adică nu e unul de copil, care visează la o curte a casei plină de mașinuțe (mi s-a întîmplat, pe la 9 ani...). nici a unui vîrstnic.

La prima vedere sună frumos. Maturii fiind în putere și, se zice, realiști. Despre unghiul senecților se vorbește mai puțin, dincolo de o anumită ceață a tăcerii sesizînd totuși că vederea acelor este - inerent - pesimistă. Și mai puțin se spune că optica cu pricina e depresivă mai ales pentru categoria mijlocie de vîrstă (indiferent cît ar masca ea că se află așa-zis băț).
Admit că nu o treabă să-și deșerte un nene ori o tanti în vîrstă opinia lor despre viață - mai ales că acolo nu e doar părerea despre etapa în chestiune, și și o dobîndă pentru (s-ar. zice popular) cununatul și botezatul de altădată, fără gînd la mai-tîrziu.
S-a nimerit însă ca subsemnatul să posede niște excepții. A îndrăzni să privească lucrurile și altfel decît din unghiul social, iar apoi a o și spune (că-n veci asta va fi publicat, aia e altă parte a discuției).

Lungă introducere, nu?

> *Mă uitam recent la un text de Mircea Eliade...*
>
> *.*
>
> *„Nu sunt pierdute decât acele bătălii pe care nu le începi niciodată. Nu ești învins decât dacă refuzi lupta. Altminteri, orice faci, orice încerci în această existență miraculoasă - sunt victorii; și cât ar fi ele de mutilate, nu trebuie să regreți că le-ai obținut. În conștiința omului modern există această gravă confuzie între victorie și premiu ”.* ștl
>
> *.*

Mi-am dat cu părerea zilele trecute despre astă vorbire a titanului din Mîntuleasa. De data asta punctez că pasajul m-a dus cu gîndul la un material al lui Gabriel Liiceanu.
Îi spune „Maladii de destin”, și mi-a plăcut grozav pe cînd l-am citit, în trecutul deceniu zece.
Și azi îmi place scriitura lui. Dar. Erau trecute și acolo idei mari. Minunate, cînd le pureci mental. Ceva în genul:

"De aceea cei care nu iubesc si nu sunt iubiti isi pierd identitatea.Cand nimeni nu ne-a iubit si n-am iubit pe nimeni nu suntem decat eul gol care se releva in frica.Cand nimeni nu ne iubeste nu apucam sa avem un chip si avem chipul nimanui.Suntem,fara ca propriu-zis sa fim."

"Iubirea de sine este premisa libertatii"

"Un om cu IQ ridicat, cu o inteligenta testabil stralucita, poate sa fie din plin victima prostiei ca incremenire in proiect"

"In ultima instanta, maladiile de destin sunt disfunctii ale libertatii in sfera posibilului,bazate pe o proasta cunoastere de sine"

"Promisiunea nu poate fi niciodata un credit.Promisiunea nu este decat un avans al implinirii, o aluzie a ei."

"Ratarea decurge din duelul nefericit cu limita care te desparte pe tine de tine insuti"

Legînd acum cele două bucăți ale postului meu.. Am ajuns la o vîrstă, poate și-o experiență a privitului în jur, la care - accident sub soare... - mă întreb ce s-a ales din minunățiile cu pricina, pe care le-am îmbrățișat (eu și cogenerii mei).

Poate vorbesc la fără frecvență (în sensul de studiu nemjilocit al ochilor acelora), dar de ce simt la cogeneri cenușiu în privire și nechef de-așa discuție (bineînțeles că se pot urni, căci omul educat posedă artă a clișeelor, dar și supunere la vorba „Trebuie!...”). Dar, adîncului său, nu-i prea mai arde de așa ceva. Ca urmare, îndrăznesc să cred că acele vorbe frumoase și înălțătoare se află doar drog pentru vîrsta a doua.

Eeee!

Subsemnatul, dacă vede astea, eventual poate argumenta (și suplimentar), trebuie să stea cu fermoar la gură? Admit că, dincolo de vreo poliță pe care o am de plătit Lumii, mi se pare un subiect captivant, dpdv intelectual, mai exact al binomului inteligență - înțelepciune. Alternativă la așa ceva fiind cenușiul din privire amintit deja, dar și a îmbrățișa în continuare stilul tineresc-matur, de pildă de stropșit la unul ori altul - cum se vede pe dragul nostru net.

Iar de aici citez din Liiceanu, mai exact pelicula conștientă a acestuia, și depinzînd de reproducerea din vorbele frumoase ale altuia:

"Un om cu IQ ridicat, cu o inteligenta testabil stralucita, poate sa fie din plin victima prostiei ca incremenire in proiect"

(cu precizarea că eu unul evit a pomeni despre prostie - ca vorbă mult discutabilă în sine, dar și garanție că zvîrle instantaneu exact în domeniul hulit)

E ziua mea de dat cu parul

(deși nu mi-i neapărat vină, că împăratul e-n pană de haine)
Lecturez:

„Atat de frageda*.. apare /.../ intr-o perioada in care speranta in implinirea visului de iubire e inca vie in poezia eminesciana,* Atat de frageda*... /.../ pune in evidenta frumusetea femeii iubite, puritatea acesteia, ilustrata prin doua serii de comparatii, una cu lumea vegetala, terestra, alta proiectata in lumea angelica, a fiintelor divine:*

"Atat de frageda, te-asameni / Cu floarea alba de cires, / Si ca un inger dintre oameni / in calea vietii mele iesi."

.

Mi s-a întîmplat și mie a iubi. Și-mi iau libertatea de-a susține că nu puțin. Dar parcă nu ne-aseamănă nu neapărat cu zisele citate, dar nici vreun dor de pus pe hîrtie nu le-a însoțit.

Din parte-mi, șadă milioane de compatrioți să spună că așa e normal - și de-acea exteriorizare (socială...) în sine, și de formulări. Dar eu tot de pastile le tratez.

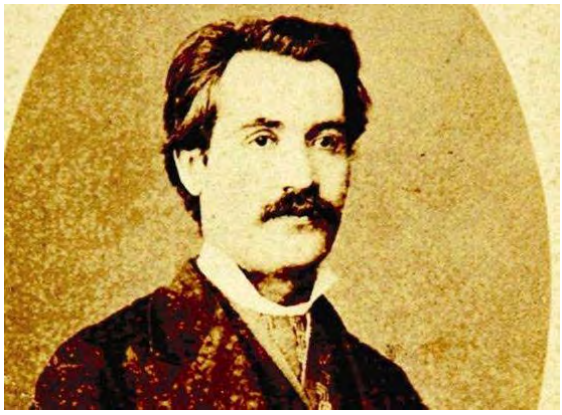

În context, nimerisem niște scrise ale unei doamne în floarea vîrstei, de azi.

Am cu fata mea de câțiva ani discuții periodice legate de greșelile pe care le-am făcut față de ea de când era mică. Le-am recunoscut, i-am cerut iertare pentru ele, am discutat și despre faptul că, deși merit să mă pedepsească, își face ei rău când mă pedepsește. A zis că așa e, c-o doare când se poartă urât și că nu-și dă seama că mă pedepsește decât după ce-o face. I-am spus că și treaba asta cu făcutul urât tot lecția mea a fost, că de la mine a-nvățat să facă asta, la mine a văzut urâtul ăsta când era mică. Am plâns de fiecare dată când am avut discuții de-astea, chiar dacă mereu îmi ziceam acum n-o să mai plângi, acum te ții tare. A plâns și fata. Tot de fiecare dată. Când îi cer iertare, mă ia-n brațe strâns și mă leagănă la pieptul ei de copil. Te iert, mamă, te iert, nu mai plânge, tu nu plângi de felul tău. Și eu am nevoie să mă ierte, și ea are nevoie să mă ierte. Iar eu mai am nevoie și să mă iert, foarte mare nevoie, vitală chiar.

.

Mărturisesc a poseda și eu cîteva nemulțumiri de sine, în ale comportamentului față de copiii pe care-i am. Una mă doare, mă rușinează crunt și azi, fie și după niște decenii. Dar nu le-aș duce-n public. Una pentru că aceea (mă) doare crunt. Iar apoi, vreo explorare - contrar altor demersuri curative - cred că ar lăsa binișor lucrurile într-o insuportabilă coadă de pește.

Totodată, e o treabă între mine și acel moment de altădată. Iar asta n-o zic din vreun egoism. . E, pardon, ca la toaletă. Faci acolo, și nu sub fîntînile arteziene luminate feeric seara.

După cum vedeți, nu le ascund. Doar admit că se șade cuminte, cu bătutul tobei - la acel tip de rană barim.

M-am uitat în paralel la scrisul pomenitei femei. Eu unul miros din prima acolo un scris nu pentru acel copil, ci pentru strictă apreciere publică a autoarei. În același timp, și presupunînd că acele discuții au loc, îndrăznesc a intui că fiica le agrează de nu mai poate.

Întorcîndu-mă la Eminescu, și „Atît de fragedă”…: omul scria pentru public. În paralel, mă uit la o imagine a Veronicăi Micle. Bănui că le va fi fost o clasică apropiere pentru interesul Speciei, nicidecum vreo potrivire. Mie unuia doamna mi se pare cam țîfnoasă, pentru vreo pasiune (chit că Eros păstorește uneori și trăznăi mai mari) - mai exact cît de cît cu picioarele pe pămînt.

În paralel, și dacă tot am pornit deșertarea, și scrisorile lor mi se par pline de clișee. Or așa ceva trădează multe, dar nu neapărat rezonanță între suflete.

Pînă astăzi, nu mi-am pus niciodată problema

… că aș putea fi citat, mai exact în cîmpul aforismelor / maximelor.

Pe cînd adunam însă din postările-mi de pe aici, de următoarea zisă mi-a venit ideea - cu un gest ca de părinte - că ar merita să stea între afirmațiile de profil: *”Cu cît o vorbă e mai mare, cu atît are mai puțină legătură cu realitatea.”*

> Ia să văd cum se prezintă, și cu autor menționat:
> *”Cu cît o vorbă e mai mare, cu atît are mai puțină legătură cu realitatea.”* (Mircea Ordean)

Mă întrebați ce temperatură am?

Păi, un fleac, 41 cu 7. Celsius, și la subrat luat.

Dar au fost drăguți băieții ăia care m-au convocat, la un spiritism mic.

„Demnitatea e, după Kant, dincolo de valori…”

Nu l-am citit pe tata Immanuel. Dar zisa-i de aici (sper că e reală!) se leagă urgent de ce văzusem azi la G. Liiceanu. Și Kant scria tot așa scorțos, rigid?

O să mă hușuiți, că îs și obraznic ce s-a pomenit, și minte puțină (care obosește la prima frază a kaliningrădeanului, darmite s-o priceapă) N-aș paria. Pur și simplu-s născut la două sute de ani pe urmă (trei?), iar în paralel avui șansa (să fie la ea, acolo?) de-a presta ca nebun al satului.

Nici de vorba cu cerul înstelat nu cad lat. Dacă vreți, ne putem uita împreună c ceva mai multă atenție la ea. În ce privește moralitatea, prin epocă, îl durea drept în cot pe-un Friedrich II de ea, cînd împărțea Polonia....

Lecturez cu interes pe Costi Rogozanu

Am impresia că-i un rătăcit... Care, datorită unei imperfecțiuni de proiect, n-a izbutit să intre în frumoasa horă a unei mîini ce spală pe alta (mahalaua adaugă aici că amîndouă omenesc ulterior posteriorul...).

PS

Anul trecut, m-am nimerit la o bogată masă cu o rudă prin alianță - despre care-am aflat că a fost ziarist. Din discuție, n-am sesizat ceva legat de ideile domeniului, ci doar de cum te procopsești, pe-acolo...

Aș preciza doar că respectivul se afla vlăstar al provinciei, iar anii-i de glorie profesională îi rămăseseră în urmă.

Mă credeți sau ba

Pe cînd bat cîmpii pe-aici, mi se află în funcție un comportament atent la excese.

(Uneori condeierul interior nu-l ia în seamă, însă ajunge curînd a fi convocat la un șef de pe-acolo, care-l lămurește -mai cu joarda, mai prin argumente - că unele lucruri e cazul a nu mai fi făcute).

Unul din lucrurile nepermise e batjocura spre celălalt. De chiu de vai, criticismul e pasabil, dar și asupra acestuia e călduros recomandată (de amintitul șef) măsura.

Zic toate astea (cam nemodeste, admit...) cu ochii la un articol.

Un Nobel pentru prostie

Distribuiți: Unii spun că că planeta s-a umplut până la refuz de idioți și ticăloși că nici Pământul nu-i mai rabdă și vrea să facă implozie.

REPUBLICA.RO | DE MIHNEA RUDOIU

În paralel, încerc să înțeleg.

Cred că autorului de-acolo i se trage de la educație. Sub faldurile acesteia, iar agresiunea fiind destul de subtilă, e posibil a suporta mai multă batjocură decît îți dai seama. Și de care - fie și aflîndu-te cu job măreț - ai nevoie ca de apă, de aer să te eliberezi.

În aceeași forjă de altă dată, e posibil a fi fost mult diminuat curajul. Prin urmare nu mai îndrăznim să atacăm un tip mai valoros ca noi ori măcar egal. Ci-l luăm la - pardon! - rașpă pre d. Nicolicea de la PSD.

Care la o adică nu a pronunțat cea mai mare drăcie din ultimii patruzeci de ani. Ci o părere. Și la al cărei context nu-i obligatoriu să ne uităm.

Cuvintele mari

… îmi par a poseda, sub faldurile străluce, mult primitivism / animalic. Mai exact interes - unul inavuabil... Inavuabilele cu pricina îmi par a fi în principal două, pe etaje diferite întru (ne)acceptare.

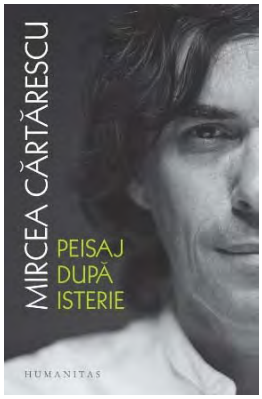

Setea de notorietate (mai exact a părăsi stadiul de ființă neînsemnată, sub bolta cerului). Iar apoi dorința de a stăpîni semenii. (am în vedere aici manifestanții PV și suporterii lor. Despre d. Cărtărescu se poate vorbi separat)

Puteți zice liniștiți - aici - despre proiecțiile subsemnatului, care identifică la alții ceea ce el însuși posedă. Ba chiar vă vin în întîmpinare: sînt om, deci primindu-le cadou și eu, la naștere.

PS

Mă întreba un preopinent, ieri, ce tot am cu respectivii.

Paleta de... excitanți îmi e diversă. Aici mă irită teribil încercarea de a înșela (se poate discuta ce și cum, în context)

„Calul moare de drum lung

… și prostul de grija altuia""

Mă uit pentru prima dată mai atent la vorba asta. Nu mi se pare onestă. Dacă cineva are chef a observa la vreun altul, și-o avea socoteala lui.

În paralel, formulele oratorice de pe acolo compensează - cam via neam prost - lipsa argumentelor la obiect. Și care e problema că mor de grija (atenție la ultima idee!) altuia? Aștept să-mi explice careva onest, unde e baiul...

În rest, subsemantul (egocentric) posedă o zi nasoală. Îndeobște așa mărturisiri nu se fac (dar întîlnim mii de îndemnuri că să comunicăm...). La comentarii am să plasez o floare însă, pentru onor cititori (întru compensație la relatat belele).

Mă uit spre scrisele așa-zis culturale

… mai exact cele vehiculate de Humanitas (puteți trece aici liniștiți și ultimul op al dlui Mircea C.). Revăd un sentiment produs și de priviri anterioare la opere ale acelora. Și anume că scopul principal al unor așa producții este furnizarea de roz, de simțit-bine cititorului.

În paralel, și pe o scară la care nu am de ce renunța, este acolo o infuzie vizînd sporirea încrederii de sine. Care se face ridicînd (artificial...) stima, pe cele două căi dintotdeauna. Că cititorul e mare, deștept șcl , respectiv coborînd pe alții, declarați ori mai reduși cu mintea, ori incorecți. Nu știu cît mi-i aici răutate, și cît un mecanism ce sare în ochi.

Automat mă duc în context la introducerea pe care Mircea C. o face volumului său recent apărut.

> *„Un scriitor adevărat ia asupra sa suferinţa umană de orice fel ar fi ea şi-ncearcă s-o transforme, alchimic, în frumuseţe.*
>
> *Nu frumuseţe pieritoare şi inutilă, ci acea frumuseţe care, după spusele lui Dostoievski, «va salva lumea». Scriitorul, ca intelectual, se poate implica politic, social, moral în viaţa comunităţii sale, poate fi (și trebuie să fie) un purtător de cuvânt al binelui şi-al adevărului, un luptător contra demonilor care au bântuit şi vor bântui etern fiinţa omenească. Dar, ca artist, menirea lui e să producă din toate acestea frumuseţe. Dacă un scriitor ratează în privinţa calităţii operei sale, curajul său civic nu va mai fi la fel de aproape de sufletul cititorilor săi.“*

Doamne-iartă-mă...

> *„Scriitorul, ca intelectual, se poate implica politic, social, moral în viaţa comunităţii sale, poate fi (și trebuie să fie) un purtător de cuvânt al binelui și-al adevărului...”*

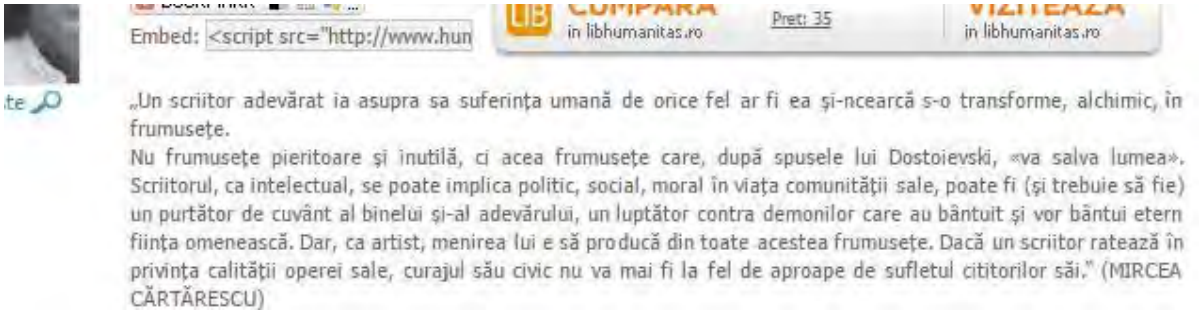

Eu aș lăsa mai moale cu binele și adevărul. Ca noțiuni. Apoi, dacă le-aș lua cît de cît în serios, m-aș întreba dacă mă aflu pe măsura lor (și nu om normal). Și destule altele, de pe acolo (veți fi învățat că, la astă formulare a subsemnatului, chiar pot argumenta!).

Aș pomeni doar debutul: Primele două fraze. Dincolo de apelul la Dostoievski, drept proptea pentru lipsa de forță argumentativă proprie.. Și-a salvat lumea, acea frumusețe nepieritoare?

„ Horia-Roman Patapievici este cel mai frumos dar

…făcut culturii române după 1990.”

Privesc spre această afirmație (a lui Mircea Mihăeș) și-mi pare a sesiza esența literaturii zisă înaltă. Și anume a crea confort cititorului (ce și cum, e de amplu discutat).

LaPunkt – Efectul H.-R. P.

Horia-Roman Patapievici este cel mai frumos dar făcut culturii române după 1990. „Optzecist” ca generație biologică, n-a publicat în vremea comunismului niciun rând. Ceea ce nu înseamnă că n-a scris. Dimpotrivă, manuscrisele datând din anii...

LAPUNKT.RO

Pentru a fabrica acea bunăstare, intervine exagerarea (chit că la mijloc e vorba de tipi capabili a mirosi multe asupra realității). DI Mihăeș laudă aici pe cineva din propria tabără. De aceea poate poate nu-i de mirare că evită prudentul „Eu cred că...”

Cu riscul de-a părea cîrcotaș, însăși a formula cu „cel mai frumos dar” îmi arată că nu obiectivitatea-i stăpînă pe acolo.

> *(aici, dumneavoastră puteți rîde o săptămînă, iar apoi să mă întrebați de unde-am aflat că dna O. trebuie să fie stăpînă, în tărîmul Literelor, și al omenescului în general..)*

Îmi asum nuca-n perete, raportat la ceea ce aș numi cercul Humanitas, al acestor zise. Poate nu strică a vedea cum arată lucrurile văzute din-afară. La o adică, există din-afară-uri infinit mai dure, decît observațiile mele de neica-nimeni.

„Si am încercat, împreună cu Vladimir Tismăneanu

… să ghicim identitatea celui care semna cu un nume ce părea a fi un pseudonim: H.-R. Patapievici. Trebuie, ziceam noi, să fie un autor consacrat: textele erau de-o limpezime de cristal.”

impactul a fost instantaneu și memorabil. Mă aflam pentru mai multe luni în Statele Unite și am încercat, împreună cu Vladimir Tismăneanu, să ghicim identitatea celui care semna cu un nume ce părea a fi un pseudonim: H.-R. Patapievici. Trebuie, ziceam noi, să fie un autor consacrat: textele erau de-o limpezime de cristal. Exact așa cum sunt și azi: casante, metodice, expresive, acut literare fără a face apel la obișnuitul arsenal retoric, stilistic, logic și fără a conjura în vreun fel strategiile seducției.

”

Poate-s eu dezvoltat aiurea... Căci m-aș feri de vorba 'limpezime de cristal'. Și similare. Iar aici, dincolo de instinctul (care altminteri adună milioane de 'fotografii', a cîte o mie de cuvinte fiecare) că așa ceva nu se face, mi-i și ideea că-i acolo, în cel mai bun caz, o părere a mea. Legată de sensibilitatea mea. De setea-mi a mă entuziasma de ceva (pe ce se bazează asta, putem vorovi).

Apoi, a declara cristal... îți taie craca descoperitului de eventuale lucruri mai frumoase, ca cel lăudat azi.

După cum (și-aici schimbînd un pic domeniul, spre biologie combinată cu psihologie), cine-i grăbit a declara pe altul foarte mare, tot iute va împunge pe altul ca foarte mic. Iar așa atitudine poate să vină doar din animalic nestăpînit.

PS

„ Exact așa cum sunt și azi: casante, metodice, expresive, acut literare fără a face apel la obișnuitul arsenal retoric, stilistic, logic și fără a conjura în vreun fel strategiile seducției.”

Depinde cine le citește. Iar deja de-aici intrăm în regulă de trei simplă. Dacă nu emite judecăți un amic, rezultanta calitativă fi-va alta decît a acelui amic (reprodusă mai sus).

Pînă la altele ale dlui Patapievici, eu aș observa că, la vorbit despre creștinism, nu doar că s-a terminat cu rațiunea pe-acolo (rămîn doar flașnetele acumulate via lecturi), dar nici nu-i dă prin cap că nu scrie nicăieri - a fi adevărul taman la dumnealui. Bineînțeles că domnia sa, precum mulți alții de altfel, poate conferența pînă mîine despre valențele culturii: echilibru, toleranță șcl.

Aduc vorba pe undeva

…despre Biblie (deloc agresiv, stați liniștiți...). Și realizez c-alde Cartea sfîntă e un minunat instrument de cunoaștere. Ce interzice ea, ni-i nouă naturalul.

La ultima vorbă se poate spune că nu se face a-l urma pe-Acela-naturalul etc. De acord, dar nici nu aș uita că hulitele în chestiune se află la baza psihismului nostru. Și, deci, că-s de tratat cu multă delicatețe, dacă vrem - după zisa psihologilor - a avea respirabil prin casa sufletului.

Am o mirare de înapoiat

... pe linie de cunoașterea lumii.. Ce înseamnă *cultură*, în ale literelor barim?

Privesc pasajul din imagine.

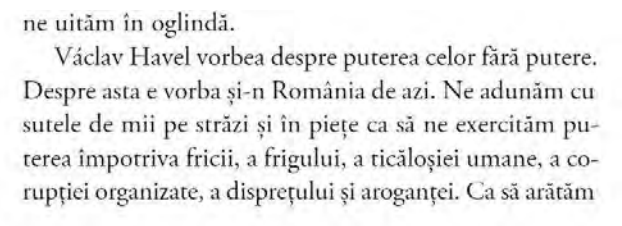

ne uităm în oglindă.

Václav Havel vorbea despre puterea celor fără putere. Despre asta e vorba și-n România de azi. Ne adunăm cu sutele de mii pe străzi și în piețe ca să ne exercităm puterea împotriva fricii, a frigului, a ticăloșiei umane, a corupției organizate, a disprețului și aroganței. Ca să arătăm

Mărturisesc a fi fost cîndva admirator al zisei lui Havel. Apoi, am avut ghinionul de-a nu sta în loc (uneori viața face automat, dusul înainte, asta dacă nu i te opui, firește...).

Vorba aceea a mers la 1989. Și în fața unei mase de oameni. Care, dincolo de mobilurile acțiunii ei, era masă/massă. Și avea nevoie de-un anumit tip de slogane, cercetat cîndva de Gustave LeBon. Dacă ieșim din acel cîmp, cu zise care fac bine unei mulțimi, formula cu pricina e totuși șchioapă. Inclusiv pentru că poți întreba: cîți bani făcea vrerea mulțimii, dacă nu exista în preajmă un Gorbaciov?

Apoi.

Propoziția următoare (din facsimil). Să fiu iertat, dar minunăția de-acolo trădează mult neamprost (în zile și mai proaste ale subsemnatului, aș numi-o ticăloșie). Pe de-o parte, modest, se suie trupa proprie la cer, în ale calităților. Chestie care se face inclusiv prin minciună, totul în ambalaj de ins școlit, pentru a pica bine la inima omului simplu.

Apoi, se face abstracție că mai există și alții prin lumea asta românească. Care poate nu gîndesc precum gargaragiul citat (și cei care uimesc gura la el). Fiind posibil ca și aceia să aibă dreptate.

> M-am uitat un pic și la restul paginilor, din extrasul pe care o editură oarecare-l oferă.
> Obraz gros, nu se joacă...

Dureroasă-i lista promisiunilor noastre neonorate

A noastră, către noi și alții.
Este drept că, de fapt, existența împinge la acele promisiuni...

Apropo de dureri

În lunga lor listă, e una decurgînd din a nu fi izbutit să obținem simpatia/ afecțiunea cuiva.
Au, ce doare...

De la Adam încoace

.. oare a existat moment în care șmecherii să nu se plîngă de 'criza valorilor'?
Care valori, se înțelege, ar fi existat altădată...

> Am în vedere aici zise din prefața autorului la „Peisaj după isterie”, 2017.

...Care altădată, dacă te duci la el (lucru posibil, mai ales de la invenția tiparului) era și el speriat de bombe, că ce bine și cu scaun la cap era altădată.

Sînt primul – aici - care să înțeleg nevoia de-a risipi angoasa momentului.

Asemenea înclinație, îmi pare, merge mînă în mînă - întru supraviețuire - cu pornirea de-a servi celuilalt ce vrea să audă. Pe așa cîmp, a-i servi lucruri înfricoșătoare îi permite aceluia să descarce, din sperieturile reale, adunate în timp.

.

PS

Nu-s priceput în propagandă. În tehnicile de manipulare. Dar, privind prefața de aici, îmi fuge gîndul că un Goebbels uza de aceleași mijloace de influențare a contemporanilor. Sperietură, respectiv laudă măreției noastre - în calea cărora stă însă un om ori o categorie de oameni ai dracului.

PS2

Cam conservator, semnatarul notațiilor la care fac trimitere...

Legat de trimiterile dese ale subsemnatului) la mărimi culturale, puteți spune liniștiți a mă afla teribil de invidios pe faima lor.

Tinerii de la un 2017

Oare ce muzică își vor pune pentru-inimă, peste vreo 40 ani?

Eu unul, din altă generație, trag azi pentru un „J'aime", cu Salvatore Adamo..

Lecturînd un articol dintr-o revistă fină

„O gravă carență etică de care suferă bună parte din presa românească. Prezența mercenarilor dovediți, transformați în „comentatori" pe la televiziuni, arată că situația e albastră…"

… mi-am amintit de zisa cuiva... Vehiculatorii de vorbe mari sînt și primii care nu le iau în seamă, pe calea interesului lor...

Psihologic, la mijloc cred că să se afle un lucru relativ simplu. Cînd acele idei educative ți-au intrat în fibra inconștientă, ți-e destul de nenatural a jongla cu ele și la nivel conștient. Psihismul nostru vrea mărfurile plasate clar, în magaziile lui.

„Nici nu a început procesul de negociere cu UE

… și deja Londra se confruntă cu câteva crize importante... "

M-aș fi mirat ca jurnaliștii normali de la noi să NU găsească urmări catastrofale englezilor, cauzate de Brexit.

Dac-aș fi ziarist, aș medita 'quelle mouche nous a pique', de fapt. Unde ni-i adevăratul deranj, pe acolo. Cred că-i vorba de teama de a rămîne singuri, ca popor (condeierii cu pricina tratînd lucrurile prin prisma unei asemenea apartenențe), ca grup.

Singurătatea fiind asociată cu apariția unui agresor teribil.

Un obicei prost...

Mi-l admit..

Cînd văd un autor zîmbind în poza ce-i însoțește articolul, iar rîndurile dorite a-i fi luate în serios, păi acord credit mesajului sosit din fotografie. Cum că altele-l animă prin viață.

Paleta e largă, aici, dar aș puncta - cu risc de-a mă declara invidios pe junețea altora - pleiada gazetarilor crescuți la cloșca Spiritui corporatist (Eventual *occi*) . Unde se zîmbește mult (un precursor, aici, poate fi considerat Pristanda) și cam fals.

O fi util, nu zic nu, dar negrul nu devine alb.

„Mircea Eliade este primul meu maestru spiritual

... și din reverența pe care i-o port am scris și editat o carte biografică..."

Eu cred că apare o problemă, la așa exprimare, la așa vedere a lucrurilor. A trata vreun nume cultural cu înaltă reverență taie nu doar din posibilitate de-a ajunge ca acela, dar și de a-i merge măcar o vreme pe urme (ale destupării minții, nu neapărat ale istoriei religiilor șcl).

Trec aici peste faptul că acele mărimi fură totuși oameni, cu bune și rele. Eliade, să fiu iertat, zis-a și destule nefericite.

Bineînțeles că, în paralel, pot înțelege că vreun seamăn are mai multă plăcere a gîndi precum în citat, decît a urma același drum cu subsemnatul.

„M-am îndrăgostit de eroina principală

… Lealea Ciornaia. Genială.”[3]

.

Ca un făcut, nimerind - zilele acestea - episoade ale unui vechi serial BBC, mi-am revăzut o veche dragoste din pubertate. Nyree Dawn Porter, interpreta lui Irene, din Forsyte Saga. Și-acum - după destule decenii - m-a tulburat ca naiba!

Asta pe linia inimii. Dar și întru buchisiri psihologice sînt multe de zis, cît și de aflat.

E interesant cum interiorul visa o ediție îmbunătățită a mamei... Poate nu-i de mirare că prima dragoste, după vreo trei ani, a mers către același tip feminin.
Care mă marchează și azi, cum spuneam, cu mențiunea că în tinerețe și la maturitate nu am mai fost atras de așa ceva, pentru cuplat.

Periodic îmi extrag posturile de aici

…, spre un fișier Word.
În așa acțiune, dau de imaginea asta.

60 de zile în Piața Victoriei! Câteva lecții pe care le-am învățat

Oamenii au venit în piață buni, dar au plecat și mai buni!

REPUBLICA.RO

Mă uit la tip și-mi pare că principalul său mobil este dorința de a-și bate joc de cineva. Mă veți pune fără îndoială la zid, și de vorbă grea, și de grabă în a o lansa. Dar putem explora împreună.

Mamă, cum sună: „*Oamenii au venit în Piață buni, dar au plecat și mai buni!”.* Dacă zăriți vreun dram de onestitate în afirmație, să mă anunțați și pe mine.

---

[3] ”*Ляля Чёрная — «Ту балвал» из к/ф «Последний табор»*
Prima dată în viaţă am văzut un ţigan în film. Era un film vechi sovietic (1935, regizori: Evgheni Schneider & Moişe Goldblat). Era despre cum vor comuniştii să transforme şatra în kolhoz ;) Kolhozul: Ultima şatră. E cu dramă. Şi ţiganul bun, şi ţiganul rău o iubesc pe frumoasa ţigancă Alita. M-am îndrăgostit de eroina principală: Lealea Ciornaia. Genială. Nu-mi mai amintesc toată povestea dar cîntecele şi dansurile lor şi acum mi le amintesc. Unele cîntece uneori le mai fredonez...” (Vasile Ernu)

Cînd cineva

- după inerentul măsurat din cap pînă-n picioare al ființei noastre - ne pune sub nas ideea asta, înseamnă - după o vorbă nițel golănească - a ne fi văzut mai proști.

Articolul de aici

…m-a dus cu gîndul la zisa cuiva, și pe care sper că o reproduc bine *:"Cuvintele unui tînăr sînt în urechile unui vîrstnic precum sunetul unui butoi gol (în sensul de necomunicînd nimic). Și invers".*

Sînt două etape diferite. La vîrsta de mijloc, zisele din articol sînt văzute ca pline de viață, respectiv deținînd o adevărată putere magică. Aceleași avînd sunet de tingire, pentru cei avansați în viață.

Spun astea ca simplu spectator, la cele două optici. Că să mă luați cît de cît în serios, cu ultima pretenție, nu voi face și alte observații - la situația din amonte.

O fi de speriat

…dacă îți observi două persoane diferite, prin interior...?

"Numai două?'
Numai.
"Cred că e mai bine, de cît dacă n-ai avea idee de acea funcționare brambura..."

.

PS
Nu fac vreo literatură, mai sus. Am oroare de-a crea realitate, din cuvinte.
Cu riscul de a greși, am sentimentul că scrierile dulcege pun un batic la ochi, ca să nu vezi în jur. Se înțelege că și subsemnatul dă în vreun fel bir cu fugiții, la vreo felie insuportabilă de viață.
Ziceți că e aniversarea unui faimos pesimist, azi[4]? Și că duhul acela pare-se a pogorî peste unele minți în viață?

Cineva, editură importantă

…vorbește de bine „Craii de Curte Veche" (lucrarea matein-caragialiană). E dreptul dumnealor, dar mie mi se face greață la gînd spre așa lucrare. Mai suportabil îmi pare Germinalul lui Zola ori chiar Pîntecele Parisului.
Pricep mai greu, arta.. Înțeleg să reproduci literar/artistic Pașadii, Arnoteni și alții. Dar a duce așa ceva și-ntre capodopere... Probabil mi se va explica de măiestrie artistică. O fi, dar mă aflu suflet, și deci glazura contează.
În rest putem bîrfi liniștiți despre Rașelica (Nahmanson, parcă).

PS
De curiozitate. Dintre cei acceptînd că așa carte-i nemaipomenită, cîți au frunzărit-o cu atenție?

Zilele proaste

…-s acelea în care omul își dă seama că are o existență proastă (am zis-o suficient de elegant?)

Apropo de măreția culturii.

Poate am eu criterii foarte rigide/primitive...

[4] Emil Cioran.

Privesc două promouri, la creații literare elevate: „*Prima carte a lunii martie recomandată de Dan C. Mihăilescu este „Cățărarea în cer" de Petre Barbu.”*

Apoi:

> *„La început de week-end, Matricea Românească vă recomandă romanul „Inocenții”, al Ioanei Pârvulescu. Cartea este un dans stilistic în care autoarea împletește candoarea cu rememorarea, istoria cu imaginația și amintirea cu uitarea, pentru a recrea lumea de vis a copilăriei anilor '60, o epocă de factură postbelică și de instaurare deplină a regimului comunist.*
> *„Se vede că trecutul trebuie să rămână, în viețile noastre, la fel de plin de posibilități ca și viitorul. Depinde de fiecare pe ce cale a viitorului e în stare să-și plaseze viața și în ce variantă a trecutului, din o mie, e în stare să-și găsească urma.”*

Mi se pare mie, ori menirea principală a unor asemenea producții este aceea de a furniza drog împotriva belelelor existențiale?

Mai exact, în două direcții: legănat din vorbe, ca pentru un copilaș în leagăn, respectiv sporirea sentimentului că ne aflăm breji (din nefericire, chestia asta se realizează de cele mai multe ori declarînd niște semeni, din condei, drept inferiori nouă...).

„Primaria Capitalei va amplasa o statuie a lui Ronald Reagan”

Îmi permit să fiu absolut de acord cu așa inițiativă.

Am tratat cîndva, despre statuia lui De Gaulle, din bucureșteana Piață a Aviatorilor. Și despre reticențele noastre, de a ne recunoaște dependența de cei mari, ai planetei.

Se pare că înapoiata și bolșevica (și urîta, plus borfet?) Firea execută un pas util pe aici.

PS

Dacă naționaliștilor li se pare naspa ideea, e loc și de mai rău. Și anume de statuie Mihai Sergheevici, în buric București (sau la Cluj-Napoca, lîngă Avram Iancu?).

La așa din urmă zisă, pot fi categorisit eu al dracului, deși n-am idee cum altceva e confecționarea mitului cu pricina, și-a altora la fel?

Pot argumenta.

PS

Apropo de Gorbaciov. Pe 16-22 decembrie 1989 nu au fost scandate nume dragi naționaliștilor. Ci doar al întîiului (de atunci) comunist sovietic. Și iar nu pariez a fi eu al dracului, dacă reamintesc asta. Mai degrabă-s așa ăi ce ocultează faptul...

Sînt curios

Oare Eminescu, din cer (ortodoxia ne asigură de asta!), vede ce scriem despre el? Dacă da, oare ce sentimente nutrește, la cele care i se pun brațe?

Apropo. O fi bănuit in viață, ce avea să se petreacă numelui și scriselor sale, după...?

La chestiune: cu cît sînt gogoșile cuiva mai mari (la loc de cinste șed aici alea sociale...), cu atît se supără acela mai tare autorele, dacă te legi de ele!

„Bucureștiul a avut doar primari care şi-au bătut joc de locuitorii săi.”

Jungla

Animale pe-acolo fiind asemenea gazetari, iar în paralel la cititorii încîntați de dumnealor.

Primarii aceia sînt aleși de majoritatea bucureșteană.

Apoi, ideea de bătut-joc prea-i pe stil mahala. Una acră. Prestația unui primar e ceva mai complexă, și mai puțin circumscrisă ideii de a-și bate joc de alegători.

PS

În ton cu pomenita junglă, e interesant că un om cu așa figură e deranjat de pretinsul kitsch al primăriței generale. Pe chipul dumisale se citește multă-multă seriozitate și finețe a gustului...

Mai degrabă aș lectura pe-acolo mobiluri proprii doamnei Pristanda: „Ghiță, Ghiță, pupă-l în bot, și papă-i tot!!”...

Pomenind mai sus de zile proaste

… – ale vreunuia –, merită adăugat că - în așa zile - insul cu pricina lasă deoparte menajamentele față de semeni (sună urît ultima chestie, nu?).

În practică, și dacă am citit eu bine cîndva o definiție a depresiei (în acest caz, încă la stadiul de acoperită cu furie), tulburările accentuate decurg și din a obosi să lupți cu naturalul din tine, pe baza legilor societății în care ai fost chemat (nu e prea clar, de către cine...) să viețuiești.

Alții stau mai tare pe picioare. Încă nu i-a răzbit oboseala (cea dezvăluitoare de cer-după-cer, v. PS) generată de lupta natural - reguli sociale. Naturalul cu pricina nu înseamnă doar dor de dat cu parul, cum vrea Specia. Dar și exprimare de acută frica (e treaba aia care însoțește existența...). Ultima chestie nu e de bon ton, deoarece risc să indispună grav și alții din jur, care deja abia se țin pe picioare, în a-și lua cîmpii cei psihici.

Lungă introducere, nu?

Protecția împotriva neplăcutelor din jur se face și adoptînd o mai mare ori mai mică atitudine de asistat. Asistarea executîndu-se în domenii diverse, între care în lupta împotriva tristeții personale (de unde vine ultima, e de studiat...).

Prin urmare, apar afirmații ca aceasta: *„Un adevărat alpinist nu se măsoară după cîte vîrfuri a cucerit, ci [după] cîte a înveselit."*

E stadiul la care un domn a opinat: *„Înțeleg de aici că există tipi triști, care au nevoie (multă?) de-a fi înveseliți. Întreb oarecum retoric, eu fiind un așa tip trist."*

Răspuns: *„Mi se pare interesant ca mai toti marii alpinisti ai lumii, mai devreme sau mai tarziu, au simtit nevoia sa se implice in proiecte comunitare.. De la construirea unei scoli in Nepal la ore de educatie montana pt elevi. Nu cred ca e intamplator. Sigur, nu doresc sa diminuez valoarea umana a vreunui alpinist care nu s-a implicat. Vroiam doar sa scot in evidenta ca poate alpinismul asta e mai mult decat cucerirea unor varfuri sau senzatia de satisfactie personala, bucuria sufleteasca. Poate e un mecanism de autocunoastere si declansarea empatiei si a unor sentimente altruistice..parerea mea"*

Iar răspuns: *„Ca psiholog amator ce mă aflu, privesc aici la binomul comunicare de nevoie sufletești brute, respectiv de haina socială pe care o capătă acestea. În cazul nostru, ideea tristeței gata-gata a se deconspira inițial capătă un surplus de vorbe sociale (adică maaari), despre implicare alpiniști.*
Se poate remarca însă, dincolo de aparențe, continuarea atitudinii de asistat: alpiniștii fac bine altora (puteți bănui în care categorie se plasează autorul citat...).

Discuția a continuat, cu amablitate de ambe părți, dar m-aș opri numai asupra ideii de implicare. Care-i valabil, cred eu, cam la orice ființă umană, nu doar la alpiniști.

Implicarea cu pricina, prin definiție, este un mod de-a satisface personale. Care, și aici, nu pot merge singure, așa că sînt preluate percepte sociale. Mai exact mîna însului conlucr(eaz)ă cu aceea a Organizației sociale (ca fapt divers, morala ori regulile comportamentale decurg tot de la aceasta, chit că nu e cunoscută sub numele indicat de mine). Cum am zis, vorba cu pricina prin definiție indică conlucrarea pomenită.

E de văzut aici cine-i altruistul (avem a hotărî aici de care ghilimele punem: mari sau mici...). Respectivul e un tip urmărind nu doar folos material, dar și multe aplauze, din partea semenilor. În același timp, și recunoscîndu-i deschis acele însușiri, el e capabil de efort social (în cazul nostru și montan). care cuprinde inclusiv a zîmbi mult unor tipi care nu ți-s neapărat dragi.

PS

Vorba cu *cerul de după cer*.

La un moment dat (nocturn..), m-a speriat grozav ideea că e decupată - aproape ca la conservele de metal - o parte de cer, fiind vizibil ce e dincolo

Cred că e nevoie de o anumită structură interioară

… pentru a crede în Dumnezeu.

O anumită detașare (materializată inclusiv prin a nu-ți pune întrebări, legate de jur, dar și de religia pe care teoretic ai îmbrățișat-o).

Apropo de măreția culturii

Poate am eu criterii foarte rigide/primitive...
Privesc două promouri, la creații literare elevate:

„Prima carte a lunii martie recomandată de Dan C. Mihăilescu este „Cățărarea în cer" de Petre Barbu."

Apoi:

„La început de week-end, Matricea Românească vă recomandă romanul „Inocenții", al Ioanei Pârvulescu. Cartea este un dans stilistic în care autoarea împletește candoarea cu rememorarea, istoria cu imaginația și amintirea cu uitarea, pentru a recrea lumea de vis a copilăriei anilor '60, o epocă de factură postbelică și de instaurare deplină a regimului comunist.
„Se vede că trecutul trebuie să rămână, în viețile noastre, la fel de plin de posibilități ca și viitorul. Depinde de fiecare pe ce cale a viitorului e în stare să-și plaseze viața și în ce variantă a trecutului, din o mie, e în stare să-și găsească urma."
.

Mi se pare mie, ori menirea principală a unor asemenea producții este aceea de a furniza drog împotriva belelelor existențiale? Și mai exact în două direcții: *Legănat din vorbe*, ca pentru un copilaș în leagăn, respectiv *sporirea sentimentului că ne aflăm breji* (din nefericire, chestia asta se realizează de cele mai multe ori declarînd niște semeni, din condei, drept inferiori nouă...).

Aeroportului din Cluj

… îi spune 'Avram Iancu'.
Similar ca spirit, se face trimitere elogioasă la performanțele Nadiei Comăneci, din 1976.

Am purtat azi două polemici

Una cu floarea cea vestită a naționaliștilor ardeleni, alta cu un domn de vîrstă mijlocie.

Spre seară, mi-am adus aminte brusc a fi ucenicit - întru dispute de idei - pe lîngă Niculae Baticu (am și-acum manuscrise de începător, din anii aceia...). La el am văzut citat din preopinent, apoi răspunsul nostru. Și azi am stilul, în sînge.

Voi pomeni ceva, acum, ce teoretic lovește în dascălul meu. Nea Nae mai scăpa caii, în materie de iritări brute, ce-i ajungeau pe hîrtie. Am simțit nevoia să nu-l imit, poate și din sensibilitate mai mare la păliturile ce-ar fi sosit în așa caz.

În același timp, e normal - cred eu - ca ucenicul să încerce a-și depăși maestrul. Nu mă veți crede, de ce spun în aval. Dar mi-ar plăcea s-apară oameni - pe ideea lui Alecsandri - care să cînte mai bine decît mine. N-aș avea nici o supărare, iar aici nu aveți decît să-mi priviți irișii ochilor, dacă semnalizează a minciună. În context, mă bucur (fie și cu o mică strîngere de inimă) cînd urmași bucegiști umblă de zor locurile păsite și de mine altădată. Consider (ba le-o și spun, cu reverență) că ștafeta e pe mîini bune.
.

PS

Că veni vorba, am ucenicit și privind la stilul lui Nae Dimitriu,predecesorul lui nea baticu întru spiritus rector al Clubului Alpin Român. Nu am agreat genul Paul Goma. Dar în paralel am apreciat cumințenia întru expunere de idei a unui Radu Țițeica.

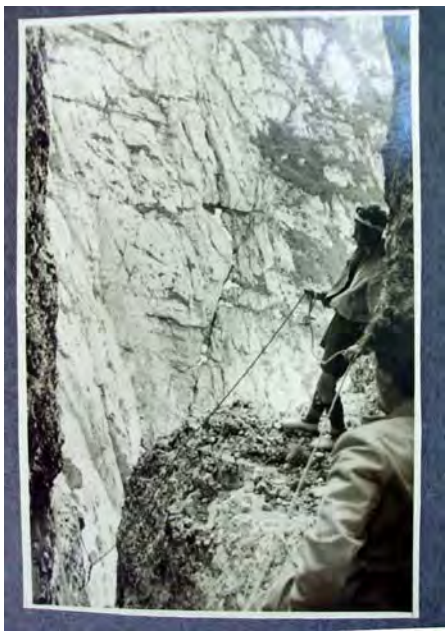

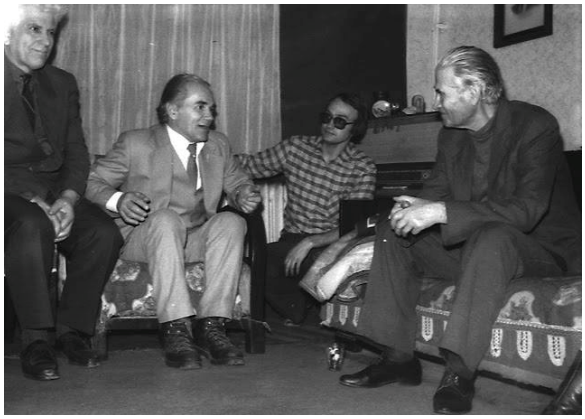

Toate lucrările, discursurile

…care se respectă pedalează pe-a ne stabili țeluri cît mai înalte.

Ca atare, mă așez cumințel. Copil nevinovat. Și-mi îndrept rugă fierbinte spre înalturi.

„Doamne... Aj vrea. Și rugîndu-te a-mi ierta trufiea

Fă, dacă mă vei procopsi cu publicări de un volum-două (cu inepțiile-mi dintotdeauna, Le știi care, că Tu m-ai împins a scrie așa năstrușnicii...), să simță miros de tipar undeva pe la Iași. Și NU la București, la editura aia tare figurantă, care pasămite nu mai poate de grija umanității..

.

PS
Între muritori revenind, sînt conștient că nimic nu e mai luat în balon, decît promisiunile nerealizate...
„Vă mai aduceți aminte de ăla - na, că i-am uitat numele!... Se c... pe el că va scrie, că va revoluționa lumea... Ce panglicar!... Mai toarnă, bă!...”

N-aș putea să fiu patriot

Și să văd, din idee de bătălie Călugăreni (1595), doar ce îmi spune manualul de clasa a patra (unii naționaliști nici pînă la ăla nu au ajuns).
Cred că mi se trage dintr-o glandă altfel mult cîntată și de Societate, și de Biserică:
„Fii corect (,bă)”.

Apropo de problemele-mi cu patriotismul

… lecturez azi (am scanat volumul!) din ”România postcomunistă, 1989-1991”, de A.M. Stoenescu. Jungla dracului e puțin zis, apropo de anii aceia.
În paralel, patriotic e-a spune că poporu român nu are egal pe lume.

Rogu-vă a-mi spune. Eu-s neamul prost, în tărășenie?
Io voi ajunge la Iad?

PS
Nu am idee cît de înfricoșat o să fiu la Judecata din Urmă (oare cum miroase, în sala aia sfîntă?). Dar de-un strigăt, a la Pătrășcanu 1954, or merita și juzii de sus: „Păi tot io sînt de vină, trăzni-v-ar...!?”

Invidiez elasticitatea oamenilor normali

Care pot crede în Dumnezeu (ba-l scriu și cu All Caps), iar în aceeași frază fac de rahat pe Sebastan Ghiță...

(să fiu eu sănătos, cîtă supărare morală pe Ghiță ni-i bazată pe invidie, de banii și dezinvoltura aceluia...).

.
PS
Savant spus, dar adevărat: unii n-au Dumnezeu. Dar au freudianul SuperEgo.
Posibil ca ultimul să fie însă mai pretențios decît tatăl din Ceriu.Și nici nu-l poți îmbuna, punîndu- icoană prin casă...

Din așa unghi, sfînt Duh pare să fie d. Sigmund.

Poate

…a-ți da voie să visezi nu-i totuna cu a uita - cine-i aceea, realitatea...

Mă uit la vorbele acestea

„Pentru că ne apropiem de Sărbătorile Pascale, echipa [...] vă doreşte ca lumina şi speranţa, esenţe ale acestei mari sărbători a creştinătăţii, să vă însoţească şi să vă dea puterea de a merge mai departe, indiferent de provocările şi vâltorile vieţii!"

Simt că, dacă spui direct „Vă iubim", tulburi prea tare pe celălalt. Îl faci să creadă că acel iubit - spre el, dar și prin lume - chiar e posibil. Vorbăria (socială...) taie, se pare, din acel avînt. Dă sentiment de oarece mortar între noi, dar ascunde nevoia inimii.

Pe de altă parte, - unor atei barim - toată discuția despre Paște le apare de-o superficialitate accentuată. Unde lumea nici nu verifică, ba nici nu se uită atentă la niște idei care - pasămite - le domină existența.

Nu spun astea cu vreun criticism (stau domol măcar de prima zi pascală...), cît cu sentimentul că am mai aflat ceva... Da, unii ne dregem angoasele cu ideea că am mai învățat ceva. Aleile stabilimentelor liniștite fiind, altminteri, pline cu așa iubitori ai cunoașterii...

PS

Mă întrebați dac-am intrat în anu morții? Nu știu.

O încercare poate interesantă

Să scrii pentru aceia, scursorile din Livezilor, și nu pentru ai tăi - cei cu burta plină (și al căror click atrage reclame, pe siteul unde publici așa material).

„Livezilor, Bucuresti - un loc pentru morții vii
În România, persoanele excluse din societate „putrezesc" în ghetouri.
/.../ Reportera de la Expressen a petrecut șapte săptămâni într-o mahala urbană.
O alee a iadului din București de pe care unii pleacă ca să fure sau să cerșească în Suedia, la furat.
Alții așteaptă să fie purtați de aici, în sicriu.
De fapt, toți sunt deja morți. Inimile lor bat și ei merg prin gunoaie și încearcă să lupte cu demonii lor dar, de fapt, toți sunt deja morți. Doar că fiecare are un timp diferit și un alt fel de suferință, dar la fel de multă, pentru a ajunge acolo. Către singura cale sigură care îi conduce afară din Aleea Livezilor: moartea.

„Dintre calitățile importante ale civilizației noastre

…, calități care au atras mai puțin atenția, face parte îndepărtarea totală de la credința în valoarea suferinței. Faptul că suferința este o sursă a valorii constituie o convingere prezentă în majoritatea culturilor primare pe care le cunoaștem.”

> Intro, acolo*: „Am descoperit întîmplător, într-o carte scrisă de Lesek Kolakowski în 1966, în plin comunism polonez, o impresionantă descriere a societății actuale – pe atunci viitoare –, care ar merita transcrisă aproape integral. Iată deci „ideile principale…”*

Subsemnatul nu se află om de cultură. Și privesc din exterior acest fenomen (al Culturii - sper a nu generaliza!). Eu, din afara țarcului, observ o mare plăcere de a manipula idei, vorbe, și pe care o bănui scopul principal al fenomenului. De foarte multe ori, nu am identificat pe-acolo ca grijă principală identificarea vreunui adevăr (cu nuanța că așa ceva nu-i obligatoriu a se afla neapărat în ograda noastră). Plăcerea/scopul principal îmi pare a fi (iertați de expresie!) 'pelteaua'.

Dincolo de aceasta, se poate privi către subiectul ales. Cum că ne-am îndepărtat (ba și total!) totală de la credința în valoarea suferinței. Eu, din poziția amintită mai sus, văd simplu praf în ochi. Căci - dacă nu te afli între rîndurile celor convinși (via educație) de justețea poveștilor înalt-culturale, îți pui imediat niște întrebări. Ori adopți prudență, cum ar fi aceea decurgînd din banala vorbă 'total'.

Mie unuia îmi vine iute reacția dacă autorul polonez (și cel care-l reproduce aici) nu dorm noaptea, de grija cp nu au suferit destul. Și, barim din ce am privit eu chipul ori gesturi ale dlui Vintilă Mihăilescu, nu-l văd în așa categorie. Nici pe d. Kolakowski nu l-aș plasa între asceți. Nu-l cunosc personal, dar îl pot bănui tot om.

Mi-a devenit de la o vreme înclinație, a mă uita ce glande primitive servesc de fapt gesturile înalt-culturale. Nu e greu a descoperi tot dintr-al viscerelor, chit că slujutorii templelor de acel gen (adicătele cultural) nu vor accepta nici să-i tai o asemenea investigație. Căci le-ar duce în derizoriu atît scopul funcției, cât și al existenței (de oameni deasupra altor semeni). În context, mă întorc la mica vorbă „tot”. Acea lipsă de nuanță e proprie inconștientului nostru, adică părții noastre animalice.

Addenda / Să fie.

„Dintre calitățile importante ale civilizației noastre, calități care au atras mai puțin atenția, face parte îndepărtarea totală de la credința în valoarea suferinței.”

Se înțelege că onor autorului (polonez) i-a atras atenția acel amănunt epocal. Pot bănui că a decurs de acolo o dregere mare-mică a stimei de sine.

Vorbele mari

… sînt făcute din burtă, din hai-să-încropim-ceva, dar cărora i se atribuie însușiri mega-astrale.

Cu cît e mai falsă (și mai doritoare de-a duce cu preșul), cu atît e mai sfîntă.

Nu, ideea nu mi-a venit de la sărbători de primăvară, ci de la formula ”suflet rătăcitor”, alăturată unui literat german.

.

PS

"Poetii vorbesc in metafore...lasa-i sa se simta bine.."

Partea proastă, aici, este că poeții (și cei care-i admiră...) au pretenția să-i iei în serios, la acele *aerianisme*….

PS 2

*„Acest poem vizual de excepţie invită spectatorul să caute dincolo de frumuseţea şi fastul broderiilor bizantine sensurile profunde ale vieţii şi morţii." (*sursa*)*

Sînt curios.

Dacă mă născeam pe alte meridiane, iar acolo mi se vorbea în copilărie despre alte religii, mai aveam reflexul de-a atribui sfințenie vălurilor liturgice din articol/expoziție? În același timp, aș vrea să mi se explice cum arată sensurile (mai ales profunde) ale vieții și ale morții.

Aici e nițel de haz. Ideea de viață și moarte - prin scrise înalte - ne lasă reci (nu la propriu!), așa că e nevoie a le adăuga întăritoare persuasive, din categoria „profund".

„Dacă ești prim-ministrul României

..și te pătrunde ambâțul de a te adresa poporului român..." (Grigore Cart.)

.Pur și simplu, întîiului-ministru îi stă-n fișa postului, a se adresa compatrioților la diverse ocazii (Paștele fiind una dintre ele)..

Iar apropo de ambîț…Am sentimentul că d. Grindeanu e un Nicolae Văcăroiu (prim-ministru din partea aceluiași partid, în 1993-1996) seria doua, mai exact un ins care nu s-a înghesuit a primi acel post. Știu că așa ceva e greu de crezut, la cît... ambîț ne traversează.

Din ce-am observat eu la pesediști, nu-i dau pe-afară personalitățile, orgoliile. E posibil să aibă cultura echipei mai mult decît alte zone ale eșichierului nostru politic.

PS

Se înțelege că, dacă premierul nu se adresa concetățenilor, iar nu era bine..

„Cum recunoști un comunist

a. Dacă o persoană declară că e comunistă, o credem pe cuvânt. E comunistă.
1. Dacă citește și exprimă în mod constant păreri care apar în publicații comuniste, probabil e comunistă.
2. Dacă sprijină organizații care susțin idei comuniste, ar putea fi comunistă.
[...]
z. Dacă spune că în stalinism era mai bine și pârtzzz, e clar.

O singură problemă ați putea avea, la așa articol.
Să vină cineva și să întrebe pe autor ce e rău să fii comunist. Și să ai părerea că în stalinism era ok. Eu unul sînt curios ce-ar răspunde.
Am în vedere aici inclusiv comunicarea nonverbală din acel răspuns.

Acuza de comunist și similare face parte din producții ale primitivului din noi. Care aleg o formulă care să rezolve pe loc disconfortul respectivului.Acela gîndește doar la prezent, pe cînd lansează așa vorbe. Nu-i dă prin cap că poate sosi un răspuns al celui vizat. Posibil chiar unul inteligent.
În același timp, acel gînditor în prezent nu face mari investiții de mintoșenie în acuze precum cele din articol. Preia ce-a văzut că dobîndește lesne succes pe scena publică.

PS
Fără îndoială că joaca prin vorbe e o însușire total omenească. Dar, în paralel, tot privesc la mesajul nonverbal (de multă seriozitate) al fotografiei autorului, și care nu simt a poseda legătură cu ideea de conservatorism. Și vorba InLinieDreaptă mi se pare glumă, de data gata inconștient - și atît. Îmi pare a fi acolo eterna încercare, de a ne produce ca oameni, sub soare.

Întrucît nevroza-mi

…e departe de-a fi dreasă, continui a mă compulsa cu zise precum cele de mai jos...

(ziceți că dacă Eminescu se afla întreg la cap, n-ar fi auzit nici măcar contemporanii de dumnealui, darmite entuziaștii suporteri ai Liuceafărului, din secolul 21?)

„Vreți să înțelegeți cum percepe Putin lumea? E destul să-l citiți pe ideologul Dughin” (Adrian Papahagi dixit)

Eu înțeleg deja, nu mai e nevoie să-l citesc pe d. Dughin.

Vladimir Putin e om. Mai exact, unul care a văzut lumina zilei și a trăit/trăiește într-un anumit loc. Avînd o anumită istorie. .Mi-e de ajuns conștiința acestor lucruri.

Problema ce rămîne este ce facem, după ce înțelegem (să presupunem că negazetărește) pe d. Putin.

PS

„Nicio urmă de reflexivitate la acest Dughin, nicio finețe, niciun dubiu, nicio adiere de duh creștin, nicio nevoie de dialog, nicio deschidere.”

Înțeleg că toate acestea dau pe dinafară, în frumosul articol al dlui Papahagi. Prea plinul cu pricina e vizibil altminteri și în privirea autorului.

Adrian Papahagi: Vreți să înțelegeți cum percepe Putin lumea? E destul să-l citiți pe ideologul Dughin - În Linie Dreaptă

INLINIEDREAPTA.NET

Lecturez o scrisă Fb a dlui Nini Săpunaru (din PNL)

Care vorbește de țară, între altele de trebuința de-a cumpăra doar mărfuri ale compatrioților.

În paralel, pe cînd coceam la un post (a la găina doritoare s-anunțe iute mărgica descoperită), apare o scrisă despre Paște. Mai exact, despre un copilaș care-și face evlavios cruce.

Sentimentul meu este că, dacă te duci la un mai mare ori mai mic dintre adepții celor două zeități (Țară, respectiv Credință) și spui: *„Știți, eu aș avea un dubiu / o neclaritate aici...”,* păi slabă speranță a-ți răspunde acela cu amabilitate (mai ales după ce se prinde că nu ești de întors pe degete).

Să le spui: *„Mie mi se par nițel discutabile lucrurile aici...”.* Să te ții privire, din partea lor!

La o adică nici nu mă miră, căci dincolo de poveștile cu toleranța, există niște nevoi primitive, care-s mulțumite dacă prestezi la acele Instituții. Ori compartimentul cu pricina, cel inconștient, nu le are nici cu mobilitatea (pentru acceptat unghiuri noi), nici cu toleranța - spre altul.

Priviți mai cu atenție spre aderenții celor Două, și veți observa că nu prea suportă în jur semeni ce nu gîndesc asemeni lor.

Primesc de la cineva

… *link* spre piesa 'Imagine', a lui John Lennon.
Frumoasă foc, bucata, nu spun nu! Dau atenție însă spre text. Iar de-acolo se rupe filmul.

> Îndemnul la a ne imagina ceva nucred că schumbă ceva pe lumea asta (mă refer spre latura-I concretă).
> În același timp, cît a evoluat lumea în ton cu acele minunate vorbe?

Blestemate ființe, acelea care vor să distrugă corola cu minuni a lumii!

.

PS

Era să adaug, la ultima expresie, „... [corola] cea adevărată”. Și-am realizat că, pe cînd cineva folosește asemenea etichetă (deseori, cu majusculă), sînt multe șanse ca acolo să se afle de fapt un neadevăr.

La așa stadiu al expunerii mele, aș admite că mă aflu între tipii incapabili să se îmbete cu apă rece. N-au, ori li s-a atrofiat așa glandă. Cu tristețea aferentă, dar și cu iritare pe fericiții care culeg bucurie din nimicuri frumoase.

O curiozitate...

Pornită de la formularea „#PovesteaZilei”, pe siteul unei edituri de top.

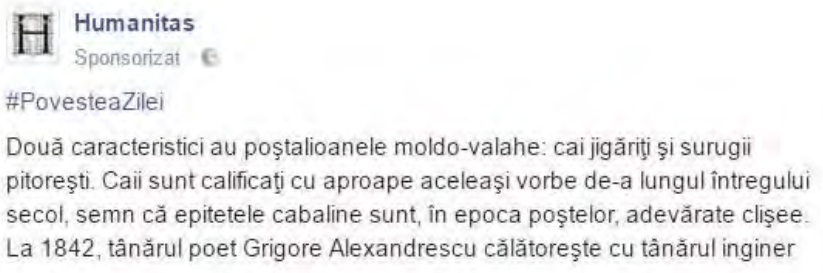

Nu mă pricep la oameni, nici măcar contemporani. Dar apuc să mă întreb. Publicului Humanitas îi cade rău o etichetă oarecum seacă (dar cu picioarele pe pământ), gen: „*Un text interesant, pentru dumneavoastră”.* E nevoie a plasa lucrurile în curtea zeului Hedon(ist)? Și a numi locul *#PovesteaZilei* ?

Mă uit, în paralel, la deasa vehiculare prin media a formulei 'poveste'. Iar asta inclusiv (sau mai ales?) către tipi mult școliți.

E de cercetat aici (și nedorit a schimba ordinea lumii, se înțelege).

În vechime exista vorba

… cu a crede (doar?) ceea ce-i absurd. La ea îmi fuge mintea, cînd o bună cunoștință mă îndeamnă să ascult creșterea ierbii.

Subsemnatul mai stă cu nasul în iarbă, dar în acea situație lucrurile nu-mi par deloc din categoria poetică enunțată.

Am însă bunul simt de-a cerceta, ce le vine acelora, de fac pasiune la așa vorbă. Și, dincolo de bănuiala că vraja ei se manifestă oriunde, numai în lan verde nu, ajung la vorba despre absurd, pomenită inițial. Pesemne-s la mijloc mecanisme inconștiente, ce construiesc probabil și producțiile lirice. La o adică, întrucît conștientul nu poate oferi cele plăcute ființei noastre (ce contracarează astea, discutăm altădată), se caută în opusul acestuia, inconștientul.

Care, simt (sic), e doctor în a oferi dulcețuri existențiale - chit că nu țin loc de umbrelă la vreo ploaie din viața de zi cu zi.

„Nu iti plac metaforele...”

Nu.

Iar asta, meditez acum scurt, pentru că metaforele sînt, prin definiția lor social-publică, un mod de-a evita să explorezi tu spre interiorul personal, spre echivalentul de-acolo al metaforei.

Uneori n-are acces partea noastră conștientă prin adîncuri, ce să mai spun de reguli, idei, îndemnuri-și-obligații venite de la alții!

„O intrebare

…pentru cei care vor să „întrețină bune relații” cu Moscova: ce (vă) poate oferi Rusia?”

E aici genul de zisă ce-amestecă șmecherismul (admiteți-mi licența...), cu pusul sub fald al binelui public.

Autorul are dreptate a nu vedea vreun avantaj al amiciției cu Rusia, pentru actuala stăpînire și supușii ei de frunte.. Se face însă că plouă (pentru a-i expune mai bine pe trașii de urechi) asupra a ce le poate oferi mega-vecinul răsăritean, respectivilor.

Un avantaj o exista, pe un palier ori altul, altfel aceia - aritmetic - ar lăuda spre alte zări.

Există mulțumiri materiale și/ori sufletești, pentru care ne putem apuca să lăudăm Rusia și-al ei Putin. Chestia din urmă nu se spune însă. Inclusiv pentru a nu idei. Căci *Massa* - iar Păstorul-Stat o știe mai bine ca oricine - e un ceva care poate derapa foarte iute, în ale simpatiilor/fricilor.

PS

„O intrebare pentru cei care vor să „întrețină bune relații" cu Moscova: ce (vă) poate oferi Rusia?"

Rusia îmi poate oferi bunăstare personală. Îmi lipsește, și m-aș face 'bratia' cu oricine, pentru a drege problema. Ședeți dumneavoastră cu burta goală (deși apărătorii actualului Stat nu stau chiar așa), dar cu prințipuri.

.

PS2

De curiozitate. Dacă Rusia ajunge cu dominație mai la vest, oare 80 sau 90 la sută dintre porniții pe ea de acum (includ aici mai ales jurnaliștii) își schimbă cu entuziasm opinia? E un joc imaginativ care se poate pune și invers. Ce-ar fi scris destui azi, dacă n-ar fi dispărut socialismul.

Se înțelege

…că despre Adevăr (ca urmîndu-l noi) se poate vorbi pe toate drumurile. În practică însă, (cel puțin) două exemple recente îmi reînnoiesc prudența față de așa pretenție.

În relatarea de situații (de pildă amiciția Eliade-Jung, relatată de *MatriceaRomânească*, ori zise despre un iubitor de munte) intervine însă rozul. Așa înclinație este mult aplaudată în partea majoritară a societății. Deși, acolo, realitatea este prezentată trunchiat, cît și cu exagerare (sau chiar invenție) a favorabilelor.

Dacă te strădui a înfățișa nepărtinitor, n-ai succes. La o adică, mai prizată este prezentarea negativă (cu atributele deja menționate, dar cu semn schimbat) a dușmanilor celui elogiat.

Oameni.

Ultima vorbă mă duce fulgerător la piesa lui Aurelian Andreescu. de altădată. Care turuie acolo de n-are treabă...

(*„Da, domne, da' ne simțim tare bine, cu așa viersuri*...")

Captură de ecran din 'Safe House', 2012.

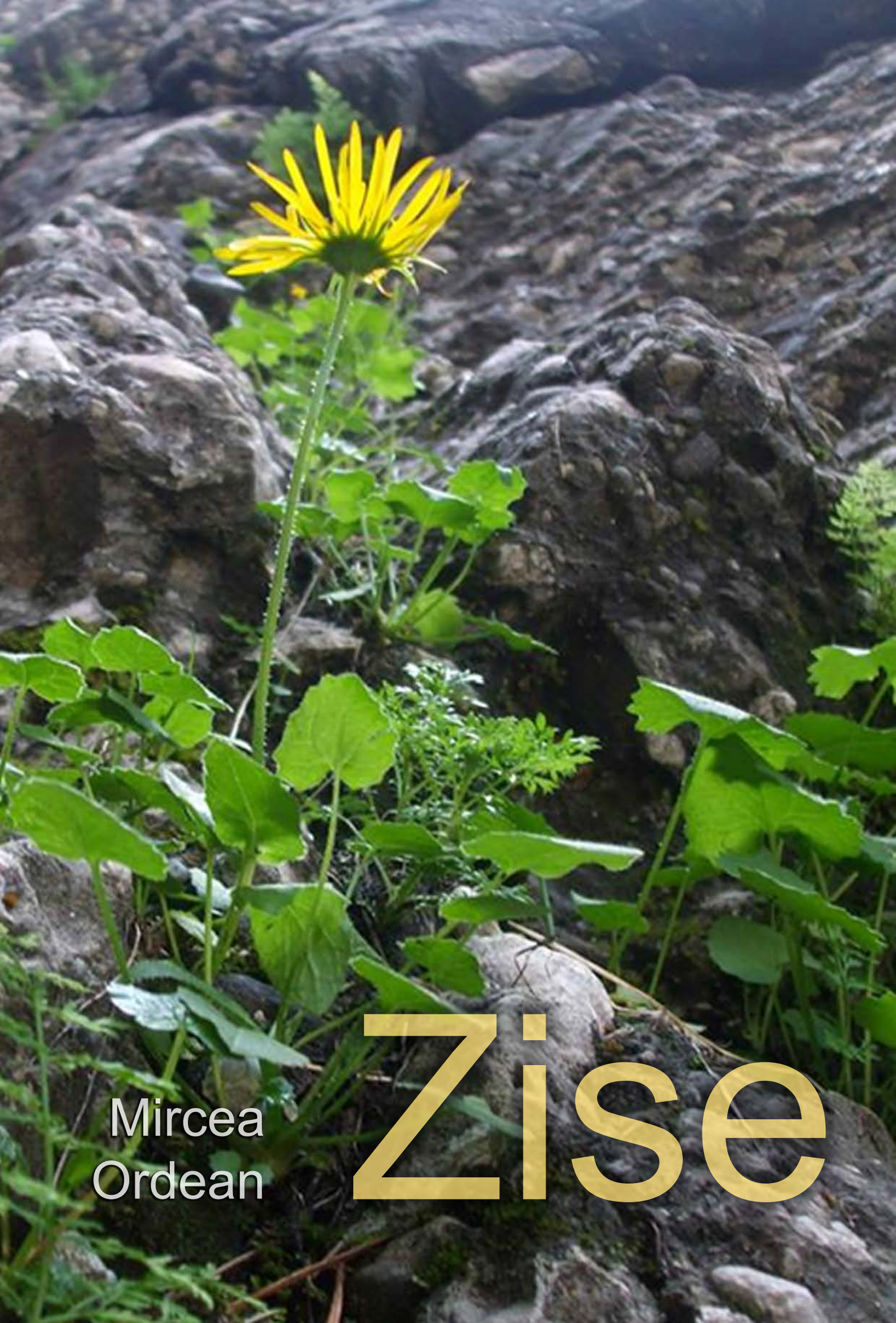
Mircea
Ordean
Zise

Șed pe undeva

…în față cu un vînzător și mă descopar o dată în plus drept mare timid (altminteri as mai fi avut nevoie sa fiu curajos și dezinvolt în aceste mediu *secured*, al Facebook/netului??).

Te-apucă pandaliile, cind incerci a starui cu simturile pe așa momente - cele secretînd timiditate la greu. Între altele, te iei cu mîinile de cap, cum vei supraviețui matale - fie și un minut de-acum încolo! - cu așa piatra de moară (altminteri aleile cimitirelor sint pline cu timizi morți la 90 ani...).

În context, Carol Lehmann - plecat dintre noi la 96 ani - era un timid clasa intii. Iar nea Nae Baticu se găsea și el nu foarte departe... (sper sa nu ma înjure, de pe lumea cealalta, pentru *pertu*-ul unor așa afirmatii!)

Apropo de momentul de timiditate

…pomenit recent, am incercat sa miros cu acel prilej ce și cum. La mijloc pare sa se afle ceva cu dor de iubit (nu neaparat în dormitor) pe-ăl din față, al timidului.

Se mai pot descoperi pe-acolo unele și altele (tributare cu toate fragedei pruncii), juste în sine, dar carele fac exact cît o ceapă degerată - în feliile de realitate cu pricina. Idem ideea ca e (tare) nedrept sa ne fie umbrită existenta cu așa nenorociri deloc utile.

În încercarea de a ne face plăcută / suportabilă existența

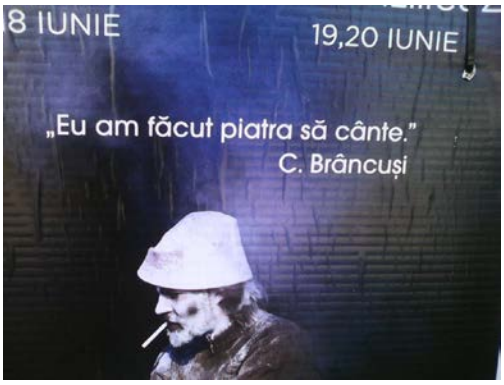

.. ne jucăm deseori cu vorbele.

Precum acestea ale lui Brancusi, ridicate la rang de sfinte moaste, în conditiile în care se subscrise de-un firfiric, dintre cele sase (parca) milioane de euro necesare "Cumințeniei pămîntului".

Ne protejam fiecare (vorba psihologilor!) cum putem...

E nedreaptă, dumneaei Soarta...

Zic asta privind spre viața egală (întru dulceață) a oamenilor, de la un 25 ani, pentru ca apoi liniile să se despartă, precum a Brașovului de-a Piteștiului, la Chitila ... E vorba de Florea Dumitrache, respectiv Mircea Lucescu.

Între cei doi, se află un Cornel Dinu.

Încerc a evita polemicile

…ori măcar (aparentele) acreli, pe aici - deoarece fac rău la sănătatea umbletului prin viață.
Dar dădeam aseară ochi la un articol din Gazeta Sporturilor, al unei fete mintoase, și miroseam baza ființei umane - fie și poleită cu nestematele educației...

> *”Suferim, mai ales, psihic. Jocul bun cu Franţa a stârnit panică pe toată linia în cantonamentul „naţionalei”. E greu să duci patru crize de nervi pe zi. Suferă comunicarea dintre staff-ul tehnic și jucători, care nu-şi dau seama ce caută acolo și cu ce scop aleatoriu. Nu se vede o direcţie, o rază de plan inteligent, chibzuit în timp. Totul miroase a improvizaţie și tămâie.*
> *Cu toată şovăiala Generalului, avem şanse de calificare în „optimi”. Ironic. Graficul tricolor nu prevedea benzină nici pentru toată faza grupelor. Iordănescu va trebui să cheme prospături valide din tribune. După ce ne-a calificat gâfâind la Euro, tot gâfâind livrează deruta pe iarba pariziană.”*

Avem nevoie ca de apă - căci așa e scris în cartea noastră tehnică - de-a agresa, respectiv de-a batjocori semenii.
Treaba asta n-o poți desfășura pe față, așa că pornim în căutare de 'haine' frumoase. Prestația antrenorului naționalei la Euro ar fi la țanc așa mască, pentru fiarele personale.

Cum zisei, e acolo agresivitate plus umilire (fie și fără acela de față...).
Ca să dea bine producțiunea, ne punem la contribuție și școala / priceperea de a îmbina frumos cuvintele.
Din același motiv, zona respectivă a gazetei se numește 'Comunitatea ta de prieteni în sport'...

PS
Mă uit deseori și la postări Fb, respectînd în paralel firea noastră... Cel mai bine prind revoltele, împotriva cuiva ori ceva - nici nu mai contează cît de justificate. Ori dacă noi ne aflăm perfecți, în paralel. O chestie banală, la locul ei, nu prinde... Așa ni-i proiectul.

Junglă

Mereu mi se sperie gîndul, legat de tipii care țes așa capcane. Care n-au nimic sfînt.
Ci vizează doar supraviețuirea lor comodă, eventual a plăti indirect polițe din propria existență.

Cînd cineva afirmă despre români

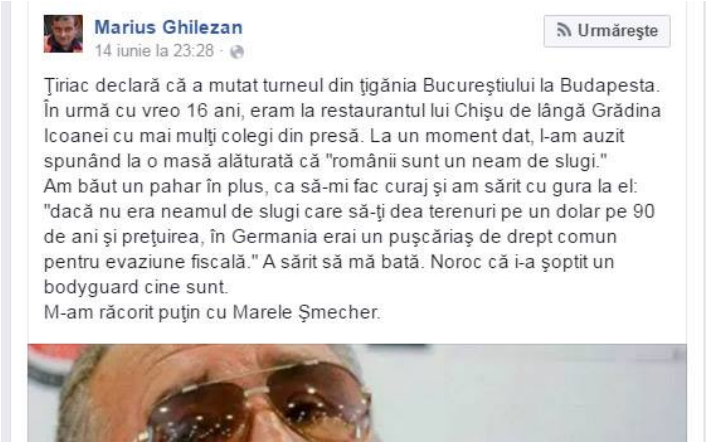

…a fi neam de slugi, nu-i secret că prima reacție ni-i a simți un junghi teribil, sub coaste. Dincolo de asta, oare ce ne irită în acele vorbe (atribuite lui Ion Țiriac)?

Românii, neam de slugi...

Îh.

PS

Dl Ghilezan nu spune nimic despre reproșurile făcute în materialul Adevărului, de Ion Țiriac. Trage însă lucrurile în ograda unei întîmplări mai vechi - de care nu bag altminteri mîna în foc, a nu conține invenții (dl G. era și om, să se înmoaie Țiriac în fața lui!).

Pot mirosi aici Copilul ajuns mare, care consideră că acela ce-a strîns avere trebuie să dea / asude pentru cel care nu posedă...

Întîlnesc pe aici

…un material despre Mineriadă.

Dincolo de pornirea înverșunată pe băieții cu lămpașe, mie stilul autorului îmi trădează aceeași fire, același primitivism (în condițiile în care acei iliescieni se produceau la 1990 totuși, nu azi) cu cei urecheați din greu.

> *"Mineriada din iunie 1990" sunt cunoscute evenimentele care au avut loc în perioada 13-15 iunie 1990 în Bucureşti, când forţele de ordine, susţinute de mineri, au intervenit în forţă împotriva protestatarilor din Piaţa Universităţii şi a populaţiei civile. A fost considerată cea mai sângeroasă, cea mai brutală ca stil și anvergură dintre toate acţiunile minerilor.*
> *Rădăcinile acestor mineriade se găsesc în evenimente mai vechi ale istoriei românilor. De altfel, limba română este singura din lume în care a fost creat acest cuvânt, care mai apoi a fost tradus în toate limbile planetei. Se pare că după revolta minerilor din 1977, Valea Jiului a fost permanent supravegheată şi păzită de Securitate, inclusiv prin înlocuirea adevăraţilor mineri cu securişti. Ceauşescu însuşi avea un plan prin care trupele de Apărarea Patriei să contribuie la înăbuşirea Revoluţiei şi le dotase cu bâte şi alte obiecte contondente, dar muncitorii din Timişoara, Braşov nu au putut fi convinşi să ia parte la un asemenea carnagiu, ci dimpotrivă au manifestat pentru libertate. O lovitură asemănătoare fusese administrată partidelor politice din Opoziţie cu prilejul grevei regale în 1947, când sute de studenţi membri ai organizaţiilor de tineret ale PNŢCD şi PNL au fost bătuţi în Piaţa Palatului de muncitori cu bâte aduşi cu camioanele de PCR…”*
> Etc

In rest, pot banui ca un subiect istoric mai liniștit - să zicem despre Alianța Civică - n-ar mai avea nici pe departe același haz.

Ar ramîne atîtea neeliberate, prin suflet...

O tînără doamnă, pe aici

… laudă înțelepciunea lui Dan Puric.

Nu spun că mă pricep la definiții ale însușirii în cauză - dar parcă nu-l văd pe respectivul s-o posede. Înțelepciunea, zic eu, presupune oarece respect pentru cei din jur (și nu doar pentru cei pe care-i avem de vrăjit...), cît și grijă să nu-i îmbeți azi cu niște idei, a căror irealitate le va naște mîine dureroasă mahmureală.

Pe de altă parte, că poartă justificat acea etichetă sau ba, este clar că femeii în chestiune îi pică bine ideile, manifestările dlui Puric.Or așa ceva nu-i o chestie de trecut cu vederea. Iar totodată ne poate fi o invitație - nouă, nePuric-ienilor - în a cunoaște lumea și altfel decît o știm / vrem noi...

Admit că nu-i o încercare ușoară - a nu exploda agresiv, la contactul cu cineva gîndind altfel decît noi...

Între oameni

… nu te poți înfățișa decît în hainele de gală. Și nu cu cele ponosite. Asta, pentru că ne-am aduce aminte de propria garderobă - majoritar cu petice. Zic așa ceva încercînd să demarez spre hîrtie o descriere a recentei mele ture pe munte.

PS

Nu izbutesc și pace a-mi tempera o anumită aroganță, la adresa întregii lumi... Știu, nu-i boală simplă. Iar remediile par a lipsi.

Chestie simplă nu-i. Să te știi ins precar, iar în paralel să vezi o mască (roză) care se înfățișează - cam de capul ei - spre cei din jur. În general ai un sentiment prost, cînd vezi prin conduita-ți destule chestii independente de voință (faptul că le identificăm nu înseamnă că putem pica la o pace cu ele!).

Asta e.

Mi-aduc aminte, tam-nisam

… de-o definiție a depresiei. Cum că ar fi *un strigăt tăcut după iubire*.

Apud umoristul Jaroslav Hasek, un revoluționar ceh al secolului 19 a fost dur sancționat de comilitoni, pentru că se ușurase (*treaba* cea mare) sub un stejar de-a dreptul mitic. Asta, pentru că sub crengile lui bogate odihnise cîndva eroul legendar - și naționalist - Cutare...

Cel ajuns paria (nimeni nu se mai așeza la masa lui din berărie!) nu scăpa de o idee. El cădea de-acord că semizeul predecesor se odihnise în acel loc, dar avea o bănuială vagă că acel repaus arătase decît era proslăvit la nivelul societății. Mai exact, prea-mărețul se odihnise (tot) pe vine...

Cam așa și cu strigătul după iubire... Nu spun că subsemnatul bate record în atitudinea de care pomenesc mai jos. Dar acea iubire e de primit, *ori* (și) *de exprimat*?

Bineînțeles că vorbesc aici să nu adorm, la aste șapte ceasuri ale dimineții.... Dacă vreun nene/tanti procedează cum o face (de pildă nedînd dragoste), are toate motivele din lume. Totodată, a avea așa idee despre depresie rezolvă din lucruri mai mult de-o grămadă... Cu-o cantitate de suferință spre egzistența asta tot sîntem datori.

PS

La o adică, depresia poate fi cantitatea de sperietură care era proiectată în junglă/pădure a ne însoți pașii, printre primejdii, și pe care nu mai apucăm - în modernitate - a ne-o exprima. Parcă a punctat cineva situația asta, nu mai țin minte în ce op...

Pierdem la fotbal, cu Albania

Comentatorii TV ridică primii piatră, spre jucători. Nimeni nu meditează dacă el e mai breaz.

Teleaștii spun - de pildă - de „cea mai mare rușine din istoria fotbalului nostru". Or, să am pardon, mai fură destule. Le-aș aminti de 1-7 cu Elveția, la un 1967. De calificări pierdute la București, cu Irlanda de Nord ori Elveția. De un 0-5 cu Franța, la Blois. Ori de trei înfrîngeri consecutive, parcă la CE 1996, cu ditai sfîntul Hagi în teren. Poate ar fi bine să nu uităm aste mici date istorice…

Alt comentator se plînge de belele din fotbalul intern. Cred că nu-l oprește nimeni a investi el în echipă de fotbal, și care să nu falimenteze, să nu vîndă jucători.

Tata avea o vorbă (adaptată unor decenii duse: „E ușor să dai 25 (de lovituri) la fund, altuia.

Oameni fiind

… avem nevoie să plasăm pe altul mai jos decît noi.

Prin urmare, comentatorii TV se pun a executa relaționări cu tot ce e mai înalt fotbalistic (ori patriotic) pe lumea asta. Cu Iniesta, respectiv dorul pentru drapel al *skipetarilor* (albanezilor). Bineînțeles că din așa raport lordănescu și ai săi ies prost...

Totul este aici servit telespectatorul, ui care are nevoie *de plasat pe careva mai jos decît el*.

Mă uit spre firi umane

… spre gesturi ale fotbaliștilor noștri și - pe cînd mă pregătesc de condamnare - mi se lasă cu un hîc. Multe de-ale lor (oboseală din nimic, abulie, inconsecvență) le posed și eu, dar mă feresc a recunoaște.

Zic astea cu ochii pe un inchizitorial (pardon, editorial) din Gazeta Sporturilor.

Sigur sîntem foarte diferiți de băieții în ghete? Nu miroase unui domn Geambașu că ne curge prin vene aceeași sevă mioritică?

A murit generalul Victor Stănculescu

Mie mi-a fost simpatic, mirosind în el un om atît inteligent, cît și un gestionar înțelept al propriilor sentimente. E o părere strict personală, alții îl pot categorisi cum le vine mai bine.

Nu îl declar nici erou, nici criminal - pur și simplu l-a dus drumul vieții prin anumite locuri. Percepție asemănătoare am și pentru alți militari ai epocii. Dacă un general Nuță nimeri într-o epocă istorică, cu anumite dotări de la ursitoare, nu mă miră nimic în gesturile sale. În context, încerc să înțeleg, să accept. Așa atitudine te lasă, certamente, în pană de țapi ispășitori.

Aș minți să ascund că, în paralel, eu însumi explodez la fleacuri - cînd prea plinul sufletului debordează. Și caută un vinovat disconfortul insuportabil al existenței noastre...

În jurul echipei naționale de fotbal

…s-a creat - în lunile trecute - un fel de cerc. De inși care sperau multe de la tricolori, mai risipindu-și astfel din cenușiul vieții de zi cu zi. Diferite entități economice au suflat și ele (mai mult decît interesate material) în pînzele iluziei. Trec aici vînzătorii de tricouri, dar și gazetarii.

Băieții în ghete vor fi fost mai prudenți, dar totul din jur i-a obligat a servi și ei speranțe mărețe (parcă mai mici decît în situații trecute).

Precum o bulă economică de acum cîțiva ani (ori aia din 1929), la un moment dat s-a rupt firul gargarei. Vina a picat mai toată în capul fotbaliștilor. Inși cu stofă de cioclu - ziariștii îndeobște - au cîștigat și din nenorocirea (noastră) din Franța, gîdilînd în cap oamenii simpli, cum că iluziile lor duse de-a dura se datorează nerușinaților lui Iordănescu, care puseră de o lată fără egal în istorie.

Anghel Iordănescu

…e omul pe care-i supărată foc lumea românească. Pentru că nu a izbutit banalul gest (la alții) de-a face din rahat bici.

*

Pe undeva, în gazete: „Primele reacții și explicații” Or, după ce lovești pragul de sus, e ușor să explici existența acolo a unui corp dur. Pentru binele frunții noastre, era bine dacă miroseam realitatea ceva mai înainte.

Ne-a plăcut a crede însă că nimic nu se poate opune frunții noastre, cea (justificat) avîntată spre înalturi...

Că tot mi-a rămas mintea la Iordănescu

… iar acum două zile îndrăznisem o paralelă între Mircea Lucescu și-un coleg de generație, Florea Dumitrache. Bun-rău (eu zic prima...), d. general stîrnește controverse la un 2016.

Or.

La un 1971, junele și pletosul Iordănescu (îmi lipsește imaginea...) făcea un cuplu nemaipomenit la Steaua cu Gigi Tătaru. Ultimul era cu vreo doi ani mai răsărit și apucase a debuta la națională (v. CM Mexic).

Dintre cele două talente doar unul a fost vorbit de bine în noaptea ursitoarelor. Cariera ghinionistului a sfîrșit curînd, ba și viața (45-50 ani?).

În imagine (Steaua în 1968, după cucerire titlu național), la stînga Gigi Tătaru / Tătaru II, iar la dreapta nimeni altul decît Țiți Dumitriu (sau Dumitriu III, cum se spunea pînă în deceniul opt - cînd prenumele a luat locul cifrei, la toți fotbaliștii).

PS

Imagine, cred, din 1969. Iordănescu pare să fie în picioare, al doilea din dreapta. Avea 19 ani.

Întîlnesc pe aici

…formula (socotită utilă) 'a ne goli mintea de gînduri'.

Ca parere strict personală, cred ca e mai util să nu intervii între acei copii ai psihismului nostru, care sînt gîndurile. Doar aparent e un cap de țară că acelea zburdă prin capul nostru. Cred că răul intervine abia cînd nu le dăm voie să existe, respectiv că trebuie să fie în vreun alt fel...

In context, n-am consultat DEX, dar cred ca 'gînd' privește un fruct incontrolabil al adîncului nostru, în vreme ce 'a gîndi' reprezintă o acțiune conștientă.

PS

Am privit cu oarece mirare zisa biblică, ce sancționează gîndurile neconforme cu accepțiile morale ale creștinismului. Bănui ca era nevoie a tempera animalicul din noi inclusiv prin așa interdicție - poate nedreaptă, caci e vorba de tîșniri ce nu depind de voința noastră...

Neplăcut lucru, sentimentul de vinovăție...

Dincolo de faptul ca nu-s șanse a evita gheara lui sinistră (indiferent de amploarea terapiilor), văd în El animalicul Speciei, drapat de sanchi în principii...

Îmi dați voie a fi rău de dimineață?

„Un deceniu de fotbal dezastruos şi niciun vinovat...”

Să rîd ori să plîng? De ziariști, respectiv de cei reprezentați ce aceștia, și anume cititorii majoritari?

Ultimii-și trag niște iluzii (care să le mai domolească din cenușiul interior). Cum că e ceva de capul fotbalului nostru.

Oamenii din fotbal (mai exact aceia care au de trăit cu toanele publicului), trebuie a cînta în strună copiilor mari, din diverse medii românești. Fac asta pentru întrucît, dacă Torje și co. apar pe materiale publicitare, crește interesul pentru transmisii televizate și similar, în urma cărora le vine și lor un ban. Cam nimeni nu se întreabă însă dacă la noi fondul permite dezvoltarea unui fotbal performant (cît de cît). Mai toată lumea e furioasă, fără a-și pune problema asta. I-ar fi și greu, căci s-ar duce naiba chicihirezul... Și anume, dacă mierea iluziilor imense nu-i posibilă, să poate fi aruncată furie, spre niște vinovați.

Că veni vorba, vinovat este - potrivit schemei mentale generale - acela care stă cu capul jos. Către așa ceva poți vitupera, descărcîndu-te de propriile expectorări primite în timp, respectiv de șezut tu însuți mototol și la mîna unui tartor cu două picioare.

N-o să se uite, cum zicea, așa ins înfuriat (al cărui braț înarmat media se face iute gazetarul - căci are o leafă de luat) dacă avem sol de unde să se nască minuni fotbalistice. Nu, ci se dorește precum dl Goe: „Eu vreau să vie!”...

*

„Un deceniu de fotbal dezastruos şi niciun vinovat...”

Instinct și-atît, din parte-mi… Am impresia că identificarea de vinovați privește prin adînc iritarea că cine dracului ne-a adus în tipsia asta numită viață...

– Domnu Ordean, rogu-te nu mai face proiecții... Nu-i obligatoriu să gîndim și noi ca dumneata!
– Ziceam doar, n-am dat cu parul...

Altminteri nu văd ce (alt) depozit primar ar da naștere acelei tendințe...

E inuman

Să te uiți dacă n-ai greșit și matale pe undeva, de lucrurile nu-ți sînt paradisiace în jur.

„L-a aruncat în brațele depresiei!

Botezatu s-a întâlnit cu marea lui iubire”

Firi (umane) și firi. Eu aș avea mari probleme, în a vorbi la gazetă despre iubire. A mea, respectiv a altuia. Dragostea pentru cineva, de azi ori de ieri, e o treabă care se trăiește în doi, respectiv unul (căci nu stai mereu cu partenerul îmbrățișați).

Încerc să înțeleg cum văd utilizatorii vorbei iubire (în sus și-n jos) fenomenul. Cred că-n intimitatea acelora se petrec lucrurile ca-n „Enigma Otiliei”. Cînd un anumit soț - sastisit de consoartă în restul timpului - e cuprins de dor acuplare (cu declamații trădînd avocatul diurn). Și la care dumneaei replică: „Ce-ai Stănică? Ai băut prea mult la pomană [a lui Costache Giurgiuveanu]??”

N-am idee cum stau lucrurile cu amorul în natură (pot bănui că intervine plictiseala, după care masculul fuge a curta alta, junǎ dacă se poate). Cert este că societatea clasică (aceea luptînd cu pericolul extincției generale) descurajează pasiunea între soți, după apariția copiilor.

Descopăr într-o imagine veche

…pe Mircea Lucescu, la 19-20 ani. Mda... Mulți au fost, puțini au rămas - în sensul performanței înalte. Asta e, unora le dau ursitoarele, altora mai puțin.

PS

Nu pomenesc de așa vechituri din nostalgie (la vremea pozei cred că nu știam unde e stadionul Dinamo...), ci din vanitatea de-a descoperi ce face neobosit un Mircea Lucescu și la vîrsta asta...

Meditam acum niște minute

…cum naiba un Mircea Lucescu se află tînăr (la suflet) și destupat la peste șaptele lui decenii...

În paralel, dau de-o poză a lui Anghel Iordănescu, cred eu că la 19 ani (se afla încă în umbra unui Florică Voinea, dar peste doi ani va fi el eroul unei alte suflări de Cupă de sub nasul lui Dinamo)

Am impresia că e vorba de seriozitate (și inerentul noroc existențial, de a se fi născut cu o fire, și nu cu a seamănului nevoit să abandoneze iute). Nu din Gică-Contra - cu miile / milioanele de compatrioți porniți actualmente pe antrenorul naționalei - spun astea. La o adică, e treaba lor dacă privesc lucrurile cu ochelarii de cal, fixați doar în prezent.

O să ziceți că mă dau deștept, dar ultima atitudine e una a garanției pentru eșec, a la longue (este drept că finalmente toți plecăm cu gust amar pe limbă, din lumea asta...).

În context, descopăr și un tînăr Emerich Jenei. Ori un matur Gh. Constantin. Vă las a citi dumneavoastră, pe chipul lor - ce-i mîna în viață.

O exista diferență

… între a fi amabil și a spune ce dorește seamănul să audă?
Am impresia că da.

Cineva (montaniard cu sală de cățărat)

…reproduce pe aici - cu evlavie - niște zise ale lui N. Iorga.

Mă pune naiba a observa că îndemnul marelui istoric de acolo, și anume „Fii înțelept”, nu prea are legătura cu acea însușire - care nu poate fi dobîndită peste noapte (iar în același timp, cred, pomenita înțelepciune nu-l dădea pe Iorga afară din casă).

Amicul iubitor de citate celebre mă plimbă, apoi, prin toate felurile de amabilități la persoană, nu și la chestiunea ridicată de mine

Pe fila Fb a unei grupări alpine autohtone

… văd imaginea unui mare cățărător (german).

Realizez brusc - poate cu parti-pris - că primește mai rar aplauze un tip care se simte bine și-atît, și mai des acela care stabilește performanțe (după criteriile altora). Motivul nu e greu de găsit. Cel din urmă face bine în funcționarea societății. Pe ultima, fată altruistă, o interesează mai mult interesele ei, decît ale componenților - luați la bucată.

În „Patul lui Procust”, dacă nu mă înșel, cineva arată că societatea are mai mare nevoie de amorali precum Nae Gheorghidiu, decît de idealiști precum (nepotul) Ștefan...

Este clar

…că fandacsia mi-i aproape. Căci prea și-nimica-(îmi)-mișcă!

Zic asta cu ochi la multe din articolele unui site republican. Ocupație de căpătîi îmi pare acolo încercarea de a-l înșela pe celălalt. Observ totodată că acest demers reprezintă doar un mijloc, prin care se urmărește interesul grupului din care facem parte - tradus finalmente și în bine strict personal.

Cum mi s-a întîmplat a preciza pe fila acelor băieți fini (și discipoli ai Cetepeului), nimic nu-i mai frumos - în lumea asta - decît animalicele înfășate strategic în principii. În iritare că celălalt încalcă morala, bunu simț șcl. Adicătele eternul omenesc.

Înțeleg că Dumitru Dragomir

…primi condamnare judecătorească.

Uf. Trebuie să fie neplăcut, a cădea de sus.

Stai și te întrebi dacă viața nu trase multor compatrioți un renghi, suindu-i pe culmi, pentru a avea de unde să-i arunce mai dureros (de parcă nu ar fi de ajuns că, după vîrsta mușchilor fizici mulți, vine cîndva și aceea a șontîcului în baston...).

Mda. Închei filosofic. „Niciodată să nu tragi concluzii de viața cuiva, înainte de a-l vedea cum moare...".

PS

Mărturisesc a-mi fi simpatic d. Dragomir. Știe să fie camarad cu apropiații și nu numai - ceea ce nu e cazul unui rubicond gazetar, căruia îi pute-tot mai rău chiar decît subsemnatului...

Sîntem foarte înțelegători.

Cu noi înșine.

Zic asta amintindu-mi cum strîmbam ieri din nas în metrou, observînd că vecina de scaun citește Isabel Allende.

În paralel, mă uit însă azi la o veche poză a Crucii Caraiman și cad eu însumi în reverii.

Cum o fi arătat transportul cu roaba pe o punte îngustă, la doi pași de abisul Văii Spălăturii (care la 1926-28 nu avea nici măcar nume, o va păși plus denumi un Nicu Comănescu abia la începutul deceniului următor)...

Totodată, cum vor fi fost nopțile ori duminicile supraveghetorului locului, cînd ședea singur cuc în acel loc (este drept că va fi întîlnit în satul să de origine și neplăceri mai mari decît aceasta...).

În sine, e o aiureală să te-apuci a confecționa o ficțiune literară despre cum vor fi fost lucrurile pe-acolo, începînd cu primul ochi al specialistului constructor ajuns la marginea estică a Șeii Mari a Caraimanului (unde e ridicat Monumentul). Dar poate, ieșit cîndva la pensie, pe-așa subiect o fi de bătut cîmpii.

Pardon, munții.

PS

Într-un interesant articol, cei de la Historia informează că-i posibil a nu fi existat nici o inaugurare - precum s-a spus - de Ziua Crucii, adică la 14 septembrie [1928].

Zic asta și pentru că majoritatea epocii nu va fi găsit deplasat (ca neumblătoare pe înălțimi ce se afla) că Monumentul eroilor era plasat pe ilustrate la... Sinaia.

Într-o postare de azi

… priveam insuficient de politicos la Marele istoric al Neamului. La cîteva ceasuri, viața îmi scoate sub nas alte scrise sfinte, produse întîmplător tot de un istoric (cu specializare pe religii).

> *Mircea Eliade: ”Invitaţie la bărbăţie - căutaţi înlăuntrul fiinţei acel crîmpei de nebunie și de faptă și zvîrliţi-l bărbăteşte în mijlocul descompunerii generale!”*

Simt că a fi rrromân impune să te faci că plouă - înspre șubredele (pe linie de obraz) unor așa texte.

Fie și posedînd aureolă de înger deasupra capului, atari autori - cred eu - sînt mînați în luptă de vorba (adaptată) a unui clasic: „Pupă-i în bot [pe cititori, plus mărimi ale epocii], și papă-le tot”. Căci și ei *fostără* oameni. Și trăind între oameni.

Mi-i ziua de vorbărie...

Cineva opinează asupra Brexitului: „Anglia lu' U.E. [/] i-a cam tras la muie!”
Nu trec pe nimeni strada, spre a gîndi altfel decît îi spune sufletul. Dar de ce pot bănui că asemănător se pronunțau interbelic destui compatrioți. Dintre care nu puțini au îmbățișat cu veselie ideile totalitare la modă. Cum au privit lucrurile aceiași, după 1941-48 (dacă au scăpat întregi), e de discutat...
Și cunoscînd asta, și pentru c-am apucat blajina viață în Tratatul de la Varșovia, mă aflu reticent în a da muia cu pricina...

PS1
Întrebați pe-ăia din Corei (cele două state din peninsula est-asiatică) cum e cu a fi într-o ogradă gen UE, și cum e în afară de așa ceva.

PS2
Cum spuneam ieri, vorba cu 'Ce ție nu-ți place...' rămîne valabilă și-n cazul Marii Britanii. Care cuprinde o provincie - deloc mică - cu pusee de trai solitar (dar în hora UE!). E vorba de Scoția.

Cei trei mari. Eliade, Cioran, Ionesco.

Niciunul nu s-a omorît cu semnale de simpatie, cu atît mai puțin populiste, față de poporul român. Acesta din urmă a făcut însă pasiune pentru doi dintre respectivii, din care citează la greu (minus istoria religiilor). De ce nu și față de al treilea - Eugen Ionescu?
Personal cred ca scrisele ultimului - chit ca în sine nu-s în pană de sare - nu s-au apropiat de firea omului simplu. Ionescu n-a bătut cîmpii, precum cei cuprinși nu întîmplător de febră totalitară. Autorul "Scaunelor" nu a tratat copilareste nici despre vreo Maitreyi.
Pas de-l iubește, prin urmare!

Un lucru foarte dureros

…: să tulburi iluziile cuiva.
Acestea sint hrana sufletului. Mai tehnic spus, bandaje pentru inevitabilele rani capatate ori numai intuite sub soare.

Ideea indulgenței / a iertării de păcate

… în schimbul unui ban cinstit a mirat pe mulți, de la M. Luther încoace.
În zona compromisurilor cu pricina aș trece și sfințirea unui Ștefan al nostru, pentru că a clădit biserici.

Într-o farmacie, azi

.. am ajuns în preajma unui cuplu de bătrîni. Și față de care jucăriile stricate ale lui Minulescu („În orașu-n care plouă...") erau Porsche.
Am izbutit a nu-mi refuza gîndul, că ce d... m-oi face, cînd oi fi ca aceia. Fură vreo trei secunde crunte. După aceea m-am descoperit destins ("Asta e.."), semn că teama cu pricina - și implicit de moarte - ni-i totuși prin suflet mai de multișor...

Dragoș, cînd a descălecat (la 1300 și ceva)

…în Moldova - locul era era pustiu-pustiu?
Nu știu de ce, dar gîndul că se afla careva acolo e precum cel spre viața intimă a părinților noștri, înainte de a se cunoaște și a ne aduce pe lume...

„Ca est-european, *Brexitul*

…mi se pare un act de un egoism sfidător. Am trăit pe un continent divizat, într-un comunism mizer și asupritor din care ieşeai doar cu visul la ţările occidentale..."

Am sentimentul că scrisele noastre ascund nu o dată o capcană. În sensul că-s ticluite cît să

Egoismul britanic

Ca est-european, Brexitul mi se pare un act de un egoism sfidător. Am trăit pe un continent divizat, într-un comunism mizer şi asupritor din care ieşeai doar cu visul la ţările occidentale. După 1990, am văzut şi simţit interdicţii după interdicţii. De...

ADEVARUL.RO

cadă vreunul mai fraier în laţul lor (categoria celor cărora le pică bine din start așa gen de text e altă mîncare de pește).

Sînt rînduri (cele din articol aici) pentru nepricepuți. Cînd zici de egoismul Britaniei, elementar este să-ți pui problema dacă noi, românii, stăm desăvîrșit la capitolul respectiv. Mi-e teamă că nu. (Bineînțeles că la stadiul ăsta autorul poate scoate urgent referiri la cît de treabă am fost noi cu vreunii ori alții - dar astea-s izvoare discutabile...)

> *„După 1990, am văzut şi simţit interdicţii după interdicţii. De călătorie, de studiu, de muncă. În cele din urmă, printr-un gest de solidaritate, am intrat în Uniunea Europeană doar ca să auzim din nou de Europa cu două viteze şi de excepţia britanică..."*
>
> .

Problemele din ultimul citat nu constituie treaba englezilor. În context (al miluirii) există o vorbă: dacă te apuci a da ale tale săracilor, nu vei rezolva problema lor, iar în același timp vei sosi și matale cu mîna întinsă, pe Podul Caliței...

Argumentația în chestiune e una de copii, convinși că e obligatoriu pentru alții a sta cu grijă (și rezolvare) la problemele lor...

Faptul că se face trimitere des la înțelegerea Churchill - Stalin, cea cu procentele pe șervețel hîrtie, nu mă face a plînge pe umărul românilor. Lucrurile au fost ceva mai complicate acolo, nici gînd că Buldogul numai de-al dracului ne-a livrat marelui Urs...

PS1

Putînd să-mi luați vorba din aval din categoria lăudăroșeniilor, spun că m-am specializat binișor în a depista diferența dintre pastilele mari ale vreunui condeier și limbajul non-verbal al chipului său...

PS2

În altă parte:

> *„Ce înţeleg oamenii simpli din Brexit? Pare un demers derizoriu, însă ieşirea Marii Britanii din Uniunea Europeană a reprezentat un şoc tocmai pentru că oamenii simpli au fost neglijaţi, scoşi din toate calculele. Totuşi, ei există, sunt peste tot, de la Huşi până în Sunderland. Am mers în Piaţa Obor din Bucureşti să vorbim cu oamenii Europei despre istoria Europei."*

Să fiu iertat, dar eu nu văd deosebire între discursul de politician, și acela de gazetar (ultimul hulind altminteri la greu - de cîte ori posedă ocazia - pe primul).

Ambii servesc - pur vernal - omului simplu tot ce dorește inimioara acestuia.

Inevitabil

…ajungem la dispute cu alții.

În context, am impresia (cam senectă) că, în așa situații, ne mînă în luptă dorința de-a cîștiga acea luptă.Or victoriile cu pricina sînt discutabile, în cel mai bun caz aflîndu-se numai în mintea noastră. Înțeleg perfect totodată că semenii mai tineri au nevoie de (multe) asemenea confruntări, din motive decelabile.

După cum. Și iar învățată nițel de curînd. A sosi la o idee nu-i garanție că așa ceva ne va trece curînd din gînduri/vorbe în conduită.

Unul dintre uriașii sportului mioritic

… (e vorba de Gabriela Szabo, n. MO) *alături de Năstase, Nadia, Balaș, Pațaichin, Hagi. Mult mai puțini oameni politici au rămas în memoria colectivă...”*

E nostim aici că atît politicienii, cît și uriașii sportului sînt creații aceluiași mecanism social. Cineva nu ajunge zeu al sportului dacă Societatea nu a decis demult (de la 1948?) a fi încurajați așa idoli. Bănui, dragă Teo, că la mijloc se află o socoteală simplă. Semizeii cu pricina permit o identificare lesnicioasă a omului simplu cu aceia, în ultimii fiind văzută o viață nemaipomenită. E vorba de a te afla valoros, iar în același timp a sta pe tine reflectoarele sociale. Omului simplu i se pare (în baza unor pattern-uri primite de la Specie) că poziția asta rezolvă toate insuportabilele de prin viață.

Zic și eu, înțeleg că ne aflăm într-o țară liberă. Cît or mai fi, căci vedeți și dumneavoastră - despre Brexitu ăsta, carele cu siguranță va aduce sfîrșitu lumii!

Apropo de Hagi

Cred că avem o problemă (asta presupunînd că Aliotmanul social se împiedică de aș ceva...). Legat de valoarea numită Hagi.

Dincolo de faptul că m-aș bucura mult ca Societatea să nu mă creadă tembel, și să mă lase a-mi alege eu personal idolii (ceea ce și fac)...

Dincolo de subiectivismul personal, eu cred că-mi aleg idolii în primul rînd prin cheia morală. Onestitatea fiind una dintre condiții. Nu zic a nu fi Gicuță așa ceva. Dar mi se pare un tip cam primitiv.

Înțeleg perfect că valori cerute, la nivelul majorității, se află cîte un șut victorios de la 30 metri, precum cu Țara Galilor parcă, la un 1993. Dar mie mi se pare cam puțin.

Hai să zici că asupra îndreptării lucrurilor putem avea opinii diferite. Dar nu-mi aduc aminte ca Hagi să fi ridicat glasul în contra aiurelilor de pînă în 1990. Iar atunci nedreptățile erau clare, dacă tot ne apucasem la o sută și ceva de grame de salam (am trăit-o!), pe bază de buletin, de la așa-zisele mezelării. Omul și-a văzut de-ale lui, și-a tras Ford (cînd or fi existat vreo cinci, în toată țara), și gata.

Cum ziceam, nu pun la zid, doar punctez că văd altfel lucrurile în materie de adorațiune socială. Brava noastră societate are un talent grozav în a vîntura parole (în sensul italian) mari, dar a le respecta cînd îi pică bine Dumneaei. Idem Biserica, dacă tot priveam de curînd la genul de indulgență acordat relativ recent - la scara istoriei - lui Ștefan (1457-1504).

„A dărui

…nu înseamnă a oferi din ce ai. A dărui se arată paradisiac prin a te dărui. Total, integral vieții și semenilor. Fără plată, fără dorință de răsplată. Fără să cauți un câștig, fără negociere, fără să

te condiționezi în dărnicie și astfel să nu condiționezi pe nimeni în a se dărui. Iar viața îți va răspunde pe măsură. Dincolo de ceea ce poți tu să îți imaginezi...”

Am căpătat obicei prost. De-a privi în spatele vorbelor. Ce-i vine cuiva, de le așterne. Privitul cu pricina nu rezolvă problemele existențiale / de zi cu zi. Ba aș putea spune că le încurcă mai rău - căci nu apucă a intra în necesara horă a gîdilăturilor sociale. Cît și a speranței lansatorului (de vorbe frumoase), că dacă se poate frumos, îi va sosi mîntuire - cea terestră și nu neapărat biblică.

Ne ducem fiecare cum putem crucea (metaforic vorbind, inclusiv a ateilor)... Vine ceva neclar din suflet (al Ordeanului), care - pentru a se elibera - ia frumos din cuier haina înaltelor considerațiuni și le trece pe hîrtie aici.

Păi ce credeați, că aparența plus fondul aferent îs valabile doar la alții?

PS

Sar de la una la alta. Și solicitînd scuze pentru genul de voroave următoare, țin să aduc elogiul unei persoane foarte apropiate, care mă încurajează mult în viață, și doar uneori îmi șoptește: ”Ești sigur dragul meu, că scrisele tale pe Fb îți rezolvă problemele...?”.

O pup - pe-acea doamnă - și pe astă cale.

M-aș întoarce un picuț

…la niște vorbe.

> *„A dărui nu înseamnă a oferi din ce ai. A dărui se arată paradisiac prin a te dărui. Total, integral vieții și semenilor. Fără plată, fără dorință de răsplată. Fără să cauți un câștig, fără negociere, fără să te condiționezi în dărnicie și astfel să nu condiționezi pe nimeni în a se dărui. Iar viața îți va răspunde pe măsură. Dincolo de ceea ce poți tu să îți imaginezi...”*

Nu am cum să nu văd că pe aici se află chestii cam greu (îs suficient de elegant?) de pus în practică. Și pot paria că ne putem uita la așa autori, descoperindu-i în viața de zi cu zi oameni și-atît, eventual în eterna pană afectivă.

În paralel zicînd…: nimeni nu-și bate capul cu observațiuni ca ale mele. Asta pentru că educația, viața de zi cu zi i-a învățat a trece totuși peste așa însăilări.

Fie și nițel false, le-a devenit totuși o a doua natură, a trăi cu așa ceva în preajmă (dacă nu chiar în scrisele proprii). Prin urmare, chiar că nu le îmbrățișează, nutresc disconfort dacă cine pornește a demola în vreun fel acei stîlpi ai existenței lor. Cam pe acolo, nu puțini se simt bine lecturînd acele amabilități astrale, citate mai sus de mine.

PS

M-a intrigat nițel, apropo de-a lua de bune multe din jur, atitudinea bărbaților maturi, și bine gestionari de ale vieții. E rarisim ca acela să pună piciorul în prag în vreo familie, cum că băbismul tradițional cutare e o aiureală. Nu, acel domn puternic se supune. și nu doar pentru că în el se află încă un copil mic, temător de sociale, dar și pentru că intuiește că îi va veni o bătrînețe. Cînd va privi lucrurile altfel..

Întrebați de-s șanse a se schimba și Ordeanul, asemănător? Habar n-am, fiind trecut de vîrsta cînd puneam mîna în foc asupra a ce(-mi) va fi peste două ori patru decenii.

Observații, și-atît

Ale unui om pe care drăcușorul interior îl duce spre priviri în spatele aparențelor.

”4 tipuri de referendum care pot sfâşia Europa. Dar și România. Asta ne dorim?”

Înțeleg din ultima formulare că așa materiale se adresează 'alor noștri'. Iar în consecință că aceștia din urmă se află nesiguri, în a numi ceea ce aș numi „Cauza”. Cam niciodată asemenea articole nu țin a convinge - să zicem - adversari precum partidele extremiste, amintite în finalul rîndurilor dlui Unteanu. În același timp, și poate aflîndu-mă un pic sadic. Am putea îndrăzni la un exercițiu de imaginație, ce se întîmplă dacă vin extremiștii la putere? Ori sosește Moscova?

Întreb asta pentru că, nu o dată, articlerii / cuvîntătorii de răspîntie au o mare plăcere în a-i zări pe cei din fața lor înspăimîntați (dar nici adaptați la eventualități, nici gata de vreo reacție utilă).

Pentru ce o fac, așa speriere, nu-i greu a investiga. Este drept că și publicul agreează, așa tulburare, căci mai descarcă din sumedenia de refulate.

Cum pomeneam inițial, mi-i simplă opinie, nu țin a deranja pe cineva.

4 tipuri de referendum care pot sfâșia Europa. Dar și România. Asta ne dorim?

Pericolul este deja definit. Este aici. Este indiscutabil. Pe plan politic, este cea mai...

ADEVARUL.RO | DE CRISTIAN UNTEANU

Caracterul special

… al existenței umane face să găsim suportabile (ba chiar să dorim) invențiile / mistificările frumoase...:

„De fapt despre asta e vorba în paginile acestei cărţi: despre răspunderea fiecăruia dintre noi pentru mintea lui „naturală“. Orice minte, la intrarea în viaţă, e crudă şi sălbatică, dar dacă ne este dată în grijă ca minte a noastră, noi suntem cei chemaţi s-o ajutăm să devină „o minte adevărată“, s-o cultivăm și s-o facem să se coacă. Lucrul acesta nu e adevărat despre nici unul dintre organele noastre. Doar mintea se poate întoarce asupra ei înseşi, lăsându-se modelată într-un fel sau altul...”

... în vreme ce reproducerea vreunui dram de realitate e zvîrlită urgent la coș - deoarece face părul măciucă.

Gîndesc, în contextul citatului de mai sus, cum arată cititorul încîntat (să presupunem) de așa îndrumări. Cu riscul de idei mici și fixe, văd și aici drogul vîrstei a doua. A doua timpurie mai exact.

Răutatea altora

…ne permite să o descărcăm și pe a noastră.

Cît de frumos poate să bată soarele

… în preajma solstițiului estival... *Fiat lux*...
Pe urmă vin toamna, iarna, cînd rază de soare nu mai răzbate în văgăunile Bucegilor... Și-ți vine să te lași de iubit Abruptul...

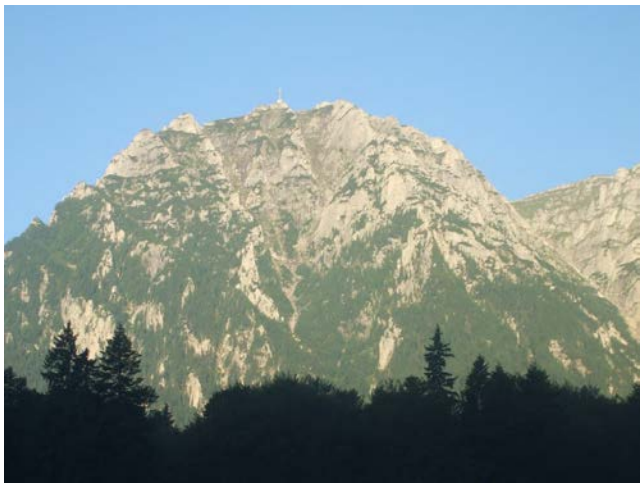

Oare toată lumea

…e (hiper)sensibilă la reproșurile recepționate, ori doar unii dintre noi?

Ne plîngem deseori

…că ce nenorocire e-n jurul nostru, în țara asta de căcat (am citat din alții). Că nu mai e moral și prinţip.

Așa lamentații-s omenești. Și de înțeles. Dar tot mi se face părul măciucă la cum le va fi fost unor basarabeni (sute de mii?), care nici să fugă din calea rușilor nu au mai avut vreme, la 28 iunie 1940...

Ca tot omul

…îmi pun uneori problema: *„Cum domne, din toți anii mei de viață, din ideile mele strălucite n-o să se aleagă nimic (după ce oi da ortu popii), în megauniversul ăsta ?”*

După aia, privesc la un fir de apă plin cu mormoloci, în valea Cerbului cea plină de corturi. Teoretic, se sperie gîndul cîte mii, sute de mii de broaște vor ieși curînd prin jur. Îh. După aceea pricepi că broscuțele vor fi săltate urgent, la micul dejun zoo, ori sub talpă oameni. Și uite-așa s-a isprăvit cu trecerea lor prin megaunivers!

Ziceți că noi nu sîntem broaște, și vă aflați gata să enumerați multe motive pentru rămas în eternitate (pomenitului megaunivers)? Așa o fi.

Tare lesne

…ne pornește ura, spre careva...

Așa voiește dumneaei, Firea umană. Iar eu nu țin a mă certa cu dînsa.

**

Să urăști pe cineva...

Oare de ce nu se organizează simpozioane pe subiectul acesta? Sesiuni de comunicări.

”Ca să nu dea idei, domnu Ordean...”

Eu unul nu cred că s-ar dărîma ceva - prin Cer ori mai jos - de-am medita cine e Ura și ce vrea ea de la viață.

Și unde se ridică vreunul și cuvîntă: „Io cred că ura e însoțită de sentimente ca ăsta... Te ia de la inimă cu un fel de așaaa... Nu știu cum să mă exprim, stimabililor...”

PS

Ședeam de vorbă cu o rudă apropiată și mă minunam/speriam de cîte bestii se porniră taman atunci, spre bietul om din fața mea! Cel mai sănătos este a comunica (sper că nu sosește sfîrșitul lumii, cu așa prilej). „Uite, coane, ce nenorociri umblă prin suflet de român... Zi și tu!”. Ca un făcut, nici respectivul eu-i interioricește foarte departe. dar ne străduim amîndoi să 'dăm frumos'.

Să vedem ce iese...

M-a luat valul

Acela al meditației despre ură.

Nu-i așa că a purta pică nu e totuna cu a urî? Probabil se trag - chit că ambele bazate pe resentiment - din două zone diferite. Pica privește pe cineva de care nu ești foarte apropiat. Ura nu-i exclus a privi un om care și-a fost (ori este?) în spațiul personal. Fizic ori sufletesc.

Posibil totodată ca ura să ascundă un ceva și mai neplăcut. Mai exact, teama de-a te îndrăgosti de persoana nepotrivită. Și care te-ar putea leza mult, deschisă fiind poarta cu pricina. Drăgostitul de cineva îmi pare a fi o treabă ceva mai complexă decît în cărțile roze.

Am o problemă

…, cu noaptea în cap. Nu știu dacă e o treabă, să consideri cancelarul unui stat măricel al Europei drept imbecil. Poți să-l acuzi de multe, între care omeneasca picare în greșeală. Dar imbecil? Asta, în vreme ce noi înșine nu-i obligatoriu a fi genii ambulante.

După metafora unei apropiate persoane, mă fac urgent arici la optica pomenită mai sus. Asta, pentru că acela poate scăpa oricînd o torpilă la fel de nedreaptă și spre subsemnatul.

PS

Tot pe acolo, o bună și blîndă prietenă nu vede că supăratul pe multinaționale - dintr-un clip pe care ni-l propune - e la fel de agresiv, și poate mai parșiv, decît hulitele corporații.

La așa sensibilități, fără îndoială voi îmbătrîni singur...

Ziceți a nu mă ambala, căci așa ceva-i un obicei al pămîntului/Pămîntului?

Apropo de a îmbătrîni

… și de mă credeți ori ba.

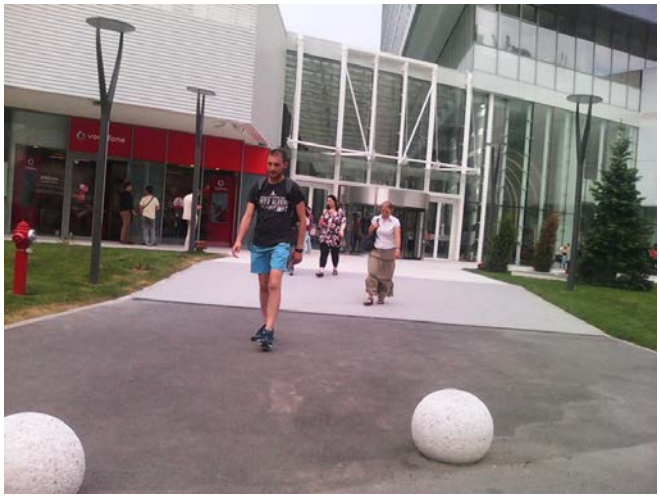

În zona *corporate* din preajma stației de metrou Aurel Vlaicu a fost ridicat - încă - un zgîrie nori (raportat la standardele noastre). La intrarea șarmantului colos, doi tineri (gulere albe probabil în building) sar unul în brațele altuia. Se sărută..Era ora 18 și bănui a li se fi isprăvit slujba (pardon, job-ul) pe ziua de azi.

Urgent intru în rezonanță. Aflu și de ce. Cîndva, se petrecea o scenă asemănătoare pe-acolo - nici nu mai contează că trecutără niște decenii.

În paralel, micul amor cu pricina (cel din vechime) era caracterizat de traiul într-un vîrf de lance tehnologic, al momentului. Care sună azi demodat, dar atunci se afla reprezentat de 'elementele pentru automatizare'. Căci așa fabrică se găsea atunci exact pe locul uriașului edilitar de azi.

PS

Păstrînd aceleași proporții, frate cu viitorul se găseau și alte entități economice de la finalul deceniului opt. Mă refer la unele din zonă. De pildă Connect, FEPER, IEMI... Și ajunseră azi băbuțe, dacă nu cumva răposate, sub coasa falimentului.

O să ziceți că-i trist ce spun. Nu-i obligatoriu. Iar dacă e, tanti tristețea are o singură dorință: a nu fugi de ea. La așa amabilitate, zîmbește larg. Și ne ia de braț, doritoare să ne ajute.

Tristețea... Ar merita un post suplimentar, pe-aici, chit că autorul nu o gestionează nici pe departe pe cît și-ar dori...

Nu știi niciodată

… cum te duc valurile vieții, fie și posesor de umeri lați aflîndu-te...

Poți să-i bați măr cam pe toți din jur (fără intervenția americanilor în 1917, am fi vorbit azi - după zisa unui amic - o bavareză perfectă...), dar peste doi ani să te afli mofluz... Iar apoi, deranjat foc de situație, să te mai iei o dată în piept cu lumea, pățind-o finalmente la pătrat...

Legendă imagine: tunuri românești capturate și expuse de germani în Piața centrală a Brașovului.

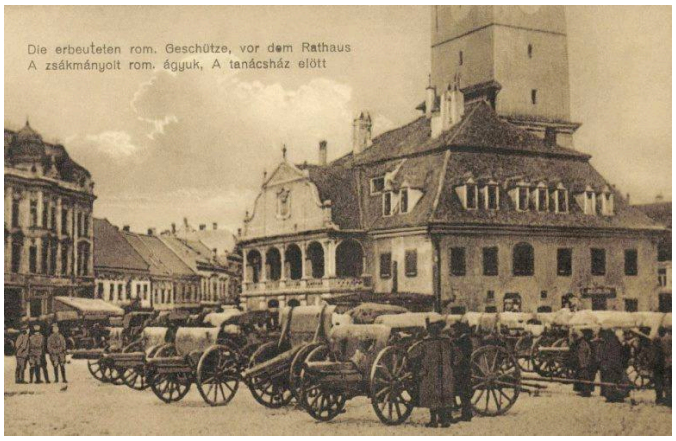

Luam de curînd niște pumni în cap

… de la un cetățean montaniard oarecare. Cum că mă găsesc Gică Contra. Dar chiar e vina mea, că miros iute ce poate pielea vreunuia (precizez că treaba asta nu-i o calitate...)?

Uite în poza de aici. Identific iute tipul care vrea să facă ordine prin jur, dacă se poate în întreaga lume... Se înțelege că nu poți spune dorința asta pe față, și-atunci adopți haina unor slogane la modă.

Îi ghicești neavenirea prin faptul că nu se împiedică în nuanțe. De pildă ideea de „defrișare”. Nu tai aici fir în paișpe, dar o lege are nevoie de claritate.

Doamne, de ce-ai pogorît pe țestele noastre astă imensă nevoie de importanță (socială)...?? Chiar n-aveai treabă mai bună de făcut, în Ziua a șasea a Creației?

Vorbele. Cele mari.

Precum astea: *„Este mare doar acela / Care știe a răbda”.*

Faptul că le vehiculăm nu înseamnă că ne sînt în gesturile, în atitudinile zilnice (aș putea spune că pomenim de ele doar cînd nu prea le avem...). În același timp, care le=a deprins cît de cît nu are contract cu ele, căci odată se sbîrlesc fiare, frici din el și să vezi cum nu poate răbda (la o adică, rabdă omul doar la situațiile unde e antrenat...)!

Răutăți de după-amiezi ploioase

Apropo de alarmații că se taie păduri (altminteri putînd mirosi ușor la dînșii plăcerea de a-i vedea - și - pe ceilalți mult-speriați...)

Eu aș purcede a întreba pe-așa apostol al ecologismului, ce se întîmplă dacă munții și dealurile patriei ajung chilug. Aștept să-i văd speech-ul / descrierea - cît de groaznic fi-va atunci. Nimic nu mi-ar fi mai plăcut pe lume, decît să-i ascult așa zise.

Credeți că o sută de ani de-acum încolo acel speriat de bombe va descrie ceva? Am îndoieli. Doar se va înfuria crunt. Ca toți băieții prinși cu fofîrlica.

Pornind de la o imagine

Sînt un om care privește cu rezerve conceptul de cultură. Nu-l dau la coș, doar i-aș pune în discuție una ori alta.

E interesant că pînă și vorba asta mare - Cultura - e privită tot prin prin codul ne-culturalului, al primitivului din noi. Dacă-l contești măcar un picuț, susținătorii instituției cu pricina simt că vrei să distrugi tot (deci lucrează tot în cod binar, cel propriu umanoidului simplu...). Într-un fel au dreptate.

Construcția aceea dă bine în ochii publicului cîtă vreme nu atrage contestări. Ori eventual ele vin de la tipi precum acela care spunea că-i vine a pune mîna pe revolver, la auzul vorbei 'cultură' (aș verifica aici dacă acea afirmație nu-i inventată, prea era drag acel tip multora...)

Facebook e un lucru minunat...

Te reconforează teribil.

În același timp, acea sărbătoare via tastatură te ține departe de problemele interioare care trimit în ograda dlui Zuckerberg. Pentru a simți care-s acele hibe sufletești, e de ajuns ca noi - oarece împătimiții fenomenului - să ne luăm o pauză. Să te ții sfîrșit al lumii!...

Cred că F. ne ține departe de agresivitatea lumii reale, iar în același timp permite din plin visele privind calitatea înaltă a persoanei proprii.

O să ajung rău

(Cine nu ajunge?)

„Povestea primarului care s-a opus ucrainizării Maramureşului. A fost vânat de comunişti şi dus la muncă silnică / Există oameni în Maramureş care au scris istorie şi care nu trebuie daţi uitării”

Din start nu iau în serios materiale continind așa afirmații.

E amuzant că formulele eroice nu prea au treabă cu istoria/realitatea. Ci cu nevoia de a atrage cititorul, respectiv de a-l convinge în direcția dorită de editor (în paralel, îi confortează acestuia sentimentul că poate.modela binomul timp/spațiu - prezent din plin în scrieri istorice - treabă care prinde nemaipomenit sufletului personal).

”Acest Guvern chiar incearcă

… sa faca ceva pentru tara asta... Felicitari, domnule Ministru Cristian Ghinea!”

Dincolo de copilăriile cu 'a face pentru țară ceva' (pot bănui că așa dorință e cea mai sigură cale de-a da în bălării cu munca ta...). Sînt foarte rare situațiile în care dai de vreo opinie nepărtinitoare.

Totodată.

Continui să privesc mirat faptul că o agenție de știri nu doar că se aruncă în comentarii asupra evenimentelor, dar acestea-i sînt și la greu părtinitoare. Probabil aluatul special al României o duce la așa gesturi.

Dau voie Hotnews și celor ca ea să fie cum sînt, atîta doar că nu le iau în serios...

Tare neplăcut sentiment.

Acela de a fi umilit. Unii fugim atit de tare de oroarea lui, incit nici nu ne da prin cap sa ne călim un vreun fel, în ce-l privește... Au!

Privesc brațul băiețelului

… (3-4 ani , firav) de lîngă mine. Am fost ca el. Va fi ca mine.

Aparte încîntare

Să faci pluta în apa caldă și puternic însorită a Lacului Morii, și să meditezi la Hornurile Văii Seci, pe care e posibil să le umbli creanga mîine...

Spuneți că fructele dulci ale existenței sînt împărțite incorect, sub cerul ăsta? Mie-mi spuneți, care de doi ani și ceva nu mă nimeresc de-o slujbă?

Ma infurie din senin

…o piesa a celor de la Holograf. Ceva cu iubirea, ca sa nu o ia celalalt, intrucit d. Bittman o sa moara din asta.

Dincolo de toate, sesizez ca umana infuriere are o caracteristica: nu prea apuci sa mirosi ce te-a iritat (asa grozav). Ne aflăm ofticați la greu, și gata a sparge capul cuiva - dar motivul nu ni-i foarte clar.

La ultima chestie, admit că fac un pic pe niznaiul. Căci am vagă idee ce înfurie pe acolo. De pildă, că de ce educația nu mă lasă a mă îmbăta și eu cu vorbele lui Dan B., se înțelege că debitate de o guriță feminină. Apoi, recunosc c-așa declarații n-au cum să existe, iar dacă viețuiesc totuși, c-un ingurgitat de-amar existențial tot rămînem datori....

Comentariu personal

… pentru iubitorii de credință și de oameni care s-au produs cu tărășenia din aval...:

”Sa nu te misti pana nu apesi (y) și comm cu "AMIN "
La aceasta poză
Ignori - să faci cancer ”

Eu imi permit sa ignor așa lucratură în Photoshop (deci nema de solicitatul *Amin!*), pentru ca am avut deja cancer, iar de vreo trei ani sint mort.

Va mai fac marturisirea ca pă Lumea unde ma aflu am pus de amicitie cu Satana. Dinsul tine la bautura. Dar s-a lasat de fumat - zice dumnealui ca de o mie de ani.”

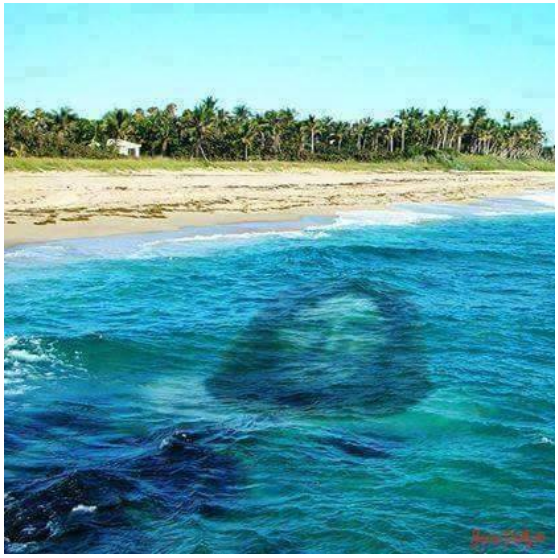

Mă uitam la vorbele mari

… trimise către montaniardul (nonagenar) Walter Kargel.

Singuraticul Walter Kargel, cel care, în fapt, nu s-a căţărat decât cu câţiva buni prieteni, cel care conversează tăcând – aşa cum îi spune din când în când, Amalia, iubita lui soţie -, a fost, fără să conştientizeze, prietenul nostru al tuturor celor care, purtându-i cărţile în rucsac, am descoperit munţii datorită descrierilor lui exacte sau amintirilor lui duioase.
La venerabila vârstă de 91 de ani să-i mulţumim pentru tot ce a făcut şi mai face pentru alpinismul românesc şi, de ce nu, pentru ceea ce, poate tot fără să ştie, a făcut pentru fiecare dintre noi.

E interesant că așa puneri pe soclu privesc rareori cogeneri de-ai noștri, și cel mai ades persoane în vîrstă. Foarte posibil ca, inconștient, să fie nevoie acolo și de-un personaj între-lumi, adică asta și Cealaltă. și care semi-zeu să dreagă niște lucruri pentru noi. Acela fiind un fel de 'pilă' la ce va urma, după existența asta.

În context, al nevăzutelor, mă uitam ieri la un grup de școleri, mergînd la munte. Veselia, *jemenfiche*-ismul îmi par a fi o mască, respectiv o evitare a unor inconveniente existențiale.

Mă obseda deunăzi

…o piesă muzicală, „Nu-mi lua iubirea dacă pleci”. Nici acum n-am idee ce voia să transmită, adîncul personal.

A fi iubit… Respectiv a se evapora sentimentul cu pricina. A ne abandona Dragul, luînd și frumoasa boare cu el...

În cuvinte, pînă și dramele stau ok.

Mie unuia

… continuă să mi se pară neserios, demersul ăsta cu „Nu tăiați pădurile!”.

Se înțelege că, pentru a nu ne prinde ce e în spatele (sufletesc, al) tărășeniei, e ales un subiect 'sfînt' - adică din categoria la care te prosternezi, respectiv nu pui în veci întrebări.

În context, nimerisem ieri pe un site cu delicioase povestiri deocheate. Ca să lecturez vreun întreg text de acolo, voiau a fi înregistrat la ei, adică să-ți trimiți mailul. Or, la ideea că se va afla ulterior că frecventez așa file net m-am făcut galben. ”Va fi îngrozitor dacă află lumea că...”. După ceva timp, un drăcușor din mine m-a îndemnat, ca - în așa situație de frecat sinistru ridichea - să cer acelor prezumtivi inchizitori detalii. Ce e îngrozitor în a saliva, pe cînd urmărești acele relatări din dormitor. Și-am realizat că sosi-vor detalii la Sfîntu-Așteaptă, acei judecători fiind de fapt ei înșiși speriați de niște reguli care le jalonează comportamentul.

E foarte interesantă construcția unei interdicții sociale. În primul rînd acolo există amenințarea insuportabilă a unei pedepse. Și sub imperiul căreia cel 'forjat' începe a-și construi singur justificarea interdicției. Și pe care ulterior o va aplica altuia pe același stil: flăcări în ochi și detalii concrete, conștiente cam ioc.

Asemenea tipi nu duc lucrurile în discuții conștiente pentru că acolo deja s-ar domoli oroarea. Și nu doar c-alde convingerea (în sensul de verb) celuilalt s-ar duce naiba, dar se clatină/evaporă și a ta...

Născarea de idoli

Precum psihiatrul Leon Dănăilă, de care aminteam recent.

Mi-e greu a spune că eu, al lui Ordean, am avut idoli. M-am simțit însă atras de unii oameni, legat de care mi-a plăcut a le afla cît mai multe...

E posibil ca atitudinea-mi să țină de o reeditare a relațiilor cu tatăl. Pentru că acolo, în timpul vieții genitorului, nu am fost tentat a umbla (se poate cerceta de ce), cred c-am purces la ceva asemănător cu alții, ulterior și într-un mediu - ar spune psihologii - întrucîtva sigur.

Mi-a plăcut să cunosc cît mai mult despre acel om (pomenesc încă o dată că totul îmi pare o reeditare a relației cu tatăl), iar totodată 'relația' a fost marcată de sentimente diverse. Între altele încîntare c-am așa mentor, că mă duce pe drumuri neștiute, respectiv furie de una ori alta, ale lui. Nici gînd de osanale precum ale celor de la Parasutisti.ro!

PS

Oare laude de genul pomenit nu-s un mod de-a drege angoasele părintelui ajuns bătrîn, dar față de care teama de altădată ni-i întreagă în suflet? Prea seamănă întreaga chestie cu nevoile senectului, la vremi de groaze existențiale specifice vîrstei...

Căzînd iar în abatere

… am pe aici o neînțelegere cu un domn îngrijorat mult de tăierea pădurilor.

Despre alegerea de subiecte - pentru defulări personale - dintre cele pe care nu-i ușor altuia să demonteze (barim la nivelul omului simplu), am mai vorbit. Aș puncta doar, în tărășenie, că defrișarea de codri în urma cărora (citez din respectivul) veverița rămîne fără casă nu e o experiență directă. În același timp, există în interior o nevoie de defulări, în urma unor experiențe cît se poate de pe pielea noastră (și dureroase).

E de adăugat aici că, dincolo de nevoia identificării unui vinovat pentru supărările adunate în noi, revolta asta cu pădurile are grijă să fie din categoria tipii speciali interesați de bunul mers al Lumii. Deci, uite doi iepuri culeși dintr-un foc...

În mica-mi răutate, aș da să întreb un așa amic peste vreo 20 ani: „Cum fu, vere, cu grija de păduri...?”. Ultima vorbă o spun și cu gînd la o treabă de acum 100 ani. Pentru că isprăvise cu pădurile din Prahova superioară, fabrica Schiel de la Bușteni a construit un funicular pentru a-și aduce materie primă din vecina Ialomița. Și unde tăiară iarăși la greu, vreme de șase decenii. S-a ivit de aici timp sfîrșitul lumii, și n-am aflat eu?

O să ziceți să sînt foarte rău, cu așa zise, dar nu cred că pe dnii preopinenți ai mei îi dă bunătatea afară din casă...

A ne plînge de răutatea altora

… e posibil să nu ne rezolve acea vulnerabilitate.

Poți poseda vreo calitate

… dar îndeobște purtăm cu noi piatra de moară a nevoii ca acea trăsătură să fie recunoscută. De către ceilalți.

Oricît de dureros pare, acea considerație nu sosește. Din mai multe motive, altminteri cît se poate de justificate.

Sentimentul de frică

Ni-l mărturisim atît de rar. Nici că se poate tulburare, gheară în piept mai mare a recunoaște că de e frică de aia, ori de aia. Poate la mijloc e ideea că nimic nu am rezolva, astfel.

Frica…

Sint curios

Cind careva devine revoltat de așa situatie (parvenita altminteri pe un canal media subiectiv), apucă sa se intereseze mai indeapeoape de ce lucrurile sint cum sint? Intrebarea mea e retorică, toti acei iritați avind nevoie de.un ceva, pe stil paratrăznet al tensiunilor personale acumulate cu alte.prilejuri.

In paralel, subsemnatul are nevoie de-așa observații pentru a se da moral și dețtept.

Muzica, muzica!

Sînt perfect conștient

…că genul meu de scrise interesează vreo trei patru suflete și atît, din țara asta. Nu se potrivesc altora și pace - observațiuni precum ale subsemnatului.

Pînă să îmi laud eu cantitatea de adevăr, de inteligenție din scrise, esențial este că lumea funcționează în legea ei, a Speciei la o adică, iar asta e cel mai important, nu vreo trecere nedorită pe trotuarul de vizavi. Dar tot nu-mi pot opri comentarii la un material de gazetă de azi...

„Afirmaţia dramatică a preşedintelui Iohannis: „România are nevoie de un proiect de ţară post-aderare”

Umila-mi părere este că-i pierdere de vreme cu atare proiect. La așa idee (a subsemnatului) se pot ridica sumedenie de inși, cum că nu vreau binele neamului. Or, pur și simplu miros ce-i viabil și ce nu.

O să spuneți că cine moaș-mea-s eu, de zic așa urîțenii. Păi, dincolo de un ochi nu chiar idiot (cu instinctul aferent) pe care-l dau în jur, aș răsfoi și istoria meleagurilor - dar nu dau de vreo strategie, cu atît mai puțin de una trecută pompos pe hîrtie. Un Carol I pare să fi avut el idei, dar pur și simplu acolo era un val care ne ducea.

O strategie de-asta, azi, nu are șanse pentru că materialul nostru uman nu suportă așa ceva. Nu știi cînd vine vreun rezultat de alegeri (o păți ea ditai Britania...) care ține a schimba nițeluș direcția, prin părțile esențiale...În general nu cred că mersul vieții are împăcare cu niscaiva chingi, de mari planuri. S-au străduit comuniștii, cu cincinalele lor, dar n-aș spune că a rezultat de-acolo cel mai deștept lucru din lume

Însă admit – la acest stadiu al discuției – că-s destui care aplaudă așa proiect. Îi înțeleg, nitică idee de stabilitate în aiureala asta numită Viață nu strică nimănui, ba unii au nevoie de așa (iluzorie) stabilitate ca de apă. Pe așa fond, apar iute profitorii. Pescuitorii în ape (totuși) tulburi. Zic ultima chestie cu ochii la un articol al dlui Cristian Unteanu.

Vinde băiatul brașoave mărețe, prima poci zice!

Afirmația dramatică și responsabilă a Președintelui Iohannis: „România are nevoie de un proiect...

La Bruxelles, după încheierea Consiliului European, spunea Președintele Iohannis:...

ADEVARUL.RO | DE CRISTIAN UNTEANU

Mi se pare un act de reală responsabilitate politică, dar și de mare curaj, să recunoşti un fapt teribil, mai grav decât tot ce s-a transmis până acum privind capacitatea reală de inserţie pe care România clasei politice a vrut, a putut, a fost capabilă intelectual s-o genereze pentru a asigura integrarea noastră în structurile europene. […]
Proiectul post-aderare ar fi trebuit să fi fost baza pe care se putea structura un drum real spre noile orizonturi economice, financiare, sociale pe care le deschidea intrarea în UE. Era ceva obligatoriu şi pe care l-au avut şi prezentat la Bruxelles, uneori cu mult timp de momentul aderării, toate statele care ştiau (şi au spus asta) că parteneriat înseamnă nu numai asumare de obligaţii, dar şi şanse de dezvoltare, deschidere de oportunităţi noi şi importante de care doreau să profite. Şi, pe baza programului respectiv, au cerut şi au obţinut...”

Eternele fraze sfinte - false, dar pe care setea de măreții a poporului le vrea intangilbile...
„Ți se pare dumitale, Ordene, că împăratul nu are haine!...”

Facebook este un mediu relativ sigur...

În sensul că-n miezul vieții 'directe' nu poți însăila niște gesturi, posibile însă în Țara dlui Zuckerberg ...

Pomeneam de curînd cum sînt învelite nevoile primare - pentru a răzbi pe scena atenției sociale - în principii. Nevoi primare pot fi agresivitatea, dar și nevoia de considerație (nu-s singurele). Așa apare grija de tăieri păduri. Ori plînsul (pe stil cam 1900) la umărul unui ipotetic copil amărît și lipsit de telefon procopsit. Șcl.

Această eliberare ocolită este cît se poate de normală, dar ea se află totodată și extrem de inflamabilă, cînd i se pune vreo piedică în exprimare. Mai exact cînd apari cu vreo observație, în direcția lor. De pildă, să întrebi - pe marginea unei poze cu o pădure actuală rasă - dacă acum 50 ori 100 ani lucrurile nu se petreceau tot așa. Mai bine înjuri însă de mamă pe acela! Căci e nevoit a-și pune problema ridicată de tine, și-a mirosi că inclusiv atunci lucrurile stăteau la fel. Și n-a sosit de-acolo cap de țară. Iar privitor la vreo viitură provocată de tăieri, că nu-i obligatoriu a fi lipsit pe atunci.

Așa investigație - zic eu - de bun simț / rațională atacă însă nevoile primare de care pomeneam inițial. Și cărora li se promisese rezolvare, la data compromisului cu valorile sociale. Ca urmare, se naște furie, explozie pe vreo precizare mică ce îndrăznești a ridica respectivului.

Știu. O să ajung rău.

Iar pic în abatere, aceea a criticismului...

> *„Când Ion Iliescu acuza Comisia Prezidențială că a fost „un grup de scribălăi” se comporta ca un tip infect. La fel, când le mulțumea minerilor conduși de securiști pentru rolul lor în „salvarea democrației”. Tipul infect comite fraude semantice, minte fără să clipească....”*

Ceva atenție, înainte de-a așterne pe hîrtie una ori alta, cred că nu strică...

1. Dacă dl. Iliescu folosea formula cea cu scribălăii, era opinia sa - în condițiile în care amabilitățile stilistice nu dau afară din casă nici pe autorul articolului de aici.
Vezi de pildă noțiunea de 'tip infect'.

2. Salvarea democrației, cea minerească. Cam uităm aici că la 20 mai 1990 existase un verdict al urnelor. Pînă la urmă, ocuparea Pieței Universității după data aceea a fost antidemocratică.

3. Cutare minte fără să clipească. E bine să privim și spre gesturile proprii, dacă nu scapă taman hulitul gest, cînd acuzăm pe alții…

Totodată, ca legat paralel de minciună, îmi pare folosirea noțiunilor cu impact inconștient. Cum este ideea de tip infect.

Dincolo de toate, d. Tismăneanu îmi parte exemplificarea clasică a omului care s-a șlefuit cît s-a șlefuit, a parcurs totodată numeroase tomuri, cît și examene academice personale, dar la frîie îi este tot animalicul.

„La un moment dat

… vine o femeie îmbrăcată toată în alb – abia după aceea am ştiut că e Sfînta Parascheva. și mă atinge cu vîrful degetelor. și mi-a zis: tu nu te duci azi în jos! Ei, omul s-a trezit din comă chiar cînd medicii îi scoteau aparatele din priză, cînd îl deconectau de la aparate cum se spune. Cum să interpretezii ştiinţific aşa ceva? ”

Nu aș ține a interpreta științific orice-mi scoate viața în drum. Aia i-a venit dumnealui în minte, și gata.

O singură idee aș avea aici. Dacă respectivul pățea treaba cu pricina născut fiind și trăit în Iran, tot pe sfînta Parascheva o visa, în comă? Am îndoieli. De unde părerea-mi că-i important ce ți-a trecut pe la urechi, în anii parcurși anterior sub Soare.

Veți fi sesizat obsesia

…făcută de subsemnatul, pe-aici, pentru agresivitățile (plus inerenta încercare de-a înșela seamănul) înfășate frumos.

Uite încă una...:

E interesant pe-aici de cercetat, cum arată maturul care a purces la așa montaj. și ce vrea el de la viață.

**

Iuțeala de mînă… Cînd cineva sosește cu formula asta, că io (el!) o mor, la bază e plăcerea de a te vedea speriat - pe tine, celălalt - de moarte, respectiv să-ți asumi și suferință de-a lui (care cic-o să aibă parte curînd de-așa belea).

Căile Domnului se află nenumărate, în materie de dus cu prețul. Între noi.

Abia ieri

…am văzut pentru prima dată doi bărbați ținîndu-se de mînă (eu nefiind umblat în afara țărișoarei noastre dragi, și nici interesat de marșurile gay locale). Erau doi francezi - altminteri nu știu cum rătăciți, și veseli - în zona IMGB (adică a Satului nou și hiperurbanizat din Popești Leordeni).

Am avut o ghează proastă în piept, din motive nu chiar avuabile. Dar bănui că li-i tare dulce, a plăcea pe cineva, respectiva a umbla mînă în mînă cu acela. Pînă să țipe Sfînta Scriptură la așa obiceiuri, nu am cum să nu miros că trebuie să fie o postură tare frumoasă.

Ziceți dvs. că - fie și nepăcătuind pînă acum, dar gîndind astfel - am cacarisit-o, drumul Sodomii findu-mi larg deschis?

Întrebați tot dvs., cum e cu motivele inavuabile pomenite de mine mai sus? Păi... Ca mai toate chestiile evadate din inconștient, inițial te jenezi grozav de ele și zici c-alde capătul lumii e al tău. Dup-aia te obișnuiești cu ideea care te speriase grozav inițial.

O mare actriță (americană)

… împlinește suta de ani. Apar urările, de la mulți ani.

Din ce-am mai stat de vorbă cu așa-zișii seniori, ideea prelungirii suferințelor vîrstei - prin alți ani petrecuți sub soare - le provoacă un frison neplăcut. În același timp, instinctul de conservare îi împinge să se agațe de viață... Sînt amănunte cu care ne batem capul doar ajunși acolo. la vremea bastonului, ori mai rău de atît.

Actrița în chestiune este Olivia de Havilland. Melanie din „Pe aripile vîntului”, 1939 parcă. În place o vorbă a acelui (înțelept) personaj literar, către vulcanica sa cumnată: „Scarlett, tu ai dreptate, dar nu crezi c-ar trebui să ne mai gîndim un pic...?”.

Dl Mihai Șora

…mi-a devenit azi mai mult decît simpatic. Si poate vorba nu-i cea mai potrivită. E mai degrabă stimă plus fascinatie.

Să ai o suta de ani și nu doar sa fii - repet o expresie de mai sus - fascinat de o Niagara pe care nu ai vazut-o niciodata. Dar și sa consideri a nu-ti fi intrat zilele în sac pentru așa excursie! Pot intui ce-ar fi în sufletul domniei sale - ca... Niagară de sentimente - odată ajuns pe malurile ei.

Simt ca-i foarte posibil a-si implini acest vis. Iar asta multumita unui ziarist care a preluat mica nemultumire a filosofului, asternuta pe fila-i de Facebook...

Fac și mai mult ochii mari, amintindu-mi că d. Șora e tînăr sufletește (chestie nu chiar pe toate drumurile...), dar și Istorie vie în preajmă-ne! Dînsul, dacă nu mă înșel, a fost implicat în războiul civil din Spania (cel din trecutul deceniu patru) - nici nu mai contează în care tabără...

Rămas cu mintea la Mihai Șora

… am rememorat un text al lui Tudorel U., condei stimabil. Dar care, asemănător majorității producțiilor despre semeni, evită o prezentare naturală a subiectului, în favoarea unei pe cît de laudative, pe atît - zic eu - de lemn.

Simt ca între oameni asemenea texte / luări de poziție (e vb de ultima categorie) pot fi liant, și nu unele - le numesc în ton cu un curent literar - naturaliste. Adica subiectivitatea (adăpostind deseori mistificare) e mai utilă decît adevărul. Ultimul fiind chestia despre care clamam mult, dar în practica e de administrat cu grija. Iar asta.nu neaparat pentru ca deseori deranjeaza, dar în paralel ni-i de potolit setea de aprecieri pozitive, rezolvata inclusiv pe calea exagerarii ori a inventiei.

„Suntem un popor

…care nu stim sa ne respectam natura din care facem parte pana la urma, și mai ales pe noi insine..."

Preluînd vorba unui Teodor M/azilu/., mă uit la această capcană a minții. Pe de o parte, există o felie de realitate. Veche de la Adam. Niște oameni sînt cum sînt. Adică nu se comportă (pot bănui că din motive întemeiate) precum vor cei doritori a respecta natura. Se înțelege că nici un spirit fin nu se pune în locul compatriotului care, pasămite, nu respectă natura. Și să privească lucrurile prin irișii aceluia. Cert este că vorbe precum a respecta natura, respectiv și pe noi înșine se află irezistibile. Realitatea insului neaderent la așa vorbe mari pălește.

Și uite-așa ajung iar la una obsesie a subsemnatului. Vorbele mari. Care-s precum *jokerii*, la cărți. Taie/surclasează așii, aceia ai realității. Ele se nasc - vorbele mari - dintr-un amestec, între componente care nu... respectă realitatea diurnă, dar au impact imens asupra insului. Se află acolo dorințe inconștiente - imense față de ce poate satisface mediul -, respectiv slogane sociale.

Ultimele sînt și imense, și cu putere mare de persuasiune (cum se nasc dumnealor, discutăm altădată).

„Gabi Firea, nu fi rea”

Gabi Firea, nu fi rea!

Nu ştiu dacă un primar are puterea şi capacitatea unei decizii radicale şi poate dicta după bunul plac felul în care se desfăşoară activităţile în urbea pe care o conduce, fără nicio noimă.

Dl autor îmi pare a poseda o sarcină. A o face de baftă (să nu spun de căcat) pe dna primar general. În acea direcție, apoi, nici un mijloc... rău nu-i evitat. Se înțelege că nu poate lipsi de aici trasul de brăcinar cu victima.

În paralel, ne plîngem că nu ne sosește respect, de prin jur.

Mă aflu

…într-o situație personală naspa. Care-i tratată în lumea largă (și romînească) cu termenul de 'ratare'. Parcă lucrurile șed însă mai complex, decît am simțit eu în spatele acelei vorbe sociale - atît de vehiculate. Ratarea…

Dacă nu-mi tai venele curînd, ca semn al eșecului pîn viață, aș medita la un eseu despre ratare. Cum pare a vedea acea noțiune lucrurile, și cum sînt ultimele prin realitate (se înțelege că viitorul autor nu posedă adevărul absolut).

PS

Privesc deseori reclamele (prin metrou îndeobște) care promit – via universitatea X – o carieră ce nu s-a văzut... Știu că-i de hulit acela (deci inclusiv eu) care ar reteza din entuziasmele personale și sociale de acest tip. Dar tot comit nemernicia. Acel catindat (sau măcar tat-su) nu-și pune problema cum vor sta lucrurile peste 20 ani? Cum fi-va atunci cu acea minunăție profesională? Deduc de-aici că la tinerețe fugim ceva mai mult de un iad interior, decît se spune...

Ziceți că exagerez cu vorba cea cu iadul? Păi. Zăresc ieri o decapotabilă. Muzică tare. Șofer spre 30 ani. Iar păi. Cum îi e aceluia, fără boxe tari, și spre auz semeni? Păi, cum îmi va fi fost sau este mie fără munte. Insuportabil. Adică iad.

E de verificat

…dacă extrasul de-aici este corect.

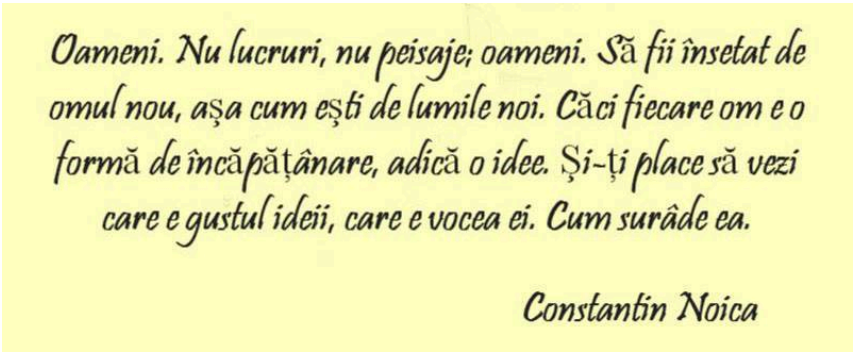

Dacă da, aș pica mai greu în entuziasme, legat de C. Noica. Îndrăznesc să cred că și-aici - în ale încîntării de vreo idee - cu cît scrii mai mult despre dumneaei, păi cu atît o savurezi mai puțin!

În context. Curat impas, să guști amor ori idei, iar în paralel să fii obligat (de viața socială în sine, respectiv de dor aprecieri) să glosezi public despre ele.

În același timp.
Cred că o scrisă, cu cît e mai fără cap și coadă, cu atît dă gata mai mult. și mă refer aici nu atît la pătura oamenilor mai puțin maturi, cît la inconștientul uman în sine.
În așa situație, poate-avem de-a face cu un dor de evadare din realitate. Din ce motive, se poate discuta.

PS
M-am străduit ca dracul să nu mai pic în criticisme precum ăl de față. Avînd în vedere declarația de ratare (umană) pe care am dat-o dimineață, mă las de-acum în voia Fluviului neamului-prost.
La colivă să-mi puneți zaharină.

Oare noi

…cît de ciudați vom părea, celor de peste o sută de ani?
La cîte formulări de azi se vor tăvăli aceia de rîs, pe la un 2100?

Probabil a căzut

… mama pe scări, pe cînd nu ajunsesem în a noua lună. Din acest motiv, am ieșit un anormal.
Și care n-ar putea mînca așa borș:

„Şcoala românească trage să moară şi, dacă nu moare de tot, asta se întâmplă numai pentru că mai sunt părinţi și profesori care refuză să depună armele."

Încă nu-s lămurit.

Cînd cineva (fie dînsul și condei stimabil) o ia pe-așa arătură, e convins în interioru-i de idee, ori numai servește cetitoriului ceea ce dorește (împins de natura umană) acesta să audă?

PS

Cîrcotaș.

Eu.

Dacă dăm un ochi în gazetele de-acum o sută de ani, ghici cît de diferite erau lamentările gazetarilor?

După cum, și de curiozitate.

Cum ar sta lucrurile prin jur, cu Școala românească pe năsălie?

(întrebări de-acest gen îmi țin de sadism, recunosc, dar altfel nu pot trata fabricațiunile unor capete de țară / lume / univers, fie dînsele în firea umană)”

Un banner mare-mare

… pe toată clădirea Guvernului:

" Brâncuși e al tău, așa cum și țara asta e a ta!"

Sună minunat. Oblojește mult sufletul, dar lucrurile din spate imi par a fi ceva mai putin poetice.

Prin definitie, vorbele mari nu vin degeaba. Mai exact, ele vor un contraserviciu ce consta indeobste nu tot în gargara (emitentul stie bine citi bani ii fac povestile), ci în materiale: gesturi sau obiecte. în cazul de aici, *bani*. Intregul proces din spatele minunatiei atirnate în Piata Victoriei ține și de-o reamplasare a responsabilitățtii, beneficiar fiind insa tot manipulatorul.

Executivul ar vrea sa puna mina pe acea lucrare. N-am idee cit il impinge aici dor cultura, cit sa nu dea semnal prost. Ca nu e în stare sa tina patrimoniul aici. Bani direct n-ar vrea sa dea. așa ca incearca varianta donatiilor particulare.

Dincolo de gluma că țara e a noastră (domeniu unde lucrurile stau omului normal ceva mai nuanțate), se vîntură și altă cioară de pe gard, cum ca și Brâncuși e al cetățeanului. Asta, în

conditiile în care pe ultimul nu l-a intrebat nimeni dacă îi place acea sculptură. Se mizează insa pe acel amestec din bravul patriot, de snobism plus supușenie socială.

Dincolo de toată vorovirea-mi de aici, important este citi bani se vor stringe. După știința-mi, aceștia-s în cantitate minuscula actualmente.

PS

Nu doar omul simplu isi are coada cometei personale în perioada comunista (vezi reclama recenta la salam, din nostalgie pentru perioada stahanovistă), dar - tot inerent! - și dumnealui Statul. Care a fost invatat sa adune și controleze un patrimoniu în buna parte al altora.

Ii e un picut greu, acum, a se invata cu particularitati de vremi mai putin totalitare.

Mai am destule a deprinde

… asupra firii umane. Pe latura ei mioritică barim.

Îți vine o știre 'pe surse'. Adicătele neverificată. Dar te-apuci a glosa din greu. și nu oricum. Ci tratezi parlamentul - 'a mai sigură hîrtie de turnesol a neamului - drept *al rușinii*.

Lucrătura asta nu-i a vreunei fete cu domiciliu temporar în preajma Cernicăi (adică la Bălăceanca), ci a cuiva cu statură prin urbe.

Mă recunoșteam de curînd pe-aici drept ratat.

Dar - fie și din acea infamantă postură - parcă nu m-aș înghesui să fiu vreun reușit precum Oana Pellea...

Întrebare de baraj

Cînd cineva consideră pe-altul drept de rușine, ticălos, neam prost..., păi aruncă el o secundă ochi în oglindă - cum stă întîmplător în acea direcție?

Nu cred. Iar asta din simplul motiv că animalicul din noi nu are așa finețuri. Dînsul (acea fiară din suflet) e interesată doar de dat cu barda, în paralel sperînd a-i ține șmecheriile, dacă se ivește pe uliță vreun mai lat în umeri..

Regulile sociale

…sînt acelea de care nu te intreab[nimeni daca-ti convin, cind esti pus în jugul lor. "Las'ca stim noi mai bine"-i explicatia cea mai galanta, ce poate sosi din partea acelor cirmuitori.

In paralel, și pendinte de vorba cu dulaii și javrele care ocolesc bariera, incorectii n-au vreo jena în a stabili ascendent - pe baza jongleului cu regulile morale - asupra celor corecti.

Zic astea cu ochi la frecatul de ridiche pornit pe capul acelui Tudi (Teodor Ionescu), ajuns viceprimar general.

Inteleg ca dlui viceprimar general

… Tudy Ionescu îi este reproșat un videoclip cu autosatisfacere personala, trimis iubitei de pe atunci.

Subiectul imi pare mai mult decit interesant! Una la mina, cred ca viata acelui cuplu nu va fi fost deloc-deloc plictisitoare, chestie pe care noi știalalți abia daca o atingem prin intermediul fantasmelor. Apoi, eu pricep nitel mai greu pornirea publica pre masturbare (se intelege ca e vorba de-a altora!). Conform pacatoasei mele stiinte, mingiiatul de unul singur nu produce rani celor din jur (si neporniti pe-asa obicei). Atita doar ca atinge la loc social dureros. și anume pericolul extinctiei comunitatii din care face acela parte - chestie foarte importanta în secolii bolilior și mortii din te miri ce.

N-am idee cum arata 'fiinta' care-i ingrozita de-asa perspectiva, cea cu praf ales în urma vreunei comunitati umane. Cert este ca-i poti simti teribilul suflu, pe care acel Ceva îl pogoara în mintea supusilor. și care au sadita în minte nu doar interdictia de a rataci prin baie revista Playboy, dar și să ia dura atitudine impotriva alora care ar face-o (ceva asemanator de amabil pață iubitorii sexului anal ori al felatiei prelungite).

Daca în paralel așa paznici de nadejde pot face de rahat un seaman, cu atit mai bine pentru dumneaei Societatea...

”Femeia care vrea să reîmpădurească România

… printr-un proiect „nebunesc“: 1 milion de copaci, plantaţi în 24 de ore”

Daca unii vad la greu deșertificare forestiera a României, altii pun de-un sarit cal în sens invers, planificind reimpaduriri ca-n vise.

Altminteri la un citit în ochi m-oi pricepe, cit sa miros ce mînă în luptă o fata ca asta. E interesant ca o pot decripta și destui altii, dar se functioneaza pe principiul "Închizi tu ochii la ale mele, ca sa-i inchid și eu la ale tale"...

„A fost George Macovescu un oportunist?”

Părere strict personală, care - implicit - nu impune altora a poseda același gen de sensibilitate/unghi cu subsemnatul.

Mi se pare nenuanțată acea noțiune, 'oportunism'. Dincolo de faptul că-i posibil a fi executat aceleași gesturi - dac-am fi fost în pielea lui George Macovescu și-n vremurile traversate de acesta - însăși ce facem azi e un mod de oportunism.

Ne-am adaptat epocii unde furăm parașutați, prin naștere. Poate sosi oricînd o altă rînduială, la care gesturile noastre de la 2016 să pară ciudate ori imorale (se înțelege că în raport cu acea nouă organizare).

PS

Am impresia că ni-i în gene a fi agresivi, respectiv a găsi țapi ispășitori, printre semenii din jur.

Prin urmare, e foarte posibil ca dezumflînd ideea de oportunism a unui G. Macovescu să fii privit de oamenii normali precum unul care le tai hazul de viață.

Dînșii au dreptate, căci le astup astfel o 'conductă' pe care Specia a lăsat-o (între altele) pentru funcționarea noastră.

PS2

George Macovescu este cel care i-a sărit în cîrcă lui C. Pârvulescu, cînd acesta s-a luat de N. Ceaușescu, la congresul din 1979. Teoretic, fu o mare măgărie. Dar mă pun în locul său și nu știu de ce mi se lasă cu o mare liniște sufletească.

Înțeleg de aici, în oarece cheie freudiană, că adîncul meu ar fi procedat exact la fel. Pot bănui că și al altora, pentru că posedăm totuși un proiect de funcționare asemănător.

„Unde dispar bărbații?

… Se aşază în faţa mea pe scaun. A ales o pereche de pantaloni scurţi ce lăsă la vedere picioarele proaspăt epilate, cu o piele lucioasă de la crema aplicată… <Probabil a ales-o pe cea cu miros de trandafiri dulci> îmi spun, amuzată, în gând...”

Eu cred că nu e treaba mea ce fac generațiile mai tinere. E dreptul lor să aleagă modul în care se simt bine (și care nu o dată - de la Adam încoace - ține de-o detașare de obiceiurile predecesorilor). Mi se pare nițică trufie a crede că adevărul e la mine. și că epilatul pe picioare e ceva urît (iar bărbieritul nu...).

Cît privește ideea că astfel le-a dispărut acelora bărbăția, pot mirosi acolo teama că ne-ar putea dispărea nouă - cei deranjați de epilat - așa ceva.

PS

Nu practic epilatul cu pricina.

Din start precizez

…că ideile se află în eternă mișcare. Deci și astea de mai jos vor lăsa - mai curînd ori mai tîrziu - locul altora.

Scrisele reproduse foto mai jos, aparent benigne, îmi aprind o lampă. Care-i legată poate de eterna formulă (depistabilă acolo), cum că adevărul e la noi, nu la celălalt - iar dacă se poate din așa ceva a trage un ce profit, cu atît mai bine.

În cazul de față, adevărul e tras în tabăra unioniștilor.

Basarabenii fiind niște tîmpiți, fie ei și victime ale desnaționalizării, produsă de ticăloase valuri venetice.

Aproape fără să vreau, mă pun în locul acelor est-pruteni, care vor fi deschis focul asupra ardelenilor sosiți în gara Chișinău, la 1918. Vreo socoteală îmi pare a fi avut dînșii, de acționau cum au făcut-o (se înțelege că autorul cărții facsimilate nu se împiedică în așa fleac).

Acea socoteală nu-i doar una punctuală, legat de acea zi, de situația din urbe în general, de influența bolșevică (nu le-or fi dat și alții cu acele slogane plăcute pe la nas, pentru că nici la stadiul de idee nu le-a ars acelora de îmbunătățit traiul amărăștenilor...).

Dar îmi pare a privi și săturatul de 'frați' mai mari. Nu văd de ce nu poate fi plăcut traiul pe picioare proprii. 'Republica Moldova'. Cui nu-i place, ca să citez din naționaliști, a-și fi singur stăpîn?

Așa piatră unghiulară o cădea prost rușilor, dar și mai rău o văd naționaliștilor români. Ce poate fi mai nașpa acelora, decît ca fratele de-un sînge să spună: „Mulțumesc, nu”...?

ÎN LOC DE PÂNE ȘI SARE, FOC ȘI PLUMB ...

— 6 Ianuarie 1918 —

Trenul merge tocaind și, când și când, șuerând — merge lăsând în urmă sa fum și scântei. Unul după altul saltă vagoanele, abia urcând grelimia.

Ele merg, părând un lanț fără sfârșit, merg pline de oameni. Prin ferestrele lor se văd fețe mai mult smolite, dar toate voioase. Din lăuntru răsună cântece ostășești mândre, melodioase. Trenul duce voluntari transilvăneni dela Chiev spre România. Vitejii voluntari se duc să-și deie viața pentru dezrobirea neamului moldovenesc și alcătuirea *României mari*. Fără ea să i mâie baioneta din urmă, merg de bună voie, plini de conștiința și iubirea de neam; merg vrednici și voioși spre moarte, merg cântând spre jertfa sângelui.

Trecând Nistrul, el se văd în Basarabia, unde locuesc frații lor Moldovenii. Iacă și capitala, Chișinăul. Trenul se apropie de gară și stă.

— 31 —

Indată el e înconjurat însă de soldățime armată, care așteaptă la gară. Oaspeții sunt bătuți până la sânge, ba unii și uciși. Apoi sunt luați „în plen“ și duși pe străzile orașului, desbrăcați și sângerați, printre glumele și râsul dușmănesc.

Așa soldații moldoveni, puși la cale de dușmani, i-au primit pe frații lor, cu moarte. In loc de salut cu pâne și cu sare — foc și plumb! ?

Grozavă este puterea iniunerecului moldovenesc din Basarabia, dar și grozavă a fost politica dușmanului stăpân din veacul trecut.

Eu cred că *frații transilvăneni, cari cunosc istoria nenorocitei Basarabii, ne-or da crezare.*

Sărmană Basarabie!

Stând în răspântie, cine n'a călcat-o, n'a zdrobit-o și n'a robit-o? Ea a văzut și Turci, și Tătari, și Cazaci și Moscali, tot lifte barbare care lăsau în urma lor, în loc de cultură, pârjol și scrum. Stăpânii cei de pe urmă un veac întreg au luptat în contra neamului moldovenesc din Basarabia, făcând toate pentru desnaționalizarea lui. Dacă frații noștri din Transilvania și din alte locuri, viețuind între neamuri culte, prin luptă au fost vrednici să-și apere drepturile, Moldovenii din Basarabia, fiind sub stăpânirea unui neam necult, n'au avut nici un chip să-și apere drepturile.

Basarabia răpită a fost o piatră scumpă în coroana stăpânului dușman și foarte plăcută de

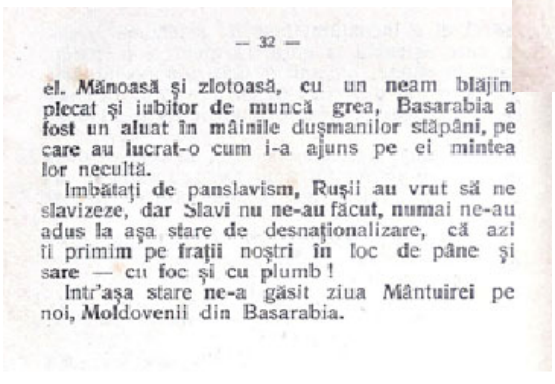

— 32 —

el. Mănoasă și zlotoasă, cu un neam blăjin, plecat și iubitor de muncă grea, Basarabia a fost un aluat în mâinile dușmanilor stăpâni, pe care au lucrat-o cum i-a ajuns pe ei mintea lor necultă.

Imbătați de panslavism, Rușii au vrut să ne slavizeze, dar Slavi nu ne-au făcut, numai ne-au adus la așa stare de desnaționalizare, că azi îi primim pe frații noștri în loc de pâne și sare — cu foc și cu plumb!

Intr'așa stare ne-a găsit ziua Mântuirei pe noi, Moldovenii din Basarabia.

Instructiv

E vorba de metamorfoza dlui Ilie Șerbănescu, de la mintea de avangarda de prin 1995, la cel care ignora azi motivele (cit se poate de neconspirationiste) ce au dus la instrainarile cu pricina.

Ca parere a mea, pe vremea cind acele companii erau pasamite ale noastre ("nouă, nu vouă!"), trăiam mai prost ca acum...

De curiozitate. De ce sa fac un bine Țării? Ea-mi face mie vreun serviciu?

Am pus ultima intrebare de parșiv ce mă aflu... și care știu ca pe acel tarim eroic a solicita detalii / concretețe este egal cu a injura de mama. Pe șmecherii cei patrioti.

Privesc imaginea confratelui

… (întru teribilă patimă) Horjea Adrian Eugen și realizez că doar în viața viitoare voi mai sui pe la fruntea - dragului - Colț al Mălinului din Bucegi.

Spunînd așa ceva pe-aici, încalc o regulă de bun simț, aceea de-a nu pomeni de-ale vîrstei a treia și altunde decît între bătrîni și cocoșați.

E corect, dar încap două remarci. Dacă ne aflăm cu ochi pierduți dincolo de o etate este și pentru că am evitat pînă atunci a discuta despre acel palier. Apoi, să fiu eu sănătos cîtă frică de aceleași chestie ne este pe la tinerețe, atîta doar că avem cu ce masca neplăcerea.

Ora-mi de răutate.

Oare ar fi mai interesantă o așa conferință, decît cele ale dlui Toader Paleologu, despre una și-alta ale Antichității?

PS

Mă amuz un pic, realizînd că din scrisele-mi de-aici poate rezulta o siguranță de sine și-un senin - care de fapt îmi lipsesc în restul zilei...

„Dar cine nu umblăm pe-aici cu măști, domnu' Ordean?? Păi e-o contradicție în termeni, a scrie pe facebook și a nu expune acolo partea pe care ne-o credeam 'a mai frumoasă!”

Cred că a treia ursitoare

…mi-a făcut-o! Care a turuit în podul casei, în noaptea în care am fost parașutat în viață:

„Vei fi un tip incapabil a trăi între oameni (chestie care îți va da mari dureri de cap spre final...), dar te vei da deștept pe Facebook, între altele atacînd tipi stimabili precum Sever Voinescu...”

Asta e. Îmi voi duce crucea, mai exact echivalentul acesteia în lumea ateilor...

Am impresia că oricît ne-am școli, și-oricît de smarți (de la 'smart') am fi, tot derapăm în acreli, în subiectivisme. Chestia asta n-ar trebui să mă mire prea mult, cîtă vreme conștientul / educatul din noi e un vîrf de unghie totuși, raportat la marea instinctelor primitive.
Nu spun că nu alunecăm și alții pe ogorul subiectivității, dar unii încearcă a limita așa derapaje (admițînd în paralel că nimic nu e mai frumos pe lume decît a scăpa caii...).

Între altele, din articolul dlui Voinescu.

> *„Singurul lucru de care este în stare echipa Gorghiu - Blaga este să meargă înainte, la fel ca pînă acum. Nu au idei, nu au curaj, nu au viziune - toropiți de propria lor mediocritate, conducătorii PNL nu pot decît un singur lucru: să rămînă ei înșiși și să facă ce știu, adică să facă ce știm."*

Eu cred că nu-l oprește nimeni pe autor a face el treabă mai bună, la fruntea PNL lar dacă acela nu-l urmează, să făurească dumnealui ceva pe măsură. În același timp, aș observa că nu ai cum egala PSD în țara asta, decît dacă te tragi spre categoria umană majoritară. Deci deja procentajul PNL în recentele alegeri locale e unul stimabil!
Apoi, presupunînd că dl Voinescu nu se află mediocru (n-aș paria a fi altfel, avînd în vedere genul său de iritare, de aici), acea însușire nu atrage majoritatea.

După cum:

> *„Aud că PNL vrea să-l dea afară pe Paleologu. Să ai un singur om care poate revitaliza filiala București și tocmai pe acela să-l dai afară, să ai în toată organizația un singur om care a dovedit că știe ce e cu bucureștenii, spunînd ceva ce s-a confirmat deplin și pe acela să-l îndepărtezi: asta numai niște lideri cum sunt cei doi clovni albi pot face."*

1. Mi se pare neserios ca, pornind de la informații din categoria „Aud că..", să lansezi concluzii dorindu-se devastatoare.
2. *„Să ai în toată organizația un singur om care a dovedit că știe ce e cu bucureștenii.."*

Aș sta ceva mai prudent cu așa afirmații. Una pentru că vorba se vrea în sine din categoria iraționalelor, care lucrează cu „știe mult de tot / tot", respectiv "nu știe nimic".
Apoi, am îndoieli că d. Paleologu știe mai mult despre bucureșteni decît știa o altă pasăre aparte despre români - e vorba de Ion Rațiu la 1990.

Nu-i deloc simplu

…să-ți recunoști limitele. Asta, mai ales pentru că ne găsim bărcuță pe valuri.
Ne aflăm mai vulnerabili în fața vieții decît o credeam. Prin urmare, evităm situațiile care ne-ar răni (eventual ucide psihic).
Treaba cu pricina se produce aproape automat, responsabil pe chestiune fiind psihismul nost'. El ori pitește deja situația / perspectiva naspa, ori ne solicită (ofertă cam de nerefuzat...) a evita acel gen de situație. Nu odată, evitarea cu pricina nu poate fi executată. și rămînem în miez problemă de viață.

Știu că - expunându-te - intervine oarece călire, dar în general se și ascunde la greu / refulează (via pomenitul inconștient) din insuportabilul situației. Acela ascuns se plătește însă. Prin moleșeală, ori prin ulcer, ori prin explozii deseori tare incomode celorlalți - bașca paznicului din noi, ce nu ne dă voie la așa ceva.

Zic și eu, cu ochii altminteri la două trebi. A-mi curăța de zoaie copilul/ideea nou-născută.
A mă da foarte deștept domniilor voastre. (De parcă foarte deștepții n-au și ei temerile, durerile, josniciile lor...).

„E plină lumea

…de inşi fără de folos, fără de merit, neghiobi, tonţi, tîmpi. Grav este cînd indivizi din această categorie ajung să constituie „elita" ţării, „vedetele" ei, „oligarhia" de care depinde soarta fiecăruia dintre noi."

Dl Plești rămîne un simpatic.
Mai exact, un simpatic ce-are jenă să accepte, că dacă vreun lucru se întîmplă - sub soarele ăsta -, păi are toate motivele s-o facă.
I-ar fi și greu a trata filosofic lucrurile (chit că i s-a dus buhul a excela în direcția asta), cîtă vreme e om. Și care, pentru a obține un ce profit de la semeni (recte cetitori blog ori articole), are nevoie a servi acestora ce au dînșii nevoie.
(Ce le vine acelora a dori acele lucruri discutăm altădată.)

Între nevoile principale ale oamenilor se află a se afla agresivi cu semenii. Chestia asta ne fu lăsată odată cu nașterea Speciei, eventual cu apariția vieții pe Pămînt. În ton cu ea, dar ajunși totodată sub obrocul civilizației, nu dăm direct cu parul, ci lovim mai delicat, pasămite depistînd defecte ale celuilalt - cel care lua altădată măciucă oblu în cap, dacă ne aflam mai lați în umeri...
La acel stadiu, inventarea de vini se află indispensabil.
Asta e valabil inclusiv la tipii de care pomeneam ceva mai sus, adică avînd pretenții de filosofi, de pricepători ai lucrurilor de sub Soare. .
Vinile cu pricina, din motive de prudență (dar și de chichirez) nu-s alese de oriunde. Ci dintre tipii trezind invidie / curs bale, dar carele în același timp nu pot replica. Politicienii corespund la fix acestei fișe a postului.

Cum zisei, nu-i foarte complicat să observi de ce se află la fruntea bucatelor politice acei domni huliți, și nu alții. Lucrurile devin însă insurmontabile percepției, dacă ai a servi mobilurile ce fac bine în viața dlui Plești.
Se înțelege că rîndurile subsemnatului emană multă trufie, dar vă stau totuși la dispoziție, de-aveți a discuta pe marginea lor.. Puteți fi și impertinenți în așa acțiune - ador asemenea schimburi amabile de păreri!

PS
Între multe alte discutabile afirmații - de-aici - ale dlui Plești...

”În ce ţară din lume ajunge viceprimar al capitalei un exhibiţionist al „amorului propriu”, celebru pentru „inflamaţia” sa erotică faţă de o demi-mondenă nerecunoscătoare?”

Sună minunat povestea cu exhibiționistul, însă are o hibă mică. Va fi cercetat dl Pleșu situațiunea din cele 150 ori 200 de capitale existente în lume?

O să spuneți aici că mă aflu eu cîrcotaș, dar nu ne pune nimeni a ne juca din vorbe.... Îți asumi oarece risc, atunci cînd lansezi pastile din categoria asta.

Mă mai uit pe-aici că dl autor nu se simte bine dacă nu ia în balon situațiunile brute (altminteri acestea-s blamabile doar în raport cu anumite coduri sociale). Dna Zăvoranu e demimondenă. Iar Tudi e și exhibiționist, și interesat de amor propriu. Iar interesul său pentru doamna în cauză devine celebru, dar și inflamație erotică.

Dincolo de toate, dl Pleșu are a satisface un anumit tip de galerie. Aceea care vrea să dea cu rahat, respectiv să pară și școlită mult. . .

Una din formulele cu mare trecere

…este solicitarea - între doi sau mai mulți inși - de concretețe.

„Zi ceva concret, nu de-astea...!” Sau: *”Stimabile, aveti ceva concret?”*

Se înțelege că stampila de concret ori ba e în funcție de un cod Hammubarbi al solicitatorului. Și care întîmplător îi e favorabil. A te apuca să demostrezi 'concretul' alor tale e una din marile vînări de vînt din universul ăsta. Dacă acela apucat-a a pune acea întrebare, lucrurile-s tranșate, mai exact dorința lui de a te răpune. El va strîmba oricum din nas, la justificările tale - putem paria aici! Ca urmare, și mai ales de-ați trecut de-o vîrstă, puteți încerca astfel: „Și dacă nu e concret, care e treaba? Că tot la doi metri sub pămînt ajungem... E pline aleile cimitirelor de tipi concreți...”

PS

Subsemnatul se joacă întru pastile macabre nu pentru c-ar fi neapărat pe marginea gropii personale, ci pentru că ălor mai juni le lipsește curajul a trata subiectul (ceea ce-i normal...).

Pe fugă

Neplăcut lucru, realitatea...

*

E mare lucru sa-ti poti imagina, ce poate fi mai rau în existenta ta...

*

Oare ce-o fi avut Preaînaltul în minte, cînd a lăsat pe lume ranchiuna?

Eu îi fac prezumția de inteligență. Fara indoiala isi va fi avut socoteala lui...

Mulţi compatrioţi de plîng de americani

… pentru mitica lor confuzie între Budapesta și Bucureşti.
Dar oare cîți dintre români pot spune care e capitala statului Bhutan (sau macar a Nepalului vecin)? Ori a statului american Washington..

Nimic mai instructiv

…decit vederea unui adolescent timid, în metrou.
Reaminteste dureros ce sintem prin adincuri.
Iar unora dintre noi le anima eternul autoreproș paternal, ca puteam face mai mult pentru progenituri..

Nu spun cele de mai jos din acreală

Ci pur și simplu mi se pare a fi zărit ceva, ca de obicei, în spatele aparențelor.

Articolul „Ziua în care copilul lui Boloni [C. Ronaldo, n. MO] l-a depășit pe Eusebio”

Trebuie să faci cititorul a se simți bine. Pentru asta, pe de o parte îl faci părtaș la gloria lui Ronaldo, introducînd în preajma acestuia pe conaționalul Boloni. La care cititorul se simte ca și cum ar fi el., în pielea lui Loți..
Apoi, vorbele „ Duminică, 10 iulie 2016, e ziua în care Cristiano a depășit Perla Mozambicului” reprezintă un mod de-a gîidila orgoliul aceluiași, cum că epoca sa (și deci Eu) sînt mai valoroase decît altele. Prin extensie, superioritate asupra ce ne e în jur.

PS
Eu unul nu aș putea spune că Ronaldo l-a întrecut pe Eusebio. Căci sînt din filme diferite. Altfel spus, e loc pentru amîndoi... Atîta doar că firea noastră (cea omenească) dorește - între altele - a stabili ierarhii. Iar noi să fim întîii.

Cînd strîmbăm din nas

…întru manelişti, cel puțin două chestii ne mînă în luptă.

a. Omenească neelasticitate / nedor de adaptare la acel fapt de viață.
b. Supărarea că acei inculți și primitivi nu ne recunosc superiori.

PS

Ziceți că să dea dumnezeu și măicuța lui a se pune careva cu ochiul și pe mine, al lui Ordean - și să mă satur de explorări, spre dedesubturile altora?

Aia să fie singura problemă...

Te pomenești că-i solicit detalii suplimentare, la mîrșăviile pe care mi le va identifica prin suflet! Eventual îi ofer eu (vorba unui banc: „Ai poze cu maică-ta goală?" "Nuuu..." „Păi pot să-ți vînd eu!")

Apropo de ultimul meu post

- cel cu banc deocheat la urmă -, priveam ieri spre formula țigănească: „Să moară copiii mei, dacă...!!".

Chit că n-o fi greu de dibuit, nu pricep (pe moment) ce le vine acelor compatrioți, să emită așa vorbe. Inevitabil gândesc și că-i posibil a nu le fi chiar așa dragi - pe cît se laudă - odraslele personale.

Apoi, și cerîndu-vă să iertați mitocănia ce urmează (dar poate-i utilă cercetării...): Oare de ce nu formulează dumnealor, dacă tot au păsit pe-acel teren minat (al gîndului de murit copiii proprii), că „Să fac amor-trupesc cu mama, dacă... ". Deduc de-aici că-n cultura acelei zone sociale incestul de jos în sus e mai blamat, mai dracu-te-ia-daca-iti-da-prin-cap-asa-ceva, decît moartea copilului.

Din motive independente

… de voia personală, mi-a scăzut în ultimii sensibilitatea la așa-numitele citate celebre. Chiar și cele bune. Privesc însă cu interes, azi, la cel de mai jos (din Jacques Salome parcă):

„Să-ți repui în discuție convingerile e singura cale de a avansa, de a crește..."

Nu-i o treabă simplă

… să te obișnuiești cu inutilitatea gesturilor tale, sub Soare...

Ziceți că urît subiect m-am găsit a aborda? Păi atunci nu vă oprește nimeni a *nu* vă obișnui cu inutilitatea în chestiune...

Am aflat – pe surse…

…că ticăloșii de la putere vor să dea o lege, cum că ălora de spun „Te iubesc” partenerei/partenerului de mai mult de 15 ori pe zi, li se vor aplica niște amenzi ce nu s-a pomenit!

Nu e corect.

Se înțelege

… că mi-am ales o poză în care să par arătos, și bine dispus...

Plus echilibrat, la locul lui etc.

„Un deceniu de fotbal dezastruos

…şi niciun vinovat...”

Instinct și-atît, din parte-mi.

Am impresia că identificarea de vinovați privește prin adînc iritarea că cine dracului ne-a adus în tipsia asta numită viață...

„ – Domnu Ordean, rogu-te nu mai face proiecții... Nu-i obligatoriu să gîndim și noi ca dumneata!”
Ziceam doar, n-am dat cu parul...

Altminteri nu văd ce (alt) depozit primar ar da naștere acelei tendințe...

„Mineriada din iunie 1990…

..Sunt cunoscute evenimentele care au avut loc în perioada 13-15 iunie 1990 în Bucureşti, când forţele de ordine, susţinute de mineri, au intervenit în forţă împotriva protestatarilor din Piaţa Universităţii ..”

Îmi place grozav formula: „*Sînt cunoscute* evenimentele...”!
Trădează limitare intelectuală a conferențiarului, cît și dezinteres (puteți imagina căscatul aferent, fie și pe șest) din partea studenților... - în sensul de categorie care n-o poate întinde din sală...

Omenesc.

Să reproșezi altora egoism, iar pe chipul tău să se citească mult, imens altruism..

Și subsemnatul, ticălos...

Nu stă ca toată lumea, în cazul lui Tudy, a bîrfi cele cuvenite social. Nu. Ci dă ochi prin jur.
Dacă amicul făcu așa filmuleț, pentru Zăvoranca, îi fac prezumție de instinct bun. Care știa ce-i place fetei (pardon, doamnei cu zece ani mai mare).

Dincolo de rezervele (dacă nu revolta) dumneavoastră că așa ceva nu e posibil ca o femeie să-și dorească treaba cu pricina - adică domnul să se autosatisfacă în fața ei, fie și via filmuleț - am auzit că există Eve care agreează așa lucruri.
Din ce motive, nu-i îngrozitor de greu a sonda, iar pentru asta s-au inventat rafturile lungi cu lucrări psihologice. Adaptate - în cazul de față - la firea Oanei Zăvoranu, se înțelege. și care, devoalînd un pic lucrurile, vin de la relația de altădată, a dumneaei cu propriul tătîne.
Lumea bună și romînească nu umblă însă cu atari subtilități. Ea rîgîie (în sensul încîntării după o masă bună, la periferia citadină) la peștișorul prins în undiță, și anume fostul domn viceprimar.

Care d ex-viceprimar nici nu-i categoria care să spună, cu multă amabilitate, a fi pupat undeva, că el se automulțumește cînd are chef și nu dă socoteală nimănui. Eventual, drept culme a nesimțirii, să întrebe pe aceia - privindu-i în ochi - dacă dumnealor nu picatără niciodată în așa lumești îndeletniciri. Englezul Kinsey dădea cîndva un răspuns aproape complet pozitiv.

PS
Scriu eu deșteptăciuni pe-aici, dar viața profesională mi-i zob, iar zori de îndreptare nema...

Îngrozitoare întreprindere

… de a încerca să accepți cum sînt atît propria persoană, cît și realitatea înconjurătoare (inclusiv semenii din aceasta).

Nici pînă azi nu pricep

…cum am ajuns să am oroare de acel drapel. Roș-galben-albastru, fluturînd aici la vîrful Omul.
Oare șezînd niște luni / ani peste hotare, mi-o deveni mai drag? Mmmm...
Altminteri pot mirosi că nu bietul steag e de vine, ci trecute strict personale. Dar, potrivit legilor contrariilor, poate-i bun și cîte un diferit ca subsemnatul, căci contracarează inerentele derapaje ale iubitorilor de stindard național.

Imagini dintr-un album tare frumos al Cristinei Veve.

„Un Moment de Reculegere

… - *Mănăstirea Caraiman*”

I
Las altora placerea a se reculege la așa ceva.
În context, stau și meditez dacă respectul pentru religioase poate fi și altfel decît superficial, pînă la o vîrstă (vezi „Amazing!”-ul unora, la vorba citată), iar - abia - apoi deschizînd potecă largă spre biserica din cartier...

II

Am bunul simț de-a medita măcar în treacăt, ce-aș face, ajuns zob dar suflînd - în vreun cotlon de munte. Și singur.

Oi începe acolo a implora ajutor divin?

Simt că, în ciuda siguranței mele - îndeobște afișate în fața computerului -, m-aș agăța ca naiba de viață (sunînd la Salvamont, și implicit acceptînd să fiu făcut de baftă via vreo știre a ProTV), dar spre moșul cu barbă n-ar ridica ochii.

Așa mi se pare barim acum, așezat comod în fața monitorului de laptop.

Din puțul răutății

Al meu, acel puț…

Am momente în care-l simt pe Seneca excesiv de interesat asupra succesului la galerie (în sensul de o parte a sălii ce-l ascultă).

> *„Iarna aduce frigul: ne va fi frig. Vara aduce căldura: ne va fi cald. Vremea schimbătoare apasă asupra sănătăţii noastre: ne împăcăm cu gîndul că vom fi bolnavi. În vreun loc ne va ieşi dinainte o fiară ori un om mai primejdios decît orice fiară. Apa ne va răpi ceva, focul ne va răpi altceva. Nu putem schimba acest dat: putem, în schimb, să ne alcătuim un spirit măreţ şi demn de un om vrednic, în stare să îndure cu tărie întîmplările neaşteptate şi să fie în armonie cu natura. Natura domneşte prin schimbări asupra regatului pe care îl vezi: norilor le urmează cerul senin; marea este calmă, iar apoi devine agitată; vînturile suflă acum într-o direcţie, acum într-alta: ziua urmează nopţii; o parte a cerului se ridică, o alta se cufundă: legea contrariilor este cea care face ca universul să fie veşnic.*

Pornind de-aici, putem explora de ce așa zise au succes la galerie. Nu mă acuzați aici a mă băga ca musca în lapte. La o adică nu puțini magiștri (Seneca *avec*, foarte probabil) ne învață a gîndi cu capul propriu. În același timp, e normal să cuget ceva mai subtil decît o minte care se afla geniu, dar acum două mii de ani.

PS

M-aș întoarce nițel la îndemnul de-a judeca pe cont propriu...

Care, plecat de la un tip doritor de succes la galerie (acceptați, rogu-vă, ipoteza...), e foarte posibil să nu aibă acoperire dincolo de cuvinte...

Adică magistrul să fie invidios pe fostul ucenic, care-l depășește.

„Scriam, nu demult, despre prostia omenească

… Cum e și normal, mi-au sărit în cap proştii proştilor....”

Eu unul m-aș feri nu doar să declar pe alții proști, dar și să discut despre prostie.

Noțiunea din urmă nefiind altminteri vreuna cu cap și coadă. Cît de cît cuantificabilă adică.

Dumneaei e folosită de niște oameni - în virtutea primitivismului căpătat la naștere - pentru a încăleca un seamăn. Care posedă sensibilitate nu la acea noțiune, ci la genul de agresivitate care însoțește acel apelativ („Ești prost, bă...”).

Totul se joacă la nivelul acelei sensibilități. În sensul că cel alintat cu formula respectivă se face mic ori, dimpotrivă, sare la atac. Asta mi-i părerea, barim....

Tot ca opinie strict personală.

În momentul în care te plîngi de nelegiuri / defecte ale altora, și o faci pe tonul autorului - nu știu dacă e o treabă... Da, toți avem hibe, toți picăm (de cînd ne naștem) în abateri, dar în momentul în care ne stropșim asupra defectelor altuia, parcă se pune totuși un clar semne de egalitate între noi. Altminteri pricep perfect că există public, dar și condeieri care-au nevoie de-așa puneri la zid.

Totodată, mă uit la expresia: *„acest fel de prostie. Aia entuziastă, cu inima vibrând, cu sufletul în lacrimi și cu mâna pe jungher.”*

Pot bănui că dl autor nu-i sigur a putea impresiona (oricum încîntații de-așa rînduri sînt din tabăra proprie, nu vreunii cuceriți pe loc, din exterior) a convinge asupra fondului problemei - aia cu idioțenia nesimpatizaților noștri - așa că recurge la figuri de stil, din categoria tabloidelor.

E un semn aici și că publicul din acea branșă i-i spiritualmente apropiat.

Apropo de steag românesc

…fluturînd la Omul.

E și o mică teamă acolo, c-ar putea să-ți fure careva țarina (deduceți de-aici că - psihologic - ne socotim țara drept în proprietate)... Dar așa, cu steagul fluturat, treaba se rezolvă... E-o chestie probabil din categoria tămîiei arse, urmare a căreia dracii o întind mintenaș.

E interesant ce-ar spune acela, invitat să moțăie un pic pe o anumită canapea...

Cu cei care scot drapelul din desag, odată sosiți pe-un pisc, și-l flutură, e altă poveste.

> *„Da' rău ești, domnule...!”*
> *Daaa? Arătați-mi atunci și mie unul bun prin jur! Iar cînd veți găsi - nu chiar ușor - unul, vedeți ce buline ia cu pumnul contra ulcerului. Eventual, dacă e realmente om...”*

PS

Priveam ieri la trimiterile montan-istorice ale cuiva. Interesul i se limita la reproducerea acelor informații, nu și la verificarea lor (cu nițel efort, era posibil așa ceva...).

Cam așa și cu steagul.

Am impresia că sentimentul de vinovăție

…ne împiedică - înainte de toate - a respinge acea nuia (zice-se morală, dar mult nedreaptă). Ne scoate binișor și din putința de a remediat cît de cît acea zonă de optimizat, legat de care SV pomenit mai sus a găsit pretext să se agațe.

În paralel, gestionarea aceluiași nu reduce cantitatea de suferință (disconfort, groază etc.) care-i repartizată ființei umane pe lumea asta.

Majoritatea își are modul ei aparte

… - și fără îndoială justificat - de funcționare.

Mai exact, nu vede nimic ciudat în așa scrise - înrtîmplător ale MApN - , ba le și susține

> *„Patriotismul și cinstirea strămbunilor, pentru ca noi să trăim într-o lume mai bună şi liberă, se învaţă și se cultivă încă de când suntem mici.”*

O iau de la coadă.

Învățatul cu pricina e un sădit de către alții, conform intereselor acelora (mai exact, ale Stăpînirii). Că cei mici - ajunși apoi cetățeni la locul lor cît și părinți -, reproduc fenomenul, asta nu schimbă datele problemei.

Eu nu cred că sacrificiul acelora a dus la o lume mai bună. De pildă, mergînd la 1913 în Bulgaria (și lovindu-ne acolo inclusiv de tifos exantematic) nu cred c-am făcut vreo treabă, inclusiv pentru că am înapoiat peste 27 ani Cadrilaterul, bulgarilor...

A cinsti strămbunii nu mi se pare o treabă inteligentă, cîtă vreme dumnealor fură oameni, cu bune și rele. Pot pricepe, în paralel, că oamenii cu pricina se simt bine, cu așa vorbe alături, respectiv venerîndu-le. Chit că ele, în sine, posedă o doză bunicică de parșivenie (așa-mi pare mie, barim), ce să mai spunem de minciună.

Ne-o fi loc tuturor, sub soare, și sper să nu fi indispus prea tare cu 'micile mele rîndulețe” (vorba lui Tudor Mușatescu)...

PS

Pînă la urmă, o lume mai bună - și lipsită de sinistrul serviciu militar obligatoriu - am devenit din alte motive, globale de felul lor, nu datorită sacrificiului pomenit de MApN...

Am nimerit ieri, la Realitatea TV

… o discuție despre legea care impune hipermarketurilor a desface 51% produse (agricole?) românești.

Între altele au luat cuvîntul reprezentanți ai producătorilor români. și unde, mie unuia, pornirea ultimilor de-a manipula mi-a fost evidentă...

D. Rareș Bogdan are un anumit talent, ca la subiecte de acest gen - autohton, le-aș zice - să invite oponenți mai slăbuți de felul lor, întru minte ori măcar putință de-a ridica glasul...)

Dincolo de asta, pot pricepe că interesul personal (reprezentat de-o existență îndestulată pentru tine și apropiați) e-o chestie ce n-are a se împiedica de fleacuri.

Mă strădui în ultima vreme să privesc inșii așa-zis incorecți mai domol. Mai fără furie. și fără a le împărtăși optica (deși e-o treabă foarte periculoasă, a-ți tempera agresivitatea, căci te poate duce urgent într-o periculoasă atitudine opusă, de simpatie ori chiar iubit - termenul ultim e de privit în cheie psiho, se înțelege.

Am auzit pe la alții că prinde bine, așa atitudine.

PS

Legat de ideea din ultimul paragraf. și cele ca ea.

Ele nu intră mintenaș în sînge. Eventual nu intră niciodată complet, adică-s vînturate urgent de pe scena conduitei, de vreo întîmplare mai traumatizantă nouă.

Ca orice tip

…care nu posedă mai importante prin viață, și mie mi se pare că-s blagoslovit cu-o însușire măreață. Mai exact, că e ceva de capul scriiturii mele. În acest context, meditam azi că nu văd cu ce-aș fi inferior rîndurilor unui Nicolae Steinhardt, din „Jurnalul fericirii”.

Alții pot judeca ultrafavorabil acea lucrare, dar mie mi-s vizibile acolo două așa zise droguri. Sentimentul de-a fi deștepți, decurgînd din jonglatul cu zise din lucrări exotice, iar apoi acela de copil ajuns sub pulpana lui Dumnezeu (chestie care generează inevitabil fudulie, cu nasul pe sus aferent). Ambele diminuînd din chestia aia căreia psihologi nesuferiți îi spun angoasă existențială.

În paralel, pot pricepe perfect că milioane de inși pot găsi mai de pus la suflet rîndurile lui Steinhardt - ori ale celor care inventară în numele lui Arsenie Boca -, și mai puțin ale subsemnatului (piei, Satană!).

Sper a nu repauza, dintr-atît...

Facem ce facem în viata asta

… și vrem sa ne fim superiori altor semeni...

Deranjul meu peacea tendință este insa ca al vreunei aplicatii Windows, pe sistemul de operare aferent.Adică-l are deja (și ea) în sînge...

Ce chestie, timiditatea...

Se înțelege că ne e vorba, de aceea proprie.

Nu reusesc a ma stapini

… dar fără a regreta excesiv.
Pastrarea valorilor neamului romanesc...

> *„**Cinstirea eroilor şi păstrarea valorilor neamului românesc***
> *Hălchiu, Cimitirul Eroilor români şi germani căzuţi la datorie în Primul Război Mondial, este o zonă necunoscută pentru tinerii cercetaşi dar, pe care, sâmbătă au întreţinut-o.*
> *Curăţarea mormântului comemorativ, a însemnelor de căpătâi ale mormintelor, dar şi îndepărtarea vegetaţiei care le acoperea, a fost o activitate inedită pentru aceştia și au demonstrat că ştiu să lucreze în echipă iar coeziunea de grup a fost vizibilă.*
> *Patriotismul și cinstirea strămbunilor, pentru ca noi să trăim într-o lume mai bună şi liberă, se învaţă și se cultivă încă de când suntem mici.*
> *Păstrarea momentului de reculegere și aranjarea în pământ a drapelului României la fiecare mormânt arată preţuirea copiilor pentru tot ceea ce înseamnă Patrie, Drapel și Eroi.”*

Daca acele valori nu se pastreaza, ce se întimplă? Partea tragica, aici, nu-i ideea cu pricina, ci ca-n veci nu ti se va oferi un raspuns amabil (asta presupuind ca vei avea parte de unul).

Azi, la piață, o comersantă s-a ofuscat cind i-am zis ca nu mai cumpar cutare marfa, deoarece am descoperit și cifra '99', scrisa mic... N-am priceput initial de ce e bășicată. Pe urma am realizat ca deranjat îi e inconstientul, cel mare, cît și supărat ca nu poate dobindi fara efort ceva.

Se înțelege că și eu posed inconstient...

Ca un buldog cu pretentii intelectuale

… ce ma aflu, ramas-am cu coltii în notiunea de *Valorile Neamului*.

Ca orice lucru de felul asta care se respecta, suna frumos.

Dar nu pot sa nu văz acolo un totalitarism teribil. în sensul ca fratii care intretin fenomenul nu admit minim tras de mineca. în sensul "Știți, mie mi se pare un pic ciudat aici... Vreti sa discutam un pic pe subiect?". Nici gind pe-acolo, a fi tratate lucrurile și altfel decit cazon: *"Faci cum iti zicem noi!..."*.

In paralel, și privind la modul cum o buna prietena evita raspunsul la nedumeririle mele pe subiect, am impresia ca valorile cu pricina și tărășeniile similare se vîră în capul viitorilor buni cetățeni însoțite de cel puțin două scrîșnete, din partea Stăpînirii cea eternă:

1. "Tu esti prea prost pentru a comenta ceva..."
2. "Dracu te ia daca.vii cu ezitari în a crede, darmite sa produci observatiuni!...".

Subsemnatul Ordean pricepe deplin că Sistemu nu poate functiona altfel, dar ramîne cum am stabilit, cu cîrcotelile-mi de mai sus....

Pînă și mințile zbanghii posedă limite

De pildă, a subsemnatului nu-și poate imagina ce s-ar întîmpla, dacă s-ar renunța la ideea de *valori naționale*. Din cum sumedenie de inși ține cu dinții de acea idee, bănui c-ar fi un cataclism. Ceva s-ar prăbuși, iar eu am încredere în instinctul lor.

> *„Nu s-ar prăbuși nimic, prietene. Pericolul o fi mare, dar beleaua va fi depășită. Căci e precum chilu de apă pe care îl iei din mare. Nu va rămîne loc gol în urma lui.*
> *Atît aparatul stăpînirii (trec aici și aprodul de la judecătoria din Văscăuți), cît și populația au nevoie de-așa idei. Matale ți se pare aiurea, dar destui văd drept ceva absolut normal a fi puși sub papuc. Ar fi mai rău dac-ar fi exterminați, cum rămas-a în memoria colectivă a se face, cînd nu asculți pe-ăl mai tare. Ba pe vremuri se lua gîtul și cînd ascultai, doar pentru că asta era plăcerea vreunui tătar sosit în vizită...Așa că frații sînt mulțumiți doar cu așa pretenții - bașca avantajele de-acum de cîntă în acea strună...”*

PS

Vă mărturisesc (presupunînd că e careva atent la aste scrise...) că afirmații sinistre precum cele de mai sus sînt datorate unui segment al personalității mele. În paralel, alte bucăți mentale șed precum cățele pe 'telectuala din preajmă.

Reproșurile sînt în principal două. Una răcnește cum că am comis o nenorocire, prin acele înșiruiri de păreri, și-o să mă ia dracul din cauza asta. A doua reproșează dur că așa mîzgălituri n-o să-mi aducă bani în veci (corect!), iar cămara personală se află goală, cu tendință de și mai și...

Cînd ne enervează ceva

… probabil e absolut normal să ne ia valul fără să mirosim ce rană interioară ne-a fost călcată. Bineînțeles că se poate încropi de-o explicație, dar ea sosește mai tîrziu decît explozia și va identifica doar vag motivele reale.

În paralel, există situații care ne tulbură, dar reacția ni-i inversă, adică de căzut lat. Timiditate, scurs ochii, doi pași de leșin.

Asta, barim la unii.

Ferice de aceia

…care pot fi îngrijorați din plin de fațete ale existenței lor, iar în paralel nu le pleznește vreo venă la gît...

Afirmații Seneca

„Subiectul asupra căruia mă cercetezi este unul dintre acelea ce merită să fie ştiute numai de dragul de a fi ştiute. Cum însă e important să le ştim, eşti grăbit şi nu voieşti să aştepţi cărţile pe care chiar acum le pregătesc şi care privesc filozofia morală în ansamblu. Îţi voi face deîndată pe plac; mai întîi însă vreau să-ţi scriu în ce fel se cuvine să fie stinsă această lăcomie de a şti, ca să nu-şi fie sieşi o piedică – căci văd că arzi din pricina ei.
Nu se cuvine să culegi de ici şi de colo şi nici să te arunci cu lăcomie asupra întregii cunoaşteri: prin intermediul părţilor independente, vei ajunge la cunoaşterea întregului. Se cuvine să ne potrivim povara după cît ne ţin forţele: nu trebuie să ridicăm o greutate mai presus de puterea noastră. Ia în stăpînire nu atîta cît voieşti, ci atîta cît poţi cuprinde. Păstrează-ţi, tu singur, spiritul cinstit: puterea de cuprindere şi voinţa se vor cumpăni. Spiritul, cu cît primeşte mai mult, cu atît devine mai cuprinzător. Ramîi cu bine."

Dincolo de faptul că, peste secole mai ales, lumea evoluează calitativ, respectiv ca gusturi în general. Sentimentu-mi, fie și privind lucrurile din norocitul secol 21, este că totul poate fi împărțit în ceva precum în religie. Cu numerotare a anilor înainte și după apariția vreunui Iisus ori Mahomed. Mai exact, reperul în psihologie / filosofie morală îmi pare a fi Sigmund Freud, disciplina acestuia în general - e vorba de psihanaliză.

Spun astea nu de moft, ci pentru că abia din acel punct am putut mirosi că nu e de ajuns a spune ceva, cîtă vreme Inconștientul e oricînd gata a ne juca renghiuri.

Totodată, și raportat la Seneca, Marc Aureliu și probabil alții, cred că e și o chestie de onestitate a nu te grăbi să afirmi că deții cutare calitate umană.

Înțeleg totodată că publicul - din orice veac - are nevoie de așa texte - fie ele și amendabile...

„Cine și cum ar putea

…să predea educaţia sexuală în şcoli?"

Un punct de vedere. Al subsemnatului.

Părinții ce fac, acasă, de-i nevoie a preda școala - copiilor lor - despre sexualitate?

Apoi.

Care elev, în condițiile avute în primii șapte ani personali, se va lăsa modelat de educația sexuală a școlii? Eu cred că unii nu se vor lăsa (mai exact vor merge pe valurile creșterii de-acasă plus instinctului). Alții vor învăța diverse.

Mă întreb însă dacă ultimii n-ar fi fost interesați - conform structurii lor interioare - și fără școală vreo lucrare de specialitate din bibliotecă (ori gazetă), atunci cînd le-ar sosi vremea interesului...

Nu-s un adversar al predării sexualității în școli. Doar simțeam nevoia a privi subiectul din unghi diferit.

Noi fiind oameni

Iar dl Gabriel Liiceanu de asemenea.

Simt tot mai mult (treabă pomenită altminteri în lucrările serioase) că la originea gesturilor noastre se află nevoile inconștiente. Între ele, agresivitatea (în gol / preventivă, ori gonind iritări trecute), cît și dorința de considerație (care vizează a sosi mai puțină agresivitate de la ceilalți - care ne admiră, vzînd în noi posesori cheie a simțitului bine în viață).

Nevoia cu pricina de considerație e mare, dar - evitînd stadiul de dictator - o poți obține doar de la parte a oamenilor din jur.

În demersul urmînd cele două ținte pomenite inițial produci un text precum cel de aici.
Care nu poate avea succes (mie și partizanilor) dacă nu e părtinitor. Cum ultima acțiune nu-i suficientă, se uzează de înșelăciune mai mică ori mai mare, respectiv de reprezentare trunchiată a realității.

Mai exact, cînd sui la grad de mari ticăloși pe unii, nu dai minimă privire spre acțiunile tale ori ale taberei tale, la vreun 1990 de pildă.

> *„Sub acest acoperiș al imoralității generalizate a început acapararea puterii. Au apărut rapid ziare și posturi de televiziune specializate în linșarea publică a celor ce contraziceau intrarea într-o lume care se pregătea pentru un jaf la scara națiunii. Când s-a născut la 31 decembrie 1989, Grupul de Dialog Social a fost numit de ziarul* Azi *„bârlogul lupilor". Trebuia amuțit orice loc în care se rosteau adevăruri răspicate. Vârfurilor intelectuale ale țării li s-au confecționat biografii impure. Toți cei care ieșiseră cu sufletul întreg din experimentul comunist trebuiau mânjiți. Trebuia rapid construită o cocină generală. și băgați acolo toți cei care nu trăiseră în ea."*

Aș nota și generalizările trase de păr, cu glazura aferentă a figurilor de stil, cum că am fost orbiți și duși într-o peșteră, de către aceiași ticăloși. Ori că vreunii (atenție, unii) au afirmat că toți ne aflăm vinovați.

La astă desfășurare, se înțelege că trimiterile morale (noi fiind cei corecți...) nu pot lipsi.
Idem trimiterile la autori cît mai exotici (care tratează altminteri precum dl Liiceanu realitatea, cu povești docte, frumoase și subiective).

Se înțelege că un așa material nu poate purta decît un titlu pe măsură: "În privința imposturii".

Iar acolo, chit că unei asociații lăudate de dl. Liiceanu îi spune „... pentru dialog social", nu transpare minim interes de așa ceva, ori măcar filosofică încercare de a pricepe pe celălalt...

„Cei trei piloni ai înapoierii noastre"...

Ideea înapoierii noastre îmi aduce aminte de vorba cu nemulțumitul căruia i se ia darul...
După cum:

> *„Deriziunea ieftină, batjocorirea conducând la anularea valorilor și lașitatea morală..."*

Dacă dvs. vi se pare că., prin revista 22, de foarte multe ori se practică și altceva decît deriziune ieftină, să mă anunțați și pe mine. Un exemplu: „*Gabriel Oprea, zis și „interesul național*“...

Apoi.

Dl Cornea se poate prosterna oricît în fața ideii de Valori, dar subsemnatul vede în așa ceva o umflare a bunelor cuiva, iar în paralel o pitire a omenești defecte ale aceluia. Așa fard se execută din motive de interes, ale unei categorii umane, inși etc.

În ce privește lașitatea morală de care se vorbește, ea-i o strălucită vorbă goală, care ia ochii celor mai slabi de înger. Iar asta de la Adam. Acel criteriu, morala, este al naibii de lunecos, dacă te-apuci a judeca în baza lui. De pildă, la zisele citate te poți întreba oricînd cum șede dl autor cu așa ceva. Iar de-acolo, să te ții cutie a Pandorei răsturnată...

*

„Dar temelia lor s-a pus și se pune în școală și în universitate – prin impostură...”

Apropo de impostură. În opinia universitarilor de pe aici, să te numești 'pentru Dialog Social', și să practici (din plin) altceva, cum să numește?

După cum.

Să vii cu pretenții de înalturi intelectuale, dar să produci articole precum cel ieftin-inflamat de aici, oare cum se numește?

Ca părere a mea, și fără să bag mîna în foc a o putea respecta integral… Întîia calitate a unui ins școlit nu-i neapărat vraful de cărți din casă, cît putința de a nu exploda din orice (semn că primitivismul îi e la putere), eventual putința de a se pune în locul celuilalt.

Mă întrebați dacă m-am pus vreodată în locul celor de la 22? Nu mi-ar fi tare greu, dar tot nu le va plăcea să asculte de niște subiective concluzii...

A fi inferior altora

Și anume ierarhic. Uman. Social. și ce-o vrea inconstientul sa alature listei.

Neplăcut sentiment!

Este drept ca, daca stai a scrie despre dinsul (pe aici de pilda), nu apuci a-l suporta, și implicit a te căli măcar nițel, față de dumnealui...

„Oamenii nu au dreptul la apă”

Nimeresc iar cu ochii pe vorba asta,

Avem nevoie ca de ... apă să ne revoltăm de spusele ori faptele unui seamăn.

Pot paria, totodată, că un număr infim dintre noi a citit întreg materialul aceluia - care oricum provind (prin definiție) dintr-o sursă nu chiar amică.

Interesant pe aici că faci figură tare urîtă, dacă oprești obștea a vitupera împotriva unei asemenea declarații (pot bănui cu cîtă grijă i-a ales ilustratorul o poză nefavorabilă...).

Pe de altă parte, furia fiind un așa-numit sentiment-ecran, e de văzut de ce anume de descărcăm prin vînători de vrăjitoare precum cea de aici.
Pot bănui tot oroarea de realitatea unde furăm parașutați la naștere...

PS
Nu m-aș lua în exces la șuturi pentru așa concluzii. La o adică, e plină lumea de inși simpli care n-au treabă decît a zămisli știri alarmiste și catastrofice. Or, barim subsemnatul pune la baza vorbelor sale oleacă de grijă pentru adevăr...
În același timp, îmi fuge mintea la Emil Cioran. Scria el ce scria prăpăstii, după care se ducea la plimbare. Ori curta damele (dumnealui aflîndu-se octogenar).

Chestie destul de complicată

… – a respecta adevărul.
Pe seama lui, societatea omenească execută niște slalomuri nu tocmai simple. Noi fiind în fond niște animale care au îmbrățișat acest concept doar pentru a lăsa oarece armistițiu, peste dorul nostru de-a lua gîtul altora...
Armistițiul cu pricina e unul destul de fragil, între altele fiind nevoit a permite membrilor să se joace cînd au chef cu discursuri gen unu plus unu fac trei. Iar în paralel să reproșeze dezinvolt altora că nu e corectă așa numărătoare...

Zic asta cu gîndul nu doar la un tip bronzîndu-se ieri pe mal de lac. și care explica, dezinvolt, că n-ar fi avut nimeni nimic cu N. Ceaușescu, dacă nu se apuca a dori monedă convertibilă și bombă atomică, îngreunînd astfel viața supușilor...

La doi pași, un adolescent mai răsărit informa sonor că 'Merkel' e fiică a lui Hitler, ultimul supraviețuind pînă prin 1990: „N-ai văzut ce mult îi seamănă?”...

Ci și la un sketch despre starea nației, pe care un umorist îl produce la un spălat (așa spune dînsul, barim) post de televiziune. Oricît chef de adevăr ai avea, dacă ajungi între semeni e fatal a servi acelora de doresc dumnealor să audă. De pildă, să spui că nu înțelegi și pace ce-i vine vreunuia a se duce cu jeepul pe plajă.

E interesant că, prin mecanisme psihice aparte, așa mirare acută (adică tot atîta neputință de a lua realitatea cum este) e semn social al normalității, care declară proprietarul jeepului drept sărit de pe linie. Chit că el, la o adică, a urmat o dorință prezentă cam la toși... și la care am purcede destui, de-am poseda 20 ani, cît și respectiva mașină bengoasă.

Avem a supraviețui

Prin urmare, dorința de adevăr trece (de la Adam încoace?) în plan secund.

Cum că-i stoc limitat. Ori că acele mărfuri sînt cele mai solicitate. În paralel, îl amesteci și pe Dumnezeu („O, Doamne! 5 Piese Pentru Acest preț?”).

Sîntem oameni.

Ca toți băieții vivaci

…din poiana lui Iocan, am și eu opinii politice. Obiective sau ba.

Nu știu de ce, dar îi consider pe dnii Iohannis și Cioloș în tandem. Cum fură dnii Băsescu și Boc. Comună li-i doar ideea de tandem, altfel diferențiindu-i multe, de la temperament la genul de conclucrare.

În ce privește actualul duo la fruntea statului, meditez că nici pe vremuri (1991-92) un Stolojan nu dădea semne a fi sub papuc Ion Iliescu. Dar fișa postului atribuit îi va fi fost și atunci clară premierului tehnocrat, care se afișa de asemenea om disciplinat, cît și onest (pe cît e asta posibil, la noi...),

Apropo de cazul cu viermi

… la un pacient al Spitalului de Arși.

Înțeleg de la mai pricepuți ca mine că așa vietăți apar nu din vreo lipsă de igienă în sine, cît pentru că acea bucată (mică, mare) de țesut se afla mort.

Cum am zis și-n alt post Fb, nu cred că angajații de-acolo erau perfecți. dar e privit mai nuanțat întîmplarea. Este drept că nuanța în chestiune presupune un calm ce pică prost umorilor noastre, cît și o relatare amplă asupra situației. Concluziile e posibil să nu ne placă. Mai exact (și dincolo de lamentări spre mega-mita diluanților), o putem duce mai bine prin spitale dacă ni se triplează contribuția de achitat, din venituri.

Totodată, putem afla - din acele istorisiri liniștite - cum e cu moartea prin spitale. Ce formă ia dînsa. Eventual mirosuri.

Pot bănui că n-o să ne placă, nouă - copiilor mari, și cam fiare.

Articol bun

*„Nevoia de „linii Maginot“ în procesul de reglementare **transnistreană**”*

Aș adăuga doar curiozitatea-mi, dacă un român va reuși vreodată să scrie un material fără parti-pris, la chestiune.

Probabil nu. Apartenența la o comunitate statală pesemne dă deoparte orice vorbă înaltă, în favoarea coeziunii acelui grup, dar și a straturilor noastre psihice mai adînci... Acelea care obligă la corp comun (și cu moralitate ori inteligență date mai la o parte) în fața inamicului.

Oare oamenii plecați

… cind intră de Dincolo în comunicare cu ăia rămași, ce chip, ori mintea de la care vîrstă o au?

Am umblat cocoșat de vinovăție

…în ultimele zile, pentru că mi-am permis pe-aici a mă declara mai deștept decît anticul Seneca.

Legat de textul produs aici, evit a face comparații cu Eminescu (care se afla prea complex pentru concurs *Care-i mai tare*), dar spun că eu m-aș feri de așa concluzii. Care împart oamenii în categorii clare, și cu etichete pe măsură.

Admit însă că Eminescu a creat la 1870-1883, între timp ale minții evoluînd, iar în paralel dînsul trebuind a servi ce pica bine cititorilor de gazete (ai epocii).

Care se aflau vestiți și pe atunci - pentru obiectivitate, bașca comportament rațional în general.

Am rămas

… un pic pe gînduri, de dimineață..

Siteul „La Punkt” îmi propune (via lista dumnealor de abonați) o lectură a cărții „Un altfel de jurnal”. Autor, Matei Călinescu.

I se dă, acestuia, lista meritelor literare.

Mă uit, recunosc a o face pe sărite, la textul oferit (dintr-un volum „Humanitas”) .

Pot fi acuzat că vreau eu a da cu acela de pămînt, însă relatarea memorialistului mi se pare de o măricică platitudine (raportată mai ales la ideea că jurnalul e altfel decît altele):

> *„7–25 februarie 2008 Multe s-au întâmplat în această perioadă, şi totuşi nimic. Pe 15 am văzut-o pe doctoriţa Chiorean, care, optimistă, a vrut să mă includă într-un clinical trial, care combină gemcetabina cu o pastilă, methylgene, intrată în faza a doua a cercetării experimentale. Toate condiţiile şi baremurile*

participării păreau asigurate, când, deodată, după ce semnasem toate hârtiile de acceptare, rezultatul unui CT-scan pectoral a răsturnat totul. S-a descoperit că am o tumoare şi la plămânul drept. Ieri, 25 februarie, în continuarea căutării unui diagnostic exact (care este tumoarea primitivă şi care e cea derivată? dacă nu cumva cele două sunt independente?), am făcut la Spitalul Universitar din Indianapolis o bronhoscopie. Doctorul a luat o biopsie, dar rezultatele le voi şti abia spre sfârşitul săptămânii. Aşa că, iată, după o lună de la diagnosticul iniţial, n-am întreprins nimic ca tratament. Tot ieri am terminat punerea la punct a manuscrisului, Matthew's Enigma, pentru Indiana University Press. Înainte de a porni spre Indianapolis ne-am oprit la editură şi i-am înmânat documentele lui Janet R. Mi s-a ridicat o piatră de pe inimă. M (pe 1 martie se împlinesc 5 ani de la moartea lui subită) va supravieţui, oricât de palid, şi în limba în care a crescut şi pe care a vorbit-o. ”
Etc.

Într-adevăr, subiectul e dramatic, dar...

Infinit mai tensionat, mai aproape de adevăr (de care altminteri Matei C. mărturisește a fi fost dintotdeauna interesat, în relatările sale) îmii pare a fi fost Ion Rațiu, cînd tratează apariția bolii care i-a fost fatală.

Încerc totodată a pricepe de ce lucrurile se petrec astfel...

Fără îndoială așa vorbă, de 'altfel' prezintă atracție pentru cititor. Care însă, în același timp, este unul destul de conformist. și căruia îi poate nefamiliară (ca să nu spun șocantă) un gen ceva mai realist de tratare a problemei extincției.

În paralel, interes pentru așa rînduri decurg - via același conformism - din cartea de vizită a autorului. Care a fost profesor peste Ocean, iar în paralel priceput în teoria literaturii.

Pe acest fond, au mare trecere - la cititor - anumite formule. Între ele vorba lungă:

”De ce Un altfel de jurnal ? Intenţia titlului a fost să deosebească acest jurnal conceput de la început ca postum – în sensuri pe care le voi explica îndată – de Un fel de jurnal (1973–1981), apărut în 2005, în care ideea de postumitate nu juca nici un rol. E perfect legitimă întrebarea: nu e orice jurnal prin definiţie postum? Răspunsul e da şi nu. Da, istoric vorbind, pentru că, fiind o scriere din principiu adresată doar sieşi, total sinceră şi înregistrând secrete intime şi neintime, precum şi gânduri ascunse, potenţial ilicite, publicarea antumă ar contrazice însăşi logica internă a jurnalului...

E interesant că, fie și cunoscînd din plin amenințarea bolii fatale, a morții în general, diaristul (într-un interviu) nu renunță la formulele sociale, la acele prelungiri ale expunerii ce probabil au mare trecere în mediile academice - și care constituie probabil un liant, acolo.
În paralel, catch-urile de succes sînt produse ca-n vremurile bune. De pildă: „Ieșirea din timp”.

Deduc de-aici că, fie și cu moartea prin preajmă lumea educată se produce la fel, sau măcar o face cînd vede urechile altora (poate captate în prealabil) întoarse spre dînșii.

Rămîn

..pe filele furnizate de siteul LaPunkt.

Fără îndoială se poate pune problema cum șed eu cu agresivitatea, cu dorul de reflectoare și altele - dar (fie și doar din punctul meu de vedere) mi se par decomentat niște zise pe acolo.

O doamnă se întreabă „Mai are cineva astăzi răbdare să citească ceva despre… răbdare?”

Și apoi se întinde la vorbă.

Deja, la acest stadiu, realizezi că-i vorba de un stil de răbdare diferit chiar și cel din dicționare. Asta, pentru că pe deoparte autoarea vede răbdarea ca decurgînd din acceptarea textului său. Care, mie unuia, mi se pare destul de adormitor, între altele fiind lipsit de vreo idee interesantă asupra însușirii cu pricina.

> *„Răbdarea a fost considerată – şi încă mai este – ca fiind o virtute. „Răbdarea este cea mai mare virtute", spune Catho the Elder (sic. n. MO), iar Goethe afirmă: „Ai făcut mult dacă te-ai obişnuit cu răbdarea".*
> *A fi răbdător, dar cu ce? Până când? În ce împrejurări? Oare nerăbdarea nu este uneori şi ea o calitate? Şi, dacă răbdarea e legată de timp, oare noţiunea de răbdare s-a schimbat de-a lungul vremii? Beethoven se enerva pe o întârziere de câteva minute a bucătăresei. Se spune că, atunci când se întâmpla, era în starea să arunce farfuriile de pe masă. Ba chiar odată a şi concediat-o pentru o asemenea întârziere, dar a doua zi a reangajat-o, nu s-a descurcat fără ea. În schimb, acelaşi nerăbdător și impulsiv Beethoven îşi lua tacticos, în fiecare dimineaţă, punga cu boabe de cafea şi-şi număra – cu meticulozitate- exact 60 de boabe – nu mai mult, nu mai puţin – pentru prepararea cafelei. și tot el, ca toţi artiştii în timpul actului de creaţie, avea răbdarea cizelării fiecărei măsuri din muzica pe care o scria."*

Apropo de lipsa de originalitate - după gustul meu, barim - eu o sesizez inclusiv în trimiterile la mari autori.

Pentru că veni vorba, și privind totuși din secolul 21, mi se pare destul de ciudate unele dintre afirmațiile marilor de altădată. Pe doi dintre ei, Cato CEL BĂTRÎN și Goethe i-am lecturat mai sus. Urmează:

> *La Fontaine afirmă: „Răbdarea şi timpul fac mai mult decât tăria sau pasiunea".*
> *Marc Aureliu: "Oamenii sunt aici pe pământ spre binele semenilor lor. Deci, ori învaţă-i, ori răbda-i!"*
> *Kafka: „Sunt două păcate esenţiale din care toate celelalte păcate se nasc: nerăbdarea şi lenea".*

Dincolo de impusul, cam bătînd din palme, al unei trăsături de personalitate ce-i greu dobîndibililă, dacă nu te-ai născut cu ea, observ aici o vînturare (comodă cît și... grăbită) de slogane sociale.

Le văd, legat de context, de două feluri.

Unul presupune vorba lungă, pe care o pomeneam recent drept liant al mediului academic. Probabil un legănat sonor al copilului de altădată, prelungit (pe cît e posibil) în locuri sociale. Apoi, pornind de la zisele unui Marc Aureliu pe care-l simpatizam mult în tinerețe, cred că așternerea de vorbe (mult) altruiste țin de un oarece troc. Eu emit spre ceilalți vorbe sociale, iar astfel am șanse de-a sui mai lesne spre locurile cu miere ale ierahiei (M. Aureliu sosise prin naștere acolo, dar îi prinde bine să nu existe tulburări dedesubtu-i, iar vorbele rostite de el favorizau liniștea socială).

După cum. Și cu toată lipsa de modestie (admit!) zise.

Mie multe dintre producțiile înaintașilor mi se par depășite. Aș trece aici și capodoperele muzicale. Ultima vorbă poate părea inconoclastă, dacă nu aș arunca ochi spre fișa postului, a capodoperei, beethoviene sau ba: a constitui un liant între vîrstele umanității.

Sînt convins B. va fi fost nemaipomenit de mintos. Atîta doar că producțiile-i nu au cum a interesa vreunul născut după 50 ori 200 ani, decît dacă-i sufli mult în ureche (iar el are interes - fie și de tipul supraviețuirii sociale - să creadă) că Simfonia X e mai utilă sufletului său decît piesele care circulă în contemporaneitatea aceluia.

Am mai avut clinciuri cu diverși

…pentru opiniile-mi negative despre scrise Seneca, dar mă văd nevoit a pica în recidivă.

> *”Eu, unul, pe vremea cînd îl ascultam pe Attalus vorbind aspru împotriva viciilor, a erorilor, a relelor vieţii, am simţit adeseori compasiune pentru omenire și l-am socotit un spirit nobil, mai presus de orice măreţie pămînteană. El însuşi spunea că este un rege, dar mie mi se părea mai mult de atît, pentru că îi putea dojeni pe regi. Cînd începea apoi să-mi laude sărăcia și să-mi demonstreze că tot ce depăşeşte necesarul este o povară fără rost şi care apasă greu pe cel ce o poartă, voiam adeseori să ies din şcoală sărac.”*

Mie mi se pare aiurea (vorba asta cumulează mai multe) a fi aspru cu posesorii de vicii, erori, rele viață. Se înțelege că era vorba de ale altora, nu de ale lui!

Am zis c-o fi vreo ironie care-mi scapă, relatera acelei poriniri pătimașe pe vicii și co., dar mă trezesc în fraza următoare că Attalus cu pricina e socotit nu doar spirit nobil, dar mai presus decît orice măreție pământească! În paralel, acela se considera de-a dreptul rege, mai exact un ne-monarh simplu care-i poate dojeni de regi.

Finalmente, pricep de unde vine simpatia aceluia pentru Attalus, ultimul avînd grijă a-i trage laude (cam discutabile...) respectivului, mai exact a-i face din defectul neputinței acumulării de bunuri o calitate...

II

E interesantă, în context, atitudinea celor care pică lați la așa scrise. și a căror superficialitate îmi pare evidentă (dar poate scuzabilă, din motivele enumerate mai jos).

Cred că există aici mai multe motive de interes pentru rînduri precum ale unui Seneca. și de-o amploare proporțională cu capacitatea de discernămînt intelectual a fiecăruia.

1.
Inși ce respectă autoritatea, dinspre care simt îndemnul (posibil ca părinți și profesori să nu le fi fost tare diferiți de firea lui Seneca...) de-a lua în foarte serios așa discursuri. Și a semnaliza în vreun fel autorului lor aprobare, respect pentru ideile, imperativele sale.
În paralel, de cînd lumea asemenea atitudine a fost dublată - prin educație - de a lua atitudine (magistrul fiind astfel de două ori avantajat) împotriva celor care gîndesc altfel.

În ultima acțiune, vehemența anti-cîrcotași e potențată de teamă de a nu le fi reperată lor neputința de a se detașa de dominația unui Magistru, cărui rebelul îi identifică hibe.

2.
...care deduc a fi treabă de bătut din palme, pentru a rezolva hibe personale ce le barează drumul spre mai bine

La comentarii, pe undeva

„Mircea Ordean: Puteți dumneavoastră fi supărați pe dl Boia, dar mie mi-i autor preferat...”

Mircea Voicu, București: ”Ordene vrei autonomie? Zi clar, ce te învârţi în jurul cozii, <intelectualule>".

Mircea Ordean: `Autonomie, zici? Dincolo de frumoasa manevră, ca eu să mă înroșesc teribil de așa acuză. Voicule, eu nu voi autonomie, ci alipire totală la Ungaria. Iar pentru a-ți mai sălta un pic pulsul - și pe ton radio Erevan agrăind eu - nu doresc alipirea/anexarea doar a Transilvaniei, Banatului, Crișanei etc. la Budapesta, ci și a întregului stat român. Iar în viitor, de s-o putea, a Basarabiei.

Deci.

Cum șezi cu pulsul?

În paralel, mă întreb de ce deranjează grozav zise precum ale mele, cu anexarea etc. Păi, cred, din cauză că solidaritatea în jurul de stat unitar șcl e al naibii de fragilă. Altfel nu s-ar speria aceia de o biată voce...

Între noi fie vorba, zisele sus de tot le-am produs doar ca să fac în în sîc fratelui Voicu.”

Lipsă de modestie

Uneori turui imens pe aici, dar rogu-vă a trece măcar nițel cu vederea, așa exces...

În lipsa de rost care să-mi însoțească existența, o himeră îmi luminează un pic traiul... Și anume speranța că, adunate așa voroviri în vreun tom, ele vor interesa cîndva urmașii, drept oarece frescă românească a debutului de mileniu III.

Ziceți c-ăsta e semn de nevroză, a-ți drege prezentul prin așa vise urieșe? Bineînțeles că aveți dreptate! Altceva mai bun n-am găsit pentru a-mi pune ordine în existență...

Felie de viață

Un cetățean. Simpatizează, fie și peste secole, cu filosoful antic Seneca.

Acel sentiment nu i se bazează pe o lectură susținută a rîndurilor respectivului, ci decurge din egalitatea ce se naște simpatizînd un reper social.

Pe lista Fb cu pricina, intervine o persoană, cu păreri nefavorabile spre ideile Seneca. Celălalt contemporan, sprijinitor al latinului, e iritat. Pentru că cineva îi deranjează comoda relație, furnizoare de bunăstare. Asta, pentru că adîncul acelui fan Seneca ia de bune cele vînturate de noul venit pe scenă... În paralel, există un deranj, că insul cel critic poate explora, plus încropi o concluzie, în vreme ce simpatizantul nu.

Disconfortul utimului se află nu tocmai plăcut. Și se cere imperios eliberat, mai exact prin agresivitate față de cel care a tulburat lucrurile. Nu merge însă a pomeni care-s durerile reale. Însă celălalt trebuie lovit neapărat... În așa demers, se evită pe de o parte subiectul, adică vorbele ce-au au atins Statuia - și la care omul nostru nu posedă contraargumente. Are însă înțepături către viscerele adversarului, mai exact unele ce și-au demonstrat eficacitatea în trecut - în curtea școlii și pe ulița copilăriei pe pildă.

„Maestre ordean, textul dvs e mai lung decat al lui Seneca, insa nu la fel de interesant.... asteptam cu interes viitoarele incercari , poate reusiti se produceti un text cu valoare.... sapientiala”

Am mai învățat ceva (inclusiv utilizarea pluralului: „*noi* așteptăm cu interes...”)
În paralel, privind spre producțiile unor supărați pe edilul unui oraș prahovean, remarcam haina de vorbe mari pe care ne-o primesc afectele negative, pentru a putea răzbi pe scena descărcării publice. O așa vestimentație este grija/revolta pentru faptul că se taie arbori din Parcul Național Bucegi, terenul rezultat fiind dat unor venetici faimoși (între ei o 'fufă', căreia îi este pus și mare banner elogios, sub Crucea Caraiman).

A ne irita

…de caracterul prost al vreunora (considerîndu-i inferiori pe diverse paliere) nu-i semn că noi stăm desăvîrșit la capitolul acela....

„Rețeaua socială dezumanizează

… și atomizează societatea”

Părerea mea.
Nu cred că Fb dezumanizează. Dimpotrivă. Scoate ce e dincolo de educație.

„Atomizează societatea...”
Facebook încurajînd (cu limite, admit) naturalul din noi, pot pune sub semnul întrebării dacă opusul atomizării e de fapt în interesul individului.

De curiozitate. și dacă societate e atomizată [...] unde e problema? Nu iau în de rîdere afirmația citată, doar vreau să vă cunosc opinia, la chestiune

Te numești Forbes

Și ai venit în România nu neapărat din motive caritabile.
Articolele în *print* ale publicației posedă, indiscutabil, o anumită ținută - pendinte de segmentul high al cititorilor vizați. Cînd e vorba de unele manifestări, precum „Cine sunt adevărații eroi ai României”, se cade la tabloidism greu. Aș spune chiar la pătrat, căci barim vreun „Click” nu se dorește membru al Academiei.
Vedeți deja formularea „adevărații...”, căreia i se adaugă ideea de *eroi*...
Pe același tipic decurg lucrurile și mai departe.

„Forbes România a organizat a treia ediție a evenimentului inspirațional Forbes Heroes, care i-a adus în fața publicului pe adevărații eroi – cei care își dedică timpul, energia și resursele pentru construirea unei Românii mai bune. Ei sunt eroii adevărați, nu cei televizați.”

Mă amuză tot mai tare de la o vreme (dați-mi voie a fi descoperit tîrziu treaba asta...) amestecul de primitiv din noi cu ingrediente de educație înaltă. Cum e aici ideea de „inspirațional”.

Înțeleg perfect că-i bine a nu prima armăsarul nărăvaș din noi de jăraticul existențial, dar tot mă întreb ce poate să inspire vreun om care-i prezentat în mare parte subiectiv.

Însăși prezentarea cu pricina poartă numele de poveste....
„Citiți mai jos poveștile celor 14 eroi prezenți la Forbes Heroes 2016...”/

Revenind la ideea de tabloidism (unul hard, ca esență), se lucrează în registrul mama Omida: „Ei sunt eroii adevărați, nu cei televizați” (și încă adepții vrăjitoarei nu stropșeau în paralel la concurența televizată...).

După cum:

„ își dedică timpul, energia și resursele pentru construirea unei Românii mai bune...”

Fără îndoială că subsemnatul, folosind o expresie din citat, nu va construi niciun fel de Românie, nici măcar una mai rea... Dar tot spun c-așa vorbe-s pentru copiii cuminți de prin corporații, care și cred în așa cai verzi pre pereți, și aleargă după dînșii. Asta, admit, pentru că altfel nu poți sui socio-profesional - pe acel drum fiind nevoie de stat ascultător, la poveștile ce prind bine Societății. Iar nouă, de ce să nu recunosc, ne constituie un drog ce face uitate angoasele inerente chiar și vîrstelor tinere.

N-am privit poveștile respectivilor.

Dar vă mărturisesc a nu avea încredere în doctorul Dănăilă. I-am citit interviul, am văzut și cum îi fu umflată statura, iar totodată ochii dînsului îmi comunică destule (fără ca subsemnatul să fie psihiatru).

Restul elogiaților Forbes Heroes mi se pare oameni stimabili (dar nu eroi).

Forbes Heroes

Leon Dănăilă, Florin Piersic Jr., Cristi Puiu și Andreea Răducan - Cine sunt adevărații eroi ai României

Forbes România a organizat a treia ediție a evenimentului inspirațional Forbes Heroes, care i-a adus în fața publicului pe adevărații eroi – cei care își dedică timpul, energia și resursele pentru construirea unei Românii mai bune. Ei sunt eroii adevărați, nu cei televizați.

Citiți mai jos poveștile celor 14 eroi prezenți la Forbes Heroes 2016. Leon Dănăilă – neurochirurg Florin Piersic Jr. – actor și regizor Andreea...

Mi-e un pic amuzantă

.. vorba asta...: „ *dilemele unui artist*”

Dilemă, dacă-mi aduc eu bine aminte definiția, e o împărțire-blocaj a minții, între două alternative opuse ca spirit.

N-am idee cum s-a născut postulatul că dilema e o treabă minunată la casa intelectualului, a mintosului în general. Se poate cerceta, ce și cum... Cert este că vorba posedă mare trecere, inclusiv pe coperta unei reviste de succes.

În context, admit că natura-i suficient de complexă pentru a crea așa încrîncenări... Dar ele-s de lăsat cum sînt (eventual admițînd „Tîmpită situație...” - dacă asta e permis, bineînțeles, în acel mediu), și plecat mai departe.

PS1

N-am citit cu atenție zisele dlui Piersicj jr., dar un *search* mi-a arătat că vorba dilem... nu apare în afirmațiile sale. Deduc de-aici că termenul e-atît de sfînt, încît stă bine doar pe soclul unui titlu, nu și în limbajul (intelectual!) curent.

PS2

„Pentru a fi neurochirurg trebuie să ai ochi de vultur, inimă de leu și forță fizică, indiferent de vârstă”

Înțeleg de-aici că de modestie nu-i nevoie... O să spuneți că-s invidios pe gloria doctorului Dănăilă, dar n-am cum să nu văd că-și trage singur perii. Groase.

Materialele de acest gen (dintr-un stil apărut probabil imediat după Gutenberg) permit o identificare a cititorului cu personajul mediatizat, acesta din urmă nefiind cel real, ci trecut printr-o lupă subiectiv-favorabilă.

„Ataci părerea unui prost

… te trezeşti cu prostul în discuţie“.

În momentul duci întreaga personalitate a cuiva în concluzia de prost (trec aici peste ambiguitatea termenului din urmă...), ai foarte mari șanse ca și altcineva să procedeze similar, în ce te privește.

După cum, și chit că zisă de Marele Iorga. Acea vorbă nu garantează deșteptăciunea nimănui. În cel mai rău caz îl poți numi pe-acela drept neștiutor. Și chit că-i posibil ca acela să te întreacă în vreun alt domeniu. Iar finalmente să ne aștepte pe toți aceeași doi metri pătrați. Bașca uitarea eternă.

PS

Nu-l normal ca prostul să dorească a contraargumenta?

Am sentimentul

…că dl Erdogan (președinte al Turciei) va sfîrși prost.

Se citește ușor în zisa-mi de mai sus că liderul turc nu mi-e simpatic, respectiv că-s nemulțumit a nu fi fost măturat de la putere - în recentele evenimente din preajma Bosforului...

Dar.

Dl Erdogan vine acum - între altele - cu idei de pedeapsă cu moartea. Și construiește astfel un edificiu care va fi la fel de neiertător cu dînsul (în paralel, dușmanii avînd inerenta memorie lungă).

Nimeni nu se află etern la putere. Presupunînd că pomenitul mai sus va fi declarat Părinte al nației etc, tot va sosi un moment - să-i spun - tip Pinochet, chilianul. Ori, mai rău (chit că turcii-s diferiți de noi, ba nici epocile nu-s aceleași), tip Ceaușescu.

O să-mi vorbiți de dictatorul spaniol Franco, ce sfîrși în patul lui.

Traiectoria lor îmi pare însă total diferită, spaniolul scăzînd în timp apăsarea sîngeroasă, în vreme ce la Erdogan lucrurile se vădesc pe dos.

În fine.

Mi-e o părere și atît.

Fleacuri

”Filosofia, dupa originea numelui atribuit lui Pitagora, este iubirea de intelepciune...”

Parc-ar fi loc aici de niște observații. Pitagora introduce aici ideea de iubire, care-i destul de subiectivă însă ... Eu i-aș spune 'interesul'..

Anticii aveau însă - precum gazetele de azi - în față inevitabilul primitivism al omului, care se află dornic de asemenea formulări (nu spun că unul ca mine e lipsit de această nevoie, dar nițel-nițel are idee ce i se întîmplă..)

Interesant (și deprimant)

…acest reflex al nostru, care ne face să identificăm la semenii prezentului aceleași atitudini cu ale rudelor mai mari, din copilăria personală...

„Pentru copii noștri

…si pentru generatia mai tinara mi-as dori sa nu fie prezentati acesti oameni în prim-plan; aceasta "corectitudine politica" isi are extremele ei. ”

Eu unul nu văd care ar fi problema, că acei oameni sînt 'prezentați în prim plan'... Pot bănui doar că respectiva înfățișare ar îndemna destui tineri să iasă de sub interdicțiile părinților lor, respectiv ale părții conservatoare din societate.

Instanțele din urmă, înțeleg, nu ar izbuti să-și impună optica (și implicit să transforme copiii lor în viitori paznici ai acelui vechi curent) decît ferind noua generații de vederea curentă a manifestărilor homosexuale.

EXCLUSIV Procesul care ar putea schimba România: doi bărbați cer să le fie recunoscută căsătoria

Un cuplu format dintr-un român și un american a cerut CCR recunoașterea căsătoriei...

ADEVARUL.RO | DE SINZIANA IONESCU

.

PS

Nu știu cît mi-i procentul de homosexualitate (altminteri, trei fii am dat Țării). Cert este că am oroare de a-mi fi impus punctul de vedere. Previzibil, asemenea anasîne vin de la oameni pe care - în infantilismu-mi personal - îi văd ca răi, cît și - pardon! - proști. Nu este un obicei sănătos din parte-mi, recunosc.

PS2

Dacă simt bine, conservatorii se feresc exact de modul în care au ajuns ei majoritari. Adică manifestarea (admisă la un moment dat de autorități) în văzul lumii, care i-a luat drept normali/permiși (abandonind idolii, zeii etc.) .

Apropo de

…pornirea destulor bărbați împotriva homosexualității.

Stau și mă gîndesc dacă hulitul fenomen nu le trezește o teamă inconștientă de viol. Și nu din partea unei femei... Altminteri nu văd de unde teribil deranj curent...

Presupunînd că citatul e adevarat

„Cel mai mare păcat al oamenilor e frica, spaima de-a privi în față și a recunoaște adevărul. El e crud, acest adevăr, dar numai el folosește.”

La vremea aceea, lumea (mai mult ori mai putin dresata de Stapinire) o fi simtit nevoia de așa vorbe. Dar, la la 2016 și mie barim, pretentiile de acolo mi se par nerealiste.

Cred ca frica trece - cind nu este refulata din prima - doar dindu-ti voie sa-ti fie frica.

La o adica, indemnul lui Eminescu îmi pare ține de categoria "Pentru alții"...

Pe aici imi permit un exercitiu de imaginatie. Ce facea Poetul national cind il cuprindea frica (caci era om, nu?)... Ținea cont de zisele-i de la gazetă?

O vorbă necuviincioasă

Mă simt bine, de un sfert de ceas.
Peste un timp îmi va trece, întorcîndu-se viața normală. Cea cu de toate.

Nimic nu e mai frumos

… / reconfortant / furnizor de siguranță existențială pe lumea aceasta, decît să crezi că adevărul e de partea ta. De pildă cînd spui că homosexualitatea e o boală (și care duce la degenerarea speciei.).

Am comentat pe acolo:

> *Nu văd ce responsabilitate am eu (altminteri am trei fiii, la căsătoria unuia merg chiar mîine) pentru perpetuarea speciei.Aia nu e treaba mea, între altele pentru că vreo bunăvoință a mea ar depinde de miliarde de-altele, pentru a da un rezultat măreț.*
> *Legat de faptul că homosexualitatea o fi o boală, pînă una alta aia văd doar unii. Care nu-și pun problema că nu e treaba lor ce fac alții, întrucît nici aceia (barim deocamdată) nu vin să le spună ce e de făcut.*

După cum, și pomenit des în posturi de-ale mele. Ne mascăm neputințele ori agresivitatea prin vorbe mari. Cele dosite sînt neputința de-a ieși din țarcul impunerilor sociale, respectiv agresivitatea pe aceia care o fac. Vorbele mari sînt perpetuarea speciei, plus boală (a altora).

Ideea că individul e responsabil

… pentru perpetuarea speciei (fluturată în cazul vreunui tip / tipă ce vrea să compătimească alături de-un același sex). Tărășenia sună superb, dar pînă la urmă asta se întîmplă pentru că ni s-a băgat în cap a fi așa ceva (pe calea ideii unui 'lucru sfînt').

În practică, lucrurile stau altfel. Mai exact, cînd Societatea aruncă vorbe ca astea, nu toată lumea cade lată, ci doar copiii cuminți (în altă definiție, aceia care au un ce profit din ascultare socială). Alții spun că-i doare în fund (nici o conotație sexuală!) de ce vrea dumneaei Societatea.

În așa situație, Pomenita se pune a cere mai mult de la categoria numită de parioți (de la paria) „i-a văzut mai proști”.

Alții, în zona gri, numesc fenomenul *a da tot în calul care trage*.

”Ne abandonam copiii în fata televizorului

..si a tabletei crezand ca așa "castigam" un pic de timp pentru noi; fie pentru activitati casnice, fie pentru a ne odihni nitel...”

Dincolo de sunatul nemaipomenit, la ureche. Există două feluri de-a nu fi de acord cu Fenomenul Tableta... A spune că asta e părerea ta și gata. Respectiv a da sfaturi altora, ce să facă.

Pînă și ultima chestie ar fi ok, dac-ar fi convingere reală a respectivului. Atîta doar că-i acolo un slogan social preluat (de ce îl vîntură acea Doamnă, e vorba de Societate, se poate explora lesne).

În acea situație, este ceva care ține de întîmplări din familia copilăriei. Eu îi demonstrez adultului că ascult vorbele lui, ocazia fiind numai bună pentru a trînti un pumn în cap junelui care nu ascultă-de-părinți.

Încep să mă întreb (deja retoric) dacă datul de sfaturi sociale nu se produce de fapt pentru a zvîrli sub noi un drag seamăn!

Observ din start

… aici, un lucru. Drumețul nu dă sfaturi Salvamontului Bran, acesta din urmă însă da.

Este drept că drumeții se împart (grandoman spus din parte-mi) în cei pe stil Ordean, și cei

nu. Cei dintîi nu-și pun doar problema sfaturilor nesolicitate (uitînd altminteri că-i plină lumea de așa ceva), dar și iau în serios cuvintele.

Mai exact, finalmente uită careva de patima urii, după ce umblă pe munte?

Trec aici peste amabilitatea de a-l considera pe drumeț drept debordînd de ură cînd, de pildă., apucă a sui de la Moeciu spre Șaua Strunga. Cu ceilalți drumeți, normali (excludem categoria care nici nu bagă în seamă așa table), lucrurile stau altfel. Ei vin din familii, medii unde era ok dacă luai în serios cultura unor așa îndemnuri. Ba chiar te simțeai în siguranță, cînd ele dădeau din aripi prin jur.

Legat de care lucrurile se petreceau ca-n stagiul militar. Adică ulterior aburcai și tu în situația dulce de-a emite spre alții, mai mici.

Tot pe-acolo, inconștientul / naturalul omenesc este ceva mai la putere decît bănuie rațonalii. Și nu-i la frîie, chiar degeaba... Mai exact, e un mod (care evită a-i fi DEX în preajmă) prin care se transmit tipului uman de același gen siguranță și chiar tandrețe.

Ar mai fi de adăugat că tot aceia, dacă au vreodată interes a remarca înțelesul rațional a ceva (de pildă cînd copilul explică în dodii romantice de ce nu a cumpărat pîine), o fac prompt.
La cîrmă fiindu-le primitivul dar etern utilul enteres și iar enteres.

PS

La capitolul enteres este și a nu pune ghilimele la aste zise. Care-s luate de pe un monument bănățean de la 1936, care măcar spiritul le va fi peeluat și el de la alții...

Îmi mențin părerea

… apropo de mîndria *fiitului* (de la a fi) român. Dacă întrebi pe careva ce e aia, în 99% din cazuri interlocutorul se uită urît sau foarte urăt, 1% fiind prea beți pentru a realiza ce li s-a zis.

Mîndria asta are niște probleme măricele, adusă pe tipsia rațională. Nici țara nu e mai frumoasă ca altele, nici oamenii mai breji. Ci (acceptați amabila afirmație) asemeni celorlalți umblători prin lume. Care nu crede, dintre rrromâni, poate fi dus pe Valea Loarei și în *nșpe* alte locații de rămas cu gura căscată.

Bineînțeles că există aici riscul ca acela patriot să afirme sus și tare - ulterior - că tot Dîmbovița în aval de București e mai frumoasă!

**

Chestia asta cu mîndria are niște rădăcini nițeluș mai simple. și înfipte în solul lui *a fi eu mai breaz ca alții* (omenesc, nu?). Cînd omul are în picioare acele sandale Mercur de-a fi mîndru etc., el se simte superior tuturor. Mai exact altor neamuri.

Cum împarte superiorităților în cadrul etniei/națiunii se poate discuta, chit că-i previzibil primatul pumnului, al celui mai tare pe-acolo...

PS

„Proud to be Romanian! / Ne lansam în luna octombrie 2016. / Tot mai aproape de scopul propus. / FITI ALATURI DE NOI, în NUMAR CAT MAI MARE! / Puterea este în mainile noastre!

Premierul Cioloș mi-e simpatic

Dînsul ține ieri un discurs, cu planuri guvernamentale de durată.
Între altele, și adordînd ideea de anticorupție, cere locuitorilor (pardon, .românilor) să se schimbe...
Întru fire.

A zis așa ceva ca să nu adoarmă.
Vorba mi-i urîtă, dar există explicații și mai rele. Politicianism, respectiv crezut că barza aduce copii.

PS
Mi-a fugit mintea la un clip umoristic cu Hitler, care spune numeroșilor colaboratori: „Cine nu crede în Moș Crăciun să iasă afară”...
Mai rămîn patru parcă, în proximitate.

PS2
Privind la stimabilul prim-ministru, am realizat brusc un lucru.
Cînd vînturi gogoși și nu crezi în ele, e semn de sănătate mai multă decît la cei care așteaptă să le bată efectiv la ușă Moș Crăciun... .
Departe de mine a nu vedea utilă acea tendință anticorupție. Dar nu cred că în așa mod se îndreaptă lucrurile...

De foarte multe sîntem în stare

… pentru a nu recunoaște c-am fost prinși cu fofîrlica...

Spun pe undeva:
„A ne irita de caracterul prost al vreunora (considerîndu-i inferiori pe diverse paliere) nu-i semn că noi stăm desăvîrșit la capitolul acela....”

Careva, cu un ton care spune cîte ceva, mă interpelează: „Puteti da un exemplu mai concret?”
Îi dau. Din Nicolae Iorga (cel pomenit în filele precedente de aici).
Răspunsul sosește curînd: „Nu ai ceva original. Mereu arati spre altii.”

Subsemnatul: ”E interesant că îmi ceri inițial exemplu. Îl dau. Nu stai a pureca lucrurile la acel palier, solicitat altminteri de dumneata. Ci fugi la ideea cu originalitatea-mi. Pot paria că nu vei stărui pe subiect (mai ales după ce voi da eu ochi, pe fila-ți Fb de pildă, cum șezi la acel capitol. Aștept cu interes, prin urmare, spre ce vei deturna discuția! E o plăcere să discute omul cu dumneata!”

PS
„Mereu arati spre altii.”
Gusturi și gusturi. Alții acuză contrariul.

Mă nimeresc cu urechea

…la un recent album Phoenix. Pe undeva, servind la greu ceea ce dorește publicul să audă, se spune că (dacă va ceda scutul alcătuit de pădurile falnice...) „va pieri și țara toată”
La așa prăpăstioasă - în sine - vorbă, din principiu nu sosește o întrebare mică: „Și ce dacă va pieri țara?”
Eu cred, în nevinovăția mea, că nimic nu e mai util cauzei, decît a demonstra celor mai slabi de înger ce grozăvii sosesc pentru noi odată cu pieirea țării. Nu-I așa că-I tare corect, a solicita lămuriri, dacă te-ai nimerit sub soare cu sensibilitate mai redusă?

Chiar și așa, sosi-va la paștele cailor așa lămurire. Și uite-așa vă puteți trezi că vă dați singuri răspunsul. Poate nu e cap de... țară, că piere țara. Rămîne un sol, pe care ne putem trage căsuță, în fața căreia vom trage pipă, seara...
Ziceți că totul va fi pîrjolit, prin jur, și că nema supraviețuire în acea căsuță? Băgați mîna-n foc de-acel pîrjol? ... Dar de ce nu stați alături, a discuta despre cum ar arăta acea pieire a țării? Haideți, vă rog, ajutați-mă să am și eu piele de găină, ca a dumneavoastră... Eventual să uit și de interesul meu.

Țara te vrea prost.

PS
Phoenix, „Țepeș Vodă”. Ai lui Covaci alunecă tare în populisme. Via spusa lui Eminescu, cea cu smintiții și mișeii.
E interesantă aici ușurința cu care plasăm mișelia și sminteala doar la alții. Noi neavînd probabil oglindă...

Pe lumea asta

… întîi sîntem speriați (nu spun cît) de infinitatea din juru-ne, respectiv de pericolele la tot pasul - abia apoi sosind ideea de Dumnezeu-gestionar al toatelor.

> *„Domnule Ordean, dacă dumneata apuci a scrie a zice astea, înseamnă că nu ești speriat îndeajuns, de pomenitele...”*

La așa idei, mă tulbur brusc, amintindu-mi de prin lecturi că tipii purecînd așa subiecte nu sfîrșesc bine. În acest sens am în vedere doi tnși, unul din ei fie și doar personaj literar (dar al lui Dostoievski!). E vorba de Friedrich Nietzsche. și de Ivan Karamazov.

Acuma, nu-s total convins că-i de ajuns ca aceia, dar nici grozav n-ar fi. Vă imaginați ce-ar spune lumea pe stradă, în blocul meu în particular?

.Partea mai proastă este că așa porniri ale mele (generînd texte ce vor rămîne în istorie) afectează putința de a găsi un job. Unde, vorba (pe care mi-o amintesc acum brusc, după decenii) lui mama era: „Să fii supus...”.

Ți-ai găsit! Mai ales la ceas al diatribelor antireligioase... Nasol.

O să ajung ca Ivan Karamazov

Ori măcar precum Lefter Popescu, din „Două loturi”…

Pe undeva:

> *„Nietzsche nu se spune ca Dumnezeu a murit, așa ca hai sa petrecem pana nu mai putem, ci ne atrage atentia ca, daca Dumnezeu a murit, El trebuie sa fie inlocuit cu Altceva.*
> *Desi ateu, Nietzsche ne atrage atentia ca omul nu poate duce totusi o viata lipsita de credinta.*
> *Daca Dumnezeu ar fi mort, nu ar trebui sa aflam un inteles al vietilor noastre în absenta Lui?”*[1]

În opinia mea, de viitor scrîntit, poți nu-l înlocuiești pe Dumnezeu cu ceva, dacă vreo lumină ce amintea de El se stinge.

După cum. Să caut „un inteles al vietilor noastre în absenta Lui?” Ba bine că nu. Nu spun că nu ar fi ceva util (dar cu riscul de mare păr măciucă), dar prin definiție îmi pare a nu fi de găsit un rost.... De la cine? Și cîți bani ar face acel rost, în momentul cel urît, cînd e de lăsat totul baltă și dus acolo unde nu mai e aici?

PS

De un mic pericol tot sînt conștient.

Pornesc aici și de la zisa lui Cati, de cercul floarea de Coți. Eram la cabana Garofița Pietrei Craiului, în ziua din două în care nu urcam pe munte. Și, dîndu-mi cu părerea (maybe pretențios) asupra ideii de soție, Cati, la 62 atunci, a zis cu glas de înțelept ce nu vrea să deranjeze zvăpăiala tînărului...: *„Acum, la 33 ani ai tăi, e ușor să vezi lucrurile așa...”*

June-june (vorba lui Trahanache) dar am reținut ideea, cum că-i mai greu a face pe leul, cînd ne iau riduri, boli și cocoașe.

[1] Subsemnatul recunoaște a fi citit doar file minore din N.

Cam astfel și la aroganțe, precum în postul propriu-zis de aici.
N-am idee cum oi medita prin anii-mi ultimi...

PS 2
Ziceți dumneavoastră că nu-i contract a sfîrși penibil, cîtă vreme atașez poza de aici? Așa să fie. Săru mîna!

„Dumnezeu i-a respectat lui Nietzsche

…dreptul de a nu crede în El. Istoria, la rându-i, i-a lăsat lui Dumnezeu dreptul ultimului cuvânt: <Cu adevărat Nietzsche a murit>, răspunde un blogger creștin, într-un articol...”

M-aș fi mirat ca acel blogger creștin să **nu** afirme acel lucru....
Germanul o fi murit (bănui că a afirmat multe sucite, nu și că este etern...), dar tot e în avantaj cu Dumnezeul religios. El barim s-a născut, a viețuit. Ultimul trăiește (ba chiar domină) doar în mintea și fricile unora.
Eu unul nu spun că ceva, în vreun fel, n-o fi la frîiele a ce-i e prin jur. Dar nu cred și pace c-arată cum o afirmă religioșii!
Ultimii fiindu-mi foarte simpatici prin încrîncenarea cu care plaează adevărul doar în ograda lor. În paralel, se stropșesc de la un cult la altul cum că Dumnezeul lor e cel adevărat, nu celorlalți prelați...

Însurătoarea e o chestie

… care dă frisoane neplăcute nu doar unei părți a mirilor.
Dar și socrilor mari care trebuie să îmbrace costum, cravată...

PS
Nu m-aș jena excesiv de sucelile de subiect, de tensiune dintre postările mele. Revăd orele astea „Jurnalul fericirii” al lui Steinhardt - unde autorul procedează exact la fel...
Îi infantil, de-ai nostru...

„Jurnalul Fericirii” al lui Nicolae Steinhardt

…conține o nemaipomenită demonstrație de erudiție, dar are două hibe mici (întîmplător legate între ele).
Și anume pretenția autorului că Adevărul nu se află la cultele neortodoxe.
Cu atît mai puțin la atei.

Noi, ultimii, am putea ridica umili obiecția că nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu, barim sub 41 grade ale termometrului medical...

Altminteri, lectura opului pomenit rămîne un deliciu, în sensul bun. Așa ceva poate trăi în paralel cu vreun dezacord spre acel autor.

II

Ca părere a mea. Vorbele, cu cît sînt mai umflate, cu atît sînt mai vulnerabile vîrfului de ac.

La o adică, simt că așa înălțături fac-bani, cum s-ar zice, doar între cei care acceptă - conștient sau ba - un anume cod. Unul care admite existența hainelor împăratului din HC Andersen. Cel care, de fapt, nu avea...

> *`Definiţii ale artei, dovedind că arta nu-i, cum cred unii, demonică. „Scrisul e o formă a rugăciunii" (Kafka).*
> *„Scrisul ca şi dragostea e poezie" (Arghezi).*
> *„A picta vise şi a căuta absolutul. Obiectele sunt numai idei simplificate" (Gauguin).*
> *„Rostirea tainei prin taine" (Kandinsky).*
> *„Limbajul desenului reîmprospătează ideea paradisului şi culorile străvechiului tablou" (Hugo Ball).*

Altminteri, și nesesizat de Steinhardt poate (fiind prins prea tare cu volutele), mi se pare justificată zisa preluată de la Francis Bacon:

> *„Nu de aripi are nevoie spiritul omenesc, spune Bacon, ci de plumb. Cu prea mare uşurinţă se avîntă în cele mai înalte abstracţiuni pierzînd orice contact cu omenescul și realitatea.”*

Rîd și plîng

… de cum mă ia la șuturi așa-numitul Superego, după ce-mi permit a fi dezinvolt în scrisele de aici..

„Nu-i numai el, domnule-priceput-psiholog, ci și banala revenire cu picioarele pe pămînt... Apropo. Cu trezirea dimineața cum stai? Tot așa pămîntie?”

Pămîntie? Puțin zis. Vrei detalii?

„Nu, mersi!”

Un slogan la modă

… "Corupția ucide".

E confectionat ca la carte.

Altminteri, mai degraba ne ucid americanii, care țin la așa gen de ordine în zona lor de influență.

Mă întreb

De-aș fi fost credincios, și posedînd aceeași minte zăpăcită, aș fi glosat la greu (și partizan totodată) despre credință și ditai Dumnezeu, cum o fac Nicolae Steinhardt și mulți dintre cei pomeniți în "Jurnalul fericirii"? Cred că nu.

Oarece probleme iti poti pune legat de acel subiect, dar de-acolo și pina la a o intinde (aparent) doct, parca e ceva distanta. Plus ca, și în opinia mea barim, cele dincolo de experienta noastra nemijlocita sint precum zero în operatiuni algebrice.

Se intelege, totodata, ca e loc și de privit lucrurile și din unghiul celuilalt. Poti intui ce simte așa om, cind se lanseaza în consideratiile cu pricina. și de ce altele scapa, cind purcede la așa ceva.

In paralel, Societatea incurajeaza așa tip de manifestari - din motive cit se poate de justificate, pe care i le descoperi iute, daca i te pui în loc.

PS

Ar mai ramine mica-mi dezamagire ca Societatea nu se prea pune în locul celor care nu-s ca ea. Nu va sta soarele-n loc insa, dintr-atit...

Un lucru dificil

Dacă nu imposibil: *să te accepți cum ești.*
(e vorba de cel de după masca pe care uneori nici tu nu ți-o bănui)

”Am citit în tinereţe

…despre istoria Sodomei şi Gomorei, parcă îndoindu-mă. Mi se părea o grozăvie de neimaginat. Mintea copiilor şi tinerilor protejată în acea vreme de familia tradiţională, de credinţă şi de societate, nu îşi putea imaginea relaţia intimă decât între un bărbat şi o femeie...”

Și dacă e compusă din doi de același sex, care e capătul de țară? Va răsări soarele de la vest?

În rest, credincioșii sînt adorabili în convingerea că alde calea dreaptă, respectiv un Careva sus de tot li-s alături. Bănui c-ar înnebuni dacă le-ar lipsi acea convingere.

Eu unul pot trăi și fără să văd pe careva (cu barbă albă) pe bolta cerului.

*

Pe cînd luați de bune idei a la Sodoma și Gomora voi, credincioșii, uitați (intenționat? Ori de mare angoasă, de-ați conștientiza?) că pe lumea asta există *nșpe* sute/mii de religii. Fiecare convinsă că adevărul e la ea.

Și care-i pornită nu doar pe atei, dar (mai ales?) pe celelalte culte. Pe care le declară (îndeosebi cînd nu-i de față un inamic, ci doar proprii enoriași) că-s niște ticăloși plus farsori, carele din astă cauză vor ajunge la grea osîndă.

Religia, în opinia mea, e o cale pentru om de-a se găsi animal (cu apucăturile de rigoare), în mediu sigur.

Am subliniat

…în ceva rînduri că formulele „șocant”, „revoltător” și altele se raportează la unghiul nostru de vedere, faptul care naște-așa reacții find unul cît se poate de natural, de îndreptățit.

Fiind om, are și subsemnatul așa uluieli, urmate de-o dezamăgire că lumea nu e cum știam eu (a se citi ”cum îmi venea bine bine”). Una se petrecu ieri, cînd treceam pe lîngă sala de cinema„Union”, de pe strada ion Cîmpineanu.

Acolo, un afiș anunța o serie de filme, legate de „Marele război” (recte WWI). Între catch-urile de acolo se afla și ideea de eroi (români, căci am observat că nu înghesuim a slăvi eroii altora).

De la vorba asta, cu eroii noștri, mi-a pornit tulburare, iritare.

Am mai spus și continui să spun că eroii sînt niște personaje umflate propagandistic, în condițiile în care majoritatea soldaților erau inși gonișI din căminele spre tranșee de teama pedepsei crunte aplicate de Curțile marțiale. Dacă vor fi plecat la război și entuziaști, am îndoieli că nu s-au apucat a regreta, la auzul gloanțelor și obuzelor picându-le în preajmă.

Înțeleg perfect în paralel că nenea Statul are nevoie de așa gargară.

Prin adînc am căpătat de undeva, în timp, sentimentul că inșii educați / destupați - inteligenți pun mai puțin - pardon! - botul la așa ceva. Mai ales la 2016.

> *Nu spune nimeni să gîndească precum al lui Ordean, ba să o și afirme public. Dar unde pic de surdină, de pas de zele credeam că se impune.*

Nu pare a fi însă cazul.

Iar de-aici rămîne loc de cercetări, cine e intelectualul și ce vrea el de la viață, pe cîmpul formulelor eroice...

După cum. Și propunînd un exercițiu de imaginație.

Presupunem că invităm la o ședință de spiritism un erou, un făuritor de Românie Mare. Credeți că s-ar declara copleșit de entuziasm, că a murit la 20-25 ani, avînd acasă nevastă, copii (mici)? Am îndoieli.

Iar așa pierdut-tot (via făcut zob de un obuz ori un zăcut fărîme pe-un pat prost de spital)) pentru ce? Pentru a se mări suprafața țării. Sau, mai pompos, pentru a ne unii cu frații transilvăneni.

Vorbele din urmă fură picate cu așa osîrdie în mințile populare, încît nimeni nu mai apucă a îndepărta acele flașnete mărețe și-a socoti. Cît îți ține de cald că e țara mai mare, cînd ai a plăti asta cu viața ta? Sună foarte frumos cînd e vorba de alții, sau de momente demult scurse.

Nu mă aflu defetist aici, nici n-am treabă cu sabotarea Țării (îmi place formularea asta, a lui Nicolae Iorga!). E doar o percepție - îndrăznesc să afirm asta! - de bun simț mental

„Viaţa este o călătorie care trebuie făcută

… oricât de rele ar fi drumul și cazarea.” (Oliver Goldsmith)

Eu-s adept măcar al *ideii* de sinucidere cînd lucrurile-s prea încurcate ori aiurea pe lumea asta.

Nu m-a întrebat nimeni cînd am fost parașutat în viață, dacă vreau ori să-mi aleg configurația personală. Așa că nu am nici o obligație a urma un drum pe care nu mi l-am ales.

Vorba acestui Goldsmith mi se pare, mie, sadism. Accentuat.

Mie unuia

… în amatorismul personal, Radu Beligan nu mi s-a părut mare actor.

Cred că i-a lipsit o latură poate inerentă scenei, putința de-a declama. Unde-i nevoie de-un săltat de voce, de-un temperament care dînsului îi lipsea.

În general registrul putințelor sale actoricești mi s-a părut limitat. Nu trebuie să-să-l fi urît, pentru a zice astea (ce, repet, sosesc din subiectivismul meu inerent!).

În același timp, priveam aseară - în treacăt - la o peliculă unde jucau Beligan și Caragiu. Deci înainte de 1977. Pînă să mă apuc a cîntări jocul lui Caragiu, scenariul ducea (barim ochiului) cam toate în penibil. În sensul de ne-natural.

Înțeleg în paralel că așa nenaturalețuri au trecere, dar eu mă atașez mai greu de ele.

Se poate cerceta de unde amorul 'românilor' pentru (statuia lui) Beligan, luînd apoi lucrurile cum sînt. Idem despre viața acestuia (cuprinzănd dorul de-a ieși pe scenă la peste 90 ani).

PS

În schimb, Toma Caragiu mi-a părut un actor important. Avea registru larg al exprimărilor, iar totodată mi-a părut (din motive greu de trecut în cuvinte) un actor înaintea timpului său - cu un sfert de veac probabil.

Of, dragi prieteni

… vă indispun cu atîtea...

> *„„Nu e B. Dragusanu, nu e D. Crudu și nici Simona Senzual.*
> *Catalina Ponor, un nume care poate unora nu va spune nimic. Un nume ce a ridicat Romania pe harta mondiala a gimnasticii, un nume ce ne-a reprezentat și ne-a facut cunoscuti în lumea asta și prin altceva. Nu numai prin furturi sau alte infractiuni.*
> *Atentie, dragi romani: piele de gaina și lacrimi în ochi.”*

La mijloc, după opinia mea, e mica supărare a domnului care scrie, că acei mai proști nu-l bagă în seamă (sete de care suferim toți, altminteri). Caracterial, dînsul nu-mi pare cu nimic superior

categoriei ce-o admiră pe Bianca. Ba pot spune că vreo agresivitate a 'maneliștilor' e directă, pe față.

Apoi, dragostea pentru Cătălina Ponor e un fel de-a umfla cu pompa un personaj din familie, pentru ca gloria obținută să se reverse și asupra tămîietorului.

Să vezi însă ce-și bat capul alți egocentrici din lume, că la poale de niște Carpați oarecari e vreo (stimabilă altminteri) Cătălina Ponor!...

Apropo de eroi

… Din primul război mondial, să zicem Ecaterina Teodoroiu, mi se sperie gîndul cum arătau ofițerii de la Propagandă care au confecționat mitul.

Cred că erau ceva gen Gabriel Oprea, dacă nu mai duri și lipsiți de mamă-tată.

Nu am nimic cu fostul șef al UNPR, dar văd în el un anumit tip uman. Care altminteri n-a sosit de capul său pe lumea asta, ci îi fu făcut de Sus un proiect, după care i-a fost dat un șut în fund, către sub-Soare. În același timp, și pentru c-am mai privit în ochi pe unii și alții (de cele mai multe ori numai în poze - vezi sfetnicii lui Carol II, în Fototeca Ortodoxiei), am sentiment că nu urci mai sus în societate decît dacă ești pus a călca pe cadavre.

Se înțelege că ultima tendință are fructe diferite - în vreme de pace, respectiv de război.

”Te voi iubi mereu...”

Mi s-a întîmplat să iubesc la viața mea. Era atît de bine în prezent, ambilor, încăt era o aiureală a-ți lua angajamente de viitor

Am observat că multe fraze mari întru amor sînt scrise de sau pentru tipi care n-au dat pe-acolo.

Dragii de dușmani

Care văd bine (și o spun!), ceea ce noi pitim deseori - sub preș.

Mi-a zis cineva azi că mă aflu infatuat. Corect. Și cîtă vreme mi-s atîtea nerezolvate în ogradă, parcă-i de mers domol cu pianul acelei însușiri pe scări.

... E ca dracul! Se schimbă deloc ușor prin noi vreo însușire ori alta... Uf.

PS

În același timp, nu-i de scăpat din vedere că așa acuze vin pe fondul lipsei de argumente în vreo discuție oarecare. După cum, a te zbate să schimbi ceva în tine, cu inerentele rezultate minime (aduce un pic morala unui banc: „Ce vrei, mărul mic sau nimic?”) , tot e mai bine decît să nu o faci deloc...

Că tot am ascultat

…piesa „Vara asta”, a celor de la Vama veche.

Nu prea sîntem atenți la cuvinte. Mai exact, deseori acestea sînt lesne criticabile (în piesa cu pricina, cantautorul e de-un infantilism măricel, unul din categoria „Spală-mi blugii”, respectiv ”Mă întorc la tine beat după o lună”.

Ceva asemănător mă uitam prin jur ieri la o slujbă religioasă... Ferice de cei care, atinși de aripa unui salvator conformism, nu observă cît fac unu și cu unu în așa texte...

Poveștile sociale

.. în sine relatări inexacte, fac bine atît emitentului, cît și ascultătorului... Minte-mă frumos.

Se petrece mai frumos azi

… decît acum zece, douăzeci șamd ani (zic asta, pornind de la impresii nunta familie unde am fost)

Normal, la o adică. E tare frumos cînd europimea nu face războaie (calde sau reci)..

PS

Am uitat esențialul... Mă aflu tată mîndru de fiii săi. (cui naiba or semăna??)

PS2

Îmi iese greu din cap că, la vremea de mare succes - peste Ocean - a stilului Sinatra (pe care se dansă la nuntă), la noi era tragedie. Sub forma „Ilenuței tractorista”, dar și a închisorilor unde se ajungea din te miri ce... Un motiv în plus să mă bucur a fi apucat vremurile aiestea.

Mă simt bine și pen-că-n niște decenii de montaniardism accentuat nu mi-am rupt gîtul.

Din ce-am observat eu

… legat de vorbele măricele, e sănătos să spui că ”Da, da, frumoasă idee...”, dar să nu te-apuci a pune în practică, deoarece începe să te ia lumea - mai ales la poale Carpați - la mișto...

Zic asta cu gîndul c-am de vreo doi ani un model în viață.

(Of. Zic eu să nu mai fiu critic/lucid, dar cai mai scap...

Se zice a lua pe Iorga - să zicem - de model... Dacă te-apuci a pune în practică, și presupunînd că nimerești repere roze unul și unul, păi vezi că n-ai nici cum te lua - tu - în bețe cu vreun rector

ieșean ca Vasile Burlă ori da licența la 22 ani (iar peste șase luni doctoratul. pentru că n-avem dotări intelectuale de așa ceva.

Nu spun astea dorind a schimba lumea, doar mă miram un pic, cu voce tare...).

În ce mă privește, mi se puse pata favorabilă pe Dwight D. Eisenhower, general american de frunte, între altele. Tocmai pentru că omul se afla la antipod cu subsemnatul, întru hărnicie și diplomație, mi-i mult simpatic. și șed cu memoriile sale la căpătîi.

Nu-i așa c-avem aici o atitudine bizară?

PS

Mă întreb, la așa model, dacă cel mai util aici este micul drog inconștient - speranța că ai ajunge vreodată la poziția atinsă de el - și mai puțin că ai avea șanse reale (mai ales ajuns cal bătrîn) de a deprinde să mergi în buiestrul marilor calități...

Mărturiseam ieri, cuiva

… că-s un gazetar eșuat înainte de-a se naște...

Asta, pentru că nu aș putea minți frumos, de pildă că politicienii sînt responsabili de belelele noastre (inclusiv că noi îi credem, cînd ne servesc una ori alta din sloganele meseriei).

PS

Priveam deunăzi cu multă mirare scrisele la gazetă ale unui om pentru care am multă-multă stimă...:

> *„Scurt timp după Revoluţie, fiul meu mi-a relatat o întâlnire cu un ziarist american, invitat în România la abia înfiinţata Facultate de Jurnalism a Universităţii bucureştene. Fiul meu se număra printre inginerii, el fiind geolog, care ieşiseră în şomaj după ce „grămada de fier vechi”, cum numise primul-ministru al epocii industria comunistă, fusese vândută bucată cu bucată...”*

Dincolo de stilul tabloid al aserțiunilor (între altele, a extrapola astronomic o zisă off-record a lui Petre Roman), și logica timpului suferă, acolo... La scurt timp după Revoluție nu aveai cum să fi vîndut deja industria...

Omenire, numele tău e subiectivitate

Sper ca, în urmatorii 20 ani, sa-mi intre cit de cit chestia asta în cap.

Caci e ceva distanță, de la ideea vînturată pe vreun Facebook (în căutare de consideratie), pina intra în adincuri. Sosita pe amintitul palier, e dintre conduitele atit de naturale, incit nu tine a face caz de dumneaei..

Ieri, în Șaua mare a Caraimanului

… (unde-s destule flori de colți), iar apoi la vedere unui ciopor de clopoței (pe Brîul Mare), de nimeni rupt la doi pași de cabana Caraiman, am picat pe gînduri... Dacă nu cumva marea campanie cu 'Nu rupeți florile pe munte', de acum niște decenii, nu era înaintaș al prezentei, cu așa-zisa defrișare - catastrofală - a pădurilor patriei...

Din start miros încă o dată particularitatea oricărui demers șmecher care se respectă... E vorba de pastilele mari, la care nu-ți vine a ridica glasul îndoielii. Pe vremuri, la grija de flori rupte, identificai ideea de frumusețe ucisă. Acuma e cu deșertificarea ce-ar surveni, unor tăieri forestiere de amploare zice-se astronomică.

Erau lamentări mari cîndva (pe care eu le-am luat în serios), cum că muncitorii ce-au ridicat Crucea eroilor au cules la greu - și stîrpit - florile de colți din Șaua Mare.

Am îndoieli de justețea relatării, iar asta nu neapărat văzînd azi bine mersi acele exemplare de 'steluță' (posibil ca destui vizitatori ai locurilor nici să nu știe azi cu cine au de-a face, iar oricum moda pusului de edelweiss la pălărie s-a dus demult...).

O să ziceți aici că-s eu demolator de acțiuni cu mult bun simț... Nu m-aș grăbi să-mi dau cu așa par în cap. Pînă una-alta, nici aceia care lansează așa campanii nu-s uși de biserică. Atîta doar că dumnealor respectă mai mult ca mine fricile, respectiv nevoile Publicului de-a se revolta pe ceva ...

De-ale subsemnatului

Se vorbește mult despre dragostea de munte (eventual pot analizate și altele). În context, se înțelege că fiecare poate vedea cum dorește, ideea de dragoste.

Aceea din realitate, din biologie mai exact, are niște caracteristici. Mai exact, izolează obiectul iubirii de ceilalți, pentru a aparține doar partenerului. Așa e în natură, iar pînă să urce spre sfere sublime ale artei, dragostea este tributară vieții.

Mi-au venit astea în cap meditînd la pasiunea-mi pentru coclaurii Caraimanului, umblați vinerea trecută, respectiv cam ce mi-e la inimă în abruptul Bucegilor. și unde fiecare piatră, ba chiar fiecare hău fascinează. Nu cred că vreo dispoziție a subsemnatului, de-a îndrepta mare amor spre ceva, s-ar fi materializat de-ar fi fost vorba de vreo zonă umblată (mult) de alții. Decizia este a poseda doar pentru tine acel loc, sau măcar a poseda iluzia asta.

Este drept că multă lume vorbește în alt mod despre amorul montan, dar acele declamații vizează îndeobște oameni care au cunoștință la fără frecvență atît cu muntele, cît și cu dragostea. Atîta doar că e nevoie de considerația acelora.

PS

... Mă-sa pe gheață! În programam azi a o lăsa mai moale cu aroganța, dar uite-o cît de vehement scapă dumneaei, aici!

Dar, la o adică, fără țîșnirea-i de neoprit de aici, ar mai fi ieșit la aer o idee care nu cred deloc a fi idioată?...

> *„Idioată nu-i, dle Ordean, atîta doar că majoritatea nu are nevoie de așa adevăruri. Ei îi prind bine poveștile... Preferă oxigen impur, mai exact prin amestec cu 78% azot...”*

.

Asta e.

Ca tot omul fără treabă

… (nici gînd a mă putea urni spre vreun job!), am ajuns a medita în dimineața asta la Dumnezeu. Dar nu acela din cărțile de-trecut-strada. unde diverși (plus ea, Societatea) te învață cum că lucrurile stau așa, și nu cum ți s-ar năzări ție...

Dînd roată cu ochii minții, ești tentat a crede că vreunul a aranjat și-i jupîn peste toate cele din jur, dar nici n-ai băga mîna în foc de asta, din lipsă de probe. și uite-așa rămîi doar cu bolta ceriului, om fără explicații (poziția nu-i așa de dramatică pe cît pare, mai ales de-ai bafta luatului de lucruri cum sînt).

În paralel, aceeași minte căutînd o ștampilă măcar semantică (am zis bine?) a trebilor cu pricina, mi-a fugit gîndul la vorba „condiție umană”, cea pe care o vîntura - așa mi se pare, barim - un domn Andre Malraux.

Mărturisesc a nu fi văzut nici măcar coperta acelui volum, darmite să-l fie răsfoit! Teoretic, tentația este a cerceta opul, pentru a lua știință de alte unghiuri asupra problemei. Mi-e groază însă a da și-acolo de povești. De eternele răsuciri de verb (altminteri savante pînă la... Dumnezeu), care de fapt evită fondul problemei. Dar fac bine cititorului, mai exact categoriei omenești care nu a apucat să se sperie ca lumea de mediul ăsta infinit în care a fost parașutat - nu se știe cum...

În context, de-a frunzări/lectura vreun autor, mă bate mîrșavul gînd a da un ochi proaspăt peste producții Cioran.

Ziceți că cum poate ședea atîta răutate într-un singur om?

Și eu mă întreb la fel, în preajma oglinzii...

Fără îndoială

…după postul de mai jos Prea Înaltul va mai nota o abatere (demnă de ani suplimentari la smoală) a berbecului său cel rătăcit... Mai exact, pic iar hipercritici grosiere...:

O fată de treabă titrează în „Adevărul” (articolul fiind pe măsură):

„Tovarăşu’ Oprea, fii puţin atent aici: eşti un hoţ la fel ca Ponta. Punct”

Tovarășu' Oprea, fii puțin atent aici: ești un hoț la fel ca Ponta. Punct

Nu știu dacă și ție ți se întâmplă să te uitați atent la indivizii care ne tot fură și ne tot…

ADEVARUL.RO | DE RAMONA URSU

Acea doamnă Ursu scrie - pentru a se putea vinde gazeta - pre gustul cititorului. Care-i creștin, dînsul, dar mai ales înnebunit să nu-și vază bîrna din ochi, pe cînd vituperează asupra scamelor din retina altuia...

Unul din motivele pentru care nu pot pentru ca să fiu patriot este și omenescul celor din jur. Omenesc nu e ce lecturați domniile voastre în cărțile roze, și cu fundă tricoloră.

*

Cunoașteți fata aia aflată în pînza lui Rosenthal, cu România de la pașopt?

E. și ca părere strict personală. De-ar fi să meditäm la un simbol masculin al actualei Romînii (nu spun că fosta ori viitoarea ar fi mult altfel...), cu mult regret cred că d. Oprea ar putea fi luat ca model, pentru o reprezentare realistă pre pînză.

Dacă nu mă credeți, porniți prin urbe, și admirați chipuri, comportamente. Dacă o faceți la volan otomobil, e și mai bine.

*

În țara licențelor poetice, întreb și eu, timid... Și apropo de zîmbetul doamnei autor, din poza alăturată articolului. De-ar poseda un cuțit, și-am traversa (vorba lui Deng) vremuri interesante, cît ar ezita să-l vîre în careva ce nu-i place, iar apoi să-l răsucească cu multă lentoare?

„Humanum sum nihil humani a me alienum puto”.

Chestie valabil la toți ăia pe care Dumnezeu ne-a invitat a umbla prin lume...

Supărații pe defrișări forestiere

…au mici probleme, dacă le ceri opinia - să zicem - asupra porțiunii măricele de pădure ce fu tăiată (la 1900) ca să-și ridice dl Cantacuzino-Nababul un castel la Bușteni...

Eventual îți răspund precum copiii: „Aia nu se pune”.

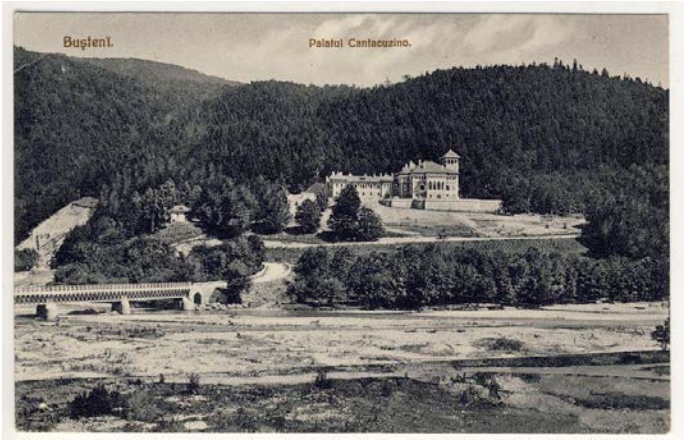

PS

Hodoronc-tronc, mă simt dator cu o precizare.

Răutăți precum aiasta de aici e fruct doar al unei părți din personalitatea subsemnatului. Cel puțin două treimi din dotarea sufletească îmi au alte treburi.

Mai exact, unele infinit mai puțin glorioase decît strigările de pe aici (astea din urmă, de fapt, compensează opposite-le prezente în bucățile-mi de neieșit cu ele prin urbe...)..

Din ciclul „L-a văzut mai prost”...

Ador acuzele de egoism. Care însușire reprezintă un grijit doar de tine. Și nu vreo agresivitate la adresa celorlalți.

Tanti Societatea, în bunătatea-I fără margini, știe însă că nu poate înhăma la căruța ei pe-aceia care fac ceva... pe regulile / îndemnurile Ei. Așa că repartizează sarcina atelajului pe la ăia de-o iau (mai mult ori mai puțin) în serios.

Și-uite-așa e pus la zid bietul ins care-și vede doar de-ale lui, fără să strice pe la alții.

„Unde pui

… că este general" al armatei romane, cica ofiter Nato "(sic!!!), pai rusine mai mare trebuie natiunii?” (rușinea e o chestie de care națiunea asta nu doarme noaptea...)

N-am avut o părere prea bună, despre dumneaei Ideea de rușine... Între altele, pentru că-i un mod care sancționează cam sadic... Nu presupune stadiu matur, stil „Bre, așa nu se face... Ești sancționat cu atît.”. Ci tîrăște incorectul prin, pardon, căcat.

În paralel, și privind victima (dar cine nu ajunge în așa stadiu?), nu știu cît e rușinată victima, și cît e ofticată a fi fost prinsă cu mîța în sac. Pe acolo, pot bănui că se pune de chef revanșă, și unul deloc domol.

.

Ideea de rușine e încă una ținută de Societate pe raftul cu mir, dar în practică ține de patologic, etajul spre ospiciu.

„Așa o fi, dar uite secoli de când țărișoara funcționează rezonabil în baza ei...!”
Și asta e adevărat.

Comunicarea

Si aurita cale de mijloc...
Comunicarea spre ceilalti fixeaza uneori benefic idei personale proaspat ivite. Alteori, adresarea spre ceilalti (din motive altminteri de inteles) naste un deficit de comunicare cu tine insuti.
In oarece context, interioru-mi cade în fascinatie, la o lumina de apus - ce învăluie un bloc oarecare (altminteri, sumedenie a detaliilor nu-i deloc oarecare...).
Simt ca-i un moment în care, pentru savurat mai amplu, e de incercat sa opresti comunicarea cu partea-ti constienta, în favoarea unei mini-zapaciri intentionate, care te face brusc simpatic inconstientului. El fiind acela posedind butoiul de simtit tare fain (chit ca nu pentru eternitate)...

PS
Apropiat ca idee, pe cind ieseam de la metrou Iancului, un impunator bloc imi dadea mereu deliciosul sentiment de-a fi la baza Coltului Malinului (care mi-i tare drag...). și aici era de adaugat un pic de lipsa frîie constienta, de-o fractiune secunda, respectiv pe calea unei intentionate scurte zapaciri...

Deseori, ne luăm la șuturi

…pentru diverse laturi de-ale noastre interzise social - cînd, de fapt, acolo ar trebui să vădim maximă (auto)compasiune...
Vedeți de unde apar nihiliștii sau, mai rău, puitorii de bombe prin Paris? De la tipi care simt o asemenea distanță, față de societatea care-i păstorește... (bineînțeles că-i loc de multe nuanțe, în ultimul paragraf...)

Dan Tănasă

”Știe toată lumea de situaţia grea în care se află România în afară de domnul Mircea Ordean de la Bucureşti.”

Dragă domnule,
Cred că ne aflăm suficienți de mari, pentru ca - dincolo de povești - să reperăm iute formula ”știe toată lumea”. Care, de felu-i (și fără să fi umblat mult pe la cursuri de Argumentație) indică subțirimea dovezilor - întru scopul urmărit - al celui care apelează la ea.

Dincolo de asta, sînt convins că jongleurul cu așa formulă a sondat pe toți din jur... Unul nu a scăpat neîntrebat ce vrea de la viață, iar subiecții au răspuns în cor că daaa, . ne aflăm în situație naspa.

„La Mănăstirea Brâncoveanu, chemarea părintelui Arsenie Boca...”

Două falsuri. Brâncoveanu și Boca.
Totul, în numele nu doar al lui Dumnezeului, dar și al adevărului la pătrat. Bănui că altfel nu ținea păcăleala - trasul de avantaje (materiale sau ba) de la iubitul seamăn - dacă nu erau fluturate măreț așa lucruri, ca să nu simtă fraierul că mîna ne e în buzunarul lui...
Dincolo de toate, ne șade umanul. Care nu-i deloc precum în cărți roze.

Idem la subsmenatul, dincolo de ambalaj domol se află animalul. Altfel n-am fi supraviețuit, sub soare, de la Neanderthal încoace, ba chiar de mai înainte.

PS
E interesant că dragii semeni care susțin așa mituri nu s-ar băga la o discuție domoală întru subiect nici să-i pici cu ceară. Atitudinea aduce cu a diavolului, pe cînd îi dai cu tămîie prin preajmă.

Depresia

…este momentul în care nu mai reusim sa vopsim în roz / ori sa ne ascundem (noua insine) cele din adincul sufletului.

Mai ales pe Facebook

… umblă la greu îndemnuri mărețe, cum că să sui în viață, asta pentru că te așteaptă culmi nemaipomenite...
Cum practica ne omoară, puțini și suie concret, iar care are ghinionul să se ia după lozincile amintite - și afirmă c-a luat-o din loc.. - foarte curînd se lasă că hă-hă-hă-uri descurajatoare... Dacă știți dvs de altă reacții, dați-mi de știre.
În această lumină, a planurilor mari de viață, mă trec pe listă cu dor de-a scrie și eu la România literară, revista aia de top a condeielor. Partea proastă, acolo, n-ar fi faptul că eu - mai ales de la o sticlă de vodcă încolo - mă consider demn de-a le ședea alături, cu scriitura în sine. Ci că n-aș putea respecta niște reguli, scrise ori ba, ce domnesc în așa locuri - în general în toate comunitățile mici ori mari.

De exemplu, nu m-ar răbda pielea a nu aduce acolo la publicat un material despre Jeni Acterian. E vorba de o fată interbelică ce dădu gata mulți la vremea ei, ba și mai tîrziu. Subsemnatul are alt unghi asupra dumneaei (care-și descoperă noi palete, la fiecare re-lectură). Bănuiți de care.

Că rîndurile mele ar fi diferite de ale altor autori din acea revistă, pe subiectul amintit, ar fi numai o mică problemă. O alta ar consta că m-aș întreba (și explora) din ce motive nu văd și aceia cum văd eu lucrurile. Așa da și explicații, la ultima chestie. Din acest punct putem cădea de acord, eu și dvs. cititorii postului, că frații mi-ar arăta cu un zîmbet larg ușa.

PS

Se înțelege, dragii mei, că-i de întrebat ce-i cășună Ordeanului pe acea dusă doamnă...
Dacă nu cumva aduce cu mă-sa - ori vreo soră -, și-și defulează pe-astă cale toxicele (eu puneam răul înainte, nu m-am apucat a sonda - dar e previzibil a nu afla nici eu ușă de biserică, din acelea freudiene).

> Se înțelege, în context, că urmează un post în extenso despre cele pomenite mai sus:
> - Jeni A., cui pică bine la suflet așa tip uman, mai ales ajuns mit
> - inevitabile coterii / găști, la grupări literare ori aiurea
> - ce-mi cășună mie pe distinsa.

O mică mirare (zice-se)

Să te cheme (editura) Humanitas, să fi studiat ai tăi - cu picioarele în apă lighean - filosofia înaltă, dar să nu miroși că a fi greu de mulțumit nu-i neapărat o calitate...

Onor acea editură (și similare) au însă, dincolo de vorbe mari, o profitabilitate economică de atins, iar în paralel un copil interior care nu-i deloc deosebit de-al mofturoasei Jeni A.

Ideea / noțiunea de „Muzeu al Țăranului Român”

Chestia asta îmi aduce un pic cu Grupul pentru Dialog Social. O titulatură care devine demodată, dar în paralel nu poți renunța la ea - căci acea neschimbare a creat în timp un sentiment al durabilității - care nu-i de colea în ochii publicului.

Asta e, se află și belele mai mari pe lumea asta.

E interesant că o entitate ce nu s-a jenat a năpîrli repetat este partidul înființat de dl Ion Iliescu în 1990. În context, eu unul găsesc interesant parcursul fostului FSN și, cum încerc a mă afla imparțial, aș cerceta asupra calităților acestei grupări politice. PSD a evoluat în tot acest timp cu o tinichea de coadă, în vreme ce un PNL a stat total invers, profitînd de-o aură istorică (faptul că aceea este exagerată/falsă nu schimbă datele problemei). Iar acum se află la egalitate, dacă nu trupa dlui Dragnea e chiar mai sus...

Pe un site

…care îndeamnă a colabora editorial cu dumnealor, îmi recunosc un mare defect (dumnealor solicitînd texte argumentate). Scriu *prea* argumentat. Hai să vă explic de ce spun asta.

Pe de o parte, ca amator al psihanalizei, observ lucrurile și din teritorii unde îndeobște nu se umblă. Totodată, lipsit fiind subsemnatul de mamă și tată (la figurat...), nu am vreo jenă în a comunica ce observ.

Mi s-a spus că așa ceva-i mare belea la casa omului, să nu poți pune de-o amiciție interesată cu careva. Să nu spele o mînă pe alta, iar în paralel să găsească un adversar de lovit (cu zmecheriile argumentative de rigoare).

Nasol.

Întîlnesc undeva vorba *spirit*

Se află o treaptă superioară a ideii de suflet.

E interesant că, în lumea unde și nimica mișcă, lucrurile pot fi făcute (cu puțină bunăvoință) a se deplasa și mai iute. E cazul spiritului.

Deja 'sufletul' e o vorbă – zic eu - cu carele-i de jucat cu multă prudență. Poți vorbi nițel de al tău, și cam atît. Aiasta, pentru căi ca și cum ai captura vîntul, în general o noțiune fără cap și coadă. Unii frați însă, din motive care se pot explora, nu doar că îl pun în pat Procust, dar la urmă strîmbă din nas. Nu li- de ajuns ce a ieșit. și atunci scot dintr-un dulap al imaginației cămășuța de 'spirit'.

Dincolo de toate, veghează nevoile nostre... sufletești. Cele primare.

*

În context, al unor așa scrise (subsemnatul) meditam că singura șansă de-a face vreo carieră e să primească sprijin al masei de cititori oportuniști, adică exact al celor către care strîmb din nas prin producțiunile-mi. Nu știu de-aș putea plăti un atare preț (deși nu puțini dintre aceia nu simt mica aiureală, de-a aplauda un tip care rîde nițel de tine).

Pe de altă parte, nu știi ce poate face un editor de treabă cu foile tale, după ce pleci pe lumea ailaltă. La capitolul ăsta, aș propune un exercițiu de imaginație. A chema pe d. Eminescu la o *seansă* de spiritism, unde să-i fie solicitată părerea - asupra ce-i este pus în cîrcă de pe la un 1910 încoace..

N-aș paria că așa zise, ale mele, îs semn de cacaristit în ale funcționării mentale.

Parada de bun simț

…a majorității românești e una interesantă...
Văd pe aici un omagiu adus unor titani ai scenei românești, unde se află și Gheorghe Cozorici.

> Actorii noștri prin definiție nu au rupt gura tîrgului, prin rezistență la nedreptățile sociale, dar un Cozorici barim mînca ceva cu linguroiul, la adresa tovarășului Ceaușescu.

În paralel, în spațiile hipermarketului Cora ne zîmbește în reclame Cătălin Botezatu. Poate am ce am cu el, poate nu. Dar, posesor de oarece memorie aflîndu-mă, îmi amintesc a fi făcut ceva pușcărie, pentru nereguli financiare. Asta pe la un 2000, cînd nu intra oricine după gratii. Lumea simplă nu vede însă o problemă, în apaludatul și invitatul pe la televiziuni al unui așa om.

Nu, nu-s aici cu ochi injectați, de boală pe reușita altuia, pe un seamăn în general. Doar îmi îndulcesc părerea, prin apropiere de realitate, față de majoritatea ce mă înconjoară. Cîtă vreme îi puneam în brațe standarde foarte înalte, eram mai dispus a mă revolta iute, că nu le respectă. Așa, dacă pricep mai bine cu cine am de-a face, parcă mă destind.
Se înțelege însă că, la situații în care aceiași mulți compatrioți vin cu povești moralizatoare, o să-i spun precum un personaj din Svejk: *„Glumești, camarade...”.*

Am impresia

… legat de materiale spre care link-ăm pe aici, că de cele mai multe ori ni-s informații asupra cărora - de fapt - nu am găsit puterea a ne apleca îndeajuns. Și, dincolo de plăcerea împărtăși altora gusturile noastre, e vorba de o delegare de lectură (fie și fără să ne bucurăm apoi de rezultate).
Cred că așa lecturi neterminate se datorează diferenței dintre nevoile noastre sufletești și satisfacția care sosește din acea lectură. Cam întotdeauna ultima nu se ridică la înălțimea nevoilor interioare - ceea ce nici nu mă mir...

Am impresia

… legat de materiale spre care link-ăm pe aici, că de cele mai multe ori ni-s informații asupra cărora - de fapt - nu am găsit puterea a ne apleca îndeajuns. Și, dincolo de plăcerea împărtăși altora gusturile noastre, e vorba de o delegare de lectură (fie și fără să ne bucurăm apoi de rezultate).

Cred că așa lecturi neterminate se datortează diferenței dintre nevoile noastre sufletești și satisfacția care sosește din acea lectură. Cam întotdeauna ultima nu se ridică la înălțimea nevoilor interioare - ceea ce nici nu mă mir...

Îmi adun

… textele de pe aici și (re)dau de unul unde priveam vorba: *„Te voi iubi mereu..."* (vezi comentariul meu inițial, la PS)

Întrebîndu-mă de unde poate să vină așa idee, am impesia că-i pastilă socială. mai exact născută de Societate, acel Moloh 'qui nous gouverne" (vorba unui op la modă cîndva). Interesul dumneaei este să mențină familia, care la rîndu-i poate griji cel mai bine vlăstare umane în devenire. Pe așa cerință vine acea vorbă. Care, previzibil, e prezentată drept realitate (sport la modă, pe lumea asta).

.Acel îndemn / aceea idee prinde în familiile ce șed împreună, ani mulți - și care implicit nu apucă să vadă cum e pe afară..., de ograda proprie. Nu-i hulesc pe aceea, dar micul artificial inițial îi menține în artificialitate, în neștiință - chit că aici mi se va spune că cît de bine izbutesc ei a crește copiii, că ce frumos arată (în lumina socială, se înțelege).

O să-mi mai zice că cum ar fi fost, dacă părinții mei nu stăteau împreună, ci ar fi descoperit realitatea de care vorbesc.

Poate bine, poate rău - răspund eu.

În paralel, n-am jenă de-acea vorbă care sperie pe mulți: „*Și tu ai / poți avea dreptate...*"

PS

> "Mi s-a întîmplat să iubesc la viața mea.
> Era atît de bine în prezent, ambilor, încăt era o aiureală a-ți lua angajamente de viitor
> Am observat că multe fraze mari întru amor sînt scrise de sau pentru tipi care n-au dat pe-acolo."

„Arta e o formă /modalitate de integrare în realitate!

… Freud, marele psihanalist, a dat o explicație plauzibilă și psihologică legat de acest subiect!"

Nu l-am lecturat, în acea direcție, dar opinia mea personală se află contrară. Arta scoate din realitate.

Ca spirit general al dînsei, Arta mi se pare o mitocănie. Minte de stinge. Exagerează. Ascunde incomodele.

> *„Cât despre stabilirea unui adevăr obiectiv și satisfăcător pentru spiritul uman , el trebuie să vină doar din experiența personală cumulată cu experienta celor cu care venim în contact , pe care trebuie să-i percepem ca pe un alter ego, spre binele nostru !"*

Una la mînă aici, eu nu iau foarte în serios vorba cu spiritul uman.

Apoi, legat de acel adevăr obiectiv, mi-aș stabili eu însumi de unde să vină (asta presupunînd că am nevoie de-un adevăr imuabil, pe marea schimbătoare a vieții).

M-am născut

…cu o generație precum a umoriștilor TimesNewRoman sub ochi. Erau cei cu vreo 12-14 ani mai mare ca mine, cel care număram la vremea primilor ochi deschiși socialmente vreo 5-6.

Inevitabil, le-am urmărit destinul. Cursul vieții. Nu aș spune că procedau exact - în ale răutăților gratuite (umane?) - precum cei de la TNR. Dar nu-mi iese din minte cum au isprăvit aceia (ca orice generație, altminteri).

O să mă întrebați aici cum voi isprăvi eu. Dacă nu tot cu ochii în pămînt (căutînd paharul?), și cu adînci cearcăne.

> *„Până la finalizarea metroului, Tarom introduce zboruri săptămânale Drumul Taberei - Bucureşti Veşti bune pentru bucureştenii originari din Drumul Taberei care vor să-şi petreacă vacanţa în cartierul natal! Până la finalizarea metroului, compania aeriană Tarom va opera curse săptămânale Drumul Taberei - Bucureşti şi retur, cu escală în Militari, scutindu-i pe călători de drumul de 12 ore cu troleibuzul sau maşina personală....„*

Am rămas cu mintea

…(ca orice Balanță-buldog) la rândurile dlui Tismăneanu... *„Mă înclin în fața marelui pianist, admirabil intelectual public, drag și vechi prieten, și îi spun, din adâncul inimii, La Mulți Ani! ”*

Sună brici. O caracteristică *hidden* (dar foarte virulentă) însă, aici, este a nu admite punerea în discuție a vorbelor cu pricina. Pe criteriile ridicate de mine anterior...

> *„„Mă înclin în fața marelui pianist, admirabil intelectual public, drag și vechi prieten, și îi spun, din adâncul inimii, La Mulți Ani! ”*
> Mă obsedează de cîteva zile ideea animalicului din noi. Pe care-l văd tot mai străveziu, în gesturile noastre.
> Chit că nu ne-a plăcut deloc cultul vreunui Ceaușescu, pînă și la intelectuali e nevoie de formule precum „marelui pianist, admirabil intelectual public „marelui pianist, admirabil intelectual public”.
> Aș putea spune, după dezmeticeala constatării unui așa stil, că **la intelectuali apetitul pentru vorbe mari e mai mare decît la omul simplu**. Egoul lor pretinde mai multe laude, pentru a-și umple diferența dintre părerea de sine și realitate.
> Totodată, simt că pozitivele de acest gen trădează potențialul unor sentimente inverse, la fel de exagerate, față de cel care se întîmplă a ne deveni dușman. Tendința-i de fapt vizibilă, în textele respectivilor.

… Pur și simplu n-apuci să obții de la respectivul grandilocvent amănunte despre acel „admirabil intelectual public”. E în firea lucrurilor, ca acela să se uite urît la tine, superior totodată - la așa curiozități... și fără să-ți dea detalii.

Bineînțeles că, în acest punct al expunerii mele, se pune problema comportamentului respectivului (cu acele vorbe) în divers medii. În mediul ultrafavorabil, și dacă-i ridici cuviincios mingea la fileu, va porni (cu oarece ezitări, căci formulările în sine au prin definiție dor de-a tranșa scurt subiectul) un discurs în același limbaj de lemn.

Într-un mediu neutru, oratorul se va irita. Va bălbîi, înfuriat, căutînd loc de retragere urgentă, chit că așa ceva nu-i deseori posibil, dacă nu vrea să pice prost acolo. Ca urmare, îi va fi unul din cele mai neplăcute momente din viață, motiv pentru care va călca să evite cu orice preț așa locuri.

Există și varianta locurilor ostile (să acceptăm de dragul discuției asemenea ipoteză!). Să presupunem c-ăl lăudat posedă anumită etnicitate, iar zona se află ultranaționalistă. Din acel loc omul nostru o întinde scurt. Fără ezitare, lipsit de minimă utilizare a limbajului.

Mă întrebați ce-aș face eu în ultimul loc.

Păi, dincolo de situațiile cînd brișca e trecută proaspăt pe tocilă de pietroi, mie-mi place grozav a fi singur împotriva tuturor. Posibil s-o fi pățit în copilărie, nedorind să ader la inteligențele vreunora, prin urmare mă aflu antrenat...

Om normal aflîndu-mă

… îmi pun problema - după vreun gest oarecare - dacă am procedat bine (cînd nu o fac eu, o execută cu asupra de măsură Paznicul interior...). Așa fu și cu zisele-mi recente despre băieții de la Times New Roman. Cum că am mai văzut ca dînșii, la vremea maximei juneți, respectiv ulterior.

M-am tras inițial, de așa crunte vorbe, deși la o adică în așa reflex al meu o fi atitudinea vreunui matur de altădată, foarte doritor a evita fondul problemei. Căci, la zisele în chestiune, dacă n-ai chef a spune că-s interesante/utile (chit că fac inerentul păr măciucă, a ne paradi și duce-de-tot cîndva), te poți că Ordeanul cum a trecut și va trece peste ani, în condiții în care nu e frumos a rîde de alții...

Că respectivul o avea răspuns și pe acolo, asta ține de micile ghinioane ale vieții (rămînînd speranța că ne-om nimeri în preajma viitorului său loc de extincție, unde-i vom freca ridichea de toate mîrșăviile ce-a comis pe lumea asta...

Revenind la chestiune. Și apropo de cum estem la tinerețe, respectiv ulterior. Căutănd unele altele am dat de videoclipuri cu Aurelian Andreescu și Anda Călugăreanu. Care porniră frumos și-apoi îi luă un nor cenușiu.

> *Am sentimentul că așa clacaje-s mai dese la cîntăreți, pe listă venind apoi actorii. Am impresia căli se trage de la pierderea legăturii permanent-adaptative cu viața, în condițiile în care li-i favorizată postura de copil înconjurați de adulți încîntați, respectiv ajung - inevitabil - a se identifica cu poveștile pe care le declamă...*

Asta ar fi una.

Întîlnesc însă și niște piese ale lui Cornel Fugaru.

Precizez din start că dau voie oricum a fi cum e, după cum admit și un punct de vedere al spectatorului (fie și hipermeditativ) care mă aflu.

Pe cînd deschideam ochii în viață (a mi se permite astă formulară acut egocentrică!), vîrf de lance în ale simpatiilor adolescentine ori june se afla grupul „Sincron”. Care, inerent, cînta lucruri foarte pe gustul categoriilor amintite.

Chit că vîrsta de mijloc, secțiunea ei 'a', ne pare eternă, se mai și duce. Ori ocupă concurența locul de frunte (cazul unui grup Phoenix). Nu-s doctor în istoria Sincron, cert este că la un deceniu după succes făceau prelucrări după „Jezahel” (Delirium) ori „Look Wot You Dun” (Slade). Curînd, liderul grupului, Cornel Fugaru, purcede la o carieră solo. Cu alt stil.

Din punct vedere personal și biologic, e ok să ne schimbăm. Eu unul însă, dacă mi-aș vedea idolul juneții (întîmplător, nu e cazul lui C. Fugaru) schimbînd registrele, m-aș simți trădat.
E posibil să nutrească și alții așa sentiment. Care și-o avea socotelile lui, prin adînc sufletesc.

Nu țin a pune aici la zid pe cineva (blestemată tendință, de-a duce pînă și neutrele între dușmani, dacă nu ne cîntă salvator în strună). E un punct de vedere, un unghi. La cîte circulă pe lumea asta, i-o fi și lui loc, în eter...

PS

N-aș spune că mă prăpădesc de plăcere la piesele comerciale din ultimele decenii ale Phoenixului (unele, cu text - cred eu - penibil, vezi „Tepeș”). Dar parcă-i prefer așa, decît să-l văd pe Covaci recitînd „Glossa” ori vreo minunăție diferită și mai mare.

> *Aici, material imaginativ poate fi și vreo „Vama” solfegiind surprize dincolo de limită, ori trăgînd la trai în mînăstire...*

Nu aș lua în calcul prestația din ultimii ani ai unui Cheloo, unde oportunismul e piatră de temelie.

Nu am cum să nu zîmbesc

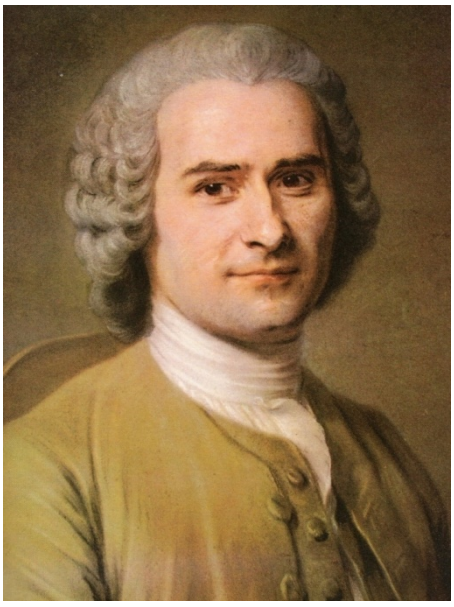

… la acest servit de vorbe-pansament: *„Adevărul e-o floare, o floare rara / Ce-aduce-n oameni primavară..."* (Cornel Fugaru)

Dacă stau să mă gîndesc, e tiparul clasic al Culturii. *Minte-mă bombastic!*

PS

Oi ajunge vreodată să tropăi șoricel, pe lîngă un elefant Jean-Jacques Rousseau? Și să spună lumea bună a ne afla ambii „dușmani ai neamului omenesc”?

Pînă una-alta observ doar că subsemnatul are ochii mai înnegurați, mai revanșarzi decît părintele scriselor ce-au tulburat atît lumea, după 1789 ...

PS2

Nu-i treabă deloc simplă, a îmbina aroganța-mi ce se produce aici, cu stringențele unui loc de muncă... Unde-i solicitată oarece umiilință. Și-un acceptat de cenușiu al vieții (bașca eșec, reproșuri, dictat al celorlalți etc).

N-aveți niște cianură eco prin casă?

Zău că vă las butelia, după...

Multă lume se află supărată pe I.V. Stalin

Mă nimeresc a lectura însă zilele astea despre Petru cel Mare, față de cale gruzinul Djugașvili s-a aflat, totuși, copil...

Aici e ca la tărăboiul contemporan românesc, cum că se taie pădurile. Că se tăiau și cum o sută de ani ori șaizeci (SovromLemn...), nu se pune. Așa ceva, în afara prezentului, nu ar putea pune în mișcare angoasele noastre...

Însăși obligativitatea prezentului în așa demers arată că tartor se află se află acolo inconștientul. Cu toate hachițele ce-l caracterizează.

Mai să mă dea gata, dl Liiceanu

… – cu figura sa cea gînditoare.

În practică, domnia sa-i un om ca toți ceilalți. și mai ales precum intelectualii, acea specie ce-și maschează tare frumos primitivismele cu pastile menite să le creeze ascendent față de plebe.Și, implicit, să le dea acces la posturi / poziții înalte.

Dacă vă uitați ceva mai atenți la paragraful reprodus aici, veți observa o chestie mică.
Dl Liiceanu găsești vinovați, nu și soluții.

Înțeleg perfect că așa ceva-i de întîlnit pe tot întinsul lumii, dar acei bipezi nu au pretenții de finețuri filosofice, intelectuale șcl. Și care vituperează spre alții, dacă tot regulile sociale-i împiedică a da direct cu bîta-n capul seamănului. A poseda soluție (sau barim intenție de așa ceva) e deja un mod de-ai scoate pe Mogherini, Iohannis și alții din minunata postură - pentru noi - a sacului de box.

Nu-l oprește nimeni pe dl Liiceanu a se face politician și a scoate Ioropa din, pardon, rahat. Dacănu o face, nu-i bai, rămînînd loc pentru a lua - cum grăiește altminteri și filosofia - lucrucrile cum sînt. Este drept că, în ultima situație, se duce naiba tot chichirezul.

Toate astea fură legate (numai) de paragraful citat, și la o lectură fugară.

PS

E posibil ca Gabriel Liiceanu să uite aici o chestie. În Europa, așa cum fu ea pînă azi, i s-a găsit domnniei sale teren perfect pentru afirmare. Pentru a sui la culmea valorică a Nației europene care sîntem.. Situația de azi, a continentului, se află rezultantă perfectă a bucătăriei care, în paralel, a făcut fericit un om precum fondatorul Humanitas-ului.

Recunosc

De cîte ori savantlîcesc pe aici, e semn că nu mă descurc prin viață. Iar cînd dispar măcar pentru o vreme în ceață, de pe astă Scenă, e semn a se ivit un dram de speranță.

Că mă pot descurca. Sub soare.

> Nimic nu descrețește mai mult fruntea decît a conștientiza din plin nebunia. Asta cu nedescurcatul. Un distins dascăl de psihologie vorbea - se pare just - despre utlitatea paradoxului.
> Ca recunoscînd conștient vreo negreală cruntă, prin adînc să apar nițel soarele.

„Colaborarea dintre doi mari specialiști în Wittgenstein

…a dat în limba română o traducere remarcabilă...”

Pare să fi avut dreptate, cel care-a zis că diavolul șade în detalii (căutate minuțios de subsemnatul). Dar tot nu-mi poate scăpa vorba *mari*, așezată lîngă 'specialiști în Wittgenstein'. Ori aceea de traducere *remarcabilă*.

Deduc de-aici că efectul asupra minții cititorului, la vorba de specialiști în W..., ori traducerea din acela, nu-i suficientă... Cel care uzează de-așa formule ori subestimează interesul/sensibilitatea cititorului, ori dorește asupra acestuia un impact mai mare decît s-ar cuveni îndeobște din acea întreprindere umană.

O să ziceți aici că tai firul în paișpe, treizeci și doi ori șaizeci și patru. Dar nu mi se pare că d. autor taie lucrurile în părți mai puține. În același timp, putem medita de ce-i nevoie de acele "umflătoare', în text.

.

> *„Pentru că intelectualii spălați e oameni și ei!”*

Se află multe lucruri

… ce pot fi amendate, în acest articol al dlui Patapievici.

Autorul e-un om care posedă, cred, idee de istorie. Mai exact, de faptul că așa ceva există. În lumina ei, i-aș aminti că secole bune onor persecutata Biserică creștină de azi a procedat infinit mai rău, în materie de informații care-i apăreau în media locurilor stăpînite.

E posibil ca d. P. să nu fi luat în calcul ideea de renghi al istoriei, dar eu tot văd aici o întoarcere a roții. Creștinismul s-a simțit bine - și dincolo de ideea persecuțiilor ante-constantiniene - într-un imperiu pe ducă, iar apoi într-un spațiu unde stăpînea ferm (și ardea pe rug pînă și pe-ăi care doar i se păreau a fi de altă opinie).. Să vedem cît de puternică se află și se va afla în actualele condiții.

După cum:

”Elementul cel mai frapant al tabloului schițat de Weiler nu este anticreștinismul cristofobilor, este lipsa de reacție a creștinilor. ”

Autorul învîrte la mare dexteritate ideile, cuvintele, dar scapă din vedere un lucru mic. Dacă acei creștini nu reacționează, și-or avea niște motive. Ce-i drept, dacă ar explora spre ele, autorul n-ar mai avea motive apoi a găsi lucrurile șocante. Iar poate că ultima postură e mai utilă decît toate, căci face bine cititorului, dar golește și autorului din angoasele personale.

Apoi. „Al treilea este din Georges Bernanos, scriitorul profetic: „Creștinismul a făcut Europa. Creștinismul a murit. Europa va crăpa, ce poate fi mai simplu?“

Mi se pare aici o glumă foarte proastă... Dincolo de parti-pris-ul în sine al autorului, în cursul întregului material de aici (or la un filosof parcă se face mai puțin, așa ceva...), să dai credit acelor vorbe ale lui Bernanos mi se pare o imprudență. A unor tipi care n-au auzit de expresia „Vom trăi și vom vedea”.

În context, bănui că d. HRP ne poate vorbi pînă mîine de valențele modestiei (nu mai contează că dintr-un unghi care i-i tare favorabil)... Or, a crede că știi cum se vor desfășurare lucrurile sub soare îmi pare a ține de ne-modestie... Una multă.

Mă uit la genul de citat

…folosit cîndva de N. Steinhardt, în 'Jurnalul fericirii', și pe care observ (abia acum) că se afla de mare prețuire și în scrisele domnilor Liiceanu ori Patapievici.

„Am putea spune, împreună cu Pierre Manent, că, din rațiuni de corectitudine politică, Europa refuză să-și recunoască rădăcinile creștine..."
„…S-a aplecat un eminent specialist în drept constitutional, Joseph H.H. Weiler, autorul unui monumental tratat privind Constituția europeană" *(La Costituzione dell'Europa, Il Mulino, Bologna, 2003).*

Sau:
.
„„Bolșevismul a fost întotdeauna apărat de însuși caracterul său neverosimil", a spus la un moment dat un faimos filozof francez (Alain Besançon)"
„ Ceea ce e cu adevărat diabolic, spune Denis de Rougemont în Partea diavolului*..."*

Uf. Fac ce fac și ajung la animalicele noastre... Mai exact, și aici - în căutare de impact favorabil de la celălalt - se apelează la vorbe mari. Cel citat face parte din așa categorie, fiind un nume exotic, totuși (dacă era un clasic, fie el și mare, cititorul era cît de cît la chestiune. Dar nu pica lat.). Esențial, îmi pare mie, este acel exotism, și mai puțin fondul ziselor respectivilor. Aveți încredere în subsemnatul, că a privit la cîteva (iar pe vremuri la ale lui Steinhardt ceva mai mult) și nu-s deloc de rupt gura tîrgului...

Am mai învățat ceva. Dar se înțelege că tot prost voi muri.

„Am putea spune

… împreună cu Pierre Manent, că, din rațiuni de corectitudine politică, Europa refuză să-și recunoască rădăcinile creștine..."

Dl Patapievici, zicînd cele de mai sus, ne crede mai prostuți la istorie, sau barim la fel de părtinitori ca domnia sa. Dincolo de faptul că fură mari bucăți din Europa - la un 1500 de pildă - necreștine. Dar în partea cu o cruce deasupra era un balamuc, de mai bine nu ședea semnul creștin acolo!

Zic astea lecturînd (că-s rămas în urmă la cultură generală...) niște opuri despre Elisabeta I, respectiv Petru cel Mare. Îi venea vreunui monarh cu hlamidă creștină a da la cap altuia, n-avea vreo jenă, vreo reticență pornind din slovele Scripturii! Altminteri tăia și sfîrteca la greu vreun supus dacă - la semn al crucii - ducea mîna întîi la stînga, și nu la dreapta...

PS

Capăt deformație. De cîte ori văd un text așa umflat, cu pretenții de erudiție, mă întreb scurt ce chestie primitivă din autor este de fapt irigată, satisfăcută - pe-acea cale academică?

Are farmecul ei tristețea

… cînd îndrăznești a i te lăsa în brațe...

Dar ia stai. De cînd nu am mai trăit o disperare ca lumea? E de hăt, demult....

Poate joc un pic de teatru social aici (e inerent oricărei apariții în public), dar zău c-aș reține ideile... Pînă la urmă, și oricît de dureroase ori fi, stări precum pomenitele sînt doar semnale, respectiv modalități de-a reîncărca bateriile...

Am sentimentul

…că multe articole de presă doar aparent informează... În realitate, conferă cititorului un punct de vedere (altminteri fabricat cu oarece grijă) apropiat ori identic cu al său.
Iar dl cititor e încîntat de asta și revine pe acel site.
Care site, prin urmare, nu-și etalează degeaba reclamele la banca X ori ori alt sponsor.

Revenind la genul de materiale care prind la publicul majoritar, simt că nu-ar avea locul între preferințele respective scrisul nepărtinitor. Totodată, îmi pare la multă căutare (de la Gutenberg încoace) stilul care sparie. care anunță Sfîrșitul lumii, inclusiv în educația românească. Ceea ce-i cît se poate de normal / pe firea urmașilor lui Adam...

> *„Agresorii pot apărea din spatele catedrei, dar și din fața ei. Din bănci. De pe culoare. Vedem profesori care agresează elevi, elevi și părinți care agresează profesori, elevi care agresează alți elevi și care sunt agresați la rândul lor.*
> *În final, victime sunt cu toții: cei care își petrec bună parte din viața lor într-un mediu plin de tensiune. Cei forțați să ducă povara loviturilor și a umilințelor. Cei lipsiți de putere și cei lipsiți de putere asupra propriilor impulsuri. Oamenii care nu învață niciodată lecția autocontrolului și care, fără ea, ajung să otrăvească viețile pe care le ating în existența lor. În final propriile lor vieți. ”*

PS
Poate mă veți întreba cum e aia un articol imparțial.
Păi, la grabă în vin în minte numele unor Daniel Dăianu ori Adrian Vasilescu. De ce-s dumnealor așa, și nu altfel, se poate discuta.

Cam orice articol

… / luare de poziție umană nu se poate lipsi de parti-pris. Nici măcar în publicații intelectuale.

> *„Religia răsturnată în ură, în bestialitate* programată, *dă spectacole în ţările cele mai civilizate ale Europei. Atentatele de stil Daesh nu sînt îndreptate doar împotriva valorilor occidentale, nu numai pe ele vor să le distrugă. Atrocitatea lor intenţionată e îndreptată împotriva umanismului de pretutindeni. S-a spus că ele încearcă să trezească în „adversar“ aceeaşi pulsiune a urii care îi posedă pe atacatori, să năclăiască raţiunea şi civilitatea în zeama fricii, a furiei, a violenţei, a instinctului orb. Creşterea extremei drepte, xenofobe în Europa răspunde, din nefericire, intenţiilor Daesh....”*

Simt încă o dată, în fața acestui text, că esențial este a servi ce dorește publicul să audă.
Cu acest punct de plecare, se trece la confecționat...

Cheia indispoziției noastre pe lumea aiasta se află celălalt. Noi sîntem morali. Și destupați. (se află în așa idei cheia de boltă a simțitului bine sub soare). În paralel, pentru că nu ne aflăm intelectuali, ci doar primtivi c-un start subțire de poleială, n-avem vreo treabă în a încerca să înțelegem de ce lucrurile se petrec, cum se petrec. Ni-i infinit mai simplu a condamna.

Cu atît mai puțin nu ne străbate gîndul de-a ne pune un pic în pielea teroristului, ce-i vine lui a da cu bomba.

Un semn al înțelepciunii de clasa a doua este a vorbi de ura celuilalt (dacă se poate în termeni plăcuți profesoarei și comitetului de părinți). Nu spun că celălalt, noi toți în general, nu posedăm așa ceva - ura la greu - , dar modul în care o punem la zid (repet, e a celorlalți, noi aflîndu-ne heruvimi) face toți banii.

PS

Îmi pune deseori problema, ca orice tip cu Superego puternic, dacă nu exagerez în așa luări de poziție. Poate exagerez. Dar nici nu mimez ai fi - repet vorba de mai sus - vreun heruvim.

Priveam zilele astea la un volum de convorbiri Tismăneanu - Ion Iliescu. Și realizam că prefer a găsi părți bune ale așa-zișilor dușmani, decît să închid ochii la urîtele celor din 'tabăra' mea - cei defilînd la greu cu prapurii corectitudinii personale...

Nu pariez că România

…se face mai curată via părtinire și întors pe degete al cititorului... De fapt, prin definiție un interesat de-a face România curată-i un tip în preajma căruia e sănătos să-ți grijești buzunarele...

> *„Ce NU spune Olguța Vasilescu din dosarul ei de corupție. Interviu cu Petru Becheru, omul pe care primăriția din Craiova vrea cu orice preț să-l discrediteze...”*

Încep să ador tipii ăștia (conduși sau ba de o doamnă plinuță) care se pun a vîntura minunății. Minunăția e o vorbă, o idee care prin definiție posedă un scop. De a însoți o acțiune infinit mai primitivă, făcînd întregul suportabil insului de manipulat.

Fainâ foc vorba asta

…, și anume spirit civic! E o noțiune - iarbă a fiarelor, în contul căreia oricine poate pune ce-i vine lui mai bine la sufletel.

La rozul existențial.

Mă uit

…la știrile vehiculate de fina revistă 22... Și-mi pun problema de ce nu trag dumnealor obloanele, în loc să practice așa tabloidism (pardon, jurnalism!).

> *„Traficanţii de arme din România ar vinde arme obţinute din Ucraina tuturor celor care doresc, inclusiv teroriştilor, dezvăluie o anchetă realizată de Sky News. O echipa a respectivei publicaţii ar fi venit în ţară pentru a se întâlni cu traficanţii.”*[1]

Nu m-aș fi aplecat prea tare asupra ideii dacă nu mi-ar fugi mintea la tipul de funcționare al Statului, al mai-marelui peste o societate omenească. Acela care trimite jumătate de milion de cetățeni ai săi la moarte, în WWI (dacă nu a anticipat carnagiul, e treaba lui), pentru a încerca să capete Ardealul. E un ceva pe-acolo (vezi în paralel Imperiul austro-ungar, la un 1900). Și care nu voiește a stinge lumina. Există acolo inerția, dar și o inerție - care la dimensiunea acelui colos se află și ea imensă. Faptul că din ciocnirea cu alți uriași se-alege praful de vreo construcție statală prilejuiește o scenă din categoria „Fallen”, peliculă cu Denzel Washington. Unde duhul rău trece mintenaș în alt corp. Căci oamenii nu pot supraviețui fără stat, iar în acela se află totodată posturi de ocupat...

O să ziceți aici c-am plecat de la una și-am ajuns la alta... Corect! Dar asta e una din festele pe care le joacă mintea deținătorilor de neuroni...

PS

Nu am pretenția că mă aflu primul care-a dat ochii la dumnealui, Statul... Bănui a se fi tipărit nenumărate opuri, pe-așa subiect.

„Un bărbat, care striga: "Allah Akhbar"

… a atacat și rănit cu maceta doi poliţişti belgieni...”

Adevărul că și io, după șase beri, strig „Allah Akhbar". După zece, mintea-mi-o ia razna de tot și afirm în gura mare că Dumnezeul creștin există...

PS

„Lasă, domnu Ordean, că ajungi mata pe pat proxim decesului, şi să vezi ce rău o că-ți pară de-așa sacrilegii debitate...”

Păi se înțelege că așa va fi! Vă imaginați ce groază mi se va citi în ochi, atunci, de înfricoșata Judecată?

N-aveți un *Seni* suplimentar, să-mi fie-n preajmă în acel moment?

---

[1] Distinsa revistă *22* glumește un pic, aici... Citează o agenție de presă oarecare (la bani mărunți, ditai Hotnews calcă în strâchinile subiectivității!), folosind în paralel formula: „**ar fi** un rai al traficanţilor de arme”. Altminteri, de era un rai - cred că (și) pe la gazete zidurile s-ar fi aflat azi din plin ciuruite...

Eu cred

… că dovada mintoșeniei cuiva este de a-și căuta singur calea spre vreun Dumnezeu (scop: reducerea din fricile existențiale). Eventual, dacă nu simte pe nimeni în Ceriuri, să meargă singur prin secundele vieții sale, adică fără credință.

A lua pe nemestecate ce spun alții a fi Dumnezeu mi se pare neserios, pentru careva cu cap pe umeri.

"Iudaismul şi creştinismul sînt legate de o revelaţie comună"

„Sufletel alunecă spre dreapta..."

… suna o vorbă din călinescianul 'Bietul Ioanide'.

În context, dl. Manolescu îmi pare a marșa spre tabloidism. Zic asta – între altele – la vederea vorbei: „Este absolut îngrozitor ce se întîmplă"...

Io n-am ajuns vreo personalitate, dar mi se sparie gîndul ca după aceea să m-apuc a scrie astfel... Nu mai au bani, domni precum Manolescu ori Pleșu? E vreo sete de notorietate a vîrstei (de care nici eu nu-s departe...), pe care nu o anticip?

„Nu e tabloidism, d. Ordean. Ci umanul. O vreme, ăi ca dumneata izbutesc a nu fi așa."

„În singurătate, în deplină singurătate

… cel în cauză dobîndește o atenție mai acută și o percepție mai largă a lucrurilor din jur:
„Am coborît la parter și mi-am scos îngerul / de la întreținere. așa, să se oftice șeful scării...."

Eu unul am o mare problemă, în a crede că un făuritor de-așa creații posedă vreo percepție măcar mediocră asupra realității.

Poezia, mai ales cea comună, îmi pare o mică nebunie, în sensul hainelor împăratului...

Apoi caut explicații, găsesc, iar finalmente iau lucrurile cum sînt.

În context. Și punctînd un cerc vicios. Dacă vrei să scrii binișor poezie, e necesar a te vedea în vedere doar pe tine. Atîta doar că așa ceva nu va găsi succes la alții. Prin urmare, (pasămite) sensibilitatea personală începe a încropi ceva plăcut acelora, mai exact clișeelor sociale ale dumnealor. și iese o varză...

Ultima posedă însă avantajul de-a se găsi liant social. Care-i mai mare în acea Scenă mîngîie însă tandru pe creștet, pe-așa spirit fin...

**

.

„În prima parte sînt numeroase trimiteri la boală și la imaginarul medical. Cum am sugerat și mai sus, boala nu e ceva care să perturbe ființa cu asupra de măsură. Frica provine din altă parte. Poemul de încheiere al primei secțiuni ar merita citat integral, dar din lipsă de spațiu, nu voi face asta. Mă rezum la atît: „Cred în arbuștii de cafea, / în invidie și-n remușcare. / cred în consumul egal de femei, ciocolată și spaimă. / și mai cred că nimeni, dar absolut nimeni ..."

Ca părere a mea. Momentul în care zămislești acele versuri este ultimul în care interiorul nostru se lăsa sondat, despre boală (dar și multe altele).

Minciuna stă… cu poetul la masă (care trece altfel fără vreo jenă mărețul titlu de mai sus...- e om și el, doar). și cu acei care proslăvesc lucrările poetice.

„Pokemonul comunist

…al generației de mijloc"

E tare fain cînd anii de umblet prin școli înalte - aceia ai domnului autor - servesc o banală facere de baftă... A unui seamăn ce-i pare - aceluiași condeier - a-i obtura accesul la fericire în viață.

Totodată. Dacă văd eu bine, articolul apare la secțiunea „*Dileme* on line". *Kakaia* dilemă însă, aici - în *pokemonul comunist al generației de mijloc* (e vorba de dl. Ponta)? În general, frații care scriu pe-aici nu pică nici în dilemă, nici în consult la DEX al vorbei.

Mereu mă întreb, la așa răutăți, cît de iute-ar fi trecut așa condeie fără scrupul - la un 1950 - de partea celui puternic? și cît de fulgerător ar face-o mîine, de ne-ar sosi ordinea islamică?

„E oameni și ei, domnu Ordean...Și se comportă ca atare."

PS

Stau și meditez dacă, la alegerea acestui titlu al revistei (1993), inconștient nu s-a dorit o captare a interesului/disprețului insului simplu, căruia ideea de dilemă e tot ce-i poate fi mai la antipod... Nu am DEX la îndemînă, dar îmi aduc aminte că era un rămas ca blocat, de acțiunea a două idei contrarii...

Să fie doi-trei ani

…de cînd circula pe net un clip, cu un parlamentar (nu realizez de-i la noi), care urmărea pe laptop filme porno.

Careva îl scoate ieri de la naftalină. Bineînțeles, nu face asta pentru a spune că și el adoră așa pelicule, ci pentru a da pe pămîntul moralei cu acela.

Doi domni sar urgent în ajutor, unul declarînd respectivul hedonist nesimțit, altul drept labagiu bătrîn.

Din start, și un pic pe ocol, mă întreb de ce nu explodează doamne, la acele gesturi. Mai ales că dumnealor nu-s lipsite de iritări pe-așa situații, mai exact căscatul de ochi la modele porno îi

face pe-aceia mai pretențioși cu femeile din jur (și care-altminteri se vor curtate, dacă nu împerecheate). După cum vedeți sar însă în sus domni... (nu țin a generaliza, la vreun sondaj, dar așa fu barim aici, iar eu mi voi trage - ca un ticălos - concluzii din situație)

Bănui că dumnealor au motive mai dureroase, de-a sări la gîtul amatorului de *pornache*.

E de spus din start aici că, dincolo de fond, apelul la acele vorbe - *nesimțit, labagiu*... - ține de categoria la care îndeobște nu se prea replică (din ce motive, putem explora). Mai exact, vituperările-s alese cu atenție, ca nu cumva să vină vreun răspuns-torpilă. Deduc de aici oarece vulnerabilitate în domeniu, a acuzatorilor...

Las deoparte, pe moment, vreun proiect de replică, unde interesantă nu ar fi aceasta, ci reacția (de data asta mai fîs ori deloc) a acelora.

Simt că în spatele acelor reacții șede supărarea infantil-juvenilă pe tatăl personal (al dumnealor, nu al meu...). Că nu i-a dat mai mult, respectiv că-i ocupă locul de afirmare. Și, implicit, că nu i s-a oferit servi(tor) - unul de răsplătit cu ocări altminteri.

Legat de amabilitatea „nesimțit(ule!)”, pot simți o pliere la ideile mamei, care - după luna de miere - trecea în categoria asta orice dor de sexualitate al soțului. Care-i foarte posibil a n-o fi lăsat mai moale cu ideile lui (dar frecventînd altele, prostituate ori neveste următoare).

„Aceea a bălăcărelii dizgraţioase

… la care părem a fi condamnaţi”

Se înțelege că ni-i nevoie a astupa cît mai bine, cît și glorios, minusurile personale... Ca atare, condamnatul / condamnarea aceea înseamnă - de fapt - lipsă de adaptare la realitate. A noastră - cei revoltați.

O să ziceți că bălăcăreala cu pricina e-un ceva foarte urît. Corect, dar întîmplător ține de-un cod moral care ni-i tare convenabil. și care întîmplător plasează copiii cuminți ca noi deasupra țugulanilor.

Ultimii, pe la nivel de comunicare inconștientă între cei ca d. Pleșu, fiind datori a ne pupa mîna, plus servitori (verb!).

E o plăcere a lectura în spate de vorbe, celor precum d. Pleșu...

Ziceți c-o să văd eu, , la sosirea unui tip decriptînd prin zisele-mi? Ar fi minunat! De cînd aștept unul d-ăsta!

Ce-i drept, poate fi unul onest, sau unul ba. Cu ultimul nu-i totuși mare problemă, a-i trimite îndărăt și-n brațe bomba...

PS

Nu uitați, dl Pleșu e portdrapelul curentului Dilema.

Or, anunțați-mă și pe mine unde zăriți dram de-așa ceva - de picat la dileme întru realitate -, în producțiile sale ori ale multor colaboratori (sub pomenitul stindard)...

L-a pus dracul pe-un nene

… a sugera că subsemnatul e ins incapabil de modele umane! De atunci mi-am reamorsat în minte această instituție (ce anterior zăcuse în hibernare).

Precizînd din start că modulul uman nu e nici statuie, de venerat, nici nu-i de luat pentru toată viață (ci doar pentru cît ai nevoie pentru a modifica, un pic, ceva din noi...), simt zilele astea nevoia a-l lua de model pe Tudor Arghezi. Să mă uit cum proceda dînsul, prin viață (parcă nevastă ca dna Paraschiva nu mi-aș lua... Nici copila nu mi-aș educa-o cît să ajungă la Partidul Romania Mare...).

Zic astea realizînd că ambii (elefant plus șoricel) avurăm/avem gură îngrozitor de-a dracului - în baza unui aparte caracter infantil -, dar și o vulnerabilitate teribelă între semeni.

PS

Acel schimbat din noi ne folosește în oarece măsură, dar totul rămîne sub imperiul ideii că-i nemodificabilă cantitatea de durere ce ne așteaptă sub soarele ăsta. Eventual, prin educație fericită, putem anticipa sosirea acelor valuri de rahat existențial...

PS2

De bine ce-am scris cele dela PS anterior, dau de a treia poză cu Arghezi.. și mă întreb: oare eu cum voi arăta cînd voi fi bătrîn-bătrîn (deja de pe acum mă jenez a privi în oglindă...)? Creeed că precum acel Arghezi.

Poate nu-i rău de obișnuit măcar un pic cu ideea. Cum m-aș simți, dar și cum aș fi privit la mersul prin urbe (ori pe la un canal TV, ziceți?).

Nasol.

Să vedem ce se poate face.

„Se poate doar a sta pe idee. Care poate!!!”

PS

Apropo de poză 2, unde T.A. pare foarte pașnic. Vulnerabilitatea ălora ca noi (io și Arghezi) vine din teluricul obligat a purta masca de copchil cuminte...

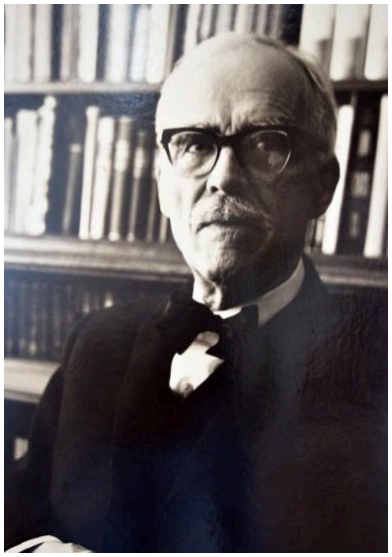

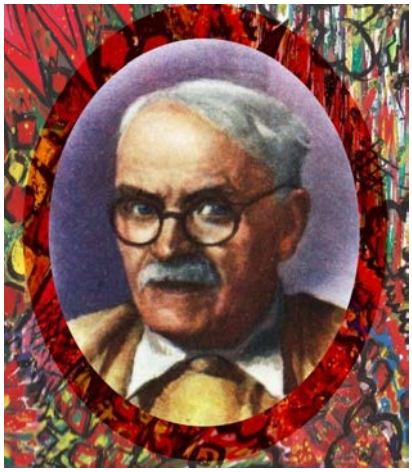

„Un turist a căzut pe un perete stâncos!

… Operaţiunea de salvare poate dura până mâine dimineaţă...”

Înțeleg de aici că onor cititorul nu putea ședea pînă mîine (cînd am fi aflat cum e cu salvarea aceluia), fără o știre senzațională. Pricep totodată că d gazetar avea de furnizat neapărat informație, în baza căreia să-și justifice salar pe ziua curentă.

Că veni vorba, acea secetă de subiecte te poate împinge să relatezi de la malul mării despre acțiuni în abruptul Coștilei...

Viața...

**

Ședeam de curînd cu Mugur Ilie în traversarea Valea Spălăturii - Hornuri și aveam inima spre purice, că va trebui să apelăm la Salvamont, ca impotenmți a ne mișca din loc datorită dificultății zonei.

Iar asta e parte onorabilă! Mai prost e să devenim subiect de căzătură, precum cel din text constănțeni (mai ales că accidentatul are vîrstă apropiată mie și lui Mugur). Ori deces...

Deși, apropo de murit, cel mai tîmpit lucru ar fi să se prăpădească colegul, iar supraviețuitorul să dea ochi a doua zi cu familia aceluia...

Îh.

Pomeneam pe aici

… de nevoia de a-l avea pe Tudor Arghezi ca model.

La un ceas după așa năstrușnică idee am realizat că-mi lipsește ceva, pentru acel glorios drum. Și anume amoralitatea aparte a Poetului român al secolului 20. Or, Parcă nu mă văd a executa mîngîierile la locurile moi, ale aceluia. Făcute, din întîmplare, taman la cine era mai puternic, într-un moment ori altul. Și invers, să dau cu putere în potentatul scăpătat...

Dar promit să fac progrese, în așa direcții. Să scriu fără ezitare o Cîntare omului de la 2016 (sau 2020).

Simt c-am resurse!

*

În răstimp, am impresia că domnii literați ar privi cu dezaprobare așa jocuri (al subsemnatului, de-aici), pe întinsul unei zone din domeniul repartizat lor...

Îmi vine însă în minte o aplicație Windows, care exista pe sistemele mai vechi. O sferă se descompunea în nenumărate părți, apoi ele se reuneau, în acel glob frumos și peste cataclismul virtual trecător.

Am impresia că mai marii condeiului practică doar partea cu coagulatul Or, și deși multe s-or construi în lumea lor doar așa, nu știu dacă asta e util, ca prospețime...

Frumoase-s zilele în care ți se pare că, interioricește, nu stai pe loc...

„Corpul reginei Ana

…a fost adus în București și va fi înhumat la Curtea de Argeș.”

I

.Rațiunii de stat nu-i sînt importante faptele reale ale cuiva, ci 'cantitatea' de simbol în care pot fi transformat acesta. De la el, Statul, se propagă cuvîntul de ordine, necesar acelei transformări din om oarecum simplu în simbol. Zic asta și cu urechea la zisele unui comentator tv, care spune că regina ne-a fost precum o mamă.

Departe de mine a nota astea cu vreo iritare (sau barim nu una maximă). Observ doar dedesubturi. Probabil că mi-i un drog existențial, a crede că depistarea unor așa lucruri reduce disconfortul trecerii prin viață.

.

II

Apropo de maiestatea sa cea dusă, mie mi se pare de minimă aritmetică - avînd în vedere temperamentul Suveranului - să bănui că Ana i-a fost o mică soacră pe cap. Treaba asta o poți intui și observînd ceva mai atent gesturi, decizii din cadrul casei regale.

În context, e un pic haios să vezi că, după ce-a fost retrogradat din funcție, principele Nicolae e săltat iar în sus (ca trimis al Casei regale la funeralii).

Sînt și ei oameni.

Probabil la un moment dat se va găsi un Argetoianu care să ne relateze oarece adevăruri din preajma echipei regale, cea din 2015.

Aș recunoaște aici că actuala fu infinit mai la locul ei decît trupa tătînelui Carol II.

Crin Antonescu, fost președinte PNL

… face zilele acestea cîteva declarații.

Nu știu (dar fără pretenție a fi perfect informat) să fi existat minte mai brici în politica românească. Este drept că așa ceva nu-i echivalent cu randament de top - mai exact unul *a la longue* (în paralel, nici că se cunoaște noțiune mai discutabilă decît randamentul politic al cuiva...)

Mie mi-a plăcut ca tip de inteligență, fie și cu o iritare care mi-a întunecat într-atît dispoziția, la vremea asocierii PNL-PSD, încît am uitat de acea inteligență brici...

De nimic nu mi-i mare scîrbă

… în materie de minciuni statale, decît de cultul lui Constantin Brâncoveanu.

În rest, caut a pricepe cum arată gaura din edificiul Cuiva, care are nevoie de-așa măgărie...

Am zis o vorbă care nu se cade, mai ales cu privire la acea Instituție care veghează la binele nostru? Mda... Poate nu se face.

În momentele în care mă port cu nasul pe sus la adresa omului simplu îi reproșez inclusiv astă dispoziție, de-a accepta pe nemestecate poveștile oficiale. După faza aceasta, însă, pricep măcar în parte de ce procedează acel om majoritar, precum o face.

La o adică, mi-ar fi o mică prostioară a ședea supărat pe dînsul. Și să îmi acresc mai mult existența, decît îmi e deja...

„Intrarea României în război

... acum o sută de ani, merită să fie rememorată la nivel naţional...”

O problemă, aici…: pot paria că istoria cu pricina e una care face bine la suflet, Stăpînirii. Nu-s nihilist aici, cît simt că-i de punctat amănuntul de mai sus.

Totodată, vorba dlui Ioniță e una să ne aflăm întreabă, căci învățarea cu pricina e cam imposibilă, iar totodată se pune problema care ar fi efectul.

Cei din cătunul X vor ști istorie (repet, cea foarte subiectivă care place cîrmuirii), iar de aici s-ar întîmpla ce minunăție?

În realitate, dl autor își aduce contribuția la acel vorbit care face bine cimentului social. El e aiurit foc, acel vorbit, dar semnalizează a te afla pe linie, ca autor de gazetă, iar totodată cade măcar nu prost publicului cel de mult vaccinat și că aceea e istoria, și că nu-i deloc sănătos a-și permite disidențe...

Așa-mi pare mie barim, din post de copil nebun al satului... (ultimii-s ăia pe care-i scapă gura ce nu trebuie...)

Teoretic, aici eu ma aflu babă

…dintre cele doritoare a strica placerea de a trai a celorlalti. în cel mai bun caz pot fi bagat în categoria celor cu capul foarte în nori.

Desi, poate tocmai acestia zaresc / accepta a puncta lucruri cit se poate de reale. Dar cu asupra de incomod în ele.

Am pomenit în citeva posturi anterioare despre un drum în zona mai salbatica a Bucegilor. Mi-a fost imposibil cu ăst pri!ej a nu ma gindi la cei doi oameni ce par sa se fi aventurat primii în depasirea obstacolelor de acolo, din Valea Spălăturii.

Am revazut, fie și doar via imaginatie, drumul lor, intr-un debut de octombrie 1932..

E vorba de Nicu Comanescu și de Ion Șincan.

Barim primul e un deschizator de drumuri în alpinismul românesc.

Mi-a fost imposibil a nu medita cum din acel om, zbatindu-se și izbutind în acel traseu, cit și în altele, ocupind totodata un loc în sensibilitatea urmasului montaniard ce ma aflu, a disparut dramatic, la putini ani și - indiferent ca s-ar fi prapadit și nonagenar, nu se va mai intoarce niciodata în locurile cele frumoase din Caraiman, pe Scena unde rasuflam la 2016 în general (eu necrezînd în vreo alta, după...).

In ce ma priveste, ma lasa rece - barim la nivel constient - ca ma voi duce cindva și nu va ramine nimic. Am insa o stringere de inima legata de Comanescu...

Posibil sa fie aici o proiectie clasica, un regret de o așa ne-revenire (a mea!), și al carei disconfort il traiesc prin delegatie, în altul...

La Realitatea TV

…o Coalitie nationala pentru modernizarea României proclama ritos ca nu vrea sa devina partid politic. Dar grija pentru Țară, , pe linga țintele din titulatura, ii face a dori cu ardoare a restarta viata politica (inca unii...).

Pe aici eu-s nedormitul bine... și invidiosul pe succesul în viata al respectivilor (toti grasi și frumosi, dupa cum ar fi zis tata). Mica problema este ca vad clar (un nitelus echivalent modern și masculin al Casandrei, cea zăritoare în maruntaiele Calului...). Imi sint mai mult decit vizibile clasice mijloace de suis la Fotolii de frunte, ale societatii.

Daca stau și meditez, barim de la 1990 incoace n-am vazut așa grupare (cicătele civică și angoasata de nefericirea Țării...) care sa nu se avirle finalmente spre mierea inalta. Altminteri, ca orice escroci care se respecta, fratii iau o mutra dintre cele mai serioase și purced de-un cuvenit ton ultra-grav.

La acelasi post TV, apoi se produc alti aferati de sanchi, cum ca cineva din exterior vrea raul Patriei. E vorba de nu stiu ce caz, produs de un reportaj al unei entitatii media de moralitate tremurîndă, cum se face trafic de arme dinspre noi.

Tot dintru așa emisiuni, mie unuia imi pare ca așa posturi (daca nu toate cele în viata) servesc ceea ce pica bine subiectivului privitor de rind, dar și niscaiva comandamente transmise de

Stapînire. "Ajutati-mă să Țin sub control firea supușilor, potrivit intereselor Mele, se înțelege... Altfel ne certăm, Io și voi - grupul media X..."

În răspăr cu compatrioții aflîndu-mă...

…ȘSi pe subiectul clasa politică. Mie mi se pare de unu și cu unu fac doi, ca dumneai - Clasa politică - să fie cum este.

Doamne ferește să fi fost altfel! Ar fi fost ca și cum ai pune o curea de transmisie nepotrivită între motor și roți. Mai exact între hachițele electoratului și guvernarea unui stat.

Am trăit cu eronata impresie

… că un critic (de teatru) se află un tip stimabil, supus între altele obiectivității. Ca să tragi însă un material părtinitor la greu, cu dovezi din categoria (totuși) *Agitprop*, păi aia putem și noi agramații...

Probabil că, dincolo de interesul actual al unuia sau altuia, chestia asta cu pupat posterioare ni se trage din Comuna cea primitivă, cînd dacă nu gîdilai pe Șef, acela lua urgent gîtul...

În paralel, există și plăcerea vreunei mase de cititori de-a confecționa așa idol - e vorba de regele Mihai - , iar apoi de a i se pune spritualicește în preajmă.

Și a spera - ca-n copilăria noastră - că părintele de care ascultăm ne va rezolva toate din jur.

Regele Mihai, un destin exemplar

Cum nu se poate mai necesară şi binevenită recenta carte a Tatianei Niculescu-Bran consacrată istorisirii pe-ndelete a poveştii vieţii Regelui Mihai. Necesară şi binevenită în orice vreme, dar parcă şi mai utilă azi. Din cel puţin două motive.

ADEVARUL.RO | DE MIRCEA MORARIU

Apropo de festivitățile și odele

…aduse unei figuri regale (regina Ana) ce n-a avut, totuși, minimă legătură cu țara.

Am impresia c-ăi de trag sforile prin țara asta respectă fișa postului, acela foarte înalt și totodată discret. Au nevoie de-un alt tip de conducere a României, dacă actualul (republică) se va

perima vreodată (avînd în vedere că în anii 90 strîmbau din nas la așa ceva - chit că dumnealor se aflau spiritualicește aceiași...–, e posibil să scîrție ceva cu actuala sistemă...)

E bine să ai pregătite haine de schimb… Altfel nu văd de unde dragostea de o femeie care nu a catadixit a învăța românește.

În *Matrix Reloaded*, doi așa-numiți agenți ai Sistemului dau de Neo cel răzvrătit de dînșii. Formularea primilor la adresa ultimului: „El e Anomalia?”

Bietul Neo comisese sacrilegiul de-a ieși din turmă și de-a spune (precum cîțiva alții, la o adică) cum că teatrul roz produs în așa-numita Matrice ascunde destule...

Cîtă vreme un nume mai mare

…și clasic simțea și el enorm, plus văzut monstruos, păi nu m-aș jena de poziționea personală de mai jos. Ca atare, întreb: cît de poamă trebuie să fii, ca om, pentru a vorbi de destinul exemplar al regelui Mihai? În spatele mirării mele nu-i afirmație că Mihai s-ar fi aflat bandit. Dar șed a gîndi totuși la ce plopi ajungeam, comportîndu-ne precum Dînsul? Asta, bineînțeles, dacă ne făcea mama în purpură regală.. .

Ce moaș-sa este exemplar? Că fuse cîrpă, la viața lui? Că scrie discursuri azi la care ne putem uita împreună, cum li-i caracterul de lemn, respectiv a servi omului de rînd (și viitor supus regal) orice vrea aiesta să audă?? Altminteri, putem explora împreună asupra tragismului existenței suveranului, în paralel observînd că au mai suferit și alții sub soarele ăsta. La vreun Cot al Donului de pildă. La vreun Mărășești, unde stăpînirea a catadixit a promite pămînt (nu ăla din țintirim!) doar după ce-a văzut că i se va alege praful din traiul bun la cub.

Eu nu-s om bun, așa ca nu se pune problema lui a face ceva, mai ales în directia care face bine manipulatorilor de aici...

„Românii se coalizează pe Facebook

… și depun plângeri împotriva postului tv”

M-ar fi mirat sa reactioneze mai inteligent… Altminteri, siteul Republica pune din greu botul la ideea cu „românii...”. Care fac și dreg.

Cum dracu taman de la un 2012 a plecat banala formulare de „cetățenii României”, în favoarea ăleia cu *românii* - zau daca pot pentru ca sa stiu...

Între noi fie vorba, cînd se va termina drogul cu ”Noi, românii...”, ce va fi pus în loc? Ziceți că se va găsi suficientă doxă-de-Stăpînire pentru a fi umplut acest gol?

Îi urez mult succes, pe acel drum! Dar, pe acest fond tare frumos, va supăra mărturisirea-mi că mă lasă rece care de prin jur ne-ar ocupa? Cu ce-i mai brează mitocănia conaționalului decit a cotropitorului?

Prima reacție a premierul Cioloș, după reportajul Sky News. Românii se coalizează pe Facebook și depun plângeri împotriva postului tv

REPUBLICA.RO

E tare fain

Ca un gazetar (a se citi tabloidist) sa se plinga de un confrate. De un-la-fel-de-deranjat-în-anus (adicatele deloc!), de măreție principii. Chit ca ambii bat toba a nu dormi dă grija lor.

A, era sa uit. Gazetarii-s pe firea insului majoritar.

Adica a 99, 99 la suta din omenire. Carele în paralel maninca borș pe ideea de valori ale umanității

Bănui că

… daca a sosit - la distins și onest site Republica - ordin de muscat posterior dl Tariceanu, pînă și condeie ce păreau fine cad a griji la viitorul salar...

In paralel, aceiasi baieti fini de la Republique o suie pe regina Ana unde li s-a ordonat.

„E lumea, bre, Ordene... Matale abia acu afli ce și cum?”

Cristian Tudor Popescu avea cîndva

… - ca tot muritorul, probabil - o obsesie. Era la vremea prezidențială a lui Emil Constantinescu, parcă. Și anume, aceea a disoluției statului.

Și subsemnatul posedă o atare idee fixă. E vorba de modul de manifestare al agresivității pe care specia ne-a lăsat-o cu atîta dărnicie...

> Se poate discuta oricînd cum șed eu cu așa ceva... Bănui că mi-i multă și prost gestionată.

Mă uitam dimineața la comentariile unor diverși ajunși la catafalc regină Ana. O să ziceți că nu văd eu bine, că-n așa loc (și la așa oameni) nici gînd de vreun dă-te mai încolo. Credeți-mă însă, se află și dumnealor oameni...

Inclusiv perierea la greu a unei persoane altfel cam neimplicată în viața României (nu s-a deranjat nici a-i învăța limba...) ține de confecționarea - via exagerare și fals - a unui idol public, care să-ți fie vehicul la acapararea de mai multe resurse. Ori barim încercarea de așa ceva, căci în paralel și altții purced la încercări similare (dorința de manipulare a seamănului fiindu-ne precum nevoia de aer).

O altă doamnă subțire din funebra coadă spunea că regina cea cu caracter ales se află la antipod cu noi, rumînii din România anului 2016. Aparent, persoana cu pricina se trece și ea în dezonoranta categorie, numai că, sesizînd fenomenul, are grijă să se extragă - psihologicește - din rahat.

Complexul de superioritate (în care pică foarte des și-ăl care mîzgălește pe-aici) e un mod de-a ne manifesta iritarea că nu am izbutit a-i încăleca pe ceilalți, sau măcar o parte dintre ei.

Trăiesc un coșmar

Neamule, nu pot exista sub soarele ăsta inși imparțiali? Care să scrie despre regina Ana cu de toate, bune, rele și nuanțe între acestea?

Mă conving tot mai mult că, oricît de școliți am fi, hățurile comportamentului sînt în mîna animalicului personal. Ale cărui comandamente ne decid gesturile.

Privesc la ditai Doina Uricariu, cum cade pe spate la o platitudine clasa întîi:

> *„„Pentru mine lucrurile sînt limpezi. Trebuie să ne cunoaștem trecutul și nu să ne inițiem în el. Nu e nevoie de un ritual pentru asta. Actul cunoașterii e un act normal. Anormală, ambiguă și ascunsă e doar metoda folosită de cei care vor să ne cultive ignoranța”*

În amintirea Reginei Ana (1923-2016)

Extrase din «Dialoguri cu Regina Ana» ale scriitoarei Doina Uricariu, rezumate în volumul „Maxilarul inferior”.

EUROPALIBERA.ORG | DE VICTOR ESKENASY

Ai dracului!! Cît de la șto, de manipulativ e băgat acolo acel „pentru mine e limpede”!

Te uiți la ce urmează și nema vreun limpede, dimpotrivă, onor regina doar îți anesteziază rațiunea, încercînd să te dea pe spate, că ce mobiluri înalte o animă pe Dumneaei...

În context, ca orice escroc ce se respectă, invervievata nu are cum ocoli frazele-imperativ: *„Trebuie să ne cunoaștem trecutul și nu să ne inițiem în el....”.* Se înțelege că de la așa

îndemn vom umbla, la scurtă vreme, doar inițiați în ale istoriei pe stradă, singura problemă rămasă fiind de care istorie vom purta în rărunchi, mai exact favorabilă cui? ... Ana R.(egina) vorbește de șmecheria altora, dar o practică la greu, ea însăși!

În paralel, ditai Europa Liberă cultivă așa ceva. Pot bănui că o face datorită trahanache-cianului „Enteresul și iar enteresul”...

Scenarita. A mé.

Umblu printr-o stațiune litorală oarecare. Românească. La orice cumpărătură, negustorul eliberează bon fiscal. Iar dacă nu-s atent la primirea țidulei, comerciantul insistă, inclusiv la adăpostul formulei „Dacă sînteți vreun 'acoperit' de la ANAF...”.

Amator de aritmetică fiind, mă întreb de ce acum, la un 2016, așa ceva ține, iar pînă de curînd nu merse și pace?

Tot numai de la o vreme adversarii (fie și nevirulenți) ai unei anumite orientări geo-politice (pe care subsemnatul, o adoră altminteri) sînt scuturați rău, ultimul exemplar luat la întrebări - cam pentru un fleac... - fiind Călin Popescu-Tăriceanu.

Ce s-o fi schimbat, întreb poate retoric, de-așa ceva-i posibil?

Hotărît lucru, adîncurile fluviilor nu seamănă cu ale pîraielor limpezi de munte... Prin opacitatea/discreția adîncului de fluviu înțeleg raportul de forțe SUA - Rusia.

Ne înconjurăm animalicul

… / interesele acestuia cum ne pricepem mai bine. Pe sistemul *do ut des* / *Îți dau ca să-mi dau*, purcedem la cîte-o expunere precum cea din articolul alăturat.

Lucrurile șed foarte serafic și la locul lor acolo, iar cei care-s aderați la acele valori (ale întorsului pe degete) dau bine în societate. Micile probleme apar doar cînd începi a te interesa ce și cum. De pildă. cum e cu alde Cuvîntul, ori cu „oglindirea Celui care a alcătuit văzutele și nevăzutele”.

La așa mirări, intră îndeobște în scenă două atitudini. Întîia încearcă să te declare un limitat în ale meditațiunilor / vederilor înalte. Dacă treaba asta nu ține, oratorul o întinde de-acolo demn, cît și disprețuitor pentru matale (rațiunea nu-și are locul în, pardon!, așa parapon, ci doar știința a ceea ce provoacă poza cu pricina în sufletul celuilalt).

Măgăria respectivilor nu decurge doar din acestea.

În context, nu vă apucați a întreba cînd moaș-sa s-au aflat la cîrma acestor locuri ”virtuțile simple, dar fundamentale, aflate, astăzi, în derivă: bunul gust, bunul-simț, buna-cuviință, buna rînduială” (pe care s-a apucat să le recupereze taman cel pupat în dos în acest articol).

La așa întrebare iar se va lăsa cu ochi pleșieni dați peste cap, căci - îndrăznesc a o repeta - la cîrma aceluia se află animalul, acela dornic să îmbete cu apă rece (contra cost) apropiații, iar în paralel să se plîngă de tipii din afara tribului, adepți pasămite ”ai vanității, al gesticulației boeme, al exhibiționismului și al ostentației sterpe”.

Noi, se înțelege, neavînd treabă cu acelea.

.

„Odată cu Regele Mihai

… **evident** (s.n.) că se închide acest capitol glorios al istoriei României...” (T. Paleologu).

În copilărie, bănuiam de naivitate tipii care pun unei situații doar ștampile gen glorios ori ba. Acum miros însă lesne - în poveștile cu pricina - , enteresul și iar enteresul autorului.

Unul grosier, chit că-i acoperit de tot atîtea pastile înalte.

Valurile istoriei

La România Actualități se mănîncă borș la greu, despre regina Ana.

> Ditai îndrăgostiți de adevăr, precum cei de la Academia Română, nu au vreo treabă în a o da pe perii - de unde gîndu-mi la cît de iute ar schimba-o, dacă sosește ordin contrar....
>
> .

Noi vorbim tare urît un dr. Petru Groza, dar valul istoriei - de care pomenesc în titlu post - adus-a Stăpînirea română în stadiul de-a repeta vorba acestuia: *„Poporul va iubi pe cine-i spunem noi...”* (30 decembrie 1947)

.PS

Mă ia cu ceva fiori reci (cam un camion) pe șira spinării, la gîndul cum arată ochii, respectiv optica despre viață a unui Stăpînitor...

Sentimentul mi-i c-ar ezita mai mult a strivi o gîză, decît vreo ființă umană care stă de-a curmezișul scopurilor Instituției...

Abia azi

.. la matusalemică vîrstă, am auzit sunetul inimii (absolut intimplator personala) - gratie unui stetoscop.
Interesant / fascinant (dar vorbele nu pot reproduce acel sentiment amplu și linistit totodata...).

Un om rău

Eu-s ăla.

"Modelele sale nu sunt doar simple desene cusute cu migală pe pânză, ci adevărate simboluri magice despre esența vieții. "

Daca te apuci, entuziasmat de ideile din ultima bucată barim, sa ceri detalii - care sa ti intretina fascinatia -, simt ca oratorul nu va putea lega doua vorbe. De fapt, asta e și rostul pastilelor mărețe: sa nu apuci a mai zice miau!
Deci.
Si cum e cu esenta vietii? Da' cu magicul?

> *"Da, domnu Ordean, așa e în viață... Ne mai jucam cu așa brașoave... așa ni-i fire, barim de la Cain incoace... Din ce motive, vei fi aflat probabil pina acum..."*

Pe cînd consoarta

…își completează somnul de frumusețe, tastez tiptil de una ori alta... Între altele, îmi sesizez (cam a n-a oară...) latura egocentrică - la greu - a scriselor.
De la așa infamantă constatare, mă întreb subit ce e rău în a fi egocentric. și ajung iar la categoria de interdicții asupra cărora nimeni nu se obosi a ne oferi detalii. Ci veniră la pachet - iar aici zău că de-un eseu cu onest număr de pagini (se înțelege că pe la licențe ori doctorate se bulucă subiecte infinit mai serioase...).

Apropo de interdicții, în nemernicia-mi sosise ieri - pe cînd adunam matinal scoici și cochilii - gîndul categorisirii peliculelor deocheate. Care, apud perversitatea-mi - s-ar împărți în 'de studio' și casnice... Detalii putem depăna cu alt prilej. Atîta doar că, observ, toată lumea condamnă așa producții (nu puțini, cu bale de poftă la colțul gurii), dar sînt raririsi, bănui, ăia care oferă și explicații - ce e rău în a căsca gura la acele filme, unde un domn și o doamnă (ori domni și doamne)..., în fine, mă înțelegeți...
Bineînțeles că pre lumea asta primordial, ca importanță, este obiceiul care adună mai mulți supuși. De pildă interdicțiile amintite aici. Dar tot stau un pic gură căscată, la mecanismu-i.

Nici adultul (în sensul social, nu de-ălălalt...) nu știe bine de ce-i naspa a condamna pornografia. Dar reproduce modul în care a fost educat (să zicem...) el însuși. Detalii minime, dar maxime amenințări, că dracul îl ia pe învățăcel, dacă.

Amenințările din urmă nu-s unele barim verbale. Ori dacă, întîmplător, sînt - păi iau lucrurile prin plopi. Trebuie să apară vreun paria, care să spună lucrurilor pe lume - mai exact de ce-ar pica prost onor Societății așa ceva.

Partea proastă este că acest din urmă demers conține o mare bombă. Duce lucrurile (chit că teoretic e vorba de o interdicție) în domeniul conștient. Or, în momentul în care apucă a circula domol vorbele, fie și de tip „E rău asta pentru că...", s-a terminat cu groaza care anterior bloca tot. Ori măcar punea de-un teatru pur omenesc, în a ține copiilor propriu un speech, în paralel matale, tatăl, dînd ochi încîntat cînd se poate la 'cele mîrșăvii.

PS

Ziceți să vă dau și dumneavoastră adresa asociației obsedaților de-așa tîmpenii? Păi..., nu știu - că io-s obse' pe cont propriu. Dar trebuie să fie delicioase întîlnirile pe-acolo, cînd se pun a medita toegether.

Treaba asta pînă vreunul se ridică de la masă, șoptind conspirativ că-l ia naiba (a se citi nevasta) dacă întîrzie de la vizita pe care au s-o facă în aceeași zi socrilor.

Deși scrise precum cea din poză

…nu-s emise pentru *ordeni*, ci pentru unii cărora le pică bine, tot nu pot scăpa din vedere dedesubturile Voroavei.

Acel ditai sfîntul Augustin, despre care se vor fi scris mii de tomuri și-i slăvit cel puțin o dată pe an de Biserica catolică. vine cu-o vorbă care se face mintenaș praf, dacă te-apuci a întreba, cu aia a măsii se poate scrie cum zice dumnealui...

Între golani fie vorba, omul nostru cel sfînt te lasă cu ochii în soare, cum e să-ți scrii durerile pe nisip... A dracului pramatie!

„Da, domnu Ordean, da' dînsul spune omului simplu ce vrea acesta să audă..."

Daaa? Și se vor fi dat multe doctorate întru dedesubturile unui asemenea demers? Am în vedere aici spusele plăcute, de care amintești dumneata, dar și un ciomag mare (fie și virtual), care spune că naiba ia pre simplul credincios dacă nu ia în serios orice fel de zise al sfinților, respectiv șefilor.

PS

Unul din subiectele care mă conduc la rîs-plîns se află acela de Valori ale umanității. Se înțelege că idei precum aste de aici nu vor schimba lumea. Cel mult mă va trage deoparte Sfântul Petru, înainte de înfricoșata Judecată:

„Am auzit că te țineai de prostii, în lumea dă unde vii...”

Nu-i treabă simplă

… a te afla Cîrmuire. Îți dresezi supușii, căpătînd chiar impresia că ei judecă precum matale .

Apar însă momente neplăcute, cînd observi că omul de rînd poate da vorbe spre sculpturi brîncușiene, nu și bani... Cum s-ar zice, contractul social se oprește la stadiul portofel.

În paralel, îmi fuge a doua oară zilele astea (după înhumarea națională a reginei Ana) la o vorbă altminteri hulită. Cea a lui Petru Groza, cum că nu-i o problemă pentru guvernanți de la un moment istoric ori altul, a face pre supuși să iubească ce vor cîrmuitorii. Ultimii, pe căi ce pot fi analizate, bagă în cap inșilor simpli că aiureala gen Cumințenia Pămîntului e o treabă nemaipomenită (se înțelege că pe la unul precum subsemnatul nu sosesc a-i vorbi despre minunățiile din opere Brîncuși).

Îl învață ce e de iubit. Idem că regina Ana fu mare sculă (dacă îmi demonstrați că fu realmente, retrag expresia de dinainte).

Peste tot, domnește interesul Cîrmuirii.

„În ce ţară „normală“

... un condamnat penal poate sta, atît de nonşalant, la rampă? În ce ţară „normală“, electoratul se lasă încălecat, cu atîta „creştinească“ îngăduinţă, de orice mic maestru al improvizaţiei de gaşcă?”

În opinia mea, dl Pleșu se află un mare panglicar, cu o gaură măricică la obraz (absolut normală altminteri, ființei umane, de la poale de Carpați barim). Mai exact, dînsul se află politician la pătrat. Hai să dăm un ochi la întîia-i propoziție.

Ca să te raportezi la o țară normală, trebuie pentru ca să fii matale una. Aștept demonstrația că noi ne aflăm una (paradoxul face ca mai toate lamentațiile jurnaliștilor - dl Pleșu y compris - să identifice a ne afla nenormali...).

În context, dacă ne comparăm cu vreun stat central-asiatic tușim... .

Apoi.

Chestia cu condamnatul penal (care stă „atît de nonşalant, la rampă”)

Cred că ne aflăm oameni suficient de mari, domnule autor, pentru a mirosi iritarea noastră că acela ne ocupă din Scena unde am vrea să ne producem doar noi, ca bravi copii prin adîncurile sondate de dl Freud. Apoi, dacă dl Dragnea se află unde (mai) e, înseamnă - inclusiv pentru falșii

filosofi ca dumneata - că viața e mai tare ca filmul, mai exact ca visele noastre (cele atît de favorabile propriei persoane).

Buuun.

> *„În ce ţară „normală“, electoratul se lasă încălecat, cu atîta „creştinească“ îngăduinţă, de orice mic maestru al improvizaţiei de gaşcă?”*

Ziceam mai sus că dl Pleșu se află fals filosof. În lumina ideii, observ că, în ultimul citat, dînsul nu dă dreptul cuiva a-și avea unghiul său asupra realității. Precum copchilul adînc pomenit de mine anterior, dînsul e la stadiul „Eu vreau să vie - pardon!, să fie! - cum îmi prinde mie bine, eventual cititorii care se identifică la punctul meu de vedere.
La fel de onest și de matur.

Mă uit pe aici și la dedesubturile oratorice ale ziselor plesiene. „de orice mic maestru al improvizaţiei de gaşcă” Adversarul nu e făcut de baftă cu argumente - le-aș dori raționale și oneste - ci intervin ceea ce însuși A.P. ar numi glumițe. Unele ticăloase, cred eu. 'Maestru', care deja are-un aer mitocănesc, capătă alături pe 'mic'. Contradicție ce prinde bine în persuasiune - repet, la adresa exclusivă a categoriei de fani, dl Pleșu neavîndu-le cu vreun curaj al perorației pe alte scene.

Pe acolo intervine, depreciativ, și ideea „de gașcă”.
Bănui că așa finețuri precum cea de nu umblă prin ograda dlui Pleșu, și anume faptul că gașca cu pricina e cel mai important partid al țării, care, cu zoaie destule în cap, a dus-o în acea poziție de la 1989 încoace. Că nu ne place nouă trupa înființată de dl Iliescu, iar în paralel urlăm tare, nu schimbă datele problemei.
Șcl, șcl.
.
**
„P.S. Unul dintre forumiştii care s-au exprimat în marginea articolului meu de săptămîna trecută pune în circulaţie o sumedenie de informaţii false. Îmi fac o datorie din a le demonta.
1. Niciun membru al familiei mele nu şi-a luat doctoratul la Budapesta. De fapt, niciun membru al familiei mele nu are titlul de doctor...”

Simt că dl Pleșu se află om normal. Adică nu e nebun a răspunde la scrise comentatori care-i pică prost...

„Inconsistenţa ca virtute politică...”

Pe-aici sînt niște noțiuni care se ba cap în cap. De pildă, virtutea în politică. Apoi, (in)consistența în aceeași.
Dl Pleșu se adresează aici unui anumit tip de public (nu aș preciza ce procent din total umanitate reprezintă acesta). Publicul cu pricina are plăcere în a da cu barda, seamănului. Pălitura în chestiune nu poate fi aplicată, într-o civilizație, pe față. Așa că-i luată prin ocol, cu vrăjeală (implicit, în funcție de fraierul din față).

Pe acest fond apar vorbe măreață citată mai sus. Carele e mai prostuț de felul lui n-apucă a vedea micile amănunte relevate de subsemnatul. .

La cestiune, dacă tot caută altora performanțe în virtute, sînt curios cum și-ar comenta dl Pleșu propriile prestații. De pildă, „Io, la zona cutare, stau întru virtute cam de nota asta...”

**

„În ce ţară „normală“ un condamnat penal poate sta, atît de nonşalant, la rampă? În ce ţară „normală“, electoratul se lasă încălecat, cu atîta „creştinească“ îngăduinţă, de orice mic maestru al improvizaţiei de gaşcă?”

Am văzut că Andrei Pleșu ținut-a recent un discurs, la declararea domniei sale drept doctor honoris causa al unei universități constănțene. Vorbit-a acolo, dacă am fost eu atent, despre prostie (bănui îndreptățit că a altora…).

Pentru un viitor așa moment (provincialismul destulora așteaptă a fi alinat - zic asta văzîndu-i cum căzură pe spate la niște, pardon!, golănisme ieftine), i-as sugera un speech despre Spiritul de gașcă. De care pomenește dînsul în citatul de mai sus.

Partea proastă la chestiune este c-ar fi de glosat și asupra celor de la ”Dilema”.

.

Ziceți că m-a bătut soarele estival în cap și nu mai știu ce spun?

Mmm... Am îndoieli că nu știu ce vorbesc. pînă la urmă, și cei de la Dilema se află oameni, prin urmare un ochi ceva mai zglobiu poate descoperi multe și pe-acolo, în ale ideii de gașcă.

Cam pe-acolo e de privit și cumetria de la universitatea constănțeană, căreia i se vorbește de subiecte înalte...:

„Cade prim-ministrul, cade guvernul, dar noi tot cu Ciuvică, Ciutacu, Striblea, Rareş Bogdan, ăştia-s eterni?” , iar aceia - pot bănui cu îndreptățire - se află *bouche bée* de admirație.

Nimeresc la Realitatea TV

…în vreme de discuție pe subiect Arsenie Boca. Invitatul, un prelat favorabil lui A.B., spune tot ce-i dă prin cap, în vreme ce omul televiziunii nu doar că nu-l ponderează, dar îi ridică mingi la fileu.

Fără îndoială nu voi schimba eu lumea, legat de așa neseriozități. Doar observ că ne fabricăm cocoon-uri în care să ne simțim bine... Treaba asta presupune a evita prezența în preajmă a unui tip care gîndește diferit. Cum așa izolare face puțini bani, căutăm tipi care gîndesc asemănător, bașca voiesc aplaudatori (fie și cu schimbul, trecînd din sală la microfon) - că ce bine au zis-o...

E singurul loc unde ne putem preamări ideile (întîmplător făcînd bine la suflet - pe motive explorabile...) , iar în același timp să emanăm agresivitate fără să vină replică. Prin alte părți s-ar lăsa, dacă nu cu diblă spartă, măcar cu descurajarea că alții-s de păreri diferite, că-n general nu toată lumea gîndește ca noi. Îmi pare o caracteristică a (cam) tuturor oamenilor. Iar la televiziunile noastre - probabil și la cele străine - tendința mi-i evidentă.

În context, o televiziune evită să iasă din șablon - provocînd ceea ce se numesc dezbateri de idei - întrucît amatorul de-acele monologuri... colective se indispune teribil.

Iar totodată îs deranjați mult spectatorii care se identifică cu vorbitorul respectiv (și deci nema privitori de reclame, care aduc bani...)

*

Că veni vorba, apropo de indomptabile fibre interne, priveam la un cunoscut gazetar.

Acum vreo trei zile, dînsul a luat la refec un medaliat cu argint (român), la Olimpiadă. Cum nu a făcut-o cu maximă precauție (iar în paralel nimeni nefiind perfect) acela i-a replicat mintenaș. Chestie care l-a indispus pe condeier, și i-a provocat o nouă critică.

E, jurnalistul cu pricina, pe numele mic Cristian, n-a izbutit să miroasă în următoarele de două zile că va fi greșit și el pe undeva (o ceartă avînd nevoie, totuși, de doi...). Ca urmare, cînd o televiziune i-a cerut părerea despre medaliați în general, a reiterat acreala. În așa situație am realizat că firea omenească nu le are cu datul înapoi, cu meditatul dacă n-am greșit și noi... Dumneaei are în fișa postului, pe lîngă agresivitate, a nu da înapoi, ba chiar a spori atacurile (de pildă spre cel care n-a binevoit a ne fi preș).

Lucrurile se termină, în așa luptă, ca în fizică. Doar cu epuizarea forțelor.

La refacerea lor, o luăm de la capăt.

Încerc să-l înțeleg pe dl Mihai Ș.

Filosof de marcă.

Să fi cunoscut complexitatea lucrurilor de sub soare, și paralel s-o ridici în slăvi pe (Fecioara) Maria...

Aici, dumneavoastră o să ziceți că-s un ticălos ce nu s-a pomenit și că voi a strica buna dispoziție a cetățenilor la locul lor. Chestii pentru care voi sfîrși la smoală. Dar tot îmi mențin curiozitatea, cum să fi cunoscut diversitatea ideilor de pe lumea asta, iar în paralel să crezi că taman unghiul moștenit de la părinți e cel real...

Mi-o notez doar ca situație, cum că un filosof de calibru etc. procedează așa. Iar ca explicație (strict personală și superficială!) că săditele la vîrstă fragedă în noi, plus oroarea de una ori alta (mai ales la final viață) te pot face a ignora doi-ul decurgînd din unu-l plus unu-l rațional.

**

În context, părăsesc cu mare părere de rău litoralul unde-am petrecut o săptămînă minunată.

Inevitabil mi-am pus problema cum moaș-sa o fi în ultima zi de viață, cînd urmează să lăsăm nu doar o zonă plăcută în urmă, ci totul. Nu am răspuns căci, dincolo de putința notării pe-aici, sufletul nu se lasă explorat... Și, oricum. în fatidica zi, el și eu (cel conștient) ne vom afla diferiți, de cei din august 2016.

N-am idee cum va fi atunci. Iau în calcul și-un făcut pe mine de groază. Dar parcă azi tot îmi place a anticipa nițel problema, beleaua....

Furii la greu, pe politicieni

(de pildă aici: http://revista22.ro/…/mai-trebuie-s-ne-intereseze-politica-…).

În paralel, descopăr un gen de înșelătorie, de neam prost la care onor compatrioții tac mîlc.

Prin Neptunul Euxin, un anunț: ”Borsete DE PIELE. Preț bun!!!”. Material fiind acolo o chinezărie ieftină (dar prețul provocînd calviție). Că nu-i poți spune direct borîtului că marfa aceea nu-i de piele, pot înțelege (deși loc de ironie o fi pe lumea asta). Dar să taci de tot? Idem la vreun preț a la X lei și 99 bani (de care ne plîngeam grozav acum 20 ani...), ori cu acele zecimale scrise mic-mic...

Acolo tăcem. Fie și pentru că noi înșine procedăm similar, cînd ni se ivește ocazia.

Unii descoperim America tîrziu

E cazul subsemnatului. Ce răsfoi azi materiale din revista 22.

Mintea nu mi-a trecut pe la constatarea (altminteri reala) că ideile pompos enuntate nu prea au fond / credinta reala în sufletul condeierilor de pe acolo. Dar s-a oprit la sentimentul ca – acolo și pe unde intreprinde ceva insul uman – mînătoare în luptă nu se află valori, cît primitive. Acestea ar fi, în opinia mea și enumerînd aleator (bașca incomplet numeric), dorința de suprafață socială; de acces la resurse; de eliberare a agresivitatii.

Pornind de la acestea, se desfasoara mijloacele considerate drept cele mai potrivite pentru atingerea lor, intre care alierea cu alte grupuri de interese (cazul, extras de pe fila de unde iau mail redactie, celor care vintura ideea donatiilor pentru "Cumințenia pămîntului")

Subsemnatul aflîndu-se om, bănui a fi condus pe valurile vieții de aceleași frumoase idealuri.

..

Deseori ne (auto)luăm la șuturi

… pentru gînduri / gesturi ce-ar merita mai degrabă înțelegere, dacă nu compasiune. Zic astea cu ochii pe două pase arogante pe care le am recent.

Dincolo ce ni-i prin spatele trufiei, o cale de a drege lucrurile (acolo fiind, totuși, o vulnerabilitate...) este să-ți propui conștient a te afla așa. Barim astfel te îndeamnă opuri destupate a proceda.

Vorbeam într-un recent post

…despre mobilurile aflate la baza gesturilor umane, și care de cele mai multe ori isi mascheaza primitivismul prin maiestre vorbe mari. Indicam acolo trei asemenea filoane:
(enumerînd aleator - bașca incomplet numeric):

- dorința de suprafață socială
- de acces la resurse
- de eliberare a agresivitatii

La zisele dnei Ghiuță de aici ramin două (dorul de foloase materiale lipseste datorita diminuarii fizicesti necesare eforturilor de gășcuire, respectiv manipulare).

Csiki Camelia a adăugat 5 fotografii noi — la Palatul Regal.
12 august la 16:02 · București ·

Am plâns cu actrița Monica Ghiuta. A venit la Palatul Regal sa-i ceara iertare Regelui pentru ca atunci cand avea 6 ani, invatatoarea ei a pus-o sa rupă fotografia Regelui Mihai din abecedar si sa o arunce la gunoi. I-a povestit tatălui ei acasă, iar el i-a spus că a făcut ceva rău, împinsă de oameni răi...A trăit 70 de ani cu această povara.

Postura sociala ceva mai superioara se obtine aici cintind intr-o strună de succes, cel putin intr-o anumită zonă umană. Se intelege ca vei opera la nivelul maturitatii acelora, nu altfel.

Apoi, intru agresivitate, pe de o parte este faurit un tip rau și meritind hulire. E profesoara, respectiv cei care l-au indepartat de Mihai I, la finele lui 1947.

In paralel, doamna Ghiuță mimeaza opusul agresivității, mai exact își asumă vini imaginare.

Verbul *a gășcui* vehiculat de mine mai sus mi-i invenție personală, indicînd aderarea la o gașcă, la do ut des-ul ei.

Întîlnesc un așa-numit site sugerat

… mai exact „Bucovina te iubesc”. Și-mi revin în minte niște idei, din recentu-mi sejur la mare.

Noi țipăm des că-n iunie 1940 ne-a fost răpită Bucovina. Or, eu știu că fu anexată doar aceea de Nord. Și unde nu românii erau majoritari. Reamintesc aici că noi luarăm Ardeal plus altele din fostul Imperiu Habsburgic (la 1918) pe criteriu etnic. Adică ne aflam majoritari acolo. Acolo ne-a convenit formula, dar ceva mai la est (și-n 1940) ba. Nu spun aici că luarea Basarabiei, cu același ultim prilej, fu treabă onestă. Dar parcă nu-i ok a te plînge de ticăloșia sovietică, atunci cînd matale uiți ce nu-ți convine.

În paralel, și ca mergător recent prin Constanța aflîndu-mă. La 1878, Dobrogea era foarte departe de-a poseda majoritate românească. Dar o luarăm. Idem Cadrilaterul în 1913. Se înțelege că-n situație niște învățați mioritici puseră iute picioare în apă rece și declarară că zona fu a lui Mircea cel Bătrîn. Cu cinci sute de ani în urmă (cum a fost cu o mie ori mai mult în urmă, nu s-au obosit a medita).

”Amicus Plato, sed magis amica veritas...” Ori întru naționalism / patriotism așa problemă nu se pune? (întreb retoric...)

PS

Apropo de slavii aflați majoritari la 1918 în Bucovina de nord, nu mai știu în ce op de autor străin am citit că moldovenii locului nu s-au omorît cu alde coeziunea națională, după preluarea Bucovinei de austrieci, la 1775. Sînt de acord că nu era vremea naționalismului manifest, dar parcă nu aș uita amănuntul cu șezutul blînd, la vreme de valuri rutene din Galiția vecină.

Mă pune naiba a întreba pe unii

… (între ei un realizator tv) care fu rezultatul nemaipomenitei munci în Educație a lui Spiru Haret. Ca urmare, un domn mă ia mai mult decît frumos...: *„Băiete ... Imi pare rau ...dar pari atins de proiectil ... Pai daca nici Spiru Haret nu a fost ..”*

Fu exact ce trebuia, în astă dimineață mohorîtă...

”Îmi trebuie un minim efort de imaginație, copile, pentru a intui cum arăta mediul în care ai crescut. Și unde o vorbă precum atinsul de proiectil îți punea la pămînt dujmanu. Te superi însă dacă nu-s din astă categorie?

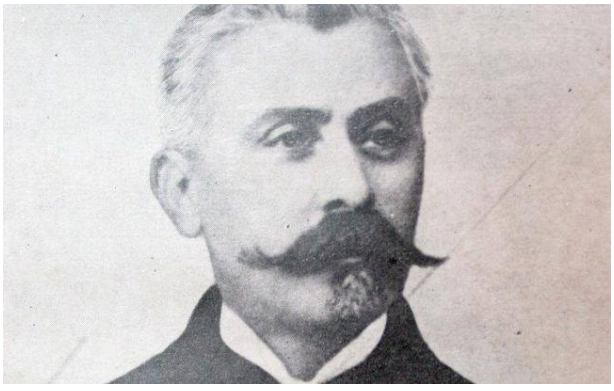

Apropo de Spiru Haret și că *Dacă nici el…*, de ce pot paria că știutele-ți despre acela îți sînt minime? Totodată. Nu știu dacă aveți idee de micul amănunt, dar S.H fu și el din clasa cea foarte hulită la 2016, aceea a politicienilor. Și care era huiduită pe măsură, în gazetele începutului de secol XX să zicem (precizez asta întru bibliografie, și implicit ca să nu spuneți că vin cu povești)

Mi-ai dat în același timp o idee! Să văd cum moaș-sa pe gheață a luat naștere cultul lui Spiru

Haret. În rest, pot bănui cum îi arătau discursurile, dumnealui aflîndu-se tot om, ba și mioritic pe deasupra. Dacă ai vreme, puștiule, putem da ochi oricînd spre un asemenea speech (mie deja mi se sparie gîndul, de ce povești voi găsi acolo...)."

.

PS

"între ei un realizator tv..."

Dacă cineva sosește pe-acea treaptă profesional-umană, nu-i cazul a spera că devine mai puțin om. Ultima vorbă înseamnă iritat (plus manipulatoriu în răspunsuri) dacă-i relevi o scăpare ori alta.

Adîncul nost' e-o chestie foarte interesantă

Are nevoie de-a expune altora, respectiv a i se spune vorba asta:

> *„Nu uita! Îţi trebuie puţine lucruri ca să fii fericit!" - Marcus Aurelius despre fericire."*

Cred că-i acolo o încîntare, fie și de puține secunde, obținută cu minim efort.

În paralel, simt că nimeni nu dă atenție vorbelor cu pricina. Că cum o fi aia, să știi la un moment dat rețeta fericirii, dar s-o uiți. Iar totodată c-o fi delicios să trebuiască lucruri puține unei Fericiri, dar că noi - totuși - nu știm a făptui așa ceva.

Dacă aveam idee, nu era nevoie de îndemnul citat.

Îl credeam om serios pe Marc Aureliu... Văd însă că e tabloidist sadea.

> *„E vina dumitale, de crezi că omul în general funcționează altfel... Noi funcționăm doar de sanchi cu o frunză de rațiune, deasupra goliciunii animalicului..."*

PS

În nemernicia-mi (noroc a nu fi singur cu-așa hibă, sub soare!), aș întreba un tip de 65 ani cum fu cu așa povești care-i animară juneța. Ce s-a ales de ele. În chestia asta eu-s pasămite neamul prost, nu c-acela nu răspunde, în paralel de-o negură în ochi.

„Am plâns cu actrița Monica Ghiuță…"

Chestie de aritmetică.

Cînd cineva apelează cu maximă nonșalanță la așa vorbă[1] (și dincolo de resorturile persuasive), eu am îndoieli a fi o persoană realmente sensibilă la plîns. Al său ori al altora. În cel mai bun, plînge cu sinceritate alături de acela două secunde, după care pleacă în alte treburi.

[1] Textul în discuție, in extenso: „Am plâns cu actrița Monica Ghiuță / A venit la Palatul Regal sa-i ceara iertare Regelui pentru ca atunci cand avea 6 ani, invatatoarea ei a pus-o sa rupă fotografia Regelui Mihai din abecedar și sa o arunce la gunoi. I-a povestit tatălui ei acasă, iar el i-a spus că a făcut ceva rău, împinsă de oameni răi... A trăit 70 de ani cu această povară."

În context, meditam zilele trecute cum o sta Patriarhul Daniel cu dragostea de Dumnezeu. Cu așezatul în fața unei icoane și comunicat cu El.

Ca opinie strict personal, și văzînd datele problemei...

(ultimele fiind o nemaipomenită organizare interioară, necesară ținerii frîielor BOR cum o face ÎPS...)

… am îndoieli că Daniel Ciobotea posedă putință de rezonanță cu Înaltul.

Rețineți aici că-i vorba de o bănuială și atît, a subsemnatului. Asta, în vreme ce-așa formulă dubitativă se alătură foarte rar afirmațiilor dragilor mei compatrioți...

PS

Unul din visele-mi irealizabile este să dau peste un tip care să-mi explice ce simte cînd intră în legătură cu Dumnezeu. În așa dorință a mea, eu-s decretat iute îngrozitor neam prost, cînd de fapt la mijloc este neputința altora de-a accede la acea treaptă.

Se înțelege, în paralel, că niciun așa revoltat nu va spune domol că el nu poate satisface atare dorință a Ordeanului. Ori că-i o chestie imposibilă în sine. Nu. Acela vrea a-și menține întreagă construcția (de sticlă casantă) - favorabilă sieși, dar mai ales celorlalți („*Vaaai, ce credincios e băiatu ăsta...*"). Ca urmare, aruncă beleaua hușuind spre emitentul ideii. Via încercarea de manipulare aferentă.

Am impresia că producțiile de acest gen

… sînt bune la persoane cărora li s-a spus, în copilărie mai ales, că sexualitatea ori măcar tandrețea viguroasă reprezintă o treabă îngrozitoare.

„iubita mea, aş vrea să adun
cuvinte... stele, și să-ţi spun
că dintre toate florile sub soare
doar lângă tine floarea este floare
Iar dintre toate ce ne definesc
doar lângă tine răsare te iubesc
iar buzele îmi sunt o desfătare
doar lângă tine floarea este floare..." Șcl.

În același timp, simt că vehiculatorii de-așa frumuseți literare au deseori scop clar a-și duce victima vrăjită la pat. Totul, pe reguli ale speciei care doresc acuplare și pornit apoi (barim sufletește) fiecare pe drumul său.

Inclusiv în cazul cînd mîndra rămîne însărcinată.

PS

Don't forget zisele celui care v-a fost baci... Cu cît o treabă este mai falsă (și manipulatorie), cu atît are nevoie de-un ambalaj mai frumos...

Poza de aici nu face excepție.

Bănui că destui domni mai mototoi își închipuie a fi dat de-o Evă lipsită de agresivitate.

Oare producțiunile-mi de azi

…ori aiurea vor fi vreodată publicate, în opuri voluminoase precum ale dlui Cărtărescu?
Ziceți că nu? Asta e.
Ar fi și-aiurea, eu să mă aflu la cazan smoală (urmare a diabolicelor emise în viață terestră), iar în paralel niște frați să purceadă lansare de carte Ordean, la Humanitas-Cișmigiu...

În context, parcă aș întreba pe-un creștin ori altul ce părere au. Dumnealor vor ajunge în iad, ori în rai? N-am văzut unul a medita la chestiune (dacă-ar fi adăugat că va sosi certamente în rai, cu atît mai bine) . Nici eu n-am făcut-o, prins cu unele și altele, dar pot da cu imaginația pe-acolo.
Ziceți că cum de mă rabdă pămîntul? Dar n-aveți curajul a spune cum de mă mă trăznește Dumnezeu, să rămînă doar un boț de carne arsă, și nevorbitoare?

„Sînt unii care au dat binelui

… o altă definiţie: *„Binele este ceea ce respectă natura.”*
De curiozitate. Și valabil inclusiv la subsemnatul. Cît de nasol ne simțim, cînd n-apucăm a pune definiție celor din jur? Dacă privim mai bine, ne e o disperată încercare de-a atribui sens Mediului, respectiv de-a căpăta iluzia că acelea, universul în general se află sub controlul nostru.

PS1

„Seneca:
Sînt unii care au dat binelui o altă definiţie: <Binele este ceea ce respectă natura>.
Fii atent la ce spun: ceea ce este bine, respectă natura, dar ceea ce respectă natura nu este neîndoielnic un bine. Multe sînt cele ce respectă natura, dar sînt atît de neînsemnate încît nu pot fi definite ca feluri de bine; sînt fără importanţă, merită să fie dispreţuite. Nu există niciun bine care să merite să fie dispreţuit, fiind neînsemnat. De fapt, tocmai prin faptul că ceva are o valoare redusă, nu este un bine şi, în momentul în care începe să fie un bine, nu este de valoare redusă.
După ce se recunoaşte un bine? După aceea că respectă în chip desăvîrşit natura.
<Afirmi>, zici tu, <că binele respectă natura; aceasta îi este caracteristica. Afirmi, de asemenea, că și alte elemente respectă natura, dar nu sînt feluri de bine. Cum se face atunci că acela este un bine, în vreme ce acestea nu sînt? Cum ajunge să aibă o caracteristică aparte, de vreme ce și unele și altele au în comun faptul de a natura?> Tocmai prin această măreţie. și nu este nemaivăzut ca anumite elemente să se schimbe pe măsură ce cresc.”

PS2

Nu mă-ncurc - la citatul de la PS precedent - a-i descoperi valențele ascunse. Doar mă întreb ce naiba voiește conferențiarul a domoli în sufletul său, cu așa lălăieli? (altminteri, îi acord atentuanta de-a fi trăit acum 2000 ani - unde a deschis drumuri intelectuale noi - , și de a-i fi scăpat tot ce-a produs mintea omenească în următoarele două milenii...)

PS3

Nu pot ignora aici că Seneca și-ăi ca dînsul debitau așa savantlîcuri asupra Binelui taman pe cînd în ograda lor forfoteau sclavii.

Un distins montaniard

…ține a ne reproduce zisele despre colindat muntele a doi alpiniști de top.
Unul e Reinhold Messner, cum că alpinismul nu e un sport, ci un mod de viață. Altul, mioritic de această dată, se întinde ceva mai mult la destăinuiri:

> *„Ceea ce ii indeamna pe alpinisti sa urce mereu, este o chemare irezistibila, ademenitoare ca zilele insorite, pura ca seninul cerului, patrunzatoare ca viforul pe creste. La fel ca vazduhul și oceanele, Muntele isi cheama prietenii. Fiecare isi indeplineste chemarea cu curaj."* (Ion Coman)

Toată stima pentru dînșii, dar eu unul aș trece în ecuație (dacă tot am meditat pe subiect zilele astea, decizînd să ies la pensie întru patimă coclauri) și cam ce gol existențial ne împinge prin sălbăticiile stîncoase (în loc să dăm cu undița, de pildă). Zău că vorba asta, cu *gol existențial*, nu-i chiar una în vînt (altminteri, la cîte se vehiculează sub soare, tot n-ar avea de ce să se jeneze...).

PS
O zisă urîtă. A mea. Cînd ai chef de activitate editorială susținută ca a lui Mesnner (pentru care altminteri eu am multă simpatie!), ori de zise precum Coman, ținta lor se află tipi care nu prea suie pe-acolo. Ideea e valabilă și la frați de Fb care se produc asemănător. Într-un fel îi înțeleg. E greu să dai gata cu povești pe-un chitit ca lumea în ale bîntuitului pe munte...

„În ce ţară <normală>

… un condamnat penal poate sta, atît de nonşalant, la rampă? În ce ţară <normală>, electoratul se lasă încălecat, cu atîta <creştinească> îngăduinţă, de orice mic maestru al improvizaţiei de gaşcă?"

În opinia mea, dl Pleșu se află un mare panglicar, cu o gaură măricică la obraz (absolut normală altminteri, ființei umane, de la poale de Carpați barim). Ca părerea a mea, dînsul se află politician la pătrat. Hai să dăm un ochi la întîia-i propoziție.
Ca să te raportezi la o țară normală, trebuie pentru ca să fii matale una. Aștept demonstrația că noi ne aflăm una (paradoxul face ca mai toate lamentațiile jurnaliștilor - dl Pleșu *y compris* - să identifice a ne afla nenormali...). În context, dacă ne comparăm cu vreun stat central-asiatic tușim... .
Apoi, chestia cu condamnatul penal (care stă „atît de nonşalant, la rampă"). Cred că ne aflăm oameni suficient de mari, domnule autor, pentru a mirosi iritarea noastră că acela ne ocupă din Scena unde am vrea să ne producem doar noi, ca bravi copii prin adîncurile sondate de dl Freud.
Totodată, dacă dl Dragnea se află unde (mai) e, înseamnă - inclusiv pentru falșii filosofi ca dumneata - că viața e mai tare ca filmul, mai exact ca visele noastre (cele atît de favorabile propriei persoane).

După cum.
„În ce ţară <normală>, electoratul se lasă încălecat, cu atîta <creştinească> îngăduinţă, de orice mic maestru al improvizaţiei de gaşcă?"

Ziceam mai sus că dl Pleșu se află fals filosof. În lumina ideii, observ că, în ultimul citat, dînsul nu dă dreptul cuiva a-și avea unghiul său asupra realității. Precum copchilul adînc pomenit de mine anterior, dînsul e la stadiul „Eu vreau să vie - pardon!, să fie! - cum îmi prinde mie bine, eventual cititorii care se identifică la punctul meu de vedere.

La fel de onest și de matur.

Mă uit pe aici și la dedesubturile oratorice ale ziselor plesiene. „de orice mic maestru al improvizaţiei de gaşcă?" Adversarul nu e făcut de baftă cu argumente - le-aș dori raționale și oneste - ci intervin ceea ce însuși A.P. ar numi glumițe. Unele ticăloase, cred eu. *Maestru*, care deja are-un aer mitocănesc, capătă alături pe *mic*. Contradicție ce prinde bine în persuasiune - repet, la adresa exclusivă a categoriei de fani, dl Pleșu neavîndu-le cu vreun curaj al perorației pe alte scene.

Pe acolo intervine, depreciativ, și ideea „de gașcă". Bănui că așa fineți precum cea de nu umblă prin ograda dlui Pleșu, și anume faptul că gașca cu pricina e cel mai important partid al țării, care, cu zoaie destule în cap, a dus-o în acea poziție de la 1989 încoace. Că nu ne place nouă trupa înființată de dl Iliescu, iar în paralel urlăm tare, nu schimbă datele problemei. Șcl, șcl.

**

„P.S. Unul dintre forumiştii care s-au exprimat în marginea articolului meu de săptămîna trecută pune în circulaţie o sumedenie de informaţii false. Îmi fac o datorie din a le demonta. /…/ Niciun membru al familiei mele nu şi-a luat doctoratul la Budapesta. De fapt, niciun membru al familiei mele nu are titlul de doctor..."

Simt că dl Pleșu se află om normal. Adică nu e nebun a răspunde la scrise comentatori care-i pică prost... Ziceți că nu poate pentru exista așa ceva, adică mîrșave atacuri pe care să nu le întoarcă elegant, din floretă? Așa o fi.

**

„Inconsistenţa ca virtute politică..." Pe-aici sînt niște noțiuni care se ba cap în cap. Virtutea, în politică. Apoi, (in)consistența în aceeași.

Dl Pleșu se adresează aici unui anumit tip de public (nu aș preciza ce procent din total umanitate reprezintă acesta). Publicul cu pricina are plăcere în a da cu barda, seamănului. Pălitura în chestiune nu poate fi aplicată, într-o civilizație, pe față. Așa că-i luată prin ocol, cu vrăjeală (implicit, în funcție de fraierul din față). Pe acest fond apar vorbe măreață citată mai sus. Carele e mai prostuț de felul lui n-apucă a vedea micile amănunte relevate de subsemnatul. .

La cestiune, dacă tot caută altora performanțe în virtute, sînt curios cum și-ar comenta dl Pleșu propriile prestații. De pildă, „Io, la zona cutare, stau întru virtute cam de nota asta..."

„În ce ţară <normală> (II)[1]

Am văzut că Andrei Pleșu ținut-a recent un discurs, la declararea domniei sale drept doctor honoris causa al unei universități constănțene. Vorbit-a acolo, dacă am fost eu atent, despre prostie (bănui că a altora).

[1] „...un condamnat penal poate sta, atît de nonşalant, la rampă? În ce ţară „normală", electoratul se lasă încălecat, cu atîta „creştinească" îngăduinţă, de orice mic maestru al improvizaţiei de gaşcă?"

Pentru un viitor așa moment (provincialismul destulora așteaptă a fi alinat - zic asta văzîndu-i cum căzură pe spate la niște, pardon!, golănisme ieftine), i-as sugera un speech despre Spiritul de gașcă. De care pomenește dînsul în citatul de mai sus.

Partea proastă la chestiune este c-ar fi de glosat și asupra celor de la ”Dilema”.

> Ziceți că m-a bătut soarele estival în cap și nu mai știu ce spun? Mmm... Am îndoieli că nu știu ce vorbesc. pînă la urmă, și cei de la Dilema se află oameni, prin urmare un ochi ceva mai zglobiu poate descoperi multe și pe-acolo, în ale ideii de gașcă.
> Cam pe-acolo e de privit și cumetria de la universitatea constănțeană, căreia i se vorbește de subiecte înalte...:
> *„Cade prim-ministrul, cade guvernul, dar noi tot cu Ciuvică, Ciutacu, Striblea, Rareş Bogdan, ăştia-s eterni?”* , iar aceia - pot bănui cu îndreptățire - se află *bouche bée* de admirație.

Nimeresc la Realitatea TV

…în vreme de discuție pe subiect Arsenie Boca. Invitatul, un prelat favorabil lui A.B., spune tot ce-i dă prin cap, în vreme ce omul televiziunii nu doar că nu-l ponderează, dar îi ridică mingi la fileu.

Fără îndoială nu voi schimba eu lumea, legat de așa neseriozități. Doar observ că ne fabricăm *cocoon*-uri în care să ne simțim bine... Treaba asta presupune a evita prezența în preajmă a unui tip care gîndește diferit. Cum așa izolare face puțini bani, căutăm tipi care gîndesc asemănător, bașca voiesc aplaudatori (fie și cu schimbul, trecînd din sală la microfon) - că ce bine au zis-o...

E singurul loc unde ne putem preamări ideile (întîmplător făcînd bine la suflet - pe motive explorabile...) , iar în același timp să emanăm agresivitate fără să vină replică. Prin alte părți s-ar lăsa, dacă nu cu diblă spartă, măcar cu descurajarea că alții-s de păreri diferite, că-n general nu toată lumea gîndește ca noi. Îmi pare o caracteristică a (cam) tuturor oamenilor. Iar la televiziunile noastre - probabil și la cele străine - tendința mi-i evidentă.

În context, o televiziune evită să iasă din șablon - provocînd ceea ce se numesc dezbateri de idei - întrucît amatorul de-acele monologuri... colective se indispune teribil. Iar totodată îs deranjați mult spectatorii care se identifică cu vorbitorul respectiv (și deci nema privitori de reclame, care aduc bani...)

Că veni vorba, apropo de indomptabile fibre interne, priveam la un cunoscut gazetar. Acum vreo trei zile, dînsul a luat la refec un medaliat cu argint (român), la Olimpiadă. Cum nu a făcut-o cu maximă precauție (iar în paralel nimeni nefiind perfect) acela i-a replicat mintenaș.
Chestie care l-a indispus pe condeier, și i-a provocat o nouă critică.

E, jurnalistul cu pricina, pe numele mic Cristian, n-a izbutit să miroasă în următoarele de două zile că va fi greșit și el pe undeva (o ceartă avînd nevoie, totuși, de doi...). Ca urmare, cînd o televiziune i-a cerut părerea despre medaliați în general, a reiterat acreala. În așa situație am realizat că firea omenească nu le are cu datul înapoi, cu meditatul dacă n-am greșit și noi... Dumneaei are în fișa postului, pe lîngă agresivitate, a nu da înapoi, ba chiar a spori atacurile (de pildă spre cel care n-a binevoit a ne fi preș).

Lucrurile se termină, în așa luptă, ca în fizică. Doar cu epuizarea forțelor.

La refacerea lor, o luăm de la capăt….

Încerc să-l înțeleg pe dl Mihai Șora

Să fi cunoscut complexitatea lucrurilor de sub soare, și paralel s-o ridici în slăvi pe (Fecioara) Maria...

Aici, dumneavoastră o să ziceți că-s un ticălos ce nu s-a pomenit și că voi a strica buna dispoziție a cetățenilor la locul lor. Chestii pentru care voi sfîrși la smoală. Dar tot îmi mențin curiozitatea, cum să fi cunoscut diversitatea ideilor de pe lumea asta, iar în paralel să crezi că taman unghiul moștenit de la părinți e cel real...

Mi-o notez doar ca situație, cum că un filosof de calibru etc. procedează așa. Iar ca explicație (strict personală și superficială!) că săditele la vîrstă fragedă în noi, plus oroarea de una ori alta (mai ales la final viață) te pot face a ignora doi-ul decurgînd din unu-l plus unu-l rațional.

Cum zisei, o rețin ca situație.

Părăsesc cu mare părere de rău

… litoralul unde-am petrecut o săptămînă minunată. Inevitabil mi-am pus problema cum moaș-sa o fi în ultima zi de viață, cînd urmează să lăsăm nu doar o zonă plăcută în urmă, ci totul. Nu am răspuns căci, dincolo de putința notării pe-aici, sufletul nu se lasă explorat... Și, oricum. în fatidica zi, el și eu (cel conștient) ne vom afla diferiți, de cei din august 2016.

N-am idee cum va fi atunci. Iau în calcul și-un făcut pe mine de groază. Dar parcă azi tot îmi place a anticipa nițel problema, beleaua...

M-au ocolit pînă acum

…explicațiile vreunui critic de artă (pe-ale naționaliștilor nu le iau din start în serios), despre valențele nemaipomenite ale ”Cumințeniei Pămîntului”.. Cu toate acestea, nu-mi pot scăpa din vedere cîteva caracteristici - din fișa postului celui care acordă crezare unor așa pretenții.

Se află educat socialmente, deci ia din start în serios ce-i spun mădularele Stăpînirii. E și snob, iar așa simpatie (pentru vreun Brâncuși) face bine la suflet. Îl ridică deasupra plebei (vă pot detalia, din experiență proprie, despre acest senitment!). Ceva oportunism nu lipsește de asemenea pe acolo, ramura *„Dacă eu perii subiectul momentului, alții ca mine mă vor privi cu încîntare”.*

De curiozitate. De ce (cumințenie) a Pămîntului?

Bănui că maestrul plecat din Hobița uzează aici de-o mică tehnică tabloidă. Știe ce pică bine la suflete.

PS

Nu-i cazul a vă îngrijora de prezentul folosit de mine, în ultima zisa. Peste un an ori cincizeci, tot pe tărîmul prezentului continuu ne vom reîntîlni...

„Dragnea este conştient că partidul

…pe care îl conduce nu are şanse mari nici în viitor să câştige funcţia supremă în stat. Exemplele lui Adrian Năstase, Mircea Geoană și Victor Ponta sunt suficiente pentru el. ”

Am sentimentul că din pură rea-credință autorul ignoră aici că mulți ani pesediștii n-au pupat nici Primăria Capitalei. Dar, cam de la un 2000, cuceresc (mai) totul pe-acolo.

În context, simt că - spre deosebire de dl Nicușor Dan - doamna Firea poate capta mult mai ușor voturi în afara fiefului său actual. Adică în teritoriu.Că ardelenii vor strîmba electoral la adresa dînsei e posibil a nu deranja un vot general pro-Firea, pe țară.

PS Ca fapt divers, nu mă dă simpatia afară din casă pentru doamna primar general. Dar așa ceva nu mă împinge automat pe calea viscerelor negative, în ce o privește.

Doamna Firea, nu candidezi la prezidențiale când vrei tu, ci când vrea partidul

Primarul General al Capitalei, Gabriela Vrânceanu-Firea simte presiunea și greutatea de a fi liderul de imagine al unui partid precum PSD. Din acest moment,...

ADEVARUL.RO

Tupeu

Maxim.

Să speri a da peste-un domn (eventual doamnă) procopsit(ă) materalicește cît să finanțeze tipărirea unor opuri precum astea de aici:

https://independent.academia.edu/MirceaOrdean (se înțelege că o pricepută mînă rerdacțională ar fi binevenită, pe-acolo, prin acea incontinență scriitoricească a subsemnatului...).

Tot de tupeu măgăresc ține și speranța de-a ajunge precum un Tudor Arghezi.

Aaa, nu e vorba de creațiile-i poetice... Ci de atingerea unui palier valoric, la care un șef de partid național liberal (Ion Gheorghe pe numele mici) să te cheme în odăița-i de taină. Și să-ți propună, contra unui plic cu interior oarecare, a nu mai scrie la gazeta disidenților de la acel partid.

Sper că n-ați înțeles, din torentul notațiilor mele de pe net, că aș da înapoi de la primirea acelui plic slinos, și burdușit. Poate doar vorba argheziană n-aș spune-o, cea relatată de O.S. Crohmălniceanu: „Dă-i în p...mă-sii!” (după ce anterior repetasem lui Duca despre acei tipi tineri și de treabă)

Mă pălește brusc ideea

…că acest cult al rămașilor în Pink Floyd (de fapt, mai degrabă doar al lui Roger Waters) pentru fostul coleg Syd Barett ține de-o repartizare ocolită a sentimentelor pentru tatăl biologic. Cel mort în WW II. Și implicit neapucat fizic.

Mi-e o părere și-atît. La cîte tîmpenii zburdă pe lumea asta, mi-o veți trece probabil cu vederea...

Vă pomeneam de niște vise nebunești

…(alea cu sprijin material pentru tipărit baliverne subsemnatul). Acum săgeată înc-o asemenea aiureală... Cum c-ar sosi o entitate media serioasă, doritoare a vorbi subsemnatul în public.

Cu o mică problemă, însă:

"Domnule, noi ne aflăm toți (inclusiv femeia de serviciu) fani ai poveștilor dumitale. Între 9 și 9 jumătate rîdem toți de ne prăpădim ori picăm amarnic pe gînduri. Dar cum naiba să punem de-un compromis între delicioasele matale fără-mamă-fără-tată și rigorile unui post comercial?

Pe-acel cîmp trecem cu vederea că nu veți spune telespectatorului nostru majoritar a fi un geniu, dar zău că destule producțiuni Ordean pică prost ego-ului aceluia... Cum dracu să facem, zi și matale?!..."

Zău că n-aș avea răspuns la așa spinoasă problemă!

Ziceți că bat cîmpii la greu (și) în acest post? Se poate, dar de vizualizare creativă a auzit inclusiv unul ca mine, iar în paralel instinctul îmi spune că de-un 20% tot aș avea șanse, pe așa nesăbuit drum...

E ceva distanță

…între trăsăturile personale cu care defilăm în public și suratele de care ne ferim teribil a se afla că posedăm (iubim?), ca să nu ne facem de baftă în mahala.

Recitesc volumul

…de convorbiri Vladimir Tismăneanu - Ion Iliescu (Editura Enciclopedică, 2004). Ca părere strict personală, mie ultimul mi se pare mai cu scaun la cap decît Corneliu Coposu (la care se fac inerente trimiteri în carte).

Eventual putem pune de-un schimb de păreri, pe subiect. Mă aflu convins c-ar fi unul civilizat (măcar cu-atîta să mă aleg, din buhul de om insuportabil...).

Altminteri, volumul în cauză m-a ajutat sa-mi fac o parere mai complex[despre întîii 15 ani postdecembriști (multumiri autorului!). Am trufia de a sustine ca dumneaei - complexitatea respectivă - se află echivalentă cu o mai bună cunoaștere a istoriei (că ultima chestie nu ne fereste de belelele curente ale existentei diurne, păi asta e altă poveste...)

Titlul unui volum

..al dlui Liiceanu ("Scrisori către fiul meu") îmi dă idei. Pașnice. Probabil demersul rezultat ar inlocui actalul stil al unor postari pe blog personal.

In context, ale pomenirii la greu de chestii aparent strict personale, incep sa nu mai vad asta drept pacat. La o adica, rindurile cu pricina e posibil a furniza idei utile distinsilor amici. Bașca antrenamentul mintii cu idei originale.

Iar în context, și multumit foc fiind în seara de mintea personala, meditam cum o fi în anii de dinainteaortii, cind ne degradam abrupt inclusiv în ale neuronilor. Chestia va suna naspa, dar la o adica va aduc spre constient niste idei negre, de care banui ca exista din plin și la primele doua virste, doar ca-s refulate, inclusiv datorita drogului intern pe care ni-l furnizeaza Specia în acele etape.

Ia-uite!

… se împlinesc aproape zece ani de cînd nu mai am bani pentru a frecventa un psihanalist... Si nici drege dantura, pe-o latură...

Nu mi-i cerseala, cit constatare ca viata nu merge cum vrem noi.

Tot aud

…în media vorba „români”, care de vreo patru ani a înlocuit 'banalul cetățean român /al României".

Mărturisesc, cu subiectivitatea aferentă, că mă zgîrie la ureche. Asta pentru că, în vulnerabilitatea personală, nu mă simt în siguranță prin jur cu tipi, cu un Stat care are nevoie de-așa suflat în focul tribalismului.

Bineînțeles că părerea mea e una, iar în exterior mediul are voie a se manifesta cum dorește. Dar tot mă întreb cum vor fi decurs meditațiunile ăîn sferele înalte ale Stăpînirii, pînă să ajungă la decizia (zic eu) de prin 2012. Cum vor fi fost ședințele, dialogurile acolo? Cum se va fi hotărît modalitatea de-a transmite imperativul unei asemenea formulări mădularelor media (din principiu, independente).

Rămîn apoi cu ceva frică la gîndul acelei instanțe înalte, deși la mijloc un psihanalizabil deranj, din limitata (geografic) și banala-mi copilărie.

Apoi, cu mintea-mi incapabilă de ceva mai bun, mă întreb ce voiește a rezolva acel apelativ (reamintesc, 'românii' - recomandată călduros supușilor. De ce li-i teamă, stăpînitorilor cei înalți (și tot atît de pitiți ochilor / breaking news-urilor, bănui) în lipsa folosirii ei. Nu-mi trebuie minte multă pentru a bănui e teamă pe-acolo de un anticipat val al migrațiilor estice, eventual de o chiar dezagregare a nației, sub acest cer unde „Nu aduce anul, ce aduce ceasul” este o noțiune - totuși - guvernantă.

Mie unuia îmi pare că așa acțiune încurajează primitivismul, pardon, românilor... (îs tentat aici a folosi 'rrromâni', dar la vremile noastre asta poate deruta, ca trimițătoare spre țigani. Caragiale nu avea așa impediment, la vremea cîndși-a lansat vorba cu rromânii verzi...). Se înțelege însă că liderii noștri cei oculți consideră inevitabilă așa opțiune, spre acea întoarcere în naționalism (cam virulent după gustul meu de paria...).

Ca unul care nu gustă acțiunea, aș putea să-i prezic viitor funest. Eventual, în ceasurile-mi proaste, să mă bucur de-o răspîndire în patru zări – sub presiunea migratorilor – a actualului brav popor. Dar am restul de minte pentru a accepta că nu-i obligator să fie în viitor astfel.

La o adică nu știu dacă voi putea gusta știuta despre cum va fi lumea românească la un 2060, eu fiind la data aceea dus prin alte dimensiuni (probabil, aceea a nimicului). Cert este că mă zgîria la ureche și inteligență cînd vreun Moise Guran - tip aparent destupat - vehicula acea vorbă, cu românii...

În context, am impresia c-acea recomandare - asupra folosirii vorbei în chestiune - va fi conținut și index (în sensul recomandării de a nu folosi). E cazul „cetățeanului român / al României de care am pomenit).

Nu trebuie să vă inflamați de cele scrise aici. Vorbesc și eu să nu adorm. După cum, dacă vă deranjează crunt, dați totuși spre ce anume frici din dumneavoastră-s atacate, prin banalele-mi idei de aici.

PS

În context, al sugestiilor (obligatorii, prin definiție) venite de sus notez și domolirea iritării pe Biserica locului, Nu că ele au dispărut, dar sînt mai domoale decît la momente de acum doi-trei ani. O să mă întrebați aici aici dacă nu pic nițel cam ușor ăn scenarită. și că de ce nu dau credit unei desfășurări natural/imprevizibile a lucrurilor.

Dincolo de faptul că nu-i cred pe-ăi de sus (prin natura postului ocupat) a lăsa lucrurile chiar de capul lor pe scena păstorită, parcă aș accepta așa imprevizibil - la o adică e sarea bucatelor! - dacă și dumneavoastră dați ochi spre observațiile-mi de aici.

Fără îndoială, e omenesc

…a crede că punctul tău de vedere este cel exact. Cum e cazul subsemnatului, pe cînd afirmă următoarele.

Tot simpaticul (și bănuit de mine inteligentul) Moise Guran pornea aseară, la Digi24, a vîntura despre #Colectiv. Pe vechile pastile, că să vezi ce revoltă pentru alt sistem politic a fost atunci, că să vezi cum a ieșit lumea în stradă șcl.

Îmi recunosc un mic deranj, cînd descopăr minți destupate a cădea în șabloane ale altora (altminteri pot bănui că acele povești pică bine la sufletul acelora - fiind între altele pîine numai bună pentru un jurnalist...). Mie unuia, chit că nu sună bine deloc atitudinea, mi-i vădită intervenția

înaltă în acele momente, prea s-au apucat toate numeroase televiziuni, și pe același diapazon, a trata atunci momentul (e cazul și-al iritării de-acum pe SkyNews - trecînd peste faptul că-s fără număr măgăriile similare din media autohtonă).

Totodată, nici azi nu rezonez foarte cu durerea celor care și-au pierdut pe careva - la o adică agresivitatea acelora pe unul ori altul, bașca dorința de-a da ei în ordine (păcatele mele!) în societate. Cu pastilele de rigoare, iar moartea celor din club fiindu-le vădit convenabilă (altfel n-ar fi apucat acele reflectoare, supraviețuitorii, dumnealor fiind un pic precum revoluționarii stradali din 1989, cărora o dată în viață le-a pus notorietatea mîna în cap).

La bani mărunți s-au prăpădit violent atîția sub soare (cel mioritic ori ba) și nu fuse cap de lume. Oi părea eu aici cinic, dar îmi place a crede că ideea poate rămîne. Mai și moare omul.

PS

Mă întrebați dacă n-am și vorbe de bine despre semeni. Ba da, și inevitabil bănuindu-mă subiectiv în ce voi spune.

Mi-a plăcut (cu măsura de rigoare) cum vorbește Ion Iliescu în cartea-dialog cu Vladimir Tismăneanu. Am preferat să aflu că I.I. nu e chiar ticălosul pe care eu însuși l-am huiduit cîndva. Probabil că, vreodată, sînt șanse de-a pune paralelă între zise /idei Iliescu și ale unor contemporani. Pe cît mă duce mintea și neputința-mi de efort a la longue.

Destui continuă

…a fi iritați de banii care i se acordă Bisericii din buget public (al Primăriei bucureștene, de pildă, spre Catedrala ortodoxă). Tot felul de băieți sar în sus, în ton cu ceea ce aș numi *sindrom #Colectiv*.

Adică li se pare lor a reprezenta națiunea. Nici gînd (la o adică, le-ar interzice așa ceva animalicul interior) că o exista vreo pătură socială - deloc subțire - ce agreează așa construcții. Și zisele prelaților în general.

Eu nu-s un partizan al religiei, iar la ochi mă zgîrie, de pildă, vreo biserică nouă, pentru sfîntul Bretanion, în colbul Dobrogei. Dar acela e semn că există cerere pentru așa ceva, după cum ăia care donează - mă refer la particulari înstăriți - pentru așa stabiliment nu-s chiar nebuni.

N-am idee cum vedeau ăi ca mine adoptarea votului universal la 1920 (cînd tupeul popular va fi crescut la greu), dar simt că democrația postdecembristă a inflamat mult pornirile noastre de ființe nu chiar educate. Bineînțeles, la așa idee, mă temperez singur, spunîndu-mi că la vreun 2060 lucrurile or sta și mai inflamate pentru observatori mototoi ca mine.. Și care nu ies în piață a striga fals, pentru a șopti apoi spre prieteni: „*I-am păcălit, f... muma-n cur de proști!...*”

„Viaţa ca o provocare”

Mă mir un pic de-așa zisă pe buzele unui Neagu Djuvara. E acolo un slogan (și-atît) clasa întîi. Și dintre vorbele pe care lansatorul se irită foc, dacă îi soliciți detalii (bănui a fi vorba de acelea care satisfac un ceva interior. Și a căror suprimare din exterior nu poate naște altceva). Inclusiv cum arată provocările după 80, 90 ani - dacă tot autorul s-a nimerit a bifa acele vîrste.

În paralel, mai dau de vorba realizatorului, care păstorește seria „Mărturii pentru viitor”.

„Mărturii pentru viitor prezintă, printr-o serie de interviuri, modul în care au evoluat comportamentul și mentalităţile oamenilor în diverse epoci, arată valoarea adevărului şi pun în lumină comunicarea dintre oameni şi valoarea cuvintelor..”

Mi se pare-oleacă de trufie pe-acolo.

Eu zic a fi politicos a lăsa generațiile viitoare să-și aleagă mărturiile despre trecut, dac-o fi interesată (fără îndoială că dumnealor vor aplica inerenta subiectivitate la greu, alegînd ce prinde bine sufletului). Altminteri, nu pot mirosi acolo omeneasca înclinație de a supraviețui morții prin realizările muncii tale (și presupunînd sincer că urmașii vor avea nevoie multă de ele).

*

PS 1

Ca orice site care se respectă, TVR1 nu are rubrică de comentarii. Așa ceva - prin inerentele puncte contrare de vedere sosite, ar descuraja instituția în poziţiunea-i cea fină, idem cei care o iau în serios.

PS2

„Cu prilejul aniversării unui secol de viaţă, în semn de înaltă apreciere pentru dăruirea cu care şi-a servit patria, prin angajamentul personal în procesele politice, diplomatice și culturale ce au promovat valorile, istoria și imaginea ţării noastre în lume, precum și pentru înalta ţinută a morală de care a dat dovadă de-a lungul timpului, Neagu Djuvara a fost decorat, de seful statului, cu Ordinul Naţional "Steaua Romaniei" în grad de "Cavaler".”

Mamă, ce limbaj de lemn. Stai și te întrebi uneori de-i o afacere (la tipi ca mine) a te decora o entitate reprezentată de-așa vorovire...

Faza proastă pe-aici este că majoritarii au nevoie de-așa pastile, precum „au promovat valorile, istoria și imaginea ţării noastre în lume, precum și pentru înalta ţinută a morală de care a dat dovadă de-a lungul timpului” Pesemne că atenția nu poate fi captată cuiva decît prin măreții... Adică prin inexistente sub Soare, de fapt...

PS3

„Mărturii pentru viitor prezintă, printr-o serie de interviuri, modul în care au evoluat comportamentul și mentalităţile oamenilor în diverse epoci, arată valoarea adevărului şi pun în lumină comunicarea dintre oameni şi valoarea cuvintelor.”

Mi se sperie un pic gîndul, la ideea că nu poate exista comunicare între oameni decît în forma aceasta... Dar îmi trece.

Poate-s de suportat reproșurile

…(spre propria persoană) care ne urcă din adînc. Chit că dor îngrozitor.

Iar uneori nu dor, dar ne trezim cu vreun ulcer.

Fain este

…a griji să fii chitit la critică - pe bieții și nevinovații semeni -, dar cu măsură. În restul timpului, te poți entuziasma de una ori alta, cum ar fi mirosul porumbului (e vorba de știulete) proaspăt fiert. Cu fremătarea de nări aferentă, se înțelege.

Ori de cochiliile mici-mici, de melc acvatic, scoase de valurile mării țărm. (de fapt, ce moaș-sa nu e frumos, la mal mare și-n august?). Plus atîtea.

Am impresia

că graba de a emite vorbele din imagine te împiedica a rezona măcar un pic și cu suta de ani a aceluia, și cu personalitatea-i în sine ori istoria cea lăudată (de noi).

Într-un fel e normal, pentru că demersul nostru ține doar de a ne încropi - prin acele vorbe - un zeu, iar apoi de-a evolua ceva mai liniștiți prin viață, convinși că acela ne protejează.

PS1

„Și vi-i ușor fără speranțe, fără iluzii în existența asta, domnule Ordean...?”

Mmmm...

PS2

Și ideea de recunoștință, din imagine, mi se pare fără acoperire. Cum arată acea recunoștință? Dar e iar aici o vorbă care deranjează, la solicitarea detaliilor...

Apropo de-acel ultim demers, îmi sare în minte o scenă din „Die another day”, din seria James Bond. Unde eroul principal își surprinde adversarul taman cînd acesta era întins pe-o masă, în terapie cu sumedenie de fire electrice atașate la corp.

Posibil să descopăr aici

…doar echivalentul apei calde.

Imi spunea cineva ca arta gestionarii sentimentelor (atit de necesara sanatatii) impune a le... simti cit mai mult. In așa lumina, se poate spune despre sentimentul de vinovatie ca aduce un teribil disconfort, pe care nu ajungem a-l suporta, de fapt. Doar fugim ingroziti, în directia dorita de seamănul ce mînuie biciul sentimentului de vinovatie.

Cum nu am ajuns la vîrsta marilor

…înfricoșări finale, îmi pot exprima mirarea...

Și anume că venim de nu știu unde, apoi trăim viața (cu bune și rele, plus o minunată conștiență asupra celor din jur) după care iar ne ducem într-o chestie căreia i se spune elegant Necunoscut...

Uite cu ce-mi bat eu capiul, la ceas de frumoasă înserare...

Cum vă mărturiseam pe aici

… îmi fac ceva curățenia în odaia lucrurilor pentru care mă jenez. De pildă, că mă bag una două peste scrisele cuiva. Ba și pe motive trase de păr.

Azi nimeresc însă o relatare, a simpaticului (really) istoric Adrian Niculescu, unde-i prezentată intrarea României în primul război mondial. Unde multă lume era entuziasmată, între altele pentru că erau șanse de-a realiza România Mare. Dincolo de faptul că nici o gazetă cu scaun la cap nu va reproduce decît speranțele, nu și concretul care le-a urmat - cu suferințe și sute de mii de morți -, mi-a venit să mă întreb care-i problema dacă nu se făcea România Mare.

Aici, pînă și dumneavoastră vă veți cabra a indignare... Ceea ce nu mă va abate însă din drumul meu.

Voi întreba, și presupunînd că am bafta de a nu fi avut un înaintaș mort în tranșee ori de tifos (caz în care-s șanse multe a nu fi apărut nici eu pe pămînt), ce-am cîștigat eu din acea Românie Mare. Și-n general, în ton cu libertatea de opinie, poate nu-mi place mie ideea de Românie Mare.

Vorba din urmă o spun nițel de sanchi, și-o să vedeți de ce.

Eeee… La așa idee (de mai sus!) n-o să vedeți în veci vreun patriot înflăcărat ori vreun cetățean disciplinat că stă domol a-ți explica de ce nu procedezi bine (chit că la o adică nu e treaba loc cum judec eu). Nu, dumnealor explodează și-aș spune că-s foarte aproape de bîlbîială acută și de spume la colțul gurii. Și-aici e locul a spune că eu nu România, Mică ori Mare am treabă, ci cu acel arbitrar vehement al bunului seamăn.

Se poate discuta aici de unde i se trage aceluia (și excluzînd din fenomen agresivitatea strict umană). Putem medita și ce rezolvă, rățoindu-se la mine. Cert este că rămîn cu disconfortul acelui arbitrar (care se înțelege că-i asociat nu doar cu stropșeala dătătoare mie de tremurici, dar și cu o onestă manipulare la greu).

PS

Schimb de idei:

„Era razboiul nostru nu al altora, era vorba de reintregirea Romaniei Mari”

„Și cu ce mi-ar fi ținut mie de cald acea reîntregire, iar asta presupunînd că nu aș fi fost printre sutele de mii de compatrioți (era să zic "români', formulare la mare modă în 2016) morți din acel război?”

Știți ce-i prost la patriotism? Că se indignează foc (pe vremuri ajungeai la beci ori la pluton execuție!) dacă îndrăznești a cugeta diferit de dînsul... Altminteri e interesant cum ni se bagă în cap despre Patriotism, ba ajungem și să oprimăm pe cei care nu i-ar respecta mărețele valori...

„Numele de *România* este sacru...”

Aș înțelege de aici nu că numele acela e sfînt, cît că inșii care fac din patriotism și naționalism baza echilibrului lor sufletesc (pe motive care se pot explora) nu pot accepta ca Statuia să le fie afectată măcar atîtica, de vreo opinie care nu cade în genunchi - ce să mai spun de una contrară... Vorbele aparțin lui Marian Munteanu, și-s proaspete.

Completînd un comentariu

… la încă o poză aparte a lui Cristian Laurențiu .
„ ...la marginea Căii Lactee, pe un firicel de praf numit Terra”

Oare unde ne ducem după ce murim? Zic asta socotind matematic că trebuie să fie - e vorba de Lumea Cealaltă - ceva care e-n plus față de imensitatea de care vorbiți voi...
Opinia interlocutorului: „Pun pariu că în pământ e Lumea Cealaltă...”
Subiecte indiscutabil cu greutate…

Brâncuși. Mai exact campania „Cumințeniei...”.

„Austriacul simte că Mozart e „şi al lui”, britanicul chiar crede că Shakespeare e şi al lui. La români, simţul acesta s-a tocit...”

M-aș fi mirat ca dl Vasilescu să nu pună umăr la campania în chestiune.
E interesant aici că dacătele publicul - care prin campanii electorale e mîngîiat pe cap a poseda întotdeauna dreptate - vede diferit de Stăpînire lucrurile, e catalogat cu simțuri civice tocite... La o adică, nemulțumirea dlui Vasilescu reprezintă un compliment, un semn de maturizare pentru dînsul popor...

În ce privește pe englezii admiratori de Shakespeare, mie mi se pare un nonsens, să n-ai mare finețe culturală, dar să spui că pricepi dedesubturile operei lui Will, și-n consecință că-l respecți nemaipomenit. La mijloc se află de fapt (pe Tamisa ori Dîmbovița) oportunism social și-atît. De care liderii - și intermediari precum dl Vasilescu - profită.

Sînt curios... Dacă respecți ideile, interesele Stăpînirii (precum autorul de-aici) se lasă cu ceva avantaje, pentru matale și publicația pe care o reprezinți? O aritmetică elementară îmi spune că da.

PS
Cînd niște domni aferați mai stabilesc Valori - culturale sau ba - sănătos e a medita dacă vulgul le va prelua automat... Bănui că și-așa gînd le va fi urmat de imperativul „Trebuie pentru ca să accepte ce spunem Noi!..."
Mie mi se pare o tîmpenie acea sculptură, și pot perora zile la rînd cohorte de prețioși cum că eu-s nepriceputul (și ticălosul antipatriot). Zic asta și pentru că-mi place postul de tip care observă un împărat fără haine...

Titlu, pe undeva

„Dan C. Mihăilescu, L.Boia şi H.R.Patapievici, de Ziua Culturii Naţionale, la TVR..."

Fără îndoială eu-s Gică Contra. Dar tot îmi permit următoarea idee.
Ne dăm de stat democratic, dar dacă vreunul vine și spune că împăratul numită Cultură nu are chiar hlamidă pe el, urgent se strîmbă la acela corifei și nu numai. Ce să mai spunem de șanse a populariza așa opinie iconoclastă, la vreo media...
Aici T. Stolojan, mai exact o spusă a lui din 1992 ar explica multe: *„Cu așa ceva nu se glumește...".* Sună minunat, dar tot la slăbiciune majoră a obiectului protejat astfel trimite...

Se înțelege că, ridicată din același material solid, TVR nu are rubrică de comentarii, la materialele sale... Bănui că-i place monologul personal, dacă se poate și ascultat de foarte multă lume.
Așa ceva visăm toți.

Poate mă înșel, poate nu

Mă uit la intro de mai jos, apoi la articolul spre care trimite.
„Maria Magdalena Hamz din Câmpu lui Neag (cabanieră la Pietrele), femeia respectată de turiștii de rînd, dar și de notabilitățile vremii. Găsiți aici povestea ei fascinantă.." (titlu, în gazetă: Maria Magdalena, regina munților…")

Mă cabrez, a deranj - față de afirmațiile de-acolo. Motivele-s două. Unul v-ar privi nițel (dar nu bag mînă în foc, și voi spune de ce...), altul ar ține doar de pielea altuia...
Cînd văd zicerile din siteul respectiv, mă cuprinde neplăcerea de-a anticipa că acela la fel va proceda și cu mine... Adică va exagera, dacă nu și minți (cele două, zic eu, sînt gemene...). Multă

lume nu bagă-n seamă așa ceva, întrucît (pe resorturi ce momentan îmi scapă) e gata oricînd și dînsa a proceda la fel. Adică a umfla (via amintitele procedee) ceea ce îi prinde bine.

Al doilea motiv ține de-o problema strict personală, a Ordeanului, Și anume deranjul de-a observa lipsa putinței de empatie, la cineva din preajmă (îmi permit a o ghici, la cel de semnează articolul pomenit în amonte). Se înțelege că mi se trage - așa durere - de prin alte locuri decît ale oamenilor Retezatului, iar în paralel nu știu dacă pe mine mă dă acea putință de empatie afară din casă...

Oricîte lucruri mărețe

…s-ar spune despre un patriot, el este un tip totalitar. Nu te acceptă cu un punct de vedere diferit de-al lui (de unul contrar, ce să mai vorbim).

Pe așa idee, nu are cum să nu mă străbată o mirare (tot e mai bine decăît un glonte, de la vreun patriot), cum că slabă trebuie să fie acea măreață instituție, patria, dacă se ferește de minime opinii contrare.

Ziceți că nu se ferește? Atunci dați-mi și mie un exemplu.

Dacă stau să mă gîndesc, rînduri precum cele de aici sînt o delicată răzbunare la adresa acelora pe care i-am simțit a-mi amenința libertatea. Asta pe fondul unei sensibilități strict personale, și implicit fără pretenții de șablon universal.

Apropo de patrioți și de vorba lor că n-am rîvnit la palmă de teritoriu al altora. Am arătat de curînd două exemple contrare, cărora le-aș adăuga Transnistria. Bașca o informație, pomenită de Stevan K. Pavlowitch În „Istoria balcanilor. 1804-1945”, scoasă la Polirom în 2002). Nu am idee ce conținea înțelegerea României cu Antanta din 1916, cert este că măcar o parte a publicului voia graniță cu Bulgaria - dacă tot ne angajam în război - pe linia Rusciuk (Ruse) - Varna.

Vă simțiți în siguranță cu oameni afirmînd povești frumoase, iar în paralel rînvind precum mai sus? Eu nu.

„Dar crezi că aceia, la bani mărunți, se simt bine c-unul ca dumneata în zonă?”

Ca unul care zăbovește

…(ca tot șomerul) mai mult în pat dimineața, m-a pălit azi o curiozitate. De ce-i interzis, socialmente, a te mîngîia singur?

O să ziceți că ce lucru urît pot pentru ca să pronunț... Dar hai să vă zic unul și mai naspa. Mai exact legat de unii care interzic ceva, dar nu oferă detalii ale popririi. Și mai exact, nu-ți spun pentru ce acea chestie, acel gest interzis se află îngrozitor (se poate explora pe-acolo ce, cum și de ce, dar mi se sparie gîndul la omenia acelei Entități morale)

Pe acel teren, cu atît mai puțin îți vor da detalii de ce-așa gest (acela cu automîngîiatul, fie și nu în zone erogene - deși care-i problema dacă te abați pe-acolo?!) e interzis la pătrat unor categorii umane, dar ceva mai lax cînd e vorba de-o duduie tînără și mai ales în reviste (orice s-ar zice, la ora actuală un Playboy nu-i foc de blamat...)?

Ca tip căruia-i sînt foarte dragi naționaliștii

… meditez că-n spațiul dominat de unguri putea sosi un Queen, la 1986. La noi, în vremea aia, îi era impus pînă și unei adolescente ca Loredana Groza un fustoi pînă în pămînt.

Pe acest fond, dacă întrebi vreun rromân (în sensul caragialian, nu rom) care-i avantajul servitului de patrie, te-ai scos. Să vezi uitătură (și-atît) la ei.. Și nema răspuns.

Meditez că la baza atitudinii și se află iluzia că dînșii stăpînesc niște 238.000 km2, prin respectiva atitudine patriotic-inflamată. Pe-așa plan, ignori plăcerile mărunte și materiale... Dar te strîmbi urît la care-ți amenință balonul de săpun.

PS

Chestia cu-alde Queen la 1986 (iar la noi nimic - mamă, ce tenișI ordinari existau în comerț pe-atunci!) poate fi discutată și-n termeni 2016. Privind la autostrăzile dumnealor, la gradul lor de civilizație.

O să spuneți aici, precum naționaliștii, că de ce nu mă duc dracului la *Budapești*. Pentru că uite-așa! Ca să fac în sîc românilor verzi. Ce, numai ei să fie porci? Iar io să n-am șorici gros? Ba pardon.

Ziceți că n-o să mor în patul meu? Se poate.

„Această sculptură de pionierat

… care pune într-o subtilă ecuație spiritul și trupul, transfigurând rigiditatea pietrei....”

De ce-mi fuge mintea aici la povestea cu hainele împăratului? Unde-i de ajuns a te afla în suita monarhului, plus supușii de rînd, pentru a nu-i zări hainele Aceluia...

Ca nebun al satului ce mă aflu, eu am ceva probleme în a lua în serios - de pildă - vorba 'spirit'. Cînd vreți vă stau la dispoziție pentru un schimb de opinii, la chestiune.dar de ce pot bănui că nu v-ați încumeta la așa ceva, dumneavoastră propovăduitorii vorbelor mari...?

Legat de măreția unor sculpturi precum ale lui Michelangelo, dați-mi voie a gusta mai cu plăcere o frunză verde. O să spuneți că se duce dracului giudețul social mondial cu inși ca mine - dar asta nu e problema mea...

PS

Dacă stau să mă gîndesc, apropo de subiectele tot mai gurgitabile care-mi pornesc pe aici, curînd nu se va mai spune că-s plătit de dușmanii neamului românesc, ci de-a dreptul de către necuratul...

„E, te alinți, mon cher...”

„Bogdan, voluntarul de la Mediu

„Populația are dreptul să știe ce se întâmplă cu lemnul țării. Inspectorul Pădurii reprezintă doar 10% din totalul dezvoltărilor care vor fi gata în toamnă”

O să spuneți aici că mă aflu o acriturâ ambulantă, dar tot nu pot scăpa din vedere aici dulcea formulă „populația”... Adică toată. Și gîndind (întîmplător) ca noi!

Iar de-aici, ca nihilist ce mă aflu, aș lua afirmațiile distinsului Bogdan precum înmulțirile cu zero în algebră... Sau măcar cu muuultă prudență, și atent unde încearcă să mai ducă pe preș.

Nu-s exagerat în ultima atitudine, dumnealui aflîndu-se om. Altminteri, rămîn la ideea că toți ne aflăm niște Coriolani Drăgănești, mai mari ori mai mici - după putirințe...

”Tariceanu e putred de bogat

… dar isi taxeaza fosta sotie, lunar, cu 3.000 de lei! Suma reprezinta pensia de intretinere pentru fiul pe care presedintele Senatului il are cu a patra nevasta...” (materialul este recomandat de „Adevărul”)

Voi, gazetarii, vă aflați niște grădini de oameni. Care pasămite nu mai pot de grija moralității. Dar care nu scapă din minte zisele directorului de gazetă (și implicit imperativul patronului plus cei de deasupra lui): „Faceți de rahat pe ăsta...!”.

Tot e bine aici, că acel îndemn nu-i completat de vreun „Cu Dumnezeu înainte!”...

PS

Absolut stimabilă e completarea pe care o face la subiect Carmen Pop:

„Banii sunt pentru copil, nu pentru tată. iar Tariceanu isi creste el copilul. Ce e rău în asta? Mai cunoastem o mama care a preferat sa-si parareasaca copilul și sa-si vada de viata ei - Monica fosta Columbeanu. Daca tatal plateste pensie alimentara cand mama creste copilul, la fel este și invers...”

Continui lectură

…la discuția dintre Ion Iliescu și Vladimir Tismăneanu, aceea din 2003 mai exact.

Îmi place tot mai mult întîiul.

Plăcutul cu pricina, e de spus, ține în bună parte de un subiectivism personal... Pe de alta ideile dlui Iliescu nu le modifică diametral pe ale mele (cu atît mai mult nu le înlocuiește), ci le completează zic eu fericit. Dacă n-aveți încredere că nu bat cîmpii aici bine, dacă nu - tot așa.

.

Constat totodată o mare diferență între optica lui Iliescu și aceea a unui alt mare corifeu al anilor 90, Corneliu Coposu. Unghiul primului mi se pare mai nuanțat, mai puțin sectar - în sensul că liderul PNȚ vedea lucrurile cam exclusiv prin prisma grupării sale politice, respectiv a anticomunismului.

Chestia din urmă sună frumos, ba va fi prins și bine balanței politice imediat postdecembriste, dar nu-i generatoare de nuanțe și, implicit, îndemn la inteligență...
(altminteri mi-i proaspăt în minte genul de zise al lui Coposu, dintr-un volum lecturat acum vreo șase luni și în baza căruia am comis niște dări cu părerea aici).

În răstimp, afirmînd cele de mai sus despre Coposu, nu-mi alimentez vreo umoare despre dînsul, dimpotrivă - vreo omenească iritare anterioară chiar scade.

Oripilîndu-vă încă o dată, cred că ideile, gesturile lui Iliescu mi-ar putea fi model, fie și la avansata-mi vîrstă. Cu precizarea că *Modelul X* nu-i prin definiție nici imuabil, nici etern în ochii celui acceptîndu-se învățăcel sub soare.

În rest, care vrea a ședea de vorbă asupra ziselor de mai sus, îl aștept cu plăcere.

Înțeleg ca teologii locului

…sînt tipi stimati socialmente, strazi purtindu-le chiar numele, dar nu am cum sa scap din vedere ca dînșii croșetează glorios pornind totusi de la... nimic (barim așa spun miliarde de ne-crestini din lume).

In paralel, n-am idee cum s-o trai fara adevar pe lumea asta, dar în lipsa minciunii ('a religioasă barim) cred c-ar fi o problema deloc mică...

Într-un ziar central

…„Cine e de vina pentru esecul Romaniei la Olimpiada de la Rio?”

Umilirea / obținerea unui bilanț nemulțumitor (gazetarilor și unei anumite părți a publicului) la JO pleacă de la o premisă - cred eu - greșită. Cum că delegația ar fi trebuit să obțină cutare număr de medalii. Nu am idee în baza a ce știacheta așteptărilor a fost plasată acolo.

Pe aici, poate-i și vina noastră că voim a ne drege nemulțumiri din viața curentă prin intermediul unor mari izbînzi ale sportivilor români. Totodată, poate-i de amintit că ne aflăm la 2016. Și-n alte condiții decît la vreun 1976.

Sînt atîtea lucruri

… / amintiri, situații, perspective / care ne sînt insuportabile. Nu ne putem apropia de ele, căci dor îngrozitor.

Dar poate nu-i rău a ține minte că ne sînt astfel. *„Uite, ăla e un loc ce doare al naibii...”*

Dau ochi

la fantasmele proprii și n-aș spune că mă dă plăcerea din casă, la știința lor... Și a ceea ce vor ele. Dar singura șansă de-a rămîne binișor la cap este de-a face amiciție...

Ascult The Wall al Pink Floyd

Dincolo de suveniruri personale în așa audiții (de pildă, o banală observație pe subiect a unui șef de la Jurnalul național mi-a rămas și azi rană... - fi-ne-ar sensibilitatea a naibii!), îmi place și azi albumul.

Realizez totodată că-i vreo plăcere maximă repartizată inevitabil doar unei generații. Și, în consecință (admiteți ideea următoare!), alte cohorte umane de sub soare nu au de ce să rezoneze cu ideile, cu acordurile de acolo.

Ceva asemănător îndrăznesc a privi și spre bucățile care-s băgate în categoria patrimoniu universal și etern. A la Beethoven. Mie unuia pot să-mi susure la urechi cît or vrea specialiștii despre valențele nemaipomenite ale unei simfonii beethoveniene. Pînă la urmă, este doar o bucată ce-a încîntat o generație (dar și acolo cu subiectivitățile și snobismul aferente). Atîta doar că o corabie socială oarecare avea nevoie de lest. așa c-au stabilit anumite piese drept divine.

Teoretic, aici e răutate și nedormit bine din partea mea.

Ce chestie!

Nici indispozițiile nu mai sînt ce erau o dată!

În context, dînd ochi în jurul vîrstei mele, stau și mă întreb cum le-o fi unor centenari - precum dnii Djuvara ori Șora. Dacă mie mi se pare etatea cam ostenită de vitalități sănătoase, la dînșii-acolo cum o fi?

Ziceți că urîte subiecte mă găsii s-aduc pe covertă, în astă sîmbătă luminoasă? Stai liniștiți. Cînd oți vrea subiecte de înălțat cugetele, vorba înaintașilor, căutați tot un (modest) ca mine.

> Era un banc odată, cu Ion reproșîndu-i soției Maria trecutul aventuros. La care blînda ardeleancă, după ce i-a obținut aprobarea c-au o viață erotică nemaipomenită, l-a atenționat că așa ceva nu se învață la fără frecvență.

Îngrozitor de dificil lucru

… să te accepți așa cum ești. E chiar inuman, simt eu. Teama că defectul/necorespunzătoarea ta latură cutare îți va aduce moartea - dacă nu te strădui a fi altfel - te împiedică s-arunci măcar ochi spre ea (vivat refularea!).

Îs rare momentele în care ne acceptăm, iar chiar mai puține ni-i cheful de-a vorbi altora de-acea dramatică insuficiență personală...

Colțul misoginului

Am impresia (asta se traduce și prin a descoperi America la cinci secole dupa Columb) ca interesul masculin pentru sexul opus are în vedere și un arhetip, probabil plantat de Specie. Spun astea re-observind (de pilda în vreo statie sud-bucuresteana de metrou) ca daca o doamna are chef a suci mintile masculilor din jur, ea apasa accelerator vestimentar spre acel tipar din mintea barbatilor, și mai putin pe feminitatea ei propriu-zisa. Tocurile ascutite și de 12, sclipiciurile, ochii fardați etc. imi par a tine de-asa directie.

Fara indoiala altii vor fi tratat subiectul mai mult decit amplu, inclusiv dintru fine observatii psiho.

Eu nu izbutesc

… a lega doua vorbe despre lucrurile înmărmuritoare. Noroc a dura acel extaz doar puține secunde (cine afirma a tine mai mult, sa fie sanatos!).

In rest, nu stiu ce-am de ma feresc a servi celuilalt ceea ce vrea dinsul sa auda. Par exemplu despre vreun loc unde ma simt cel mai bine... Asta presupunind ca în locuri precum Muchia Lungă din Bucegi nu pot fi obosit, ud ori cu dor a merge la Bucuresti s-o iubesc pe doamna...

Am vorbit deseori despre locuri care-mi plac

la nebunie, dar ultimul sentiment e legat nemijlocit de oboseala, de pierdut-in-spatiu și de oroarea posibilității ca deplasarea în cauză să se termine prost.

PS
In imaginea unei prietene am redescoperit partea superioara a Hornului Ascuns din Coștila Bucegilor, și inca în soare estival. Pare un nonsens, dar nu as putea trece în cuvinte placerea legată de acel loc, în afara ideii de (strict personal) uluitor la puterea douăj' de mii. Găvăreala care se practică - ba și primind nesfirsite aplauze ori Nobel - e o inventie sociala si-atit. Dintre minciunile specifice de care am mai pomenit în ultima vreme, ca fiind stîlpi ai constructiei sociale.

PS2
Na, belea! Si legat de final PS1.
Cind Hristos spune ca el e Adevarul, imi pare ca recunoaste ideea primordialitatii acestuia, față de El și institutia pe care o aduce/reprezinta.
Corectati-ma daca gresesc, rogu-vă.

Ce chestie!
Toată lumea proslaveste credinta stramosească, dar sint rarisimi tipi care sa pastreze ochi dubitativ asupra a ce li se pune sub nas...

(scris la metrou Piata Aviatorilor, mentiune poate utila viitorilor istorici. Va las a medita cit e misto, și cît îndrazneala de unghi nou în asta mentiune...
Ziceti ca trebuie neaparat pentru ca sa-mi fac o poză? Pentru proxima atașare la urnă?)

Apropo de o manifestare în parcul bucureștean Herăstrău

… sub titulatura „Roaba de cultură”. Cu inși vegetînd la soare, unul din patru avînd și o carte în mînă.
Ar trebui sa-mi revad stiinta întru definitii ale Culturii. Pina una-alta, ma uit la o manifestare din intîiul parc al țării și-am impresia ca-i vorba de satisfacere si-atit a primitivului din noi. Zis asta si-n ideea c-acolo e-un poleit ieftin care face bine eternului diriguitor din noi - animalicul.
Pe ultimul iti poti repera iute (eventusl astupîndu-ți urechile) daca destainui așa unghi frecventatorilor și organizatorilor locului. Putem vorovi pe chestiune

Pe-o bancă în parc

… doi indragostiti se tin în brate, cu gesturile aferente.
Imi fuge mintea aici, apropo de volatilitatea fenomenului, la anecdota cu ordinul dat celor din haznale iad, dupa citeva momente destinse și vesele: "Pauza s-a terminat, capul la fund!".
Fată de treabă, Viața...

Cheia supraviețuirii

… îmi pare legată și de a nu-ți (mai) aparține. Ori barim dorințele, poftele visele tale.

Lucrurile aduc un pic la speech-ul lui Al Pacino din finalul peliculei "Devil's advocate" (1996, parcă).

"RESPECT, mon ami JEAN MARIE!

… Un vie sur la montagne, un ecrivant et un combattant, un GRAND HOMME! Vizionand acest video ne vom afla în fata unui exemplu de viata și al unui om adevarat. Astfel de oameni fac diferenta intre TITANI și FURNICI!"

Ca parere a mea. Cind cineva se lasa captat de așa reclama, si-a tradat deja incapacitatea unei lecturi atente (e posibil chiar și de una fugară)...

In paralel, nu-mi dau seama de ce prietena Mariana nu ne lasa pe noi a ne face singuri o parere despre acela. O asigur ca mi-ar fi de-ajuns a-mi spune ca acela e montaniard, și om la locul lui. Ultima vorba e posibil sa va dezamageasca, dar eu ii acord valente mai inalte decit aceleia (si ea stimabila în sine) de montaniard.

E mare chestie să nu te iei la omor

… cînd ți-o cere durul Paznic din interior.

Ziceți că doar la suciți o exista asemenea caraulă, nu și la inșii cu scaun la cap?

Eee, să nu exagerăm... Vă dau eu pildă de niște idei, la care al dumneavoastră Paznic moral vă va cotonogi pînă și pentru că le ascultați, darmite sa le simpatizați ori pune în practică...

Am limite

Nu pricep de unde i se trage cuiva dorul să spună asta, la deces Marin Moraru: *"Din ce în ce mai saraci , viata artistica din nou în doliu, cine oare le va lua locul celor disparuti!"*

Nu mi-i semn de mare caracter, dar mă înfurie așa afirmații. E de sondat, așa deranj. Pînă la urmă, înfuriatul e neadaptare la realitate.

PS

Meditez subit azi c-ar apărea vreun ucenic, dornic a se școli în modu-mi de a vedea lumea. Care să mă depășească apoi (întru trăznăi), căci așa e ordinea lumii. Și pe care să-l temperez apoi, precum un Brînzovenescu pe Farfuridi: "Tache, Tache, stai cuminte...".

Dumnezeu n-ar bătea cu bățul...

În paralel, mă veți întreba dacă n-am obicei a băga palmă între nasturii jiletcii. Eventual dacă n-am dat la croit un bicorn ca al lui Napoleon. Răspunsul e nu. Asta, pentru că știu cum arată și bucățile-mi de personalitate cărora nu le arde de scris aici.

M-am pornit ca avalanșa

… cu scrisele, în această dimineață. Întru compensație, transmit respectuoase salutări domnilor, respectiv afectuoase sărutări de mîini doamnelor. (întrebați la ce butic a deschis deja la ora asta, de-am luat-o devreme pe bere?)

Bon. Și că tot e la modă plagiatul (în sensul de condamnare a lui, dar și a tehnicilor de identificare a vreunuia).

Tot ca efect al nesfîrșitei lecturi acordate de subsemnatul unei cărți de convorbiri Tismăneanu - Iliescu. Dacă pui pe-o coloană rîndurile ultimului, e greu a găsi prin scrisele memorialistice un personaj de calibrul său. E părere strict personală.

Omul nu-i perfect (care moaș-sa este, sub soarele ăsta?), dar nu știu de ce nu miros vreun contemporan de-același gabarit... Bineînțeles c-aici criteriile de apreciere mi-s subiective. și bazate inclusiv pe faptul că nu prea avem oameni, care să fi traversat epoci precum Ion Iliescu. S-ar apropia aici vreun Corneliu Coposu ori Mihai I, dar prin forța lucrurilor niciunul n-a avut șansa unui umblet atît de complex prin miezul retortei care se numește Istorie.

Cum ziceam, e părerea mea, și care totodată nu se deranjează a primi idei exterioare de persoana emițătorului.

Legat de zisele lui Iliescu, mi-a fugit mintea la ceea ce prin dicționare e pomenit drept om de stat. Este drept că n-aș putea glosa cîtuși de puțin la chestiune, dar e de urmărit.
Că veni vorba, consider pe-un C. Coposu mult mai partizan (altminteri era opțiunea dînsului a vieții cum dorește), politicește

Cum pomeneam într-un post anterior, scrisele oltenițeanului îmi completează mult unghiul pe care-l aveam asupra anilor 90. O să ziceți că-s impresionabil lesne, iar asta nu e bine. Mmm (adică negație)...

PS

Tot dumneavoastră o să mă trageți de mînec, cum că scrisele mi-s excesiv de personale (ca să nu spuneți infantile), pentru a putea rîvni măcar în vecii vecilor la vreo glorie academică. Da, aveți perfectă dreptate. Altminteri le văd și două avantaje. Sînt originale, iar totodată se lasă mai puțin duse pe panta umorilor, cum li se întîmplă destulor condeie cu pretenții. Asta, poate pentru că subsemnatul e ceva mai conștient de existența acelor drăgălași drăcușori prin noi...

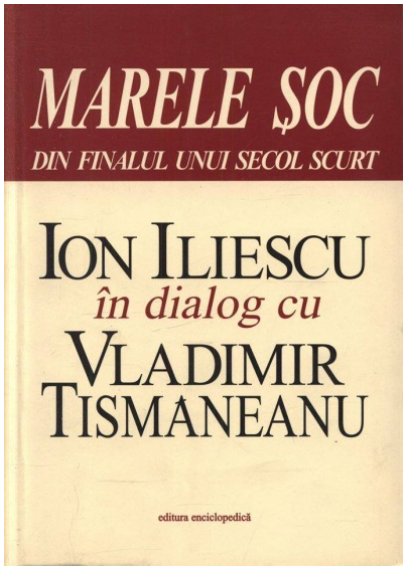

> Nițel la chestiune...
> N-am văzut la ion Iliescu aplecare spre bîrfă, spre care Vl. Tismăneanu îl mai trage, în volumul amintit. Iar politicianul în cauză nu face asta pentru c-ar fi vreun sloi (precum un președinte din zilele noastre), ci pentru că așa ceva te încurcă de la o vedere sănătoasă asupra lucrurilor.
> Subiectul, cred eu, e departe de-a se isprăvi aici.

„În scrisoarea ta

…atingi mai multe chestiuni mărunte, dar te opreşti cu precădere asupra uneia anume şi vrei să capete o rezolvare: în ce fel am ajuns la cunoaşterea binelui şi a valorii morale. Pentru alţi filozofi, acestea sînt două noţiuni distincte, pentru noi sînt doar despărţite..."

Mai că l-aș crede pe Seneca, legat de aceeași perioadă (în toată istoria lumii de fapt, raportat la cei puternici), dacă n-aș ști de binele (lor!) pe care îl răspîndeau legiunile romane pe unde le venea a mărșălui... Bineînțeles că pe ideea sîngelui și morții pe care o provocau altora se poate așterne poleiala a ce cultură înaltă aducea cu dînsele. În paralel, Seneca putea pune la Roma - cea strălucind în soare datorită prăzilor de război - de-așa întîlniri fine cu ucenicii...

O să spuneți că sînt eu Gică Contra aici, cînd - de fapt - doar relev aspecte pe care diverși au talentul a omite... Nu-i vina mea că mintea acelora, a celor care cască gura la ei nu poate funcționa decît binar.

Vă ziceam

…de iritarea pe care mi-am produs-o zisa asta: *„Din ce în ce mai saraci , viata artistica din nou în doliu, cine oare le va lua locul celor disparuti!"*

Hai să vă mărturisesc și de unde mi se trage... (și dincolo de-o experiență asemănătoare în trecut, a subsemnatului - de care nu-mi amintesc punctual, dar pot intui că a existat).

E acolo, pornind de la un șmecher (om adică?) mai bătrînit, o plasare a temerilor lui - despre moarte - în alții. Acea frică se află oarecum complexă, adică trecutul peste Styx ar fi una, căreia i se adaugă oroarea de a nu-și aduce aminte nimeni de el apoi... Trec aici peste faptul că acel ins nu va fi dormit noaptea, de grija celor care-au murit sub Soare acum 500 ani - să zicem - și pe care îi pomenește tata mare.

Adică nimeni.

Interesat este că același om nici nu se obosește să roage semeni, pentru a fi pomenit după deces, dar nici nu posedă vreo operă pentru a interesa cît de cît pe urmași. Se înțelege că nici pe-astea nu le poate spune direct (dar îi putem decripta comportamentul), așa că îndeamnă la respect pentru Marin Moraru, cel dus.

În context, și ticălos rămînd eu, bănui că de la inventarea cinematografiei, tot se aferează rromâni că cutare (Nottara, Liciu șcl) fu nemaipomenit și, în consecință, se află de neînlocuit.

Tot pe aici, e de studiat poate cum vor fi arătat așa lamentări - prin gazete ori la căpătîi defunct - înainte de 1957, apoi în perioada de pînă în 1990, și finalmente spre azi.

PS

Se poate discuta, ce-i vine unui om mai tînăr a vehicula spuse precum acelea citate. Bănui că la bază e-a face plăcere unui vîrstnic din categoria pomenită de mine în amonte.

Cu rugămintea

…pe care am mai lansat-o odată în dimineața asta, de-a scuza incontinența-mi verbală...

Îs primul s-admit că speechurile-mi de pe aici vizează să ies în față, pîn' societate, s-ajung și io cineva! Să stea reflectoare televiziuni pă mine!

Dar.

Dincolo de asta - și la manuale psiho mai prăfuite punînd mîna - mi-i și oftica unei laturi a genului uman independent/revoltat, de-a nu da întîlni un ins de încredere.
Și, în baza limitelor furnizate de-așa făptură ideală, să mă structurez mai de Doamne-ajută, sub soare...

> O să ziceți că nici io nu-s deîncredere, iar aici nu vă voi contrazice.
> Dar acea dorință a pușiului din mine n-o pot ignora.
> Ultima fiind însoțită de furii de semenii care nu-s de încredere, dar se străduie a poza că sînt (drept dovadă fermitatea ideilor).

Aș începe aste acre comentarii

… - despre niște zise ale dlui Djuvara - cu dorința-mi fierbinte ca Ăl de sus să mă ferească, la vîrste înaintate, a spune tîmpenii. Și, implicit, să-mi dea Divinul putința de a-mi așeza leucoplast la gură, cînd oi simți că mă lasă neuronii. Că mă gagarisesc, mai exact.

Este drept că, dacă aspiri a nu spune aiureli la senectute, ai de ales la un moment dat între două drumuri. Adaptarea domoală la vîrstă, respectiv a servi în continuare lucruri plăcute celor - inerent - neajunși pe-acel palier.

Ultima atitudine este perfect de înțeles, recunosc! Atenția publicului (ori măcar a colocatarilor din bloc), bașca semnalele de căzut lați la vorbele noastre contribuie la risipire de angoase, pe care altminteri le bănui drept sinistre, la acea etate.

Să prespununem că voi apuca pe drumul unei oarece discreții intelectuale. Pe-acolo, m-aș feri a face raportări la Imperiul roman, eventual le-aș executa în oarece glumă - dacă tot am aflat cît de puțin dornică de concluzii ferme se află realitatea, în multele decenii viețuite de mine...

Totodată, aș evita ca dracul a spune că lucrurile-s altfel în prezent, raportat la ceva din trecut. E vorba aici de relaționările întru morală, care întîmplător scot pe locul întîi anii tinereții noastre. Să fii istoric, să fi citit pînă și s-au tocit lentilele ochelarilor, și să spui că...:

> „Simptomele le simțim deja demult, printr-o dezordine morală care nu a existat niciodată. Vă dau un singur exemplu: tineretul care se revoltă astăzi nu are absolut nici un ideal. Nu se revoltă pentru un ideal, se revoltă ca să dărâme."

Păcatele mele... Las' c-a avut generația dumitale niște idealuri, prima poci zice! Și care mă jenez a spune la care dintre războaiele mondiale au dus...

Tot pe-acolo:

„ Europa de mâine va aparține arabilor și țiganilor!..."

Eu unul m-aș feri a face afirmații (ferme..) despre viitor. Știu că-i tentat, a jongla astfel - pe motive altfel psihologicabile...

În paralel, zic bogdaproste că intervievatorul dlui Djuvara n-a apucat să-i replice candid: „Și care e problema că Europa va fi a numiților mai-negri-la-piele?”.

Șcl., șcl.

„Ne cunoaștem

…numai cînd ne găsim în fața propriilor noastre limite...” (zisă a unei domnișoare montaniard)

Absolut corect!

Totodată. Ca părere strict personală, 'alergatul' pe munte - pînă unde ne lasă limitele fizice - poate să fie un semn că evităm sondarea (și inerent descoperirea, plus acceptarea) altor limite. Cele existențiale.

Altminteri, atitudinea-i din plin omenească.

PS

Zisă de om bătrîn.

Ne zbatem, asudăm pe munte și-aiurea, respectiv scriem cutare ori cutare măreție, iar peste 50 ani va fi exact nimic din toate aiestea. Viața are șarmul ei. Pe care îl admiri inclusiv cînd te scarpini în cap a nedumerire.

Părere a mea

… chit că de neplasat în galeria marilor Valori ale Umanității...

Simt că e de mare folos să știm a ne văita. Bineînțeles, dacă izbutești asta făr' să te afle toată ulița, cu atît mai bine/sănătos.

În context, mă uitam săptămînile astea c-am deprins a pleca privirea, în public. Și lăsînd impresia unui timid, dacă nu a unui ins speriat de bombe.

O bună prietenă ar identifica aici un nesănătos tic, ce-a acaparat persoana-mi. Lucrurile se află totuși mai domoale. Prin pomenita atitudine faci damblaua unei părți din tine - care îndeobște nu-ți dă socoteală ce-i vine (ori dacă-ți dă, pici pe gînduri) - și-ți vezi de restul...

PS

„Domnu Ordean, dumneata nu te dai cumva deștept, de ne spui astea și-altele?”

Se înțelege că da! În paralel, galeria chestiilor care ne încurcă viața (cu dragul aport al Divinului...) se află nesfîrșită.

Întrebați cine e Divinul? Habar n-am, dar uneori mi s-ar părea și mai nostim, ca astea prin jur (inclusiv configurația lumii/universului) să se întîmple absolut de capul lor.

Ziceți că las' c-o să îmbătrînesc io, iar sub imperiul groazei de la Final o să regret bășcăliile de-aici? Bineînțeles c-așa va fi!

Oare dl președinte Iohannis

… vorbește mai puțin publicului, de la o vreme, ori ne-am găsit noi alți țapi ispășitori?

PS

Dl Iohannis e-un pic mai tînăr ca mine, dar tot mă pălește curiozitatea. La senectute (adică peste ani și ani, vorba ălora de la Compact) pe unde-și va plimba pașii de pensionar?

O să ziceți că-s plătit de Deal - acela din gura Militarilor bucureșteni - a scrie favorabil aici, dar cred că va fi o statură plăcută, să zicem printre platanii Cișmigiului... Mai c-aș zice de-un Whymper la poalele Matterhornului (Guido Rey înfățișa momentul?), dar fără să privească-n sus.

Cum îi va sta printre băncile celui mai important parc din Sibiu n-am idee, căci n-am prea umblat prin acea (bănui tare frumoasă) urbe...

PS2

Aș minți să ascund o afecțiune aparte pentru dl președinte (ce ochi albaștri are bestia!). Ce să-i faci, atracția contrariilor...

Altminteri văd c-amîndoi am tras cearcăne sub ochi.

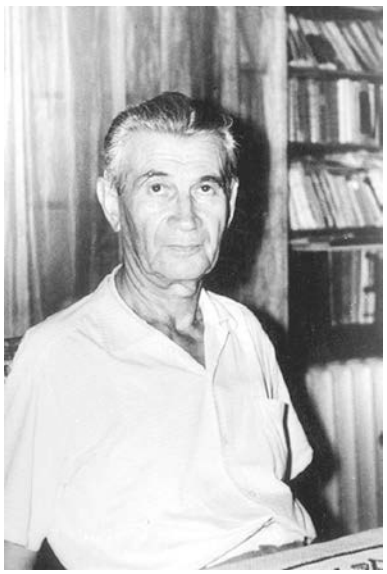

Apropo de plimbări la senectute, mi-ar place s-am - la vreun 80 ani - liniștea lui nea Nae Baticu, pe cînd pornea din a lui stradă Libertății/ Gladiolelor și se ducea domol pînă în nu-departele Parc Carol de azi. Vara. N-avea dînsul treabă acolo - cu tensiunile diurne ori că riscă lumea a se opri în loc .

Hotărît lucru, mi-i nefastă zi a mărturisirilor sentimentale față de bărbați în vîrstă. Mai exact, și aici, că jumătate din mine l-a iubit mult pe nea Baticu. …Ziceți că-i minunat ce vă spun, dar c-aveți două curiozități?

1. Ailaltă jumătate a mea ce voia de la viață?
2. Cu simpatia pentru propriul tată cum am stat?

Aaaah, și mi-era teamă că n-am subiect de susținut doctoratul (după ce încep-termin o facultate, se înțelege...)!

PS2

Nu (mai) știu a cui e poza asta, dar îi transmit și de data asta felicitări.

„Stagiul militar voluntar ar avea numai beneficii pentru tineri

… susţin specialiştii. Autocunoaşterea, dezvoltarea personală şi respectul faţă de sine și faţă de ceilalţi sunt câteva dintre abilităţile pe care le vor căpăta voluntarii...”

Întru concluzie personală articolul de unde am extras cele de mai sus mi-i un vers faimos: „Țara te vrea prost”.

Trebuie să fie foarte interesant cum s-o pune de-un articol de-ăsta... Tărășenia, simt, va fi pornit din sînul MApN. Care-mi pare a nu fi sigur de cătanele pe care urmează să le adune începînd cu 1 ianuarie.

Voluntari pentru armată. Cât de dornici sunt tinerii să plece la arme

Stagiul militar voluntar ar avea numai beneficii pentru tineri, susţin specialiştii. Autocunoaşterea, dezvoltarea personală şi respectul faţă de sine şi faţă de...

ADEVARUL.RO

Am îndoieli că dl comandant ai Diviziei 4 Infanterie Gemina, de la Cluj chiar a avut inițiativa de care se vorbește mai sus. Dacă da, și în ton cu faptul că ideea vine de la Cluj, pot bănui că teama de unguri nu le-a pierit mîndrilor ostași de pe acolo - ceea ce nu mă miră, după niște sute de ani în care Arpazii ne fură șefi. Oricum, faptul că dl ministru al Apărării preia inițiativa duce nițel gîndul la practicile de dinainte de 1989. Cînd *Teritoriul* ridica la fix mingea dorită de Conducere.

La acest stadiu, doar cu acea inițiativă în brațe băieții în kaki n-ar realiza mare lucru. Colaborarea media se impunea. Ca urmare, va fi venit telefonul la care-i mai mare la „Adevărul” (foarte posibil și la alte entități media).

Pentru că independența față de Stat e poveste, dl șef de la Adevărul nu va fi zis nu la idee, ba a trimis iute după un șef de secție. Care la rîndu-i a mobilizat două condeie, dintre cele de încredere - se înțelege. Cu ideea Armatei pe birou, aceștia au dat gata prima cafea apoi au purces a medita ce specialiști să contacteze, și-a căror opinie să vie la fix pe dorința șefilor.

Bănui că n-au luat vreun priceput prin intermediul cărții de telefon, ci au sunat tot băieți care-i serviră și-n trecut. Și care nu-i dezamăgiră nici de această dată, servind exact pastilele de care era nevoie.

La rîndul lor, condeierii s-au întrecut pe sine, inclusiv afirmînd că tinerii (cu articol hotărît) români se înnebunesc a cătăni, bașca a servi idealurile Neamului. Cum n-ar fi prima minciună editată patriotic, nu s-a cutremurat vreo tărie a Cerului..

Altminteri, subsemnatul pe uită la poze militari de lîngă articol, toți destinși, și meditează în cîte secunde de la primirea ordinului aferent aceia ar lua gîtul unui seamăn. Inclusiv compatriot.

Distracția nu mi-i chiar nouă. În Fototeca Ortodoxiei cercetam cîndva fizionomiile șefilor militari, din vremea cînd un C.Z. Codreanu încerca să fugă de sub escortă.

TVR informează

…despre un nou clip-reclamă, menit să încurajeze donațiile pentru achiziționarea statuii brâncușiene „Cumințenia Pământului”.

Dincolo de faptul că nu simt ca acel clip să meargă foarte mult la inimi - fiind încă o dată un produs mai mult pe gustul celui care plătește campania, și mai puțin al 'țintei'... Avînd în vedere întreaga situație, am sentimentul că Executivul (sau cine-o fi la frîiele acțiunii) nu-și permite a rata acea achiziție.

În mod normal, spui că n-a mers și că să fim sănătoși in-the-future. Se pare c-așa variantă pică rău însă, inițiatorilor acelei achiziții. Îmi permit să bănui că dumnealor au motive întemeiate, a vedea așa lucrurile. Ca urmare, intuiesc pe-acolo un așa-numit vector. Ori un oarece efect domino... În sensul că, ratată fiind achiziționarea statuii amintite, e posibil să fie legate și alte efecte - în domenii ce deocamdată îmi scapă...

Îmi fac curat

… în niște fișiere și dau de poza asta. Dacă spui și-altora cum e cu mesajul non-verbal de-acolo (mă refer mai ales la pet), într-o primă fază ți se spune că ți se pare, în a doua că ești porc. Celălalt știind foarte bine, din start, că-i așa cum zici. Altfel nu ar fi încercat descurajatul.

Îs tare interesante și zonele dezgolite, pe tipicul de-aici. Inconștientul traduce c-aceea (îndeobște doamne se deznudesc-nițel așa) e dispus la dezbrăcare, și implicit la mult-dorita de către noi împerechere. În practică va rezulta doar un mascul hăis-cea interioricește. Deci mai ușor de plimbat pe degete.

M-am lăudat vreodată că nu-s misogin? Este drept că, de voiți a lua apărarea femeilor, puteți chema tot unul ca mine, de-un discurs..

O jurnalistă dă de pământ

… cu-n politician: *„Victor Viorel* [Ponta]*, există pentru tine un cuvânt care începe cu „m”. Îl ştii?”*

În așa interesantă situație, nu ai cum să nu te întrebi două chestii.

1. Ce relație poate exista între acea tînără femeie și felație. O doză de imaginație - privindu-i imaginea și scrisele - nu strică în așa explorare. Nu spun asta cu vreun dor de-a o declara cea mai așa și-așa practicantă de minunăția cu pricina, doar îs curios cît i s-a apropiat traiectoria de gestul în chestiune - de care nu se jenează a pomeni în văzul/cititul lumii.

2. Avînd în vedere frecvența îndemnurilor din societatea noastră - la adresa altora... - de-a practica felația, îți este inevitabil a gîndi ce le vine acelora a recomanda așa ceva, și nu culesul de păpădii, să zicem.

O altă explicație fugară nu găsești decît că dumnealor înșiși, e vorba de-acei agresori verbali, avură parte de ceva similar, și se descarcă și dînșii de disconfort cum cred mai bine. Aici, nu-i neapărat obligatoriu ca dumnealor să fi șezut cîndva în genunchi etc., dar agresivitatea plus umilința de care vor fi avut parte e posibil să echivaleze cu suportatul muiei la care îndeamnă.

Victor Viorel, există pentru tine un cuvânt care începe cu „m”. Îl știi?

Știu, n-ai niciun chef de halucinațiile lui Ponta. Nici eu. Dar hai să-ți spun o chestie...

ADEVARUL.RO | DE RAMONA URSU

În paralel, știu că nu o dată sexualitatea e uneori doar un îndulcitor de care traumatisme de alt neam se folosesc pentru a răzbi în conștiință.

Zic și eu, nu dau cu parul!

PS

Rămînînd încă un pic în așa simpatic domeniu, priveam la tocurile înalte ale unei dudui și meditam dacă limba scoasă de noi bărbații - după picioare doamne purtînd așa ceva - nu ascunde și-un pic de homosexualitate plus masochism.

Îi de explorat (mental, se înțelege...).

Subiectul de mai jos

…nu-i dintre cele mai comode (la o adică, v-am menajat vreodată, pe-acea direcție...?). E vorba de vîrste.

Din motive care se pot înțelege, omenirea întreagă îmbracă 'haine' pornind de la vîrsta a doua umană. Tinerețe (cel mult maturitate sigură pe ea, zice-se), dezinvoltură, speranțe, vise, sentiment al eternității.

Zău că nu vin a vă strica dispoziția, doar arăt și-un alt punct de vedere, propriu vîrstei a treia (eu pasămite-s acolo...).

Există pe aici o prejudecată extrem de virulentă, cum că nu-i cazul a strica bună dispoziția middle-age, cu observațiuni dinspre ultima treime. Ideea este cu atît mai puternică, mai greu de atacat cu cît par s-o fi respectat și înaintașii noștri, la vremea cînd moșii ne aflam tinerei. În cel mai răui caz, senecții se-apucă a-și da cu obosita părere doar între ei.
Uneori nici acolo. Mai exact, se pomenește în așa mediu de valențele medicamentului X, dar cu filosofia de ceea ce li se întîmplă se stă destul de subțire. Asta din motive de făcut păr măciucă, pînă și acelora care, vorba cuiva, se află deja în miezul unui ev aprins.

Mărturisesc a mă afla interesat ce-i pe-acolo, prin acea ultimă treime de viață. Indiscutabil, al lui Ordean se află depărtejor de momentele în care dor ori funcționarea biologică e legată inseparabil de servirea unui pumn de medicamente zilnic. Dar tot găsește interesant a da ochi prin jur, dacă tot alelalte două mari felii de viață i se îndepărtară.

**

O cale tolerată de intervenție a vîrstnicilor în trebile Cetății eterne (nu-i vorba de Roma, ci de Societatea umană) se află cînd sînt respectate valorile/ideile ultimeia.

Chestia-i trecută și mai mult cu vederea cînd zisele sosesc din partea unei somități, a unui clasic în viață - cum e dl Djuvara. Ideile la care Societatea aplaudă, în discursul istoricului centenar, se află de pildă că ne paște pericolul de a ne țigăni și arăbi, respectiv că morala ne merge la greu în jos. Ca părere strict personală, în așa caz Societatea n-are nici o treabă cu acele pericole (cam inventată), dar îi place că lumea percutează la poveștile ei. Ăsta e semn c-o ia în serios, în condițiile în care unii îi pot spune: „Hai, fă, fii serioasă...”.

Prin cărțile pe care le-am răsfoit cîndva

… erau subliniate valențele nemaipomenite ale autosugestiei (poți ajunge orice vrei tu șcl), cu adăugirea că-i foarte sănătos a gîndi pozitiv, a face afirmații pe măsură (și care evită vorba 'nu', negația în general).

Pe cînd încercam a-mi pune ordine în psihic, în dimineața asta, am simțit că domnului din interior i-ar displăcea a i se spune chestii din categoria ”Trebuie!...”. Mai exact, se menține tensionat. A devenit mai relaxat doar cînd fratele său conștient (adică eu) i-a spus că nu vede soluții la probleme.

În context. Și apropo de rezultate subsemnatul.

Mi s-a întîmplat a obține ceva succese ascensionale la miez viață, dar observ că ele țină mai mult de-un zvîrlit în apă (închiderea fabricii unde lucram) și mai puțin de ce-am bălmăjit eu, întru autosugestii înalte. Ca mijloace concrete, visam la un moment dat a deveni hard worker, iar în paralel a munci într-o agenție de publicitate. prima se va realiza poate în altă viață, în vreme ce-acel tip de loc muncă nu s-a dovedit finalmente mare chestie, subsemnatul pășindu-i sau ba pragul.

Tot pe-acolo.

Văzusem eu că invitația la psihanaliză este adresată umanoizilor cu cel mult 45 primăveri adunate pe răboj... Simțisem eu de pe-atunci cam ce-ar pica prost în domeniu, de la acea vărstă, dar abia acum înțeleg mai bine ce și cum... În paralel, cred totuși că rămîn destule de animat existența, de colorat dumneaei și spre *Capăt*.

Dacă n-or fi ori s-or afla puține, văd eu ce fac.

Am prostul obicei

…de-a fi superficial, pe cînd mă lansez în unele opinii.Este drept că, făcînd paradă de modestie aici, chiar cu capul în norii (răutății...) nu-s de cele mai multe ori...

E cazul acestui articol, care poartă titlul: „Ana Silvestru a plecat exact când trebuia din România, țara în care tinerii asemeni ei nu-și mai permit să viseze...”

Am apucat scurt acolo a caracteriza autorul de panglicar, cîtă vreme ideea cu visele se află (cam oriunde) o poveste lipsită de conținut serios.

> O să ziceți aici că stric plăcerea de-a trăi a ălora care nu se boșorogiră ca mine. Ok, însă aștept, ca posesor de-oleacă rațiune, să-mi fie prezentate și mie, măcar în vorbe, rezultatele prezumate ale acelor vise. E stadiul la care discuția cu-așa șmecher se frînge...

Stat-am apoi vinovat, că uite cum cîrcotășesc criminal la adresa unei femei muncitoare, care a luptat, muncit, răzbit șcl. Uite și cum:

> *„După o excelentă* Călătorie de iarnă *schubertiană, realizată în 2015 în compania tenorului Henter Tamas Bertalan, pianista Ana Silvestru revine cu un solo notabil:* Dreams of a pianist *(Requiem Records, Dux Polonia, 2016). Apărut în condiții grafice excepționale, cel mai recent compact-disc al*

tinerei pianiste române stabilite în Elveția cuprinde un program încântător pentru orice meloman: Franz Liszt – Variațiuni pe tema Weinen, *Klagen, Sorgen, Zagen de J.S.Bach; Vladimir Scolnic* – Keyboards Games & Simply Irresistible Dreams of a Pianist *și Modest Mussorgsky* – Tablouri dintr-o expoziție*.."*

Asta, în următoare condiții românești:

"Ce șanse are un tînăr pianist român să înregistreze muzica viselor sale în România? Niciuna!"

Cum mi se întîmplă de cele mai multe ori, m-am dezmeticit după un timp. Și între altele mi-a venit în minte un banc. Unde Ițic povestea cum a făcut avere. Găsise un măr rostogolit dintr-un coș, care scăpase întreg. L-a lustruit și apoi vîndut la piață. Cu ban rezultata cumpărat două mere. dintr-o piață mărginaș, pe care le-a lustruit și vîndut la *Market* de oameni înstăriți. Pentru ca, în momentul în care avea patru mere lucioase la comercializat, să audă că i-a lăsat unchiul X o avere de milioane.

Cam așa și cu fata asta.

"Dincolo de calitățile muzicale și mult optimism, tânăra muziciană știe să-și gestioneze cu înțelepciune și fermitate viitoarea carieră..."

Despre cum ajungi a te produce, nițel mai concret, "în aglomerația mondială de talente", păi se face un pic de liniște.

Ana Silvestru a plecat exact când trebuia din România, țara în care tinerii asemeni ei nu-și mai permit să viseze

De ascultat „visele" Anei Silvestru!

REPUBLICA.RO

La așa stadiu al ochiului spre acel articol, inevitabil am căutat spre dedesubturi. Ce le vine jurnaliștilor a scoate pe covertă așa materiale, respectiv unor cititori de-a le lua în serios?

Treaba îmi pare destul de simplă. Există compatrioți cu vise măricele, întru muzică ori altele. Vorbindu-se de Ana Silvestru, dînșii pot pe de-o parte să se identifice cu ea, iar pe de alta să indice dușmanul care nu le dă voie a se afirma în interiorul României.

Posibil ca ultima categorie să fie numeroasă, căci producțiile autorilor precum cel de aici sînt foarte atente cu numărul de priviri spre reclamele existente în corpul articolului.

Un amic

„Trădarea de neam și țară e astăzi virtute"

La cestiune, îi mărturisesc acelui prieten dispoziția-mi la trădat țara, dacă mi-o solicită vreodată cineva (pînă acum au zis că-s acefal...).

Dincolo de idee că nu știu ce-ar putea trăda subsemnatul, care se află departe de informații secrete... Dar nu văd de ce nu mi-aș pune mintea în slujba cuiva străin, care plătește bine. Inclusiv împotriva intereselor țării (căreia îi doresc inteligența de-a se putea apăra eficient, la atacuri venite din partea prezumtivului trădător. Pînă la urmă, de atacat te atacă mulți, dar depinde ce faci în situațiune...).

La o adică, e problema țării că nu a știut profita (contra cost) de acea minte. Cum, ziceți că țara se servește gratuit? Păi cu ce ocazie? Ce mi-a dat ea mie, pentru a-i fi dator? Minciuni frumoase, iar în paralel discursuri despre adevăr și corectitudine?

Apropo de poveștile cu Țara

Putem explora împreună cum a fost sădită ea în minți cetățeni, în baza a ce frici grozave s-ar abate pe ei, dacă nu ar interioriza Ideea (transformîndu-se inclusiv în sancționatori vehemenți contra celor ce îndrăznesc a ieși din 'peșteră'...)

PS
Rog a nu fi îndemnat să plec din țară, cîtă vreme nu eu mi-am ales locul geografic de ivire în viață. La o adică, puneți reclamație pe-această temă la nenea Dumnezeu, el pare cu deciziile în domeniu...

**

În contextul acestor zise despre trădarea de țară.
Ultima în sine e-o tărășenie periculoasă - mă refer la sancționarea delictului. În plus, sosește inevitabil (dacă facem abstracție de instanțele judiciare, nici alea foc de înțelegătoare altminteri) pe mîna unor tipi care-ți sporesc disconfortul...
E vorba de oameni care, de pildă, din tot momentul 23 august 1944 înțeleg doar că Ion Antonescu a fost atunci trădat.

Nu mă pricep prea tare

…la fenomenul numit 'politically corectness'. Dar capăt deprinderi de identificare a ceea ce aș numi 'social corectness'. Ultima-i unghi de prezentare a realității, cu valențe de normă comportamentală a membrilor societății. Nu știu cît servește așa ceva interesele individiului, cît ale Societății (care la bani mărunți sînt bogații locului - iată-mă și coborît din „Împărat și proletar”!)
Zic toate astea privind modul de prezentare al lucrurilor, din acest articol.

> *”Ce au decis judecătorii în cazul celor celor două brute care au răpit şi violat o fată de 14 ani după ce au amenințat-o cu toporul / După ce au răpit şi violat cu bestialitate o copilă de 14 ani, Ionuţ Chinde, 20 de ani, şi Cristian Sala, 27 de ani, au fost trimişi în judecată de procurorii Parchetului de pe lângă Judecătoria Beiuş.* […]*În seara de 15 iulie, în jurul orelor 21.30, cele două brute se aflau pe terasa unui magazin din localitatea Ghighişeni, unde au abordat-o pe adolescenta de 14 ani, care venise la magazin pentru a face cumpărături.*

Tanti Societatea își are interesele ei. Între altele, se numără aici perpetuarea speciei umane - cea care, de la o generație la alta, alcătuiește corpul molohului numit Societate.. Ca atare, violul este condamnat.

Însă nu doar atît. Lucrurile sînt trase aici cît să îngroașe imaginea de blam a aceluia. Ca atare, n-o să vedeți vreodată, la gazetă, și punctul de vedere al violatorilor. Dar nici date despre trecutul victimei (asta în condițiile în care, totuși, atacul canin are loc atunci cînd femela ridică ceea ce se numește *coada*.

Nu veți întîlni nici referiri la statutul aparte al sexului masculin, care se tulbură sexualicește din orice. Se înțelege că, dacă vreun Adam are dor a-și domoli focul erotic prin răsfoit solitar revistă Playboy ori practicat sex homo, el e declarat cel mai ticălos și mai de nimic exemplar bărbătesc de sub soare.

Cum ziceam, n-am studiat grozav despre *politically corectness*. Cu toate acestea, am impresia că fîrtatele social apucă s-arunce de-un firfiric și spre naturalul celui de educat/înhămat.

Mai exact, se dă drept realitate ceea ce-i de fapt doar opinia procurorilor. Ori individul uman, în oroarea-i de realitatea prezentă, se înnebunește după orice-i promite a ieși din nebunia generală. E cazul știrilor pe surse ori al rechizitoriilor ajunse pe masa judecătorilor.

Aș mai adăuga doar că niciodată nu veți vedea pornită discuție, pe marginea fotografiei atașată articolului, dacă aceia au față sau nu de brute.

Ce au decis judecătorii în cazul celor celor două brute care au răpit și violat o fată de 14 ani după ce au amenințat-o cu toporul

ADEVARUL.RO | DE CLAUDIA MIRELA BONCHIS

O să ziceți pe-aici că-s ăl mai mare bandit, de pot așterne pe hîrtie așa ceva! Fiți optimiști însă, e loc și de mai - citez din clasicii tabloidelor - șocant...Zic asta ca unul posedînd deja în anticamera minții următorul frumos post, despre omenesc. și zău că nu-i, în sine, vreun nepoliticos. Doar zgîlțîie un pic cele păzite cu grijă, în adînc de suflet om civilizat...

PS

Absolut în paralel, și-apropo de aceleași manevre Societate, mă uitam azi că nimeni nu reproșează vreunei cerșetoare cu copii ce-i veni a-i procrea. Ori vreun copchil alintat care urlă-n metrou. Nu. Societatea încurajează succesiunea de generații inclusiv pe această cale, a nu face reproșuri aceleia.

Ziceți că Numita nu-și bate capul cu așa ceva? N-aș crede. Sînt convins c-ar inventa și impune ceva mintenaș, dacă interesul i-ar fi periclitat pe acolo.

PS 2

La comentarii acel articol, un tip solicită pentru violatori „Castrati pe viu și sa stea la bulau vreo 25 de ani”. Mă bag în lapte (ca musca): „Bănui că - dacă tot ți-ai ales nick-ul Quiet Guy - nu ești un tip pe care să-l dea afară din casă vehemența instinctuală...

E posibil prin urmare, și un psiholog nu-i obligatoriu a mă condamna de aste zise, să fi avut deja parte de-a domolire în domeniu, pe-acasă și nu neapărat via mijloace chirurgicale.”

Bănui că supărarea masculină pe violatori ține și de-o proiecție pe care o fac în victimă, grație unor momente mai tensionate din trecutul lor.

Cred

Că și adultul cel absurd de azi a fost copil cîndva, unul suportînd același gen de reguli. Totodată, copilul de aici va ajunge și el, cîndva, părinte ciufut.

Prin urmare, eu sînt cel rău ori autorul imaginii-cu-scrise de mai jos?

Îl consider rău (chit că pot înțelege ce i-i prin ogradă) pentru că apelează la copilul interior din noi toți, pentru a-i lua de bune ideile (acel luat de bune al producțiilor noastre face bine la suflet).

Toți ne aflăm

…în pană de considerație. Pe care ne-o dregem cum ne pricepem mai bine (io, de pildă, considerînd că e ceva de capul mîzgălelilor de aici).

Alții, în așa demers (disperat?), se-apucă a crea filă Fb cu denumire tare plăcută - dar tot pe-atît de inexistentă sub soare... E vorba de „Iubire necondiționată”.

Pe-acolo, tot felul de alte aforisme mărețe.

Glume

… nu tocmai onorante, pentru cine le confectionează.
Nu mai țin minte cum tratează Freud ideea înțărcatului (de lapte matern). Dar Oedip-ul său e posibil a explica și așa obsesii de trădare... Oricum ar fi, consultul istoriei imparțiale nu-i între preocupările îngrijoraților de trădări...

La chestiune, cînd Armata Română a trădat pe careva (a izbutit-o inclusiv cu proprii cetateni în 1989...), asta nu se pune?

PS
Site-ul de unde-s preluate informatiile se numeste - imi permit sa spun că la mișto - "Cunoaște lumea"...

Oare cine o fi inventat insomniile?

Și Adam o fi avut? Dar vreun Decebal șcl?
În context, continuu să fiu mirat - pe stilul plodului, mai exact - de chestia asta numită Viață. Asta cînd nu sînt speriat teribil de Dînsa (noroc a exista pe lume refularea...).

Oare femeile

… (iertati generalizarea strict oratorică de aici) trec între infidelitățile bărbatului și relația acestuia cu propria minte?

Update. Observație Corina Rocca La Meja: „Bineinteles, altfel nu ar intreba mereu "La ce te gîndești?"

Multă lume îl plînge

…zilele astea pe Ion Antonescu.

Eu îi accept statutul de oarece personaj istoric tragic, dar la o adică știa în ce se bagă, cînd - pardon de expresie! - a ținut să iasă păduche pe frunte, în septembrie 1940.

I-o fi plăcut grozav apoi a fi Conducător, respectiv Salvator al neamului (si cite alte minunății nu-i așeza în acei ani Propaganda sub statuie!).

Iar totodata si-a permis scrupulul - precum boierul odihna de după-amiază - de a-si respecta onoarea (a tratatului semnat cu Germania), fara sa se intrebe daca și țara își permite așa ceva.

Totodată, ca orice dictator care se respectă, ideea demisiei/retragerii îi va fi trecut prin minte doar la ceas de negre coșmaruri.

Rindurile-mi de aici sint un exces controlat (altminteri pot fi cautate riguros la ouăle adevărului...), opuse la ce se vîntură ultrafavorabil pe net despre Ion Antonescu.

Dincolo de toata stima

pentru modul cinstit în care se fac banii, sub Soare (sint tentat aici a gindi ca exista și o Asociatie, nu doar o Alianta cu acele nobile scopuri).

A te irita de-o nedreptate nu-i semn de maturitate. Dar tot ma las dus în așa inapoiere...

Eu cred ca e treaba mea, și nu a altora, daca vreau sa ma sinucid. Nitelus, e ca la o demisie, dintr-o functie sau alta. Atita doar ca se pune în miscare o masinarie uriasa - și spun eu ca tot atit de neam prost - daca vreunul are dor a iesi din Scena, cind vrea el.

Toate im par a se trage de la oroarea de extinctie a Societatii (adevarat animal viu, indraznesc a sustine!)... Aici, pe de o parte e de spus ca pe dumneaei n-o deranjeaza prea tare a se fi dus unul sculii de suflet, din proprie initiativa, ci ca exemplul aceluia poate fi molipsitor la greu pentru cei din jurul sau. Dati-mi dumneavoastra alta explicatie, rogu-va, asta bineinteles doar daca v-a pus Neghinita vreodata a explora așa subiect... Din acel stadiu al situatiunii, Numita propaga interdictia instantelor asemanatoare - as cita aici Biserica, ce uzeaza de mijloace specifice în propagare - , iar finalmente omului de rind.

Pe acel fond, si-n societatea moderna, o multime de asociatii, și implicit oameni, fac un ban cinstit, dupa cum pomeneam și în debutul postului. Se intelege ca pe-aceia ii doare drept în cot ca-si ia vreunul zilele, atita doar ca-s nevoiti a scorni povesti frumoase, cum ca de ce-i rau și neavenit a o intinde din existenta, la ceas fixat de dumneata.

Mijloacele uzitate de-asa asociatii banui a fi la fel de eficiente precum în campaniile antidrog ale ministerului nostru de Interne. Dar și aici banii vin, de la un robinet minuit de alti tipi cu mult (adica deloc) interes uman pentru problema.

Revenind la asociatiile în chestiune, eventual cei de mai sus care cinta aceeasi arie, veti vedea la ei nema rezonanta cu amatorii de sinucidere. Din cinism structural, al celui cu burta plina în ale fentarii existentialelor (cum le-o fi peste un 20 ani, ramine de vazut), dar și pentru ca n-au cunoscut vreodata starea aluia cu gind la taiat vene cu lama. Mai exact, la cum ii e aceluia prin suflet, în așa frumoase ceasuri.

In general, în partizana a ideii lansata de Societatea (se intelege, aici, ca și Stapinirea marseaza la idee, dar ceva mai ponderat, dumneaei avind alte arzatoare) se manifesta și majoritatea oamenilor de rind, este drept ca dupa ce fura indoctrinati cuviincios, cum numita Societate se pricepe mult altminteri.

Intreg demersul are loc pe structurala noastra teama de moarte, și implicit pe neputinta în a-i forta granita. Se pare ca onor Societatii nu-i e de ajuns așa oroare individuala si, din motive amintite anterior, tine și de-o indoctrinare suplimentara. Totul, imi repet aici ideea, în conditiile în care sincuiderea este - în opinia mea - o chestie absolut indivividuala, unde-i frumos ca diversi destepti sa nu-si bage nasul.

Ramind nitel în problema, ideile vehiculate de suporterii ne-sinuciderii sint nu chiar greu atacabile. Domnii aceia pun mare pret (indeobste intre convinsi deja...) ca nu pot renunta la ce nu ti-ai dat tu insusi. Cred ca aici e o gluma buna, cita vreme nici nu m-a intrebat careva a dori sa primesc acea viata, și finalmente a fi parasutat în lume precum protagonistii peliculei Predator, din 2010, care se trezesc brusc în vertiginoasa cadere parasutata spre nu-s care sistem solar.

Pe un balcon

…vizavi de geamurile mele, un tînăr bărbat pune cu stîngăcie - dar și oarecare delicatețe a gestului - niște mici piese de rufărie la uscat, pe acel tip de suport cu picioare devenit clasic, în gospodarii. În apartamentul aferent, stăpîna casei trebăluiește la matinalele unui proaspăt cuplu.

Fugindu- mi mintea la tipul de barbat stapînitor al lumii (ori măcar al mediului său curent), am impresia ca se ajunge în ultima postură doar după ce ti-a disparut putința de-a gusta micile plăceri ale vieții.

La marile plăceri ale vieții par să ajungă doar unii, și-n reprize de cîteva secunde la mai multe zile...

PS

Precizînd din start a-mi fi aici strugurii acri.

Privesc deseori cu invidie plus inferioritate a mea la domnii conducînd SUV-uri și pe care-i bănui întreprinzători cu succes. Au îndeobște 40-50 ani. Disconfortul mi se domolește un pic atunci cînd imaginatia nu-mi reușește a-i vedea în pielea unui om de 60 ani.

Simt, în ticăloșia mea, a nu poseda artere perfecte prin corp nici la vremea succesului care mă încovoaie de oftică (ultima, la figurat).

Eu unul m-aș bucura

…de un eșec al campaniei de donații privind achiziționarea de către Stat a statuii în cauză. Nu de alta, dar asta să-i fie semn de meditație în viitor, cînd alde Cîrmuirea va mai stabili - arbitrar - Valori, pentru dumnealui poporul...

(acesta din urmă fiind consultat deloc, fără îndoială pe principiul „Lasă că știm noi mai bine, pentru dînsul...”

Ministrul Culturii: Campania "Cumintenia pamantului-Ultimul tren" nu e finantata de guvern

Corina Şuteu precizează într-un mesaj postat pe Facebook, referitor la campania „Cuminţenia pământului-Ultimul tren”,lansată de Papaya Advertising,că respectivul...

La chestiune există o problemă, cred eu

Cînd cineva apreciază așa vorbe, simt că nu stăpînește de fapt acea însușire - altfel nu s-ar opri entuziasmat. În paralel, dacă vrei a-ți modifica interiorul cît să vorbești cumpătat, cred că-n 50 (cincizeci) ani se rezolvă treaba.

La mijloc îmi pare eterna noastră pornire, de-a crede că simpla vînturare a unei idei - și bănuind că trecerea în conduită-i mintenașă - ne poate scădea disconfortul existențial.

Pînă la o etate, treaba asta 'ține'. Dacă vrem să știm cum e după aceea-s, sînt de întrebat vîrstnicii. Ori de privit în ochii lor, în căutare de răspuns.

*

Nu-mi pare chiar stilul lui Epictet, în acel citat... Pot să mă înșel, dar nu-i genul de moralizare din epocă (aceea antică)

În rest, observ că-n așa citări șade rău a pomeni lucrarea de proveniență. Pe așa fond, nu-i de mirare că destui plasează invenții personale sub semnătura vreunei mărimi.

August 2016. Metrou bucureștean.

Piața Victoriei.

Cum o rămîne cu zisa de acolo (rămasă din zilelel #Colectiv-ului?

Mulți s-au grabit atunci a sui pe val...

Cred ca nu e cel mai tîmpit subiect de meditat

… de simțit: cum e sa te fii bătrîn între tineri.

Vă mărturisesc (fie și nesolicitat)

…că - în materie de credință religioasă - mă aflu un oportunist clasa întîi. De pe o parte nu cred în Dumnezeu - iar la mijloc nu mi-i moft, ci pur și simplu nu simt a fi ceva prin Cer. Nu mi-aș face vină că-s lipsit de acea glandă, cu atît mai puțin că nu cad lat la vreo primă pagină a Vechiului Testament, aia unde Dumnezeu face și drege, la început de tot al lumii.

În paralel, cînd acea fiară independentă din mine (nu, nu e dracul!) are chef a înjura de Dumnezeu și rude primare ale acestuia, nu posed vreo reținere, interesat cu precădere a elibera disconfortul apărut în suflet. Dacă acel suduit aparent ilogic destinde în suflet, purced la dînsul fără 'a mai mică reținere. Și știți de ce? Pentru că dumneaei Viața aduce suficiente belele pentru a nu-mi mai face scrupule, că vai ce băiat rău mă aflu - care înjură, ba și ceva în care nu crede. Am de traversat o viață deloc simplă, unde nu am voit eu a veni, așa că mă descurc și eu cum pot.

Spuneți domniile voastre c-o să văd eu, la Judecata de apoi?...

Păi, pe moment interiorul meu nu tresaltă nici atîtica, la acea perspectivă. Admit însă că nu știi niciodată ce picior începi a trage - la figurat - la vreun moment, și ne mă pot trezi îngrozit, de cîte am păcătuit sub soare. Oi vedea atunci. Deocamdată nu-mi bat capul. Sînt destule griji în ultimul. În cap. În suflet. În viscere.

Mă întrebați de ce nu scriu și eu banalități, dacă se poate și frumoase, ca tot omul?
Păi, nu știu...

Viața e chestia aia

…în care, din cînd în cînd, îți spui: „Ce naiv eram anul trecut...".
Und so weiter.

De vreo două zile

…îmi fuge mintea la prima filă a Vechiului Testament. Aceea cu facerea lumii. Care mi se pare o poveste subțire rău.
În sensul că acelea clasice, pentru copii, au barim interes a suna bine. Aici, în prima bucată a Bibliei, nu e cazul. Pot simți din start că așa entitate nu face doi bani fără altceva. Fără credința că acolo e un lucru sfînt.

> De unde apare nevoia de așa, de unde apare sentimentul în sine de sfînt e de cercetat, chit c-or fi făcut-o sute/mii de inși înaintea mea.

Dumneavoastră veți strîmba din nas la atitudinea mea. Dar tot vă întreb, cum ați privi întîia filă a Coranului? Este că v-ar lăsa absolut rece, dacă nu cumva ar sosi (probabil între alte tresăriri) sentimentul unui pic de nisip între dinți?
Iar de acesta, de Coran, barim mai aveți idee că există. De v-ar sosi cartea de căpătîi a vreunei religii de cine știe unde, foarte probabil să nu vă dea prin cap a fi așa ceva, dacă nu cumva o veți lua de-o glumă proastă, în materie de slăvire a Domnului.

Prin urmare.
E nevoie de un 'ceva', pentru ca acea filă, acea carte să capete suflare - mai exact una teribilă. Ultima vorbă privește amploarea vietății rezultate.
Aici nu vă voi veni că se vezi ce s-a purces din cer, iar apoi....
Nu.

Voi fi nițel mai pragmatic.
Și în general voi da atenție unei așa file, unei așa cărți.

Ca să-i dai atenție, dar mai ales să existe genul de relație unitar, la nivelul unei mulțimi de oameni, e nevoie de un ceva care să conducă în direcția acelui bloc de manifestare. Zic asta pentru că în general sensibilitatea nu ni-i identică. Și deci poate rezulta optică diferită.

Optica diferită-i neavenită pentru că nu coagulează. Ca urmare, e nevoie de o forță care nu doar să împingă spre a lua în foarte serios acea Carte, dar și care să nu tolereze vreo abatere în perceperea ei.

Cum ziceam, acea forță nu-i vreuna real-divină, căci în acest caz ar fi plină lumea de coborîșuri-din-Înalturi, pentru fiecare religie existentă. Nu, e vorba de apăsarea Stăpînirii celei foarte lumești. Și care a rezultat din coagularea diferitelor tendințe umane, de a stăpîni și de a poseda resurse/bunuri.

De fapt, e un compromis acolo, între dorul de-a stăpîni - a multor oameni puternici -, și tehnica impunerii/exercitării unui așa demers, unei așa dominații. și rezultă un fel de vietate pe picioare proprii.

Stăpînirea.

Și care, întru caracteristici, nu lasă loc de glumă nici măcar celor foarte puternici, pe care-i devorează dacă întrec niște limite. Uneori chiar și fără să fie încălcate așa ceva, din simplul motiv că așteaptă și alți a prelua Întîiul fotoliu.

Această stăpînire impune luatul în serios al primei file sfinte, al celor care-i urmează.
Din ce motive, se poate explora - în general acestea-s arhicunoscute, fie și fără a fi vehiculate de instituțiile religioase.

Acea forță a stăpînirii a obligat oamenii simpli să îmbrățișeze religia cu pricina. Că le-o fi și lor dor de așa Construcție, e doar o altă parte a chestiunii, în condițiile în care - după cum am spus, și privind întinderi geografice măricele - omul simplu e foarte tentat a-și stabili singur zeii. Ori măcar a personaliza mult pe-acela căruia altminteri i se închină și megieșii din satul vecin.

Dincolo (sau legat) de asemenea mecanisme este nevoia de a nu fi privite cu atenție, dumnealor or filele/afirmațiile din spatele lor. Ideologia lor, cum s-ar spune în ultimele secole.

În momentul în care dai ochi atent, critic spre dînsele riscă a se duce naibii giudețul. Aceasta se petrece privind în sine afirmațiile din vreo primă filă a Vechiului Testament, dar și observînd - ceea ce subsemnatul tot pomenește - că prin lume se află sumedenie de așa scripturi sfinte. Și care, pentru că altfel nu pot funcționa, au pretenția a poseda *doar ele* adevărul. Doar la ele fiind, spun dumnealor, Dumnezeu. Ăilalți religioși se află farsori. De fapt, mai rău de-atît, și anume sortiți unei pedepse îngrozitoare, pentru că nu au ascultat de vocea acelui adevărat Dumnezeu, sosită întîmplător prin intermediul slujitorilor Săi.

Ce mă miră pe mine un pic-un pic, este că sumedenie de lume cu pretins scaun la cap nu observă aceste mici amănunte. Mirarea nu-mi face însă doi bani, dacă subzistă multe secunde, zile. Mai exact ea-i bine de-a fi urmată de înțelegerea situației, de deslușirea resorturilor ei.

De ce domnul destupat de la – să zicem - vecina scară 2, cu bibliotecă plină și ochi brici, nu-și pune atare problemă.

PS

Dincolo de așa părere (e vorba de textul de mai sus), strict a mea - a existat inițial o completare. Veți rîde două zile, la ideea că acea bucată mi s-a părut prea revoluționară, sau măcar cu prea multe zoaie ale recentei ei nașteri. E vorba de relația dintre afirmații precum corpul postului de aici și autorul lor.

E o legătură. Și de care se poate trata în (oarece) extenso.

Veți spune că-s în căutare însetată de considerație. Se poate. Dar în paralel, și învățînd cîte ceva din trecutul personal, știu că există epoci în existența.

Simt că peste un n ani o să las scriituri de acest fel în favoarea a altceva (asta dacă nu repauzez subit în răstimp). Ca urmare, și sperînd că mă credeți, privitul la particularitățile postacului de aici îl fac doar pentru a fi extinsă cercetarea de aici, el privind în paralel pe tipii cu dor de-așa ceva, nu și pe-alții.

Ce bine!

Am apucat a spăla de zoaie (altminteri păstrez vechea versiune, a invitației spre fire autor de așa trăznăi) copilul-idee recent născut!

Cred că ultima-mi atitudine e legată de-un gînd pe care l-am avut ieri întru educația (e mult spus?) mezinului adolescent. Am realizat că ultima treabă deșteaptă (și cu respect spre tînăr) este a-l dădăci. Or, simt că e mai sănătos a-i lăsa la îndemînă 'cărămizi'.

Pe care el urmează a socoti de-i sînt sau nu utile, la ridicarea zidului, a casei personale.

Îndemnul de-a privi spre autorul sacrilegiului de sus de tot ține de-așa atitudine.

Nu știu de ce-mi face mai mare plăcere a proceda așa, decât a spune publicului că să vezi ce pedeapsă îi așteaptă din partea Dumnezeului ce urmează să vină, anunțat de prorocul (sau Fiul?) ce-aș fi...

PS

Pe cînd închei astea - între altele la cîte fuge mintea unui om așezat-foc precum mine - îmi amintesc zisele dintr-o recentissimă carte Humanitas. „100 de zise memorabile ale lui Neagu Djuvara”

Nu știu ce s-o alege de scrisele-mi, sub soare, dar m-aș întoarce-oleacă-n groapă.să le văd sub așa etichetă (se poate cerceta de ce, iar în paralel de văzut cine e timiditatea și ce vrea de la viață)!

La cestiune, mă consider nu un elitist, ci un hiperelitist - în ale ideilor. (ca om, îs precum alții și rezultător de-același gen pumn țărînă, cîndva)

O să mă întrebați aici, scurt, că ce moaș-sa stau a scrie unor bravi semeni ne-elitiști...? Dincolo de faptul că toți se consideră așa ceva - elitiști, sau măcar deosebiți, superiori -, spun că omenească nevoie de public, pentru logoreea personală, mă face a comite imorala campanie de postări de-aici.

Dați-mi voie a fi imoral.

Și-n rîndu lumii!

V-oți fi obișnuit cu expresia-mi

… de copil nou-născut cu zoaie multe pe el. Și care privește ideile recentissime, adică abia ieșite din balamucul (altfel creator din plin) al Inconștientului.

În așa lumină, pot pentru ca să declar o chestie. Revoluționarele-mi scrise maschează și-un dor de plătit polițe. Umanității, semeneilor, lui Dumnezeu - de-o fi, pîn Cer...

M-am decis a recunoaște așa mîrșăvie la vederea unui text.

> *„Povestea de dimineata*
> *Acum 2 ani am cunoscut o fetita cu ochi tristi și par blond, Ana. Sta la cateva strazi de mine și isi facea veacul pe scarile Mega-ului din piata, vesnic cu un catel dupa ea. Nu dau bani din instinct, datorita mafiei bine organizata a cersetorilor, dar prima oara i-am cumparat ceva de mancare. Cand am iesit din*

piata, am vazut-o impartind mancarea cu catelul și de atunci ii iau ei mancarica de pranz și Mariei (catelul) o conserva. /.../ Acum cateva zile am primit de la prietenii Brianei niste hainute... /.../
Si uite asa, invatam chiar și noi, ce inseamna sa-ti pese mai mult de cel de langa tine, decat de propria persoana...De la copii și animale avem tot timpul ceva de invatat.
Hai sa avem o zi frumoasa, cu soare în suflet!"

O să ziceți c-am o idee fixă, datorită căreia voi sfîrși rău. E vorba de obsesia manipulării existente la greu (în proporție de masă, vorba lui Lenin...) între oameni.

Tărășenia legată de desubturile unui așa dulce text (citatul de mai sus) e mai lungă. Cert este că dincolo de toate zace o plăcere mică a Societății. A griji de tipii nevoiași, care absolut întîmplător - dacă rămîn întregi și vii - pun umărul la Existența Ei.

În așa demers, unor persoane viabile (adică nu-i amenință moartea prin inaniție) li se vîntură ideea - iar în paralel pas de nu crede atotputernicul moloh! -, că dacă se poartă cum dorește Stăpînirea socială, dau de fericire... La mijloc fijnd, hai s-o spunem, speranța acelui invidid c-o să-l lase mai moale angoasele existențiale, care nu părăsesc (de această dată prin amabilitatea Speciei) nici pe-ăi cu burta plină.

În categoria acelor executanți, există cei care execută în sine gesturile solicitate, respectiv propagandiștii, care se pun de-alcătuit texte ca aici. Și pentru acei care nu s-au apucat de executat minunății ori - unii - nici măcar de luat în serios voiri sociale.

Pe respectivii nu merge să-i convingi cu orice. Ci cu something care să meargă în Casa convingerii. Prin urmare, pentru categoria de potențiale victime, se alcătuiește limbajul aferent, care posedă maxime șanse de persuasiune.

Bineînțeles că lucrurile țin un pic de epocala întîlnire a hoțului cu prostul Mai exact, lucrurile degenerează în dus de hăinuțe fetei amărîte doar în speechuri. Zic asta știind că de -ai suflet milos, cam dai pomană și-atît, nu mai mergi a scrie la gazetă, că ce bine-ai făcut...

În fine.

Dincolo de toate, la acel frumos text deslușesc eternul dat - cu biciul... - al vizitiului *tot în calul care trage*. După cum, și ca opinie la care nu țin a renunța curînd, eu zic a fi primordial în lumea asta ma nu face rău altuia. Măcar de s-ar rezolva acesta, pînă la a purcede să facem bine...

PS

Da, îs pus pe plătit înșelăciunea bravilor semeni. Uite că taman așa ceva mi-am găsit mai interesant de făcut, în scurta trecere prin viață... După cum, și grandoman aflîndu-mă, bănui că și pe-un Lenin, ori pe-ăi din jurul său, îi animau asemănătoare sentimente frumoase - decurgînd din anterioara lor traiectorie, printre băieți de treabă, corecți și care nu țin să lovească ori să înșele deloc-deloc...

La așa idee, credncioșii vor spune că Dumnezeu nu are vreun amestec, în tărășenie.
Doar dracul.

„Păi și Înaltul de ce nu intervine?"

În cel mai bun caz, dacă aceia nu întorc spatele îmbufnați-disprețuitori, vine explicația: „Nu putem pentru ca să știm!"

Existența-mi se însenineză brusc

… în momentul în care țîșnește din adăncul personal o vorbă: "Rabdă un ceas, și-i trăi un an..."

Extaz. Sub acțiunea ideii. Care absolut întîmplător izbucnise taman la ceas de mică dezorientare personală (cine nu are?).

Altminteri, am dramul înțelepciune să realizez că lucrurile șed înșelătoare... Faptul că-mi iese așa vorbă prin minte nu înseamnă că o și stăpînesc. După cum, chiar de-aș avea-o-n conduită, nu scrie nicăieri că ar rezolva și altele/toate din viața-mi - cum stă ființa umană a spera, însetată și aflată sub un țuțuroi de unde cade cîte-o rară picătură. Aceea-i doar un drog. Servit de corp, de Specie.

Plăcut, nu zic nu, și ajutînd la surmontarea vreunui moment mai complicat.

PS

Nu știu de ce se potrivește aici, ca fond muzical, Celentano (Adriano, nu cel de la Fierbinți!)... Care știți italiană, faceți abstracție - rogu-vă - de text...

Sînt om

Și de aceea posed vise. Și-am speranțe (neamule!).

Una dintre ele este de-a izbuti o carte, din tîmpeniile ajunse aici, pe-acest foarte tolerant Facebook.

Deci, e voie a visa? (se înțelege că, în paralel și vorba unei prietene, e de tras la loz în plic. Adică, de-a călca peste orgoliu și-a suna iar, de pildă la o editură ieșeană...)

În consecință (voie fiind...), aș medita cui să dedic așa cărțulie. Deja n-am ezitare, la ăst capitol. Recunoștința mi se duce spre Cătălin Popescu, la ușa de psihoterapeut a căruia bătui aproape doi ani.

Admit că am păsit pe-acolo bou, și-am plecat vacă

Dar Cătălin avu o încurajare la vremea cu pricina, de care-i sînt recunoscător și azi,
Chit că, după cum mi-oi o vorbă curentă, așa ceva nu rezolvă belelele inerente trecerii cuiva sub soare...

PS

Volumul de istorie montană e dedicat (pînă m-oi suci, ca toți întregii la cap) lui Mugurel Ilie.

Viața omenească

…impune drept foarte importante două chestii. Și anume, a te bănui de calitate (inclusiv io procedez așa), iar în paralel a încerca să profiți de semeni, foloasele obținute pe-acolo ajutîndu-te să treci mai bine prin mîrșava asta de viață.

Demersul băieților de aici - care altminteri presupune pozele și textul de rigoare - satisface ambele pomenite mai sus.

Dincolo de astea, aproape nu mai contează ce foc apucă vreodată a se naște în noi, dincolo de-o iluzie tare frumoasă...

.

.

„Dom'ne, ne strici plăcerea de-a trăi!... Să-ți fie rușine, porcule de Bazna!”

Corect.

E plin netul de-așa duceri cu prețul, bază altminteri a unor cariere profesionale ce se vor solide...

Departe de mine a strîmba din nas aici.

Aceea e realitatea.

Și probabil foarte asemănătoare celei de la Adam pînă ieri.

Ascult Florin Salam

Instructiv.
Cînd te gîndești că la mijloc ne e doar educația (eventual și altele...), care ne fac a strîmba din nas la așa ceva. E interesant aici jocul sufletesc de-a lăsa mental haina de tip zice-se spălat, și a te apuca să glăsuiești, să dănțuieșlti (repet, doar mental) precum diseurul de acolo..Nu-i chestie chiar de colea, a-ți respecta animalul interior... Asta nu înseamnă neapărat a-i înmîna hățurile persoanei noastre în integrum...
În paralel, elasticitatea minții decurge - am auzit și eu la alții... - din executarea de partituri diverse.

PS
Eu nu o înghit pe Andra. Chestia asta nu-i cîtuși de puțin, de fapt, notă proastă ei - cît mai ales mie, iar ma mijloc nu se află slogane, ci inferiorități personale. Bașca dor de-a o iubi pe aceea, de a fi iubit de ea. (imaginați-vă că vorbește aici un tip oarecare, somnolent specific pe-o canapea psihanalist...).

Mda...
Și iar îmi revăd o idee, ceva mai veche, că-n spatele urii noastre se află deseori multă străduință ca nu cumva acela/aceea să ne devină dragă/ă. Întreg acest post-scriptum s-a născut după ce-am privit măcar puțin un videoclip cu pomenita...
Altminteri, aveam idee că posedă voce. Plus că e o femeie puternică, fie și fără a putea aspira la un soț altfel decît d.Măruță...

PS3
Nu m-aș jena prea tare, cu tentația de iubit vreo Andă (trec aici și fascinația pentru notorietatea aceleia). Pînă la urmă, amorul apreciază diferențele, nu asemănările..
Nu uitați, totodată cine semnază aiurelile de aici. Asta înseamnă că respectivul nu o să se ducă după-amiază a face curte, iar diseară a produce serenade...

Am un clinci pe-aici

…. (ca un caracter pașnic ce mă aflu) cu un tip, ce-și punctează descendența din 'dacii liberi'.
E și-asta o chestie, ca din multe tentații de identificare - oferite de curgerea secolilor - să alegi tocmai pe aceia...
Fără îndoială însă că-și are socoteala lui, acel coleg de Facebook...

Cad pe gînduri, la o idee nouă...

Cînd iei pe cineva de model, apuci finalmente să înveți/copiezi ceva de la acela?
E posibil ca da, însă în paralel să existe chestia aceea de care tot pomenesc eu, și anume iluzia că am putea dobîndi ceva... Ultima făcînd suportabil prezentul, treabă care nu-i chiar de

colea, mai ales cînd știi cum sînt clipele pe care nici măcar drogurile (de acest fel ori altul) nu le mai alină...

Toate aiestea porniră din ochiul pe care îl dau unui clip cu Andra. Pînă și falsitatea pe care i-aș reproșa-o e, totuși, o chestie de pus pe policioara cu comportamente de rezervă - neștiindu-se cănd foamea te va duce a o lua la braț (e vorba de falsitate, nu de Andra - nu se uită ea la unul ca mine...).

Păi.

S-aveți o după amiază-frumoasă, să fiți iubiți, să vă sosească premiere de la slujbă...
Spun astea pentru a compensa măcar în parte disconfortul pe care vi-l provoacă scrisele-mi.

Nimeresc cu urechea pe „Roadhouse Blues”

- piesă a grupului The Doors (și beneficind de vocea bluesmanului John Lee Hooker).

Ca posesor de ani mai mulți, mă lansez uneori în păreri cuprinzînd și altceva decît prezentul. De pildă, un James Dean - care fu mare idol la vremea și ceva ulterior - e total demodat azi, în vreme ce-un Jim Morrison continuă a fi interesant. Bănui că asta se trage din faptul că Jim fu deasupra epocii sale, nu și cazul lui Dean, etern cu pălăria de cow-boy pe cap și praful Sudului american pe umeri...

Că veni vorba de Doors, și aflîndu-mă cît de cît atent la domeniu, nu am auzit de ei, în România anilor 70 (cam toți ceilalți fiind prezenți la apel). E o simplă constatare, se înțelege că și strict personală.

Apropo de vise

…- adică de chestiile pe care tot sîntem îndemnați a poseda.

Observ că fiul meu cel mic (altminteri adolescent acum) mi-a moștenit nu doar fragilitatea, dar și interesul pentru oarece meditațiune asupra celor din jur.

E.

În ton cu treaba asta, mă întreb subit dacă vom ajunge un cuplu a la Alex. Paleologu și fiul Theodor. Mai exact cum ar ședea prin preajmă unghiurile noastre de scris, de optică...

> Pomenind de Paleologi, nu mă declar automat și fan al dumnealor...
> (ce altă precizare ați fi așteptat să vină, de la o acritură invidioasă ca mine??).

PS

În context, al viselor, am totuși idee cum stau lucurirle cu dînsele în, plan socio-uman...

Îndemn la ele e-așa, de ochii lumii. În practică, dacă te-apuci a spune că envizajezi aia ori aia, în mod sigur trezești chilul de disconfort în jur, a se citi sentimentul de inferioritate (inconștientul acelora deja a luat visul tău drept realizare, dumnealor fiind în paralel oameni...).

Mai ales

….de cînd mă aflu la vîrsta a treia, șed foarte reținut întru vorbele mari. În ale îndemnurilor mărețe, că putem aia ori aia.

Dar, cînd nu mă vede nimeni, nu-mi pot împiedica reverii pe bază de apă chioară, cum ar fi ideile de mai Jos:

„Avîntați-vă fără rețineri. Viața vă va răsplăti în același mod...”

Ori

„Să îndrăznești. Acesta e prețul succesului”

La final de-așa (scurtă) beție, mai precizez o dată părerea-mi, cum că așa minunății sînt doar primul pas din călătoria de 10 000 li (sau ce unitate de , măsură aveau chinezii, dintr-un proverb vechi).

Faptul că acel pas este echivalat de diverși unei deja-parcurse jumătăți de (lung) drum, păi nu schimbă datele problemei..

Posedăm moduri de funcționare...

... respectiv plăceri dintre cele mai diverse.

Cineva e pasionat de Ion Antonescu, de vorbe ale acestuia…

Crede totodată (posibil cu multă vînă) că *România e a noastră*... În paralel găsește potrivit a populariza totul prin intermediul unei file Facebook plătite.

Așa vede dînsul lucrurile.

Un seamăn, asemenea nouă (ultimii, cu unghiuri de vedere nu neapărat identice, asupra Conducătorului și României).

Mai să închei precum într-un cîntec de petrecere: „Hai să bem și să ne veselim...”

PS

„Domnu Ordean, în vreme ce dumneata-ți exersezi condeiul și ideile pe-aici-șa, nouă, care-ți suportăm turuiala, ce ne iese?”

Cum arată o minciună mare

…, devreme (pentru vîrsta aceleia) și fără a clipi?
Uite-aici, în foto!

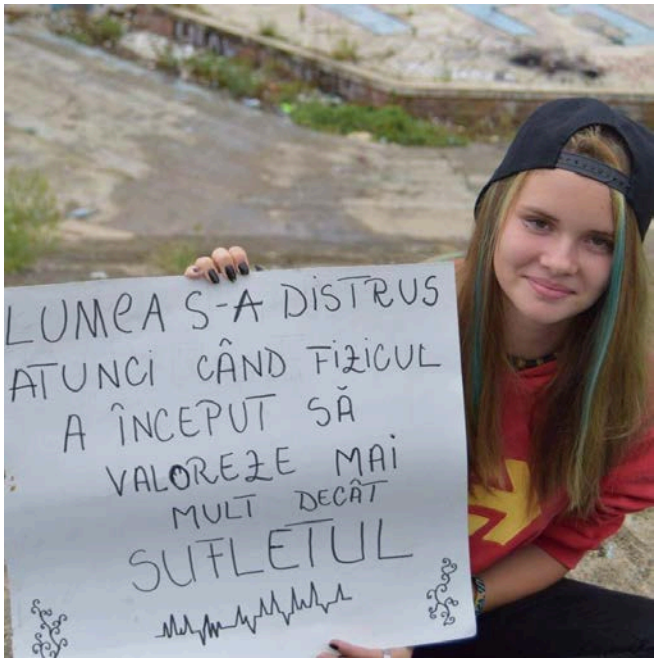

.

Fizicul valorează mai mult de la Adam. Care ar fi înșelat-dezinvolt-o pe Eva cu una mai bine, dar nu se găsea așa exemplar prin jur. Căci așa îi cerea Specia, pentru a obține un plod mai de calitate, mai vînjos.

Idem și ea, nevasta, l-ar adulterizat pe Adam dacă ar fi apărut prin Rai masculi mai lați în spate și mai lungi în unele-altele...

Între noi fie vorba... Cînd pozezi în a deține suflet, esențial este să verifice un imparțial, dacă spui adevărul. N-ar fi întîia încercare de înșelăciune sub Soare, așa laudă de sine pe linie sufletească..

Sînt curios.

Dacă lumea e distrusă, cum de mai răsuflăm noi? Careva, pe aici, e tare priceput(ă) a duce cu prețul, ori barim la a încerca asta...

La final, îi voi lua tot eu apărarea domnișoarei... Toate-s făcute acolo sub bagheta Speciei. Care-i spune, de nerefuzat, așa: „

> *Pe de o parte, trebuiesă trăiești cît mai bine/mai puțin prost iar pentru asta nu trebuie să dai înapoi nici de la înșelăciune (chit că, uneori, nici nu-ți vei da seama că practici asta...).*
> *În paralel, și combinînd cu starea de bine pomenite de Mine anterior, vei căuta cu orice mijloace un bărbat cît mai puternic, pentru a aduce apoi pe lume copii pe măsură, și care mă vor duce și pe Mine mai departe...*
> *Voi muriți, cîndva, dar la mine e obligatoriu a traversa secoli, milenii - iar în așa drum nu-mi permit scrupule, față de cineva ori ceva...”*

„Domnu Ordean, cinismu matale aduce tot mai mult cu-al Marelui Inchizitor dostoievskian, minus trimiterile religioase...". Nasol.

O să termin damblagiu, ca Ivan Karamazov - cel căruia îi e atribuită povestioara cu încrîncenatul prelat (care altminteri se trage de brăcinari cu Iisus, ba-l trimite și la rug...).

Nu mai stiu exact formularea în latină

… cum că ce-i permis lui Zeus/Jupiter nu-i admis și boului/cetățeanului simplu.

Mai exact, una e cind zicea Caragiale a vedea enorm și a simți monstruos, și alta cînd sosește un neica-nimeni cu pretenția că și el posedă însușirea în chestiune...

Asta-i soarta minților vagaboande…

…să umble de nebune.

A cuiva - nu dau nume - se oprește asupra bietului Corneliu Coposu. Mai exact, asupra faptului că fuma mult, în ultima parte a vieții.

Răutatea acelei minți socotește - în fața acestui amănunt - că șeful țărănist ne juca de fapt teatru. Că (ne) înșela. El nefiind chiar persoana de nezdruncinat și de neclintit pe care o afișa, mica potemkimiadă fiind întreținută decisiv cu ajutorul drogului numit nicotină.

După așa gînd mîrșav, aceeai minte realizază că nici persoana care o ține la căldurică, în cutia craniană, nu-i lipsită de-așa adicții (psihologii înțeleg că așa le spun), grație cărora poate fi plimbată masca cea frumoasă prin lume.

La stadiul ăsta, mintea cu pricina se simte căzută dintr-un lac în altul. Mai exact că noi - cam toți - nu putem suporta a evolua între semeni decît cu o mască (faptul că în ea pot exista mai multe putințe de exprimare n-ar schimba datele problemei)..

Or asta, simte acea minte. se cimentează la vîrste fragede. S-or schimba ele nițel mai încolo, prin închisori de pildă, dar la esență acel mod de-a înfrunta viața se încropește cu mult mai devreme.

Fără îndoială un Coposu nu avea interes a se prezenta neapărat cu masca - din anii 90 - (cîți a apucat) în interbelic, dar în condițiile juvenile în care avea de obținut ori apărat ceva - în ochii Speciei cred că e tot aia... - , va fi apelat tot la masca cu pricina...

Scurtînd un pic argumentația, mintea în chestiune spune că d. Coposu avea de mic acel comportament. Vor fi apărut țigările/fumatul amplu după închisoare, cînd avea de gonit din conștiință tot ce (urmare a ororilor concentraționare) ar fi atentat la șablonul de mult implementat.

Acuma, fugind un pic în copilăria personajului, din Bobota Sălajului, e de observat că el se naște într-o familie cu un tată o idee mai moale (așa văd în poze, iar în paralel nu cred că un preot va fi alergat cu parul după cineva, la caz de atentat asupra acelei familii). prin urmare, tînărul Corneliu are a compensa, prin comportamentul său, acel minus de vehemență al tătînelui... De aici impresia că stilul pe care i l-am descoperit noi după 1990 exista în interiorul lui C. Coposu încă de la vreme cînd urma să-și susțină părintele în vreo belea exterioară amenințînd familia...

E o părere, a minții vagaboande și ușuratice la care v-am făcut vorbire inițial...

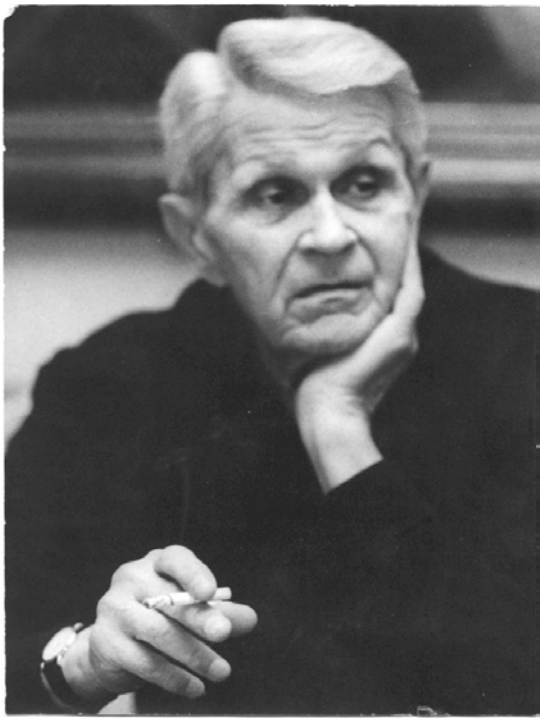

Am mai fost pe terasa mall-ului bucureștean Promenada

… dar și la revenirea-mi de azi tot nemaipomenit, de vis imi pare...
Și-un soare de după-amiază...

În paralel, mă lovesc de-un sentiment nou... Acela de a fi uitat-în-lume, ce bănui ca afectează persoanele cu ani mai mulți, în fața unui mediu de avangardă - deci total străin, plus deprimant (căci n-au șanse a mai deprinde vreodată abilități, cît să gestioneze un mediu cu șanse a se extinde în toată lumea, deci și peste ei, cei în regres vital...). Îndeobște, mai copții par să nu frecventeze - instinctiv - locurile unde pot da de-un așa simțămînt...

Util mi-a fost și contactul (ofticant la greu, altminteri) cu lumea hiperprocopsită material, plus strălucitoare prin jemanfișismul vîrstei de mijloc. Iar femeile depe aici, crimă la pătrat! Șapte vieți

să mai trăiesc, și tot n-aș putea accede la nurii unor asemenea zeițe! (anticipările asupra înfățișării acelora peste vreo cinci ani le las pentru măgari, eu rămînînd doar incredul că poate fi vorba de aceleași persoane)

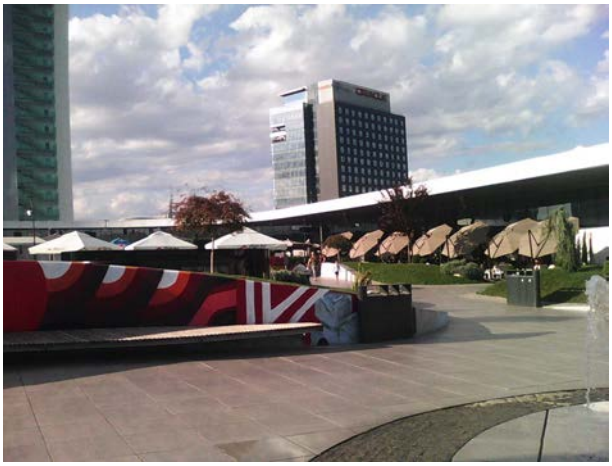

Ziceți că lasă domne, că și matale, cîndva...? Corect! Daca îmi aduc aminte, pe locul mall-ului se găsea secția de prelucrări mecanice (FEA - nu mai stau a extinde inițialele...) unde-am lucrat cindva, fie și nu prea mult. Văd însă ca imaginatia-mi nu ține a se pune pe rememorari.

Fuse acel an, 1979, și se duse. Noi, cinicii, nu le avem cu nostalgia.

Mulți vorbesc de scopuri înalte

… și că urmăresc așa ceva. Subsemnatul, afllîndu-se între ei.

Cred totusi ca, de-am avea realente idee de dificultatile dtumului, pina acolo, plus rasplata poate nu excrsiv de roza, ne-arde mai puțin a bate toba...

Chiar și așa, insă.. Aveam idee de-o replică a lui Gh. Dinică din "Filantropica". Aceea că mîna întinsă care nu spune o poveste, nu primește pomana. Revazind-o azi, în publicatia "Șapte seri", m-a luat un rîs teribil, în plin metrou. Nu era insa, vorba aceea, chiar rîsul meu... Mai exact se afla acolo o mascare a altei emoții trezite cu acest prilej. Și anume teribila teama, ca pe acel drum cu țeluri înalte e posibil a fi nevoit să spun povești. Mai exact ce vrea să audă clientul majoritar de media. De-a dreptul m-a îngrozit perspectiva. Nu vreau și pace sa fac așa ceva! Poate nici nu o voi face. Atunci de ce se va fi cabrat atit de dureros adîncul, la așa idee?

Nu voi incheia postul precum unele articole de presa, mai exact cu o intrebare - ce lasa lucrurile în aer. Voi ședea cu-alde acel cartof fierbinte în brațe, urmînd a vedea ce noutate interioara va crește, la căldura lui fie și dogorîtoare...

"Simț enorm și văz monstruos..."

Știre ProTv: "Cel mai frumos drum din Romania, sufocat de gunoaie. Reactia unui turist din Germania: "Sa ma scuzati ca zic asta"

Ma uit la vorba cu 'sufocat de gunoaie' și realizez ca nu vrem sa informam, ci sa convingem. E și asta un mod de a domina... Nici formularea " Cel mai frumos drum din Romania" nu-mi pare ajunsă nevinovat acolo, din punct de vedere al animalicului din noi...

Am folosit ieri

… la un moment dat cuvîntul 'cinic' (anterior, în minte el aflîndu-se la concurență cu acela de hiperrealist).

Fac ce fac și mă lovesc de obsesia-mi, molohul numit Societate... O să vedeți de ce...

Cinicul are datorită Ei o faimă proastă. Omul simplu, la o adică, mai ca nici nu știe a exista o asemenea categorie umană. Abia Societatea îl pune în gardă asupra ei, ce-i drept plebeul neajungînd a trece acei semeni pe lista-i persoanelor infame - unde-i are de pildă pe homosexuali (iritarea pe aceștia datorindu-se și faptului că acele persoane clamate de toți a fi ticăloase nu vin să-i pupe mîna, iar dumnealui să-i batjocorească măcar nițel).

Pica doamnei S. pe cinici se trage din faptul că dumnealor nu i se supun. Nu-i vorba aici de-o răzvrătire fățișă, ci de una fermă cît și ponderată - per total pasabilă totuși - ca dor insurgent de schimbat lumea.

Astă lungă peltea se datorează unui banal gînd asupra furiei. Aceasta din urmă semnalizînd (și) că e ceva de schimbat ceva în noi. Noua atitudine de acolo - care să evite în viitor prinsul descoperit - își are, zic eu, drept arhitect pe dl. Cinism.

Plus.

Cinicul îmi pare un om care vrea să scape de cucuie prin a fi pregătit cît mai mult la surprizele neplăcute pe care i le oferă viața. Atitudinea lui se află la antipodul celor care au nevoie (justificat, raportat la construcția lor interioară) în existență de poezie, respectiv de naivități...

Sint curios cum arata

…groaza oficialitatilor, din spatele sforaitoarei campanii, recte ca nu vor căpăta statuia...

O intrebare mica: la vremea cînd a luat statuia cu japca, s-a simtit bine onor Stat român? Ziceti că ăla era stat comunist? și ca, deci, cu totul altceva?

A se scuti.

Asteptați

…pina se naste un așa exemplar, care să-ți înțeleagă lacrimile etc...

La o adică, în poză se află producția unui escroc sentimental, spre un seaman care nu detine vitalitate pentru a fi și el unul... Cît de la șto e băgat acolo, via poetice fonturi și grafică, noțiunea Official...

Aici imi puteti reproșa, călcați pe coadă, că nu stiu să mă bucur de viață. O să rîdeți de afirmația mea, dar am îndoieli că escrocul, respectiv așa-zisa victimă de mai sus zîmbesc în exces prin viață...

Folkistul Mircea Vintilă avea niște versuri, la 1976 parca:

"Nu mai vindeti la mezat
Pielea ursului aflat
În padure încă...
/.../
Negustori haini și hoți
Toți vă înșelați pe toți,
Cinic vi-i comerțul..."

Escrocul mai zîmbește, dar e acolo mai degrabă bucuria de a fi putut înșela pe altul...

Oare un om care spune
… la 25 ani...: *„Asta-i Romania...",* cu pictogramă alături a dezamăgirii - ... cum va vedea prin-prejurul la un 60 ani? Mi-i simplă curiozitate...

Oare subsemnatul cum făcea la acea vîrstă? Cred că mă plîngeam de regim (cînd nu mă auzea nimeni, se înțelege!), cel comunist... Voi fi fost un dereglat, deoarece nu m-am plîns de țară. Care, în sine, nu era populată cu inși mult mai de treabă ca ăi de azi..

Oare de ce gerneralizăm, mai exact pornind de la multe gunoaie pe cutare drum de altitudine, avem a ne revolta nu de indivizi, ci de o întindere geografică, adică România?

Finețuri.

PS

Mai nimeresc prin diverse locuri acuza de cretinism, spre altul bineînțeles. . Cred că-i un pericol măricel, a zvîrli cu acea anatemă. Pe de o parte, riști să te întrebe vreun neștiutor ce e aia cretin... Și teamă mi-i că nu putem a lega două vorbe pe subiect...Asta, pentru că infamanta acuză vine din tărîmul unde nu se prea poartă definițiile - și anume inconștientul personal.

Altminteri, toți posedăm o fiere de aruncat pe dragii semeni. Îmi recunoașteam de curînd, încă speriat de idee, că am dor de-a plăti polițe pe vreunii ori toți din jur. Se pare că nu-s singur.

Altminteri, la bază pare a fi agresivitatea noastră din-proiect. Care mergea de-a dreptulantural la vreme de junglă, cînd aveam de luat cu forța bananele adunate de vreunul mai slab ca noi.

Acum, viața socialăa redus putința unor așa manifestări la tot pasul, dar energia agresivă se fabrică în interior la fel ca altădată. Criticismul nostru pare a fi un mod civilizat, totuși, a acelui animalic...

Am fost ieri la mall-ul Panorama

…pentru a subtiliza o publicație Șapte Seri. Asta., ca să nu rămîn prea tare în urmă, legat de ce-i prin urbe, prin țară, prin lume. Invidie la greu pe bunăstarea celor ce răsfoiesc îndeobște așa tipăritură. Ceva mai puțină îmi fu pe tinerețea acelora.

În context, în vreme ce o parte-mi e cu gura căscată (și invidioasă) pe minunățiile de-acolo (vacanțe nemaipomenite, localuri prin București, rețete de cocktail, gadget-uri scumpe), o alta socotește - cu răutatea aferentă - cum voi citi aceleași rînduri peste vreo 10-15-20 ani... Probabil cum aș lectura rîndurile de altădată al Jeunesse doree de la un 1995, de prin suplimentul „Cotidianului”

Cumva trebuie să ies din acea durere de ins inferior, nu?

PS

Parcă n-aș regreta în exces de stilul afirmațiilor mele... Pînă la urmă, pun la dispoziție altora ideea că poatee xista așa exteriorizare, de incomode sufletești.

Cînd or da și dumnealor de-un prag de sus (chestia asta se petrece mai ales după vîrstă, altminteri nu foarte mare), o să-și aducă aminte de-așa idei, cum că există genuri de disconfort, cu descărcările bune-rele aferente.

Privesc la un cogener, întîmplător și vecin. Riduri la greu, bătrîneală avansat idem. Dincolo de-o predispoziție mai mare la alterare devreme, îmi pare că nu s-a eliberat de dureri. Așa va fi fost educat. În cazul simt, simt că e vorba de clasicul „Nu te ascultă nimeni” (dar deloc, existînd și varianta poate mai sănătoasă a falsei atenții parternale de altădată)...

„Când îl citim pe Nekrasov

… „Poți să nu fi poet, dar cetățean trebuie să fii!“, ne vin în minte Pasternak, Fadeev, Meyerhold sau Mandelstam.

Știu că îndeobște vorbele mari, precum cele de mai sus, prin bine. N-aș uita însă că „Trebuie...!” de acolo trădează enorma dificultate (ca să nu spun imposibilitate), ca acel imperativ să ajungă vreodată în gesturile diurne, reale ale destinatarilor...

O să-mi spuneți că omenirea nu poate trăi fără asemenea povești...

Nu pot să nu mai observ pe aici, poate răutăcios/nihilist, că o întreagă castă, cea culturală, se bazează pe așa povești (fie și nu neapărat cu tentă socio-politică)...

.

Articolul de unde extrag acestea se află însă mai mult decît interesant, chit că mai lung decît se obișnuiește prin reviste.

Felicitări autorului!

O glumă Click.ro:

„Will Smith, prins de fiul lui în pat cu un bărbat., ..”

Mi-e groază a medita cum e treaba acolo, din unghi freudian...

Că veni vorba, picară ochi ieri pe un un film deocheat, cu doi iubiți de același sex.
Am remarcat acolo tandrețea dintre parteneri... În situația asta, unde apare de ales între amorul clasic, cu nevasta (hai să admitem că ar fi unul sec), respectiv ăsta de care vorbesc, există o măricică problemă, ca opțiune... Mai ales că opinia publică susține zgomotos - și revoltată la a doua variantă - relația cu nevasta... Iar sufletul alta...

Interesant sentiment / univers... Al afecțiunii. Al tandreții. (nu spun a mă pricepe grozav, recunosc asta.)

„Dacian e la birou

...– nu pleaca nicicand inainte de 11 noaptea ca doar e sef."

Am toată stima pentru d. premier. Ceva similar mi-a fost față de Theodor Stolojan, la 1991-92.

Posibil ca prestația dlui Cioloș să fie o idee mai utilă țării, decît a tehnocratului precedent. inclusiv pe latura genului de om care se impune în lunile acestea, în galeria tipurilor de lider, de oameni publici.

În rest, nu mă plîng de politicienii. Activitatea lor este, aș putea zice, perfect pe fișa postului. Acela de-a realiza compromis între gîndirea aparte a electoratului și realitatea diriguirii unui stat. Ziceți că ultimii fură? Poate-i normal. Maică Tereză să fii și nu ai ingurgita broaște, precum alegii, cu mult zîmbet pe față.

PS
Haios foc jurnalul fostului secretar de stat, Valeriu Nicolae.

PS2
Eu, Ordean, nu joc teatru admirînd și felicitînd vreun om, vreun gest. Mă bucur mult că există asemenea inși.

Parcul Bazilescu, din Bucureștii Noi

… îmi pare a deveni de la an la an tot mai plăcut. (fiind în preajma unei stații de metrou, îi calc des aleile.)

Intre alte lucruri interesante, în seara asta fu proiectata pelicula cu "O scrisoare pierdută"). Actorii se aflau, inevitabil, vetusti pentru ochii nostri, dar tot cu mult farmesc în reproducerea piesei caragialiene.

**

Îmi statea pe limba, plecind de la Parcul Bazilescu și meditind asupra venitorelui țării (na, că m-am caragializat!), ca și în acest ultim caz lucrurile merg spre bine, fie și mai incet decit visele noastre. Pe cind revin insa la metrou, pe la un 9 seara, aud agentul de paza de-acolo vorbind unui tinar cu "tu" (altminteri pe un ton rezonabil). Junele fiind totusi client al acelui loc.

Veti zice ca doresc prea mult de la viață, dar pîna la urma agresivitatea generala se trage și din lipsa de respect pentru celalalt. In lipsa acestei chestii minore, creste disconfortul existential (acceptati aceasta notiune seaca...), ceeace naste frica, iar pe cale de consecinta agresivitate... . In prezenta acesteia, celalalt se face și el arici - iar de aici sa te tii distractie, ori macar o minunata spirala ascendenta spre luat gîtul...

Chit că par

… să posed o minte mai vioaie, în domeniul decriptării viselor stau îngrozitor. Pot doar să admir metaforele ieșind din acest fascinant tărîm...

Azi noapte, ocupat cu bagajele, apuc să cobor din tren linie îngustă abia la o stație după satul natal al mamei... Unchiul Sandu Pogăcean, întîlnit ulterior, este însă puternic, deferent și de încredere (vise-taică-vise aici, ori vreo împăcare cu amintirea tatei!?)

Anterior, pe spatele unui troleibuz, cladit din canatul plus o ușă veche (boierească, mă întreb subit acum?), dau acolo de o sonerie cu un nume aparent ciudat, al unui arbitru de acum cîteva decenii: Venus Ciocîlteu.

Sună frumos, dar habar n-am ce mers interior anunță...

PS

Îmi existau la un moment interior vise la care stiam ca se lasă cu proxime explozii ale adunatelor. Forma onirică de anunț consta în ieșiri discrete dar numeroase de gîndaci de prin unghere casă, ori de tevi cu apă care aveau scurgeri, în acele spații sanitare unde nu poti privi lesne. Fiind vorba, îndeobște, de refuzuri ale disconfortului diurn, rezultatul era accentuată depresie.

S-auzim de bine.

„ Cel mai frumos drum din Romania, sufocat de gunoaie ”

Mi-e interesant cum isi hraneste aici sufletul omenesc nevoile...

Pe de o parte isi drege parerea de sine, vorbind de cel mai frumos drum din lume. Cam tot acolo, prin gasit vinovati, mai salta un pic valoric, iar în paralel descarca agresivitate...

PS

Se intelege ca depistarea de chițibușuri precum cele de mai sus aduce doar aparent destindere, în sufletul turmentat al observatorului (adica je)...

Ce i-o fi venit, hodoronc-tronc

… cu asemenea îndemn? („OCROTITI NATURA!!!”)
Mai degrabă îmi pare a semnaliza, via acel slogan (cam e...), ca dînsul se află băiat socialmente ascultator. și că, prin urmare, merita ceva laude și / sau mîngîieri pe creștet - care sa-l ajute a trece mai destins prin viață...

PS
"Tonic foc ești bre, în seara asta... Totodată, dacă dai vreodată de un tip care să te disece și pe matale, domol și îndreptățit, ce te faci?"
Am pus-o / cacarisit-o, se înțelege!

„Oamenii lipsiți de cultură generală și de orizont artistic

…alcătuiesc generația „Google”, generația „Facebook”, generația „SMS” sau toate la un loc”
Dl academician Pop e de înțeles în zisele sale. Permiteți-mi a trata însă lucrurile de pe acolo prin prisma psihologului amator ce mă aflu.
La frîie ni se află îndeobște animalicului. Puțini izbutesc a-l tempera (eu însumi scap caii batjocurii - pe aici). E, acel primitiv impune a veghea dacă învățăturile tale se vor afla propagate și după ce îmbătrînești ori dispar.
În paralel, există un disconfort la vederea tinereții celor ce vin după noi, combinată cu volumul mai modern, mai destupat, mai... valoros de știute pe care îl gestionează aceia. Datorită firii noastre, puțini izbutesc a gestiona așa pornire. Mai exact, în a pica la pace cu ea, că ne facem de baftă prin lume dacă ieșim cu dînsa pe covertă. Prin urmare, și pentru că nu merge a ieși cu acele idei primitive prin urbe, ai nevoie de o mască. Sînt vorbele, ideile învîrtite de dl rector, în discursul său. și care pornesc dintr-un cod socio-moral ce posedă destui adepți (e normal ca domnia sa să-și asigure sprijinitori în așa demers...).

Aș adăuga aici un amănunt poate important. Nu știu cum a fost d. rector la tinerețea sa (bănui a nu fi bătut recorduri în ale nesupunerii juvenile), cert este că păcătoasa de natură va face ca generația Facebook să fie peste niște decenii una demodată, în ale cunoașterii. În paralel, vor interveni și niște carcteristici ale vîrstei, deseori manifestate prin ce spuneam inițial despre d. rector Pop: dor de a-ți transmite valorile urmașilor, de a-ți înfoia nițel valoarea etc.

PS
Duritate marca Ordean: o carte deschisă, ochii dlui academician Pop...

Știrea e mai veche

…(deci nu-i de făcut precum la difuzare radiofonică „Războiul lumilor”, în America unui 1938 parcă...)
Chestia asta că vor Ardealul...

Cred că ne aflăm totuși nițel speriați de bombe. UDMR-ști și vrealții pot dori ce le pică lor bine la suflet. Pot medita și-a lua Bucureștiul. Micul necaz pentru dînșii este că ne mai găsim și noi pe-acolo, așa că e nițel mai greu a le căpăta.

Ziceți că vorbele udemeriștilor, ale lui Tokes și ale extremiștilor vor convinge pe unii mari și ticăloși de-afară, și-uite-așa vom avea mintenaș graniță la Predeal, ori România de tot desființată? Mmm… Am îndoieli de reușită. Pînă la urmă, strigăte alarmate precum cele din articol sînt pur și simplu durerile acumulate prin viața noastră, și care găsesc posibilitate de-a ieși, prin acest zice-se perticol acut de pierde Ardealul.

Azi, la Târgu Mureș, Kelemen Hunor, liderul UDMR, a afirmat ceea ce nici măcar Laszlo Tokes nu a îndrăznit să spună în public: „Trebuie să continuăm pe această cale pas cu pas pentru a recupera pământul natal.

Această alianță (UDMR) a fost creată acum 25 de ani ca să lucreze pentru noi și după 25 de ani e nevoie de această alianță." informează curentul.info

Adică ce înseamnă asta? Se știe că pământul natal al UDMR-iștilor e Ardealul, Ardealul e parte din România așadar a recupera pământul natal înseamnă ca României să i se ia Ardealul. În plus înțelegem că acțiunile pe care le-a desfășurat în ultimii 25 de ani UDMR-ul au avut acest scop și că pe această cale trebuie urmată pas cu pas către scopul propus.

Ar trebui ca autoritățile statului român să se sesizeze pentru că această declarație a lui Kelemen Hunor vine după ce în vară, acesta a a demisionat din funcția de ministru al Culturii, în semn de protest pentru că Guvernul României intervenise la Tribunalul UE de partea Comisiei Europene, împotriva Ungariei.

Am sentimentul că Petre Țuțea și Petre Pandrea

…se află recordmeni ai afirmațiilor grăbite, din scrisele românești mai răsărite...

Mi-e greu a nu spune

… vorbuliță, de-așa pasaj (dintr-un post nu chiar nou)...: *„Se implinesc 61 de ani de la trecerea în nefiinţa a geniului muzicii Româneşti – George Enescu - cel despre care Maestrul Pablo Casals spunea ca: ” este cel mai mare fenomen muzical de la Mozart încoace”*

> Probabil că de la așa interesate scrise am devenit, întimp, un foarte suspicios de orice...

Zisa aparține unei fundații cu numele lui Enescu. În paralel, dînsa preia zisa cuiva - nici nu știu în ce loc amabil lansată - și lasă impresia că privește întreaga lume artistică, întreaga lume.
Voi sfîrși nesociabil, dar devin nițel arici și față de admiratorii care nu observă ăst mizilic. Îmi lasă un sentiment, probabil în sine tare subiectiv - că nu pot bază pe așa oameni...

Apropo de Enescu, înțeleg că fu nemaipomenit (la scara noastră barim), dar n-aș uita că-s sumedenie de inși care au avut și au alte gusturi, Ori vehiculatorii fenomenului (Enescu în acest caz) țin a impune și celorlalți ideile lor.

„Nu este greu sa faci lucruri

.. Greu este sa te pui în starea de a le face.” (Constantin Brancusi). Credem ca Romania nu trebuie sa devina tara tuturor posibilitatilor. Ci tara în care doar lucrurile bune devin posibile. Ii suntem datori lui Brancusi sa ne pastram Cumintenia? Poate. Dar, inainte de toate, suntem datori fata de noi insine sa intram în starea de a ne pastra demnitatea și dorinta de a face ca lucrurile de valoare sa nu ne mai scape printre degete. Credeti ca putem face acest lucru? Noi suntem siguri ca da.”
.

Desfășurarea de oratorie de aici îmi pare a friza perfecțiunea. E fain foc, atunci cînd băieții cată a ne convinge c-avem un interes, în acțiunea lor (clasicul mecanism al manipulării, dăm vorbe contra material...).

Problema care nu-mi fuge din minte este însă de ce anume se tem inițiatorii acțiunii. Dacă acea statuie nu apucă a fi achiziționată de Statul român, care e tragedia, de dumnealor apasă atît de tare accelerația (păcat a nu-i asculta pe măsură mașinăria populară)? N-am cum a scăpa din vedere acest minor amănunt...

În context, lucrurile țin binișor de prestidigitație în așa texte (vezi citat amonte) - deci nu-i de șezut cu ochii pe iuțeala mîinilor aceluia...

Apropo de cum arată *Cumințenia*...

Mi s-a întîmplat să admir la viața-mi un fir de iarbă. Ori vreo zonă de stîncă, de la zece centimetri. Ca urmare, m-am deformat iremediabil. Nu izbutesc a vedea unde e frumusețea Cumințeniei...

În paralel, bănui că vor sosi a mă contrazice niște inși cu morgă, cum că nu mă pricep la simboluri și alte alea. Și că-s primitiv.

Asta e.

PS

„Da, bre, da' Cumințenia coagulează social, firul matale de iarbă nu!...”

Ieri citeam cu nesaț

…un număr mai vechi din publicația „Șapte seri”. Lucruri interesante la greu (mie, și ieri) pe acolo.

Pe acolo, am dat și de-un articol al unui domn homosexual. Chit că lucrurile nu-s din aceeași oală (una metaforică, nu anală), d. Cătărescu replică azi academicianului Pop, pe tema generației Facebook.

Nu ar fi de fapt singurele cazuri unde am observat o umană înclinație. Cînd punem la punct pe altul, nu o dată ne caracterizează o inflamare care ne face frați perfect - barim pe-acel domeniu cam primitiv - cu dușmanul. Ieșim cam rar din așa cerc vicios (care-i totuși perfect natural, pare-se).

Cam totdeauna, în așa cazuri (poate și-n toate gesturile noastre...), altă muscă ne ciupește de fapt... Nițeluș mai animalică. După opinia mea, pe d. Pop și-ale sale vorbe nu le poți lua decît dînd și ochi asupra întregii scene, pe unde evoluează dumnealui, bașca trecutul personal - privind inclusiv locul de unde se trage..

> (Este că sună frumos, a cerceta mai amplu, dacă se poate și domol?
> În același timp, așa pretenție alienează la greu, căci te poți trezi că nici dracul nu gîndește ca matale, al lui Ordean, sub soarele ăsta.
> Așa ceva simțit-am aseară, pe cînd am căutam noi amici pe Facebook.

Este drept că rămîne aici o soluție de avarie - dacă tot mă dau deștept, și anume să văd cum pun de-un compromis interior, cu punctul de vedere al semenilor. Simt că e posibil.)

„PSD se află în ofensivă

… împotriva inamicilor săi – care pot fi miniștri tehnocrați, dar, în fond, se numesc adevăr, transparență, profesionalism, stat de drept și corectitudine”

Să mă scuze doamna autor, dar mie unuia - cînd mi se dă pe la nas cu asemenea formule - păi capăt îndoială privind onestitatea aceluia. Poate chiar și de inteligența sa (dacă nu-s lipsit de modestie afirmînd așa ceva).

Acele vorbe („adevăr, transparență, profesionalism, stat de drept și corectitudine”) pot fi înlocuite cu sinonime mai destupate, dar bănui că apare brusc o problemă, de a nu mai putea dobîndi interesul, aprobarea publicului vizat.

În paralel, că tot veni vorba, simt încă o dată că ne adresăm doar celor convinși deja , de ideile noastre. Pe acolo, se află și pragmatica oferire către client a ceea ce dorește acesta să audă...

PS

La comentarii: *„Cel de sus sa-i dea sanatate d-lui premier Ciolos pentru macar inca 5 ani în pozitia pe care o are!”*

Mulți credincioși (eu întîmplător nu-s din categorie) uită că și dl Dragnea e creația Celui de Sus... La chestiune, simt nevoia a-mi repeta părerea, cum că religia ne ajută - dincolo de toate - a fi mai destinși, în prestația-ne de animale. Inclusiv întru limitele de gîndire ale acelui stadiu.

Pe un site

…din glorioasa categorie Bene Bibenti...: *„Arta cere conștiință, fără un perfect simț de onorabilitate literară, nu se pot scrie lucruri de seamă. Ca în toate și în literatură se pretinde o cinste profesională, un prestigiu de atelier.”* (I.L. Caragiale)

Minunat...

Mai urmează să cădem de acord, drajilor (vorba lui iuliu Maniu) și ce înțelegem prin 'onorabilitate literară'. Ori prin 'cinste profesională' (aș putea paria că-s niște chestii care prindeau bine oratorului, cel puțin în percepția care-o dădea dînsul lor) În același timp, mă uit că - mintea publicului avînd limitele ei -, poți veni (doar) cu-o vorbă mare pe la urechea ei - asta a lui ILeCe -, dar a merge mai departe, de pildă cu problema ridicată de subsemnatul, se lasă cu gol...

Tot treabă de durut capul ar fi a medita și la ce prind bine, prin interioare plebee-și-un-pic, acele vorbe Caragiale. Între altele, aș mirosi aici că dumnealor se cred a sta bine la acel capitol, iar zisele apărute din senin bahic (adică de la berarii lui Nenealancu) confirmă acea poziție înaltă... Dar, și vorba șansonului, mai bine să bem și să ne veselim!

Calea Europeană...

Mi se pare mie ori calea europeană (nu c-aș fi un adversar al ei) a dus inclusiv la tărășenia cu teroriștii, cu refugiații peste măsură? Întrebarea e de pus eventual și dlui Andrei P, , care-a asudat și el (cu foloasele de rigoare, bănui) la Noua Europă.

Nu m-aș jena grozav de-așa meditații, la o adică ăia de revista pomenită aici m-au învățat a poseda dileme... Și-a fi tras într-o parte de-o idee X, și-n cealaltă de una opusă...

„Da, bre, da' nu-i așa că sună bine? Ioropa...
Ai putea matale să trăiești fără așa susur frumos pe la ureche? Ce naiba!”

„Cine cu adevărat dorește

…să se ridice sus, va inventa scara.” (proverb japonez)

Mie-mi plac tare mult vorbele mari, că merg doar pînă la o anumită vîrstă. După aceia nu știu cum se face (pasămite) că impactul mărețiilor cu pricina devine cam nul. Ascultați la Stan Pățitul! Mamă, ce de-a voroave de-astea vehiculam și eu la greu, în tinerețe...

Pe de altă parte, succesul unor așa îndemnuri la miezul vieții nu vine din faptul că-s ăia tare dispuși a sui, cît că inconștientul uman își închipuei că ideea devine mintenaș conduită, iar de-acolo la fericire totală și eternă se află doar un pas. La vorba de mai sus, de pus în gardă este din start formula „cu adevărat”, legat de 'cine dorește'.

Și care-i criteriul departajării?

În paralel, sînt convins că cititorul încîntat al vorbei japoneze se crede în rîndul ălora ce doresc cu-adevărat...

Teoretic, eu-s aici și acru, și tăietor de fir în 16.

Ziarul Adevărul

… de bine ce poartă acel nume, scoate binișor din context în titlu - o vorbă a lui Petre Carp, din august 1916: *„Am trei fii, îi dau Majestăţii Voastre să se bată şi să moară*“

Titlul în chestie conținînd și: „100 de ani de la Marele Război, Episodul 5. Prima zi de război, primii eroi.

.

Legat de ultimul citat, nu pricep cu ce ocazie să-mi dau eu viața pentru Țară. Pentru unirea cu frații de peste aia ori aia. Cînd aveți timp, purcedeți a explica și unui cap pătrat ca el meu de ce trebuia să dau tot ce e mai important pentru mine (pe locul doi erau nevasta și copiii lăsați de izbeliște în cine știe ce sătuc nenorocit), la mijloc fiind ambiția unora de-a stăpîni peste kilometri pătrați și locuitori mai mulți, respectiv identificarea unor mioritici de rînd cu România Mare, pentru a-și mai drege din existențiale...

În context.

Poate guvernanții vremii noastre ar trebui să se obișnuiască - și-n consecință să reacționeze mai inteligent - la vorbe precum ale mele .

Căci vor fi tot mai mulți - chestie decurgînd din aritmetică - tipii care vor glăsui asemănător.

Povești cu eroii, cu țara, cu tradiția or mai ține nițel, dar aduc totuși cu calota glaciară a Terrei...

În penultimul meu post

… dădeam cu barosul în corola cu minuni a lumii, spunînd că după o vîrstă îndemnurile mari fac precum frecția la piciorul de lemn. M-a pălit apoi vinovăție, că fui prea dur, prea răutăcios. Totuși, poate fac un real serviciu, cu acea punere în gardă.

Spunînd nerușinările cu pricina (vezi PS) stric o plăcere Pe cînd datul cu nasul de realitatea anilor personali 50 șamd e o neplăcere pe față...

Mie unuia mi-a prins foarte bine - și nu încetez a o zice - o punere în gardă a lui Teodor Mazilu. Cum că după o etate deșertul interior înflorește tot mai greu. La vremea lecturii în cauză adunasem vreo 30 primăveri, dar instinctul a spus că-i o chestie de pus atent în portmoneul minții.

Ziceți că-i tare greu a vă da gata, iar chiar de-aș izbuti, tot nu pup simpatia dumneavoastră? Nasol.

Vorbele mari, cu cît sînt mai mari

… cu atît mai mult nu vor să fie puse la îndoială. Ele suportă dubiul - în ce le privește - precum balonul umflat vîrful de ac...

Totodată, nu-i exclus a se afla aici pumnul, ce nu izbutește a fi direct în actiune... Prea-i mare intoleranta, și dorul de înșelat, pentru a nu ma cuprinde banuiala asta...

Cred ca daca stai

…cu grija iubirii de țară s-ar putea sa uiți a te simți bine pe întinsul geografic al acesteia...
Asta imi veni în minte la lectură comentarii donatii "Cumintenia...". O doamna clama acolo ca pe unii ii doare în p-la (am citat-o) de țara asta...
Ma recunosc - minusul durutul aparte - intre ei. Asta, din motivele pomenite sus de tot...

PS
Am impresia, strict personală, că nu doar religia iți permite a te purta nitel mai fără griji animalic, dar și dragostea de țară. Mi se pare mie ori n-am văzut ins care să-iubească domol țara, în general care să nu sară trei metri în sus, dacă nu ești de acord cu el pe respectiva temă...? S-ar afla contradicție în termeni: patriot și tolerant, mai ales în interiorul propriei etnii...

„Îmi venea sa intru în pamint...”

Cine ne-o fi învățat să intrăm în pământ, la vreo greșeală? Întreb retoric.
În context, observ o diferență între retorica populară - privind respectul datorat părinților - și realitatea de pe teren, unde pomeniții nu-mi par deloc perfecți, dimpotrivă. Am impresia a fi la mijloc acel obicei din cătănia proastă, unde ceea ce era numit militar de ciclul doi n-ar fi renunțat la privilegiile lui, pentru ca generația următoare să fie mai puțin umilită.
Să știi că nu ești perfect, dar să impui (direct ori întreținînd mituri prin public) urmașilor a zice altceva... De ce simt și niște sadism, pe-acolo?

> *„Domnu Ordean, sper că nu te-ai tîmpit la bătrînețe, și-ai început a lua în serios vorbele cu bunătatea care umblă prin lume... Chiar nu știai c-așa șed lucrurile?”*
> Nu.

Ca orice satir

… cu state vechi de serviciu, rămîn aninat cu ochii de umărul dezgolit - în mersu-le pe stradă, al unor domnișoare. Și cad pe gînduri, eventual pe salivat grosier.
Prima fază îmi constă în a mă întreba ce-i c-un umăr de-ăla, ce vrea el de la viață. A doua fază duce cu gînd că trebuia să trec postul sub titulatul „Colțul misoginului” (deși, anunț cu anticipație, se poate și mai rău - și nu neapărat pe linia amabilelor relații dintre bărbați și femei).
La prima vedere, umărul dorește mîngîiere. Apuc a da ochi însă spre titulara dezgoliciunii, apoi spre locul urban unde-i scos acel umăr la aer, și mă cuprinde îndoiala a fi nimerit rostul manevrei.
Poate văd lucrurile prea-n negru... Pentru domni. Mi s-a întîmplat a auzi însă pîn-acum expresia „jumătățile de promisiuni” ale urmașelor Evei... Acum realizez că lansatorul aceleia fu un optimist (este drept că animalicul unora fu inițial și mai în roz văzătoriu, motiv pentru care fu nevoie de temperarea citată). Abia de-un 10% -s realizabile promisiunile erotice cu pricina, iar cînd procentul e mai înalt, e bine a vă pipăi de-un prezervativ de calitate prin buzunare, căci nu se știe ce bucurii îți apar prin viață.

Revin la umăr. Și încep a fantasma cum aș acționa, pe epiderma-i, și cum ar reacționa copila. Iar de-aici se rupe firul. Teamă mi-i că n-ar fi deloc asemănător peliculelor amoroase.

Pe de o parte, simt că duduile încîntate de răsfățat umărul (eventual și alte părți corp) nu țin a semnaliza asta pe uliță. Atunci, care-i treaba cu scosul lui în văz public?

Aici, explicația unei (clasice) excitări și lăsări apoi în drum deja mi se pare insuficientă. Și treaba se încurcă, de-aici. Pot mirosi un sîc făcut - de acea minunată făptură - altor femei. Iar, ambelor sexe, ideea c-acolo se află o persoană de clasă. Un umăr gol nu e precum blugul rupt - c'est autre chose...

E de cercetat în comtinuare, pentru obsedați și care are timp, în general...

Dl Florin Zamfirescu, actor de calitate

… a devenit purtător de cuvînt al Partidului România Mare. Și vorbește așa:

„Ne ferim cu toții de termenul 'naționalist'. Păi ei ne obligă să gândim așa! Ne bagă pe o direcție în care să ne simțim vinovați că ne iubim țara, că ne iubim părinții, că ne iubim cimitirul, că ne iubim bunicii și tradițiile. Suntem patrioți, toți cei care gândim așa..."

M-aș duce pe-aici cu gîndul pînă la pașoptiști, inițiatorii patriotismului (parcă acelora le-aș atribui demarajul fenomenului, și nu unui Tudor Vladimirescu, cel cu 'tagma jefuitorilor'...). Fiind o mișcare la început de drum, se vor fi plimbat atunci alt gen de slogane.

În timp vor fi apărut cele indicate de dl. Zamfirescu, cu tradițiile, cimitirul șcl - foarte posibil inițial dinspre ramura depresivă a sămănătoriștilor.

> În general, lucrurile poartă aseamănă cu frățietatea născută între creștinism și păgînismul preexistent, mișcarea de sorginte iluministă și vest-europeană - care fu naționalismul - a căpătat accente autohtone, totul alunecînd în timp spre conservatorism accentuat.

În fine.

Noi, care n-avem treabă cu spiritul lui CV Tudor, am putea găsi bube ziselor noului purtător de cuvînt PRM (proxim lider numărul 1? Nu m-am mira.). Atîta doar că discursul acela îmi pare a se adresa exclusiv suporterilor PRM înflăcărați, respectiv susținătorilor 'adormiți' - ca să citez vorbă FZ). Pe la ei, așa cuvinte pică bine.

> Se înțelege că nu are cum lipsi în discurs FZ cantitatea cuviincioasă de manipulare, minciună, cît și ne-logică - se adresează sufletului, la o adică.

Răutate la final. Chit că n-o fi un warning chiar aiurea… Nu știi niciodată ce te apucă, după trecerea valului roz și personal de tinerețe. Nici cînd te îmbrățișează duios acela al bătrîneții...

Un bun prieten explică

… - disprețuitorului de Cumințenia Pămîntului care mă aflu - cum că mi-aș putea schimba opinia, dacă vreun priceput mi-ar explica simbolistica (înaltă) a statuii.

Nu pariez, de-așa ceva. Ba mi-ar foi niște clipe umoristice grozave, s-ascult acel specialist. Asta, dacă dumnealui n-o va lăsa din start baltă...

Chestia asta cu a te da gata măreții mi-aduce aminte de creștinism. Ori surate. Unde toate șmecheriile din lume țin atîta vreme cît ești convins deja. Cu alții nu merge (motiv pentru care secta în chestiune se va feri ca de dracul a oploși vreun disident în interior).

Plus.

Eu știu c-o operă de artă are menirea a lega componenții unei societăți. În sens nițel invers, pentru a atrage, aceea are nevoie a fi pe gusturile cît mai multor. E un fel de compromis. Mai dă rumânul, mai lasă jupînul. Și iese inevitabil o varză. Nenaturală.

Așa că mi-i mai plăcut un fir de iarbă verde (dacă șede în soare, după-amiaza și sub Caraiman, cu atît mai bine).

„România este Cultă”

Dincolo de faptul c-am îndoieli, de-așa realitate (adică România e cultă)... Privesc dubios spre insul care vehiculează așa vorbă... 'Cult' fiind (încă) o vorbă mare, care prin natura lor au probleme - în a explica ce-s și ce vor de la viață.

'Cult' îmi pare o expresie primitivă, care dorește a semnaliza omului simplu - pe mijloacele aceluia - despre existența unui domeniu spiritual mai înăltuț, mai exact unul cu pretenții spirituale (căci care-apucă a se lăuda, bate toba de-acel lucru, în mod automat semnalizează neaderența la finețuri).

Ce naiba-i sosește vreunuia, de clădește o pagină Fb ca aceasta? Pot intui că acela, cult ori ba, nu se simte bine dacă nu-i întreaga țară cultă - așa c-o declară din condei așa ceva. N-am idee nici ce-i vine doamnei Andreea A., de laudă așa filă (în loc să mă perie pe mine, care-s de treișpe mii de ori mai deștept). Pot mirosi doar o delicioasă (și socio-patriotică) superficialitate, din categoria Gaittany a lui George Călinescu.

Mă iau deseori la șuturi

…că-s hipercritic. Că-s pus pe zărit greșeli la ceilalți (să știți însă că-s rare momentele în care-s tras de mînecă a fi greșit, în acele observații...)

Mă uit acum la un interviu al proaspătului centenar Neagu Djuvara. Unele lucruri îmi sar în ochi!

La un moment dat, Djuvara spune de Cioran că a fost un geniu. Eu din principiu mă cabrez la așa vorbă, căci am apucat să aflu că vorba-i (pe puțin) trasă de păr, bașca generalizatoare la întreaga ființă a respectivului, iar pe de altă parte mă sparii a trăi în preajma vreunuia care atribuie lesne așa vorbe.

Aici doar îmi explic atitudinea, nu voi neapărat a fi duși aceia la spînzurătoare...

Revenind la chestiune, cum credeți dumneavoastră că dovedește 'Moș Neagu' genialitatea lui Cioran? Păi ia un mesaj trimis de acesta unui editor neamic. și unde marea piesă de rezistență intelectuală (și întru geniu) este că folosește o vorbă ce admite și-un alt înțeles, din secolul 18.

Aici lucrurile-mi aduc mai degrabă cu încîntarea copilului, că a împachetat bine - de ochii adultului - o înjurătură spre acela!

*

”Trebuie să vorbesc tineretului, el e nădejdea redresării ţării, ne-a spus într-o seară Neagu, pe când flecăream voioşi în salonaşul nostru din Strada Icoanei...” (spune astea Georgeta Filitti)

Acasă la Neagu Djuvara, eroul României chic. „Moș Neagu“ a împlinit 100 de ani!

Am fost acasă la Neagu Djuvara. Am băut vin roșu, am mâncat ciocolată cu mentă și am povestit despre toate. Neagu Djuvara tocmai a împlinit 100 de ani....

ADEVARUL.RO

De curiozitate. Ce s-a ales cu redresarea țării?

Aici este clasica pastilă, cum că omul cutare - de mare calitate - a vrut, s-a zbătut, dar au intervenit chestiuni străine și mîrșave, așa că nema Mărețul țel inițial atins. S-o fi apucat dl Djuvara a vorovi tineretului - și ce ieși?

Eu în sine n-aș avea nimic cu dumnealor, de n-ar mînca borș la greu. Țipînd în paralel că ăilalți sînt incorecții (*only human*, ar fi zis Agentul Smith).

Mă uit și la periile trase (între alții) de d. Patapievici.

Mare trebuie să ne fie gaura de afecțiune din interior, de apropierea dintre oameni nu-i posibilă decît prin așa umflări verbale, cînd nu-s minciuni de-a dreptul!

Haios este pe aici, iar paralela cu politicienii momentului mi-i inevitabilă, căderea pe spate la ideea de boier. Care la vremea lui făcuse avere exploatînd. Dar, inevitabil, ne-am fi dorit - noi, mujicii - să ajungem ca el. Pot intui cum era mușcat de posterior boierul unei moșii, pe la colțurile satului, iar întreaga categorie de procopsiți în vreo tavernă mohorîtă.

Îs multe de zis la acest articol (altminteri șed aici și lucruri interesante, aș minți să ascund asta!).

**

„Cine a avut ochi de văzut a putut vedea. Cine a avut urechi de auzit a putut auzi. Mai mult decât a făcut Neagu Djuvara pentru noi nici pietrele nu pot striga.” (Horia Roman Patapievici, filosof)

Ori nu văd eu bine, ori nu e nimic cuantificabil în acele vorbe mari?

În același timp, miros de la o poștă exprimările doritoare a umple mișelește neputințele în argumentație, către un țel altminteri tare plăcut sufletului nostru...: „nici pietrele nu pot striga”

Le are amicul Patapievici, nu se joacă...

Altminteri, e pur omenesc a-ți vorbi de bine amicii (căci dacă nici noi, între noi, atunci cine??).

Și de rău (cu același coeficient de exagerare ori mistificare, dar în sens invers) dușmanii tribului în care viețuiești.

PS

Am avut de-a face cu doamna Georgeta Filitti, la Uniunea Elenă din România, pe cînd realizam revista acelora. Mie unuia mi s-a părut un caracter infect. Că nici al meu nu-i grozav nu schimbă datele problemei.

Dl Mihăilescu le are

… (și aici) la greu cu tromboanele, cu pastilele. Ppe care le observasem și-n cartea „Castelul, biblioteca, puşcăria", plină de 'personalități exemplare' - absolut întîmplător simpatice taberei noastre spirituale.

În fugă-i zăresc ideea că trebuie rînduială.

„Nu chiar demult am fost fost somat, tot într-un interviu, să rezum toate nevoile, toate priorităţile României într-un singur cuvânt. Iar acesta mi-a explodat instinctiv: rânduială. "

Pe aici, e pornirea minții noastre, ne-a se apuca a crede rezolvate belelele existenței, dintr-un te miri ce... Chestia cu rînduiala ține de-astă categorie. Cînd cineva ne vîntură așa ceva pe la nas, am și văzut-o întronată, alături de Raiul pe pămînt...

Destui demagogi, politicieni ori ba, profită de-ăst iute îmbătat popular cu apă rece.

Dan C. Mihăilescu, critic literar: „Plecăciune, boier dumneavoastră, Neagu Djuvara" INTERVIU

PORTRET Înaintea aniversării lui Neagu Djuvara, care împlineşte 100 de ani pe 31...

ADEVARUL.RO | DE ANA-MARIA ONISEI

În același timp, apropo de boieria alăturată lui Neagu Djuvara. Mi se pare mie ori averea ăstora - grație căreia odraslele au putut studiat tihnit - cu obținută din dură exploatare?

**

Tot pe acolo:

„Numai în societatea noastră, în care el, Neagu Djuvara, este supravieţuitorul unei civilizaţii morale moarte, poate să fie cineva un fenomen cultural de unul singur." (Andrei Pippidi)

Ca părere a mea. și lăsînd deoparte mirarea, față de plăcerea pupatului de zone moi, în acest citat, respectiv articol. Eu prin definiție nu iau în serios referirile la moralitatea înaltă a cuiva. Asta,

pentru că nimeni nu se află perfect. Pot să spun despre acela că e om de treabă, prin lupa mea subiectivă barim.

Totodată, în momentul însă în care un altul vorbește de moralitatea lui X, brusc mă întreb pe unde-i șade interesul, acelui terț.

Mi-au trecut pe sub ochi prea multe asemenea cazuri pentru a nu sta prudent. Și a nu identifica într-acel lăudător cel puțin un mic panglicar.

Apropo de modalitatea

…pe care-au găsit-o liderii noștri (ăia ce nu țin a ieși în evidență, mai exact) de-a coagula țara. Și anume voroava cu românii-n sus, românii-n jos (în defavorul celei de `cetățenii României`)

Mie din start îmi pute aici a primitivism. Iar așa ceva nu înainte duce lucrurile - 'înainte' acela reprezentînd încercări pentru care inevitabil vom fi și mai puțin pregătiți...

Pe de altă parte, inevitabil, îmi fuge mintea la alte capre rîioase... Și anume francezii. Au zis ei că-i tare deștept a exista doar o singură categorie etnică la dînșii. *Francezi* și-atît. Și nema minorități.

Ca urmare, mulțime de băieți din Africa s-au declarat cum pica bine stăpînirii, iar azi - după cum aud pe-ăi ajunși în *Hexagon* - e-o plăcere să te plimbi prin Paris...

Armata română

…trece simbolic Carpaţii. O sută de ani de la începutul Primului Război Mondial”

Oare noi, dacă nu intram în război, și rămîneam cu România Mică, care era problema?

Știți de ce întreb asta (și dincolo de-a poseda motiv pentru ridicat leafa de trădător țară)? Pentru că voi s-admir delicatețea răspunsurilor, ce vor sosi. Ele fiind la obiect, nu mă îndoiesc, iar în paralel ne-totalitare.

Apropo. Patriotismul poate fi ne-totalitar?

Totodată. În cîte sute de ani întrebarea de mai sus va deveni subiect de conferință, în minunata viață culturală autohtonă?

**

”Dacă-i vedeţi pe unul din cele 17 trasee vă rugăm să nu-i ignoraţi şi să veniţi alături de ei pentru a ne arăta împreună respectul pentru cei care au murit pentru România de azi.”

MApN, instituția de treabă care semnează extrasul de mai sus, se face a nu observa că, dacă aceia refuzau a se duce la moartea *din față*, apărea cea *din spate*, sub forma Curții Marțiale...

Arătați-mi dacă greșesc pe undeva, în observație...

„Suntem aici pentru copiii tăi

…și pentru ai noștri” .

Uneori pun ștampile iute, și poate nu-i bine. Dar tot mă uit dubios la tipii care-aruncă așa formule, cu *copiii noștri șcl*. Din start ele îmi par că înlocuiesc un deficit de argumentație, spre ideea de care doresc dumnealor a convinge.

Apoi, legat de băieții și fetele cei grijați de distrugerea naturii, mulțumesc, dar știu ce-i dincolo de aparențe. Sînt anii omului în care-și caută loc cît mai bun sub soare, un palier înlesnit unde să-și poată crește viitorii copii și trăi propria senectute. Pe acel fond, caută a exploata direcțiile lansate de Societate, grija asta pentru ne-tăiat păduri fiind una dintre ele.

Că veni vorba, mi-i dubios acest din urmă îndemn al Societății, și-am impresia că alte interese îi sînt la mijloc, de fapt. E de cercetat.

PS

Asemanator, ca gargară spre visata procopsire:

" Începem un nou capitol. După o luna de voluntariat prin programul Serviciul European de Voluntariat mă întorc acasă. Am învățat lucruri frumoase, am cunoscut oameni frumoși care știu cum să se bucure de viață chiar și atunci când lângă ei pădurea e în flăcări. Oameni pozitivi, dornici să te cunoască și să te îndrume. Mulțumesc Eugenia Barbu pentru oportunitatea oferita. Mulțumesc Associação Juvenil SYnergia pentru gazdă.
Începem așadar în felul următor:
Luni - mă voi suspenda de la Ministerul Tineretului și Sportului, în caz că nu-mi este aprobată suspendarea voi demisiona.
- întâlnirile de lucru pentru campania Da, se poate! - Voluntar pentru România
Marți - întâlniri cu potențiali sponsori pentru campania Da, se poate! - Voluntar pentru România.
Miercuri - Duminică - prezent la Școala de Vară a Coaliției Naționale pentru Modernizarea României.
Vă îmbrățișez pe toți!”

#împreună reușim! #DaSePoate! "

Cu ochii, cravașați de instinct

…a căuta dudui nubile, observ în mofturile lor eterna agresivitate umană. Căutarea multă pe piața împerecherilor permite un așa comportament, masculii abținîndu-se de la durități pentru a nu-și reduce șansele la acuplare...

Îmi pare și aici o situație apropiată de confortul sosit pe calea religiei. Și care-ți permite a fi ceva mai mult animal, decit dacă n-ai crede în Dumnezeu...

PS

Și tinerii domni sînt mai agresivi la vîrsta marilor tatonări amoroase, dar aceasta îmi pare a sosi mai degrabă dintr-un drog existențial...

Zic și eu, să n-adorm...

N-am scris în viața mea un vers

Dimineața asta se vru însă a întrerupe o glorioasă tradiție. Producțiunea arătă cam așa: *"Tîmpit e traiul / Cînd știi că Bolta-i goală..."*

În paralel, și sper a nu indispune minunata femeie care așternu rîndurile de mai jos...:

> *" Pentru că suntem ceea ce dăruim și devenim ceea ce gândim - Bună dimineața, spun - Viața mă iubește! O zi excepțională să aveți, o săptămână benefică și un final de vară autentic! "*

... păi cîtă boltă goală zăresc de fapt și alții, cînd au imperioasă nevoie de recunoștința altora, motiv pentru care le acoperă discinfortul acelora cu așa vorbe?

Dacă te uiți nițel atent, lucrurile șed exact pe dos la dumnealor aceia... Cînd ai nevoie să ți se spună că viața te iubește, ghici cum i-or sta lucrurile aceluia, prin adînc... Asemănător, cred eu, stau lucrurile în pozele de grup cu toți zîmbitori, cînd nu săritori la propriu în sus...

Ziceți că urîtă trebuie să fie existența cuiva, de se-aruncă - de luni dimuneață - în așa tîmpenii? Eee, m-am luat și eu după Cioran, scriind prăpăstii (recunosc, parcă nu chiar ca astea de față), iar apoi ieșea prin Urbea luminilor și stătea la șuetă cu precupețele...

PS

La versul inițial de aici, simt că-i de apreciat totuși oarece gîndire pozitivă. El spune, în nemernicia-i, că-n Cer nu e nimeni.

Or, putea să se afle pe-acolo Cineva rău. La care, nu mai pupam eu nici a medita la cele mai sus, dar'mite a le trece țanțoș pe hîrtie...

PS2

Apropo de citatul extras de la buna amică, recunosc spășit c-am acest prost obicei, de-a nu ierta pe nimeni. Cred că l-am luat de la mentorul meu de altădatăl Vvorba vine, căci de n-ar fi avut așa calitate, nu m-aș fi apropiat probabil de dînsul). Deși, dumnealui n-a pomenit nimic despre părinții proprii. Cum va fi stat cu dînșii, o vezi însă din restul manifestărilor sale.

Nu știu dacă la așa atitudine, a mea, ar trebui să mă jenez grozav, și nu vreunii care joacă teatru - bănui că sub amenințarea unei grozave porunci interioare -, cum că dracul la pătrat îi ia, dacă nu-și vorbesc de bine genitorii... Chit că ăia fură cum se poate bănui...

Recunosc

Și anume, faptul că aplic infamanta ștampilă de neam-prost unor banale manifestări omenești. Mai exact dintre cele pe care ni le-a pus în brațe un Moș cu barbă mare, cînd ne-a tras un șut în cur spre existența asta.

Într-o publicație de lume fină, orice aduce bani se află pasabil (acum realiez că „Șapte seri” posedă o mare calitate: nu vîntură sentințe morale, iar în paralel patriotismu-i este minim. Ce-i drept, mi-i de curiozitate cum se va produce acea pătură umană peste vreo două-trei decenii...).

Mai exact reclama acestei entități, Factual pe nume.

Oameni-s îngrijorați mult de ce ne vor pune sub nas la toamnă politicienii. Prin urmare, vor să arate ”cînd candidații mint și cînd spun adevărul”.

N-aș vrea să credeți că asta se face din vreo inimă largă... Nu. În paralel, aceia solicită donații.

Aruncîndu-mă la bîrfă, apreciez omenescul unor tipi de-a sonda orice nișă de scos bani. Apoi, dau ochi spre destinatarii acțiunii.

Care nu-mi par niște limitați. Atîta doar că-și dreg niște sufletești.

Ultimele arată așa.

Una la mînă, să fii boier și să ți se aducă sub nas, de pildă așa informări, că ăla minte și ăla nu. Așa servire îți dă sentimentul unui mic bulibașă de mahala.

În paralel, apropo de lucrurile binare (minciună./adevăr, inevitabila nuanță fiind pierdută pe drum), îmi pare a fi pe-acolo o mică ascendență spre poziția de Dumnezeu. Pentru sine.

Cred că doar Acela poate atribui, cu maximă înălțime asupra probleme, sentințe gen „Hăla spune adevărul.... Hălălalt nu!”.

În paralel, chiar dacă te afli destupat, uneori acea postură te obosește... și vrei a redeveni copil. Care să adore așa formule: „*Hai să îi luăm la purecat [/] Ca să votăm mai informat*”.

Cum recunoșteam inițial, eu-s aici deplasatul. Și anomalia. Dumnealor fiind perfect oameni.

(va urma)

Ce triști sînt ochii

…unui porumbel, mort de vreo două zile, pe o alee din preajma blocului meu...

În răstimp, un răposat uman îmi trezește groază (multă) și greață...

Vă pomeneam de omenesc

… pe cărări ale patriei. Episodul doi privește manifestările unei alte bucăți de lume fină, și anume a intelectualilor-pe-față.

Ați auzit, bănui, de editura Humanitas. De *fenomenul Humanitas*, pot zice. Vă aduceți aminte cîți mari filosofi ne aduseră dl Liiceanu și ajutoarele sale în casă? Cît bun simț interbelic și românesc? Și-atîtea alte lucruri bune...

Dumnealor, în cap cu simpaticul iritat de lichele, rămîn totuși oameni. Pe la d. Liiceanu am mai dat ochi. Fie și-n cadrul unor explorări care în taman 50 ani de-acum încolo vor fi și publicate.

De multă treabă sînt și unii inși publicați de Humanitas. De pildă dl Paraschivescu. Radu Paraschivescu.

Dînsul se află om, ca noi toți. Așa că un fir roșu îi străbate existența. E vorba de două vreri mici. A poza în ins destupat (cu ce poate decurge de-aici...), respectiv a descărca din agresivitatea ce ne-a fost repartizată la naștere.

Ambele chestii nu se fac hodoronc-tronc. Nu. Ci adopți căi care să prindă la categoria umană vizată (căci a plăcea tuturor e cam imposibil, mai ales că unii se află mai greu de dus cu prețul nostru).

Deeeci, ți-a stabilit planul de afaceri. Urmează a identifica și genul de marfă. Mai exact, unul care să nu-ți explodeze în 'brață' / care să nu-ți replice că te ia dracul (plus procesul de calomnie) dacă nu stai în banca ta.

A sta în banca ta înseamnă a pierde doritele pomenite mai sus. Or asta nu se face...

Prin urmare vizezi curajos o categorie umană unde succesu-i garantat, inclusiv pentru că lumea multă se înnebunește a păli și ea pe-aceia... Ultimii find politicienii.

Cum n-ai înnebunit la cap, nu vei trata obiectiv subiectul. Nu, căci se duce d... tot chichirezul.

Dacă tot s-a nimerit a te pricepe un pic la limba română, te legi de dînșii politicieni - cum că nu excelează în acel domeniu. Vă reamintesc, zona de întrecere întîmplător aceea unde d. Paraschivescu se află hiperspecializat, iar victimele sale nu. Curaj mult la mijloc, fără îndoială.

În respectivul demers, nu se afirmă sec de vreo eroare a păcălicilor deputați și senatori, ci întră în acțiune povestea vorbei. De mahala. Unde preopinentul trebuie musai a fi făcut și de baftă.

> *„Cum gândesc politicienii? De multe ori, aşa cum vorbesc. Adică şleampăt, confuz, îngălat. Iar dacă vorbirea reflectă procesele mintale, situaţia bate spre dramatic. Or fi ei aleşi, dar vorbirea lor e foarte rar aleasă. Metaforita unora, confuziile de termeni ale altora și în general nivelul scăzut al celor mai mulţi ar trebui să-i facă pe alegători ceva mai circumspecţi. Din păcate, unii alegători par mai departe sclavii burţii pline și ai vorbei goale. Peţiţi cu o pungă cu alimente şi duşi cu preşul promisiunilor deşarte, ei girează pentru a doua, a treia sau a patra oară oameni compuşi din corigenţe: la conţinut, la competenţă, la maniere și la exprimare.*
> *Tragicomedia alegerilor readuce la putere tot mai puţine personalităţi şi tot mai multe personulităţi. Iar când politicianul se ştie impotent intelectual sau incapabil de acţiuni eficiente, arma cea mai la îndemână este patriotismul sforăitor, stropit cu lacrimi, mujdei și şpriţ. Mai ales că e atât de uşor să le treci celor mulţi şi neinformaţi idea că ţara e sub asediu şi împresurată de duşmani.*
> *Până la urmă însă, cartea de faţă nu e doar despre politicieni. E în egală măsură despre cei care-i ajută să obţină funcţii şi privilegii: alegătorii. Poate că parcurgerea acestui «catalog de perle» îi va con-vinge că e cazul să-şi activeze discernământul. Pe bună dreptate, politicienii sunt la ora actuală dispreţuiţi. Ceea ce uităm de multe ori este că ei n-ar fi putut ajunge unde sunt dacă nu i-am fi crezut, dacă nu le-am fi luat de bune promisiunile, dacă nu ne-am fi lăsat păcăliţi. Dacă nu i-am fi votat."*

Ca o concluzie a subsemnatului, și pentru care merge liniștit la trebunar, la vreo acuză de calomnie, se află în ăst citat măgărie la pătrat. Eventual la cub. Totul, ca la intelectuali fini: trosnești victimă fără apărare, iar în paralel gîdili infantilul țintei tale - absolut întîmplător viitor cumpărător (încîntat) al cărții, respectiv dătător cu mouse pe siteuri din ale căror reclame scoate și d. Paraschivescu un ban cinstit.

Neputința de-a căpăta

…vreodată carieră între oameni lasă avantajul de-a putea să te uiți rece, dacă nu mirat, la acest extras din Emil Cioran. Și pe care Humanitas l-a socotit de maxim efect, spre posibilul cumpărător al unei cărți scoase de dumnealor...

> *„Încercat-am să înțeleg de unde vin lacrimile și m-am oprit la sfinți. Să fie ei responsabili de strălucirea lor amară? Cine ar ști? Se pare însă că lacrimile sunt urmele lor; dar fără ei nu știam că plângem din regretul paradisului. Aș vrea să văd o singură lacrimă înghițită de pământ... Toate apucă, pe căi necunoscute nouă, în sus. Numai durerea precede lacrimile. Sfinții n-au făcut altceva decât să le reabiliteze.“ (Emil CIORAN)*

Aici vă voi plictisi cu-o afirmație personală mai veche... Cînd careva îmi plimbă de-alde de-astea pe la ochi, mă uit scurt pe unde-i de fapt interesul său.

În ce privește interesul cititorului, de se-nebunește după așa ceva, cred că stau amestecate mai multe pe-acolo. A fi de bon ton ar fi un impuls. Căci nu-i scrîntit nimeni, a căuta prin biblioteci obscure (ori prin mintea proprie) asemenea înșiruiri / considerații.

Așa scrise, cînd te pui a le simpatiza (cu superficialitatea de rigoare), îți dau sentimentul unei superiorități intelectuale, iar în paralel dreg din disconfortul existențial, căci nu oricine ajunge a medita despre sfinți - în cheia de per-tu existentă în text Cioran.

PS

În paralel, mă uit cît de fain întoarce dl Liiceanu lucrurile în ăst pasaj:

> *„Titlul, spune Schopenhauer undeva, «trebuie să fie pentru o carte ceea ce este adresa pentru o scrisoare». Dar cui i se adresează atunci titlul acestei cărţi, Nebunia de a gândi cu mintea ta? Cine anume e interesat de ce înseamnă să gândeşti cu mintea ta? Răspunsul mi se pare evident: oricine. Oricine care, vorba lui Kierkegaard, vrea să fie mai mult decât un exemplar într-un banc de heringi.“*

Unde, mie barim, îmi pare un clasic așternut de pastile mărețe peste / către un animalic first class... Cînd vreți ne întindem la vorbă, pe chestiune (asta presupunînd că și domniile voastre au timp mult de pierdut, ca mine...)

Rețin în pasajul citat pomenirea a două nume mari-mari, într-un paragraf. Deduc de-aici a exista probleme întru putință a argumentării normale, raportat barim la modul în care ne vrea lați d. Liiceanu...

Emil Cioran

Lacrimi și sfinți

Lectura: Răzvan Vasilescu

Humanitas Multimedia / Colectia: Hors collection

„Încercat-am să înțeleg de unde vin lacrimile și m-am oprit la sfinți. Să fie ei responsabili de strălucirea lor amară? Cine ar ști? Se pare însă că lacrimile sunt urmele lor; dar fără ei nu știam că plângem din regretul paradisului. Aș vrea să văd o singură lacrimă înghițită de pământ... Toate apucă, pe căi necunoscute nouă, în sus. Numai durerea precede lacrimile. Sfinții n-au făcut altceva decât să le reabiliteze.“ (Emil CIORAN)

Veți observa pe-astă înălțătoare filă YouTube

… că nu-s admise comentariile.

Și-mi amintesc (subsemnatul însuși pățind-o...) că ne-asigurăm echilibrul existențial - de multe ori - prin falsuri ce implică/agresează pe ceilalți. Prin urmare, acel *cocoon* unde ne simțim bine se află teribil de vulnerabil, de casant, cînd viața / realitatea își cere (admiteți metafora) banii înapoi.

În același timp, iar la subsemnatul instinctul aflîndu-se rege (dar argumentele raționale nu-s, inevitabil, departe), simt în atitudinea dlui Patapievici de aici o atitudine de minoritate, de sectă, care se retrage într-un colț și se vorbește de bine, cu ochi răi totodată spre exterior.

Arătați-mi pe unde-aș greși.

„Bomba detonata în fata cladirii

…politiei din Bruxelles. Atacatorii au fortat intrarea”

Ca instinct strict personal. Eu nu cred că, a la longue, se va prăbuși construcția vreunei Belgii. Mai degrabă se va dezumfla acțiunea teroristă...

Am oarece vîrstă. Prin urmare, am deschis ochii pe grupul Baader-Meinhof, pe război civil libanez, pe bombisme arafatiene și tot felul de chestii ce lăsau impresia a furniza curînd-curînd sfîrșitul lumii (europene). Nu fu cazul. La bani mărunți, băieți discreți din conduceri europene or zice bogdaproste, că sîngele națiunilor dumnealor e pus astfel ceva mai iute în mișcare (face bine la sănătate, zic doctorii...)

Ideea de patriotism

… îmi se face rău - de cîtă minciună și parșivenie cuprinde...

Sinistru, la cestiune, este că-n numele lui (similar Bisericii) se traseră în decursul istoriei niște măgării teribile. Nu doar că nu era loc a spune că n-ai treabă ori că nu ești de-acord cu El, dar aveai a juca mintenaș teatru - că ce drag îți este, eventual a te stropși la vreunul ce nu răcnea suficient de tare că-și iubește Țara.

Băieții le au, nu se joacă...

Ce frumos sună, chestia cu argumentul...:

„Înapoi la argument" - Horia-Roman Patapievici cu Andrei Pleşu: „Despre Parabolele lui Iisus".

Dar. Ce argumente vor aduce - în sprijinul parabolelor etc - unui musulman ori unui ateu?

La o adică, aici se află eternul grăit către ai noștri, către cei din tribul personal.

Este acel loc propice unde, să mă ierte Caragiale, și nimica mișcă - în sensul unu plus unu fac trei...

„Înapoi la argument" - Horia-Roman Patapievici cu Andrei Pleșu: „Despre Parabolele lui Iisus".

Cineva, fie și pe-un site umoristic

… aduce vorba de bordeluri în țara asta.

Cad pe gînduri.

Am sentimentul că neacceptul acestora (de unde altminteri existară bine mersi pînă în 1948) ține de opțiune la nivel înalt, cam de-acolo de unde-i socotită necesară atitudinea „români-în-sus, români-în-jos”. Așa simt.

E de clocit pe subiect (cu ceva trebuie pentru ca să ne umplem mintea, nu?).

Veți observa că Stăpînirea-de-sus-de-tot și-a dat accept la oarece admisie pentru homosexualitate... În materie de prostituție legală ne aflăm însă la stadiu de total mucles, în vorbă și fapt.

Pe undeva

„Dan C. Mihăilescu, critic literar: „Plecăciune, boier dumneavoastră, Neagu Djuvara“
În zonă, mă uit la niște formule, dintr-un speech H.R. Patapievici. De pildă: „Recenzii la superlativ...”

În paralel, incitat de stilul periilor și umflărilor din cele două situații (în ultima, și grija de-a declara comunismul criminal, apoi de-a glosa la greu), am meditat cum arată o atribuire de premiu, să zicem, în mediul publicitar. Pot paria că infinit mai destins și mai puțin dispusă la exagerări. Este și atmosfera pe care am întîlnit-o la o mică festivitate asemănătoare, la cercul „CriticAtac”, acum niște luni (eu nefiind totuși un tip foarte umblat prin lume...).
Problema nu mi-i aici pune la zid pe cineva. Doar pornesc a desluși de ce unii au nevoie de-un anumit stil, de-o anumită atmosferă - destinsă, respectiv pretențioasă. Nu am cum să nu observ, ca primă constatare, că diferă decisiv - între cele două 'tabere' - vîrsta protagoniștilor. Legat în parte de acest parametru, îmi pare a conta și cantitatea de Eu-fals pe care avem a umple. Cînd gaura interioară, amplificată de anii adunați, are a umple găuri existențiale mai mari, păi apare interesul pentru Marile idei. Cum fu alde comunismul. Asemenea lucruri nu-s tratate însă oricum, ci zărite din cheia aia, aia și ailaltă. Care întîmplător ne convin nouă.
Pe respectiva scenă ingredientele, actorii, ideile-s alese cu mare grijă. căci ele altminteri așa ceva poate deveni urgent sabie cu două tăișuri... Și care ne-ar afecta teribil pînă și ce biet echilibru aveam la momentul în care am decis că-i de întărit nițel, dumnealui...

PS
Mergînd un pic înapoi, la adresarea spre dl Djuvara, găsesc absolut justificată exprimarea dlui Mihăilescu (al cărui instinct îi va fi servit bine zisa plăcută centenarului). Mica problemă apare cum s-ar simți boierul dacă l-ai trata de la egal la egal. Mai exact cum stă cu inferioritatea reală pe-acolo, cea furnizată de teribila vîrstă înaintată...
Păi. Dumnezeu, cînd a plasat sarcini unuia și altuia, s-a oprit și-n fața supușilor Balanței. I-a privit o vreme (cam disprețuitor dupa standardele biblice...), dupa care Le-a glasuit:

> *"Voi, după ce veți opta pentru un punct de vedere ori atitudine, la un sfert de ceas va veti schimba diametral pozitia. Am zis!"...*

Prin urmare, la vorbele pe care - diabolic - le-am purecat aici acum o jumatate de ceas...

> *”Modelele sale nu sunt doar simple desene cusute cu migală pe pânză, ci adevărate simboluri magice despre esența vieții. "*

...păi ar încăpea următoarea nuanță. Acelea nu-s produse pentru ăi ca mine. Ci pentru alți semeni, cărora întîmplător le pică bine la suflet asemenea formule magice.
Necaz ramine acelor autori cind ies din cercul dumnealor de admiratori, dar și atunci instinctul îi oprește a patrunde prin curțile excesiv-raționalilor...